CLIVE CUSSLER

VÎNTUL NEGRU

CLIVE CUSSLER
&
Dirk Cussler

VÂNTUL NEGRU

V.2.0

(Seria Dirk Pitt)

ISBN
978-103-099-9

CLIVE CUSSLER
Black Wind
Editura RAO
2006

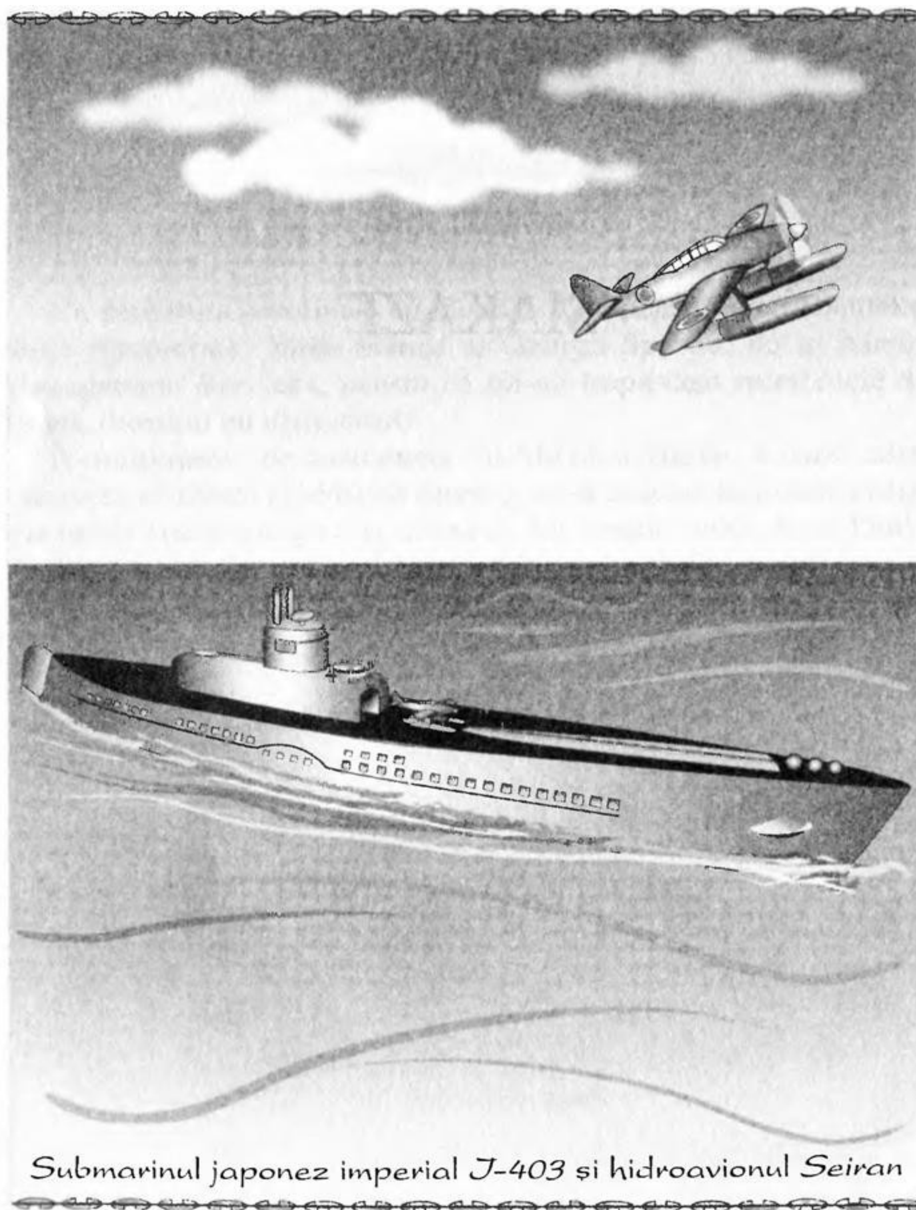
În memoria mamei mele, Barbara, ale cărui dragoste. compasiune, bunătate şi sprijin le lipsesc tuturor celor care au cunoscut-o.

MULŢUMIRI

Cu deosebită preţuire şi cu recunoştinţă, pentru Scott Danneker. Mike Fitzpatrik, Mike Hance şi George Spyrou, de la Airship Management Services, pentru că mi-au împărtăşit miracolele din lumea zborului cu dirijabilul.

Îi mulţumesc, de asemenea, lui Sheldon Harris, a cărei carte *Factories of Death (Fabricile morţii),* mi-au deschis uşa către ororile atacurilor bacteriologice şi chimice din cel de-al Doilea Război Mondial şi către miile de victime uitate ale acestuia.

MAKAZE

Submarinul japonez imperial *J-403* și hidroavionul *Seiran*

10 august 1281, A.D.
Hakata Bay, Japonia

Comandantul Takeo Ogawa îşi privi ceasul de la încheietură mâinii şi clătină din cap, iritat.

— A trecut deja o jumătate de oră de la miezul nopţii, bodogăni, încordat. O întârziere de trei ore, iar noi încă mai aşteptăm.

Ca răspuns la nemulţumirea superiorului său, un sublocotenent navigator, având ochii obosiţi ai unui bolnav de insomnie, dădu din cap fără să spună nimic. Cei doi bărbaţi aflaţi în partea de sus a turelei submersibilului *I-403* al Marinei Imperiale Japoneze supravegheau şantierul naval cu priviri insistente, pândind semnele apariţiei obiectului aşteptării lor. Dincolo de întinsa bază navală, luminile nopţii scânteiau, clipind dezordonat în jurul pitorescului oraş Kure. Burniţa măruntă îi împrumuta acelui ceas târziu o linişte sinistră. Departe de zgomotele îndepărtate ale ciocanelor, ale macaralelor şi ale aparatelor de sudură. În alte părţi ale şantierului, repararea navelor avariate de inamic şi construcţia celor noi continuau, cu îndârjire şi fără întrerupere, alăturându-se, cu o grabă inutilă, efortului din ce în ce mai deprimant de susţinere a războiului.

Vaietul îndepărtat al unui camion cu motor diesel reverberă venind de-a lungul apei, sunetul crescând în intensitate pe măsură ce vehiculul se apropia de docurile submarinelor. Un autocamion Isuzu, de culoarea ardeziei, ieşi de după colţul unui depozit din cărămidă, intră huruind în raza lor vizuală şi viră, înaintând de-a lungul docului de descărcare. Şoferul se apropia de adăpostul submarinului înaintând cu prudenţă, centimetru cu centimetru, străduindu-se să desluşească lărgimea danei cufundate în întuneric, abia vizibilă în lumina farurilor de camuflaj. Camionul se opri lângă schela de acces, iar frânele sale uzate protestară, scârţâind strident.

După un moment de linişte, şase soldaţi înarmaţi până-n dinţi săriră din caroseria autocamionului, formând un cordon de pază în jurul acestuia. În timp ce cobora din turelă către doc, Ogawa simţi că una dintre santinele îşi îndreptase arma asupra lui. Observă că soldaţii nu făceau parte din Armata Imperială Regulată, ci erau membri de elită ai temutei Kempei Tai, poliţia militară.

Doi bărbaţi în uniformă coborâră din cabina autocamionului, îndreptându-se către el. Recunoscând un ofiţer superior, Ogawa luă poziţia drepţi şi salută cu promptitudine.

— Am aşteptat sosirea dumneavoastră, căpitane, declară, cu o nuanţă de iritare.

Căpitanul Miyoshi Horinouchi îi ignoră aluzia. În calitate de ofiţer operaţional în statul major al Flotei a Şasea, era preocupat de probleme mult mai grave. În Oceanul Pacific, flota de submarine a Japoniei era treptat decimată, iar Marina Imperială nu avea nici o replică pe măsura tehnicii de război desfăşurate de forţele americane. Lupta disperată dusă de submarine împotriva unui adversar de o superioritate copleşitoare se sfârşea, inevitabil, cu pierderea echipajelor şi a vaselor, ceea ce reprezenta o povară grea pentru Horinouchi. Părul său scurt albise cu totul, iar ridurile care îi brăzdau chipul păreau albiile unor râuri secate.

— Domnule comandant, vi-l prezint pe doctorul Hisaichi Tanaka, de la Academia Medicală Militară. Vă va însoţi în misiune.

— Domnule, nu sunt obişnuit să transport pasageri în timpul patrulării, răspunse Ogawa, ignorându-l pe bărbatul mărunţel, cu ochelari, de lângă Horinouchi.

— Ordinele dumneavoastră de patrulare pe ruta către Filipine au fost revocate, ripostă acesta din urmă, înmânându-i lui Ogawa un dosar maroniu. Aţi primit o nouă însărcinare. Trebuie să-l luaţi la bord pe doctorul Tanaka, împreună cu bagajul său şi să treceţi imediat la îndeplinirea ordinelor flotei de a da o lovitură la doi paşi de teritoriul inamic.

— Aşa ceva e foarte neobişnuit, domnule căpitan, afirmă Ogawa, aruncând o privire fugară spre unul dintre paznici, a cărui puşcă mitralieră Bergman MP34, de fabricaţie germană, era îndreptată în direcţia sa.

Horinouchi îşi înclină capul într-o parte, apoi făcu câţiva paşi spre dreapta. Ogawa îl urmă, lăsându-l pe Tanaka la o distanţă de la care nu-i putea auzi.

— Ogawa, flota noastră de suprafaţă a fost distrusă în golful Leyte, reluă Horinouchi, cu voce scăzută. Contam pe o luptă decisivă, care să-i oprească pe americani, dar, în loc de asta, noi am fost cei înfrânţi. Mobilizarea tuturor forţelor care ne-au mai rămas pentru a ne apăra propriul teritoriu e doar o chestiune de timp.

— Îi vom face pe americani să plătească din greu, cu sânge, spuse Ogawa, cu asprime.

— E adevărat, dar nu ne îndoim că sunt animaţi de dorinţa de a învinge, indiferent de pierderile suferite. Ai noştri vor fi măcelăriţi într-un mod înfiorător.

Horinouchi se gândi la sacrificarea propriei familii şi, pentru o clipă, păstră tăcerea.

— Armata ne-a solicitat ajutorul în vederea unei operaţiuni pline de curaj, continuă. Doctorul Tanaka este detaşat la Divizia 731. Îl veţi duce, împreună cu bagajul său, de partea cealaltă a Pacificului şi veţi lansa un atac asupra continentului american. Trebuie să evitaţi să fiţi reperaţi şi să vă protejaţi vasul, cu orice preţ, pe toată durata călătoriei. Ogawa, dacă veţi reuşi, americanii vor fi nevoiţi să ceară un armistiţiu, iar patria noastră va rămâne intactă.

Vorbele celuilalt îl năuciră pe Ogawa. Omologii săi, comandanţii de submarine, purtau un război defensiv, protejând ceea ce mai rămăsese din flota de suprafaţă şi, cu toate acestea, el trebuia sa traverseze oceanul de unul singur şi să lanseze un atac care să pună capăt războiului. O astfel de idee i s-ar fi părut ridicolă, dacă un ofiţer de stat major nu i-ar fi dat ordinul, cu disperare, în miez de noapte.

— Domnule căpitan Horinouchi, încrederea pe care mi-o acordaţi mă onorează. Fiţi sigur că echipajul şi ofiţerii mei vor fi demni de cinstea pe care le-o face împăratul. Dacă îmi este permis să întreb, domnule, ce anume se află în bagajul doctorului Tanaka? se interesă Ogawa.

Preţ de câteva secunde, Horinouchi îşi plimbă asupra golfului privirea deznădăjduită.

— *Makaze,* murmură, în cele din urmă, cu voce scăzută. Un vânt aducător de nenorocire.

Sub supravegherea atentă a doctorului Tanaka, santinelele din Kempei Tai încărcară, cu grijă, o jumătate de duzină de lăzi lunguieţe de lemn în încăperea destinată torpilelor din partea din faţă a submarinului *I-403,* unde le fixară, legându-le strâns. Ogawa dădu ordinul de pornire a celor patru motoare diesel ale vasului şi de dezlegare a parâmelor. La ora două şi jumătate dimineaţa, submarinul metalic îşi croi cu încetineală drumul spre largul portului cu apa de culoarea cernelii, înaintând, cu viteza melcului, pe lângă numeroasele alte submarine de tip I ale flotei, care se aflau în şantierul naval. Ogawa observă, cu interes, că

Horinouchi rămase, tăcut, în autocamionul întunecat de pe chei, refuzând să părăsească locul înainte ca *I-403* să dispară complet din vedere.

Strecurându-se printre docurile şi depozitele de pe întinsul şantier naval, submarinul ajunse curând în apropierea umbrei masive care se contura, neclară, înaintea sa. Stând, neclintită, lângă platforma de reparare, imensa navă de luptă Yamato se înălţa deasupra submersibilului ca un colos. Cu tunurile sale uriaşe, de calibrul patru sute cincizeci şi cu blindajul său gros de patruzeci de centimetri, *Yamato* era cea mai temută navă aflată în circulaţie. În timp ce trecea pe lângă cel mai mare cuirasat din lume, Ogawa îi admiră silueta şi armamentul, apoi se simţi cuprins de milă. Se temea că destinul lui *Yamato* avea să-l ducă pe fundul oceanului înainte de a se termina războiul, aşa cum se întâmplase cu fratele sau geamăn, *Musashi,* scufundat de curând în Filipine.

Luminile din Kure păliră pe măsură ce submarinul ocolea mai multe insule mari, pentru a intra apoi în marea interioară Seto. În timp ce aflorimentele insulelor muntoase piereau în depărtare, iar primele petece de lumină cenuşie, premergătoare răsăritului, pătau cerul dinspre est, Ogawa ordonă ca viteza să fie mărită. Pe când stătea în turelă, marcând, împreună cu pilotul, traseul pe care îl aveau de străbătut, un ofiţer executiv urcă într-acolo, apropiindu-se de el.

— Ceai fierbinte, domnule, spuse locotenentul Yoshi Motoshita, împingând o ceşcuţă către comandant.

Motoshita, un bărbat subţire, cu un aer prietenos, încropi un zâmbet chiar şi la ora cinci dimineaţa.

— Da, mulţumesc, răspunse Ogawa, răspicat, înainte de-a sorbi din ceai cu lăcomie.

Când stăteai în aerul rece, de decembrie, lichidul fierbinte era un tonic binevenit, aşa că goli ceaşca cu repeziciune.

— Marea e neobişnuit de calmă în dimineaţa asta, observă Motoshita.

— Condiţii excelente pentru pescuit, spuse Ogawa, dus pe gânduri.

Fiind fiul unui pescar, crescuse într-un cătun din partea de sud a insulei Kyushu. Pentru că era obişnuit cu viaţa grea de pe mare, îşi depăşise condiţia modestă trecând de înspăimântătorul examen de admitere la Etajima, academia navală japoneză. După ce-şi luase diploma, fusese repartizat în cadrul flotei de

submarine, al căror număr era în creştere înainte de război şi servise pe două vase înainte de a dobândi comanda lui *I-403*, spre sfârşitul anului 1943. Sub comanda sa, submarinul scufundase, în Filipine, şase nave comerciale şi un distrugător australian. Ogawa era considerat unul dintre cei mai valoroşi căpitani de submarin care mai rămăseseră în cadrul flotei de submersibile cu scufundare rapidă.

— Yoshi, o să ne deplasăm în zigzag până ajungem în strâmtoare, apoi o să ne scufundăm înainte de a ne îndepărta de continent. Nu ne putem asuma nici un risc, când atâtea submarine inamice patrulează de-a lungul ţărmurilor noastre.

— O să anunţ echipajul, domnule.

— Şi pe doctorul Tanaka. Vezi dacă s-a instalat confortabil.

— I-am oferit cabina mea, spuse Motoshita, cu o privire îndurerată. Judecând după mormanul de cărţi pe care şi l-a adus, cred că va fi ocupat pe toată durata călătoriei.

— Foarte bine, răspunse Ogawa, întrebându-se, în tăcere, ce era cu pasagerul lui nedorit.

Când un soare stacojiu prinse să urce deasupra orizontului estic, *I-403* viră către sud, intrând din marea interioara în strâmtoarea Bungo, un pasaj aflat deasupra celei mai sudice insule a Japoniei, Kyusu şi care făcea legătura cu oceanul Pacific. În drumul său către port, un distrugător cenuşiu se târî pe lângă submarin, canarisit pe o parte şi dezvăluindu-şi spuzeala de găuri imense din puntea de navigaţie şi din celelalte punţi, acesta fiind rezultatul întâlnirii neplăcute cu o pereche de elicoptere din flota Statelor Unite. Pe submarin, mai mulţi subofiţeri se înghesuiră în turelă, dornici să arunce o ultimă privire asupra ţării lor de insule înverzite, căci, aidoma tuturor marinarilor plecaţi la luptă, nu ştiau dacă aveau să se mai întoarcă vreodată acasă.

Când omul de veghe zări Pacificul, Ogawa dădu comanda de scufundare. O sonerie răsună cu putere pe întreg submarinul şi marinarii se repeziră să închidă punţile şi hublourile.

— Coborâre la cincisprezece metri, ordonă Ogawa, de pe puntea de navigaţie.

Imensele tancuri de imersiune se umplură cu apă de mare, iar aripile de scufundare basculară spre înainte. Partea anterioară a submarinului se afundă, stârnind un vârtej descendent de apă şi *I-403* fu înghiţit, în întregime, de undele de un verde întunecat ale mării. În adâncurile apelor Pacificului de dincolo de

strâmtoarea Bungo pândeau submarinele americane, care vânau vasele comerciale de aprovizionare, sau navele de război aflate în drum spre baza navală Kure. Atacurile acestora asupra submarinelor nu erau un fapt fără precedent, iar Ogawa nu avea de gând să se transforme într-o pradă uşoară. O dată intrat în Pacific, se grăbi să îndrepte submersibilul spre nord-est, îndepărtându-se de grosul traficului de război, care se desfăşura către sud, pe ruta spre insulele Filipine.

Aidoma majorităţii submarinelor din epoca sa, *I-403* era propulsat atât de motoare diesel, cât şi de motoare electrice. Cât ţinea lumina zilei, se putea deplasa în imersiune, fiind acţionat de motoarele electrice care îl împingeau cu viteză redusă, de numai şase noduri pe oră. La adăpostul întunericului, putea ieşi la suprafaţă, unde îşi pornea motoarele diesel, care, în timp ce îşi reîncărca bateriile, îl propulsau cu peste optsprezece noduri. Dar *I-403* nu era un submarin obişnuit. Având o lungime de peste o sută douăzeci de metri, era unul dintre cele câteva submersibile de clasă Sen toku, cele mai mari din vremea lor. Masiva navă de fier avea mai bine de cinci mii două sute de tone şi străbătea apele fiind propulsată de patru motoare diesel de şapte mii şapte sute de cai putere. Dar trăsătura sa într-adevăr deosebită era armamentul de aviaţie. *I-403* putea transporta trei hidroavioane Seiran, acestea fiind bombardiere de mici dimensiuni, adaptate, care puteau fi lansate de pe o catapultă aflată pe prova centrală. În timpul drumului pe mare, avioanele erau demontate şi depozitate într-un hangar etanş, lung de treizeci şi cinci de metri, care se întindea de-a lungul punţii submarinului. Oricum, lipsa de aparate de zbor îl silise pe Ogawa să-i cedeze pazei de coastă unul dintre hidroavioane şi nava sa transporta acum doar două aeronave Seiran.

Odată ce *I-403* intră în siguranţă în Pacific, Ogawa se retrase în cabina sa şi reciti ordinele laconice de luptă pe care i le dăduse Horinouchi. Dispoziţiile succinte îi cereau să traverseze Pacificul pe o rută îndreptată către nord, oprindu-se pentru alimentare în insulele Aleutine. Trebuia să continue să înainteze spre coasta de nord a Statelor Unite, unde cele două avioane pe care le avea în dotare trebuiau să lanseze atacuri asupra oraşelor Tacoma, Seattle, Victoria şi Vancouver. În aparenţă, acţiunea era inutilă, gândi Ogawa. Japonia avea nevoie de submarine mai degrabă pentru a-şi apăra apele teritoriale decât pentru a transpune în faptă nişte atacuri lipsite de importanţă

folosindu-se de două aeronave de mici dimensiuni. Dar exista un semn de întrebare referitor la doctorul Tanaka şi la natura necunoscută a bagajului său.

Odată convocat de Ogawa, Tanaka se înclină cu eleganţă înainte de a intra în cabina strâmtă a căpitanului, unde se aşeză la o măsuţă de lemn. Chipul firavului savant era sever şi posomorât. Ochii săi, absenţi, erau măriţi de lentilele groase ale ochelarilor, care îi completau înfăţişarea sinistră.

Trecând peste formalităţi, Ogawa insistă să afle scopul prezenţei doctorului Tanaka.

— Doctore Tanaka, ordinele mele scrise îmi cer să navighez până la coasta vestică a Americii de Nord şi să lansez un atac aerian asupra a patru oraşe. Nu sunt menţionate nici îndatoririle, nici conţinutul bagajelor dumneavoastră. Trebuie să va întreb ce rol aveţi în această misiune.

— Vă asigur, domnule comandant Ogawa, că detaşarea mea aici a fost autorizată la cel mai înalt nivel, ripostă Tanaka, cu voce, monotonă. Voi acorda asistenţă tehnică în timpul atacului, continuă.

— Asta e o navă de război. Nu reuşesc să înţeleg ce fel de asistenţă tehnică poate acorda un medic militar în timpul unui atac aerian, contracară Ogawa.

— Domnule comandant, fac parte din Grupul de Studiu pentru Prevenirea Epidemiilor din cadrul Academiei Militare Medicale. Am primit, de la o unitate de cercetare din China, materiale care mi-a permis să punem la punct o armă utilă în lupta împotriva inamicului. Submarinul dumneavoastră a fost ales pentru a o lansa pentru prima oară asupra forţelor americane. Eu răspund de securitatea şi de folosirea ei în timpul acestei misiuni.

— „Materialele” astea. Vor fi aruncate din avioanele mele?

— Da, în recipiente speciale care pot fi plasate pe bombardierele dumneavoastră. Am făcut deja pregătirile necesare împreună cu artileriştii din echipajul avioanelor.

— Şi oamenii de pe nava mea? Arma aflată la bord îi pune în vreun pericol?

— Nicidecum, orice s-ar întâmpla.

Când minţea, chipul lui Tanaka era impenetrabil.

Ogawa nu-l crezu, dar îşi închipui că, indiferent ce ar fi transportat, riscul nu era mai mare decât cel pe care-l reprezentau forţele antisubmarin ale Statelor Unite. Încercă să obţină cât mai multe informaţii de la Tanaka, dar medicul militar

nu-i mai spuse mare lucru. Indiferent care ar fi fost misterul care învăluia arma, îl păstra pentru sine. Omul avea ceva de piază rea, conchise Ogawa şi asta îl făcu să nu se simtă în largul lui. După ce băură împreună o ceaşcă de ceai, îl lăsă pe sinistrul savant să plece. Stând tăcut în cabina sa, înjură Comandamentul Flotei fiindcă îi alesese vasul pentru o astfel de însărcinare. Era o misiune pe care nu şi-o dorea.

Traficul sporadic al vaselor comerciale şi al bărcilor de pescuit se rări după ce submarinul lăsă în urmă pământul Japoniei, îndreptându-se încet către nord. În următoarele douăsprezece zile şi nopţi, echipajul adoptă orarul normal de lucru din timpul misiunilor, în timp ce se îndrepta către nord-est, ieşind la suprafaţă noaptea, ca să se deplaseze mai repede. În Pacificul de Nord, probabilitatea de a fi detectaţi de un avion sau de un vas aliat era redusă, dar Ogawa nu voia să rişte şi rămânea în imersiune pe toată durata zilei. Deplasându-se pe sub apă, submarinul etanş devenea pentru bărbaţii care îl conduceau la fel de încins ca un cuptor. Motoarele făceau ca temperatura din interior să urce către cincizeci şi opt de grade, în timp ce, pe măsură ce treceau orele, aerul închis devenea tot mai urât mirositor. Toţi membrii echipajului aşteptau cu nerăbdare întunericul serii, ştiind că atunci submarinul se ridica în sfârşit la suprafaţă şi hublourile erau deschise, lăsând să pătrundă în interiorul umed aerul rece şi proaspăt al mării.

Pe submarine, disciplina era vădit mai lejeră, chiar şi în marina japoneză, aşa stând lucrurile şi pe *I-403*. Ofiţerii stăteau laolaltă cu soldaţii, mâncau cu toţii împreună şi îndurau aceleaşi mizerii la bordul vasului aglomerat. Submersibilul făcuse faţă, în trei rânduri, atacurilor cu bombe antisubmarin, iar experienţele trăite în preajma morţii strânseseră legătura dintre membrii echipajului. Erau supravieţuitorii jocului mortal de-a şoarecele şi pisica şi simţeau că *I-403* era un vas norocos, care putea sfida inamicul.

În cea de-a paisprezecea noapte, submarinul ieşi la suprafaţă în preajma insulei Amchitka din arhipelagul Aleutinelor şi găsii imediat nava de realimentare *Marioka*, ancorată într-un golfuleţ. Ogawa îşi aduse cu grijă nava alături de vasul de suprafaţă şi parâmele de acostare fură aruncate pe acesta. În timp ce combustibilul pentru motoarele diesel se scurgea în rezervoarele submarinului, bărbaţii din echipajele celor două nave se

tachinară unii pe alţii, foindu-se încoace şi încolo prin aerul rece ca gheaţa.

— Nu sunteţi cam înghesuiţi în conserva aia de anşoa? întrebă un soldat îndesat, rezemat de balustrada vasului.

— Nu, avem o grămadă de loc pentru fructele noastre conservate, pentru castane şi pentru sake! zbieră, drept răspuns, un om de pe *I-403,* lăudându-se cu hrana de calitate superioară cu care erau aprovizionate echipajele submarinelor.

Realimentarea dură mai puţin de trei ore. Unul din marinarii de pe submersibil, diagnosticat ca având o criză de apendicită acută, fu transferat pe vapor, pentru a i se acorda îngrijire medicală. După ce echipajul navei de aprovizionare sa ales, drept recompensă, cu alcool etilic de zahăr candel, *I-403* molă parâmele şi porni către est, pe un drum către America de Nord. Văzduhul se întunecă treptat şi apa de un verde cenuşiu a oceanului începu să împroaşte cu spuma, iar *I-403* se pomeni navigând în contra unei furtuni de iarnă timpurie. Trei nopţi de-a rândul, în timp ce încerca să-şi reîncarce bateriile, vasul fu zguduit cu violenţă când talazurile inundară puntea joasă, spărgându-se de turelă. Într-una dintre aceste ocazii, valurile fură cât pe ce sa arunce un marinar peste bord, în apa îngheţată, iar mulţi dintre mateloţii experimentaţi din echipaj cedară în faţa răului de mare. Totuşi, vânturile puternice dinspre vest se dovediră a fi un ajutor, împingând iute submarinul printre valuri şi accelerându-i deplasarea către est.

Treptat, vântul începu să se domolească şi marea se linişti.

Ogawa constată, cu mulţumire, că vasul său supravieţuise loviturilor Mamei Natură fără să aibă nici o stricăciune. Pe măsură ce marea se potolea şi submarinul se apropia de ţara duşmanului, echipajul vlăguit îşi recapătă puterea de a se ţine pe picioare şi curajul.

— Căpitane, am făcut schiţa finală a rutei către coastă, spuse Seiji Kakishita, derulând harta Pacificului de Nord în faţa lui Ogawa.

Pilotul de pe *I-403* nu se mai bărbierise, aşa cum făceau mulţi oameni din echipaj după ce părăseau portul şi purta cu ostentaţie smocul de păr ciufulit care-i acoperea bărbia, dându-i înfăţişarea unui personaj din desenele animate.

— Care e poziţia noastră actuală? întrebă Ogawa, studiind harta.

— Asta, răspunse Kakishita, arătând cu compasul o bulină de

pe hartă. La aproximativ două sute de kilometri vest faţă de insula Vancouver. Mai avem două ore de întuneric, în care putem naviga la suprafaţă, ceea ce, pe cursul curent, ne va aduce la o sută cincizeci de kilometri de ţărm la ivirea zorilor. Înainte de a vorbi, Ogawa se concentra asupra hărţii pentru câteva momente.

— Suntem prea în nord. Vreau să lansez atacul dintr-un punct central faţă de cele patru ţinte, pentru ca distanţa de zbor să fie minimă. Du-ne către sud şi o să ne apropiem de coastă de acolo, spuse, lovind harta cu degetul. Sub vârful acestuia se afla extremitatea nord-vestică a statului Washington, un promontoriu ascuţit care pătrundea în Oceanul Pacific precum botul unui câine flămând. Alături, în nord, se afla strâmtoarea Juan de Fuca, canal care reprezenta graniţa naturală cu Columbia Britanică, fiind şi principala rută maritimă de la Vancouver şi Seattle către Oceanul Pacific.

Kakishita se grăbi să schiţeze pe hartă noul traseu şi să recalculeze distanţele.

— Domnule, estimez că în douăzeci şi două de ore putem ajunge pe o poziţie situată la cincisprezece kilometri în larg faţă de promontoriul numit „Cape Alava”.

— Excelent, Kakishita, răspunse Ogawa, mulţumit, uitându-se cu coada ochiului la cronograf. Asta o să ne lase timp suficient ca să începem atacul înainte de a se lumina de ziuă.

Planificarea era corectă. Ogawa dorea să petreacă cât mai puţin timp posibil în zonele foarte circulate, unde ar fi putut fi depistaţi înainte de lansarea atacului. Lucrurile păreau să se potrivească, gândi. Cu puţin noroc, peste exact douăzeci şi patru de ore puteau fi în drum spre casă, după îndeplinirea cu succes a misiunii. În seara aceea, când ieşiră din nou la suprafaţă, *I-403* fu cuprins de activitatea febrilă a pregătirii atacului aerian. Mecanicii scoaseră fuselajul, aripile şi flotoarele aeronavelor şi începură să le asambleze ca pe nişte aeromodele gigantice. Marinarii montară catapultele hidraulice şi verificară cu grijă dispozitivul de lansare a avioanelor. Piloţii studiară cu atenţie hărţile topografice ale regiunii, schiţându-şi traseele până în zonele bombardate şi înapoi. Iar artileriştii configurară, sub îndrumarea atentă a lui Tanaka, suporturile proiectilelor de pe bombardierele Seiran, astfel încât să poată susţine cele douăsprezece proiectile argintii încă depozitate în magazia de torpile din partea din faţă a submarinului.

La ora trei dimineaţa, submarinul se strecurase, în tăcere,

până la punctul de escală din largul coastelor Washington-ului. O burniţă îngheţată cădea asupra celor şase santinele pe care Ogawa le postase pe punte şi care se încordau, scrutând întunericul de nepătruns în uitarea semnelor apropierii altor nave. El însuşi patrula pe puntea de navigaţie deschisă, nervos şi aşteptând, îngrijorat, să vadă aeronavele plecate, pentru a-şi putea ascunde submarinul sub suprafaţa liniştită a mării.

Se scursese deja o oră când un bărbat bondoc, purtând o salopetă pătată de unsoare se apropie de el, şovăind.

— Domnule, raportez cu părere de rău ca avem necazuri cu aeronavele.

— Care-i problema, raportată atât de târziu? riposta Ogawa, evident supărat.

— S-a descoperit că avionul numărul unu are magnetoul defect. Trebuie să-l înlocuim ca să funcţioneze motorul. Avionul numărul doi are un profundor stricat, probabil din cauza deplasării care s-a produs în timpul furtunii. Şi pe ăsta îl putem repara.

— De cât timp aveţi nevoie pentru ambele reparaţii?

Pentru o clipă, mecanicul privi spre cer, pregătindu-şi răspunsul.

— De vreo oră pentru reparaţii, domnule şi de încă douăzeci de minute ca să încărcăm proiectilele de sub punte. Ogawa dădu din cap, cu severitate.

— Treceţi la treabă şi grăbiţi-vă.

În loc de o oră, trecură două, iar avioanele încă nu erau gata. Îngrijorarea lui Ogawa crescu când observa licăriri gri pe cerul dinspre est, semn că se apropiau zorii. Burniţa măruntă se oprise, înlocuită de o ceaţă uşoară care învăluise submarinul, reducând vizibilitatea la ceva mai puţin de o jumătate de kilometru. Vulnerabil, poate, dar cel puţin e camuflat, gândi Ogawa.

Apoi liniştea care plutea în aerul dimineţii se sparse când strigătul operatorului sonarului de sub punte străpunse văzduhul.

— Domnule, am un ecou!

— De data asta te-am păcălit, frăţioare! zbieră Steve Schauer, rânjind, în emiţătorul radio, împingând cele două manete de viteză până la capăt. Cei doi membri adolescenţi ai echipajului, extenuaţi şi duhnind a peşte mort, care se aflau alături de el în cabina înghesuită a traulerului, se uitară unul la altul şi îşi rotiră

ochii. Schauer le ignoră privirile în timp ce lovea uşor cu degetele cârma de lemn a greoiului vas de pescuit şi începu să fluiere un cântec vechi, de beţie.

Steve şi Doug Schauer, fraţi vitregi, la vreo patruzeci de ani, dar care se ţineau foarte bie, îşi petrecuseră vieţile pescuind în apele din şi de lângă golful Puget Sound. Muncind din greu şi cu pricepere, îşi investiseră toate câştigurile în vase de pescuit tot mai mari, până când îşi cumpăraseră două traulere cu coca de lemn, de cincisprezece metri. Lucrând în echipă, pescuiau cu succes de-a lungul coastei Washingtonului şi Vancouverului, având un talent supranatural de a adulmeca bancuri imense de cambulă. După o expediţie de trei zile, având calele pline de peşte şi răcitoarele golite de bere, cei doi fraţi se luau la întrecere pe drumul către port, ca doi puşti pe patine cu rotile.

— Nu se termină până când vopseaua nu se zgârie de doc, pârâi vocea lui Doug prin radio.

După un transport deosebit de bun din sezonul de pescuit din 1941, fraţii îşi permiseseră extravaganţa de a-şi cumpăra staţii radio de emisie-recepţie pentru navele lor. Deşi intenţionaseră să se ajute reciproc coordonându-şi activitatea, cei doi se întărâtau unul pe altul în cea mai mare parte a timpului petrecut în eter. În timp ce vasul lui Schauer pufăia, înaintând cu viteza sa maximă, de douăsprezece noduri, cerul se lumină, transformându-se din negru în cenuşiu, iar raza proiectorului care strălucea pe apă, în faţa provei, îşi pierdu treptat luminozitatea. În faţă, în ceaţă, Schauer desluşi conturul neclar al unui obiect de mari dimensiuni aflat jos, în apă. O clipă mai târziu, din centrul acestuia emana, fulgerător, o strălucire portocalie.

— Aia de la prova tribord e o balenă?

Cuvintele abia i se desprinseseră de pe buze când un şuierat strident învălui cabina, fiind urmat de o explozie puternică, care aruncă în sus apa de lângă suportul proiectorului, dezlănţuind asupra traulerului o aversă de apă de mare.

Pentru o clipă, Schauer fu uluit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor şi urechilor. Avu nevoie de apariţia unei a doua licăriri portocalii pentru a trece la acţiune.

— La podea! le strigă celor doi bărbaţi din cabină, în timp ce răsucea cu putere cârma vasului, îndreptându-l către port. Traulerul împovărat răspunse cu întârziere, dar la timp pentru a evita al doilea proiectil tras de tunul de 5,5 de pe puntea submarinului *I-403,* care şuieră, lovind apa chiar lângă pupă. De

data aceastā, forţa exploziei săltă traulerul din apă şi îl trânti înapoi cu putere, retezând cârma.

Ştergându-şi de pe ochi sângele care-i curgea dintr-o tăietură adâncă de pe tâmplă, Schauer bâjbâi, căutând microfonul staţiei radio.

— Doug, e un submarin japonez. Trage în noi. Nu glumesc. Ia-o spre nord şi caută ajutoare.

Încă mai vorbea când un al treilea proiectil îşi nimeri ţinta, perforând cala din partea anterioara a vasului de pescuit înainte de a detona. Un val de schije, cioburi şi de cambiile ciopârţite erupse în cabină, aruncându-i cu brutalitate pe cei trei bărbaţi în peretele din spate. Făcând eforturi ca să se ţină pe picioare, Schauer privi prin spărtura din peretele din faţă şi văzu cum, în faţa ochilor săi, prova se dezintegra, pierind în apă. Instinctiv, caută sprijin agăţându-se de roata cârmei şi, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea, privi cum resturile navei începeau să se scufunde cu repeziciune, chiar sub picioarele sale.

Privind prin binoclu, Ogawa urmări, cu un rânjet de satisfacţie, traulerul care aluneca sub valuri în mijlocul resturilor plutitoare. Nu se punea problema salvării supravieţuitorilor, aşa că nu-şi irosi timpul uitându-se după trupurile din apă.

— Motoshita, au mai fost înregistrate şi alte sunete? îşi întrebă secundul.

— Nu, domnule. Operatorul sonarului a raportat o a doua ţintă posibilă înainte de a deschide focul, dar semnalul s-a estompat. A fost un zgomot de fond, cel mult un vas mic.

— Pune-l să continue baleierea. Cu vizibilitatea asta redusă, o să auzim o navă cu mult înainte de a o vedea. Şi vreau să aud raportul şefului mecanicilor. Trebuie să lansăm avioanele alea.

În timp ce Motoshita ieşea în fugă, Ogawa îşi îndreptă privirea spre coasta nevăzută a statului Washington. Poate că o să avem noroc, cugetă. Traulerul păruse un vas de pescuit singuratic şi probabil că nu avusese staţie radio. Tunurile ar fi putut fi auzite de pe ţărm, dar, de la o asemenea distanţă, ar fi sunat aidoma unui zgomot înăbuşit şi inofensiv. Hărţile maritime indicau faptul că pe coastă nu erau prea mulţi locuitori. Poate – doar poate – îşi mai puteau încă îndeplini misiunea fără a fi reperaţi.

Perii de pe ceafa radiotelegrafistului de rangul întâi Gene Hampson erau zbârliţi ca un pâlc de pini galbeni. Vocea care-i

răsunase în căşti suna atât de presant şi de autentic încât nu puteai să nu-i dai crezare. După ce ceru să i se confirme mesajul de două ori, Hampton sări de pe scaun ca o jucărie cu arc şi alergă, în salturi, drept în centrul punţii de navigaţie.

— Domnule căpitan, tocmai am captat mesajul de ajutor al unui civil, zise, tulburat, pe nerăsuflate. Un pescar spune că în larg e un submarin japonez care trage în vasul fratelui său.

— Vorbea coerent? întrebă, sceptic, comandantul bărbos şi îndesat.

— Da, domnule. Spunea că nu a văzut submarinul din cauza ceţei, dar a primit un apel radio de la fratele său, aflat pe un alt vas de pescuit. A auzit doua lovituri de tun, apoi a pierdut legătura cu fratele lui. Am primit şi de la un alt vas un mesaj care a confirmat zgomotul loviturilor de tun.

— Au dat vreun reper care să ajute la localizare?

— Da, domnule. La nouă mile sud-vest de Capul Flattery.

— Foarte bine. Ia legătura cu Madison şi anunţă că ieşim din strâmtoare ca să cercetăm un raport legat de o posibilă întâlnire cu inamicul, iar pe urmă dă-le un punct fix, pentru localizare, celor de la Comandamentul Flotei. Domnule Baker, continuă, întorcându-se către un locotenent înalt care stătea alături de el, să ne îndreptăm către careu.

În timp ce alarma suna de la un capăt la celălalt al navei, mateloţii de pe *USS Theodore Knight* se îndreptau către posturile de luptă, echipându-se, din fugă, cu căşti de protecţie şi veste de salvare. Nu era prima dată când distrugătorul din clasa Farragut trecea la luptă. Lansat la apă în 1931, la şantierul naval Bath Iron Works, dim Maine, *Theodore Knight* se aflase în serviciul activ, însoţind navele de aprovizionare din Atlanticul de Nord, încă de la începutul războiului. După ce oprise mai multe atacuri ale submarinelor ce escorta vasele comerciale, distrugătorul de o sută cinci metri lungime fusese trimis, pentru patrulare şi escortă, în largul Americii de vest, unde supraveghea zona dintre San Diego şi Alaska.

La cinci kilometri în spatele său, în strâmtoarea Juan de Fuca, cargoul Madison se deplasa cu viteză redusă, transportând chefali şi somon conservat. Lăsând în urmă cargoul cu a cărui protecţie era însărcinat, *Theodore Knight* naviga în travers la intrarea în Pacific, deoarece comandantul Roy Baxer, căpitanul său, dorise să se deplaseze cu viteză maximă. Motoarele diesel jumelate de-a lungul navei, de un gri lucios, o făceau să străbată

apa ca un ogar care urmăreşte un iepure. Perspectiva de a se afla faţă în faţă cu duşmanul făcea ca echipajul obişnuit cu misiunile de patrulare liniştite, de rutină, să fie neobişnuit de entuziast.

Chiar şi Baxer îşi simţea inima bătându-i mai repede. Făcea parte din marină de douăzeci de ani şi avusese parte de acţiune în Atlantic, dar se plictisise în timpul ultimei sale misiuni, din apele de lângă golf. Savura ideea de a simţi din nou gustul luptei, deşi era sceptic în privinţa raportului primit prin radio. De mai bine de un an, submarinele japoneze nu mai fuseseră văzute pe coastă şi ştia că, în momentul acela, Marina Imperială se afla, evident, în defensivă.

— Radar? întrebă, cu voce tare.

— Domnule, am trei vase mici care se apropie de canal, două dinspre nord şi unul dinspre vest, răspunse operatorul, fără să-şi ia ochii de pe monitor. Şi mai am o ţintă neidentificată care pare să evolueze la sud-vest.

— Înainte spre reperul din sud, zbieră Baxer. Şi bateriile de la provă gata de luptă.

Comandantul fu nevoit să-şi reţină un zâmbet de încântare în timp ce dădea ordinele. Poate că astăzi o să ne merităm solda, gândi, în timp ce îşi strângea cureluşele căştii de protecţie.

Spre deosebire de omoloagele lor americane, majoritatea submarinelor japoneze nu erau echipate cu radar. Tehnologia de supraveghere la distanţă ajunsese pe submersibilele Imperiale abia la finalul anului 1944, iar atunci fusese instalată numai pe anumite nave. În loc de asta, cele mai multe se bazau pe sonar pentru a da în vileag un inamic aflat la depărtare. Deşi acţiona pe o distanţă mai mică decât radarul, sonarul putea fi folosit sub apă şi ajutase multe submarine să evite o întâlnire fatală cu minele subacvatice. În absenţa unui aparat radar, operatorul sonarului fu primul om de pe *I-403* care deveni conştient de prezenţa distrugătorului care se apropia de ei.

— Navă care se apropie din faţă… sunet de intensitate unu, raportă când echipamentul său îl reperă pentru prima oară. Pe punte, ambele aeronave fuseseră scoase din hangare şi li se montaseră aripile şi flotoarele, în timp ce reparaţiile continuau. Era situaţia de care Ogawa se temuse cel mai mult. Având ambele avioane asamblate, dar nici unul gata de zbor, ar fi trebuit să le sacrifice în cazul unei scufundări de urgenţă.

— Tunurile de pe punte gata de tragere, ordonă, sperând că

intrusul nepoftit nu era altceva decât un alt vas de pescuit.

— Sunet de intensitate doi şi în creştere, anunţă din nou, cu voce calmă, operatorul sonarului E o nava, adăugă, ceea ce nu surprinse pe nimeni.

— Asiguraţi ambele aeronave şi eliberaţi puntea de aviaţie, îi ordonă Ogawa unui sublocotenent, care o luă la fugă pe puntea imensă, ţipând la mecanici în timp ce alerga.

Membrii echipei aviatice ancorară cele două avioane, îşi strânseră sculele şi se repeziră spre hangar. Uşile etanşe ale acestuia fura închise şi izolate; apoi oamenii coborâră, printr-un alt tambuchi, în siguranţa oferită de corpul submarinului.

— Sunet de intensitate trei, pe direcţia provei. Ar putea fi un distrugător, raporta operatorul, identificând corect zgomotul percutant al motoarelor jumelate ale contratorpilorului.

Ca la comandă, nava cenuşie se materializa, ieşind din ceaţă la opt sute de metri depărtare, aidoma unei fantome de oţel şarjând de-a curmezişul apelor. În jurul provei, spuma albă exploda în torente pline de furie, în timp ce din coş se înălţau vălătuci de fum întunecat. Nava lunguiaţă se îndrepta drept către submarin, intenţia sa de a lansa atacul neputând fi pusă la îndoială.

Într-o clipă, tunurile de pe puntea lui *I-403* bubuiră, echipajul experimentat al submarinului încercând astfel să oprească nebunul care se apropia. Totuşi, silueta suplă a distrugătorului care se îndrepta frontal către ei era o ţintă dificilă şi proiectilul trecu, inofensiv, pe lângă acesta. Servanţii se grăbiră să ochească şi să tragă încă o dată.

Nava odată identificată drept un distrugător, Ogawa recunoscu inutilitatea duelului la suprafaţă, cu un vas care-i era superior şi ordonă scufundarea rapidă. Misiunea trebuia sacrificată pentru a salva nava şi echipajul, chibzui, dacă nu cumva era deja prea târziu. Alarma de scufundare începu să sune, servanţii mai traseră o ultimă lovitură disperată înainte de a se îngrămădi sub punte, la adăpost. Artileristul ţintise aproape perfect, dar supraapreciase viteza cu care se apropia distrugătorul. Proiectilul împroşcă apa la cincisprezece metri în faţa provei navei americane, aruncându-i pe punte o jerbă de apă, dar fără să producă nici o pagubă.

Cele două baterii de la prova lui *Theodore Knight* se treziră în sfârşit la viaţă, lansând către submarinul japonez o succesiune de proiectile de calibrul cinci. Însă echipajul lipsit de experienţă

şi înflăcărat de adrenalină trase, totuşi, prea sus, trimiţând obuzele trasoare dincolo de submarinul care acum accelera.

Pe puntea exterioara de navigaţie a lui *I-403,* Ogawa ezită un moment înainte de a închide tambuchiul, aruncând o ultimă privire spre urmăritorul său, care se apropia. Cu coada ochiului, prinse o mişcare pe puntea de la prova şi fu surprins văzând un om din echipaj îndreptându-se cu paşi mari spre una dintre aeronave. Era pilotul care ignora comanda de scufundare şi care se urca în avionul său. În spiritul kamikaze, nu suporta ideea de a-şi pierde aparatul de zbor şi, în loc de asta, prefera să piară odată cu el. Ogawa îi blestemă curajul prostesc, apoi coborî pe puntea de navigaţie de dedesubt.

Apa mării năvăli în tancurile de scufundare deschise, îngreunând submarinul pentru a-l afunda. Într-o asemenea situaţie, coca enormă a lui *I-403* reprezenta un risc, fiind de notorietate timpul îndelungat de care avea nevoie pentru a intra în imersiune. În timp ce submarinul încerca să-şi încheie coborârea agonizant de lentă, Ogawa mai jucă o carte.

— Pregătiţi tragerea cu torpile! ordonă. Asumându-şi un risc, dar, de data asta, unul calculat. Distrugătorul fiind chiar în faţă, Ogawa putea trage o lovitură în partea anterioară a navei, făcându-l pe vânător să-i cadă pradă victimei sale.

— Lansatoarele sunt încărcate, raportă ofiţerul torpilor.

— Fiţi gata să activaţi lansatoarele unu şi doi, comandă Ogawa. Distrugătorul nu era la mai mult de doua sute de metri şi tunurile lui de cinci încă mai trăgeau. Şi, în mod surprinzător, continuau să rateze. Ţinta pe care o reprezenta submarinul începea să se micşoreze, pe măsură ce botul navei subacvatice se afunda sub valuri, iar apa mării inunda, treptat, puntea de la provă.

— Trageţi prima torpilă! strigă Ogawa. Numără, în gând, trei secunde, făcu o pauză, apoi ordonă: Torpila a doua!

Cu o detunătură a aerului comprimat, cele două torpile din lansatoarele de la provă ţâşniră, pe o traiectorie fatală, către distrugătorul care înainta. Conţinând fiecare câte un cap exploziv de 400 de kilograme, cele două torpile lungi de şapte metri, propulsate de oxigen, accelerară cu repeziciune, gonind către Theodore Knight cu peste patruzeci şi cinci de noduri pe oră.

Un sublocotenent care stătea pe puntea de comanda a distrugătorului observa îndreptându-se către navă o brazdă de urme albe, care sfredelea suprafaţa apei.

— Torpile la prova babord şi tribord! strigă, dar rămase locului, înmărmurit, urmărind fascinat apropierea acestora, accelerând.

Peste o clipă, acestea erau în dreptul navei. Dar, fie dintr-o greşeală de calcul, fie graţie intervenţiei divine, fie printr-un noroc chior, cei doi peşti fatali îşi ratară cumva ţinta. Sublocotenentul încremenit privi, uluit, cum cele două torpile trecură pe de-o parte şi de alta a provei distrugătorului, apoi îşi continuară cursa de-a lungul acestuia, la nu mai mult de trei metri de fiecare parte a cocii, înainte de a dispărea dincolo de pupă.

— Se scufundă, domnule, observă timonierul, uitându-se la valurile care se revărsau peste prova submarinului.

— Cârmeşte spre turelă, ordonă Baxter. Să-i intram pe beregată.

Bateriile din partea anterioara îşi încetaseră focul, pentru că tunurile nu mai puteau fi îndreptate către o ţintă aflata atât de jos sub prova navei. Lupta se transformă într-o cursă, distrugătorul sfredelindu-şi drumul precum un berbece în încercarea de a-l zdrobi pe *I-403.* Dar submarinul câştiga adâncime şi, pentru o clipă, se păru că avea să reuşească să alunece sub nava care-l urmărea. *Theodore Knight* trecuse de provă, chila sa ratând cu ceva mai puţin de un metru puntea superioară a submersibilului care cobora. Dar distrugătorul înainta, cu intenţia de a strivi submarinul.

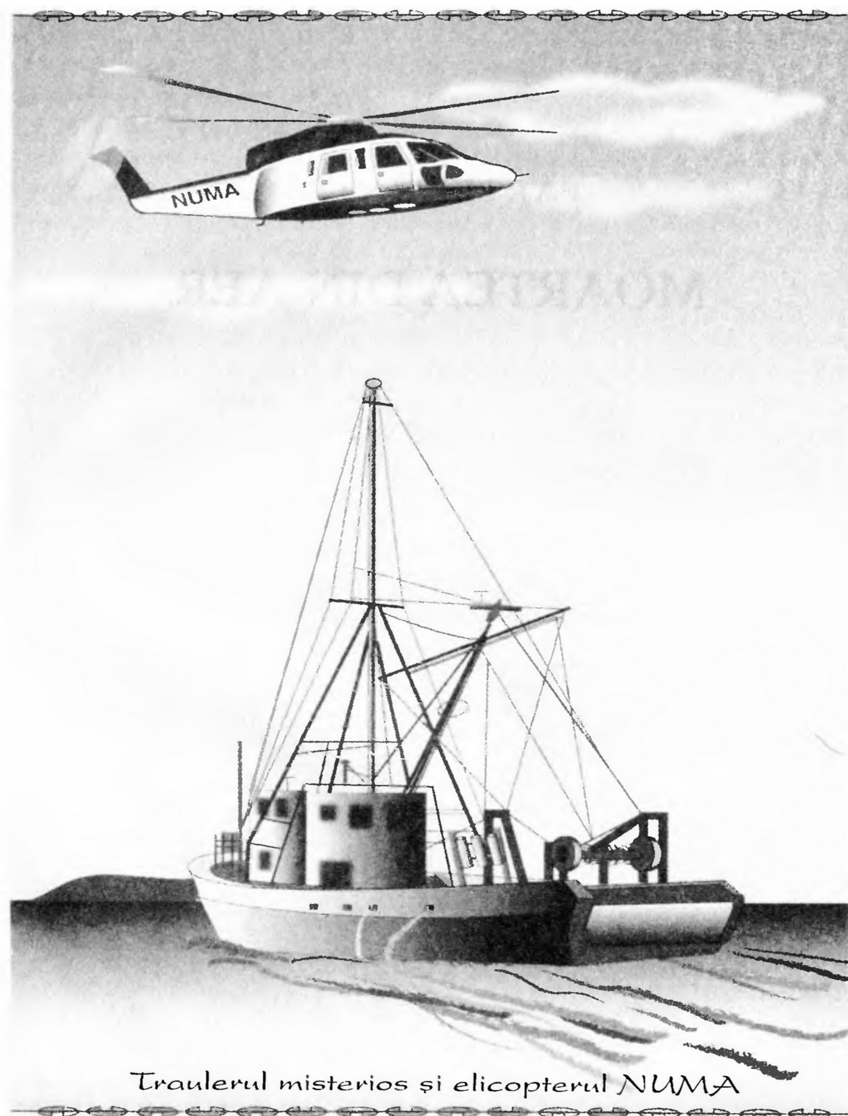
Aeronavele simţiră cele dintâi muchia ascuţita a provei distrugătorului. Parţial scufundate pe puntea care dispărea sub apă, avioanele aliniate în tandem primiră lovitura provei la jumătate, fiind imediat transformate în bucăţi mari de metal contorsionat, de mecanisme şi de alte resturi. Pilotul sfidător urcat în carlinga primului aparat de zbor avu prea puţin timp în care să-şi dovedească îndrăzneala înainte de a i se îndeplini dorinţa de a pieri o dată cu avionul său, în urma unei lovituri zdrobitoare.

I-403 era pe jumătate scufundat şi, până în acel moment atacul nu-i pricinuise nici o stricăciune. Dar turela sa era o protuberanţă mult prea ieşită în relief şi nu avea cum să scape de furia atacului distrugătorului. Tăindu-l cu un scârţâit, prova acestuia distruse puntea de comandă a submarinului, spintecând-o precum o coasă. Ogawa şi ofiţerii săi operativi fură ucişi pe loc când nava zdrobi centrul de comandă intrând în şi trecând prin el. Distrugătorul îşi continuă atacul violent,

smulgând întreaga structura de pe corpul submarinului, pe care îl mutila despicându-l adânc pe toată lungimea părţii sale dorsale. În interior, echipajul sortit pierii auzi scrâşnetul metalului pe metal înainte ca torentul de apă să năvălească, inundând toate compartimentele. Oamenii avură parte de o moarte rapidă, dar dureroasă, înecându-se în timp ce submarinul se clătina brusc, scufundându-se apoi, cu iuţeală, către fundul oceanului. Câteva bule de aer şi de petrol bolborosiră la suprafaţă, marcând locul mormântului, pe urmă se aşternu tăcerea.

La bordul lui *Theodore Knight,* echipajul şi ofiţerii ovaţionară distrugerea submarinului japonez în timp ce priveau pata lucioasă şi grăitoare de păcură şi de carburant de pe suprafaţa apei, părând un nor al morţii care plutea deasupra vasului scufundat. Avuseseră mare noroc fiindcă descoperiseră şi distruseseră o navă inamică chiar în apropierea ţărmurilor patriei, vasul lor neavând mai nimic de suferit. Cu toate că duşmanul se luptase cu dârzenie, victoria fusese obţinută cu uşurinţă. Membrii echipajului se puteau întoarce în port ca nişte eroi şi aveau să le istorisească nepoţilor lor o poveste grandioasă. Totuşi, nici unul dintre bărbaţii de pe distrugător nu puteau nici să bănuiască, nici să-şi imagineze oroarea de nedescris care s-ar fi abătut asupra compatrioţilor lor dacă *I-403* ar fi reuşit să-şi îndeplinească misiunea. Şi nu aveau de unde şti că oroarea aştepta încă, făcându-le cu mâna, în tăcere, din inima epavei strivite.

PARTEA ÎNTÂI: MOARTEA DIN AER

Traulerul misterios și elicopterul NUMA

Capitolul 1

2 MAI 2007
INSULELE ALEUTINE, ALASKA

Vântul se învârtejea uşor deasupra barăcii galben-spălăcit, de tablă, cocoţate pe mica faleză care domina marea. Câţiva fulgi de zăpadă dansau, cu graţie, deasupra streşinii construcţiei, înainte de a cădea pe pământ, topindu-se printre firele de iarbă şi printre celelalte plante ale tundrei. În ciuda bâzâitului unui motor diesel, aflat în apropiere, un husky siberian pufos era întins pe peticul însorit de prundiş împrăştiat, bucurându-se de un somn adânc. O rândunică arctică de mare, cu penele albe, coborî să arunce o privire, apoi poposi, pentru moment, pe acoperişul micii clădiri. După ce studie, plină de curiozitate, amestecul ciudat alcătuit dintr-o antenă, nişte faruri şi nişte antene parabolice, de satelit, care împodobeau acoperişul, mica pasare prinse o pală de vânt şi zbură, în căutarea unor oferte mai tentante.

Staţia meteorologică a Pazei de Coastă de pe insula Yunaska era pe atât de liniştită pe cât era de îndepărtată. Situată în centru lanţului insulelor Aleutine, Yunaska era una dintre duzinile de proeminenţe vulcanice care se arcuiau în jurul zonei continentale a Alaskăi ca un tentacul boltit. De numai douăzeci şi şapte de kilometri lungime, insula avea ca semn distinctiv piscurile a doi vulcani inactivi la fiecare capăt, despărţite de dealuri unduitoare, acoperite de iarbă. În primăvara aceea târzie, insula înverzită, pe care nu exista nici măcar un singur copac sau un arbust înalt, se ridica ca un smarald din apele reci ale oceanului.

Situată în mijlocul curenţilor din Pacificul de Nord, Yunaska era locul ideal pentru a urmări condiţiile maritime şi atmosferice care ar fi putut genera fronturi meteorologice bine conturate în timp ce se deplasau spre est, în direcţia Americii de Nord. Pe lângă colectarea datelor meteorologice, staţiunea Pazei de Coastă mai avea şi rolul de releu de avertizare şi de salvare pentru pescarii cu probleme care îşi făceau meseria în apele bogate în peşte dimprejur.

Din punctul de vedere al celor doi oameni însărcinaţi să se

ocupe de staţiune, locul nu putea fi considerat un paradis decât cu foarte mare greutate. Cea mai apropiată localitate era la nouăzeci de mile distanţă, dincolo de întinderea de ape, în timp ce baza lor principală din Anchorage se afla la mai bine de o mie de mile. Locuitorii izolaţi erau pe cont propriu vreme de trei săptămâni, până când era adusă, pe calea aerului, următoarea pereche de voluntari. Cinci luni pe an, clima aspră a iernii impunea închiderea staţiunii, cu excepţia unui minim de operaţiuni care se puteau efectua de la distanţă. Dar, din mai până în noiembrie, echipa formată din două persoane era la datorie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. În ciuda izolării, meteorologul Ed Stimson şi tehnicianul Mike Barnes erau foarte mulţumiţi de această detaşare. Lui Stimson îi plăcea să fie pe teren ca să-şi pună cunoştinţele în practică, în timp ce lui Barnes îi surâdea ideea timpului liber de care beneficia după ieşirea din schimbul de lucru în staţiune şi pe care îl putea petrece explorând acel colţ uitat de lume din Alaska.

— Îţi spun eu, Ed, după următoarea perioadă de odihnă va trebui să-ţi găseşti alt partener. Am descoperit, în munţii Chugach, un afloriment de cuarţ care o să te surprindă. Ştiu că acolo, exact sub el, trebuie să fie o minunăţie de filon de aur.

— Cum să nu, seamănă leit cu lovitura pe care ai pretins, cu frenezie, c-o s-o dai la râul McKinley, îi reaminti Stimson.

Barnes era de un optimism naiv care îl amuza întotdeauna pe meteorologul mai vârstnic.

— Aşteaptă până o să mă vezi conducându-mi noul Hummer pe lângă Anchorage şi atunci o să mă crezi, ripostă Barnes, oarecum indignat.

— Corect, răspunse Stimson. Între timp, ai putea să verifici anemometrul? Iar nu înregistrează viteza vântului.

— Numai să nu ridici vreo pretenţie la zăcământul meu aurifer cât timp sunt pe acoperiş, rânjii Barnes, îmbrăcând o haină groasă.

— Fii liniştit, amice. Fii liniştit.

La trei kilometri către est, Sarah Matson înjura fiindcă-şi lăsase mânuşile în cort. Deşi temperatura era de aproape zece grade, vântul care bătea dinspre larg crea senzaţia că frigul era mai puternic. Mâinile îi erau ude din cauză că se târâse pe nişte bolovani scăldaţi de apa mării şi nu-şi mai simţea vârfurile degetelor. Căţărându-se de-a curmezişul unei viroage, încercă să

uite de mâinile îngheţate, concentrându-se să ajungă mai aproape de ceea ce urmărea. Păşind fără zgomot de-a lungul unei poteci presărate cu bolovani, îşi croi drum cu încetineală către o poziţie avantajoasă, lângă un afloriment stâncos, de suprafaţă.

La mai puţin de zece metri distanţă se afla o colonie gălăgioasă de lei de mare tolăniţi la marginea apei. Cam o duzină de mamifere cu mustăţi groase stăteau înghesuite laolaltă, aidoma turiştilor îngrămădiţi pe plaja de la Rio, în timp ce alte patru sau cinci puteau fi văzute înotând în valuri. Doi masculi tineri zbierau cu putere unul la celalalt, foindu-se încoace şi încolo şi întrecându-se în a atrage atenţia unei femele din apropiere, care nu arăta nici cel mai mic interes pentru ei. Mai mulţi pui dormeau, fericiţi, lipiţi de pântecul mamei lor şi fără să le pese de agresivitatea celor doi.

Scoţându-şi un carneţel din buzunarul hainei, Sarah începu să noteze particularităţile fiecărui animal în parte, estimându-i vârsta, sexul şi starea aparentă de sănătate. Studie, cu toată acurateţea posibilă, fiecare leu de mare, căutând orice semn de spasm muscular, de secreţie oculară sau nazală, ori de strănut excesiv. După aproape o oră de supraveghere, îşi puse carneţelul la loc, în buzunar, sperând că, mai târziu, avea să fie în stare să citească ceea ce scrisese cu degetele îngheţate.

Mergând încet, pe propriile urme, Sarah se îndepărtă tiptil de colonie şi îşi croi drum înapoi, traversând viroaga. Descoperi că, iniţial, paşii i se întipăriseră pe iarba măruntă şi îi urmări, cu uşurinţă, către interiorul insulei şi dincolo de o movilă cu panta domoală. În timp ce urca, simţi aerul rece al mării răcorindu-i plămânii, iar splendoarea insulei o făcu să se simtă plină de energie şi de viaţă. În ciuda trupului său zvelt şi a trăsăturilor delicate, femeia de treizeci de ani, cu părul de culoarea inului, savura cu adevărat munca în aer liber. Sarah crescuse în zona rurală din Wyoming şi îşi petrecuse toate zilele de vară cutreierând munţii Teton, pe jos şi călare, împreună cu doi fraţi exuberanţi. Dragostea faţă de traiul în aer liber o determinase să studieze medicina veterinară la Colorado University, în statul învecinat. După ce fusese într-o serie de puncte de cercetare de pe coasta de est, îşi urmase profesorul favorit la Centrul Federal de Control Epidemiologic, unde i se făgăduise că nu avea să fie blocată permanent într-un laborator. În calitate de epidemiolog

de teren la CDC[1], putea să-şi combine pasiunea pentru viaţa sălbatică şi pentru munca în aer liber cu ajutorul dat la urmărirea răspândirii acelor boli transmisibile ale animalelor care reprezintă o ameninţare pentru oameni.

Faptul că se afla în insulele Aleutine era exact genul de aventură în aer liber care o înfiora, deşi motivele care stăteau în spatele acesteia îi frângeau inima iubitoare de animale. De-a lungul ţărmului vestic al peninsulei Alaska fuseseră raportate mai multe morţi dubioase ale leilor de mare, deşi nu se suspecta nici o catastrofă şi nici o intervenţie intenţionată a omului. Sarah fusese trimisă de la Seattle, împreună cu doi colegi, pentru a aprecia amploarea deceselor în serie şi aria de răspândire a acestora. Pornind din insula Attu, situată în extremitatea arhipelagului, echipa începuse să se deplaseze, cu avionul, dintr-o insulă în alta, căutând focarul epidemiei în timp ce se apropia de zona continentală din Alaska. Din trei în trei zile, un mic hidroavion îi lua pe membrii echipei, trecându-i pe insula următoare, împreună cu un nou stoc de provizii. Cea de-a doua zi petrecută pe Yunaska nu dăduse la iveală semne de boală în rândul populaţiei locale de lei de mare, ceea ce o făcea pe Sarah să se simtă ceva mai uşurată.

Frumoasa specialistă cu pometi înalţi şi cu ochi căprui, catifelaţi, parcurse rapid cei trei kilometri, înapoi în tabără, zărind cu uşurinţă, de la distanţă, cele trei corturi de un roşu strălucitor. Când Sarah se apropie de locul de campare, un bărbat scund şi bărbos, purtând o cămaşă de flanel şi o şapcă uzată de baseball de la Seattle Mariners, cotrobăia printr-un răcitor imens.

— Iată-te, Sarah. Eu şi Sandy tocmai făceam planuri pentru masa de prânz, spuse Irvy Fowler, zâmbind.

Fowler, un bărbat cumsecade, având cincizeci de ani bătuţi pe muchie, arăta şi se purta de parcă ar fi fost cu zece ani mai tânăr.

O femeie minionă, roşcată, ieşi încet dintr-unul dintre corturile din apropiere, ţinând strâns o oală şi un polonic.

— Irvy face întotdeauna planuri pentru masa de prânz, ripostă Sandy Johnson, zâmbind şi rotindu-şi ochii.

— Cum v-aţi descurcat în dimineaţa asta? se interesă Sarah, înhăţând un scaun pliant şi aşezându-se.

---

[1] Center for Disease Control – Centrul Federal de Control Epidemiologic.

— Sandy are statisticile. Am verificat o colonie numeroasă de lei de mare de pe plaja de est şi toţi păreau graşi şi sănătoşi. Eu am dat şi peste un leş, dar, după toate aparenţele, individul murise de bătrân. Am luat o mostră de ţesut pentru analize de laborator, doar aşa, ca să fiu sigur.

În timp ce vorbea, Fowler pompă combustibil într-un aragaz portabil, apoi aprinse gazul care pârâi, scăpând pe sub arzător şi flacăra albastră izbucni ca prin minune.

— Se potriveşte cu ceea ce am observat eu. Se pare că nenorocirea nu a ajuns la leii de mare de pe încântătoarea Yunaska, răspunse Sarah, măturând cu privirea ţinutul verde care îi înconjura.

— Putem inspecta colonia de pe coasta de vest a insulei în după-amiaza asta, de vreme ce pilotul nu vine să ne ia până mâine în zori.

— Ar fi o excursie plăcută. Dar ne putem opri să stăm de vorbă cu cei de la staţiunea Pazei de Coastă, îmi amintesc că pilotul spunea că e cineva acolo în perioada asta a anului.

— Până atunci, anunţă Fowler, punând o oală mare pe aragazul portabil, e timpul pentru specialitatea casei.

— Nu borâtura aia…, încercă Sandy să spună înainte de a fi întreruptă.

— Da, într-adevăr. *Cajun chili du jour*[2], rânjii Fowler, în timp ce alegea cocoloaşele maro dintr-o cutie mare de conserve, răsturnându-le în oala încălzită.

— *Laissez le bon temps rouler*[3], cum se spune în N’Awlins[4], spuse Sarah râzând.

Ed Stimson studie cu atenţie monitorul radiolocatorului meteorologic, privind o acumulare firavă de nori electronici albi care acopereau cu puf partea superioară a ecranului verde. Undeva, la trei sute douăzeci de kilometri către sud-vest, se afla un front slab de furtună, despre care Stimson putea spune, cu precizie, că avea să le ude insula pe parcursul câtorva zile umede. Concentrarea îi fu întreruptă de sunetul unor lovituri care-i răsunau deasupra capului. Barnes încă mai era pe acoperiş, pierzând vremea cu anemometrul.

O conversaţie plină de paraziţi umplu brusc baraca, venind din

---

[2] Cajun chili, cel de toate zilele (lb. franceză).

[3] Lăsaţi vremurile bune să curgă (lb. franceză).

[4] New Orleans

aparatul de radio montat în colţul unui perete. Cea mai mare parte a traficului radio recepţionat pe insulă consta în flecăreală despre vreme; a căpitanilor vaselor de pescuit aflate în apropiere. Stimson făcu tot ce putea ca să elimine interferenţele din conversaţia neinteligibilă şi, la început, nu sesiză sunetul straniu, ca un şuierat. Pe urmă, radioul amuţi pentru un moment, iar el putu auzi limpede zgomotul violent şi îndepărtat, similar celui făcut de un avion cu reacţie. Vuietul bizar continua vreme de câteva secunde lungi, părând să scadă treptat în intensitate înainte de a înceta cu totul, după un trosnet sonor.

Gândindu-se la un tunet, Stimson setă scala vizuală a radiolocatorului său la o rază de patruzeci de kilometri. În imediata vecinătate, pe monitor se vedeau, ici şi colo, doar nori albi, subţiri, care nu păreau câtuşi de puţin aducători de furtună. Poate că cei de la aviaţie făceau ceva manevre, îşi închipui, amintindu-şi de traficul aerian intens de pe cerul din Alaska în timpul Războiului Rece.

Gândurile i se spulberară când îl auzi pe Max, câinele său husky, scheunând dincolo de uşă.

— Ce s-a întâmplat, Max? strigă, deschizând uşa barăcii.

Câinele urla strident, a moarte, în timp ce se întorcea, tremurând, către stăpânul său. Stimson avu un şoc când îi văzu ochii sticloşi, privind în gol, în timp ce din bot i se prelingea o spuma albă, vâscoasă. Câinele se clătină, pentru o clipă, încoace şi încolo, apoi se răsturnă brusc pe o parte, lovind pământul cu o bufnitură.

— Iisuse! Mike, vino repede aici, jos! strigă Stimson la partenerul său.

Barnes cobora deja de pe acoperiş, dar îi venea greu să găsească treptele scării cu piciorul. Când ajunse aproape de sol, piciorul său stâng nu nimeri ultima treaptă şi el atinse pământul clătinându-se, ţinându-se pe jumătate drept numai fiindcă îşi încleştase cu putere mâna de o treaptă a scării.

— Mike, câinele tocmai a... te simţi bine? întrebă Stimson, realizând că ceva nu era în regulă.

Alergă spre partenerul său şi îl găsii respirând cu greutate şi având ochii aproape la fel de sticloşi ca ai lui Max. Aruncându-şi braţul în jurul umerilor bărbatului mai tânăr, Stimson îl duse, pe jumătate cărându-l, pe jumătate târându-l, în baracă, unde îl aşeză pe un scaun.

Barnes se apleca şi vomă cu violenţă, apoi se îndreptă,

apucându-se de braţul lui Stimson ca să se sprijine.

— E ceva în aer, şopti, bolborosind, cu voce răguşită.

Vorbele abia îi ieşiseră din gură, când ochii i se dădură peste cap şi se prăbuşi, mort ca toţi morţii.

Stimson rămase locului, şocat, apoi descoperi că încăperea i se învârtea în faţa ochilor, ca o sfârlează. O durere vibrantă, chinuitoare, îi cuprinse capul şi strânsoarea de fier a unei menghine începu să-i stoarcă plămânii de aer. Ajunse lângă radio clătinându-se şi încercă să scoată un ţipăt scurt, cerând ajutor, dar nu era sigur dacă amorţeala care-i cuprinsese faţa avea să-i permită să-şi mişte buzele. O explozie de căldură îi invada trupul, de parcă un foc invizibil i-ar fi mistuit organele interne. Sufocându-se şi pierzându-şi cu totul vederea, se clătină şi se prăbuşi, murind înainte de a atinge podeaua.

La şase kilometri şi jumătate distanţă de staţiunea Pazei de Coastă, cei trei oameni de ştiinţă de la CDC tocmai îşi terminau prânzul când îi lovi valul nevăzut al morţii. Sarah constată prima că ceva nu era în ordine, când două păsări care zburau pe deasupra capetelor lor se opriră brusc, parcă izbindu-se de un perete invizibil, apoi căzură, răsucindu-se, la pământ. Prima victimă fu Sandy, care se prinse cu mâinile de stomac şi se încovoie, în chinurile morţii.

— Ei, haide, n-am făcut un chili chiar atât de rău, glumi Fowler înainte de a ameţi şi de a se simţi şi el cuprins de greaţă.

Sarah se ridică şi făcu câţiva paşi către răcitor ca să scoată o sticlă cu apă, când picioarele părură să-i ia foc şi muşchii din interiorul coapselor începură să-i tremure.

— Ce se-ntâmplă? gâfâi Fowler, care încerca să aline suferinţa lui Sandy, înainte de a se clătină, prăbuşindu-se, în chinuri, la pământ.

Pentru Sarah, timpul păru să-şi încetinească scurgerea pe măsură ce simţurile i se toceau. Se prăbuşi, încet, în vreme ce muşchii îi slăbeau şi refuzau să se supună comenzilor date de creier. Plămânii păreau să i se contracte, transformând fiecare respiraţie într-un junghi chinuitor. În urechi începu să-i răsune un bubuit înfundat pe când cădea pe spate, privind cerul cenuşiu de deasupra prin ochii înceţoşaţi. Simţea firele de iarbă dansând şi fremătându-i deasupra trupului, dar era împietrită, nu izbutea să facă nici o mişcare.

Treptat, o ceaţă îi învălui mintea şi o zonă neagră îi acoperi

limitele câmpului vizual. Dar o intervenţie bruscă îi făcu, pentru o clipă, simţurile să vibreze. Din marea cenuşie se desprinse dintr-o dată o apariţie, o fantomă stranie, cu un smoc de păr negru deasupra unui chip ca de cauciuc, care părea să aibă consistenţa unui material plastic. Simţi pironindu-şi asupră-i privirea ca din altă lume a unor ochi de cristal, înspăimântători şi imenşi, de şapte centimetri. Dar dincolo de lentilele de sticlă părea să fie o altă pereche de ochi, care o fixau încordaţi, cu compasiune şi cu căldură. O pereche de ochi adânci, de un verde opalescent. Apoi totul se întunecă.

Capitolul 2

Sarah deschise ochii către bolta cenuşie de deasupra ei, numai că, de data aceasta, era plată şi lipsită de nori. Eliberându-se de ceaţă, ochii reuşiră, încet, să focalizeze şi putu desluşi că nu privea cerul, ci tavanul unei încăperi. Suprafaţa moale pe care o simţea dedesubt îi dezvălui că era întinsă pe un pat, având sub cap o pernă groasă. Faţa îi era acoperită de o mască de oxigen, pe care o înlătură, dar nu se atinse de acul perfuziei intravenoase care îi era înfipt în braţ. Studiind cu atenţie ceea ce o înconjura, privirile i se plimbară printr-o încăpere de dimensiuni reduse, decorată cu simplitate, cu un mic birou, plasat într-un colţ, deasupra căruia se afla un tablou impresionant, înfăţişând un pachebot de demult, alături de care era o cameră minusculă de baie. Patul în care zăcea era fixat de perete, iar uşa deschisă, care dădea într-un coridor, avea pragul înalt. Întreaga încăpere părea să se legene, dar nu era sigură dacă impresia de mişcare nu era cumva creată de pulsaţiile puternice pe care le simţea în tâmple.

Prinse o mişcare cu coada ochiului şi se întoarse spre cadrul uşii, descoperind că cineva stătea acolo, privind-o cu un zâmbet uşor. Era un bărbat înalt, lat în umeri, dar bine proporţionat, suplu şi musculos. Era tânăr, probabil spre treizeci de ani, presupuse ea, dar se mişca cu încrederea cuiva mult mai matur. Pielea avea bronzul puternic caracteristic celor care petrec mult timp în aer liber. Părul negru, ondulat, evidenţia un chip colţuros, mai degrabă fascinant decât de o frumuseţe clasică. Dar ochii erau cei din care izvora aura din jurul bărbatului. Aveau o nuanţă profundă, de verde irizat şi dezvăluiau inteligenţă, simţul aventurii şi integritatea, strânse laolaltă. Erau ochii unui om pe care te puteai bizui. Şi, îşi aminti Sarah, erau aceeaşi ochi verzi pe care îi văzuse în tabără, înainte de a se întuneca totul.

— Ei, o salut pe Frumoasa din Pădurea Adormită.

Cuvintele fuseseră rostite cu o voce caldă, profundă.

— Eşti… eşti bărbatul din tabără, se bâlbâi Sarah.

— Da, îmi cer scuze, Sarah, fiindcă pe insulă nu m-am prezentat aşa cum ar fi trebuit. Mă numesc Dirk Pitt. Neglija să adauge „Junior”, deşi purta acelaşi nume ca tatăl său.

— Mă cunoşti? întreba ea, încă tulburată.

— Păi, nu îndeaproape, zâmbi Dirk prieteneşte, dar un savant care are ceva în cap, pe nume Irv, mi-a spus câte ceva despre proiectul vostru din Yunaska. Irv pare să-şi închipuie că a otrăvit pe toată lumea cu ultimul său chili.

— Irv şi Sandy? Sunt bine sănătoşi?

— Da. Ca şi tine, au tras un pui de somn, dar acum se simt bine. Se odihnesc în capătul celalalt al holului, zise Dirk, arătând cu degetul mare către coridor.

Sesiza dezorientarea din ochii lui Sarah şi îi atinse umărul cu mâna, apăsându-i-l ca s-o liniştească.

— Nu-ţi face griji, sunt pe mâini bune. Ne aflăm la bordul navei *Deep Endeavor,* care îi aparţine Agenţiei Naţionale Americane pentru Studii Marine şi Subacvatice. Ne întorceam dintr-o expediţie de supraveghere subacvatica a bazinului Aleutinelor când am prins semnalul de pericol al staţiei meteorologice a Pazei de Coastă de pe Yunaska. Am zburat într-acolo cu un elicopter pe care îl avem la bord şi s-a întâmplat să zăresc tabăra voastră când mă întorceam spre navă. V-am oferit ţie şi prietenilor tăi un tur aerian gratuit al insulei, dar aţi dormit tot timpul, adăugă Dirk, mimând dezamăgirea.

— Îmi pare rău, murmură Sarah, simţindu-se întrucâtva stânjenită. Cred că-ţi datorez o grămadă de mulţumiri, domnule Pitt.

— Te rog, spune-mi Dirk.

— OK, Dirk, răspunse ea, cu un surâs, simţind o tulburare ciudată când îi rosti numele. Cum se simt cei de la Paza de Coastă?

Chipul lui se înnegură şi o expresie plină de păreri de rău îi traversă chipul.

— Mă tem că am ajuns prea târziu. Am găsit în staţie doi bărbaţi şi un câine. Erau morţi cu toţii.

Sarah simţi un fior de-a lungul şirei spinării. Doi bărbaţi pieriseră, iar ea şi însoţitorii ei fuseseră cât pe ce să moară. Nimic din toate astea nu avea sens.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă, şocată.

— Nu ştim sigur. Medicul navei noastre face nişte teste, dar, aşa cum îţi poţi imagina, posibilităţile lui sunt oarecum limitate. Pare să fi fost vorba de un abur sau de o toxină transmisă prin aer. Tot ce ştim este că cei de la Paza de Coastă credeau că e ceva în aer. Am zburat purtând măştile de gaze şi n-am fost afectaţi. Şi chiar am luat cu noi nişte şoareci albi din laboratorul

navei. Au supravieţuit cu toţii şi par să nu aibă nici un simptom. Orice o fi fost, trebuie să se fi împrăştiat până când am aterizat noi la staţia meteorologică. Tu şi echipa ta v-aţi aflat, după cum s-ar părea, la o distanţă suficient de mare faţă de sursă pentru a fi afectaţi mai puţin sever. Probabil că nu aţi primit o doză întreagă de indiferent ce-o fi fost.

Ochii lui Sarah se închiseră şi amuţi. Îşi reaminti groaza şi durerea din timpul încercării cumplite prin care trecuse, ceea ce o făcu să se simtă cuprinsă de oboseală. Dorea să doarmă şi să uite totul şi spera că avusese doar un vis urât.

— Sarah, o să-i cer doctorului să te consulte şi pe urmă o să poţi dormi din nou. Poate că, mai târziu, o să-mi permiţi să-ţi fac cinste, la cină, cu un platou de cleşti de crab?

Ea îi răspunse cu un zâmbet fugar.

— Cu plăcere, murmura, apoi adormi imediat.

Kermit Burch stătea la cârmă, citind un comunicat primit prin fax, când Dirk intră pe puntea de navigaţie pe uşa batantă dinspre tribord. Căpitanul experimentat al navei *Deep Endeavor* clătină uşor din cap după ce citi documentul, apoi se întoarse spre Dirk având pe chip o expresie care arăta că era oarecum supărat.

— Am anunţat Paza de Coastă şi Departamentul Securităţii Naţionale, dar nimeni n-are de gând să facă nimic înainte de a primi raportul autorităţilor locale. Ofiţerul care se ocupă de securitatea publică a satului din Atka este reprezentantul oficial local al apărătorilor legii şi nu poate ajunge pe insulă până mâine dimineaţă, pufni Burch. Au murit doi oameni, iar ei tratează asta drept un accident.

— Noi nu mai avem prea multe de făcut, răspunse Dirk. Am vorbit cu Carl Nash, specialistul nostru în analizarea mediului marin, care cunoaşte foarte bine poluanţii atmosferici. După părerea lui, se poate întâmpla să fie emise, în mod natural, gaze toxice, cum ar fi emanaţiile vulcanice de sulf, care s-ar putea să-i fi ucis pe cei doi bărbaţi. Emisiile foarte concentrate de poluanţi industriali sunt un alt vinovat potenţial, deşi nu ştiu ca în Aleutine să existe, în apropiere, instalaţii chimice.

— Ofiţerul siguranţei publice mi-a spus că i se pare un caz clasic de intoxicare cu monoxid de carbon, provenit de la generatorul staţiei. Dar asta nu explică de ce prietenii noştri de la CDC, aflaţi la şase kilometri şi jumătate distanţă, au avut

simptome similare.

— Nu explică nici ce s-a întâmplat cu câinele pe care l-am găsit, mort, în afara barăcii staţiei, adăugă Dirk.

— Păi, poate că echipa CDC reuşeşte să facă puţină lumină în privinţa asta. Apropo, cum se simt cei trei oaspeţi ai noştri?

— Încă mai sunt puţin ameţiţi. Nu-şi amintesc prea multe în afară de faptul că totul s-a petrecut foarte repede.

— Cu cât îi ducem mai curând într-o unitate medicală adecvată, cu atât o să dorm mai liniştit. Cel mai apropiat aerodrom este în Alaska, unde putem ajunge în mai puţin de paisprezece ore. O să solicit dinainte, prin radio, o aeronavă medicală care să-i transfere la Anchorage.

— Căpitane, aş vrea să iau din nou elicopterul, să cercetez insula. Cu ocazia ultimului zbor n-am avut prea multe şanse să aruncăm o privire împrejur. Poate că e ceva care ne-a scăpat. Ai obiecţiuni?

— Nu… atâta vreme cât îl iei cu tine pe glumeţul ăla din Texas, răspunse Burch, cu un zâmbet îndurerat.

În timp ce, stând pe scaunul pilotului din elicopterul NUMA[5] Sikorsky S-76C+, Dirk răsfoia în grabă planul de zbor, un bărbat cu părul de culoarea nisipului şi cu o mustaţă stufoasă se plimba agale pe platforma de decolare. Cizmele lui zgâriate de cowboy, braţele musculoase şi omniprezentul aer ameninţător care ascundea un simţ usturător al umorului îi dădeau lui Jack Dahlgren aerul unui călăreţ de tauri care a rătăcit drumul către rodeo. Notoriu pentru glumele sale de prost gust, Dahlgren reuşise să-l scoată pe Burch din sărite încă din prima noapte petrecută împreună pe mare turnând o sticlă de rom ieftin în vasul cu cafea din cambuză. Ca specialist în inginerie care crescuse în vestul Texas-ului, se descurca cu armele şi cu caii la fel de bine cum o făcea cu orice tip de echipament mecanic care funcţiona deasupra sau sub suprafaţa mării.

— Ăsta e turul pitoresc al insulei pe care mi l-a recomandat agentul meu de călătorie? îl întrebă pe Dirk, vârându-şi capul printr-una dintre ferestrele glisante ale carlingii.

— Urcă-te, băiete şi n-o să regreţi. E vorba de toată apa, de toate stâncile şi de toţi leii de mare pe care-i poţi sorbi din priviri.

— Pare să fie şic. Îţi dau un sfert de dolar în plus dacă îmi poţi

[5] National Underwater and Marine Agency – Agenţia Naţională Americană pentru Studii Marine şi Subacvatice.

găsii un bar cu o chelneriţă cu fusta scurtă.

— O să văd ce pot face, rânjii Dirk, în timp ce Dahlgren se urca, aşezându-se pe scaunul copilotului.

Cei doi bărbaţi deveniseră prieteni apropiaţi cu ani înainte, în timp ce studiau ingineria navală la Atlantic University, Florida. Fiind pasionaţi de scufundări, chiuleau adesea împreună de la cursuri pentru a pescui în reciful de corali de la Boca Raton, iar apoi pregăteau peştii prinşi la grătar, pe plajă, folosindu-se de ei ca să câştige favorurile fetelor din părţile locale. După absolvire, Jack îşi completase pregătirea dobândită în ROTC[6], în timp ce Dirk îşi obţinuse masteratul la Colegiul Maritim din New York şi se antrenase urmând cursurile unei şcoli comerciale de scafandri. Se reîntâlniseră când Dirk i se alăturase tatălui său, în cadrul NUMA, ca director de proiecte speciale şi îşi convinsese prietenul să-l însoţească, devenind angajatul prestigioasei agenţii de cercetare.

După atâţia ani în care făcuseră scufundări împreună, între cei doi bărbaţi exista o legătură aproape tainică. Ştiau că se puteau baza unul pe celalalt şi făceau tot ce le stătea în puteri în cazurile de forţă majoră. Dahlgren văzuse, mai devreme, privirea hotărâtă din ochii lui Dirk şi ştia că era însoţită de o stăruinţă încăpăţânată. Observase că evenimentele pline de mister de pe insula Yunaska îl apăsau pe prietenul său care nu părea dispus să lase totul baltă.

Rotorul principal al elicopterului Sikorsky se învârtea cu viteză foarte mare în timp ce Dirk ridică lin elicopterul de pe mica platformă de aterizare montată în centru navei *Deep Endeavor.* După ce ajunse la treizeci de metri înălţime, îl menţinu, o vreme, pe loc, admirând vederea aeriană a navei de cercetare NUMA. Vasul lat, de culoare turcoaz, părea butucănos pentru lungimea sa de optzeci de metri. Dar lipsa unei linii zvelte făcea ca platforma de lucru să fie stabilă, ceea ce era ideal pentru funcţionarea numeroaselor macarale şi elevatoare strategic poziţionate în apropierea imensei punţi deschise de la pupa. În mijlocul acesteia, un submersibil de un galben strălucitor, plasat pe un suport mare, din lemn, scânteia ca o nestemată în lumina soarelui de după amiază târzie, în timp ce câţiva tehnicieni se ocupau de elicele sale de manevră şi de componentele electronice. Unul dintre aceştia se ridică şi-şi flutură şapca către

[6] Reserve Officeres' Traninig Corps – Corpul de Instrucţie al Ofiţerilor în Rezervă.

elicopterul suspendat. Dirk se grăbi să-i facă omului cu mâna, apoi viră îndreptându-se către nord-vest, spre insula Yunaska, aflată la o distanţă de mai puţin de cincisprezece kilometri.

— Înapoi pe Yunaska? se interesă Dahlgren.

— La staţia meteorologică a Pazei de Coastă pe care am cercetat-o dimineaţă.

— Grozav, gemu Dahlgren. Suntem pe post de dric zburător?

— Nu, ne interesează doar sursa a ceea ce i-a omorât pe bărbaţi şi pe câine.

— Şi căutăm un animal, o plantă sau un mineral? întrebă Dahlgren în căşti, strivind între dinţi o bucată zdravănă de gumă.

— Pe toate trei, răspunse Dirk. Carl Nash mi-a spus ca un nor toxic poate fi creat de orice, de la un vulcan activ până la o algă înflorită, ca să nu mai pomenesc de banalii poluanţi industriali.

— Nu trebuie decât să opreşti lângă următoarea morsă, s-o rog să ne explice unde se află cea mai apropiată fabrică de pesticide.

— Asta-mi aduce aminte de Basil; unde e? întrebă Dirk, plimbându-şi privirile prin carlingă.

— E chiar aici, teafăr şi nevătămat, răspunse celălalt, luând o cuşcă mică, aflată sub scaunul său şi ridicându-şi-o la în înălţimea ochilor. Dinăuntru, un şoricel îi întoarse privirea, mişcându-şi încoace şi încolo mustăţile minuscule.

— Respiră adânc, micul meu prieten şi să nu ne faci surpriza să adormi, îi ceru Dahlgren rozătorului cu blană.

Pe urmă legă cuşca de un şnur fixat de plafon, ca pe aceea a unui canar într-o mină de cărbuni, ca să poată observa cu uşurinţă dacă şoarecele murea din cauza vreunei toxine aflate în aer.

În faţa lor, insula ierboasă Yunaska se înălţa ca o creastă din apa de culoarea verde a ardeziei, cu un nor cirrus rarefiat dansând în jurul celui mai mare dintre cele două piscuri ale vulcanilor săi stinşi. Pe măsură ce se apropiau de linia stâncoasă a ţărmului, Dirk mări treptat altitudinea la care zburau, apoi viră la stânga, de-a lungul falezei. Deplasându-se în jurul insulei în sensul opus mişcării acelor de ceas, zăriră după doar câteva minute clădirea galbena a staţiunii meteorologice a Pazei de Coastă. Lăsând elicopterul să planeze, Dirk şi Dahlgren studiară cu grijă terenul din jurul acesteia, căutând orice urmă neobişnuită. Dirk văzu trupul lui Max, câinele husky, care continua să zacă în faţa uşii barăcii, ceea ce îl făcu să-şi

reamintească expresia de durere şi de spaimă de pe chipurile bărbaţilor din interior, aşa cum o văzuse mai devreme, în aceeaşi zi, când el şi Dahlgren aterizaseră pentru prima oară la staţia meteorologică, îşi înlătură cu meticulozitate emoţiile şi-şi puse mintea să descopere sursa vântului toxic ucigător.

Arătă spre parbrizul din partea dreaptă cu o înclinare a capului.

— Vântul bate predominat dinspre vest, aşa că sursa s-ar fi putut afla mai departe, pe coastă. Sau poate chiar în larg.

— Are sens. Tabăra echipei CDC se află la est de aici şi e evident că ei au inhalat o doză mai puţin letală din gazul misterios, răspunse Dahlgren, în timp ce examina solul privind printr-un binoclu de putere redusă.

Dirk apăsă uşor pe maneta de control a turaţiei şi elicopterul se deplasă, încet, înainte, îndepărtându-se de construcţia galbenă. În următoarea oră, cei doi bărbaţi îşi încordară privirile căutând, pe insula plină de ierburi, orice urma a unei surse naturale sau artificiale a toxinei. Dirk descrise semicercuri largi deasupra insulei, atât în nordul cât şi în sudul acesteia, deplasându-se către vest până ce ajunseră pe ţărm şi revenind în vecinătatea staţiei meteorologice a Pazei de Coastă.

— Doar iarbă şi stânci, nimic altceva, bodogăni Dahlgren. Dinspre partea mea, poate să rămână în stăpânirea focilor.

— Fiindcă veni vorba, aruncă o privire acolo jos, ripostă Dirk, arătând către o mică plajă aflată în faţa lor.

O jumătate de duzină de lei de mare stăteau întinşi pe pământ, părând să se bucure de razele soarelui după amiezii târzii. Dahlgren se uită cu mai multa atenţie şi se încruntă brusc, uluit.

— Dumnezeule, nu mişcă! Şi ei au inhalat-o.

— Toxina trebuie să fi venit de pe mare sau de pe următoarea insulă, nu de pe Yunaska.

— Următorul morman de stânci dinspre vest este Amukta, zise Dahlgren, plimbându-şi degetul pe harta regiunii.

Dirk putea vedea limpede, la orizont, conturul de un cenuşiu murdar al insulei.

— Pare să fie la vreo treizeci de kilometri de aici. Cred că avem timp să aruncăm o ocheadă, la repezeală, înainte de a ni se termina combustibilul, continuă, după ce se uită la indicatorul de bord. E-n ordine dacă sari peste şedinţa de pedichiură de la salonul de înfrumuseţare al navei?

— Sigur, o s-o reprogramez pentru mâine, răspunse Dahlgren.

— Îl anunţ pe Burch unde mergem, spuse Dirk, trecând pe frecvenţa radio a navei.

— Spune-i să ne păstreze cina în cambuză, adăugă Dahlgren, frecându-se pe stomac. Peisajul ăsta îmi stârneşte pofta de mâncare.

În timp ce discuta cu nava de cercetare, Dirk îndreptă elicopterul Sikorsky către insula Amukta, zburând la mică înălţime deasupra apei. Condus de mâna lui fermă, puternicul aparat de zbor destinat transportului produselor petroliere în vecinătatea litoralului zbura drept, ca pe o şină. După ce călătoriră în regim constant vreme de zece minute, Dahlgren îşi ridică în tăcere braţul şi arătă, prin geamul carlingii, către un obiect aflat la orizont. Era un grăunte alb, care se mări cu fiecare secundă până ce se dovedi a fi un vas de mari dimensiuni, cu tot cu siajul său. Fără vreun cuvânt, Dirk apasă uşor pedala din stânga până când elicopterul viră, ajungând pe direcţia navei. Apropiindu-se rapid, putură vedea că era un trauler pentru pescuit, cu coca din oţel, încărcat până la refuz şi care se îndrepta către sud-est.

— Ei, uite un hârdău care se cere curăţat lună, remarca Pitt, eliberând maneta de acceleraţie astfel încât viteza să se potrivească cu a navei.

Deşi nu părea foarte vechi, vasul de pescuit purta semnele evidente ale uzurii căpătate de-a lungul anilor. Coca şi puntea deschisă erau pline de zgârieturi şi de urme de lovituri şi de unsoare. Stratul iniţial de vopsea albă se subţiase acolo unde petele de rugină nu obţinuseră victoria definitivă. Privit din exterior, părea tot atât de epuizat precum colacii simpli şi uzaţi de salvare care-i atârnau de-o parte şi de alta, ca nişte şiruri de covrigi. Ca şi în cazul altor nave de lucru aparent neglijate, motoarele sale diesel jumelate fuseseră refăcute şi din coş abia dacă ieşea o şuviţă de fum negru în timp ce o purtau printre valuri.

Studiind-o cu atenţie, Dirk nu observă nimic interesant, în afară de faptul că pe catarg nu flutura nici un steag care să-i identifice naţionalitatea. Numele şi portul de reşedinţă lipseau atât de pe ambele laturi ale provei, cât şi de pe pupă. Pe când cerceta cu atenţie puntea de la pupa, doi bărbaţi cu trăsături asiatice, în salopete albastre, intrară în raza lui vizuală şi îşi îndreptară către elicopter privirile neliniştite.

— Nu par din cale afară de prietenoşi, nu-i aşa? remarcă Dahlgren, înainte de a le face cu mâna, zâmbind.

Cei doi oameni în salopetă îi răspunseră încruntându-se.

— Nici tu n-ai fi, dacă ai lucra pe epava asta soioasă, spuse Dirk, menţinând elicopterul deasupra pupei vasului care agita apa. Te-a izbit vreo ciudăţenie a traulerului ăstuia? întrebă, cu ochii la puntea de la pupa.

— Te referi la faptul că nu se vede nicăieri nici un fel de echipament pentru pescuit?

— Întocmai, răspunse Dirk, aducând elicopterul ceva mai aproape de navă.

Observă că, în mijlocul punţii, era montat un postament bizar, înalt de vreo patru metri şi jumătate. Pe scheletul de metal nu se vedea nici o pată de rugină, ceea ce arăta că era vorba de un adaos recent. La baza postamentului era o pată cenuşie, prăfuită, în formă de stea, care părea urma unei arsuri pe suprafaţa punţii.

Când elicopterul veni mai aproape, cei doi oameni de pe punte începură brusc să vorbească. Unul cu celalalt repede şi cu aprindere, apoi dispărură în josul unei scări. În partea de sus a acesteia, trupurile a cinci lei de mare erau înşirate pe punte unul lângă celălalt, ca sardelele într-o conservă. În stânga leşurilor era un mic ţarc de oţel, în care se aflau trei animale vii.

— De când a fost depăşită cererea de cleşti de crab de cea de untură de focă? întrebă Dahlgren, cu nepăsare.

— Nu-s sigur de asta, dar nu cred ca Nanook cel din Nord[7] ar fi încântat dacă ar afla că tipii ăştia îi fură cina.

Apoi apăru străfulgerarea focului de armă. Dirk o văzu cu coada ochiului şi, instinctiv, apăsă pe pedala din stânga, răsucind brusc elicopterul cu o sută optzeci de grade. Mişcarea le salvă vieţile. Când elicopterul începu să se rotească, un jet de gloanţe îşi nimeriră ţinta, lovind aparatul. Dar, în loc să distrugă partea din faţă a carlingii, grindina de foc trecu prin faţa piloţilor şi ciurui panoul cu instrumente de bord. Pupitrul de comanda, aparatele de măsură şi radioul se făcură ţăndări, dar oamenii scăpară nevătămaţi, ca şi principalele componente mecanice.

— Cred că nu le-a plăcut remarca despre Nanook, zise Dahlgren, cu chipul lipsit de expresie, uitându-se la cei doi oameni în salopete care reapăruseră şi trăgeau în elicopter cu

---

[7] Marele urs Nanook, spirtul care, conform legendelor eschimoşilor. apără lumea de rele (n. tr.).

pistoale automate.

Dirk nu răspunse şi acceleră aparatul la maximum, încercând să scape de bandiţii înarmaţi. Din partea dinspre babord a punţii, cei doi bărbaţi continuau să tragă în elicopter cu pistoalele lor automate AK-74, de fabricaţie rusească. Trăgeau prosteşte, fără să-şi studieze ţinta, concentrându-şi focul mai degrabă asupra cabinei decât asupra rotoarelor, care erau mult mai vulnerabile. În interiorul elicopterului, zgomotul puştilor mitralieră era acoperit de vuietul motoarelor şi al rotoarelor. Dirk şi Dahlgren nu auzeau decât nişte lovituri uşoare în fuzelajul din spatele lor.

Dirk schimbă poziţia elicopterului descriind un cerc larg către tribordul traulerului şi punând puntea de navigaţie a acestuia între el şi trăgători, ca să se ferească de tirul armelor. Scăpând pentru moment de atac, roti cu toată puterea manşa aparatului, îndreptându-l către insula Amukta, care se desluşea în depărtare.

Dar răul fusese făcut. Carlinga începu să se umple de fum, în timp ce Dirk se lupta cu comenzile cumplit de sfărâmate ale aparatului. Ploaia de gloanţe făcuse bucăţi aparatura electronică, găurise furtunurile hidraulice şi ciuruise aparatele de măsură. Dahlgren simţi ceva cald gâdilându-l pe gleznă şi se pipăi, descoperindu-şi o gaură sănătoasă de glonte în gambă. O serie de gloanţe nimeriseră motorul, dar rotorul continua să pufăie, tuşind şi icnind.

— Încerc să ajung pe insulă, dar fii pregătit pentru o aterizare forţată, strigă Dirk, acoperind zgomotul motorului avariat.

Carlinga se umplu cu un fum albastru, rău mirositor, însoţit de mirosul neplăcut al instalaţiei electrice care ardea. Prin pâcla formată, Dirk abia mai putea desluşi insula din faţa lor, ca şi ceea ce părea a fi o mică plajă.

În mâinile lui, manşa tresaltă ca un ciocan pneumatic. Îşi folosi toată forţa ca să menţină stabilitatea aparatului şi ca să-l facă să înainteze când începu să se zgâlţâie din toate încheieturile. Aproape disperat, putea vedea linia îmbietoare a ţărmului în timp ce elicopterul se clătina, coborând către suprafaţa apei, fumegând şi atingându-şi, în treacăt, roţile de valuri. La mică distanţă de mal, turbina mitraliată cedă. Mistuindu-şi o parte dintre propriile componente, gemu înainte de a se sfărâma, oprindu-se cu un trosnet sonor.

Când turbina muri, Dirk trase de manşă cu toată forţa, ca să menţină botul elicopterului ridicat în timp ce rotoarele îşi pierdeau puterea. Cel din coada aparatului spinteca apa,

acţionând ca o ancoră care îi încetinea înaintarea. Elicopterul Sikorsky rămase o clipă suspendat în aer, înainte de a intra sub stăpânirea gravitaţiei, apoi căzu în apă izbind-o cu un pocnet ca de bici. Rotorul principal se răsuci în valuri, încercând să se înfigă în mare, dar impactul brusc cu apa îi fisură axul central şi fu aruncat în aer, unde se roti, ajungând la cincisprezece metri distanţă înainte de a se scufunda într-un jet de spumă.

În mod uimitor, cabina elicopterului rămase intactă în timpul prăbuşirii şi pluti o secundă la suprafaţă, fiind apoi absorbită sub valuri. Înainte ca apa îngheţată să invadeze carlinga, izbindu-i dureros trupul, Dirk zări, într-o străfulgerare, prin parbrizul sfărâmat, un talaz care se spărgea de nisipul plajei. În timp ce undele verzui îi învăluiau cu repeziciune, ridicându-se spre plafonul carlingii, Dahlgren încerca să deschidă uşa laterală izbind-o cu piciorul. Cei doi bărbaţi îşi înălţară capetele la unison, luând o ultimă gură de aer înainte ca apa rece şi întunecoasă să le ajungă deasupra creştetelor. Apoi, într-un vârtej de bule, elicopterul turcoaz dispăru complet de la suprafaţa apei, coborând cu repeziciune către fundul stâncos.

Capitolul 3

După pierderea legăturii radio, căpitanul Burch demară imediat operaţiunea de căutare şi salvare. Aduse *Deep Endeavor* în locul din care Dirk îşi raportase ultima dată poziţia, apoi începu căutarea vizuală a celor doi bărbaţi, navigând în zigzag către vest, de la Yunaska către Amukta. Toţi membrii disponibili ai echipajului fură chemaţi pe punte, pentru a cerceta orizontul cu privirea, uitându-se după orice urmă a elicopterului sau a ocupanţilor săi, în timp ce radiotelegrafistul continuă să cheme, neobosit, aeronava dispărută.

După trei ore de căutări, nu descoperiră nici o urma a elicopterului, iar o teamă plină de presimţiri sumbre căzu asupra echipajului. *Deep Endeavor* înaintase, cu viteză redusă, până în apropierea insulei Amukta, care nu reprezenta decât un con vulcanic abrupt, înălţat deasupra apelor. Se apropia amurgul şi, pe măsură ce, încet-încet, lumina zilei pălea, orizontul vestic căpăta culoarea roşie a purpurei. Secundul Leo Delgado studia forma abruptă a insulei muntoase când privirea îi fu atrasă de o zonă estompată.

— Domnule căpitan, pe linia ţărmului e fum, raportă, arătând cu degetul către pata voalată de pe insulă.

Burch duse binoclul la ochi şi se uită cu atenţie câteva secunde.

— O epavă în flăcări, domnule? întrebă Delgado, aşteptând cu teamă răspunsul.

— Poate. Sau ar putea fi un foc de semnalizare. Nu pot să-mi dau seama de aici. Delgado, ia doi oameni, urcaţi-vă în Zodiac şi vedeţi ce descoperiţi pe ţărm. Eu o să aduc nava pe urmele voastre, cât de aproape o să pot.

— Da, domnule, răspunse Delgado, începând deja să traverseze puntea de navigaţie înainte ca Burch să fi terminat de vorbit.

În momentul când Zodiacul fu lăsat la apă, vântul bătea în rafale, iar marea era agitată. Stropii de apă rece îi udară pe Delgado şi pe cei doi marinari în repetate rânduri, când barca de cauciuc săltă deasupra valurilor în timp ce se îndreptau, îngrijoraţi, către ţărm. Cerul aproape că se întunecase şi cârmaciul se chinui să distingă şuviţele de fum pe fundalul

întunecat al piscului ascuţit. Insula părea înconjurată de o faleză abruptă şi stâncoasă şi Delgado se întreba dacă aveau să reuşească să acosteze. În cele din urmă, observă o scurtă licărire a flăcărilor şi îndreptă barca într-acolo. Printre stânci se deschidea un canal îngust, care conducea spre un petec de plajă presărat cu prundiş. Barca de cauciuc lungă de patru metri îşi ambala motorul pentru a ajunge pe creasta unui val şi fu săltată de-a lungul canalului, aterizând pe ţărm cu un scrâşnet când fundul i se frecă de nişte mici bolovani înainte de a se opri din alunecare.

Delgado sări din ambarcaţiunea pneumatică şi alergă cu teamă, către flăcările care fumegau. Cu spatele către el, două siluete neclare stăteau aplecate deasupra focului din lemne adunate de pe plajă, încercând să se încălzească.

— Pitt? Dahlgren? Sunteţi teferi? strigă, ezitând, înainte de a se apropia prea mult.

Cei doi hoinari care păreau uzi leoarcă se întoarseră încet către el, ca şi cum i-ar fi întrerupt, cu grosolănie, în timpul unei întruniri importante. Dahlgren ţinea într-o mână un crab pe jumătate mâncat, iar din buzunarul de la piept i se ivea capul unui şoarece alb, care privea în jur adulmecând aerul nopţii. Dirk stătea în picioare, având în mână un băţ ascuţit înfipt în corpul unui crab imens, de Alaska, căruia îi legăna deasupra focului cleştii ţepoşi.

— Păi, spuse Dirk, rupând unul dintre cleştii aburinzi ai crustaceului uriaş, ne-ar prinde bine nişte lămâie şi nişte unt.

După ce îi relatară lui Burch, pe scurt, întâlnirea cu traulerul, Dirk şi Dahlgren şchiopătară către infirmeria navei, ca să li se panseze rănile şi ca să-şi pună nişte haine uscate. Glonţul străpunsese carnea gambei lui Dahlgren, dar, din fericire, nu-i vătămase nici un tendon. Stând pe masa de operaţie în timp ce doctorul navei îi roşea rana, îşi aprinse, cu nonşalanţă, o ţigară. Când fumul pătrunse în nările medicului, acesta aproape că smulse cusăturile cu mâna înainte de a-l obliga să stingă ţigara rău mirositoare. Rânjind, îi înmână lui Dahlgren două cârje şi îi spuse să nu-şi folosească piciorul trei zile.

Lui Dirk i se curăţară şi i se pansară obrajii şi fruntea însângerate de cioburile de sticlă care îl loviseră în plină faţă când elicopterul izbise suprafaţa apei. Era uimitor faptul că cei doi bărbaţi nu se mai aleseseră cu nici o altă rană în urma

prăbuşirii şi scufundării elicopterului. Dirk observase că una din uşile fuzelajului fusese smulsă în momentul amerizării forţate, ceea ce le salvase viaţa. După ce apa umpluse elicopterul, îl înşfăcase pe Dahlgren, înotaseră către deschidere şi izbutiseră să se ridice la suprafaţă. Cu ajutorul brichetei care nu te lăsa de izbelişte, reuşiseră să aprindă, pe plajă, nişte lemne uscate aduse de apă şi să se ferească de hipotermie până la sosirea lui Delgado cu barca de cauciuc.

Între timp, căpitanul Burch luă legătura cu sediul NUMA şi raportă pierderea elicopterului, anunţând incidentul şi Pazei de Coastă şi ofiţerului însărcinat cu securitatea publică a satului Atka. Cea mai apropiată nava de patrulare a Pazei de Coastă se afla la sute de kilometri distanţă de insula Attu. Fuseseră furnizate informaţii detaliate despre trauler, dar şansele de a-l intercepta erau, în cel mai bun caz, firave.

După ce îmbracă un pulover negru, cu gulerul răsfrânt şi nişte blugi, Dirk se duse în timonerie. Burch era aplecat asupra mesei cu hărţi, trasând cursul printre insulele Aleutine.

— Nu ne întoarcem pe Yunaska, să recuperăm trupurile oamenilor Pazei de Coastă? întrebă Dirk.

Burch clătină din cap.

— Nu e treaba noastră. E mai bine să le lăsăm acolo şi să le permitem autorităţilor în cauză să se ocupe de anchetă. Stabilesc cursul către portul pescăresc din Unalaska, ca să-i debarcăm pe specialiştii de la CDC.

— Eu aş apuca-o mai degrabă pe urmele traulerului, zise Dirk.

— Am pierdut elicopterul, iar ei au un avans de opt ore. Am fi norocoşi dacă i-am găsii, presupunând că i-am putea măcar ajunge. Marina Militară, Paza de Coastă şi autorităţile locale au fost alertate şi au primit descrierea făcută de voi. Au mai multe şanse decât noi să le dea de urmă.

— Poate, dar cei din colţul ăsta de lume nu sunt prea bine dotaţi. Şansele alea sunt, în cel mai bun caz, reduse.

— Nu mai putem face prea multe. Munca noastră de cercetare s-a încheiat şi trebuie să-i ducem pe specialiştii vătămaţi într-un loc unde pot fi trataţi aşa cum trebuie. N-are rost să ne mai învârtim pe aici.

Dirk dădu din cap.

— Bineînţeles ca ai dreptate.

Dorindu-şi să fi existat o modalitate de a da de urma traulerului, coborî pe scara către cambuză, cu intenţia de a bea o

cafea. Cina fusese servită cu multă vreme înainte şi o echipă făcea curăţenie în bucătărie înainte de a o închide. Dirk îşi umplu o cană, turnându-şi cafea dintr-un vas mare de argint, apoi se răsuci şi o văzu pe Sarah, stând într-un scaun cu rotile în capătul sălii de mese. Femeia cu păr auriu era singură la o masă şi privea, printr-un hublou larg, apa scăldată în lumina lunii. Era îmbrăcată cu haine mohorâte, de spital, o pijama de bumbac, papuci şi un halat albastru, dar, chiar şi aşa, emana o strălucire impresionantă. În timp ce Dirk se apropia, îşi ridică privirea şi ochii îi scânteiară.

— E prea târziu pentru cină? întrebă el, având aerul că-şi cerea scuze.

— Ai pierdut specialitatea bucătarului-şef, cambulă Oscar, care a fost cu adevărat excelentă.

— Ăsta-i norocul meu, răspunse Dirk, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se în faţa ei.

— Ce-ai păţit? întrebă Sarah, cu îngrijorare în voce, când îi văzu pansamentele de pe faţă.

— Am avut un mic accident cu elicopterul. Nu cred că şeful meu o să se bucure când o să afle, spuse, cu o strâmbătură, gândindu-se la elicopterul scump care zăcea pe fundul mării.

Îi povesti cele întâmplate în timpul zborului, ţinându-şi tot timpul privirea aţintită asupra ochilor ei căprui.

— Crezi că vasul de pescuit avea ceva de-a face cu moartea celor de la Paza de Coastă şi cu faptul că nouă ni s-a făcut rău? se interesă ea.

— Aşa se poate bănui. E clar că nu prea erau dornici să vedem că braconau, vânând lei de mare, sau că făceau orice altceva or mai fii pus la cale.

— Leii de mare, murmură Sarah. Aţi văzut vreunul în partea de vest a insulei când aţi survolat-o?

— Da, Jack a văzut mai mulţi dincolo de baraca Pazei de Coastă, pe ţărmul vestic. Păreau morţi, cu toţii.

— Crezi că *Deep Endeavor* ar putea obţine unul dintre leşuri pentru studiu? Aş putea aranja să fie trimis la laboratorul guvernamental din Washington cu care colaborăm.

— Căpitanul Burch nu e prea dornic să mai rămână prin preajmă, dar sunt sigur că-l pot convinge să recupereze unul pentru studiu, zise Dirk, înainte de a sorbi prelung din cafea. De fapt, ne întoarcem la Seattle, aşa că l-am putea preda acolo peste câteva zile.

— Am putea face autopsia animalului şi am descoperi relativ repede ce anume le-a provocat moartea. Sunt sigură că autorităţile statului Alaska vor avea nevoie de ceva timp până să identifice cauzele morţii celor doi oameni de la Paza de Coastă şi s-ar putea să nu dorească ca CRC să li se uite peste umăr.

— Crezi că ar putea exista o legătură cu ceilalţi lei de mare găsiţi morţi în insulele Aleutine?

— Nu ştiu. Cred că leşurile descoperite în apropierea zonei continentale au fost infectate de virusul răpciugei, provenit de la câini.

— Răpciugă? De la câini?

— Da. Probabil că epidemia virală a fost declanşată când un câine domestic infectat a intrat în contact cu unul sau mai mulţi lei de mare. Răpciuga e foarte contagioasă şi s-ar fi putut răspândi cu repeziciune într-o populaţie densă de lei de mare.

— În Rusia n-a fost, acum câţiva ani, o epidemie similară? încercă Dirk să-şi reamintească.

— În Kazakhstan, într-adevăr. În 2000, o epidemie de răpciugă a ucis mii de foci, în preajma fluviului Ural, pe ţărmul mării Caspice.

— Irv mi-a spus că pe Yunaska aţi găsit lei de mare sănătoşi, necontaminaţi.

— Da, răpciuga pare să nu fi ajuns atât de departe în vest. Ceea ce face ca examinarea celor pe care i-aţi văzut morţi din elicopter mult mai incitantă.

Urmă o pauză, în care asupra celor doi se lăsă tăcerea, iar Sarah putu vedea privirea pierdută în gol a ochilor lui Pitt, în timp rotiţele minţii lui se învârtejeau. După un minut, ea rupse tăcerea.

— Bărbaţii de pe vas. Cine crezi că erau? Şi ce anume făceau?

Preţ de un minut nesfârşit, Dirk fixă hubloul cu privirea.

— Nu ştiu, răspunse, cu voce scăzută, dar am de gând să aflu.

Capitolul 4

A douăsprezecea gaură de la clubul de golf Kasumigaseki era lăsată pe o porţiune de teren care se întindea pe două sute nouăzeci de metri în josul traseului îngust de golf înainte de a se curba, în unghi ascuţit, la stânga, spre un green înălţat, păzită îndeaproape de obstacolul de nisip din faţa sa. Edward Hamilton, ambasadorul Statelor Unite în Japonia, legăna de mai multe ori capătul crosei sale supradimensionate înainte de a o balansa cu putere, lovind mingea de golf şi trimiţând-o la vreo două sute şaptezeci şi cinci de metri distanţă de suportul pentru lansare, drept înainte pe traseu.

— Excelentă lovitură, Ed, îşi dădu cu părerea David Monaco, ambasadorul britanic din Japonia şi partenerul său săptămânal de golf de aproape trei ani. Englezul înalt şi deşirat îşi aşeză mingea pe suport, apoi o lovi aruncând-o departe, cu boltă şi făcând-o să se rostogolească cu douăzeci de metri mai încolo de a lui Hamilton înainte de a sări pe un petic de iarbă înaltă de pe marginea stângă a traseului.

— O lovitură puternică, Dave, dar cred că ai nimerit în rough, spuse Hamilton când observă mingea partenerului său.

Cei doi bărbaţi o porniră de-a lungul canalului, în timp ce două femei care, conform tradiţiei unice din cele mai vechi cluburi japoneze, ţineau locul băieţilor de mingi, le purtau în braţe sacii de golf, menţinându-se la o distanţă apreciabilă în urma lor. Ascunse în apropiere, două gorile guvernamentale nu chiar atât de discrete păstrau o zonă liberă din jurul celor doi în timp ce aceştia se deplasau.

Ieşirea săptămânală pe traseul de golf de la sud de Tokio era un mod neprotocolar de a-şi împărtăşi informaţii legate de evenimentele petrecute în şi în jurul ţării care îi găzduia. De fapt, cei doi ambasadori aliaţi considerau că era una dintre cele mai productive modalităţi de a-şi folosi timpul.

— Am auzit că faci progrese în ceea ce priveşte încheierea unui acord de parteneriat economic cu Tokio, comentă Monaco, în timp ce mergeau pe jos de-a lungul traseului.

— Toţi cei implicaţi sunt interesaţi de reducerea restricţiilor comerciale. Preţurile noastre bătute-n cuie ar putea să mai stea încă în calea finalizării acordului. Totuşi, atitudinea faţă de

tranzacţiile comerciale e în schimbare. După părerea mea, Coreea de Sud chiar se îndreaptă rapid către încheierea unui acord de parteneriat cu japonezii şi asta cât de curând.

— Apropo de Coreea, am înţeles că nişte indivizi din Seul au de gând să lanseze, săptămâna viitoare, în Adunarea Naţională Coreeană, un nou apel pentru retragerea trupelor Statelor Unite, spuse Monaco cu voce scăzută, dar accentuată.

— Da, am auzit şi noi. Partidul Muncitoresc Democrat din Coreea de Sud se foloseşte de asta pentru a crea dezacorduri, sporindu-şi puterea politică. Din fericire, reprezintă doar o minoritate în Adunarea Naţională.

— Faptul că pot gândi astfel e o nenorocire, ţinând cont de agresivitatea de care a dat dovadă Coreea de Nord în trecut.

— E adevărat, dar mizează pe o problemă culturală delicată. PMD încearcă să ne compare cu ocupanţii din trecut ai Coreei, chinezii şi japonezii, iar asta atinge o coardă sensibilă a omului simplu, de pe stradă.

— Da, dar aş fi surprins dacă liderii partidului ar acţiona, pur şi simplu, dintr-un motiv altruist, spuse Monaco când se apropiară de mingea lui Hamilton.

— Omologul meu din Seul spune că nu avem nici o dovadă incontestabilă, dar că suntem destul de siguri că unii dintre oficialii partidului primesc ajutor din Nord, răspunse Hamilton.

Luă crosa numărul 3 de la femeia care îl urma, se orienta pe direcţia steguleţului de marcare şi trase o altă lovitură precisă care taie colţul curbei, aterizând în extremitatea îndepărtată a *green*-ului şi evitând porţiunea cu nisip.

— Mă tem că, după câte am înţeles, susţinerea acordată acestei măsuri se extinde cu mult dincolo de PMD, continuă Monaco. Profiturile economice posibile în urma reunificării atrag atenţia multor persoane. Am auzit că preşedintele Hyko Tractor Industries din Coreea de Sud a spus, în cadrul unui seminar comercial de la Osaka, că ar putea reduce costurile de producţie, devenind competitivi pe plan internaţional, dacă ar avea acces la forţa de muncă din Nord.

Până să-şi descopere mingea, Monaco măsură cu paşi mari, vreme de un minut, zona cu iarbă netunsă, apoi trase, cu crosa numărul 5, o lovitură înaltă, care făcu mingea să ricoşeze din porţiunea din jurul găurii, rostogolindu-se la zece metri de steguleţ.

— Asta presupune că, după reunificare, va continua să existe

piaţa liberă, răspunse Hamilton. Continuă să fie limpede că Nordul va avea cel mai mult de câştigat de pe urma reunificării celor două ţări şi încă şi mai mult dacă trupele americane nu vor avea nici un rol.

— O să văd dacă oamenii mei pot descoperi vreo legătură, se oferi Monaco în timp ce se apropiau de *green.* Dar, deocamdată, mă bucur, pur şi simplu, fiindcă activitatea noastră se desfăşoară de această parte a Mării Japoniei.

Hamilton dădu din cap, în semn de apreciere, în timp ce încerca să trimită mingea în gaură cu o lovitură înaltă. Crosa lui zgârie pământul înainte de a lovi mingea, ceea ce făcu ca aceasta să se oprească la cinci metri de steguleţ. Aşteptă ca Monaco să dea cele două lovituri uşoare la care avea dreptul, apoi se aplecă asupra mingiei pentru a încerca, la rândul său, să o trimită în gaură. Dar, Când se balansa ca să lovească, ceva îi izbi ţeasta cu un sunet sec, urmat de un pocnet sonor, îndepărtat. Hamilton dădu ochii peste cap şi un jet de sânge şi de ţesuturi îi ţâşni din tâmpla stângă, ajungând pe pantalonii şi pe pantofii lui Monaco. Sub ochii îngroziţi ai diplomatului englez, Hamilton căzu în genunchi, într-o baltă de sânge, încă strângând crosa cu putere. Încercă să vorbească, dar printre buze nu i se rostogoli decât o bolboroseală înainte de a se răsturna, ţeapăn, pe iarba retezată cu migală. O fracţiune de secundă mai târziu, mingea de golf pătată de sânge a mortului nimeri pe marginea găurii şi căzu înăuntru cu un zgomot uşor.

La şase sute de metri distanţă, un asiatic scund şi robust, îmbrăcat în albastru, se ridică din gaura de nisip care era obstacolul celei de-a optsprezecea găuri. Soarele i se reflecta pe ţeasta pleşuvă şi făcea să-i strălucească ochii stinşi, de culoarea întunecată a cărbunelui, care păreau şi mai ameninţători datorită mustăţilor Fu Manchu, lungi şi subţiri. Statura sa bondoacă şi vânjoasă părea mai potrivită pentru wrestling decât pentru golf, dar mişcările fluide dădeau mobilitate forţei sale. Cu aerul plictisit al unui copil care-şi dă deoparte jucăriile, bărbatul demonta cu atenţie o puşcă cu lunetă M-40, punându-i componentele într-un compartiment secret al sacului său de golf. Scoţându-şi crosa specială, lovi mingea cu putere, scoţând-o din zona obstacolului odată cu un jet de nisip. Apoi, calm, dădu trei lovituri scurte ca să-şi încheie partida, după care se îndreptă, încet şi tacticos, către maşina sa şi îşi aranja crosele în portbagaj. La ieşirea din parcare, aştepta răbdător trecerea

şuvoiului de maşini de poliţie şi de ambulanţe care se înşiruiau în direcţia clădirii clubului cu sirenele urlând, apoi îşi îndreptă maşina, cu grijă, spre un drum lăturalnic, unde fu repede înghiţit de trafic.

Capitolul 5

Doi tehnicieni purtând echipament de protecţie conduseră barca Zodiac a navei *Deep Endeavor* spre ţărmul vestic al insulei Yunaska, unde aleseră, dintre leii de mare morţi presăraţi pe plajă, un mascul tânăr. Animalul fu înfăşurat, cu grijă, într-o folie sintetică, fiind apoi pus într-un sac pentru cadavre masive, spre a fi transportat pe navă. Vasul de cercetare de la NUMA aştepta în apropiere, luminând apa cu proiectoarele şi călăuzind astfel, repede şi fără efort, barca de cauciuc pe drumul de întoarcere. O parte a cambuzei fusese eliberată şi, pentru toată durata restului călătoriei, depozitară cadavrul sigilat într-o instalaţie frigorifică, chiar alături de o ladă cu suc de fructe congelat.

O dată ce totul fu asigurat, căpitanul Burch se grăbi să îndrepte nava spre insula Unalaska, al cărei port avea acelaşi nume şi care se afla la trei sute douăzeci de kilometri distanţă. Mergând cu viteză maximă toată noaptea, Burch reuşi să-l aducă pe *Deep Endeavor* în portul comercial destinat vaselor de pescuit înainte de ora zece a dimineţii următoare. Pe doc, o ambulanţă uzată de intemperii aştepta să-i transfere pe Sarah, Irv şi Sandy pe micul aerodrom al oraşului, de unde un avion închiriat urma să-i ducă în grabă la Anchorage. Dirk insistă să împingă scaunul cu rotile în care stătea Sarah până la ambulanţă şi o sărută lung pe obraz înainte de a fi urcată înăuntru.

— Avem o întâlnire la Seattle, da? Îţi sunt încă dator cu o cină cu crabi, spuse el, cu un zâmbet atrăgător.

— N-o să pierd aşa ceva, răspunse Sarah, cu sfială. Eu şi Sandy o să ajungem acolo imediat ce o să ne simţim destul de bine ca să plecăm din Anchorage.

Imediat după plecarea echipei CDC, Dirk şi Burch se întâlniră cu ofiţerul însărcinat cu siguranţa publică a localităţii şi îi dădură un raport complet asupra evenimentelor. Dirk oferi o descriere detaliata a misteriosului trauler şi îl convinse să-i facă rost de o listă a vaselor de pescuit de la Agenţia de Stat pentru Acordarea Permiselor. Ofiţerul fu de acord să ia legătura şi cu companiile comerciale locale care se ocupau de pescuit, dar nu le dădu prea multe speranţe. Se ştia că, ocazional, traulerele japoneze şi chiar ruseşti făceau curse clandestine prin apele teritoriale, căutând zone bogate în peşte şi că obişnuiau să dispară de fiecare dată

când autorităţile încercau să le urmărească.

Burch nu zăbovi mult în port şi întoarse nava către sud, navigând spre Seattle. Ca toată lumea, membrii echipajului aveau o mulţime de întrebări legate de evenimentele din ziua precedentă, dar foarte puţine răspunsuri.

Sarah, Irv şi Sandy îndurară un zbor zgomotos şi plin de zdruncinături cu unul dintre avioanele cu două motoare care făceau curse locale între insule şi ajunseră pe aeroportul internaţional din Anchorage seara târziu. Îi întâmpinară doi tineri exuberanţi de la institutul regional al CDC, care îi conduseră la Spitalul Regional din Alaska, unde fură supuşi unei serii de teste toxicologice şi de analize. În momentul respectiv, cei trei îşi recăpătaseră puterile şi nu mai prezentau semne de boală. În mod bizar, personalul medical nu reuşi să detecteze, la nici unul dintre ei, nici un fel de nivel anormal de toxicitate şi nici o altă afecţiune. După ce rămaseră peste noapte sub observaţie, Sarah, Irv şi Sandy ieşiră din spital cu foi de externare curate, de parcă nu li s-ar fi întâmplat nimic.

Şase zile mai târziu, *Deep Endeavor* intră fără grabă în golful Puget Sound, viră către răsărit şi pătrunse în golful Shilshore, la nord de Seattle. Nava de cercetare se opri, pentru moment, la ecluza Ballard, unde fluxul controlat ridică nava şi o depuse în apele dulci ale canalului navigabil. *Deep Endeavor* îşi continuă drumul pe Lacul Union înainte de a încetini, deplasându-se de-a lungul coastei nordice. Burch o conduse către docul particular care ieşea în afara clădirii de sticlă, cu aspect modern, care găzduia filiala NUMA din nord-vest. În timp ce nava se apropia, soţiile şi copiii membrilor echipajului, adunaţi de-a lungul docului, îşi fluturau mâinile cu entuziasm.

— Se pare că ai propriul comitet de întâmpinare, Dirk, spuse Burch, arătând două persoane care făceau cu mâna din capătul danei. Dirk se uită pe geamul punţii de navigaţie şi le recunoscu pe Sarah şi pe Sandy în mijlocul mulţimii fericite care întâmpina nava turcoaz. Sarah arăta strălucitor într-o pereche de pantaloni capri albaştri şi într-o bluză de satin de culoarea porumbului, care se potriveau cu figura ei cochetă.

— Voi două sunteţi sănătatea în persoană, zise Dirk, salutându-le cu căldură.

— În mare parte, datorită ţie, izbucni Sarah. Am petrecut o

singură noapte în Spitalul Regional din Alaska şi am plecat de acolo ca noi.

— Ce face Irv?

— E bine sănătos, răspunse Sarah. Mai stă câteva săptămâni în Anchorage, ca să coordoneze finalizarea studiului nostru împreună cu Departamentul Pescuitului şi Sportului din Alaska. Au fost de acord să ne sprijine, pe teren, ca să ne terminăm cercetările.

— Mă bucur că toată lumea se simte bine. Deci, care a fost diagnosticul celor din Anchorage? întrebă Dirk.

Sarah şi Sandy schimbară o scurtă privire cercetătoare, apoi ridicară din umeri şi clătinară din cap la unison.

— N-au descoperit nimic, spuse Sarah, în cele din urmă. E un fel de mister. Cu toţii prezentăm semne de inflamare a căilor respiratorii, dar nimic mai mult. Probele de sânge şi de urină erau normale. Dacă am inhalat într-adevăr o toxină, a fost eliminată din organismele noastre până în momentul în care am ajuns la Anchorage.

— De asta am venit acum, ca să luăm leul de mare. Cu speranţa că anume indicii sunt încă vizibile în ţesuturile animalului, zise Sandy.

— Aşadar, nu sunteţi aici ca să mă vedeţi pe mine? făcu Dirk, intonând cuvintele cu tristeţe şi încruntându-se în mod exagerat.

— Îmi pare rău, Dirk, râse Sarah. De ce nu vii să ne-ntâlnim la laborator mai târziu, în după amiaza asta, după ce facem analizele? Putem merge să luăm masa mai târziu.

— Mi-ar plăcea să ştiu rezultatele, fu el de acord, apoi le conduse la bord, să recupereze leul de mare congelat.

După transportarea mamiferului pe ţărm, Dirk şi Dahlgren dădură o mână de ajutor la punerea la adăpost a navei, transferând pe uscat echipamentele de cercetare sensibile, de înaltă tehnologie, pe care le plasară într-un depozit alăturat. Debarcarea o dată încheiată, echipajul de pe *Deep Endeavor* se împrăştie treptat ca să se bucure de cele câteva zile de concediu înainte de a ridica ancora, către un nou proiect.

Dahlgren se apropie de Dirk cu un rucsac aruncat pe umăr şi cu cârjele sub braţ. Singura urmă a rănii din gambă era un uşor şchiopătat, observabil atunci când mergea.

— Dirk, mă duc să aranjez o întâlnire cu o casieriţă sexi pe care am întâlnit-o la bancă înainte de a ne îmbarca. Să mă interesez dacă are vreo prietenă drăguţă?

— Nu, mulţumesc. Cred că o să fac un duş şi o să mă duc să văd ce au descoperit Sarah şi Sandy studiind leul nostru de mare.

— Ai avut întotdeauna o slăbiciune pentru tipele inteligente, cotcodăci Dahlgren.

— Ce faci cu cârjele? Le-ai folosit deja trei zile.

— Niciodată să nu subestimezi capacitatea de a se înduioşa a unei femei, rânjii Dahlgren, punându-şi o cârjă sub braţ şi prefăcându-se că şchiopăta, chinuit de durere.

— În locul tău, nu aş subestima capacitatea unei femei de a descoperi impostorii, ripostă Dirk, râzând. Vânătoare plăcută.

Dirk împrumută cheile unui Jeep Cherokee de culoare turcoaz, din dotarea NUMA şi parcurse scurta distanţă care îl despărţea de casa cu vedere spre lacul Washington pe care o închiriase. Deşi considera că Washington, D.C., era căminul său, se bucura de detaşarea temporară în nord-vest. Împrejurimile bogat împădurite, apele reci şi limpezi şi locuitorii plini de tinereţe, de vigoare şi de energie care prosperau într-o zonă cu climă uneori mohorâtă şi umedă făceau ca atmosfera să fie reconfortantă.

Dirk făcu un duş, îşi puse o pereche de pantaloni largi, de culoare închisă şi un pulover subţire, apoi îşi făcu un sandviş cu unt de arahide şi bău o bere Olympia în timp ce asculta litania mesajelor telefonice pe care le primise. Mulţumit că pământul nu se oprise în absenţa sa, sări în Jeep şi o luă pe 1-5, îndreptându-se spre nord. Ieşind prin partea răsăriteană a traseului de golf din luxuriantul parc Jackson, Dirk viră spre nord şi intră curând pe terenul asemănător unui parc al campusului Fircrest. Acesta era un vechi complex militar care fusese cedat statului Washington şi care găzduia birouri şi activităţi ale diverselor agenţii guvernamentale. Dirk remarcă un grup de clădiri albe, pătrăţoase, înconjurate de copaci viguroşi şi lăsă maşina în parcarea alăturată, în faţa căreia, pe o pancartă de mari dimensiuni, era scris: LABORATOARELE DE SĂNĂTATE PUBLICA ALE STATULUI WASHINGTON.

O recepţioneră vioaie forma numărul de telefon al micului birou CDC din cadrul laboratoarelor guvernamentale şi, câteva minute mai târziu, Sarah şi Sandy îşi făcură apariţia în hol. Era evident că voioşia de care dăduseră dovadă ceva mai devreme, în aceeaşi zi, le dispăruse de pe chipuri.

— Dirk, e frumos din partea ta că ai venit. În josul străzii este un restaurant italian liniştit, unde putem sta de vorbă. Şi au

paste Alfredo grozave, sugeră Sarah.

— Cu siguranţă. Mai întâi doamnele, răspunse Dirk, ţinând uşa din faţă deschisă pentru cele două specialiste.

După ce se înghesuiră toţi trei în separeul cu banchete din vinilin roşu al unui restaurant din apropiere, Sarah îi explică ce descoperiseră.

— Examinarea leului de mare a dat la iveală semnele clasice ale stopului respirator, acesta fiind cauza morţii. Oricum, în urma unei prime analize a sângelui nu s-a descoperit nici un fel de nivel ridicat de toxicitate.

— Un rezultat similar cu cel al analizelor care vi s-au făcut la Anchorage, zise Dirk, între două înghiţituri.

— Întocmai. Funcţiile noastre vitale păreau să fie excelente, cu toate că, în momentul sosirii la Anchorage, încă mai eram slăbiţi, aveam dureri de cap şi urme de iritare a căilor respiratorii, adăugă Sandy.

— Aşa că ne-am întors şi am reexaminat cu atenţie sângele şi ţesuturile animalului şi, în cele din urmă am descoperit urme ale componentelor toxinei, continua Sarah. Deşi certitudinea nu este de sută la sută, suntem foarte sigure că leul de mare a fost ucis prin otrăvire cu acid cianhidric.

— Cianură? întrebă Dirk, încruntând o sprinceană.

— Da, răspunse Sandy. Are sens. Cianura dispare într-adevăr rapid din organismul uman. În cazul meu, al lui Irv şi al lui Sarah, toxinele pe bază de cianură au fost eliminate, în cea mai mare măsură, dacă nu chiar în întregime, de către organismele noastre, înainte de a intra pe uşa spitalului din Anchorage. Aşadar, când ni s-au luat probele de sânge, nu mai rămăsese nici o urmă.

— Am luat legătura cu Cabinetul Teritorial de Medicină Legală din Alaska şi le-am adus la cunoştinţă descoperirile noastre. Încă nu finalizaseră raportul referitor la autopsia celor doi membri ai Pazei de Coastă, dar vor şti ce anume să caute. Sunt convinsă că asta i-a ucis, spuse Sarah, cu o umbră de tristeţe în glas.

— Am crezut întotdeauna că cianura trebuie ingerată ca să aibă efecte letale, comentă Dirk.

— Asta e varianta cea mai cunoscută, dar nu e singura formă mortală a otrăvii. Toată lumea a auzit despre tabletele de cianură pe care le au asupra lor spionii de război, despre letalul

Kool-Aid cu cianură al lui Jim Jones[8], care a ucis sute de oameni în Jonestown, Guyana şi despre otrăvirea cu tylenol, când s-a folosit cianură. Dar şi cianura în stare gazoasă a fost utilizată ca mijloc de a ucide. Francezii au încercat s-o folosească sub diverse forme împotriva nemţilor aflaţi în tranşee în Primul Război Mondial. Cât despre cei din urmă, deşi nu au apelat niciodată la aşa ceva pe câmpul de luptă, au folosit un tip de cianură în al Doilea Război Mondial, în camerele de gazare din lagărele de concentrare.

— Notoriul Cyklon B, îşi aminti Dirk.

— Da, un fumigant ucigător, creat iniţial pentru distrugerea rozătoarelor, continuă Sarah. Şi, mai recent, Saddam Hussein a fost suspectat că ar fi folosit un gaz care conţinea cianură în timpul atacurilor asupra satelor kurzilor din propria ţară, deşi asta nu s-a putut dovedi niciodată.

— De vreme ce ne-am folosit propriile provizii de hrană şi de apă, spuse Sandy cu voce ascuţită, otrăvirea cu o toxină aflată în aer e plauzibilă. Şi explică, totodată şi moartea leilor de mare.

— E posibil ca cianura să fi provenit dintr-o sursă naturală? se interesă Dirk.

— O serie de plante şi de alimente conţin cianură, începând cu fasolea neagră şi terminând cu vişinele sălbatice. Dar este folosită mai ales ca solvent industrial, îi explică Sarah. În fiecare an sunt produse tone de cianură pentru acoperirile galvanice, pentru extragerea aurului şi a argintului şi drept fumigante. Probabil că foarte mulţi oameni vin zilnic în contact, sub anumită formă, cu această substanţă. Dar, ca să răspund la întrebarea ta, este foarte puţim probabil să provină dintr-o sursă naturală în stare gazoasă şi în cantitate suficientă pentru a ucide. Sandy, ce-ai găsit în istoricul deceselor provocate de cianură din Statele Unite?

— Au fost destul de multe, dar, în majoritatea cazurilor, a fost vorba de accidente individuale sau de presupuse sinucideri sau omucideri prin ingerarea cianurii în formă solidă.

Sandy se aplecă, luă un dosar pe care îl adusese cu ea şi îl răsfoi.

— Singurul caz de ucidere în masă este cel al otrăvirii cu tylenol, care a provocat moartea a şapte persoane, tot prin ingerare şi de data asta. N-am dat decât peste două referinţe la

---

[8] Conducătorul sectei Templul Oamenilor, a căror adepţi s-ai sinucis în masă prin otrăvire cu cianură (n. tr.).

decesul simultan al mai multor persoane pus pe seama inhalării unui gaz care conţinea cianură. O familie formată din patru membri a murit în oraşul Warrenton, din Oregon, în 1942, iar în 1964 au fost ucişi trei bărbaţi în Butte, Montana. Cel de-al doilea caz a fost menţionat drept un accident din industria minieră, datorat solvenţilor folosiţi pentru extracţie. Primul a fost considerat inexplicabil. Şi nu am găsit nimic referitor la astfel de incidente care să mai fi avut loc în Alaska sau în împrejurimi.

— Deci provenienţa dintr-o sursă naturală nu pare foarte plauzibilă, remarcă Dirk.

— Dar, dacă aerul a fost infestat în mod intenţionat, cine şi de ce a făcut-o? întrebă Sandy, înfigându-şi furculiţa într-un bol cu paste subţiri.

— Cred ca au fost prietenii noştri de pe vasul de pescuit, răspunse el, sec.

— N-au fost reţinuţi de autorităţi? întrebă Sarah.

Dirk clătină din cap, dezgustat.

— Nu, traulerul a dispărut. Când au ajuns în zonă autorităţile locale, dispăruse deja de multă vreme. Conform versiunii oficiale, se presupune că erau braconieri din străinătate.

— Cred că e posibil. Mie procedeul mi se pare puţin cam riscant, dar presupun că ar fi putut emite gazul de pe vasul lor, în direcţia vântului, către o colonie de lei de mare, zise Sarah, scuturând din cap.

— Un mod rapid de a ucide o mulţime de exemplare, adăugă Dirk. Deşi mi se pare puţin cam exagerat ca nişte braconieri să fie înarmaţi cu pistoale mitralieră AK-47. Şi mă tot întreb dacă există piaţa de vânzare cu amănuntul a leilor de mare.

— E ciudat. Până acum n-am mai auzit despre aşa ceva.

— Sper că sănătatea nu v-a fost afectată în urma expunerii, spuse Dirk, privind-o pe Sarah cu îngrijorare.

— Mulţumim, răspunse ea. A fost un şoc pentru organismele noastre, dar totul o să fie bine. Efectele pe termen lung ale unei expuneri minime nu s-au dovedit a fi periculoase.

Dirk dădu deoparte farfuria pe care nu mai era nici o urmă de paste Alfredo şi îşi frecă mulţumit stomacul plin.

— O cină excelent aleasă.

— Mâncăm mereu aici, spuse Sarah, întinzându-se şi luând nota de plată înaintea lui Dirk.

— Insist să-mi iau revanşa, spuse Dirk, privind-o cu un zâmbet plin de sinceritate.

— Eu şi Sandy o să plecăm la laboratorul de cercetări al CDC pentru câteva zile, dar mi-ar face plăcere să ne revedem când ne întoarcem, răspunse ea, excluzând-o în mod intenţionat pe Sandy.

Dirk surâse, în semn de mulţumire.

— Abia aştept.

Capitolul 6

Trenul de aterizare coborî încet din fuzelaj în timp ce avionul strălucitor, cu reacţie, tip Gulfstream V, îşi alinia botul cu pista de rulare. Cu aripile tăind, aidoma unor scalpele, aerul jilav şi ceţos, luxoasa aeronavă cu nouăsprezece pasageri care călătoreau în interes de afaceri coborî cu graţie din văzduh, până ce pneurile sale de cauciuc atinseră pista cu un scrâşnet, degajând un şomoiog de fum albăstrui. Înainte de a opri motoarele de mare putere, pilotul îndreptă avionul către terminalul destinat avioanelor cu reacţie ale corporaţiei de pe modernul aeroport Narita International din Tokio. În timp ce personalul de deservire de la sol verifica roţile avionului, o limuzină Lincoln se apropie parcă plutind, oprindu-se, cu precizie, la baza scării pentru pasageri.

Din cauza soarelui strălucitor, Chris Gavin îşi închise ochi pe jumătate în timp ce, urmat de o legiune de asistenţi şi de diverşi vicepreşedinţi, cobora din avion pentru a se urca în limuzina care aştepta. Fiind preşedintele executiv al SemCon Industries, Gavin conducea cea mai mare companie producătoare de semiconductori din întreaga lume. Şeful flamboaiant şi risipitor al corporaţiei, care o moştenise de la tatăl său vizionar, îşi atrăsese dezaprobarea multora dintre compatrioţii săi din Statele Unite când închisese fabrici profitabile şi lăsase pe neaşteptate fără ocupaţie mii de muncitori, pentru a muta producţia în alte locuri, unde mâna de lucru era mai ieftină. Profiturile urmau să fie mai mari, promisese asta asociaţilor săi, în acelaşi timp delectându-se cu stilul său luxos de viaţă şi folosind întreaga lume drept decor.

Părăsind aeroportul aflat la şaizeci şi şase de kilometri nord-est de Tokio, şoferul limuzinei intră pe autostrada Higashi Kanto şi se îndreptă, cu încărcătura sa de înalţi funcţionari bine retribuiţi, spre capitala Japoniei. Douăzeci de minute mai târziu, viră către sud, ieşind de pe autostradă cu vreo douăzeci de kilometri înainte de Tokio. Limuzina pătrunse, curând, în zona industrială din Chiba, un oraş port de mari dimensiuni de pe latura estică a golfului Tokio. Şoferul urmă drumul şerpuitor care trecea pe lângă clădirile mari şi cenuşii ale unei serii de fabrici înainte de a opri în faţa unei construcţii din sticlă lucioasă care

domina golful. Clădirea modernă, a cărei faţadă sclipitoare era acoperită, pe înălţimea a patru etaje, cu geamuri aurii, reflectorizante, arata mai degrabă a sediu administrativ, decât a uzină, aşa cum era de fapt. Sigla SEMCON, montată pe acoperiş şi formată din litere imense, luminate de neon, putea fi zărită de la mai mulţi kilometri depărtare. O mulţime numeroasă, alcătuită din muncitori îmbrăcaţi în halate de laborator de un bleu palid, aştepta, nerăbdătoare, sosirea preşedintelui corporaţiei lor, care trebuia să deschidă în mod oficial noua întreprindere.

Când Gavin coborî din limuzină şi îşi flutura mâna către angajaţii adunaţi şi către ziarişti, arătându-şi dinţii într-un zâmbet larg, mulţimea ovaţionă şi bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerară. După cuvântările plictisitoare cu care îl întâmpinară primarul din Chiba şi directorul noii uzine, Gavin oferi câteva cuvinte bine alese de mulţumire şi de stimulare a angajaţilor, apoi înălţă o foarfecă caraghioasă, supradimensionată şi taie panglica groasă întinsă de-a curmezişul intrării în noua construcţie. În timp ce mulţimea aplauda, politicoasă, de undeva, din adâncurile clădirii, răsună o detunătură înăbuşită, pe care unii o confundară cu zgomotul unui foc festiv de artificii. Însă o succesiune de explozii mai zgomotoase zgudui apoi uzina, iar mulţimii derutate a angajaţilor i se taie răsuflarea.

În inima centrului de fabricaţie a cipurilor de siliciu din clădire, o mică încărcătură explozivă cu ceas fusese detonată pe un tub cu gaz silan, substanţă extrem de inflamabilă folosită la creşterea cristalelor de siliciu. Explodând ca o torpilă, rezervorul azvârlise, cu viteză foarte mare, schije metalice într-o jumătate de duzină de alte tuburi cu silan şi cu oxigen depozitate alături, făcându-le să izbucnească în flăcări ca urmare a unei serii de explozii, totul culminând cu apariţia unei imense mingii de foc în interiorul clădirii. Datorită temperaturii ridicate, ferestrele exterioare explodară eliberând o cascadă de aer fierbinte şi revărsând asupra mulţimii uluite o grindină de cioburi şi de alte sfărâmături.

În timp ce clădirea se zguduia şi flăcările mugeau pe acoperiş, angajaţii cuprinşi de panică începură să se îngrămădească în toate direcţiile. Gavin rămase locului, cu foarfecele uriaş în mână şi cu o expresie stupefiată şi confuză. Pe neaşteptate, o durere ascuţită îi sfredeli gâtul, scuturându-i creierii. Frecându-şi instinctiv locul dureros cu degetele, avu un şoc când simţi o mică bilă ţepoasă, de oţel, de dimensiunile unui vârf de creion, care îi

pătrunsese în piele, în timp ce-şi extrăgea bila minusculă odată cu o picătură de sânge, o femeie de alături ţipă şi o luă la fugă pe lângă el, cu o bucată mare, argintie, dintr-un geam căzut ieşindu-i din umăr. Îngroziţi, doi dintre asistenţii săi îl înşfăcară pe Gavin şi îl conduseră către limuzină, stând, ca un paravan, între el şi un fotograf băgăcios, nerăbdător să obţină instantaneul unui mogul în faţa clădirii cuprinse de flăcări a corporaţiei sale.

În timp ce era purtat cu repeziciune către limuzină, picioarele lui Gavin deveniră brusc ca de cauciuc. Se întoarse către unul dintre asistenţi, vrând să i se adreseze, dar dintre buze nu-i ieşi nici un cuvânt. Când uşa maşinii se deschise, se rostogoli în interior cu capul înainte, lovindu-se mai întâi cu pieptul de podeaua mochetată Un asistent derutat îl rostogoli cu faţa în sus şi se îngrozi când descoperi că preşedintele nu mai respira. În timp ce limuzina se îndrepta, cu cauciucurile scrâşnind, spre cel mai apropiat spital, încercară, cuprinşi de panică, o resuscitare cardiopulmonară, care nu avu nici un rezultat. Abilul lider egocentric al companiei murise.

Foarte puţine persoane îl remarcaseră pe bărbatul chel, cu ochi întunecaţi şi mustaţa pe oală, care se înghesuise în apropierea platformei de pe care se ţinuseră discursurile. Purta un halat albastru, de laborator şi un ecuson de plastic, arătând ca oricare alt angajat al companiei SemCon. Şi încă şi mai puţini observaseră că ţinea în mână un pahar de plastic din al cărui capac ieşea un pai ciudat, de bambus. În confuzia generată de explozii, nici măcar o singură persoană nu băgase de seamă când scosese paiul, îl luase între buze şi trimisese o bobiţă otrăvită către şeful corporaţiei gigant.

Pierzându-se ca din întâmplare în mulţime, asasinul chelbos îşi croi drum către marginea terenului corporaţiei, unde îşi aruncă paharul şi halatul într-un coş de gunoi de pe marginea trotuarului. Se aruncă pe o bicicletă şi se opri, pentru scurt timp, să lase să treacă o maşină de pompieri care se îndrepta, cu sirena urlând, în josul străzii, către clădirea distrusă. Apoi se îndepărtă nepăsător, fără să privească înapoi.

Sunetul unui clopoţel răsuna în mintea lui Dahlgren, părând să fi fost emis de tren îndepărtat la o încrucişare de cale ferată. Speranţa febrilă că zgomotul făcea parte dintr-un vis se spulberă când conştientul său prelua controlul, spunându-i că suna un

telefon. Luând pe dibuite receptorul aparatului de pe noptieră, rosti, căscând, un „alo” plictisit.

— Jack, încă mai sforăi? râse Dirk la celălalt capăt al firului.

— Da, mersi c-ai sunat ca să mă scoli, răspunse el, năuc.

— Credeam că funcţionarelor de la bancă nu le place să piardă nopţile.

— Ăsteia îi place. Îi place şi să bea votcă. Am senzaţia că un dinozaur s-a răhăţit în gura mea peste noapte, zise Dahlgren cu un rågâit.

— Îmi pare rău s-aud asta. Ştii ce, am de gând să fac o plimbare cu maşina până la Portland, ca să-mi destind picioarele după atâta mers pe punte şi ca să merg la un salon automobilistic. Ţi-ar plăcea să mă escortezi?

— Nu, mulţumesc. Se presupune că azi o s-o plimb pe casieră cu caiacul. Asta dacă o să pot să mă scol din pat.

— OK. O să-ţi trimit un martini Bombay, să te pună pe picioare.

— Aşa să fie, răspunse Dahlgren, strâmbându-se.

Dirk ieşi din Seattle în jeepul NUMA şi se îndrepta spre sud, pe autostrada 5, bucurându-se de priveliştea zonei bogat împădurite din vestul statului Washington. Raidurile prin ţară cu maşina i se păreau relaxante, pentru că mintea îi putea rătăci, nestingherită de peisajele rurale. Descoperind că mersese repede, câştigând timp, se hotărî ca, înainte de a-şi continua drumul către sud, de-a lungul apelor Pacificului din golful imens, să facă un ocol îndreptându-se spre vest, de-a lungul coastei, luând-o pe un drum lateral care ducea spre golful Willapa. Curând ajunse la gura largă de vărsare a apelor albastre ale fluviului Columbia, deplasându-se pe acelaşi ţărm pe care Lewis şi Clark[9] debarcaseră triumfători în 1805.

Traversând albia largă a fluviului pe podul Astoria-Megler, lung de opt kilometri, Dirk ajunse la ieşirea care dădea către vechiul port pescăresc Astoria. Când, înainte de a coborî de pe pod, opri la lumina roşie a semaforului, privirea îi fu atrasă de un indicator rutier. Cuvintele WARRENTON 13 KM, scrise cu litere albe pe fond verde, erau precedate de o săgeată care arăta către vest.

---

[9] Meriwether Lewis (1774-1809) şi William Clark (1770-1838), conducătorii expediţiei iniţiate de Thomas Jefferson pentru strângerea de informaţii despre Louisiana, Teritoriul abia cumpărat de la Imperiul Francez a lui Napoleon (n. tr.).

Îmboldit de curiozitate, urmă drumul indicat, îndepărtându-se de Portland şi parcurse repede cei câţiva kilometri care îl despărţeau de Warrenton.

Micul orăşel din extremitatea de nord-vest a Oregonului, construit, iniţial, pe malurile unui estuar mlăştinos, ca punct de trecere către Pacific al vaselor de pescuit şi de agrement, putea găzdui în jur de patru mii de locuitori. Dirk avu nevoie să-l cutreiere doar câteva minute înainte de a găsii, pe strada principală, ceea ce căuta. Îşi parcă jeepul alături de o maşină oficială a ţinutului Clatsop şi străbătu tacticos aleea betonată ce ducea către uşa principală a Bibliotecii Orăşeneşti din Warrenton.

Era o bibliotecă de dimensiuni reduse, dar arăta ca şi cum ar fi funcţionat de şase sau şapte decenii. În aer plutea un miros stătut, de cărţi vechi şi de praf şi mai vechi. Dirk se îndreptă direct către un birou mare, metalic, din spatele căruia o femeie de vreo cincizeci de ani, cu ochelari de aceeaşi vârstă cu ea şi păr scurt şi blond, îşi ridică privirea suspicioasă. Un ecuson verde, de plastic, prins cu un ac de siguranţă de bluză, îi dezvăluia numele: MARGARET.

— Bună dimineaţa, Margaret. Mă numesc Dirk, spuse el, zâmbind. Mă întreb dacă mai aveţi exemplare din ziarele locale din anii 1940.

Biblioteca deveni ceva mai prietenoasă.

— Din Warrenton News, care nu mai apare din 1964. Avem exemplarele originale, începând din anii 1930 şi până în anii 1960. Pe aici, spuse.

Margaret se duse într-un colţ înghesuit al bibliotecii, unde trase mai multe sertare ale unui fişet înainte de a descoperi unde se aflau ediţiile din anii patruzeci.

— Ce anume cauţi? întrebă, mai degrabă din curiozitate decât din dorinţa de a-l ajuta.

— Mă interesează povestea familiei care a murit subit, otrăvită, în 1942.

— A, trebuie să fie vorba de Leight Hunt, exclamă ea, cu satisfacţia cunoscătorului. Era prieten cu tata. Se pare că a fost un adevărat şoc pentru localnici. Să vedem, cred că s-a întâmplat în timpul verii, zise, basculând sertarele fişetului. Cunoşti familia? îl întrebă pe Dirk, fără să-şi ridice privirea.

— Nu, sunt doar pasionat de istorie şi mă interesează misterul morţii lor.

— Aici este, spuse bibliotecara, scoţând o ediţie a cotidianului

datată duminică, 21 iunie 1942. Era un ziar subţire, conţinând mai ales ştiri despre vreme şi despre maree şi statistici despre pescuitul somonilor, plus câteva întâmplări locale şi reclame. Margaret îl întinse deasupra fişetului, astfel încât Dirk putu să citească articolul principal.

Patru morţi pe plaja DeLaura

> Duminică, 22 iunie, pe plaja DeLaura au fost găsiţi morţi Leigh Hunt, rezident în zonă, cei doi fii ai săi, Tad (treisprezece ani) şi Tom (unsprezece ani) şi un nepot cunoscut doar sub numele de Skip. Conform declaraţiei date de Marie, soţia lui Hunt, cei patru au plecat după amiaza să caute moluşte şi nu s-au întors acasă la cină. Şeriful Kit Edwards le-a descoperit cadavrele, care nu prezentau urme de luptă sau răni. „Negăsind nici un fel de indiciu, am bănuit imediat că era vorba de inhalarea unor vapori toxici sau de otrăvire. În atelierul lui Leigh se găseau cantităţi mari de cianură, pe care o folosea la tăbăcirea pieilor”, a comentat Edwards.
>
> „El şi băieţii trebuie să fi inhalat o doză puternică înainte de a pleca pe plajă, iar otrava şi-a făcut efectul când se aflau acolo”, a afirmat el. Înmormântarea va avea loc după examinarea cadavrelor de către medicul legist.

— A urmat oare şi un articol cu raportul medicului legist? se interesă Dirk.

Margaret răsfoi încă o duzină de ediţii ale ziarului înainte de a găsii un mic articol referitor la decese. Citi, cu voce tare, că medicul legist confirmase inhalarea accidentala a cianurii ca fiind cauza bănuita a morţii.

— Tata n-a crezut niciodată că a fost un accident, adăugă, spre surprinderea lui Dirk.

— Moartea datorată inhalării vaporilor din atelierul lui Hunt şi survenită mai târziu, pe plajă, e lipsită de sens, medită Dirk.

— Aşa zicea şi papa, răspunse Margaret, devenind ceva mai puţin reţinută. Şi mai spunea şi că autorităţile n-au ţinut niciodată cont de păsări.

— Păsări?

— Da. Vreo sută de pescăruşi găsiţi morţi, pe plajă, în jurul locului în care au fost descoperiţi Hunt şi băieţii. Fortul Stevens,

în care se afla o unitate militară, e chiar lângă plaja aia. Papa a bănuit întotdeauna ca au fost ucişi, în mod accidental, de un soi de experiment al armatei. Presupun că nimeni nu va afla vreodată adevărul.

— Uneori e complicat să dezvălui secrete de război, spuse Dirk. Mulţumesc pentru ajutor, Margaret.

Dirk se întoarse la jeep, cu care străbătu oraşul îndreptându-se către autostrada de pe coastă, unde viră către sud. După o scurtă bucată de drum, ajunse în dreptul unei mici şosele laterale, pe care un indicator o numea DELAURA BEACH ROAD. Drumul ducea către două porţi deschise, pe care sta scris PARCUL NAŢIONAL FORT STEVENS, după care se îngusta, fiind mărginit de un lăstăriş stufos. Dirk încetini jeepul şi trecu peste o movilă înainte de a coborî către un amplasament pentru tunuri, abandonat, care domina oceanul. Bateria Russell ocupase una dintre numeroasele poziţii de pază a intrării pe fluviul Columbia înfiinţate în timpul Războiului Civil şi modernizate în cel de-al Doilea Război Mondial, prin dotarea cu tunuri imense, cu bătaie mare. De pe amplasamentul bateriei, Dirk vedea, ca-n palmă, atât sclipirile apelor albastre de la gura fluviului Columbia, cât şi plaja DeLaura, aflată dedesubt şi presărată cu oameni ieşiţi la picnic în acea după amiază. Dirk trase, de vreo câteva ori, adânc în piept aerul proaspăt al oceanului, îşi conduse jeepul înapoi, pe drumul îngust, aproape intrând într-un tufiş ca să-i facă loc unui Cadillac negru, care trecu pe lângă el venind din direcţie opusă. După încă patru sute de metri, opri maşina lângă o placă comemorativă de pe marginea drumului, care îi atrăsese privirea. Pe o lespede masivă, cenuşie, de granit era gravată imaginea detaliată a unui submarin, sub care se afla inscripţia:

> Aici a explodat, la data de 21 iunie 1942, un proiectil de calibrul 5,5. Unul dintre cele 17 trase asupra bateriei defensive de pe fluviul Columbia de către submarinul japonez 25. Singurul bombardament ostil îndreptat asupra unei baze militare de pe teritoriul Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi primul care a avut loc după anul 1912.

În timp ce citea, se trase instinctiv deoparte din drum când Cadillac-ul care se reîntorcea trecu pe lângă el încet, evitând să ridice praful. Pentru un lung moment, Dirk studie submarinul

gravat, apoi dădu să se îndepărteze. Dar prinse ceva cu coada ochiului şi se uită din nou. Data. 21 iunie, exact la o zi după ce Hunt şi băieţii fuseseră găsiţi morţi pe plajă.

Dirk se întinse spre torpedoul jeepului, de unde scoase un celular, apoi se sprijini de capota maşinii şi formă numărul.

După ce sună de patru ori, în micul aparat telefonic bubui o voce profundă şi bine dispusă.

— Aici Perlmutter.

— Julien, sunt Dirk. Ce mai face specialistul meu preferat în istorie maritimă?

— Dirk, băiete, ce bine-mi pare că te aud! Chiar acum mă delectam cu nişte mango verzi, pe care mi i-a trimis tatăl tău din Filipine. Spune-mi, rogu-te, cum te distrezi în Marele Nord Alb?

— Tocmai ne-am terminat cercetările din Aleutine, aşa că m-am reîntors în Pacificul de Nord. În insule a fost destul de frumos, dar cam frig pentru mine.

— Cerule, îmi imaginez, mugi Perlmutter. Deci, Dirk, ce te preocupă?

— Al Doilea Război Mondial, mai exact epoca submarinelor japoneze. Sunt curios în ceea ce priveşte atât atacurile pe care le-au întreprins asupra ţărmurilor Statelor Unite, cât şi orice fel de armă neobişnuită din arsenalul lor.

— Submarinele imperiale, aşa-i? Îmi amintesc de nişte atacuri cât se poate de inofensive asupra coastei de vest, dar e ceva vreme de când n-am mai făcut săpături prin dosarele mele despre războiul cu japonezii. Va trebui să cotrobăi prin ele pentru tine.

— Mulţumesc, Julien. Şi încă ceva. Anunţă-mă dacă dai peste vreo referinţă la folosirea cianurii ca armă.

— Cianură. Ei, asta ar fi josnic, nu-i aşa? întrebă retoric Perlmutter, înainte de a închide.

St. Julien Perlmutter examina imensa sa colecţie de cărţi şi manuscrise rare de istorie maritimă înghesuite în casa trăsurilor din Georgetown şi nu avu nevoie decât de câteva secunde de gândire ca să identifice, cu precizie, materialul pe care îl căuta. Cu ochii săi albaştri, strălucitori, cu lunga barbă căruntă şi cu un pântec imens, care cu ajutorul căruia făcea cântarul să indice aproape o sută optzeci de kilograme, Perlmutter semăna cu un Moş Crăciun supraponderal. Pe lângă înclinaţia sa către gastronomie, era cunoscut drept unul dintre cei mai importanţi

istorici maritimi, ceea ce se datora, în mare parte, inegalabilei sale colecţii de literatură de specialitate.

Purtând o pijama de mătase şi o haină de casa din lână, Perlmutter traversă agale covorul gros, persan, îndreptându-se către o bibliotecă din lemn de mahon, unde citi mai multe titluri înainte de a extrage, cu mâinile lui dolofane, o carte şi două bibliorafturi groase. Mulţumit că găsise materialele pe care le căuta, bărbatul imens se întoarse în fotoliul său pufos, din piele roşie, unde îl chemau o farfurie cu trufe şi un pahar cu ceai fierbinte.

Dirk îşi continua drumul către Portland, unde descoperi că licitaţia de maşini vechi care îl interesa se desfăşura la marginea oraşului, pe terenul înverzit pe care se ţineau târgurile. O mulţime de oameni se învârteau în jurul automobilelor strălucitoare, cele mai multe fabricate în anii patruzeci, cincizeci şi şaizeci, care erau aliniate cu grijă pe un câmp întins, acoperit cu iarbă. Dirk hoinări printre maşini, admirând modul în care fuseseră revopsite şi refăcute din punct de vedere mecanic, îndreptându-se, apoi, către un imens cort alb, în care avea loc licitaţia.

În interior, difuzoarele împrăştiau vocea stridentă şi sacadată a conducătorului licitaţiei, care scuipa preţurile oferite răpăind ca o mitralieră. Găsind un scaun lateral, îndepărtat de sursa anunţurilor zgomotoase, Dirk privi amuzat echipa de vânzători, ale căror haine erau o combinaţie ridicolă de smochinguri în stilul anilor şaptezeci şi de pălării ieftine de cowboy şi care ţopăiau prin jur, într-o încercare zadarnică de a face reclamă şi de a urca preţul fiecărei maşini. După prezentarea mai multor automobile Corvette şi a unui Thunderbird, Dirk se ridică în picioare când pe podium fu adus un Chrysler 300-D. Uriaşul automobil era vopsit în culoarea sa originală, turcoaz aztec, puternic intensificată de cromarea strălucitoare şi de cele două eleroane din spate, care se înălţau în aer ca aripioara dorsală a unui rechin. Reacţionând într-un mod pe care numai un împătimit al automobilelor îl putea înţelege, Dirk simţi că inima îi bătea mai repede la simpla vedere a acelei combinaţii artistice de metal şi sticlă.

— Perfect refăcut şi reasamblat de către Pastime Restoration din Golden, Colorado, relata conducătorul licitaţiei. Reîncepu să vorbească agitat dar, în mod surprinzător, ofertele se împotmoliră repede. Dirk îşi ridică mâna şi, în curând, se duela pentru maşină cu un bărbat supraponderal, cu bretele galbene.

Contracara cu repeziciune ofertele oponentului său, demonstrând că avea intenţii serioase. Tactica dădu rezultate. Bretele Galbene clătină din cap după a treia ofertă şi se îndreptă către bar.

— Vândut omului cu pălărie NUMA! zbieră adjudecătorul, în timp ce mulţimea din jur aplauda, politicoasă.

Ştiind că, în 1958, fuseseră fabricate numai două sute de Chrysler 300-D decapotabile, Dirk admise că făcuse o achiziţie avantajoasă, deşi avea să-l coste salariul pe mai multe luni.

În timp ce aranja ca maşina să-i fie trimisă cu vaporul la Seattle, celularul său începu să sune.

— Dirk, sunt Julien. Am câteva informaţii pentru tine.

— Oferi servicii rapide.

— Păi, am vrut să-ţi răspund înainte de cină, zise Perlmutter, reflectând asupra următoarei sale mese.

— Ce poţi să-mi spui, Julien?

— După Pearl Harbour, japonezii au postat nouă sau zece submarine de-a lungul coastei de vest, dar au fost îndepărtaţi, treptat, pe măsură ce teatrul operaţiunilor de luptă s-a deplasat către Pacificul de Sud. La început, submarinele japoneze au avut misiuni de recunoaştere, supraveghind principalele golfuri şi porturi, în timp ce se străduiau să urmărească cele mai importante deplasări ale navelor. La începutul războiului, au reuşit să scufunde câteva vase comerciale şi, pe parcurs, au creat, într-o anumită măsură, o psihoză în rândul mulţimii. Cât despre atacurile efective asupra ţărmurilor, primul a avut loc la începutul anului 1942, când submarinul *I-17* a lansat câteva proiectile în apropiere de Santa Barbara, distrugând un dig şi o sondă petrolieră. În iunie 1942, *I-25* a tras asupra fortului Stevens, de lângă Astoria, Oregon, în timp ce *I-26* a bombardat o staţie radio de pe insula Vancouver, din Canada. În urma nici unuia dintre atacuri nu s-au înregistrat pierderi de vieţi omeneşti. În August 1942, *I-25* s-a întors în apropiere de Caper Blanco, Oregon şi a lansat un hidroavion plin cu bombe incendiare, încercând să dea foc pădurilor din apropiere. Atacul a fost un eşec, fiindcă, în întreaga regiune, nu a izbucnit decât un foc neînsemnat.

— Se pare că au fost nişte atacuri menite mai ales să enerveze, comentă Dirk.

— Da, nu au fost nişte acţiuni din cale-afară de strategice. După atacul incendiar, lucrurile s-au mai liniştit, pentru că

submersibilele au fost trimise în nord, să sprijine campania din Aleutine. Submarinele imperiale erau extrem de implicate, ajutând la menţinerea dominaţiei asupra insulelor Altu şi Kiska şi, mai târziu, la evacuarea acestora, în timpul luptelor din 1943. Japonezii au pierdut cinci submarine în timpul conflictelor din Aleutine, când folosirea sonarului a început să conducă, într-adevăr, la identificarea lor în ocean. După căderea insulei Kiska, în Pacificul de Nord şi de Sud nu au mai continuat să opereze decât câteva submarine imperiale. În aprilie 1944, *I-180* a fost atacat şi scufundat lângă Kodiak, în Alaska, apoi, pe frontul intern, a fost linişte până în ianuarie 1945, când *I-403* a fost scufundat la Cape Flattery, Washington.

— E ciudat că cineva şi-a ales drept ţintă coasta de vest într-un moment al războiului în care liota lor era la câţiva paşi de anihilare.

— Dacă iei în considerare faptul că *I-403* era unul dintre vasele lor cele mai mari, e încă şi mai ciudat. După toate aparenţele, au fost surprinşi de un distrugător american în momentul în care pregăteau un atac aerian.

— E greu de crezut că, la vremea aia, au construit un submarin care putea transporta o aeronavă, se minună Dirk.

— Submarinele lor imense puteau transporta nu doar unul, ci, realmente, trei avioane. Erau nişte bestii masive.

— Ai găsit ceva care să indice că forţele navale foloseau arme bazate pe cianură?

— Nu s-a consemnat că s-ar fi apelat la ele în timpul luptelor, dar chiar au existat. Cred că Armata Imperială şi unitatea sa formată din biologi, aflată în China, au fost cele care au făcut experienţe cu arme chimice şi biologice. Printre altele şi-au făcut de lucru şi cu proiectile de artilerie pe bază de cianură, aşa că e posibil ca marina să le fi experimentat, dar nu există nici o înregistrare oficială a faptului că ar fi fost folosite.

— Presupun că nu exista nici o metodă de a o dovedi, dar bănuiesc că *I-25* a lansat un proiectil cu cianură, care a ucis patru oameni în ziua atacului asupra fortului Stevens.

— E foarte posibil. S-ar putea să fie greu de dovedit, pentru că *I-25* s-a pierdut, ulterior, în Pacificul de Sud, probabil scufundându-se în preajma insulei Espiritu Santo, în 1943. Dar, cu o singură posibilă excepţie, toate înregistrările pe care le-am văzut indicau faptul că submarinele japoneze erau dotate numai cu armament convenţional.

— Şi excepţia?

— E vorba, din nou, despre *I-403.* Într-un ziar de după război al armatei am găsit o afirmaţie conform căreia un transport de piese de artilerie Makaze a fost cedat Marinei, fiind adus pe submarin, care se afla la Kure, înainte de plecarea acestuia în ultima cursă. Totuşi, înainte de asta, n-am mai văzut nici o altă referire la Makaze şi nici n-am mai putut descoperi alta în dosarele mele despre piesele de artilerie şi despre muniţie.

— Ai idee ce înseamnă termenul ăsta?

— Cea mai bună traducere pe care o pot face este „Vântul Negru”.

Dirk avu o scurtă convorbire telefonică cu Leo Delgado, apoi ajunse la Dahlgren, care stătea la o bere într-un bar care domina lacul Washington, după plimbarea cu caiacul făcută împreună cu casiera de la bancă.

— Jack, eşti pregătit să facem mâine o scufundare? îl întrebă.

— Sigur. Mergem în sud, după peşti lance?

— Gândul meu se îndreaptă către ceva puţin mai mare.

— Regele somon nu reprezintă, pentru mine, decât un joc.

— Peştele care mă interesează, continua Dirk, n-a mai înotat de mai bine de şaizeci de ani.

Capitolul 7

Irv Fowler se trezi cu o durere cumplită de cap. Prea multe beri în noaptea precedentă, se gândi savantul în timp ce se dădea jos din pat cu greutate. După ce înghiţi pe nerăsuflate o ceaşcă de cafea şi o gogoaşă, se autoconvinse că se simţea mai bine. Dar, pe măsură ce ziua se scurgea cu greutate, durerea păru să se intensifice, fiind prea puţin alinată, deşi apelase în numeroase rânduri la flaconul de aspirină. În cele din urmă, intră în joc şi spatele său, generând valuri de durere la fiecare mişcare. Pe la jumătatea după amiezii se simţi slăbit şi obosit: şi îşi părăsi devreme biroul temporar din cadrul Agenţiei de Servicii de Sănătate şi Sociale a Statului Alaska, urcându-se în maşină şi întorcându-se în apartamentul său, să se odihnească.

După ce bău o ceaşcă de supă de pui, pântecul îi fu străbătut de puseuri de durere acută. Gata cu leacurile băbeşti, se gândi. După ce aţipi, cu întreruperi, în câteva rânduri, se duse, clătinându-se, până în baie, după o nouă doză de aspirină care să-l ajute să scape de durere. Uitându-se la chipul cu ochi sticloşi, sleit şi istovit, care se holba la el din oglindă, observă spuzeala roşu strălucitor care îi acoperise obrajii.

— Cea mai afurisită gripă pe care am avut-o vreodată, bodogăni, cu voce tare, înainte de a recădea în pat, năucit.

La hotelul Hilton din Tokyo, sistemul de pază nu avea nici o fisură, iar oaspeţilor invitaţi la banchet li se cerea să treacă prin trei puncte diferite de verificare înainte de a-şi câştiga dreptul de a intra în salonul exorbitant. Cina anuală a Asociaţiei Exportatorilor din Japonia era un eveniment extravagant, rolul principal revenindu-le celor mai buni dintre bucătarii şi artiştii locali, care şi-l interpretau în faţa celor mai renumiţi oameni de afaceri din ţară şi a demnitarilor. Preşedinţii celor mai importante companii de export din Japonia contribuiseră la sponsorizarea cinei oferită principalilor lor parteneri de afaceri. Diplomaţii acreditaţi din toate ţările din Occident şi din Asia considerate partenere de bază în afaceri erau trataţi, alături de clienţii cheie, ca oaspeţi de onoare.

Datorită recentei asasinări a lui Hamilton, ambasadorul Statelor Unite şi a balamucului de la inaugurarea uzinei SemCon,

mulţimea zumzăii şi toate capetele se întoarseră când Robert Bridges, adjunctul şefului misiunii diplomatice americane, intră în încăpere, însoţit de doi oameni de pază sub acoperire.

Deşi diplomat de carieră, Bridges era expert mai degrabă în elaborarea strategiilor sau în analiza tehnicilor de protecţie a afacerilor, decât în comportamentul în societate, în mijlocul mulţimii. Hamilton fusese, de departe, cel mai bun când era vorba de comportamentul în înalta societate, se gândi Bridges, în timp ce stătea la taclale cu un reprezentant comercial japonez. Curând, unul dintre organizatori se apropie de el şi îl conduse la o mică masă de banchet, unde fu aşezat alături de o serie de diplomaţi europeni.

În timp ce erau servite tradiţionalele sashimi şi tăiţeii soba, pe un podium urcă cu eleganţă, parcă plutind, o trupă de gheişe dansatoare, purtând chimonouri în culori strălucitoare şi rotindu-şi evantaiele de bambus în timp ce făceau piruete. Pe când le privea rotindu-se, Bridges dădu peste cap o înghiţitură de sake cald, ca să-şi aline durerea de a-l asculta pe ambasadorul francez ţinând un discurs despre calitatea proasta a vinurilor din Asia.

După terminarea primului număr al programului, o procesiune de preşedinţi de corporaţii se îndreptă către podium ca să-şi promoveze propria importanţă graţie unor cuvântări bogate în laude. Bridges profită de ocazie ca să viziteze toaleta şi, mergând pe urmele unei gorile voinice care îi deschidea calea, străbătu un coridor lateral şi întră în WC-ul bărbaţilor.

Garda de corp aruncă o privire în toaleta faianţată, descoperind un singur chelner care se spăla pe mâini la chiuveta din capătul cel mai îndepărtat. După ce îi făcu loc lui Bridges să se îndrepte către pisoar, închise uşa şi rămase cu faţa către interior.

Fără grabă, chelnerul chel termină cu spălatul mâinilor, apoi se întoarse cu spatele la gorilă, ştergându-se cu un prosop de hârtie din suport. Când se răsuci către uşă, gorila văzu, cu stupoare, că ţinea o armă automată de calibrul 25. Micul pistol avea un amortizor de zgomot fixat de ţeava îndreptată direct către faţa gărzii de corp. Instinctiv, aceasta vru să-şi înşface propria armă, dar abia dacă-şi mişcase mâna când pistolul de calibrul 25 tuşi, înăbuşit. O gaură roşie, bine definită, apăru deasupra sprâncenei stângi a gărzii de corp şi, pentru o clipă, bărbatul voinic îşi înălţă capul şi şi-l dădu pe spate înainte de a se prăbuşi pe podea cu o bufnitură.

Bridges nu auzi împuşcătura înfundată, ci doar zgomotul căderii gărzii sale de corp. Răsucindu-se şi dând cu ochii de chelnerul care-şi îndreptase arma către el, nu reuşi decât să bolborosească:

— Ce naiba?

Bărbatul chel în costum de chelner îi răspunse cu o privire rece şi de rău augur a ochilor săi întunecaţi, apoi un rânjet sadic îi dezvălui, brusc, şiragul de dinţi galbeni şi strâmbi. Fără o vorbă, apăsă de două ori pe trăgaci şi îl privi pe Bridges ducându-şi mâna la piept şi căzând pe duşumea. Asasinul scoase din buzunar o hârtie dactilografiată şi o răsuci strâns, sub forma unui tub. Apoi se aplecă şi o îndesă între buzele diplomatului mort, ca pe catargul unui steag. După ce demontă cu grija amortizorul şi şi-l puse în buzunar, păşi cu delicateţe peste cele două cadavre şi ieşi, dispărând pe coridorul care ducea către bucătărie.

Capitolul 8

Prova din fibre de sticlă a şalupei Parker, lungă de opt metri, se afunda în talazurile late şi înalte, tăind o potecă de spuma albă pe când traversa adâncitura dintre două valuri înainte de a sălta pe creasta celui care urma. Deşi minusculă în comparaţie cu majoritatea vaselor din flota NUMA, mica şi rezistenta ambarcaţiune, pe care inscripţia de la pupa o identifica drept *Grunion.* Era ideală atât pentru cercetările întreprinse în apele interioare sau în cele de coastă, cât şi ca bază pentru operaţiuni de scufundare în ape puţin adânci.

Leo Delgado roti cârma spre dreapta şi *Grunion* se răsuci iute către tribord, ferindu-se din calea unui imens cargobot roşu care se îndrepta ameninţător înspre ei, în apropierea intrării în strâmtoarea Juan de Fuca.

— Cât de departe de strâmtoare? întrebă, răsucind cârma mult către babord, pentru a evita siajul cargobotului care trecea pe lângă ei.

Stând aplecaţi, unul lângă celalalt, asupra unei măsuţe din cabina îngustă, Dirk şi Dahlgren studiau harta nautică a zonei în care se aflau, situată la intrarea în Oceanul Pacific, la vreo sută şi douăzeci şi cinci de mile vest de Seattle.

— La circa douăsprezece mile sud-est faţă de Capul Flattery, spuse Dirk, peste umăr, apoi îi dictă lui Delgado valorile latitudinii şi longitudinii. Secundul de pe *Deep Endeavor* se întinse către o tastatură şi introduse datele în micul sistem computerizat de navigare de la bord. După câteva secunde, în colţul de sus al monitorului cu ecran plat fixat de plafon apăru un pătrat minuscul, de culoare albă. La marginea de jos a ecranului clipea un mic triunghi alb, care îl reprezenta pe Grunion, înaintând în apele Pacificului. Beneficiind de ajutorul G.P.S., Delgado reuşi să aducă ambarcaţiunea pe un curs care o îndrepta direct către poziţia indicata.

— Ei, sunteţi siguri că n-o să afle căpitanul Burch că i-am luat cu împrumut barca şi că-i consumăm combustibilul pentru o plimbare de plăcere? întrebă Delgado cu o oarecare teamă.

— Vrei să spui că barca-i proprietatea personala a lui Burch? răspunse Dirk, prefăcându-se îngrozit.

— Dacă o să vină în inspecţie, o să-i spunem că Bill Gates a

trecut pe aici şi ne-a oferit nişte acţiuni în valoare de câteva milioane ca să facă o tură cu *Grunion,* se oferi Dahlgren.

— Mersi. Ştiam eu că pot avea încredere în voi, mormăi Delgado, clătinând din cap. Apropo, cât de exactă e localizarea submarinului?

— Datele sunt extrase direct din relatarea oficială a scufundării, făcută de marina militară, pe care mi-a trimis-o Perlmutter prin fax, răspunse Dirk, apucându-se de tocul uşii ca să-şi ţină echilibrul în timp ce şalupa se legăna pe creasta unui val imens. Începem cu poziţia consemnată de distrugător după scufundarea lui *I-403.*

— Păcat că marina militară nu avea GPS în 1945, se plânse Delgado.

— Da, în timpul războiului, rapoartele nu erau întotdeauna foarte exacte, mai ales când era vorba de localizări. Dar distrugătorul nu ajunsese prea departe de ţărm când a dat lupta cu submarinul, aşa că datele menţionate ar trebui să ne conducă foarte aproape de poziţia corectă.

Când *Grunion* ajunse în punctul marcat, Delgado scoase ambarcaţiunea din viteză şi simulă o grilă de căutare pe computerul de bord. Pe puntea din spate, Dirk şi Dahlgren despachetară un sonar pentru scanarea laterală, model Klein 3000, din cutia sa de plastic armat. În timp ce Dirk cupla cablurile sistemului de operare, Dahlgren aruncă în apă, peste copastie, un senzor galben, de formă cilindrică.

— Peştele e în apă, strigă el, din partea din spate a punţii şi, imediat, Delgado manevră cu fineţe acceleraţia, făcând ca ambarcaţiunea să înainteze. În câteva minute, Dirk reglă aparatura, cea ce avu drept rezultat un flux continuu de imagini vagi, cu contrast puternic, care se perindau pe monitorul color. Imaginile erau reflexiile undelor sonore emise de senzor, care se loveau de fundul oceanului, fiind apoi recaptate şi transformate în reprezentări vizuale ale ridicăturilor şi adânciturilor acestuia.

— Am un caroiaj de doi kilometri pătraţi şi jumătate în jurul poziţiei raportate de *Theodore Knight* în momentul în care a izbit submarinul.

— E bine, pentru început, răspunse Dirk. Putem extinde grila dacă o să fie nevoie.

Delgado începu să deplaseze barca de-a lungul uneia dintre liniile albe de pe monitor până ce ajunse la capătul caroiajului, apoi o aduse pe linia următoare, pe care o urmări în direcţie

opusă. Grunion naviga înainte şi înapoi pe traiectorii înguste, de câte două sute de metri, devorând încet grila, în timp ce Dirk pândea apariţia unei forme prelungi şi întunecoase pe ecranul sonarului, ceea ce ar fi reprezentat submarinul care zăcea pe fundul apei.

Trecu o oră, timp în care singura forma recognoscibilă care se ivi pe monitorul sonarului fu cea a unei perechi de butoaie de o sută optzeci de litri. După două ore, Dahlgren scoase câteva sandvişuri cu ton dintr-o ladă frigorifică şi încerca să împrăştie plictiseala spunând câteva glume răsuflate, fără perdea. În cele din urmă, după trei ore de căutări, sunetul vocii lui Dirk spulberă brusc atmosfera deprimantă.

— Ţintă! Notează poziţia.

Imaginea estompată a unui obiect prelung se derula treptat pe ecran, unindu-se cu aceea a două mici protuberanţe dintr-un capăt şi cu aceea a unei forme de dimensiuni mai mari, aflată alături de zona din mijloc.

— Slavă Domnului! strigă Dahlgren, studiind imaginea. Eu zic că arată ca un submarin.

Dirk aruncă o privire pe scala aparatului de măsură din partea de jos a ecranului.

— Are în jur de o sută zece metri, aşa cum indică rapoartele trimise de Perlmutter. Leo, să mai facem o trecere ca să verificăm poziţia, iar pe urmă să vedem dacă ne poţi opri exact deasupra ei.

— Pot, răspunse Delgado, zâmbind, în timp ce-l întorcea pe *Grunion,* ca să treacă din nou pe deasupra ţintei.

De data aceasta, imaginea dezvălui faptul că submarinul era, evident, intact şi că părea să stea, drept, pe fundul oceanului. În timp ce Delgado înregistra poziţia exactă în sistemul GPS, Dirk şi Dahlgren recuperară sonda sonarului, după care despachetară conţinutul a doi saci mari cu echipament pentru scufundare.

— Ce adâncime avem aici, Leo? strigă Dahlgren, începând să-şi îmbrace costumul negru, din neopren.

— În jur de cincizeci de metri, răspunse Delgado, aruncând o privire la o sondă puternică, cu ultrasunete.

— Asta înseamnă că nu putem sta la fund mai mult de douăzeci de minute, cu o oprire de douăzeci şi cinci de minute, pentru decomprimare, pe drumul de ridicare la suprafaţă, spuse Dirk, reamintindu-şi durata recomandată de tabelele de scufundare ale marinei militare.

— Nu înseamnă prea mult când avem de cercetat un peşte atât de mare, aprecie Dahlgren.

— Avioanele mă interesează în mod deosebit, ripostă Dirk. Conform raportului marinei militare, în momentul în care distrugătorul a trecut la atac, ambele avioane se aflau pe punte. Fac pariu că cele două imagini de pe sonar, din dreptul provei, sunt bombardiere Seiran.

— Îmi convine de minune dacă nu trebuie să intru în sicriul ăla.

Dahlgren scutură scurt din cap, reflectând asupra scenei care i se desfăşura în minte, apoi se apucă să-şi strângă centura ponosită, cu greutăţi de plumb.

După ce Dirk şi Dahlgren se echipară complet, Delgado îl aduse pe *Grunion* înapoi, deasupra poziţiei ţintei şi aruncă în apă o mică baliză, ancorată de şaizeci de metri de cablu. Cei doi scafandri în costume negre păşiră dincolo de platforma din partea din spate a ambarcaţiunii şi plonjară în ocean cu labele de scufundare înainte.

Apa rece a Pacificului fu un adevărat şoc pentru pielea lui Dirk, care rămase un moment locului, în lichidul verde, aşteptând ca stratul subţire de apă care pătrundea prin costum să-şi egalizeze temperatura cu aceea a trupului său.

— Fir-ar să fie, ştiam eu că trebuia să aducem costumele impermeabile, îi pârâi în urechi vocea lui Dahlgren.

Cei doi bărbaţi purtau măşti de scufundare AGA Divator MK II, care lăsau faţa expusă vederii şi erau dotate cu un sistem de comunicare radio, prin intermediul căruia puteau vorbi unul cu celălalt chiar şi atunci când se aflau sub apă.

— Nu te-nţeleg, eu mă simt exact ca la Keys, glumi Dirk, referindu-se la apa caldă din jurul insulelor din sudul Floridei.

— Cred c-ai mâncat prea mult somon afumat, i-o întoarse Dahlgren.

Dirk eliberă aerul din compensatorul de flotabilitate şi îşi limpezi auzul, apoi se întoarse cu capul în jos şi începu să coboare către fund lovind apa cu picioarele şi urmărind cablul de ancorare al balizei. Dahlgren îl urmă la o distanţă de vreo doi metri. Dirk încerca să contracareze efectul curentului care îi împingea uşor către est scufundându-se în unghi, împotriva acestuia, străduindu-se astfel să-şi menţină poziţia relativă faţă de ţintă. În timpul coborârii, trecură printr-o zonă în care temperatura apei se schimba brusc, devenind mult mai rece. La

treizeci de metri, apa verzuie începu să se întunece pe măsură ce lumina străbătea tot mai greu lichidul întunecat. La treizeci şi şapte de metri, Dirk aprinse micul reflector subacvatic ataşat de casca sa, asemănător cu cel pe care îl folosesc minerii. După ce mai coborâră încă vreo doi metri, forma prelungă şi întunecata a submarinului japonez se înălţă brusc din adâncuri.

Pe fundul oceanului se odihnea în pace uriaşul submersibil negru, un mausoleu de fier, cufundat în tăcere, al marinarilor care îi pieriseră în pântec. Se scufundase căzând pe chila şi stătea drept şi mândru, părând gata să navigheze iarăşi. Când se apropiară, Dirk şi Dahlgren fură uimiţi de dimensiunile vasului. Coborâseră lângă prova şi abia dacă puteau vedea o jumătate de navă, corpul acesteia dispărând apoi în întunericul de nepătruns. Dirk se ridică un moment deasupra provei, admirându-i conturul impresionant înainte de a studia rampa de lansare care cobora, în unghi, către puntea centrală.

— Dirk, de aici se vede unul dintre avioane, spuse Dahlgren, arătând cu braţul întins către un morman de sfărâmături care zăcea la prova babord. Mă duc să arunc o privire.

— După cum arăta imaginea de pe sonar, al doilea ar trebui să fie mai în spate. Mă îndrept într-acolo, răspunse Dirk, înotând de-a lungul punţii.

Dahlgren se repezi ca o săgeată către epava care putea fi identificată cu uşurinţă ca aparţinându-i unui hidroavion cu un singur motor, acoperit cu un strat subţire de nămol. Aeronava Aichi M6A1 Seiran era un monoplan cu aspect lucios, proiectat anume ca bombardier lansat de pe submarinele imense, de tip I. Silueta sa zveltă, asemănătoare cu a unui avion de luptă Messerschmitt, devenise caraghioasă fiindcă i se ataşaseră două flotoare imense fixate la vreo doi metri sub aripi, având aspectul unor pantofi uriaşi de clovn, care ieşeau în afara fuzelajului. Însă Dahlgren putea vedea numai o singură bucată dintr-un flotor, pentru că cel din stânga fusese retezat, ca şi aripa, în urmă atacului distrugătorului american. Fuzelajul şi aripa dreaptă rămăseseră intacte, sprijinindu-se, sub un unghi ciudat, pe flotorul avariat. Dahlgren coborî pe fundul oceanului, în faţa bombardierului, studiind partea vizibila a trenului de aterizare şi partea de dedesubt a aripii. Se apropie şi îndepărtă nămolul care acoperea mai multe protuberanţe, dând la iveală un set de locaşuri pentru bombe. Dispozitivele de fixare a încărcăturii bombardierului erau goale.

Înălţându-se, încet, prin partea laterala a fuzelajului, Dahlgren se propulsă spre carlinga boltită, pe jumătate sfărâmată şi şterse stratul de nămol de pe geamuri. Îi lumină interiorul şi priveliştea înfiorătoare de care dădu cu ochii îi acceleră bătăile inimii. De pe scaunul pilotului, un craniu se holba la el, iar dinţii dezgoliţi păreau să-i adreseze un zâmbet macabru. Plimbând raza luminoasă în interiorul carlingii, identifică, pe podea, o pereche de cizme stricate, de aviator şi văzu o bucată mare de os ieşind din deschiderea uneia dintre ele. Oasele zdrobite ale pilotului erau încă înăuntru, realiză Dahlgren, pentru că aviatorul se scufundase împreună cu avionul său.

Se îndepărtă încet de aeronavă, apoi îl chemă pe Dirk prin radio.

— Ascultă, bătrâne, am terminat cu unul dintre hidroavioanele de aici, dar se pare că nu avea montat nici un fel de armament când s-a scufundat. Totuşi, domnul Pilot Tigva îţi trimite salutările sale.

— Am găsit rămăşiţele celui de-al doilea avion şi e curat şi ăsta, răspunse Dirk. Ne întâlnim la turelă.

Dirk descoperise al doilea bombardier zăcând la treizeci de metri de navă, răsturnat pe spate. În momentul scufundării submarinului, cele două flotoare imense se desprinseseră de Seiran, iar fuzelajul avionului, cu aripile încă ataşate, zburase către fund. Putuse constata, cu uşurinţă, că nici un fel de armament nu fusese fixat de trenul de aterizare şi nu găsise nimic care să demonstreze că vreo bombă sau vreo torpilă s-ar fi desprins de acolo în timpul scufundării.

Înotând înapoi, către puntea superioară a submarinului, se deplasă urmărind rampa de lansare care se întindea pe douăzeci şi cinci de metri de-a lungul provei, până ce ajunse la un tambuchi mare, rotund. Era vertical şi acoperea capătul unui tub larg, cu diametrul de trei metri şi jumătate, fixat la baza citadelei şi întinzându-se pe mai mult de treizeci de metri către pupa. Acel tub etanş fusese hangarul aeronavelor Seiran, în care erau depozitate părţile demontabile ale avioanelor până în momentul în care acestea erau gata de lansare. Deasupra şi cu spatele la porţiunea tubulară se afla o mică platformă pe care erau montate mitraliere antiaeriene jumelate de 25 mm, ale căror ţevi continuau să se îndrepte către cer, în aşteptarea unui duşman nevăzut.

În partea centrală a submarinului *I-403,* Dirk găsii, în locul unei

imense suprastructuri metalice, o gaură enormă, rămasă în locul din care fusese retezată în timpul coliziunii. Un mic banc de peşti înota în jurul muchiei zimţate a craterului, hrănindu-se cu vietăţi marine mai mărunte şi adăugând o pată de culoare pe acel tablou întunecat.

— Uau, prin gaura asta ai putea intra la volanul Chrysler-ului, remarcă Dahlgren, în timp ce înota alături de Dirk, cercetând craterul.

— Şi tot ar mai rămâne loc. Probabil că s-a scufundat rapid când i-a fost smulsă suprastructura.

Cei doi bărbaţi îşi imaginară, în tăcere, coliziunea violentă a celor două nave, care avusese loc cu atât de mulţi ani în urmă şi agonia echipajului neajutorat de pe submarinul *I-403,* care se ducea la fund.

— Jack, ce-ar fi să treci prin hangar şi să vezi dacă nu dai cu ochii de ceva armament, zise Dirk, arătând cu mâna înmănuşată către despicătura adâncă din partea superioară a adăpostului aeronavelor. Eu o să fac acelaşi lucru sub punte.

Apoi se uită la cadranul portocaliu al ceasului antiacvatic Doxa, pe care i-l făcuse cadou tatăl său, la ultima aniversare.

— Nu mai putem sta la fund decât opt minute. Trebuie să ne mişcăm repede.

— Eu revin aici în şase, spuse Dahlgren şi, cu o lovitura a labelor de scafandru, dispăru prin despicătura peretelui hangarului.

Dirk pătrunse prin crăpătura întunecată de lângă acesta, scufundându-se dincolo de muchia zimţată a oţelului mutilat şi contorsionat. În timp ce cobora, sesiză existenţa neobişnuitelor coci ale submarinului, gemene şi strâns lipite una de cealaltă, care se întindeau în josul chilei. Intră într-o încăpere deschisă, pe care o identifică imediat drept ceea ce mai rămăsese din cabina de comandă, aşa cum o dovedea roata mare a cârmei, acum acoperită de scoici. Un şir de echipamente radio era fixat pe una dintre laturile încăperii, în timp ce tot felul de pârghii mecanice şi de dispozitive de comandă ieşeau dintr-un alt perete şi din tavan. Luminând un set de clapete, văzu ca pe ele era scris, cu litere albe, BARASUTO TANKU şi presupuse că acţionau tancurile de balast.

Dând uşor din labele de scafandru, înainta, în mod intenţionat, cu viteză redusă, ca să nu antreneze sedimentele depuse pe punte. În timp ce trecea dintr-un compartiment în altul,

submarinul părea să se umple de ecourile vieţii echipajului său japonez. Pe podeaua micii cambuze erau împrăştiate farfurii şi tacâmuri de argint. Sticluţele de porţelan pline cu sake încă mai stăteau în picioare pe etajerele din cabine. Plutind prin careul larg al ofiţerilor, pe una dintre laturile căruia erau aliniate cabinele acestora, admiră micul altar shintoist montat pe un perete.

Continua să înainteze, conştient de scurgerea timpului pe care-l mai avea de stat pe fundul oceanului, dar străduindu-se să reţină tot ce putea observa. Deplasându-se de-a lungul unui labirint de ţevi, cabluri şi conducte hidraulice, ajunse în cabina comandantului, aflată lângă partea din faţa a navei. Se apropia, în sfârşit, de ţinta sa, magazia cu torpile, care se întrevedea drept înainte. Propulsându-se cu o puternica mişcare în foarfecă a picioarelor, avansa către intrare, pregătindu-se să pătrundă înăuntru. Apoi încremeni, dintr-o dată.

Clipi de mai multe ori, întrebându-se dacă vederea nu-i juca feste. Apoi îşi stinse reflectorul şi privi din nou prin deschidere. Nu putea să-şi creadă ochilor.

În măruntaiele întunecate ale submarinului ruginit de război, îngropat în fundul mării de mai bine de şaizeci de ani, Dirk era întâmpinat de o lumină pâlpâitoare, verzuie, palidă dar distinctă.

Capitolul 9

Dirk se împinse prin deschizătură, intrând în bezna neagră ca smoala din interiorul magaziei cu torpile, unde nu pătrundea nici o rază de lumină. După ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, lumina verde, pâlpâitoare, deveni mai clară. Părea să fie vorba de două surse luminoase minuscule, situate la înălţimea ochilor şi fixate de peretele cel mai îndepărtat.

Îşi aprinse din nou propriul reflector şi cercetă încăperea. Era magazia din partea superioară, una dintre cele două suprapuse, pe verticală, la prova submarinului. Alături de peretele despărţitor din partea din faţă, putu vedea locaşurile rotunde ale celor patru lansatoare de torpile cu diametrul de cinci sute treizeci de milimetri. În suporturile de pe ambele laturi ale încăperii erau şase torpile imense, model 95, nişte peşti uriaşi, mortali, mult mai demni de încredere şi mai explozivi decât replicile lor americane din timpul războiului. Reflectorul lui Dirk lumina încă două torpile căzute pe podea, care fuseseră azvârlite din suporturile lor când submarinul fusese izbit şi trimis la fund. Una dintre ele era culcată, cu vârful îndreptat pe o direcţie uşor deviată faţă de a provei, aşa cum se rostogolise după ce lovise puntea. Vârful celei de-a doua se proptise de nişte sfărâmături şi era îndreptat în sus, parcă fără ţintă. Şi deasupra acesteia clipeau straniile luminiţe verzi.

Dirk pluti către lumina pâlpâitoare, apropiindu-şi faţa acoperită de mască de radiaţia misterioasă. Nu era nimic altceva decât un mic ceas digital, proeminent, fixat în capătul suportului torpilelor. Cifrele verzi, fluorescente, pâlpâiau dând la iveală un şir de zerouri şi indicând că timpul programat expirase cu mai mult de douăzeci şi patru de ore înainte. Poate cu zile, săptămâni sau luni înainte, era imposibil de precizat la ce dată anume. Dar era sigur că nu fusese pus acolo cu şaizeci de ani mai devreme.

Dirk smulse ceasul de plastic şi îl îndesă în buzunarul compensatorului său de flotabilitate, apoi privi în sus. Bulele de aer pe care le expira nu se adunau sub plafon, aşa cum ar fi fost de aşteptat, ci erau atrase în sus, plutind apoi într-o rază de lumină palidă. Se propulsa în sus cu ajutorul unei lovituri cu labele de scafandru şi descoperi că un tambuchi mare, care dădea spre puntea deschisă fusese săltat şi blocat, permiţând ca

un scafandru să intre în şi să iasă cu uşurinţă din magazia cu torpile.

O voce îi pârâi brusc în cască.

— Dirk, unde eşti? E timpul să urcăm, zbiera Dahlgren.

— Sunt în magazia de torpile din partea anterioară. Vino să ne întâlnim la provă, mai am nevoie de încă un minut.

Dirk se uită la ceas şi constată că cele opt minute pe care le mai puteau petrece pe fundul oceanului expiraseră, apoi se întoarse, îndreptându-se către suportul torpilei.

Două lăzi de lemn zăceau sfărâmate sub una dintre torpilele căzute şi stăteau deschise ca două valize. Erau făcute din lemn dur, de mahon şi supravieţuiseră, în mod uimitor, în apa sărată şi în voia microorganismelor, fiind într-o stare minimă de degradare. Dirk observă, intrigat, că nu erau acoperite de nămol, ca toate celelalte obiecte de pe submarin. Cineva îl îndepărtase de curând, ca să scoată la lumină conţinutul.

Înotă deasupra celei mai apropiate dintre ele şi privi în interior. Creând impresia unei jumătăţi de cutii cu oua, şase bombe argintii, de suprafaţă, erau aliniate într-un suport armat, special construit. Fiecare dintre ele avea aproape un metru lungime şi o formă de cârnat, cu o coadă ca o aripă. Jumătate dintre bombe mai erau încă sub torpilă, dar toate şase se sfărâmaseră când aceasta căzuse peste ele. Era bizar, dar lui Dirk i se păru că erau mai degrabă sparte decât, pur şi simplu, strivite. Plimbându-şi mâna pe partea intacta a uneia dintre ele, simţi, cu surprindere, că avea netezimea unei suprafeţe sticloase.

Dând uşor din labe, pluti deasupra celeilalte lăzi şi văzu acelaşi lucru. Şi în cazul acesteia, toate învelişurile bombelor fuseseră strivite de torpila căzută. Numai că acum numără cinci bombe, nu şase. Una dintre teci era goală. Dirk îşi roti reflectorul împrejur şi cerceta zona. Puntea era curată, iar în locaşul gol nu se vedea nici o sfărâmătură. Una dintre bombe lipsea.

— Vine liftul…. Urcăm, pârâi vocea lui Dahlgren, pe neaşteptate.

— Ţine uşa, vin imediat, răspunse Dirk şi se uită la ceas, ca să vadă că depăşiseră cu aproape cinci minute timpul pe care-l puteau petrece pe fundul oceanului. Inspecta lăzile sfărâmate pentru o ultimă oară şi scoase una dintre cele mai puţin deformate bombe. Proiectilul alunecă afară din locaş, dar, în mâinile lui Dirk, se dezmembra în trei bucăţi separate. Cel mai

bun lucru pe care îl putu face fu să pună bucăţile, cu grijă, într-un sac mare de scufundător, din plasă şi, ţinându-l strâns, se înalţă către tambuchiul deschis de deasupra. Ieşi trăgând sacul după el şi îl găsii pe Dahlgren plutind deasupra provei submarinului, la câţiva metri în faţa lui. I se alătură şi, fără să mai piardă nici o clipă, se propulsară către locul primei opriri pentru decomprimare.

Monitorizând adâncimea la care se aflau, Dirk îşi încetini ascensiunea răşchirându-şi trupul, aidoma unui paraşutist, când ajunseră la doisprezece metri şi elimina o doză de aer din compensatorul de flotabilitate. Dahlgren îl urmă şi se opriră la o adâncime de şase metri, ca să-şi ajute organismul să reducă nivelul ridicat de azot din sânge.

— Cele cinci minute în plus petrecute la fund o să ne coste încă treisprezece, adăugate timpului de decomprimare. O să inhalez tot oxigenul înainte de a se scurge cele treizeci şi opt de minute, spuse Dahlgren, cu ochii la manometrul ataşat rezervorului secătuit.

Înainte ca Dirk să apuce să răspundă, auziră, în depărtare, un zăngănit metalic înăbuşit.

— Nu te temi nici un moment, dacă Leo e prezent, remarca Dirk, arătând spre obiectul aflat la doisprezece metri de ei, în lateral.

O pereche de rezervoare argintii, cu aparatura pentru respiraţie subacvatică încorporată şi cu compensatoare ataşate se legănau, la adâncimea de şase metri, legate de o frânghie care urca spre suprafaţa. La capătul celalalt al acesteia era Delgado, care stătea pe puntea din spate a lui Grunion, mâncând zgomotos o banană şi urmărind bulele de aer expirat de cei doi bărbaţi, ca să se asigure că nu rătăceau prea departe de ambarcaţiune. După ce se menţinură timp de cincisprezece minute la decomprimare, la adâncimea de şase metri, cei doi înşfăcară compensatoarele ataşate de rezervoare şi se ridicară la trei metri, pentru alte cincisprezece minute de aşteptare. Când Dirk şi Dahlgren ieşiră, în sfârşit, la suprafaţă şi se urcară la bord, Delgado le confirma că îi văzuse cu o fluturare a mâinii şi întoarse barca către ţărm.

Când ajunseră în apele mai liniştite ale strâmtorii Juan de Fuca, Dirk despachetă fragmentele de bombă şi le întinse pe punte.

— N-ai dat de nici o urmă de aşa ceva în avion sau în hangar?

întrebă Dirk.

— Categoric nu. În hangar erau o mulţime de piese, de unelte şi de alte resturi, dar nimic care să arate aşa, răspunse Dahlgren, privind fragmentele. Dar cum s-ar sparge o bombă în felul ăsta?

— Pentru că e făcută din porţelan, răspunse Dirk, ridicând un ciob pentru ca Dahlgren să-l examineze mai îndeaproape.

Cel din urmă îşi plimbă degetul pe suprafaţă, apoi clătină din cap.

— O bombă de porţelan. Cred că-i foarte la-ndemână dacă vrei să lansezi un atac asupra invitaţilor la un ceai.

— Trebuie să aibă ceva de-a face cu încărcătura exploziva a avioanelor.

Dirk rearanjă fragmentele până când se potriviră unul cu altul, ca într-un joc de puzzle. Componentele încărcăturii fuseseră de mult spălate de apă, dar era evident faptul că, în interior, se aflau mai multe compartimente.

— Se pare că mai mulţi combustibili trebuiau să interacţioneze unul cu altul în momentul detonării.

— O bombă incendiară? întrebă Dahlgren.

— Poate, răspunse Dirk, cu voce scăzută. Se întinse spre buzunarul lateral al compensatorului de flotabilitate şi scoase cronometrul digital. Cineva şi-a dat o grămadă de osteneală ca să recupereze una dintre bombele astea, spuse, aruncându-i cronometrul lui Dahlgren.

El îl studie, răsucindu-l în mână.

— Poate a fost chiar proprietarul lor iniţial, spuse, în cele din urmă, cu seriozitate.

Ridicându-şi braţul, cu cronometrul în palmă, îi arătă lui Dirk partea din spate a acestuia. Pe carcasa de plastic era o inscripţie reliefată, indescifrabilă, scrisă cu caractere asiatice.

Capitolul 10

Aidoma unei haite de hiene care se bat deasupra leşului unei zebre de-abia ucise, consilierii de securitate ai preşedintelui se muşcau şi schelălăiau unii la alţii, fiecare în parte străduindu-se să nu fie tras la răspundere pentru evenimentele din Japonia. Accesele de furie se încrucişau în cabinetul situat în aripa de vest a Casei Albe.

— E, pur şi simplu, un eşec al serviciilor noastre de spionaj. Consulatele noastre nu se bucura de sprijinul de care ar avea nevoie din partea acestora şi, ca urmare, doi dintre oamenii mei au fost ucişi, se plânse, cu asprime, secretarul de stat.

— Nu am fost înştiinţaţi, în prealabil, că în Japonia s-au intensificat activităţile teroriste. Sursele noastre diplomatice susţin că şi forţele de securitate japoneze orbecăiesc, ripostă adjunctul directorului CIA.

— Domnilor, ce s-a întâmplat s-a întâmplat, interveni preşedintele, în timp ce se chinuia să aprindă o pipă mare, de modă veche.

Având înfăţişarea lui Teddy Roosevelt şi atitudinea firească a lui Harry Truman, preşedintele Garner Ward era admirat de toată lumea pentru bunul său simţ şi pentru stilul său pragmatic. Preşedintele din Montana, aflat în timpul primului său mandat, considera binevenite polemicile consilierilor săi, dar le tolera cu greu în cazul în care se aduceau acuzaţii şi se ridicau pretenţii de infailibilitate.

— Trebuie să înţelegem care e natura ameninţării şi care sunt motivele adversarului nostru şi să stabilim apoi modul de acţiune, spuse el, simplu. Aş recomanda, de asemenea, ca, indiferent ce problemă de securitate internă s-ar ivi, să fie tratată ca un semnal important de alarmă. Făcu un semn cu capul către Dennis Jimenez, secretarul Departamentului de Securitate Internă, care stătea pe latura opusă a mesei de şedinţe din cabinet. Dar, pentru început, trebuie să ne lămurim cine sunt aceşti indivizi. Martin, ce-ar fi să ne pui la curent cu ceea ce se ştie până acum? spuse, adresându-i-se lui Martin Finch, directorul FBI.

În calitate de fost membru al poliţiei militare din cadrul marinei, Finch continua să-şi poarte părul tuns scurt şi vorbea cu

vocea tăioasa a unui sergent care se ocupa de instrucţia recruţilor.

— Domnule, se pare ca asasinarea ambasadorului Hamilton şi cea a lui Bridges, adjunctul misiunii, au fost săvârşite de aceeaşi persoană. Camerele de supraveghere video ale hotelului în care a fost ucis Bridges au dat la iveală un suspect îmbrăcat în uniformă de chelner care nu a fost recunoscut drept un membru al personalului. Fotografiile astfel obţinute se potrivesc cu relatările unor martori oculari despre un tip văzut pe terenul de golf din Tokio la scurt timp după împuşcarea ambasadorului Hamilton.

— Există vreo legătură cu uciderea lui Chris Gavin şi cu explozia de la uzina SemCon? se interesa preşedintele.

— Nici una pe care să fi reuşit să o identificăm, cu toate că există un potenţial indiciu în biletul lăsat pe cadavrul lui Bridges. Bineînţeles că noi tratăm cazul considerând că legătura există.

— Şi ce anume se ştie despre suspect? întrebă secretarul de stat.

— Autorităţile japoneze nu au reuşit să-l identifice cu nici unul dintre criminalii pe care îi au în evidenţă sau să ofere o identificare prezumtivă. Nu este unul dintre membrii deja cunoscuţi ai grupării numite Armata Roşie Japoneză. Se pare că e vorba de o persoană neidentificată. Toate agenţiile japoneze care se ocupă de apărarea legii cooperează cu toate forţele la urmărirea suspectului, iar departamentul de control al imigrărilor e în alertă.

— Deşi nu există nici o legătură prealabilă, par să planeze puţine dubii asupra faptului că operează sub auspiciile Armatei Roşii Japoneze, adaugă directorul adjunct al CIA.

— Dar biletul de pe cadavrul lui Bridges. Ce conţine? întrebă Jimenez.

Finch răsfoi un dosar, apoi scoase o foaie dactilografiată.

— În traducere din limba japoneză, suna aşa: „Daţi-vă bătuţi, imperialişti americani care aţi pângărit, cu lăcomie, pământul nipon, sau moartea-şi va răspândi dulcea suflare rece pe ţărmurile Americii. ARJ.” Clasicul text bombastic al extremiştilor.

— E o declaraţie a Armatei Roşii Japoneze? întrebă preşedintele Ward. Credeam că a fost dizolvată cu mai mulţi ani în urmă.

În aşteptarea replicii, îşi dădu capul pe spate şi, înainte ca Finch să răspundă, suflă către panourile tavanului fals un norişor

de fum de tutun cu aromă de vişine.

— Aşa cum s-ar putea să ştiţi, Armata Roşie Japoneză e o grupare teroristă extremistă, din care, în anii 1970, s-au desprins, pe teritoriul nipon, mai multe facţiuni comuniste. Fac declaraţii antiimperialiste bombastice şi au susţinut răsturnarea guvernului şi a monarhiei japoneze din motive atât întemeiate cât şi neîntemeiate. Fiind suspectată de legături cu grupări din Orientul Mijlociu şi din Coreea de Nord, ARJ s-a aflat în spatele unor atentate cu bombă şi al unor răpiri, care au culminat, în 1975, cu încercarea de a prelua controlul asupra ambasadei Statelor Unite din Kuala Lumpur. Se pare că, în anii 1990, nu s-au mai bucurat de nici un fel de susţinere, iar, în 2000, membrii cunoscuţi ai conducerii organizaţiei au fost arestaţi în masă. Cu toate că mulţi au crezut că gruparea îşi încetase existenţa, în ultimii doi ani au apărut indicii ale activităţii sale. Publicarea doctrinei şi prezenţa în mass-media japoneză au dus la apariţia unei noi conduceri zgomotoase, acceptată pe o scară din ce în ce mai largă într-o ţară al cărei climat economic e în declin. Mesajul lor e focalizat mai degrabă pe principiile antiamericane şi anticapitaliste decât pe cele anarhiste, de răsturnare a guvernului, ceea ce a câştigat, într-o anumită măsură, sprijinul unei părţi din populaţia tânără. În mod ciudat, nu are nici un lider cunoscut şi nici vreun personaj emblematic pentru grupare.

— Susţin spusele lui Marty, domnule preşedinte, se alătură directorul adjunct al CIA. Înainte de loviturile date oamenilor noştri, nu am primit, vreme de ani de zile, nici un raport clar referitor la activităţile acestor indivizi. Cei despre care se ştie că îi conduceau sunt dincolo de gratii. Vă spun, cât se poate de sincer, că nu avem idee cine sunt actualii lideri ai organizaţiei.

— Suntem siguri că nu există nici o legătură cu Al-Qaeda?

— E posibil, dar foarte puţin probabil, răspunse Finch. E sigur că asasinatele nu au fost săvârşite în stilul lor, iar în Japonia nu a fost remarcată nici o grupare islamică cu adevărat radicală. În această conjunctură, nu avem absolut nici o dovadă care să sugereze o legătură.

— Cum colaborăm cu japonezii în privinţa asta?

— Avem, în interiorul ţării, o brigadă antiteroristă FBI, care conlucrează, îndeaproape, cu Agenţia Naţională Japoneză de Poliţie. Autorităţile locale sunt cât se poate de conştiente de natura abjectă a acestor asasinate care au avut loc pe teritoriul lor şi au implicat în investigaţii numeroşi anchetatori. În ceea ce

priveşte sprijinul de care avem nevoie, nu le putem cere prea multe lucruri pe care să nu ni le fi oferit deja.

— În mod oficial, am solicitat Ministerului Japonez al Afacerilor Externe să ne furnizeze o actualizare a profilului cetăţeanului străin care reprezintă un factor de risc înalt, interveni Jimenez. Împreună cu FBI, ne vom ocupa de supravegherea atentă a graniţelor.

— Şi cum acţionăm, oriunde în altă parte în afara graniţelor, pentru a nu mai deveni ţinta altor împuşcături? întrebă preşedintele, adresându-i-se secretarului de stat.

— Am întărit paza tuturor ambasadelor noastre, răspunse secretarul. Am alocat forţe suplimentare pentru protecţia diplomaţilor de rang înalt şi am introdus, temporar, restricţii de deplasare pe teritoriul ţărilor gazdă pentru tot personalul Departamentului de Stat. În momentul de faţă, ambasadorii noştri din Străinătate sunt sub şapte lacăte.

— Dennis, eşti de părere că există vreo ameninţare iminentă în interiorul ţării?

— De data asta nu, domnule preşedinte, răspunse directorul Departamentului de Securitate. Am intensificat controalele în ceea ce priveşte circulaţia persoanelor şi imigraţia dinspre Japonia, dar nu consider că este necesar să intensificăm măsurile de securitate internă.

— Eşti de aceeaşi părere, Marty?

— Da, domnule. Aşa cum a spus Dennis, toate indiciile sugerează că este vorba de nişte incidente izolate din Japonia.

— Foarte bine. Acum, ce ştiţi despre moartea celor doi meteorologi din serviciul Pazei de Coastă din Alaska? întrebă preşedintele, trăgând din nou din pipă.

Finch răsfoi câteva documente înainte de a răspunde.

— Trebuie să fie vorba de insula Yunaska, din Aleutine. Avem la faţa locului o echipă de investigatori care colaborează cu autorităţile locale. Fac cercetări şi în ceea ce priveşte distrugerea unui elicopter NUMA, ca incident cu care ar putea exista o legătură. Conform indiciilor preliminare, faptele sunt rezultatul acţiunilor unor braconieri care au folosit cianură în stare gazoasă ca să pună mâna pe o turmă de lei de mare. Încercăm să dăm de urma unui trauler rusesc despre care se ştie că pescuieşte ilegal în apele din zonă. Oficialităţile de la faţa locului par încredinţate că vor captura vasul.

— Vânează lei de mare folosind cianura în stare gazoasă?

Toată planeta asta este plină de nebuni. Ei bine, domnilor, să facem tot ce ne stă în putinţă ca să-i găsim pe criminali. A permite ca reprezentanţii noştri diplomatici să fie împuşcaţi fără nici o repercusiune nu reprezintă mesajul pe care vreau să-l transmit lumii întregi. Îi cunoşteam pe Hamilton şi pe Bridges. Erau, amândoi, nişte oameni de valoare.

— Îi vom găsii, promise Finch.

— Asiguraţi-vă că va fi aşa, spuse preşedintele, lovindu-şi, pentru mai mult efect, pipa întoarsă cu căuşul în jos de o scrumieră de inox. Mă tem că aceste personaje şi-au ascuns în mânecă mai multe decât ne dăm seama şi nu vreau să cumpăr nimic din ceea ce vor ei să ne vândă.

În timp ce vorbea, un şomoiog de tutun ars căzu, cu un zgomot neceremonios, în scrumieră şi nimeni nu mai spuse nimic.

Capitolul 11

În ciuda faptului că nu era în Coreea de Sud decât de trei luni, Keith Catana avea deja o cârciumă preferată în afara bazei. Barul lui Chang nu părea să difere prea mult de celelalte circa o duzină din „A-Town”, o zonă sordidă de divertisment de la marginea oraşului Kustan, care le oferea distracţii militarilor americani încartiruiţi în baza aviatică cu acelaşi nume. La Chang lipsea muzica puternică, zgomotoasă, care emana din toate celelalte localuri, iar berea OB, de fabricaţie locală, coreeană, avea un preţ decent. Dar poate că cel mai important argument era, în ochii lui Catana, faptul că Chang atrăsese cele mai frumoase prostituate din A-Town.

Abandonat de doi amici care se hotărâseră să convingă un grup de fete din armata americană să meargă la o discotecă de dincolo de colţ, Catana îşi sorbea, tăcut, cea de-a patra bere, bucurându-se de apariţia unei uşoare senzaţii de excitare. Sergentul major, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, lucra la baza aviatică ca specialist în aparatură electronică, ocupându-se de avioanele de luptă cu reacţie de tip F-16 din Brigada a Opta. Plasat la doar câteva minute de zbor de zona demilitarizată, escadronul său era pregătit, în permanenţă, pentru a efectua un contraatac aerian în cazul în care Coreea de Nord ar fi invadat-o pe cea de Sud.

Amintirile sentimentale despre familia sa rămasă în Arkansas îi fură azvârlite brusc din minte când uşa barului se deschise trântindu-se şi înăuntru intră, tacticoasă, cea mai uluitoare femeie coreeană pe care căzuseră vreodată ochii lui Catana. Patru beri nu erau suficiente ca să se amăgească singur; femeia era o adevărată frumuseţe. Părul lung, lins şi negru îi scotea în evidenţă pielea ca de porţelan a feţei pe care se conturau un nas şi o gură mică, dar şi nişte ochi uimitor de cutezători şi de negri. Fusta scurtă, strimtă, de piele şi bluza de mătase îi accentuau silueta delicată şi amplificau simetria artificială a sinilor ei ampli, măriţi prin mijloace chirurgicale.

Aidoma unei tigroaice în căutarea prăzii, femeia inspecta barul aglomerat de la intrare până în spate înainte de a-şi opri ochii asupra unicului aviator care stătea, singur, într-un colţ. Privindu-l ţintă, se învârti printre mese, croindu-şi drum până la cea

ocupată de Catana şi se lăsă să alunece lin pe scaunul din faţa lui.

— Salut, Joe. Suntem prieteni şi faci cinste cu ceva de băut? toarse ea.

— Cu plăcere, răspunse Catana, bâlbâindu-se.

Era limpede că femeia făcea parte dintr-o altă categorie decât târfele obişnuite din A-Town, cugetă şi că nu era genul interesat de militarii cu grad inferior. Dar cine era el ca să cârtească? Dacă raiul dorea să-i arunce în braţe una dintre făpturile sale în ziua de salariu, atunci norocul îi zâmbise, ieşindu-i cu adevărat în cale.

După o singură bere băută în pripă, prostituata îl invită în camera ei de hotel. Catana fu plăcut surprins de faptul că femeia nu se sfădi pentru preţ sau că, de fapt, nici nu pomeni despre asta, gândi el, părându-i-se ciudat.

Ea îl conduse într-un motel ieftin din apropiere, unde merseră, mână-n mână, de-a lungul unui coridor scăldat, în întregime, în lumină roşie. La capătul acestuia, femeia descuie uşa care dădea într-o cameră mică şi încinsă, plasată pe colţ. Principala menire a încăperii nu era aceea de dormitor, înţelese Catana, văzând, alături de pat, un automat cu prezervative.

După ce închise uşa, femeia se grăbi să-şi scoată bluza de mătase, apoi îl îmbrăţişă, sărutându-l prelung, cu pasiune. El nu dădu atenţie unui zgomot care venea din closet în timp ce, îmbătat de combinaţia dintre frumuseţe, alcool şi parfumul ei scump, se lăsa învăluit de căldura femeii exotice. Delirul plin de plăcere îi fu curmat, pe neaşteptate, de o lovitură usturătoare peste fese, urmată de o durere arzătoare, mistuitoare. Se răsuci, clătinându-se. Pe picioare şi avu un şoc când se pomeni faţă în faţă cu un alt bărbat aflat în încăpere. Pe sub mustaţa lungă, omul îndesat şi chel îi zâmbi strâmb, iar privirea ochilor săi reci şi întunecaţi păru să-i sfredelească ţeasta. Ţinea în mână o seringă complet golită, cu ac hipodermic.

Durerea şi nedumerirea îl copleşiră pe Catana, în timp ce trupul îi amorţi dintr-o dată. Încerca să-şi ridice mâinile, dar membrele sale nu-l mai ascultau. Până şi buzele refuzară să coopereze cu creierul când încerca să ţipe, protestând. Nu se mai scurseră decât câteva secunde până când un val de întuneric se prăvăli asupra lui şi toate simţurile i se rupseră de lume.

Trecuseră câteva ore când zgomotul disonant al unor ciocănituri neîntrerupte îl scoase din starea de inconştienţă.

Ciocăniturile nu răsunau doar în capul său, aşa cum crezuse la început, ci veneau din exterior, dinspre uşa camerei de motel. În timp ce se străduia să-şi alunge ceaţa de pe ochi, observă că era acoperit de ceva cald şi vâscos. Ce era cu ciocăniturile? Ce era cu umezeala?

Întunecimea din cameră şi mintea împăienjenită refuzau să-l ajute să dezlege misterul.

Bocăniturile încetară pentru o clipa, apoi o lovitură zgomotoasă deschise uşa, lăsând să intre un potop de lumină. Privind chiorâş în şuvoiul orbilor, Catana văzu o companie de poliţişti care năvăliră înăuntru, urmaţi de doi bărbaţi cu aparate de fotografiat. După ce ochii i se obişnuiră cu strălucirea care îi invadase brusc, reuşi să-şi dea seama ce era cu umezeala care-l înconjura.

Era sânge. Se găsea pretutindeni: pe cearşafuri şi pe perne, îi mânjea tot trupul. Dar băltea mai ales în jurul leşului femeii despuiate care zăcea alături de el, cu faţa în jos.

Şocat la vederea cadavrului, Catana se împletici, îndepărtându-se, instinctiv. În timp ce doi poliţişti îl trăgeau jos din pat şi îi încătuşau mâinile, urla, îngrozit.

— Ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta? spuse, năucit.

Privi, şocat, cum un al treilea poliţist trase cearşaful care acoperea parţial femeia, expunând în întregime vederii trupul care fusese mutilat cu brutalitate. Din ce în ce mai dezorientat, Catana văzu că leşul nu era al făpturii superbe pe care o întâlnise în noaptea precedentă ci al unei fete tinere, pe care nu o cunoştea.

Catana se gârbovi pe când era târât afară din încăpere, în mijlocul unei revărsări de fotografi. Până la amiază, povestea violului şi a uciderii bestiale a unei fetiţe coreene de treisprezece ani de către un militar american oripilase întreaga ţară. Până seara, devenise deja un ultraj naţional. Iar până la data funeraliilor fetei, care avură loc cu două zile mai târziu, era un eveniment internaţional în toată puterea cuvântului.

Capitolul 12

Din înaltul cerului, soarele amiezii strălucea cu putere deasupra apelor de safir ale marii Bohol, silindu-l pe Raul Biazon să se uite cu ochii pe jumătate închişi la vasul imens de cercetare ancorat în depărtări. Pentru o clipă, biologul aflat în slujba guvernului filipinez crezu că razele soarelui îi înşelau ochii. Nici o navă respectabilă, destinată cercetărilor ştiinţifice, nu putea avea o culoare atât de vie. Dar, pe măsură ce mica şalupă trecută prin multe în care se afla se apropia, îşi dădu seama că vederea nu-i juca feste. Vasul era într-adevăr vopsit, de la un capăt la altul, într-un turcoaz strălucitor, ceea ce crea impresia că ar fi fost la locul său mai degrabă sub unde decât plutind deasupra lor. Dacă vrei să obţii ceva ieşit din comun, lasă asta pe seama americanilor, gândi Biazon.

Pilotul şalupei aduse ambarcaţiunea uzată, de lemn, alături de o scară mobilă, suspendată deasupra copastiei, iar Biazon nu pierdu timpul, ci se grăbi să sară la bord. Îi adresă pilotului câteva cuvinte în tagaloga[10], apoi se răsuci, urcă scara în fugă şi ţâşni pe punte, aproape izbindu-se de un bărbat înalt şi musculos care stătea lângă balustradă. Părul rar şi blond şi constituţia robustă îi dădeau omului îmbrăcat în uniforma de vară, de un alb imaculat, a căpitanilor, aerul unui viking.

— Domnul Biazon? Bine aţi venit la bordul navei *Mariana Explorer.* Sunt căpitanul Bill Stenseth, spuse, zâmbindu-i cu ochi cenuşii, plini de căldură.

— Domnule căpitan, vă mulţumesc că m-aţi primit fără întârziere, răspunse Biazon, regăsindu-şi poziţia corectă a corpului şi sângele rece. Când un pescar din zonă m-a informat că nava de cercetare de la NUMA a fost văzută în regiune, m-am gândit că ar fi posibil să ne puteţi da o mână de ajutor.

— Să mergem pe puntea de navigaţie, ca să scăpăm de căldură, zise Stenseth, arătându-i drumul şi acolo ne puteţi pune la curent în ceea ce priveşte calamitatea abătută asupra mediului despre care aţi pomenit prin radio.

— Sper că nu perturb activităţile dumneavoastră de cercetare, spuse Biazon, în timp ce urcau un şir de trepte.

[10] Principal dialect vorbit în Filipine.

— Nicidecum. Tocmai am încheiat un proiect de cartografiere seismică a regiunii Mindanao şi facem o pauză, ca să verificăm o parte a aparaturii înainte de a porni spre Manila. În afara de asta, adaugă Stenseth zâmbind, când şeful meu îmi spune „Opreşte nava”, eu o opresc.

— Şeful dumneavoastră? întrebă Biazon, cu o privire confuză.

— Da, răspunse Stenseth, când ajunseseră în faţa uşii laterale a punţii de navigaţie, pe care o deschise. E la bord, alături de noi.

Biazon trecu pragul şi pătrunse pe puntea de navigaţie, tremurând fără să vrea când un val de aer rece îi lovi trupul scăldat în transpiraţie. În partea din spate a punţii văzu un bărbat înalt, cu înfăţişare remarcabilă, purtând pantalonii scurţi şi un tricou de polo, care studia harta de pe masa asupra căreia era aplecat.

— Domnule doctor Biazon, permiteţi-mi să vi-l prezint pe Dirk Pitt, directorul NUMA, zise Stenseth. Dirk, dânsul este doctorul Raul Biazon, temerarul manager care se ocupă de problema deşeurilor din partea Ministerului Mediului din Filipine.

Biazon fu şocat de faptul că şeful unei agenţii guvernamentale atât de importante lucra pe mare, la o asemenea distanţă de Washington. Dar, după ce îi aruncă încă o privire, înţelese că nu era tipul oficialului guvernamental obişnuit. Depăşind cu aproape treizeci de centimetri statura de un metru şaizeci şi cinci a doctorului, trupul bronzat, uscăţiv şi musculos al directorul NUMA nu prea dădea semne că ar fi petrecut mult timp în spatele unui birou. Cu toate că Biazon nu avea de unde s-o ştie, Pitt senior era imaginea aproape identică a fiului său, care purta acelaşi nume. Pe chip se vedeau urmele trecerii timpului şi părul ca de abanos avea o nuanţă gri la tâmple, dar ochii de un verde opalescent scânteiau, plini de viaţă. Erau ochi care văzuseră multe la viaţa lor, aprecie Biazon şi care reflectau un amestec de inteligenţă, bună dispoziţie şi tenacitate.

— Bun venit la bord, îl întâmpină Pitt, cu căldură, prinzându-i mâna într-o strânsoare fermă. Directorul departamentului meu de tehnologie subacvatica, Al Giordino, adaugă, arătând cu degetul mare peste umăr, spre colţul cel mai îndepărtat al timoneriei.

Pe o banchetă dormea, încovrigat, un bărbat scund şi masiv, cu părul negru, cârlionţat. La fiecare respiraţie, aerul expulzat din pieptul lui ca un butoi era însoţit de câte un sforăit uşor care-i

ieşea dintre buze. Statura sa vânjoasă îi reamintea lui Biazon de cea a unui rinocer.

— Al, vino şi tu la petrecere, strigă Pitt, de-a curmezişul punţii.

Giordino deschise cu greu ochii, apoi sări în sus, trezindu-se brusc. Se ridică repede în picioare şi li se alătura celorlalţi bărbaţi din jurul mesei, fără să dea impresia că i-ar mai fi fost somn.

— Aşa cum îi spuneam căpitanului, apreciez oferta dumneavoastră de ajutor, zise Biazon.

— Guvernul Filipinelor ne-a susţinut, întotdeauna, în timpul cercetărilor întreprinse în apele dumneavoastră teritoriale, răspunse Pitt. Când am primit apelul radio prin care ne solicitaţi ajutorul pentru a identifica o toxină care afectează zona maritima, am acceptat cu plăcere. Poate ne puteţi spune ceva mai multe despre caracteristicile începutului de epidemie.

— Acum câteva săptămâni, reprezentaţii unui hotel balnear din insula Panglao au contactat biroul nostru. Conducerea hotelului era supărată din cauză că valurile aruncaseră o mare cantitate de peşte mort pe plaja destinată turiştilor.

— Îmi dau seama în ce fel le poate tăia asta cheful celor veniţi în vacanţă, rânjii Giordino.

— Chiar aşa, răspunse sever Biazon. Am început să monitorizăm linia ţărmului şi am fost martorii creşterii numărului peştilor ucişi, într-un ritm alarmant. Vietăţile marine moarte sunt aduse de talazuri pe lungimea a zece kilometri de plajă şi, de la o zi la alta, sunt tot mai multe. Toţi proprietarii hotelurilor sunt foc şi pară, iar noi suntem îngrijoraţi, gândindu-ne, bineînţeles, la potenţiala distrugere a recifului de corali.

— Aţi reuşit să aflaţi ce anume ucide peştii? se interesă Stenseth.

— Nu încă. Nu putem decât să deducem că e o otrăvire cu o substanţă toxică. Am trimis mostre la analize, la laboratorul nostru guvernamental din Cebu, dar încă mai aşteptăm rezultatele.

Expresia lui Biazon arăta cât de mult îl dezamăgise faptul că răspunsul laboratorului agenţiei sosea cu viteza melcului.

— Vreo speculaţie referitoare la sursă? întrebă Pitt.

Biazon clătină din cap.

— La început am bănuit că e vorba de poluanţi industriali, care, din păcate, sunt o sursă mult prea obişnuită de distrugere a mediului ambiant din ţara mea. Dar eu şi echipa care operează pe teren am cutreierat toată porţiunea de coastă afectată şi nu

am reuşit să descoperim, în zonă, nici o întreprindere industrială. Am inspectat şi linia ţărmului, căutând canale de deversare vizibile sau depozite ilegale de deşeuri, dar n-am găsit nimic. Sunt de părere că sursa toxinei se află în larg.

— Poate o concentrare de microorganisme? făcu Giordino.

— În Filipine avem de-a face cu epidemii generate de fitoplanctonul toxic, spuse Biazon, dar apar, de obicei, în lunile mai calde, de la sfârşitul verii.

— Ar mai putea fi şi o deversare de deşeuri industriale, practicată în larg, pe furiş, zise Pitt. Doctore Biazon, care este, cu exactitate, zona de impact?

Biazon se uită pe harta, pe care erau reprezentate Midanao şi grupurile de insule din sudul Filipinelor.

— Dincolo de provincia Bohol, spuse, arătând o insulă mare, rotundă, situată la nord de Midanao. Panglao este o mică insulă pe care există o staţiune şi care se află aici, lângă coasta sud-vestică. E la vreo cincizeci de kilometri faţă de poziţia noastră actuală.

— Pot aranja să ajungem acolo în două ore, spuse Stenseth, apreciind distanţa cu privirea.

Pitt arată cu capul către hartă.

— Avem o navă plină cu savanţi care ne pot ajuta să găsim răspunsul. Bill, stabileşte cursul către insula Panglao şi o să aruncăm o privire.

— Mulţumesc, spuse Biazon, vizibil uşurat.

— Doctore, ai vrea să faci un tur al navei în timp ce ne pregătim de plecare? propuse Pitt.

— Mi-ar face o mare plăcere.

— Al, vrei să ni te alături?

Dus pe gânduri, Giordino îşi privi ceasul.

— Nu, mulţumesc. Două ore o să-mi fie suficiente ca să-mi termin proiectul, răspunse, instalându-se din nou comod pe banchetă şi recăzând rapid în braţele somnului.

Mariana Explorer călători, fără probleme, pe marea liniştită şi ajunse la insula Panglao în exact nouăzeci de minute. Pitt studie harta electronică de navigaţie a regiunii, care era afişată pe un monitor color, în timp ce Biazon însemna zona rectangulara în care fuseseră ucişi peştii.

— Bill, aici circulaţia curenţilor e de la est la vest, ceea ce sugerează că zona fierbinte e plasată în capătul de est al

dreptunghiului doctorului Biazon. Ce-ar fi să pornim din vest şi să ne deplasăm încet către est, împotriva curentului, luând probe de apă din patru în patru sute de metri?

Stenseth aprobă dând din cap.

— O să stabilesc un curs în zigzag, ca să vedem dacă putem aprecia la ce distanţă de ţărm există cea mai mare concentraţie a toxinei.

— Şi să lansăm sonarul. Ca să aflăm, totodată şi dacă este implicat vreun obiect făcut, în mod evident, de mâna omului.

Doctorul Biazon privi cu interes lansarea senzorului sonarului dincolo de pupă, apoi *Mariana Explorer* începu să urmărească, punct cu punct, traiectoria afişată pe ecranul de navigaţie. La intervale egale de timp, o echipă de biologi marini lua probe de apă de mare de la diferite adâncimi. În timp ce nava se deplasa către poziţia următoare, mostrele colectate erau trimise în laboratorul aflat la bord, pentru a fi analizate fără întârziere.

Pe puntea de navigaţie, Giordino monitoriza semnalele primite de la sonarul lateral. În vreme ce vasul naviga deasupra marginii recifului de corali, imaginea electronică a fundului puţin adânc al mării scotea la iveală un amestec format din banalul nisip şi crestele abrupte ale coralilor printre care pătrunsese. În scurt timp, ochiul său antrenat desluşi o ancoră de vapor şi un motor de barcă zăcând sub apele frecvent circulate. De câte ori vedea vreun obiect apărând pe monitor, Giordino se întindea ca să apese butonul de marcare de pe consolă, însemnându-i astfel poziţia, în vederea unei evaluări ulterioare.

Pitt şi Biazon stăteau alături, admirând plajele tropicale ale insulei Panglao, aflată la opt sute de metri depărtare. Pitt îşi coborî privirea asupra apei de lângă navă, unde observă o broască ţestoasă de mare şi o mulţime de peşti morţi, care pluteau cu burta în sus.

— Am intrat în zona infestată, spuse. Ar trebui să aflăm în scurt timp rezultatele.

În vreme ce nava înainta încet către vest, numărul peştilor morţi crescu, apoi se micşoră treptat, până când marea albastră din jurul lor redeveni pustie.

— Suntem cu opt sute de metri în afara carotajului doctorului Biazon, raportă Stenseth. Judecând după cum arata apa, se pare că am părăsit zona toxică.

— De acord, răspunse Pitt. Rămânem pe loc până aflăm ce rezultate au obţinut în laborator.

În timp ce nava se oprea şi senzorul sonarului era recuperat, Pitt îl conduse pe Biazon la nivelul inferior, într-o sală de şedinţe lambrisată cu lemn de tec, iar Giordino şi Stenseth îi urmară. Biazon studie portretele aliniate pe unul dintre pereţi, care înfăţişau mai mulţi exploratori renumiţi ai lumii subacvatice, printre care îi recunoscu pe William Beebe, Sylvia Earle şi Don Walsh. Pe când se aşezau, în sala de şedinţe intrară doi biologi marini, purtând nelipsitele halate albe, de laborator. O femeie scundă, atrăgătoare, cu părul negru strâns într-o coadă de cal, se îndreptă spre ecranul suspendat din partea din faţa a încăperii, iar bărbatul care ii era asistent începu să introducă o serie de comenzi în computerul care dirija sistemul de proiecţie.

— Am finalizat evaluarea a patruzeci şi patru de probe diferite de apă, care au fost analizate folosindu-se separarea moleculelor toxice existente, spuse ea, cu voce limpede.

În vreme ce vorbea, pe ecranul din spatele ei apăru o imagine similară celei de pe monitorul sistemului de navigaţie, în conformitate cu care se deplasase mai devreme nava, aşa cum observase Biazon. O linie în zigzag, pe care se aflau patruzeci şi patru de puncte mari, se întindea paralel cu conturul exterior al ţărmului insulei Panglao. Fiecare punct era colorat ţinându-se cont de un cod, dar Biazon observă că cele mai multe dintre ele erau de un verde strălucitor.

— Conţinutul toxic al eşantioanelor a fost exprimat în părţi per miliard şi, în cazul a cincisprezece dintre ele, rezultatele sunt pozitive, spuse specialista în biologie, arătând un şir de puncte galbene. Aşa cum puteţi observa pe diagramă, concentraţia creşte pe măsură ce înaintăm către est, cea mai mare fiind înregistrată aici, zise ea, arătând câteva puncte portocalii şi singurul punct roşu, aflat lângă marginea de sus a hărţii.

— Deci sursa se află pe un amplasament izolat, spuse Pitt.

— Rezultatele probelor de dincolo de punctul roşu sunt negative, ceea ce demonstrează că toxina concentrată provenită din sursă a fost împrăştiată, fiind purtată de curent către est.

— Asta pare să spulbere teoria concentraţiei de microorganisme. Al, rezultatele se potrivesc cumva cu informaţiile furnizate de sonar?

Giordino se apropie de consolă, se aplecă peste umărul operatorului şi tastă cu repeziciune o serie de comenzi. Pe ecranul de proiecţie apărură brusc o duzină de X-uri suprapuse, la întâmplare, peste linia în zigzag. Fiecare X era identificat

printr-o literă, începând cu A pentru cel mai de jos şi terminând cu L pentru cel din partea superioară.

— Lista „duzinii murdare” de ţinte atinse de Al, zâmbi el, reluându-şi locul. Douăsprezece obiecte par să fi fost făcute de mâna omului. Cele mai multe sunt bucăţi de ţeava, ancore ruginite şi altele, de acelaşi soi. Trei pot fi considerate suspecte, spuse, cu ochii la o pagină plină cu notiţe scrise de mână. Semnul C era un grup de trei butoaie de o sută optzeci de litri, care zăceau în nisip.

Toţi cei din încăpere îşi aţintiră brusc ochii către X-ul marcat, în partea superioară, cu litera C. Probele de apă luate din ambele sale părţi erau marcate cu puncte verzi, ceea ce însemna că rezultatul testului era negativ.

— Nu s-au descoperit toxine în apropiere, zise Pitt. Următorul.

— Semnul F pare să fie o barcă de lemn, cu pânze, aparţinându-i, probabil, unui pescar din zonă. Sta în picioare pe fund, având catargul încă intact.

De data aceasta, X-ul era plasat alături de primul punct galben. Pitt remarcă că era tot pe linia curentului de rezultate pozitive.

— Al doilea eşec. Dar eşti tot mai aproape.

— Ultimul semn e puţin cam ciudat, ca şi cum imaginea ar fi fost la marginea razei de bătaie a sonarului, zise Giordino şi făcu o pauză, ezitând.

— Ei şi cum arăta? întrebă Stenseth.

— Ca o elice de navă. Părea să se înalţe din recif. Totuşi, n-am dat de nici o urmă a vasului căruia îi aparţinea. Am notat-o cu litera K.

Toţi cei din cameră amuţiră când descoperiră, pe ecranul din faţa ochilor lor, X-ul marcat cu litera K. Era plasat exact deasupra punctului roşu.

— S-ar părea că e ceva mai mult decât o simplă elice, spuse Pitt, în cele din urmă. Să fie scăpări de combustibil dintr-un vas scufundat, sau chiar încărcătura lui?

— Nu am identificat un nivel neobişnuit de ridicat al compuşilor petrolieri în mostrele de apă, declară specialista.

— Până acum nu ne-ai spus ce-aţi găsit, făcu Giordino, înălţând o sprinceană.

— Da, ziceaţi ca aţi descoperit toxine în apă, nu-i aşa? întrebă Biazon, nerăbdător. Ce toxine?

— O substanţă pe care n-am mai întâlnit-o până acum în apele

sărate, răspunse ea, clătinând uşor din cap. Arsenic.

Capitolul 13

Reciful de corali explodă într-un milion de culori a căror frumuseţe calmă punea în umbră peisajele lui Monet. În mijlocul unui covor de bureţi de mare purpurii, anemonele de mare, de un roşu sclipitor, îşi unduiau alene tentaculele lăsate în voia curentului. Delicatele evantaie verzi de mare se înălţau, graţioase, către suprafaţă, în preajma coloniilor rotunde, în formă de creier, de corali violeţi. Din recif, splendidele stele albastre de mare luminau ca nişte becuri strălucitoare de neon, în timp ce duzini de arici de mare acoperea fundul oceanului cu un covor de perniţe de ace roz.

În lume existau puţine lucruri a căror frumuseţe să rivalizeze cu aceea a unui recif de corali sănătos, medita Pitt, sorbind din ochi amalgamul de culori. Plutind chiar deasupra fundului, Pitt privi uimit, prin mască, doi mici peşti clovn care se azvârliră într-o fisură în timp ce un calcan cu picăţele patrula prin apropiere, căutând o gustare. Avusese întotdeauna sentimentul că, dintre toate ungherele magnifice lumii în care se făceau scufundări, apele calde din vestul Pacificului erau gazda recifurilor de corali care, mai presus decât orice altceva, îţi tăiau răsuflarea.

— Epava ar trebui să fie ceva mai înainte şi mai spre nord faţă de noi, îi pârâi în urechi vocea lui Giordino, spărgând tăcerea.

După ce *Mariana Explorer* ancorase deasupra locului în care analizele depistaseră cele mai multe toxine, Pitt şi Giordino îşi puseseră costumele de scafandru cauciucate şi impermeabile, cu mască completă, pentru a fi feriţi de o potenţială contaminare chimică sau biologică. Săriseră peste copastie, împroşcând apa limpede şi caldă în care pătrunseseră şi a cărei adâncime era de treizeci şi şapte de metri.

Fuseseră surprinşi, cu toţii, de prezenţa arsenicului în apă. Doctorul Biazon le relatase că se ştia despre infiltraţiile de arsenic apărute în exploatările miniere din toată ţara şi că pe insula Bohol erau câteva mine de mangan, dar adăugase că nici una nu era amplasată în apropiere de Panglao. Biologii de la NUMA puseseră la socoteală şi faptul că arsenicul intra în compoziţia insecticidelor. Dacă o navă pierduse un container cu insecticid sau dacă îl răsturnase în mod intenţionat? Exista o singură cale de a afla, declarase Pitt şi aceasta era scufundarea

la faţa locului, pentru a arunca o privire.

Cu Giordino alături, Pitt se uita la busolă, apoi lovi apa cu amândouă labele, propulsându-se de-a curmezişul curentului invizibil. Putea vedea până la o distanţă de aproape douăzeci şi trei de metri şi, plutind exact deasupra fundului apei, observă că reciful urca, treptat, spre zone mai puţin adânci. În scurt timp, începu să transpire în costumul gros, impermeabil, al cărui strat protector se dovedi a fi un izolator mult mai puternic decât era necesar în apele tropicale.

— Să pornească cineva aerul condiţionat, îl auzi bombănind pe Giordino, care exprima acelaşi punct de vedere.

Îşi aţinti privirea înainte, însă nu reuşi să deslușească nici o urmă a epavei, observând, în schimb, că fundul recifului de corali începea să urce, pe neaşteptate. În dreapta lui, o dună imensă de nisip părea să clocotească, lovindu-se de recif, iar suprafaţa sa vălurită se prelungea, ieşind din raza vizuală. Când ajunse în zona înălţată, îşi ridică partea superioară a corpului către suprafaţă şi, cu o lovitură în foarfecă a picioarelor, se propulsă în sus, deasupra muchiei zimţate. Fu surprins văzând ca, în partea opusă, reciful cobora vertical, creând o crevasă amplă. Dar ceea ce văzu pe fundul prăpastiei îl surprinse mult mai mult. Era jumătatea dinspre prova a unei nave.

— Ce mama naibii? zise Giordino, dând cu ochii de fragmentul din epava vasului.

Pitt studie o clipă rămăşiţele incomplete ale navei, apoi râsul i se auzi prin sistemul de comunicare subacvatică.

— Şi eu m-am păcălit. E o iluzie optică. Şi restul navei e aici, numai că e îngropat sub duna de nisip.

Giordino examină epava şi îşi dădu seama că Pitt avea dreptate.

Uriaşa dună de nisip care înfrunta reciful se încastrase parţial în crevasă şi acoperise perfect partea dinspre pupa a navei. Curentul care se învolbura prin crevasă oprise înaintarea violentă a nisipului la mijlocul epavei, după o linie aproape perfect dreaptă, ceea ce crea impresia că nu exista decât o jumătate a acesteia.

Pitt se întoarse cu spatele spre porţiunea vizibilă a navei, înotând pe deasupra dunei pustii pe o distanţă de câţiva metri înainte ca aceasta să coboare brusc sub el.

— Elicea ta e aici, Al, spuse, arătând în jos.

Sub labele lui se afla, la vedere, o mică porţiune din pupa

navei. Stratul de rugină maronie se rotunjea, coborând către o elice mare, de alamă, care se înălţa din nisip aidoma roţii unei mori de vânt. Giordino se ridică deasupra ei cu o lovitura a picioarelor. Şi o inspectă, apoi înotă câţiva metri către etambou şi se apucă să perie stratul de nisip, îndepărtându-l. Ţinând cont de curbura pupei, putea spune că vasul era canarisit puternic către babord, ceea ce era evident şi dacă luai în considerare partea vizibilă a provei. Pitt se lăsă să plutească deasupra, privindu-l pe Giordino, care reuşi să scoată la iveală ultimele câteva litere din şirul de pe pupa care alcătuia numele navei.

— Nu-ştiu-cum MARU e tot ce pot obţine, spuse, chinuindu-se să sape o gaură care se tot reumplea cu nisip.

— E japoneză, zise Pitt şi, după cum arată rugina, e aici de ceva vreme. Dacă are scăpări de substanţe toxice, asta ar trebui să se întâmple în jumătatea de la prova.

Giordino încetă să mai sape în nisip şi îl urmă pe Pitt, care înota către partea anterioară, vizibila, a navei. Coşul ei principal ieşea, ameninţător, din duna de nisip, în direcţie aproape orizontală, cu partea superioară prinsă în capcana zidului de corali. Mica punte de navigaţie şi cea lungă, din partea anterioara, îi dădură lui Pitt de înţeles că vasul era un cargou obişnuit. Îi aprecie lungimea la puţin mai mult de şaizeci de metri. În timp ce înotau către bordul liber, puternic înclinat, observară că puntea principală dispăruse, fiindcă podeaua ei de lemn se dezintegrase de mult în apele calde din Filipine.

— Vinciurile alea par să fie un model foarte vechi, remarcă Giordino, uitându-se la două macarale mici, ruginite, care se întindeau de-a curmezişul punţii, aidoma unor braţe.

— Dacă ar fi să-mi dau cu părerea, aş zice că nava a fost probabil construită în anii douăzeci, răspunse Pitt, propulsându-se dincolo de o balustradă care părea să fie din alamă.

Îşi croi drum de-a lungul punţii, până ce ajunse la o pereche de tambuchiuri mari, pătrate, cheile de boltă ale magaziilor de la prova. Ţinând cont de înclinarea puternică a cargobotului, Pitt se aştepta să găsească capacele tambuchiurilor căzute de pe compartimentele cu marfă, dar nu era cazul. Cei doi bărbaţi înotară împreună, urmărind fiecare circumferinţă şi căutând avarii sau urme ale scurgerilor.

— Încuiat şi pecetluit precum un butoi, spuse Giordino după ce se reîntoarseră în punctul de plecare.

— Trebuie să fie o spărtură undeva, în altă parte.

Terminându-şi ideea în tăcere, Pitt se ridică încet spre suprafaţă, până ce putu privi în jos, cuprinzând cu privirea curbura tribordului şi coca aflată la vedere. Înconjurând nava, reciful de corali se înalţă, ascuţit, de o parte şi de alta. Urmându-şi intuiţia, înota de-a lungul părţii de la tribord a cocii până ce ajunse la chila parţial vizibilă, apoi înaintă încet către provă. Lovi apa cu picioarele, propulsându-se pe o mică distanţă, apoi se opri brusc. Avea în faţă o tăietură adâncă, zimţată, lată de un metru şi un sfert, care se întindea pe aproape şase metri, de la tribord până exact în vârful provei. În urechi îi răsună un fluierat când Giordino înotă într-acolo şi inspectă tăietura largă.

— Exact cum s-a întâmplat cu *Titanicul,* se minună. Numai că porţiunea lipsă a fost decupată de vârfurile coralilor, nu de un bloc de gheaţă.

— Trebuie să fi încercat să eşueze în mod intenţionat, presupuse Pitt.

— Fugea, probabil, de un taifun.

— Sau de un vas de război. Golful Leyte, în care a fost decimată flota japoneză în 1944, e în apropiere.

Pitt îşi aminti că, în cel de-al Doilea Război Mondial, insulele Filipine fuseseră un teritoriu disputat cu aprindere. Mai mult de şaizeci de mii de americani îşi pierduseră vieţile în încercarea zadarnică de a apăra insulele şi în timpul recuceririi ulterioare a acestora, pierderi care fuseseră uitate, dar care le depăşiseră pe cele din Vietnam. După atacul surpriză de la Pearl Harbor, japonezii acostaseră lângă Manila şi trecuseră cu repeziciune de trupele americane şi filipineze încartiruite la Luzon, Bataan şi Corregidor. Retragerea pripită a generalului MacArthur fusese urmată de trei ani de dominaţie japoneză despotică, curmată în octombrie 1944, când înaintarea americanilor de-a curmezişul Pacificului permisese invazia insulei sudice Leyte.

Situate la peste o sută şaizeci de kilometri de Panglao, provincia Leyte şi golful învecinat erau locul în care se desfăşurase cea mai mare bătălie aero-navală din istorie. Navele Marinei Imperiale Japoneze îşi făcuseră apariţia la câteva zile după ce MacArthur şi trupele sale de invazie acostaseră pe Leyte şi reuşiseră să dividă forţele navale americane auxiliare. Japonezii fuseseră cât pe ce să distrugă Flota a Şaptea, dar, în cele din urmă, fuseseră puşi pe fugă după o luptă devastatoare, în care pierduseră patru portavioane şi trei nave de luptă, inclusiv imensul vas de război *Musashi.* Pierderile serioase

puseseră capăt scurtei dominaţii a Marinei Imperiale din apele Pacificului şi duseseră, în numai un an, la colapsul militar al Japoniei.

În canalele care înconjurau insulele Leyte, Samar, Mindanao şi Bohol, situate în partea de sud a arhipelagului Filipinelor, zăceau, de-a valma, cargoboturi, nave de transport şi nave de război scufundate în timpul conflictului. Pitt nu ar fi fost surprins dacă toxinele ar fi avut legătură cu o epavă din vremea bătăliei. Văzând tăietura din coca cargoului, era uşor să presupui că acesta era o victimă a războiului.

Pitt văzu, cu ochii minţii, atacul aerian desfăşurat asupra cargobotului sub pavilion japonez, al cărui căpitan disperat hotărâse să-l facă să eşueze, într-o încercare riscantă de a salva echipajul şi încărcătura. Prova spintecată de reciful de corali se umpluse repede cu apă în timp ce vasul ricoşa lovindu-se de marginile crevasei. Purtată de toată forţa aburului, nava se răsturnase, pur şi simplu, către babord. Încărcătura pe care căpitanul încercase să o salveze, oricare ar fi fost ea, rămăsese ascunsă, în stare latentă, vreme de decenii.

— Cred că e limpede c-am tras lozul cel mare, zise, posomorât, Giordino.

Pitt se răsuci şi îl văzu arătând cu mâna înmănuşată către reciful de dincolo de cocă. Coralii intens coloraţi în roşu, alabastru şi verde pe care îi priviseră mai devreme dispăruseră. Cei care se desfăceau, în evantai, în jurul provei navei erau de un alb mat, uniform. Pitt observă, cu neplăcere, că în zonă nu se zărea nici un peşte.

— S-au albit şi au murit din cauza arsenicului, remarcă.

Întorcându-se la epavă, luă o mică lanternă prinsă de compensatorul său de flotabilitate şi se aplecă către spărtura din cală. Strecurându-se cu încetineală în partea inferioara a navei, aprinse lanterna şi plimbă fascicolul luminos prin interiorul întunecat. În partea de jos a zonei de la provă nu se afla altceva decât un lanţ gros de ancoră, încolăcit şi formând o stivă imensă, precum un şarpe de fier. Îndreptându-se către pupa, Pitt se apropie de peretele despărţitor din partea din spate, în timp ce Giordino se lăsa să alunece prin spărtură, venind pe urmele lui. Odată ajuns lângă peretele de oţel care îi despărţea de încărcătura aflată în magazia din faţă, Pitt îl mătură cu lumina lanternei. Găsii ceea ce căuta în zona celei mai de jos îmbinări cu peretele dinspre tribord. Presiunea rezultată în urma coliziunii

cocii cu reciful curbase una dintre tablele peretelui magaziei. Metalul îndoit crease o deschizătură orizontală largă de vreo doi metri.

Pitt se apropie încet de gaură, având grijă să nu lovească cu picioarele mâlul din jur, apoi îşi strecură capul înăuntru şi aprinse lanterna. Un ochi imens, lipsit de viaţă, se holba la el de la numai câţiva centimetri, aproape făcându-l să se retragă până ce îşi dădu seama că îi aparţinea unui biban de mare. Peştele verde, de douăzeci şi cinci de kilograme, trasa încet un labirint plutind încoace şi încolo, în derivă, dintr-o margine în alta a compartimentului, cu pântecul gri îndreptat în sus, către dâra de bule creată de respiraţia lui Pitt.

Acestuia îi îngheţă sângele în vine când privirea îi alunecă pe lângă peşte, pătrunzând în mormântul întunecat şi cercetându-l.

Sute de obuze distruse erau împrăştiate, în grămezi, ca ouăle dintr-un cuibar. Proiectilele de câte douăzeci şi cinci de kilograme erau muniţia pentru tunul de o sută cinci milimetri, o armă letală, folosită de Armata Imperială în timpul războiului.

— Un cadou de bun-venit-în-Filipine pentru generalul MacArthur? întrebă Giordino, aruncându-şi ochii înăuntru.

Pitt dădu din cap, în tăcere, apoi scoase un sac de scufundare căptuşit cu material plastic. Giordino îi făcu serviciul de a se-ntinde, înhăţând un proiectil şi punându-l în sac, iar el îl sigilă şi îl izolă. Giordino se întinse din nou şi mai luă un proiectil foarte ruginit, pe care-l ridică la câţiva centimetri de la podea. Cei doi se uitară plini de curiozitate în timp ce din el se scurgea o substanţă maro, uleioasă.

— Nu seamănă cu nici una dintre pulberile ultra-explozive pe care le-am văzut, spuse, lăsându-l jos cu delicateţe.

— Nu cred că sunt proiectile de artilerie obişnuite, răspunse Pitt, dând cu ochii de o baltă de noroi maroniu aflată sub una dintre grămezile de obuze din apropiere. Să ducem asta în laboratorul de la bord şi să aflăm ce-am descoperit, spuse, ţinând proiectilul deteriorat sub braţ, ca pe o minge de fotbal.

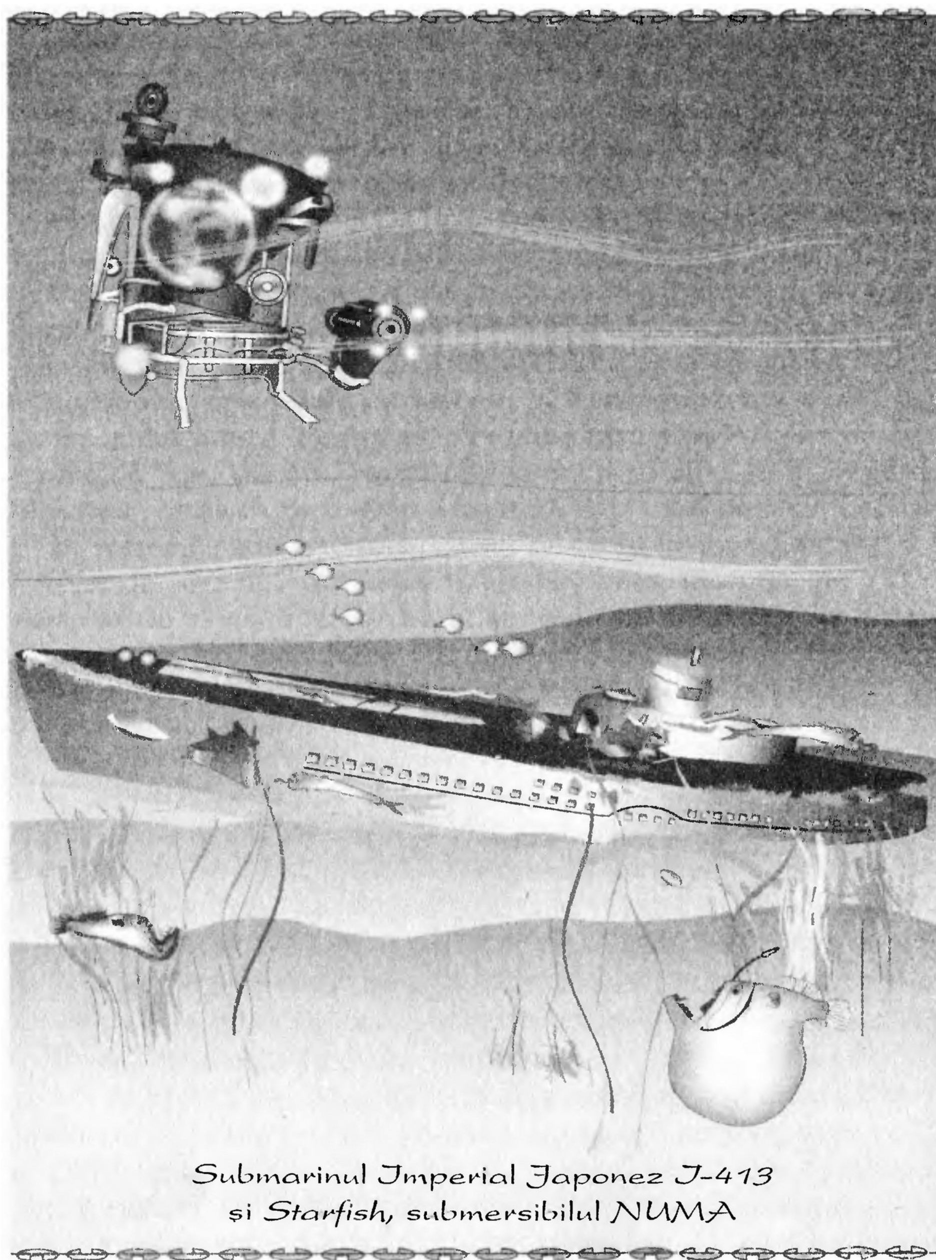
Pluti de-a lungul secţiunii de la prova, se strecură prin deschiderea din cocă şi reveni în apa sclipitoare, luminată de razele soarelui.

Pitt avea puţine îndoieli asupra faptului că găsiseră un arsenal secret, pierdut în cel de-al Doilea Război Mondial. Nu ştia de ce aleseseră arsenicul. Japonezii erau inventivi când era vorba de arme de luptă, iar proiectilele cu arsenic puteau reprezenta o

altă piesă din arsenalul morţii. Pentru ei, pierderea Insulelor Filipine putea însemna, de fapt, sfârşitul războiului şi era posibil să se fi pregătit să folosească arma ca pe o ultimă lovitură dată unui duşman hotărât.

În vreme ce aduceau misteriosul proiectil la suprafaţă, Pitt avea o senzaţie stranie, de uşurare. Încărcătura mortală pe care o transportase nava cu atât de mulţi ani în urmă nu ajunsese niciodată la destinaţie. Într-un anume fel, era bucuros fiindcă aceasta sfârşise scufundându-se în recif, fără să participe niciodată la luptă.

PARTEA A DOUA: HIMERA

Submarinul Imperial Japonez I-413
și *Starfish*, submersibilul NUMA

Capitolul 14

4 IUNIE 2007
INSULA KYODONGO, COREEA DE SUD

Măsurând cincizeci şi cinci de metri lungime, iahtul Benetti, cu coca din oţel, arăta impresionant chiar şi după standardele milionarilor din Monte Carlo. Interiorul luxos al vasului italienesc construit la comandă avea, ca trăsături distinctive, podele de marmura, covoare persane şi antichităţi chinezeşti care dădeau cabinelor şi saloanelor un aer de caldă eleganţă. Tablourile în ulei ale maestrului flamand Uans Memling, din secolul al cincisprezecelea, erau răspândite pe pereţi, sporind impresia de eclectism. Exteriorul strălucitor, maro cu alb, care scotea în evidenţă banda lată de ferestre bombate, fumurii, căpătase un aspect mai tradiţional datorită podelelor de tec şi a corpurilor de iluminat din alamă de pe verandele exterioare. Întregul ansamblu dădea impresia unui amestec plin de bun gust al puterii de atracţie a lumii vechi cu rapiditatea şi funcţionalitatea designului şi tehnologiei moderne. Făcând întotdeauna capetele să se întoarcă atunci când vuia prin preajmă, vasul era, la Seul şi prin preajma acestuia, un obişnuit al locului pe fluviul Han. Pentru oamenii din zonă, o invitaţie la bord echivala cu un mult aşteptat prilej de a ieşi în evidenţă, pentru că oferea ocazia rară de a se afla în compania enigmaticului proprietar al ambarcaţiunii.

Dae-jong Kang era un reprezentant de frunte al industriei sud-coreene şi părea să se fi infiltrat pretutindeni. Lăsând la o parte apariţia sa neaşteptată în timpul exploziei economice din anii nouăzeci, în calitate de conducător al unei firme locale de construcţii, nu se ştiau prea multe despre începuturile carierei comerciale a liderului. Dar, după ce preluase el hăţurile, firma cu performanţe scăzute devenise o corporaţie Pac-Man, înghiţind societăţi din domeniile construcţiilor navale, electronicii, semiconductoarelor şi telecomunicaţiilor, în urma unei serii de achiziţii şi de preluări agresive. Toate afacerile se derulau sub umbrela întreprinderilor Kang, un imperiu particular controlat şi condus de Kang însuşi. Fără să se teamă de luminile rampei, acesta se amesteca, nestingherit, atât printre politicieni cât şi

printre oameni influenţi de afaceri, exercitându-şi, în plus, influenţa şi asupra consiliilor de conducere ale celor mai mari companii din Coreea de Sud.

Totuşi, peste viaţa privată a burlacului de cincizeci de ani plana un văl de mister. Îşi petrecea o mare parte a timpului retras pe vasta sa proprietate situată într-o zonă izolată a insulei Kyodongdo, un avanpost enorm şi opulent din preajma gurii de vărsare a fluviului Han, pe coasta vestica a Coreei. După spusele celor câteva persoane care fuseseră invitate în enclava sa particulară, acolo se ocupa de o herghelie de cai austrieci de paradă sau îşi perfecţiona jocul de golf. Cu mult mai multă grijă era ascuns un secret întunecat, care i-ar fi şocat profund atât pe acţionarii companiilor iconoclasticului om de afaceri, cât şi pe protectorii săi politici. Fără să o ştie nici cei mai apropiaţi dintre asociaţii săi, Kang acţiona, de mai bine de douăzeci şi cinci de ani, ca agent în adormire al Republicii Populare Democrate Coreene, cunoscută de restul lumii drept Coreea de Nord.

Kang se născuse în provincia Hwanghae a acelei ţări, la scurt timp după Războiul Coreean. Când avea trei ani, părinţii îi fuseseră ucişi în urma deraierii unui tren, de care fuseseră acuzaţi insurgenţii din Coreea de Sud, iar băieţelul fusese adoptat de unchiul din partea mamei. Acesta, membru fondator al Partidului Muncitoresc Coreean, înfiinţat în 1945, luptase, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, alături de Kim Il Sung şi forţele sale de gherila antijaponeze din Uniunea Sovietică. După ce Kim Il Sung preluase puterea în Coreea de Nord, unchiul fusese răsplătit cu dărnicie, fiind numit într-o serie de funcţii guvernamentale la nivel de provincie şi propulsându-se în sfere tot mai importante de influenţă, până când culminase câştigându-şi scaunul de membru de elită, cu putere de decizie, al Comitetului Popular Central, o organizaţie executivă şi legislativă de vârf din Coreea de Nord.

În timpul ascensiunii unchiului său, Kang avusese parte de o îndoctrinare completă, în spiritul Partidului Muncitoresc Coreean, primind, în acelaşi timp, pe cheltuiala statului, cea mai bună educaţie pe care o putea oferi ţara sa lipsită de experienţă. Fiind recunoscut, de la început, drept un elev eminent, care învăţa cu uşurinţă, fusese pregătit, cu sprijinul unchiului său, pentru a acţiona în străinătate.

Binecuvântat cu o ascuţită inteligenţă financiară, cu abilităţi de comandant şi cu o fire neîndurătoare, Kang fusese introdus

ilegal în Coreea de Sud la vârsta de douăzeci şi doi de ani şi plasat, ca muncitor necalificat, într-o minusculă companie de construcţii. Cu o eficienţă brutală, avansase rapid, devenind şef de şantier, apoi aranjase o serie de „accidente de muncă” în care muriseră preşedintele şi directorii firmei. Falsificând diverse acte de transferare a proprietăţii, Kang preluase rapid controlul afacerilor, la numai doi ani după sosire. Cu ajutorul instrucţiunilor secrete şi a infuziei de capital primite de la Pyongyang, tânărul întreprinzător comunist îşi extinsese încet reţeaua de societăţi comerciale, de-a lungul anilor, îndreptându-şi atenţia asupra produselor şi serviciilor care îi aduceau Nordului cele mai mari beneficii. Incursiunea sa în domeniul telecomunicaţiilor permisese accesul în reţeaua occidentală de producere a aparaturii de comunicare, de mare preţ pentru sistemele militare de comandă şi control. Uzinele sale de semiconductoare produceau, în taină, cipuri pentru rachetele cu rază mică de acţiune. Iar cargoboturile din flota ofereau mijlocul de a transfera, pe ascuns, tehnologia militară destinată guvernului din ţara sa natală. Profiturile imperiului său comercial care nu ajungeau în nord, clandestin, sub formă de bunuri şi tehnologie occidentală, erau folosite drept mită oferită politicienilor aflaţi în posturi cheie, pentru încheierea contractelor guvernamentale sau pentru achiziţionarea agresivă a altor companii. Însă zelul cu care punea Kang mâna pe putere şi pe tehnologie era o preocupare aproape periferică faţă de obiectivul său primordial, formulat cu atât de mulţi ani înainte de către cei care îl manipulau. Misiunea lui Kang era, în termenii cei mai simpli, reunificarea celor două state coreene, dar în condiţiile impuse de Coreea de Nord.

Strălucitorul iaht Benetti îşi încetini motoarele în timp ce intra într-un canal îngust, care se unduia, ca un şarpe, dinspre fluviul Han către un mic golf ascuns. După ce vasul străbătu încet canalul, pilotul acceleră din nou, făcându-l să înainteze iute şi lin de-a curmezişul apei liniştite din laguna interioară. În partea opusă a golfului se ivi, cu încetineală, un doc galben, plutitor, ale cărui dimensiuni crescură iute, pe măsură ce iahtul se apropia. Uriaşul vas se năpusti ca o furtună către docul cu care deveni paralel, răsucindu-se chiar în momentul când i se opreau motoarele. Doi bărbaţi în uniforme negre înşfăcară parâmele de la prova şi de la pupa şi amarară iahtul în timp ce pilotul îl făcea să parcurgă ultimii doi metri care îl despărţeau de doc. Echipajul

de pe ţărm se grăbi să lipească de vas o scară a cărei treaptă de sus ajungea exact la nivelul primei punţi.

Uşa cabinei se deschise şi trei bărbaţi cu înfăţişare ştearsă, în costume de un albastru închis, păşiră pe punte, privind instinctiv în sus, către stânca uriaşă care se înălţă deasupra lor. Pe ţărmul aproape vertical de deasupra docului era cuibărită, ca o excrescenţă, o casă imensă de piatră, pe jumătate cioplită în creasta falezei abrupte. Casa era înconjurată de ziduri groase, care făceau ca întreg ansamblul să aibă un aer medieval, deşi locuinţa însăşi era construită într-un stil evident asiatic, cu un acoperiş ţuguiat de ţiglă deasupra pereţilor maronii. Întreaga structură era plasată la şaizeci de metri deasupra apei, având drept cale de acces o scară abruptă, săpată în stâncă pe una dintre laturi. Cei trei bărbaţi observară că zidurile de piatră, înalte de patru metri, coborau până la nivelul apei, asigurând un grad ridicat de intimitate. Iar intimitatea sporea încă şi mai mult graţie unui paznic tăcut, care stătea la baza docului cu o armă automată în bandulieră.

În timp ce bărbaţii în costume înaintau de-a lungul docului, uşa unei mici construcţii de lângă debarcader se deschise şi gazda ieşi să-i întâmpine. Faptul că Dae-jong Kang avea un aer impunător nu putea fi pus la îndoială. Având un metru optzeci şi cinci şi nouăzeci de kilograme, era mult mai masiv decât sunt de obicei coreenii. Dar chipul sever şi ochii pătrunzători erau cei care îi trădau firea voluntară. În împrejurări favorabile, aproape că putea tăia un om în două cu privirea. Atunci când era nevoie, un zâmbet prefăcut, îndelung exersat, putea dărâma baricadele, dar o răceală de gheaţă dăinuia mereu asupra lui, aidoma unui nor. Emana putere şi nu se sfia s-o folosească.

— Bine aţi venit, domnilor, spuse Kang, cu voce mieroasă. Sper că, de la Seul şi până aici, aţi avut parte de o călătorie plăcută.

Cei trei bărbaţi, cu toţii membri marcanţi ai Adunării Naţionale Sud Coreene, încuviinţară dând din cap la unison. Cel mai vârstnic membru al trio-ului politic, un bărbat chel, pe nume Youngnok Rhee, răspunse în numele grupului:

— Cu un vas atât de frumos, călătoria în josul fluviului Han e un deliciu.

— E modul meu preferat de a ajunge la Seul, răspunse Kang, gândindu-se la plictiseala pe care o simţea când zbura cu elicopterul său personal. Pe aici, adăugă, arătând spre mica

clădire de la poalele falezei.

Politicienii îl urmară, supuşi, pe lângă un post de pază şi de-a lungul unei alei înguste, îndreptându-se către liftul care îi aştepta şi al cărui puţ fusese săpat direct în stâncă. În timp ce liftul îi urca cu repeziciune către vilă, vizitatorii admirară tabloul foarte vechi, reprezentând un tigru, atârnat de perete. După deschiderea uşilor, bărbaţii intrară într-o sufragerie de mari dimensiuni, bogat ornamentată. Dincolo de masa elegantă, din lemn de mahon, se zărea, prin pereţii în întregime din sticlă, priveliştea uluitoare a deltei, locul în care marele fluviu Han îşi varsă apele în Marea Galbenă. În zare erau presărate, ca nişte puncte, o serie de sampane vechi şi de nave mici de transport, care se străduiau să-şi croiască drum în susul apei, ducându-şi marfa către Seul. Cele mai multe se ţineau pe lângă malul drept al fluviului, suficient de departe de linia imaginară de demarcaţie care trecea prin mijlocul acestuia, reprezentând hotarul cu Coreea de Nord.

— Priveliştea e extraordinară, domnule Kang, se exteriorizǎ cel mai înalt dintre cei trei politicieni, pe nume Won Ho.

— O savurez, pentru că perspectiva cuprinde ambele noastre ţări, răspunse Kang, cu o anumită intenţie. Vă rog, luaţi loc.

Le făcu semn cu mâna în timp ce vorbea, apoi se aşeză în capul mesei. Un grup de servitori în uniformă începu să se perinde, aducând un şir de vinuri fine şi de mâncăruri epicuriene, în vreme ce conversaţia bărbaţilor aşezaţi alunecă către subiecte politice. Un amestec de mirosuri condimentate umplu aerul în timp ce mâncau *daiji-bulgogi,* carne de porc marinată în sos condimentat de usturoi, garnisită cu *yachae gui,* o combinaţie de legume marinate. Câtă vreme oaspeţii săi se îndopară în voie, Kang juca rolul gazdei afabile, apoi trecu la atac.

— Domnilor, e momentul să facem un efort serios pentru unificarea celor două state ale noastre, spuse, vorbind rar, pentru efect. Fiind coreean, ştiu că, în ceea ce priveşte limba şi cultura, ca şi în inimile noastre, suntem o singură ţară. Fiind om de afaceri, ştiu ce putere economică am putea avea pe piaţa mondială. Nu mai există ameninţarea chino-americană, care a justificat multă vreme folosirea statelor noastre ca zălog faţă de supraputeri. A sosit de mult timpul să aruncăm lanţurile dominaţiei străine şi să facem ceea ce este mai bine pentru Coreea. Suntem meniţi să fim o singură ţară, iar acum ar trebui să profităm de împrejurările favorabile.

— Unirea e ţelul pentru a cărui îndeplinire bat inimile noastre, dar conducerea nesăbuită şi fanatismul militar din Coreea de Nord ne silesc să fim prudenţi, răspunse cel de-al treilea politician, un bărbat cu ochii ca mărgelele, pe nume Kim.

Kang îi ignora comentariul.

— Aşa cum ştiţi, am făcut de curând un tur al Coreei de Nord, în cadrul unei călătorii de documentare, sponsorizată de Ministerul Unificării. Am constatat că economia lor e pe moarte, penuria de alimente fiind răspândită pe scară largă şi scăpată de sub control. Economia secătuită influenţează şi situaţia militară. Acea parte a armatei pe care am văzut-o cu ochii noştri părea prost echipată şi cu moralul extrem de scăzut, minţi el.

— Da şi eu pot confirma sforţările pe care le fac, spuse Won Ho. Dar sunteţi într-adevăr de părere că reunificarea ar fi în avantajul economiei noastre?

— Provinciile nordice oferă, din abundenţă, forţa de muncă ieftină, la care putem avea acces fără nici un fel de piedici. Am deveni, imediat, mult mai competitivi pe pieţele internaţionale, în timp ce costul mediu al forţei de muncă ar înregistra o scădere substanţială. Am estimat impactul asupra întreprinderilor mele şi nu fac nici un secret din faptul că profiturile lor ar putea înregistra o creştere spectaculoasă. În plus, economia provinciilor din Nord ne-ar putea oferi o nouă piaţă de desfacere, încă neatinsă, pe care oamenii de afaceri din Coreea de Sud o vor menţine în echilibru. Nu, domnilor, nu există nici un dubiu asupra faptului că unificarea se va dovedi a fi, din punct de vedere economic, un chilipir pentru noi toţi, cei din sud.

— Mai este şi problema punctului inflexibil de vedere al Coreei de Nord în această privinţă, declara Won Ho. Nu putem înfăptui unirea în mod unilateral.

— Da, adăugă Kim. Au insistat, în mod repetat, ca, înainte de a lua în discuţie reunificarea, forţele armate ale Statelor Unite să fie mutate de pe teritoriul nostru.

— Acesta este motivul, continuă calm Kang, pentru care vă rog, pe toţi trei, să susţineţi moţiunea recent pusă în discuţia Adunării Naţionale şi care cere îndepărtarea tuturor forţelor armate americane din Coreea de Sud.

În timp ce cei trei politicieni înţelegeau mesajul cuvintelor lui Kang, uimirea făcu ca în încăpere să se lase tăcerea. Politicienii ştiau că fuseseră aduşi acolo pentru un anumit motiv, dar îşi imaginaseră că liderul corporaţiei gigant dorea ca legislativul să

micşoreze taxele sau să ofere un alt soi de ajutor imperiului său comercial. Nici unul nu se aşteptase la o cerere atât de riscantă pentru cariera lor politică. În cele din urmă, Rhee, cel mai vârstnic dintre oamenii politici, îşi drese glasul şi începu să vorbească fără grabă.

— Este o moţiune care a fost introdusă de elementele radicale din Adunarea Naţională. Are puţine şanse să fie vreodată votată în unanimitate.

— Are multe şanse dacă dumneavoastră, toţi trei, vă veţi declara în favoarea ei în mod public, ripostă Kang.

— E imposibil, se bâlbâi Kim. Nu pot susţine cererea de diminuare a forţei noastre militare defensive, în timp ce Coreea de Nord continuă să-şi folosească toate resursele pentru a-şi spori puterea armată.

— Puteţi şi o veţi face. Ca urmare a uciderii recente a fetei din Kunsan de către militarul american, animozitatea faţă de armata americană a crescut furtunos în rândurile principalelor categorii ale populaţiei. Aveţi datoria de a face presiuni asupra preşedintelui nostru pentru a trece la acţiune şi pentru ca acţiunea să se desfăşoare chiar acum.

— Dar forţele armate americane sunt esenţiale pentru securitatea noastră. Mai bine de treizeci şi cinci de mii de soldaţi sunt aici ca să ne apere, argumentă Kim, înainte de a fi întrerupt.

— Permiteţi-mi să vă reamintesc, şuieră Kang, cu chipul schimonosit de un rânjet răutăcios şi plin de superioritate, că eu sunt cel care a plătit şi a negociat pentru a vă plasa pe poziţiile pe care le deţineţi în prezent.

Furia controlată făcu ca ochii să-i strălucească aidoma unor cărbuni aprinşi.

Rhee şi Won Ho recăzură pe scaunele lor şi încuviinţară dând din cap cu seriozitate, ştiind că nu mai aveau nici un viitor politic dacă faptul că se lăsaseră mituiţi de-a lungul anilor ajungea la urechile presei.

— Da, se va rezolva, spuse, umil, Won Ho.

Totuşi, Kim păru să nu se sinchisească de furia lui Kang. Scutură din cap şi răspunse, cu hotărâre:

— Regret, dar nu pot susţine ca ţara noastră să-şi asume riscuri în ceea ce priveşte apărarea armată. Eu n-o să votez în favoarea moţiunii.

Se răsuci şi le adresă celorlalţi doi o privire dispreţuitoare.

Pentru câteva clipe, încăperea se cufundă din nou în tăcere,

până când servitorii reveniră ca să adune resturile cinei. Kang se aplecă şi şopti ceva la urechea unuia dintre aceştia, care plecă în fugă înapoi, către bucătărie. După nu mai mult de câteva secunde, o uşă laterală se deschise şi în încăpere pătrunseră doi paznici uriaşi, îmbrăcaţi în negru din cap până în tălpi. Fără nici o vorbă, se apropiară cu paşi mari de scaunul lui Kim, plasându-se de-o parte şi de alta, îl înşfăcară pe politician de braţe şi îl ridicară cu brutalitate în picioare.

— Ce-nseamnă asta, Kang? zbieră el.

— M-am saturat de prostia ta, răspunse celălalt, cu răceală.

Când le făcu semn cu mâna, cei doi ucigaşi îl duseră pe Kim, cu forţa, către o uşă care dădea într-un balcon exterior. Zbătându-se şi împotrivindu-li-se zadarnic celor doi zdrahoni, politicianul fu târât dincolo de uşă, până la marginea balconului care ieşea în afara falezei stâncoase. Dintre buze îi izvorâră tot felul de obscenităţi în timp ce solicita cu insistenţă să i se dea drumul, dar cererile sale fură ignorate. Sub ochii îngroziţi ai lui Rhee şi Won Ho, cei doi bărbaţi în negru îl săltară de pe picioare şi, fără nici o ceremonie, îi înclinară peste balustradă trupul care se zbătea.

În timp ce se prăbuşea în josul falezei, urletele lui Kim se mai auziră câteva secunde. Un zgomot înăbuşit, estompat, anunţă faptul că trupul se izbise de plaja dedesubt şi ţipetele încetară brusc. O paloare cadaverică acoperi chipurile lui Rhee şi Won Ho când cei doi asasini reveniră, calmi, în sufragerie. Kang sorbi din paharul cu vin, apoi li se adresă paznicilor cu nonşalanţă.

— Recuperaţi cadavrul şi duceţi-l la Seul. Plasaţi-l pe o stradă din apropierea locuinţei lui şi faceţi să pară că e vorba de un accident rutier în care vinovatul a fugit de la faţa locului, le porunci.

În timp ce paznicii ieşeau, se întoarse către cei doi politicieni înspăimântaţi şi le vorbi cu o politeţe de gheaţă:

— Rămâneţi la desert, nu-i aşa?

Kang se uita pe fereastra sufrageriei, urmărindu-i cu privirea pe Rhee şi Won Ho, care se îmbarcau, neliniştiţi, pe iahtul de dedesubt. Cadavrul lui Kim, înfăşurat într-o pătură cafenie, fusese trântit, fără menajamente, pe puntea de la pupa şi acoperit cu o prelată, dar cei doi politicieni şocaţi îl identificară fără întârziere când se urcară la bord. Văzând că iahtul se desprinde de debarcader, începându-şi călătoria de optzeci de

kilometri în susul râului, către Seul, Kang se întoarse, în timp ce un bărbat intra în încăpere şi se apropie. Era costeliv, cu părul negru pomădat şi dat peste cap şi cu tenul palid, semn că vedea arareori lumina zilei. Purta un costum albastru foarte uzat şi o cravată demodată, dar cămaşa albă era ţeapăn apretată. Lipsurile din vestimentaţia asistentului executiv al lui Kang erau compensate de chibzuinţă şi de eficienţa sa.

— Întâlnirea a fost un succes? îl întrebă pe Kang, cu o doză de slugărnicie.

— Da, Kwan. Rhee şi Won Ho vor susţine, în Adunarea Naţională, iniţiativa noastră de a îndepărta trupele Statelor Unite. E regretabil că a trebuit să-l eliminam pe Kim, dar era evident ca nu ne mai era loial. Moartea lui le va transmite celorlalţi doi un mesaj convingător.

— A fost o decizie logică. Domnule, în seara asta va sosi, cu barca, un curier din Yonan, ca să ia setul de cipuri pentru prototipul rachetei teleghidate care a trecut testul final în fabrica noastră de semiconductoare. Trimiteţi şi un scurt raport asupra situaţiei?

Aidoma membrilor unei ambasade străine de pe teritoriul unei naţiuni ostile, Kang şi superiorii săi din Coreea de Nord se bazau pe curieri pentru a scoate din Coreea de Sud informaţii, tehnologie şi arme de contrabandă. Cu toate că internetul devenise cel mai bun prieten al spionului când era vorba de trimiterea informaţiilor, întâlnirea a două persoane continua să fie necesară pentru transferul de bunuri. Un pescar în vârstă, într-un sampan prăpădit, neglijat cu uşurinţă de patrulele marinei Militare, reprezenta deghizarea preferată a agentului pentru a traversa zona demilitarizată către proprietatea lui Kang.

— Da, putem raporta că moţiunea de expulzare va fi supusă votului Adunării Generale în următoarele câteva săptămâni şi că progresăm în ceea ce priveşte obţinerea aprobării. Protestele studenţeşti pe care le-am organizat iau avânt, iar oamenii din presă pe care i-am mituit se vor asigura că mass-media continuă să acorde atenţie şi să relateze despre crima săvârşită de soldatul american, zise Kang, cu un zâmbet batjocoritor. Planul nostru de distrugere pe plan extern se dovedeşte a fi cât se poate de eficient. Nu ne mai rămâne de văzut decât cum putem implementa proiectul himera suficient de repede ca să minimalizăm concurenţa americană. Care sunt ultimele ştiri din laboratorul de biochimie?

— Noutăţile sunt extrem de promiţătoare. Echipa de laboranţi a terminat studiul rezultatelor testului din insulele Aleutine şi a demonstrat că virusul a fost resuscitat cu succes în timpul punerii în libertate pe calea aerului. În plus, împrăştierea cu ajutorul machetei mecanismului de lansare a proiectilelor cu gaz a acoperit o zonă mai largă decât se anticipase. Realizatorii programului sunt încrezători în faptul că sistemul de răspândire deja construit la scară reală va fi operaţional, reprezentând o reuşită.

— Cu condiţia să putem obţine virusul în cantităţi suficiente. Am avut mare ghinion fiindcă toate proiectilele de pe *I-403,* cu excepţia unuia, au fost distruse.

— O împrejurare neprevăzută. Fiindcă cea mai mare parte a agentului recuperat a fost folosită pentru testul din Aleutine, cantitatea rămasă la dispoziţia laboratorului pentru cultură e foarte mică. Doctorul Sarghov, de la laboratorul bio, m-a informat că va fi nevoie de mai bine de trei luni ca să cultive cantităţile necesare pentru program. Din acest motiv, am început cercetările pentru a încerca să descoperim cel de-al doilea submarin care transporta un stoc de armament.

— Un al doilea submarin japonez, murmură Kang, imaginându-şi un submersibil imperial japonez torpilat, care zăcea pe fundul mării. E uluitoare descoperirea făcută de serviciul de spionaj, care a aflat că nu a fost distrus un singur submarin, ci două care transportau o astfel de încărcătură primejdioasă. Cât de curând o să înceapă operaţiunea de recuperare?

— Submarinul trebuie mai întâi localizat. *Baekje* e în drum spre Yokohama, ca să aducă submersibilul închiriat de care va fi nevoie pentru recuperarea din ape adânci. O dată ajunşi la faţa locului, ne aşteptăm ca cercetările să dureze în jur de două zile, urmând ca întreaga operaţiune de recuperare să se încheie în zece.

— Şi Tongju?

— Se va întâlni cu nava recuperatoare la Yokohama şi va rămâne la bord ca să conducă activităţile de protecţie.

— Foarte bine, spuse Kang, frecându-şi mâinile, încântat. Lucrurile se desfăşoară aşa cum trebuie, Kwan. Americanii vor fi, în scurt timp, presaţi de probleme interne foarte fierbinţi, iar proiectul himera le va da o lovitură zdravănă sub centură. În curând, va trebui să ne pregătim să trecem la ofensivă şi să ne refacem ţara, sub steagul nostru, de acasă.

— În noua Coree, o să vă bucuraţi de cele mai înalte onoruri, spuse Kwan.

Kang îşi plimbă din nou privirea asupra panoramei nordului care i se întindea în faţa ochilor. Dealurile vălurite ale Coreei de Nord, în care se născuse, se aşterneau de cealaltă parte a fluviului Han, întinzându-se până la orizont.

— E timpul să ne recâştigăm ţara, murmură, cu voce scăzută.

Kwan dădu să părăsească încăperea, dar se opri şi se întoarse.

— Domnule, a mai apărut, pe neaşteptate, încă o problemă legată de proiectul himera.

Cu o înclinare a capului, Kang îşi îndemnă asistentul să continue.

— Elicopterul care a fost doborât în Aleutine era folosit de un vas de cercetare al guvernului american, aparţinând Agenţiei Naţionale pentru Studii Marine şi Subacvatice. Echipajul nostru a crezut că pilotul şi toţi cei care se aflau la bord au fost ucişi, fapt confirmat, iniţial, de anunţul dat de agenţiile de ştiri din Aleutine despre prăbuşirea fatală a unui elicopter. Totuşi, echipa noastră de pe teren, care monitorizează reacţia americanilor la test, a raportat că pilotul, un director de proiecte speciale pe nume Pitt şi copilotul său au supravieţuit, de fapt, prăbuşirii.

— Asta n-are cine ştie ce importanţă, răspunse Kang, iritat.

Agitat, Kwan îşi drese glasul.

— Ei bine, domnule, am cerut ca echipa noastră să ia urma pilotului după întoarcerea sa acasă, în portul Seattle. La două zile după aceea, oamenii de la NUMA au fost văzuţi într-o mică ambarcaţiune de cercetare care se îndrepta către zona în care se află *I-403.*

— Cum? E imposibil, izbucni Kang, pradă unei furii subite, trădate de vena proeminentă care îi pulsa pe frunte. De unde ar fi putut afla despre activităţile noastre?

— Nici eu nu înţeleg. Sunt profesionişti în ceea ce priveşte activităţile subacvatice. Poate că operaţiunea noastră de recuperare a fost remarcată de alte persoane, iar ei, pur şi simplu, îl monitorizau pe *I-403* ca să nu fie jefuit. Sau poate nu e decât o coincidenţă. S-ar putea să fi făcut o evaluare hidrologică sau arheologică.

— Poate. Dar nu e momentul să compromitem proiectul. Ordonă să se ocupe de amândoi, porunci Kang.

— Da, domnule, răspunse Kwan, grăbindu-se să iasă din cameră de-a-ndărătelea. Se va rezolva de îndată.

Capitolul 15

Vechii azteci din centrul Mexicului o numeau „Lepra cea Mare”. Cumplita năpastă mortală apăruse într-un anumit moment de după sosirea lui Fernando Cortes şi a soldaţilor săi, în 1518. Unii credeau că nenorocirea fusese adusă de Narvaez, un conchistador rival, care venise, pe mare, din Cuba. Indiferent de unde ar fi apărut, urmările fuseseră oribile. În 1521, când intrase în cetatea Mexicului după ce asediase vreme de patru luni armata lui Montezuma, Cortez fusese şocat de ceea ce găsise. Grămezi peste grămezi de cadavre în descompunere se înălţau în locuinţe, pe străzi şi în oricare alt loc din oraş în care îţi aruncai ochii. Nici unul nu murise în luptă, erau, cu toţii, victimele unei maladii.

Nimeni nu ştie care sunt originile lui variola major, dar virusul mortal, mai bine cunoscut sub numele de variolă, a cutreierat planeta pe un drum larg, presărat cu tragedii. Deşi epidemiile de variolă au mai fost consemnate şi de alte civilizaţii, începând cu aceea a vechilor egipteni, boala este cel mai bine cunoscută drept calamitatea Americilor, care şi-a lăsat amprenta mortală asupra băştinaşilor vulnerabili de pe continentele vestice. Adusă în Lumea Nouă de echipajele lui Cristofor Columb, variola a dat frâu liber prăpădului pe întreg teritoriul Indiilor de Vest şi i-a decimat, realmente, pe indienii carib, care l-au întâmpinat pe Columb în prima sa călătorie în vest.

Se estimează că variola adusă în Mexic de Cortes sau Narvaez a ucis, în 1521, aproape jumătate din populaţia de trei sute de mii de locuitori din Mexico. Victimele făcute pe întreg teritoriul ţării de boala extrem de contagioasă au ajuns, cu uşurinţă, de ordinul milioanelor. Dezastrul similar care a avut loc în America de Sud este de notorietate publică. În 1531, când Pizarro a debarcat în Peru conducându-şi marea expediţie de căutare a aurului, virusul variolei începuse deja să nimicească populaţia Inca. Cu armata sa de mai puţin de două sute de oameni, Pizarro nu ar fi reuşit niciodată să jefuiască imperiul Inca, dacă acesta nu ar fi fost preocupat de lupta haotică împotriva maladiei devastatoare. Peste cinci milioane de incaşi au fost ucişi de variolă, care nu a făcut altceva decât să le distrugă întreaga civilizaţie.

În America de Nord, băştinaşii nu erau imuni la atacul violent al bolii. Numeroase triburi de constructori de tumuli[11] de pe văile fluviilor au dispărut cu desăvârşire din cauza variolei, în timp ce triburile din Massachusetts şi Narragansett au fost aproape rase de pe faţa pământului. Estimările sugerează că populaţia Lumii Noi a scăzut cu nouăzeci şi cinci la sută în secolul care a urmat sosirii lui Columb, ceea ce se datorează în primul rând variolei.

Virusul letal nu s-a oprit aici, răbufnind în epidemii sporadice care au mai ucis alte mii de oameni, în Europa, în următorii două sute de ani. Minţile sinistre ale unor militari au folosit mai târziu maladia ca pe o armă de luptă, pentru a infecta, în mod intenţionat, trupele inamice. Declaraţii istorice pretind că englezii le-au dat, în anii 1760, pături infectate cu variola triburilor băştinaşe războinice din America de Nord şi ca au aplicat o tactică similară împotriva soldaţilor americani în timpul bătăliei de la Quebec din Războiul de Independenţă.

La începutul secolului al nouăsprezecelea au fost descoperite, în sfârşit, primele vaccinuri, care foloseau *vaccinia,* un virus înrudit, ceea ce a oferit, în cele din urmă, posibilitatea de a controla boala într-o oarecare măsură. Epidemiile sporadice, în fază incipientă şi temerile din timpul Războiului Rece au impus ca, în Statele Unite, să se facă vaccinări de rutină până în anii 1970. În 1977, variola a fost declarată ca fiind complet eradicată, în mare parte datorită luptei încununate de succes purtate, pe tot globul, de Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Cu excepţia unui mic eşantion folosit pentru cercetări în Centrele de Control Epidemiologic din Statele Unite şi al unei cantităţi necunoscute destinată aplicaţiilor militare din fosta Uniune Sovietică, toate stocurile de virus rămase în lume au fost complet distruse. Variola a devenit o maladie aproape uitată, până când atacurile teroriste din primii ani ai noului secol au trezit teama că o nouă epidemie a unei boli contagioase virulente era din nou o ameninţare demnă de luat în considerare.

Pe moment, ravagiile făcute de variolă în decursul vremurilor îl preocupau prea puţin pe Irv Fowler. După ce îşi adunase toate puterile ca să-şi conducă el însuşi maşina până la cabinetul de urgenţe din Spitalul Regional Alaska, nu mai spera decât să aibă

---

[11] Nume dat de către arheologi populaţiei care a construit tumuli într-o zona întinsă, cuprinsă între Marile Lacuri şi Golful Mexicului şi între fluviul Mississippi şi munţi Apalaşi (n. tr.).

parte de o rezervă liniştită şi de o asistentă atrăgătoare care să-l ajute să-şi revină de pe urma oricărei forme de gripă ucigaşă care îl doborâse. Chiar şi atunci când medicii cu înfăţişare sumbră continuară să defileze ca să-i arunce o privire, pentru a insista apoi să fie pus în carantină, se simţi prea slăbit ca să se alarmeze. Abia când, în cele din urmă, doi doctori cu măşti de protecţie îi aduseră la cunoştinţă că rezultatul testului care i se făcuse pentru depistarea variolei era pozitiv, capul începu să-i vâjâie. Înainte ca delirul să-l ia din nou în stăpânire, prin minte îi trecură două gânduri: Putea desfide rata de treizeci la sută a mortalităţii? Şi pe cine altcineva mai contaminase?

Capitolul 16

— Dirk, am nişte noutăţi cumplite.

Chiar şi prin telefon, spaima din vocea lui Sar ah era palpabilă.

— Ce nu e în ordine?

— Irv. E bolnav, în spitalul din Anchorage. Doctorii spun ca a contractat virusul variolei. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred.

— Variolă? Credeam c-a fost eradicată.

— Practic vorbind, aşa este. Dacă medicii nu au greşit diagnosticul, va fi primul caz atestat din Statele Unite din ultimii treizeci de ani. Autorităţile medicale ţin asta sub tăcere, dar CDC se grăbeşte să trimită vaccinul în Alaska, în cazul în care izbucneşte o epidemie.

— El cum se simte?

— E în perioada critică, răspunse Sarah, cu vocea aproape sugrumată. Următoarele două, trei zile au o importanţă crucială pentru el. E în carantină în Spitalul Regional Alaska din Anchorage, împreună cu alte trei persoane cu care a venit în contact îndeaproape.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Dirk, sincer îngrijorat. Irv e viguros şi vigilent, sunt sigur că o să scape de boală fără nici o dificultate. Ai idee de unde Dumnezeu a luat variola?

— Păi, zise ea, înghiţind cu greutate, perioada de incubaţie e de aproximativ paisprezece zile. Asta ar însemna că a fost infectat când eram pe Yunaska… sau la bordul lui *Deep Endeavor.*

— S-ar putea să fi contractat boala pe nava noastră? întrebă Dirk, nevenindu-i să creadă.

— Nu ştiu. S-a întâmplat fie pe navă, fie pe insulă, dar asta contează mai puţin acum. Virusul variolei este extrem de contagios. Trebuie să acţionăm repede, să-i verificăm pe toţi cei care s-au aflat la bordul lui *Deep Endeavor* şi să-i izolăm pe cei infectaţi. Timpul e un factor decisiv.

— Dar tu şi Sandy? Aţi lucrat şi aţi stat alături de el. Vă simţiţi bine?

— Fiind angajate la CDC, eu şi Sandy am fost vaccinate acum doi ani, când a apărut prima data temerea că variola ar fi putut fi folosită ca armă de către terorişti. Irv a fost detaşat la noi de la departamentul de Epidemiologie din Alaska, aşa că nu fusese

încă vaccinat.

— Echipajul de pe *Deep Endeavor* ar mai putea fi vaccinat?

— Din păcate, nu ar folosi la nimic. Vaccinul are efect dacă este făcut în primele două zile după intrarea în contact cu virusul, dar, după aceea, devine inutil. E o boală cumplită, o dată ce ai contractat-o nu se poate face nimic pentru a o combate până când nu-şi urmează cursul.

— O să iau legătura cu căpitanul Burch şi o să-i verificăm pe toţi membrii echipajului cât mai curând posibil.

— Mă întorc din Spokane în seara asta. Dacă reuşiţi să adunaţi echipajul, îl pot ajuta pe medicul navei să-i verifice pe fiecare, ca să vadă dacă nu prezintă vreunul simptomele variolei.

— Consideră că s-a aranjat. Sarah, mi-ai mai putea face încă o favoare. E bine dacă vin să te iau mâine dimineaţa?

— Sigur, asta ar fi grozav. Şi, Dirk…, ma rog să nu fii infectat.

— Nu-ţi face griji, răspunse el, încrezător. În sângele meu e din cale-afară de mult rom pentru ca să supravieţuiască vreun virus.

Dirk îl sună imediat pe căpitanul Burch şi, cu ajutorul lui Leo Delgado, intrară repede în legătură cu toţi membrii echipajului care se aflaseră pe *Deep Endeavor.* Spre uşurarea lor, nici unul nu raportă vreun semn al bolii şi, a doua zi dimineaţa, apărură cu toţii la sediul local al NUMA.

Aşa cum promisese, Dirk trecu să o ia pe Sarah din apartamentul ei şi preferă să o facă la volanul imensului Chrysler din 1958.

— Maşina asta-i enormă, pe cuvântul meu, declară Sarah, urcându-se în colosul cu eleroane.

— Ăsta-i înţelesul originar pentru *heavy metal,* zâmbi Dirk, ambalând motorul şi scoţând maşina din parcare pentru a se îndrepta spre clădirea NUMA.

Marea majoritate a echipajului de pe *Deep Endeavor* o întâmpină pe Sarah cu căldură când apăru în faţa grupului adunat, iar ea observă că se purtau cu toţii mai degrabă ca o familie decât ca nişte colegi de serviciu.

— Mă bucur să-mi revăd prietenii de la NUMA, spuse ea, adresându-li-se. Aşa cum s-ar putea să ştiţi, colegul meu Irv Fowler, care s-a aflat pe navă împreună cu noi, a fost diagnosticat ca având variolă. Virusul acestei boli e extrem de contagios şi este important ca aceia care au fost contaminaţi să fie izolaţi cât mai repede. Trebuie să ştiu dacă, după ce eu, Irv şi

Sandy am plecat de pe *Deep Endeavor,* a avut cineva următoarele simptome: febră, dureri de cap, dureri de spate, crampe abdominale puternice, stare de disconfort, delir, sau vreo erupţie pe faţă, braţe sau picioare.

Îi examina, unul câte unul, pe membrii neliniştiţi ai echipajului, luându-le temperatura şi întrebând fiecare bărbat sau femeie despre semnele bolii mortale. Îi consultă chiar şi pe Dirk şi pe căpitanul Burch, după care scoase un oftat de vădită uşurare.

— Căpitane, doar trei dintre membrii echipajului prezintă semne minore de boală, asemănătoare cu ale gripei, care ar putea fi sau nu manifestările preliminare ale virusului. Solicit ca aceşti trei bărbaţi să rămână izolaţi până când le vom face analizele sângelui. Restul echipajului ar trebui să evite locurile publice aglomerate pentru încă cel puţin câteva zile. Aş vrea să mai fac încă o verificare la sfârşitul săptămânii, dar se pare că nu există nici un început de epidemie în rândurile echipajului, avem indicii promiţătoare.

— E o veste bună, răspunse Burch cu o voce în care se simţea uşurarea. Mi se pare ciudat că virusul nu s-a răspândit cu uşurinţă în spaţiul închis al navei.

— Pacienţii sunt în faza cea mai contagioasă după apariţia erupţiei, ceea ce se întâmplă, de obicei, la douăsprezece sau paisprezece zile după contaminare. Irv s-a simţit bine când a fost pe navă şi a ajuns în stadiul ăsta când lucra în Anchorage, aşa că e posibil ca virusul să nu se fi răspândit în vreme ce ne aflam la bord. Căpitane, aş vrea să mă asigur că acea cabină de pe *Deep Endeavor* în care a stat el este dezinfectată în întregime, ca şi toată lenjeria de pat şi vesela de la bord, pentru orice eventualitate.

— O să am grijă să se ia măsuri imediat.

— S-ar părea că sursa epidemiei de variolă s-a aflat pe Yunaska, presupuse Dirk.

— Aşa cred, răspunse Sarah. E o minune că tu şi Jack n-aţi fost infectaţi când ne-aţi cules de pe insulă.

— Probabil că ne-a salvat echipamentul de protecţie.

— Slavă Domnului, spuse ea, recunoscătoare.

— S-ar părea că e posibil ca prietenii noştri misterioşi de pe vasul de pescuit să se fi îndeletnicit cu ceva chiar şi mai urât decât cianura. Ceea ce îmi aduce aminte de… favoarea pe care ţi-am cerut-o?

Dirk o conduse pe Sarah la Chrysler, unde deschise capacul

imens al portbagajului. Înăuntru se afla carcasa de porţelan a bombei de pe *I-403,* ambalată cu grijă într-o cutie de lapte. Sarah studie obiectul cu o privire nedumerită.

— OK, mă dau bătută. Ce-i asta?

Dirk îi explică pe scurt ce se petrecuse în timpul excursiei sale la fortul Stevens şi al scufundării pe submarinul japonez.

— Laboratorul vostru ar putea identifica orice fel de reziduu? Intuiţia îmi spune că s-ar putea să existe o legătură.

Sarah rămase tăcută un moment.

— Da, pot cere să fie examinat, spuse apoi, pe un ton serios. Dar costă un prânz, adaugă, în cele din urmă, cu un zâmbet răutăcios.

Capitolul 17

Dirk o duse pe Sarah, cu maşina, la Laboratoarele Guvernamentale de Sănătate Publică din campusul Fircrest, unde transferară, cu grijă, fragmentul de bombă într-o mică încăpere de laborator. După ce îi mustră fiindcă aduseseră un exploziv în clădire, un cercetător jovial, cu un început de chelie, pe nume Hal, accepta să examineze fragmentul după încheierea unei întruniri a conducerii.

— Se pare că ne aşteaptă un prânz prelungit. Unde mergem? întrebă Sarah.

— Ştiu un loc liniştit, cu vedere frumoasă, către apă, răspunse Dirk, cu un zâmbet jucăuş.

— Răpeşte-mă cu maşina verde, râse ea, urcându-se în automobilul Chrysler, de culoare turcoaz.

Dirk scoase maşina din parcarea îngustă a laboratorului, strecurându-se pe lângă un Cadillac CTS care i se păru cunoscut şi care stătea pe loc, cu motorul pornit. Ieşind din campus, se îndreptă către sud, trecând prin preajma centrului agitat al oraşului Seattle, apoi viră spre vest, urmărind indicatorul rutier care arăta drumul către Fauntleroy. Ajungând în golful Puget Sound, la marginea apei, se îndreptă spre staţia de feribot Fauntleroy, apoi urcă Chrysler-ul pe rampă şi pe puntea destinată maşinilor de pe feribotul care aştepta. În timp ce parca automobilul în mijlocul maşinilor navetiştilor, înghesuite pe mai multe rânduri, Sarah se întinse şi îl strânse cu putere de mână.

— Un bufet expres de feribot? Gogoşi şi cafea? întrebă.

— Cred că putem face mai mult decât atât. Hai să urcăm sus şi să admirăm priveliştea.

Sarah îl urmă pe scările care se sfârşeau pe puntea superioară, deschisă, unde găsiră liberă o banchetă orientată spre partea de nord a golfului. În timp ce motoarele diesel de câte două mii cinci sute de cai putere fiecare desprindeau lin de doc vasul lung de o sută de metri, sunetul puternic al sirenei feribotului şi uşoara smucitură pe care o simţiră sub tălpi le dădură de înţeles că erau deja pe drum.

Limpede precum cristalul, ziua era de genul celor care le reaminteau localnicilor de ce îndurau burniţa iernilor lungi din Pacificul de Nord-vest ca să numească locul acela „acasă”. În

depărtare, de-a lungul orizontului, scânteiau Cascada şi lanţul munţilor Olimpiei, lucind atât de intens pe fundalul cerului azuriu încât păreau destul de aproape ca să-i poţi atinge. Reflexiile strălucitoare ale oţelului şi sticlei din centrul oraşului Seattle întrerupeau linia orizontului, iar punctul de reper reprezentat de Space Needle se înălţa ca un monolit al viitorului din desenele animate ale lui George Jetson. Dirk arătă către o jumătate de duzină de alte feriboturi care îşi purtau încărcătura umană de jur-împrejurul portului şi le privi ferindu-se din calea marilor cargoboturi care se deplasau de-a lungul culoarelor navigabile internaţionale.

Drumul către destinaţia lor, insula Vashon, nu dura decât cincisprezece minute şi, în momentul în care căpitanul feribotului începu să-l alinieze cu docul, Dirk şi Sarah se strecurară înapoi, către Chrysler. În timp ce ţinea uşa deschisă pentru ca Sarah să se instaleze pe locul pasagerului, Dirk îşi aruncă ochii asupra şirului de maşini din spatele lui. Un Cadillac negru, sedan, parcat cu patru locuri mai în spate, îi atrase privirea. Era acelaşi automobil care staţionase, cu motorul pornit, în parcarea Laboratorului de Sănătate Publică. Şi, îşi aminti acum, acelaşi pe care îl văzuse în timpul călătoriei sale spre Fortul Stevens.

— Am impresia că văd un prieten parcat în spatele nostru, îi spuse, calm, lui Sarah. Cred că ar trebui să mă duc să-l salut. Mă întorc imediat.

Mergând cu nepăsare de-a lungul şirului de maşini observă că în Cadillac erau doi asiatici care îl fixau cu privirea. După ce se apropie de portiera şoferului, se aplecă brusc şi-şi vârî capul prin geamul deschis.

— Scuzaţi-mă, băieţi, ştiţi cumva unde e toaleta? întrebă, cu voce de provincial.

Şoferul, un bătăuş îndesat, cu părul tuns scurt, continuă să se uite drept înainte, refuzând să-l privească în ochi şi clătina încet din cap. Dirk descoperi ceea ce căuta cu privirea, adică o uşoară umflătură sub haina bărbatului, lângă subţioara stângă, semn care trăda existenţa unui toc în care se afla arma. În partea cealaltă a automobilului, complicele de pe locul pasagerului nu avea nimic din timiditatea şoferului. Bărbatul costeliv, cu părul lung şi cu un cioc stufos, îi întoarse privirea lui Dirk, rânjind ameninţător, cu o ţigară pe jumătate fumată bălăbănindu-i-se între buze. Pe podea, între picioarele sale, era o servietă mare de piele, care, presupuse Dirk, ascundea ceva mai mult decât un

calculator şi un celular.

— Ţi-ai găsit prietenul? întrebă Sarah când se întoarse la Chrysler.

— Nu, răspunse el, clătinând din cap. M-am înşelat.

Un şuierat prelung al sirenei, urmat de două mai scurte, anunţară că feribotul acosta şi, câteva secunde mai târziu, Dirk scoase automobilul de pe puntea închisă destinată maşinilor, ieşind în bătaia soarelui strălucitor. Coborî rampa feribotului şi străbătu un chei lung, apoi viră, ieşind din debarcader şi pătrunzând pe insula Vashon.

Aceasta, plasată în capătul cel mai de jos al golfului, e un colţ pitoresc de rai, de nouăzeci şi cinci de kilometri pătraţi, aflat la numai câteva minute de aglomeraţia şi vacarmul din Seattle şi Tacoma. Nefiind accesibilă decât pe calea apei, insula şi-a menţinut calmul rural şi liniştea de mult izgonite din metropolele învecinate. Peisajul luxuriant, plin de păduri, e presărat cu câmpii pline de fragi şi de zmeura, iar locuitorii sunt un amestec boem de fermieri şi de intelectuali pasionaţi de lumea computerelor care caută mai degrabă pacea traiului tihnit decât viaţa de oraş.

Lăsând în jos capota, ca să se poată bucura într-o mai mare măsură de miresmele şi de frumuseţea locului, Dirk intră pe autostrada Vashon, îndreptându-se către sud şi îndepărtându-se de staţia feribotului din extremitatea nordica a insulei. Uitându-se în oglinda retrovizoare, urmări Cadillac-ul negru care ieşea din staţie aşternându-i-se pe urme şi menţinându-se la opt sute de metri în spatele automobilului de epocă. Continuară să se deplaseze spre sud pe o distanţă de mai mulţi kilometri, trecând pe lângă căsuţe pitoreşti şi pe lângă ferme intercalate printre crânguri stufoase de pini.

— E o senzaţie fantastică, izbucni Sarah, întinzându-şi braţele deasupra capului şi lăsând vântul răcoros să-i alerge printre degete.

Dirk zâmbi pentru sine însuşi, pentru că ştia prea multe femei care detestau mersul cu un automobil decapotabil pentru că li se răvăşea părul. Când conducea cu viteză o astfel de maşină, el unul se simţea ca şi cum ar fi navigat pe furtună, sau ca şi cum s-ar fi scufundat către o epavă neexplorată. Era o mică porţie suplimentară de aventură, care făcea viaţa mai amuzantă.

Văzând un indicator pe care era scris BURTON, încetini şi părăsi autostrada virând către est, pentru a parcurge o scurtă distanţă pe o şosea laterală îngustă, care ducea spre un cătun.

Trecură pe lângă câteva case, urmând meandrele drumului care se sfârşiră în parcarea unui han victorian pitoresc, situat chiar lângă apă. Construită ca reşedinţă de vară a unui magnat al presei din Seattle de la sfârşitul secolului trecut, clădirea cu trei etaje licărea în nuanţe pastelate de verde şi de liliachiu. Flori strălucitoare, plantate în vase mari şi în lădiţe erau aşezate pretutindeni, oferind privirii o paletă amplă de culori.

— Dirk, e frumos aici, spuse Sarah, radioasă, în timp ce el parca maşina. Cum ai descoperit locul ăsta?

— Unul dintre specialiştii noştri are o casă de vacanţă pe insulă. Pretinde că aici găseşti cel mai bun somon din tot statul, iar eu am de gând să aflu dacă e adevărat.

Dirk o conduse pe Sarah într-un restaurant intim aflat într-un capăt al cabanei care completa decorul victorian. Găsindu-l aproape gol, aleseră o masă situată alături de o fereastră largă, îndreptată către răsărit, care le oferea frumoasa privelişte a braţului de mare. După ce comandară o sticlă de Chardonnay din producţia locală, admirară panorama portului Quartermaster, dincolo de care se afla o insulă mai mică, numită Mauri. Către sud puteau vedea muntele Rainier, care se înălţa maiestuos în depărtare.

— Asta îmi aduce întrucâtva aminte de munţii Grand Teton, spuse Sarah, reamintindu-şi cu drag de piscurile stâncoase din nord-vestul statului Wyoming. Îmi plăcea să călăresc kilometri întregi în jurul lacului Jackson, de la poalele lor.

— Pariez că eşti şi o schioare pricepută, se aventură Dirk.

— Am lăsat în urmă câteva perechi de schiuri până m-am făcut mare, râse ea. Cum de-ai ştiut?

— Pârtia Jackson e la doi paşi. Am schiat o dată acolo, acum câţiva ani. Grozavă zăpadă.

— O ador, izbucni Sarah, cu ochii ei căprui scânteind. Dar sunt surprinsă să aflu ca ai fost la Jackson. Nu credeam că unui director de proiecte speciale de la NUMA i se permite să părăsească oceanul.

Fu rândul lui Dirk să râdă.

— Numai în concediu. În anul acela, s-a întâmplat să nu mai fie locuri disponibile în deşertul Gobi, zâmbi el. Aşadar, spune-mi, cum se face că o fată frumoasă din Wyoming a ajuns să lucreze la Centrul de Control Epidemiologic?

— E din cauză că eu sunt fata frumoasă din Wyoming, gânguri ea. În copilărie, la ferma părinţilor mei, îngrijeam întotdeauna

câte un viţel bolnav sau vindecam câte un cal care şchiopăta. Tata spunea mereu că sunt prea sentimentală, dar mie-mi plăcea, pur şi simplu, să stau printre animale şi încercam să le ajut. Aşa că am studiat medicina veterinară şi, după ce-am schimbat câteva slujbe, am reuşit să pun mâna pe un post de epidemiolog de teren la CDC. Acum călătoresc în toată lumea prevenind izbucnirea epidemiilor şi ajutând animalele bolnave şi mai sunt şi plătită pentru asta, zâmbi ea.

Dirk putea spune că ea compătimea într-adevăr animalele. Avea o inimă caldă, care părea să intre uşor în rezonanţă. Dacă nu ar fi fost angajată de CDC, ar fi condus probabil un adăpost pentru câini, sau ar fi ajutat la salvarea animalelor sălbatice, indiferent dacă ar fi fost sau nu plătită. În timp ce ea îl privea cu tandreţe, Dick se bucura fiindcă, în momentul acela, era acolo, alături de el.

Un chelner îşi făcu apariţia, tulburându-le intimitatea, dar aduse un prânz copios. Dirk savura un fille de somon la grătar, în timp ce Sarah mâncă scoici de apă dulce, pe care le găsii atât de fragede încât se topeau în gură. Ca desert, împărţiră o prăjitură cu brânză şi zmeură, apoi făcură o scurtă plimbare pe marginea apei, ţinându-se de mână. Dirk îi căuta din ochi pe cei doi bărbaţi din Cadillac, pe care îi văzu, în cele din urmă, în Burton, la câteva case distanţă, unde parcaseră.

— E minunat aici, dar cred că trebuie să ne întoarcem, spuse Sarah, dezamăgită. Până la ora asta, trebuie să fi sosit rezultatele analizelor sângelui bolnavilor din echipajul vostru, iar Hal probabil că a terminat testele făcute învelişului bombei.

Când se apropiau de maşină, ea se răsuci şi îl îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc pentru prânzul nemaipomenit, şopti.

— Răpirea femeilor frumoase în cursul după-amiezii e una dintre specialităţile mele, zâmbi el, apoi o luă în braţe şi o sărută îndelung, cu patimă. Ea îi răspunse încolăcindu-şi braţele în jurul lui şi strângându-l cu putere de mijloc.

Dirk scoase maşina din parcare şi merse încet, urmărind meandrele singurei străzi principale din Burton. În timp ce conducea, se uită după Cadillac-ul parcat pe o alee laterală, unde cei doi bărbaţi aşteptau să-i vadă trecând. Privind în oglinda retrovizoare, fu oarecum surprins să vadă ca autoturismul negru întoarse şi porni imediat pe urmele lor. Gata cu prefăcătoria, nu-i mai urmăreau pe ascuns, ceea ce nu era semn bun, gândi Dirk.

Cadillac-ul merse în spatele lor până la intersecţia cu

autostrada Vashon. Când opri ca să vireze, Dirk se uită din nou în oglinda retrovizoare. În văzu pe pasagerul cu cioc aplecându-se şi scoţând ceva din servieta de piele.

O senzaţie neplăcută îi strânse stomacul şi, fără să ezite nici măcar o clipă, apasă acceleraţia la maximum. Scrâşnind din cauciucuri, Chrysler-ul se năpusti pe autostradă şi porni în viteză către nord.

— Dirk, ce faci? îl întrebă Sarah, cu o privire nedumerită, când se simţi împinsă în spătarul scaunului.

Cât ai clipi, Cadillac-ul scrâşni şi pătrunse pe autostradă, în urma lor, împroşcând prundişul care zbura prin aer. De data aceasta, nu intenţiona să rămână în spatele lor, ci intră pe banda destinată circulaţiei din sens opus, ca să poată ajunge alături de vechiul Chrysler.

— Lasă-te la podea, îi strigă Dirk lui Sarah când, în oglinda laterală, văzu maşina neagră apropiindu-se. Năucită, dar înţelegând ce însemna tonul vocii lui, Sarah se lasă să alunece în spaţiul ca o cavernă destinat picioarelor, unde se ghemui. Dirk ridică uşor piciorul de pe acceleraţie şi privi în stânga, în timp ce Cadillac-ul li se alătura cu repeziciune. Geamul pasagerului era coborât şi tânărul bătăuş îi adresă lui Dirk un rânjet sardonic. Apoi ridică puşca mitralieră Ingram Mac-I0 pe care o ţinea în poală şi o îndreptă spre capul lui.

Poate că omul înarmat o fi fost mai tânăr, dar reflexele lui Dirk erau mai rapide. În momentul în care degetul ucigaşului apăsa pe trăgaci, el călcase deja frâna. O scurtă răpăială de foc ricoşa, fără să facă nici un rău, pe capota Chrysler-ului rămas pe neaşteptate în urma Cadillac-ului care accelera, într-un nor de fum cu miros de cauciuc ars. Pneurile înguste ale Chrysler-ului protestară, scrâşnind, în timp ce roţile se blocară pentru o clipă, înainte ca Dirk să elibereze frâna. Se opri o secundă, urmărind reacţia Cadillac-ului, apoi văzu ceea ce aştepta. Când stopurile celeilalte maşini se aprinseră, apăsă pe butonul de schimbare automată a raportului de transmisie, intrând în viteza a doua şi apăsă acceleraţia până la podea.

Ţevile de alimentare ale celor două carburatoare identice ale Chrysler-ului primiră un potop de benzină, împroşcând un şuvoi de combustibil în nesăţiosul motor de şase mii cinci sute de centimetri cubi. Având peste trei sute optzeci de cai putere, Chrysler-ul 300-D era cea mai rapidă şi cea mai puternică maşină autohtonă produsă în 1958. Fără să-şi arate vârsta, uriaşul

automobil ţâşni în lungul drumului, mugind precum un rinocer care atacă.

Luaţi prin surprindere de faptul că Chrysler-ul accelerase brusc, cei doi candidaţi la postura de asasin se înjurară unul pe celalalt când imensul automobil verde trecu pe lângă ei ca o săgeată. Cel cu puşca încercă să mai tragă o rafală, dar ochi prea târziu şi goli zadarnic încărcătorul, trimiţând gloanţele în pădure. Fiindcă traficul din sens opus era inexistent, Dirk intră pe banda din stânga după ce trecu de Cadillac, pentru ca omului înarmat aflat pe locul pasagerului să-i fie mai greu să ţintească.

— Ce se-ntâmplă? De ce trag în noi? ţipă Sarah, de pe podea.

— Fac pariu că-s nişte rude de-ale vechilor noştri prieteni din Alaska, striga Dirk ca să acopere zgomotul motorului, în timp ce schimba viteza într-a treia. Ne urmăresc de ceva timp.

— Putem scăpa de ei? întrebă Sarah, cu teamă în glas.

— Ne putem păstra avansul pe drum drept, dar ei vor câştiga teren în curbe. Dacă reuşim să ajungem mai aproape de staţia feribotului, unde sunt mai mulţi oameni, se vor retrage, răspunse el, sperând că vorbele aveau să i se adeverească.

Chrysler-ul pusese o distanţă mare între cele două maşini, dar Cadillac-ul o micşora încet şi sigur. O curbă strânsă îl sili pe Dirk să încetinească ca să poată menţine pe drum colosul de două tone, ceea ce îi permise Cadillac-ului mai uşor şi mai sprinten să câştige câţiva metri preţioşi. Furios şi pierzându-şi controlul, puşcaşul începu să descarce, cuprins de turbare, un al doilea încărcător, trăgând cu sălbăticie în maşina din faţa lui. Majoritatea gloanţelor vâjâiră, inofensive, lovind portbagajul şi creând o sită cu găuri mari, rotunde. Dirk se încovoie pe scaunul şoferului şi începu să meargă pe o traiectorie unduitoare, smucind maşina încoace şi încolo, la întâmplare, pentru a evita să devină o ţintă fixă.

— Cât mai avem? întrebă Sarah, încă lipită de podeaua mochetată.

— Doar vreo trei kilometri. O să reuşim, răspunse Dirk, aruncându-i o privire plină de încredere.

Dar, în sinea lui, îşi adresă o sudalmă. Înjură fiindcă o pusese într-un astfel de pericol şi fiindcă nu ceruse ajutor mai devreme, când îşi dăduse seama că era urmărit. Şi înjură şi fiindcă era neînarmat, sigurul obiect pe care îl putea folosi ca să riposteze fiind automobilul vechi de aproape cincizeci de ani.

Aidoma unui vultur care-şi urmăreşte prada, Cadillac-ul negru

imita toate mişcările Chrysler-ului, încercând, cu disperare, să înghită distanţa dintre cele două vehicule în plină viteză. Când intrară pe o lungă porţiune dreaptă ă autostrăzii Vashon, Dirk privi în jos şi văzu că acul vitezometrului ajunsese la două sute de kilometri pe oră. Fiindcă din partea opusă se apropia o camionetă albastră, Dirk trecu pe partea dreaptă, continuând să apese acceleraţia până la podea. Mult prea preocupat să depăşească Chrysler-ul, şoferul Cadillac-ului nu observă din timp camioneta care se apropia cu repeziciune şi intră brusc pe dreapta, în ultimul moment, cu brutalitate, panica făcându-l să frâneze din instinct. Manevra îi permise Chrysler-ului să câştige câţiva metri preţioşi şi îl făcu pe puşcaşul frustrat să sloboadă un potop de blasfemii.

Dar supremaţia temporara a lui Dirk era pe sfârşite. În extremitatea nordică a insulei, înainte de a coborî spre staţia feribotului, autostrada Vashon se derula pe o serie de meandre şi de curbe strânse, iar avantajul acelei curse nu mai ţinea de viteză, ci de manevrabilitate. Venind în viteză de pe lunga porţiune rectilinie, Dirk frână cu putere înainte de a lua o curbă la stânga, străduindu-se din răsputeri să menţină pe drum uriaşul automobil decapotabil. Cadillac-ul, mai agil, recâştigă repede terenul pierdut şi ajunse curând la numai câţiva metri în spatele barei de protecţie a maşinii lui Dirk. El auzi din nou mitraliera care scuipa foc şi îşi lăsă capul în jos. O rafală sfărâmă parbrizul din faţa lui, transformând sticla într-un labirint de fisuri, ca nişte ciupituri de vărsat şi de găuri. Un glonte ajunse şi mai jos, iar Dirk aproape că îl simţi zdrelindu-i obrazul când trecu şuierând, înainte de a se sfărâma de tabloul de bord.

— Nemernicilor, m-am mai bărbierit o dată astăzi, bodogăni, furia devenindu-i mai puternică decât teama.

Când luă curba următoare, pneurile de modă veche, cu inserţie textilă, scrâşniră zgomotos, lăsând în urmă, pe autostradă, o dâră neagră de fum. Puşcaşul, care golise deja două încărcătoare, începu să tragă cu mai multă grijă, ca să nu-şi irosească muniţia rămasă. Aşteptă până când Chrysler-ul luă un viraj la dreapta, apoi îl împroşcă cu rafale scurte. Făcu prostia de a nu lua în seamă posibilitatea de a trage în cauciucuri şi îşi menţinu tirul asupra cabinei.

Valurile de gloanţe care pătrundeau în interior îi scăldau pe Dirk şi pe Sarah într-un potop neîntrerupt de sticlă spartă, sfărâmături de plastic şi aşchii de metal. Dirk făcea tot ce-i

stătea în puteri ca să menţină maşina pe axul drumului, trăgând mereu cu ochiul în oglinzile laterale ca să se asigure că celalalt automobil nu accelera, ajungând alături de ei, pentru a avea mai multe şanse să-i ucidă. În mai multe rânduri, viră brusc către una din marginile drumului, aproape lovindu-se de partea din faţa a Cadillac-ului, înainte ca şoferul acestuia să încetinească, menţinându-se la distanţa de un metru şi jumătate în spatele lor.

Dirk se simţea ca un boxer în ring, tot aplecându-se şi răsucindu-şi capul şi trupul în sus şi-n jos şi dintr-o parte în cealaltă, străduindu-se să vadă drumul şi să evite, în acelaşi timp, ploaia de gloanţe. Se ghemui când maşina luă o curbă la dreapta, uitându-se la şirul de găuri care apărură, trasând cu acurateţe o linie în josul capotei. Rafala străpunsese radiatorul, făcând ca o dâră albă de fum să iasă prin mască, şuierând. Dirk realiză că nu le mai rămăsese mult timp. Fără lichid de răcire, motorul urma să se supraîncălzească şi să se gripeze. El şi Sarah urmau să fie o pradă uşoară.

Fiindcă se apropiau de extremitatea nordica a insulei, încercă o ultimă manevră. Înainte de o curbă strânsă la stânga, se îndreptă spre axul drumului şi reduse puţin viteza, lăsând Cadillac-ul să se apropie. Apoi îşi puse ambele picioare pe pedala de frână şi apăsă cu toată puterea. În scârţâitul pneurilor din al căror cauciuc ars se înălţă un nor de fum, Cadillac-ul lovi cu putere spatele Chrysler-ului înainte ca şoferul să-şi trântească piciorul pe frână. Dar acţiunea pe care mizase Dirk pentru a distruge partea frontala a celuilalt automobil eşuă. Frânele de tip vechi, cu tambur, ale Chrysler-ului, nu erau pe măsura sistemului de frânare ABS şi maşina mai nouă aproape că se oprise, în timp ce imensul Chrysler continua să alunece de-a lungul drumului. Şoferul Cadillac-ului înţelese şiretlicul şi se menţinu, apoi, la o distanţă sigură. Dirk luă piciorul de pe frână şi apăsă pedala de acceleraţie, sperând să continue să câştige teren. În momentul acela, nu-i mai rămăseseră prea multe de făcut.

Cele două maşini ajunseseră în vârful ultimei coline din partea nordică a insulei. De acolo, drumul şerpuia, coborând treptat în josul dealului, către ţărm, trecând pe lângă câteva alei cu prăvălii şi case înainte de a se termina la debarcaderul feribotului. Dirk văzu o coloană firavă de maşini care începeau să marcheze autostrada venind din direcţia opusă şi presupuse că tocmai coborâseră de pe un feribot.

Cu toate că drumul era acum circulat, puşca mitralieră

continua să tragă. Asasinii nu mai aveau de ales şi erau hotărâţi să-i ucidă pe Dirk şi pe Sarah, indiferent cine le-ar fi stat în cale. Dirk îi adresa lui Sarah o privire grăbită şi un zâmbet silit. În ochii ei catifelaţi se citea un amestec de teamă şi încredere. Încredere în puterea lui de a găsii, cumva, o cale de salvare. Dirk strânse cu putere volanul, mai decis ca oricând să o apere de orice rău.

Dar timpul pe care-l mai avea la dispoziţie era de ordinul secundelor. Vechiul Chrysler, care semăna acum cu rămăşiţele ţintei unui bombardier B-2, îşi trăia, fără îndoială, ultimele clipe. De sub capotă, fumul ţâşnea în valuri, acompaniat de melodia ritmată a pocnetelor şi de gemetele motorului aproape sleit. Din spatele maşinii ieşeau scântei când ţeava de eşapament ruptă zgâria pavajul cu un scrâşnet sâcâitor. Până şi cauciucurile se tociseră pe alocuri din cauza frânării violente, se ovalizaseră şi scoteau un zgomot surd. Dirk observă că acul indicator al ceasului de temperatură stătea în zona roşie de câteva minute.

Când drumul începu să şerpuiască mai aproape de apă, auzi şuieratul sirenei unui feribot, care acoperi zgomotul motorului. Venind din spate, scârţâitul ascuţit al pneurilor Cadillac-ului şi răpăitul mitralierei îi zăngăneau în urechi. Imensul Chrysler se poticni brusc când motorul începu să se înfierbânte peste măsură. Ochii lui Dirk rătăciră asupra împrejurimilor, căutând o maşină de poliţie, o bancă care ar fi putut avea un paznic înarmat, sau orice fel de ajutor la care ar fi putut apela ca să se apere. Dar nu văzu decât căsuţele pitoreşti de la marginea golfului, cu micile lor grădini cu flori.

Apoi, uitându-se în josul dealului, către staţia feribotului de care se apropiau, avu o idee. Cu foarte puţine şanse de izbândă, îşi închipui, dar în momentul acela nu aveau nimic de pierdut.

Sarah îşi ridică ochii şi observă expresia plină de încredere care i se aşternuse brusc pe chip.

— Ce e, Dirk? ţipă ea, acoperind vacarmul.

— Sarah, iubito, răspunse el categoric, cred că vaporul a sosit.

Capitolul 18

Larry Hatala urmări cu privirea ultima maşină din şir, un microbuz Volkswagen din 1968, de culoarea verde a boabelor de mazăre, care pătrunsese pe feribot după ce urcase rampa pufăind. Supraveghetorul încărunţit al staţiei de pe insula Vashon, un veteran aflat de treizeci de ani în slujba Ministerului Transporturilor, clătină din cap şi îi zâmbi şoferului vechii maşini hippy, un bărbat bărbos, cu basma şi ochelari cu ramă metalică, subţire. Îndată ce Volkswagen-ul se află în siguranţă, la bord, Hatala lăsă în jos o barieră de lemn vopsită în portocaliu şi alb, semn care interzicea orice fel de trafic în capătul debarcaderului. Fiindcă nu mai avea nimic de făcut în următoarele treizeci de minute care îl despărţeau de sosirea feribotului următor, Hatala îşi şterse fruntea cu o mânecă după ce îşi scoase şapca uzată, de baseball, pe care o flutură, vesel, către colegul său de pe feribotul care se îndepărta. Un bărbat tânăr, într-o salopetă gri, termină de instalat o balustradă de-a curmezişul pupei, apoi îi răspunse lui Hatala maimuţărind un salut militar. Când pilotul apăsă claxonul pneumatic, scoţând un sunet profund, Hatala dezlegă parâma de amarare şi îi azvârli capătul liber pe feribot, unde colegul său o făcu colac, cu grijă, pregătind-o pentru următoarea oprire.

Ecoul claxonului abia pierise de deasupra apei, când Hatala prinse un sunet neobişnuit. Era vaietul unor cauciucuri care scrâşneau violent pe asfalt. Îşi ridică ochii către şosea, dar nu întrezări decât două maşini care se vedeau, când şi când, într-o străfulgerare, coborând dealul, dincolo de copaci. Vuietul motoarelor turate şi fluieratul pneurilor se apropiară, însoţite de nişte detunături pe care, reamintindu-şi de zilele petrecute în marina militară, Hatala le recunoscu drept focuri de armă. În cele din urmă, maşinile ieşiră dintre copaci, îndreptându-se către debarcader, iar Hatala le privi uluit, cu ochii cât cepele.

Uriaşul Chrysler verde părea un dragon care alerga, imaginea fiind desăvârşită de răsuflarea fumegândă a focului şi de aburul care se revărsa prin mască. Un bărbat cu părul negru, încovoiat pe scaun, menţinea pe şosea, cu abilitate, colosul fumegând, care mergea cu o viteză evident mai mare decât îşi putea permite. Era urmărit, cu înverşunare, de un Cadillac negru,

lucios, prin al cărui geam deschis din partea pasagerului atârna un tânăr asiatic, trăgând sălbatic cu o armă automată care le făcea mai mult rău copacilor de pe marginea drumului decât ţintei sale. Pentru a-l îngrozi pe deplin pe Hatala, automobilul verde, decapotabil, viră către intrarea în staţia feribotului, îndreptându-se către debarcader.

Era limpede că vechiul Chrysler ar fi trebuit să cedeze demult. O ploaie nimicitoare de foc tencui maşina cu plumb, bombardându-i caroseria şi interiorul, în care făcu numeroase găuri şi, în plus, secerând cabluri, furtunuri şi curele de transmisie. Uleiul aprins, amestecat cu lichidul din radiator, se revărsă din motorul încins la roşu, în care nu mai rămăsese aproape nici un fel de lichid. Părând să-şi aibă propriul suflet, bătrânul Chrysler nu era încă pregătit să cedeze şi îşi folosea până şi ultima suflare.

— Dirk, unde suntem acum? întrebă Sarah, care nu vedea nimic din cotlonul ei de pe podea.

Zgomotul cauciucurilor care rulau pe lemn îi spunea că nu se mai aflau pe şosea.

— Trebuie să prindem un vapor, se încruntă Dirk. Ţine-te bine.

Văzu un om care îşi flutura larg braţele, la vreo cincizeci de metri în faţa lui, la capătul digului. Dincolo de chei, zări apa învolburată de zbaturile feribotului, care începea să se îndepărteze de doc. Laţul începea să se strângă.

Pe moment, Cadillac-ul din spatele lui pierdu teren, aproape ratând virajul când Dirk se năpusti spre debarcader. Încăpăţânat, şoferul era hotărât să nu se dezlipească de Chrysler şi acceleră cu putere, fără să-i pese că digul era scurt şi că feribotul se îndepărta. La rândul său, trăgătorul era absorbit de urmărire, având intenţia să înfigă un glonţ în şoferul îndărătnic, care reuşise cumva să scape de rafalele anterioare.

Şi Dirk îşi apăsa piciorul pe acceleraţie, dar din cu totul alt motiv. Îşi ţinea respiraţia, sperând că automobilul nu avea să se dezmembreze în următoarele câteva secunde. Deşii de capătul digului nu-l despărţeau decât câţiva metri, i se păru că trecuse o eternitate până să-l atingă. Între timp, feribotul continua să se îndrepte încet către largul golfului.

În timp ce maşinile treceau în plină viteză, doi băieţi care pescuiau la marginea debarcaderului fugiră într-un suflet în spatele unui pilon, lăsându-şi undiţele ca ofranda în calea automobilelor când se adăpostiră dintr-un salt. Spre surprinderea

lui Dirk, omul din capătul digului încetă să-şi fluture braţele şi săltă bariera vopsită în portocaliu şi alb, părând să fi înţeles inutilitatea încercării de a opri mormanul de oţel din Detroit care venea spre el cu repeziciune. Când trecu pe lângă Hatala cu motorul urlând, Dirk dădu din cap, în semn de mulţumire şi făcu, vesel, cu mâna. Împietrit, celălalt îi întoarse privirea cu ochii holbaţi.

Motorul cu opt cilindri în V ai Chrysler-ului bătea acum ca un picamer, dar bătrâna fiară rezista şi îi oferea lui Dirk fiecare fărâmă de putere pe care o putea aduna. Uriaşul automobil decapotabil intră ca o vijelie pe rampa de la capătul digului şi se lansă în aer ca azvârlit dintr-un tun. Dirk îşi încleştă mâinile de volan şi, în timp ce privea fâşia de apă albastră lată de doisprezece metri de dedesubt, îşi adună toate puterile în aşteptarea impactului. Văzduhul se umplu de ţipete când pasagerii şocaţi din spatele feribotului se grăbiră să se ferească din calea monstruozităţii verzi care se năpustea asupra lor. Datorită inerţiei şi unghiului rampei, Chrysler-ul zbură prin aer, descriind un arc aproape perfect înainte ca gravitaţia să-l ia în primire, trăgându-i botul cu repeziciune în jos. Dar trecuse peste apă şi urma să plonjeze pe feribot.

Roţile din faţă se izbiră de punte, trecând doar cu vreo doi metri dincolo de marginea pupei deschise, iar forţa loviturii făcu cauciucurile să explodeze. O fracţiune de secundă mai târziu, ajunseră jos şi roţile din spate, zdrobind parapetul scund şi ajungând doar. La câţiva centimetri de margine. O porţiune a balustradei intră în cauciucul uneia dintre roţi, unde se împăna când maşina se prăbuşi pe punte cu toată greutatea. Şi asta le salvă viaţa. Balustrada încastrată în puntea de lemn acţionă ca o ancoră, nepermiţând ca automobilul să alunece intrând nebuneşte în şirul de maşini parcate. Vechiul şi masivul Chrysler săltă de două ori, apoi patină încet, oprindu-se la exact şase metri de locul în care aterizase şi lovind uşor autobuzul Volkswagen de culoarea mazărei.

Cadillac-ul negru nu se descurcă la fel de bine. Cu câteva clipe în urmă, şoferul acestuia îşi dăduse seama prea târziu că feribotul părăsise docul. Prea îngrozit ca să mai încerce să oprească, continuase să apese pe acceleraţie şi zburase de pe doc în tandem cu Chrysler-ul. Numai că, între timp, feribotul ajunsese în afara razei sale de acţiune.

În vreme ce puşcaşul urla de-ţi îngheţa sângele în vine,

Cadillac-ul se înălţă cu graţie către cer înainte ca botul să i se zdrobească de pupa feribotului, cu un zgomot asurzitor. Bara de protecţie din faţă nimeri peste literele scrise cu vopsea care alcătuiau numele feribotului, *Issaquah,* exact deasupra liniei de plutire, apoi întreaga maşină se încreţi ca o armonică. Epava mutilată căzu cu zgomot în apă, împroşcând-o cu putere şi se scufundă la doisprezece metri, ducându-şi ocupanţii striviţi în mormântul de sub talazuri.

În Chrysler, Dirk îşi reveni după şocul impactului şi număra rănile pe care le căpătaseră. Simţea ca îşi scrântise un genunchi şi că îl durea şoldul şi îşi şterse sângele care îi mustea din buza de sus, în care îşi făcuse o tăietură adâncă lovindu-se de volan. Dar toate celelalte părţi ale corpului păreau să fie nevătămate. De pe podea, Sarah îl privi dintr-un unghi neobişnuit şi se forţă să-şi aştearnă un zâmbet peste strâmbătura de durere.

— Cred că mi-am rupt piciorul, spuse, calmă, dar n-am nimic altceva.

Dirk o ridică, o scoase din maşină şi o aşeză cu delicateţe pe punte, în timp ce o mulţime de pasageri veneau să-şi ofere ajutorul. În faţa lor, una dintre portierele autobuzului Volkswagen se deschise larg şi în cadrul ei apăru bătrânul şofer hippy, a cărui înfăţişare era desăvârşită de coada de cal şi de burdihanul pe jumătate ascuns sub un tricou Grateful Dead[12], cu pete colorate. Studie priveliştea din spatele lui cu ochii bulbucaţi. Fumul se înălţa încet din resturile automobilului Chrysler, care ardea mocnit, îmbâcsind aerul cu mirosul de ulei şi de cauciuc ars. Caroseria metalică a maşinii era împodobită, cât era de lungă, cu găuri de glonte, în timp ce în interior erau împrăştiate cioburi de sticlă şi zdrenţe din tapiţeria de piele a scaunelor. Cauciucurile din faţă erau dislocate din cauza exploziei din momentul impactului, iar din cauciucul uneia dintre roţile din spate ieşea, în mod straniu, o bucată din balustrada metalică. În spatele automobilului avariat, puntea era străbătută de tăietura adâncă, ca o urmă trasată cu violenţă într-un miez de pâine. Când bărbatul care inspecta locul mergând de colo-colo ajunse în preajma lui, Dirk îi adresă un zâmbet slab.

În cele din urmă, bătrânul hippy clătină din cap şi spuse, cu sarcasm:

— Arată haios, omule. Sper sincer că ai asigurare.

---

[12] Formaţie americana (1965-l995) de muzica rock cu influenţe psihedelice (n.tr.)

Autorităţile avură nevoie de numai câteva ore ca să rechiziţioneze o barjă veche de lucru şi să o poziţioneze în largul debarcaderului feribotului. Macaraua de douăzeci de tone a acesteia ridică cu uşurinţă de pe fund Cadillac-ul strivit şi îl lăsă, cu un zgomot surd, pe puntea ei unsuroasă. O echipă de paramedici extrase cu grijă din automobil trupurile zdrobite şi le transferă la morga din zonă. Cauza morţii fu înregistrată, simplu, drept rănire grava în urma unui accident în care fusese implicat un vehicul motorizat.

La solicitarea NUMA, FBI-ul interveni şi deschise o anchetă federală asupra incidentului. Încercările iniţiale de a-i identifica pe bandiţi nu dădură nici un rezultat, pentru că asupra cadavrelor nu se afla nici o legitimaţie, iar Cadillac-ul se dovedi a fi o maşină închiriată furată. În cele din urmă, Departamentul Imigrărilor preciză că cei doi bărbaţi erau japonezi care intraseră în ţară ilegal, venind din Canada.

La morga ţinutului Seattle/King, şeful medicilor legişti scutură din cap, nervos, când încă un anchetator veni să examineze trupurile.

— Nu ne putem vedea de treabă atâta vreme cât îi avem aici pe aceşti aşa-zişi gangsteri japonezi, bodogăni el, către un subaltern, când alţi doi federali părăsiră locul de depozitare a cadavrelor.

Asistentul său, un fost medic militar care petrecuse cândva un an în Seul, încuviinţă dând din cap.

— Am face bine să instalăm o uşă turnantă la camera frigorifică, glumi el.

— O să fiu fericit când o să primim actele şi o să-i putem trimite înapoi, în Japonia.

— Sper că adevăratul lor cămin e acolo, spuse asistentul, împingând încet cadavrele la loc, în compartimentul frigorific. Dacă mă întrebaţi, eu sunt în continuare de părere că arată ca doi coreeni.

Capitolul 19

După ce stătu douăsprezece ore lângă patul ei de spital, Dirk reuşi în sfârşit să-i convingă pe doctorii din Swedish Providence Medical Center din Seattle să o externeze pe Sarah în dimineaţa următoare. Deşi, în mod normal, un picior rupt nu justifica rămânerea în spital pe timpul nopţii, medicii, dând dovadă de prudenţă, îşi făceau griji din cauza traumatismului datorat accidentului şi doreau să o ţină sub observaţie. Sarah era norocoasă, fiindcă fractura tibiei, sau a fluierului piciorului, nu avea nevoie de tije sau de şuruburi pentru fixare. Doctorii puseră piciorul în ghips şi o îndopară cu analgezice, apoi îi semnară externarea.

— Cred că o să te pot invita la dans cât de curând, glumi Dirk, în timp ce îi împingea scaunul cu rotile către uşa de ieşire din spital.

— Numai dacă îţi plac picioarele zdrobite, răspunse ea, strâmbându-se la ghipsul gros care îi acoperea gamba.

Deşi ea susţinu cu insistenţă că se simţea destul de bine ca să lucreze, Dirk o duse acasă, în apartamentul ei elegant din cartierul Capitol Hill din Seattle. O aşeza cu grija pe o canapea de piele şi îi sprijini piciorul rupt pe o pernă mare.

— Mă tem că trebuie să mă întorc la Washington, unde am fost chemat, spuse el, mângâindu-i părul mătăsos în timp ce îi potrivea pernele de la spate. Trebuie să plec diseară. O să mă asigur că Sandy trece să vadă cum te descurci.

— Probabil că n-am să reuşesc s-o ţin la distanţă, zâmbi ea. Dar cum rămâne cu bolnavii din echipajul de pe *Deep Endeavor?* Trebuie să aflăm dacă e totul în ordine în privinţa lor, spuse, străduindu-se să se ridice de pe canapea.

Medicamentele o făceau ca să simtă de parcă mintea şi trupul i-ar fi fost învăluite într-un strat de miere şi se forţa să-şi păstreze luciditatea, în ciuda dorinţei copleşitoare de a dormi.

— OK, zise Dirk, împingând-o cu blândeţe înapoi şi aducându-i un telefon portabil. Ai voie să dai un singur telefon, pe urmă e ora ta de culcare.

În timp ce ea suna la Laboratorul de Sănătate Publică, el verifică bucătăria, ca să se convingă că era aprovizionată cu de-ale gurii. Uitându-se în frigiderul destul de gol, se întrebă, într-o

doară, de ce femeile necăsătorite păreau întotdeauna să aibă în casă mai puţină mâncare decât bărbaţii celibatari pe care îi cunoştea.

— Veşti bune, strigă ea, cu voce neclară, punând receptorul în furcă. Testele membrilor bolnavi ai echipajului sunt negative. Nici urmă de variolă.

— E o veste excelentă, spuse Dirk, revenind alături de ea. O să-l anunţ pe căpitanul Burch înainte de a pleca la aeroport.

— Când te revăd? întrebă ea, strângându-l de mână.

— Fac doar o excursie până la sediu. O să mă întorc înainte să-ţi dai seama c-am plecat.

— Aşa ar fi de dorit, spuse ea, coborându-şi pleoapele.

Dirk se întinse şi îi dădu părul deoparte, apoi o săruta cu tandreţe pe frunte. Când se ridică în picioare, văzu că ea adormise deja.

Dirk dormi buştean în timpul zborului de-a curmezişul ţării, pe durata căruia, de obicei, nimeni nu poate închide un ochi şi se trezi după ora opt dimineaţa, în momentul în care avionul cu reacţie al NUMA atingea pista de aterizare de la Aeroportul Naţional Ronald Reagan din Washington. Lângă terminalul guvernamental i se lăsase o maşină, la al cărei volan ieşi din parcare, sub o burniţă fină. În timp ce părăsea aeroportul, privi lung în direcţia unui hangar aparent dărăpănat aflat la capătul uneia dintre piste. Deşi tatăl său nu era în ţară, se simţea îndemnat să-i viziteze ascunzătoarea şi să meşterească la unul dintre numeroasele automobile vechi depozitate acolo. Mai întâi munca şi pe urmă distracţia, îşi spuse şi îndreptă maşina împrumutată spre autostradă.

Conduse pe George Washington Memorial Parkway până la ieşirea din aeroport, apoi o luă spre nord, trecând prin stânga Pentagonului pe când se deplasa de-a lungul fluviului Potomac. Mai parcurse o scurtă distanţă, apoi intră pe autostrada care cotea spre clădirea impozantă, de sticlă verde, care găzduia sediul NUMA. Intră pe poarta păzită, destinată angajaţilor şi pătrunse în garajul subteran, unde parcă. Deschise portbagajul, îşi saltă pe umăr un sac de marinar, apoi urcă cu liftul angajaţilor până la etajul al zecelea, unde uşa se deschise către un labirint complicat, în care computerele bâzâiau în surdină.

Bazându-se pe un buget care l-ar fi făcut să plângă pe un dictator din lumea a treia, reţeaua de computere a Centrului de

Date Oceanografice a NUMA era întruchiparea tuturor soluţiilor tehnice existente în domeniul procesării computerizate. În imensele sale baze de date era adăpostită cea mai strălucită colecţie de informaţii despre resursele oceanografice din lume. Date actualizate despre starea vremii, despre curenţi, despre temperatura şi despre orice tip de vieţuitoare erau recepţionate prin satelit din sute de situri marine îndepărtate, de pe întreg globul, putând oferi, în orice moment, un instantaneu al condiţiilor oceanice şi al sensului de evoluţie al acestora. Legăturile cu centrele de cercetare universitară de frunte furnizau date despre studiile în curs de desfăşurare atât în domeniile geologiei, biologiei marine, florei şi faunei subacvatice, cât şi în cele ale ingineriei şi tehnologiei. Biblioteca proprie de referinţe istorice a NUMA conţinea, literalmente, milioane de surse de date şi reprezenta un rezervor permanent de informaţii pentru institutele de cercetări din toată lumea.

Dirk îl găsii pe maestru dincolo de reţeaua de computere, aşezat în spatele unei console, ronţăind un fursec cu gem, pe care îl ţinea într-o mână şi lucrând cu cealaltă pe tastatură. Unui străin, Hiram Yaeger îi lăsa impresia unui fan de la concertele lui Bob Dylan. Trupul lui uscăţiv era înveşmântat într-o pereche de blugi Levis şi o jachetă de acelaşi tip, pe sub care purta un tricou alb, ţinută care era întregită de o pereche de cizme de cowboy. Având părul lung şi cărunt legat într-o coadă de cal, înfăţişarea sa dezminţea faptul că locuia într-o suburbie luxoasă din Maryland, că soţia sa fusese fotomodel, iar maşina sa era un BMW seria 7. Privind pe deasupra ochelarilor cu rama subţire, de metal, îl zări pe Dirk cu coada ochiului şi îl întâmpină cu un surâs.

— Ia te uită, tânărul domn Pitt, zâmbi el, cu căldură.

— Ce mai faci, Hiram?

— Pentru că nu mi-am făcut maşina zob şi nici n-am distrus elicopterul Agenţiei, trebuie să spun că-mi merge foarte bine, glumi el. Apropo, stimatul nostru director a fost înştiinţat de pierderea unuia dintre bunurile zburătoare ale NUMA?

— Da. Din fericire, cu tata şi Al încă în Filipine, şocul a fost, oarecum, diminuat.

— Sunt ocupaţi până peste cap din cauza unei scurgeri toxice peste care au dat lângă Mindanao, aşa ca ţi-ai ales bine momentul, zise Yaeger. Ei, spune-mi cărui fapt îi datorez plăcerea vizitei tale?

— Păi, ezita Dirk, e vorba de fiicele tale. Aş vrea să ies

împreună cu ele.

Pentru o clipă, Yaeger luă propunerea lui Dirk în serios şi chipul său subţire şi copilăros păli. Cele două fete gemene, care tocmai absolviseră un liceu particular, erau bucuria vieţii lui. Vreme de şaptesprezece ani, alungase cu succes orice persoană de sex masculin care dăduse chiar şi cel mai mic semn că ar fi avut intenţia să le atingă. Dumnezeu ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ele şi-ar fi pierdut capul după colţurosul şi charismaticul Dirk.

— Mai pronunţă-le numele în prezenţa mea şi-o să am grijă să dispari de pe statul de plată şi să figurezi cu atâtea datorii încât n-o să le plăteşti nici în cinci vieţi, îl ameninţă Yaeger.

Era rândul lui Dirk să chicotească zgomotos, râzând de slăbiciunea celuilalt. Geniul computerelor se înmuie şi zâmbi şi el, amuzat de trucul inofensiv al lui Dirk.

— OK, fetele sunt tabu. Ceea ce vreau e să petrec puţin timp cu tine şi cu Max înainte de a mă întâlni cu Rudi, ceva mai târziu, tot în dimineaţa asta.

— Ei, cu asta pot fi de acord, răspunse Yaeger, încuviinţând cu o aplecare hotărâtă a capului. Fursecul fusese devorat, aşa că degetele ambelor sale mâini dansară pe tastatură, invocând-o pe Max, confidenta sa bionică.

Max nu era o colegă programatoare, ci o inteligenţă artificială, a cărei interfaţă virtuală avea forma unei imagini holografice. Creând-o ca să-l ajute să caute prin bazele imense de date, Yaeger îi modelase cu ingeniozitate interfaţa vizuală după chipul soţiei sale, Elsie, adăugându-i o voce senzuală şi o personalitate obraznică. O femeie atrăgătoare, cu părul castaniu şi ochii de culoarea topazului, apăru dintr-o dată pe o platformă aflată în partea opusă a încăperii faţă de consola în formă de potcoavă. Purta o bluză cu decolteul lăsat, croită cu economie, care-i scotea la iveală buricul şi o fustă foarte scurtă, de piele.

— Bună dimineaţa, domnilor, murmură imaginea tridimensională.

— Mneaţa, Max. Ţi-l aminteşti pe tânărul Dirk Pitt?

— Bineînţeles. Mă bucur să te revăd, Dirk.

— Arăţi bine, Max.

— Aş arata şi mai bine dacă Hiram ar înceta să mă îmbrace în costumele lui Britney Spears, răspunse ea, cu dispreţ, plimbându-şi mâinile în josul trupului.

— Bine. Mâine te îmbrac de la Prada, promise Yaeger.

— Mulţumesc.

— Dirk, ce anume vrei s-o întrebi pe Max? se interesă Yaeger.

— Max, ce-mi poţi spune despre realizările japonezilor din al Doilea Război Mondial în privinţa armelor chimice şi bacteriologice? spuse Dirk, redevenind serios.

Max ezită un moment, fiindcă întrebarea impunea o căutare masivă, prin mii de baze de date. Nelimitându-se la resursele oceanografice, Yaeger conectase reţeaua NUMA la o multitudine de surse de informaţii guvernamentale şi publice, de la biblioteca Congresului până la Comisia de Supraveghere a Pieţei de Capital. Max sortă informaţiile şi aduna datele esenţiale într-un răspuns scurt şi concis.

— Armata japoneză a întreprins cercetări şi experimente masive în ceea ce priveşte armamentul chimic şi bacteriologic, atât în timpul, cât şi înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Primele cercetări şi primele transpuneri în practică au avut loc în Manciuria, sub conducerea Armatei Japoneze Imperiale de ocupaţie, după ce aceasta a preluat controlul asupra nord-estului Chinei, în 1931. În regiune au fost construite numeroase unităţi de producţie, ca centre experimentale, sub masca unor fabrici de cherestea sau sub alte paravane. În interiorul acestora, prizonierii chinezi erau subiecţii unei game largi de experimente cu agenţi patogeni şi produse chimice. Fabrica de la Qiqihar, condusă de Unitatea Militară 516, era cel mai întins centru de cercetare japonez pentru realizarea armelor chimice, deşi acestea erau produse pe teritoriul Japoniei. Cele mai importante centre de cercetare şi testare a armelor bacteriologice erau Changchun, sub controlul unităţii militare 100 şi întinsul Ping Fan, condus de unitatea militară 731. Fabricile erau, de fapt, nişte închisori imense, unde erau trimişi şi folosiţi drept cobai infractorii şi vagabonzii din zonă, deşi puţini dintre captivi aveau să supravieţuiască încarcerării.

— Am citit despre unitatea 731, comenta Dirk. Unele dintre experimentele lor făceau ca naziştii să pară nişte cercetaşi adolescenţi.

— Acuzaţiile de practicare a experimentelor inumane aduse japonezilor sunt, practic, nenumărate. Prizonierilor chinezi, ba chiar şi unora dintre prizonierii de război din armata Aliaţilor, li se injecta în mod curent o combinaţie de agenţi patogeni, pentru că temnicerii lor se străduiau să determine, cu exactitate, doza letală. Bombele bacteriologice erau aruncate asupra prizonierilor

imobilizaţi la sol, cu scopul de a testa sistemele de lansare. Multe experienţe se desfăşurau în afara zidurilor centrelor de cercetare. Bacilii febrei tifoide au fost plasaţi, în mod intenţionat, în fântânile unui sat din zonă, având ca urmare răspândirea epidemiei şi a morţii. Şobolani plini de purici infestaţi cu ciuma au fost lăsaţi liberi în zonele urbane aglomerate, pentru a testa viteza de răspândire şi ferocitatea bolii. Până şi copiii erau consideraţi o ţintă acceptabilă. În cadrul unui experiment, copiilor dintr-un sat li s-a dat ciocolată plină cu antrax, pe care au devorat-o recunoscători, iar urmările au fost oribile.

— E revoltător, spuse Yaeger, scuturând din cap. Sper că făptaşii au plătit pentru crimele lor.

— Cei mai mulţi nu au făcut-o. Aproape până la ultimul om, cei care au condus unităţile militare răspunzătoare de armamentul chimic şi biologic au reuşit să scape de acuzaţia de criminali de război. Înainte de a se preda, japonezii au distrus o mare parte a documentaţiei, precum şi lagărele de concentrare. Serviciile de spionaj americane, necunoscând amploarea ororilor sau, în unele cazuri, încercând să obţină rezultatele înfiorătoarelor experimente, au privit atrocităţile dintr-un alt punct de vedere. Mulţi dintre medicii profesionişti din Armata Imperială care au lucrat în lagărele morţii au ajuns oameni de afaceri respectabili şi de frunte din industria farmaceutică postbelică.

— Cu mâinile mânjite de sânge, murmură Dirk.

— Nimeni nu cunoaşte numărul exact, dar experţii afirmă că, în urma activităţilor de cercetare în domeniul războiului chimic şi bacteriologic întreprinse de japonezi în anii treizeci şi patruzeci, au murit cel puţin două sute de mii de chinezi. Civilii nevinovaţi reprezintă un procent important din numărul victimelor. Tragedia s-a petrecut în timpul războiului, dar istoricii şi specialiştii au început abia recent să-i acorde ceva mai multă atenţie.

— Inumanitate de care dau dovadă oamenii faţă de alţi oameni nu încetează niciodată să ne uimească, spuse Yaeger, cu aer solemn.

— Max, care au fost, cu exactitate, agenţii patogeni şi substanţele chimice cu care au lucrat japonezii? întrebă Dirk.

— Mi-ar fi mai uşor să-ţi spun cu ce agenţi n-au făcut experienţe, în măsura în care o ştim, cercetările lor asupra bacteriilor şi virusurilor acoperă un domeniu care se întinde de la antrax, holeră şi ciumă bubonică până la răpciugă, variolă şi febră tifoidă, experimentele referindu-se, în mare măsură, la

orice altceva aflat între aceste limite. Printre agenţii chimici folosiţi pentru producerea armelor se numără fosgenul, acidul cianhidric, izocianatul de sulf şi levizita. Nu se ştie cât de avansaţi erau în domeniu, iarăşi datorită faptului că şi-au distrus notele la sfârşitul războiului, când s-au retras din China.

— Cum ar fi putut fi folosiţi aceşti agenţi pe câmpul de luptă?

— Cei chimici, care au o viaţă îndelungată, sunt foarte potriviţi ca muniţie. Japonezii au fabricat o mare cantitate de muniţie chimică, mai ales sub formă de grenade şi proiectile de mortier, ca şi o gama largă de alte proiectile de artilerie. La sfârşitul războiului, în Manciuria au fost abandonate mii de astfel de arme. Sistemul de lansare a armelor bacteriologice nu a fost atât de bine pus la punct, datorită naturii prea sensibile a acestui tip de agenţi. Realizarea practică a proiectilelor bacteriologice de artilerie s-a dovedit dificilă, aşa că, în cea mai mare parte, eforturile japonezilor de a produce un sistem de transmitere a acestor agenţi s-a axat asupra bombelor aeriene. Documentaţia cunoscută pare să indice că specialiştii japonezi nu au fost niciodată complet satisfăcuţi de eficacitatea bombelor bacteriologice pe care le realizau.

— Max, ştii cumva dacă porţelanul a fost folosit drept carcasă a bombelor care conţineau agenţi chimici sau bacteriologici?

— Ei, da, la drept vorbind. În momentul exploziei, bombele de oţel generează prea multă căldură, care ar distruge germenii patogeni, aşa că japonezii s-au gândit la ceramică. Se ştie că un anumit tip de carcase de porţelan pentru bombe au fost testate în China, în vederea producerii în serie, pentru răspândirea agenţilor bacteriologici.

Dirk simţi un nod în stomac. În 1945, submarinul *I-403* avuse într-adevăr misiunea de a semăna moartea, aruncându-şi bombele bacteriologice. Din fericire, fusese scufundat, dar acesta era oare cu adevărat sfârşitul misiunii sale eşuate?

Yaeger îi spulbera gândurile.

— Max, pentru mine, povestea asta e cât se poate de nouă. Habar n-aveam că japonezii chiar au apelat, în luptă, la armele chimice şi bacteriologice. Au fost folosite vreodată şi în afara Chinei, împotriva trupelor americane?

— Iniţial, japonezii s-au limitat, în această privinţă, la teatrul de război de pe teritoriul Chinei. S-a consemnat că ar mai fi fost folosite, în foarte rare cazuri, în Burma, în Thailanda şi în Malaezia. Sursele mele de informare nu menţionează ca ar fi fost

întrebuinţate împotriva forţelor aliate occidentale, probabil pentru că japonezii s-au temut de represalii. Se bănuieşte ca ar fi apelat la armele chimice pentru a-şi apăra propriul teritoriu, dacă ar fi fost necesara invadarea acestuia. Desigur, descoperirea tatălui tău dovedeşte că în Filipine erau stocate muniţii de tip chimic, pentru o posibilă întrebuinţare în scopul apărării insulelor.

— Descoperirea tatălui meu? întrebă Dirk. Nu înţeleg.

— Scuză-mă, Dirk, dă-mi voie să-ţi explic. Am primit de la *Mariana Explorer* descrierea unei toxine extrase dintr-o mostră de proiectil recuperat de tatăl tău şi de Giordino.

— Ai terminat deja de cercetat bazele de date în legătură cu mostra de arsenic? Credeam c-ai spus ca o să dureze până după prânz, întrebă Yaeger, adresându-i-se hologramei.

— Uneori pot fi, pur şi simplu, inuman de eficientă, răspunse ea, cu nasul pe sus.

— Care e legătura? întrebă Dirk, încă nedumerit.

— Tatăl tău şi Al au dat de urmă unei scurgeri toxice de arsenic, care provenea de pe un cargou vechi, scufundat în reciful de corali de lângă insula Mindanao. Sursa scurgerii era încărcătura de proiectile de artilerie din cala vasului, îi explică Yaeger.

— Mai exact, proiectile de o sută cinci milimetri, adaugă Max. Muniţie pentru tunurile obişnuite folosite de Armata Imperială Japoneză. Numai că aceea nu conţine arsenic pur.

— Ce-ai descoperit? se interesă Yaeger.

— Conţinutul este, de fapt, un amestec de izocianat de sulf şi levizită. Un tip de muniţie de natură chimică care se bucura de popularitate în anii treizeci şi care acţionează ca agent vezicant când este eliberat în stare gazoasă. Levizita e un derivat al arsenicului, ceea ce explică toxicitatea identificată în Filipine. În Manciuria, japonezii au produs mii de proiectile cu izocianat sau levizită, dintre care unele au fost folosite împotriva chinezilor. O parte dintre vechile muniţii de timp chimic, care au fost îngropate, sunt descoperite în zilele noastre.

— Marina Militară Japoneză avea vreo legătură cu acest timp de arme? întrebă Dirk.

— Era implicată, activ, în fabricarea armelor chimice, produse pe şantierul său naval din Sagami şi se bănuieşte că mai avea încă patru arsenale suplimentare, la Kure, Zokosuka, Hiroshima şi Sasebo. Dar Marina Imperială deţinea doar o parte din

cantitatea estimată la unu virgulă şapte milioane de bombe şi proiectile de tip chimic produse, iar faptul că ar fi fost folosite vreodată într-o luptă navală nu este consemnat nicăieri. Activitatea de cercetare referitoare la armele bacteriologice a fost subvenţionată prin intermediul Armatei Imperiale, fiind concentrată în China, aşa cum am menţionat. La început, a fost coordonată de Facultatea de Medicină Militară din Tokyo. Nu se ştie dacă Marina Militară avea legături cu facultatea de medicină, deoarece aceasta din urmă a fost distrusă de bombardamentele din 1945.

— Deci nu există nici un document din timpul războiului care să menţioneze dacă la bordul navelor maritime s-au aflat vreodată arme chimice sau bacteriologice?

— Nu există nici unul care să fi fost dat publicităţii, spuse Max, clătinând din capul ei holografic: Marea majoritate a documentelor japoneze capturate care datau din timpul războiului au fost depuse la Arhivele Naţionale. Ulterior, cele mai multe i-au fost înapoiate guvernului japonez, ca gest de bunăvoinţă. Doar câteva au fost, totuşi, copiate şi încă şi mai puţine au fost traduse.

— Max, aş vrea să cercetez înregistrările Ministerului Marinei, ca să obţin informaţii despre misiunea unui anumit submarin japonez, *I-403.* Poţi să afli dacă e posibil ca acestea să mai existe încă?

— Îmi pare rău, Dirk, dar nu pot accesa această secţiune a Arhivelor Naţionale.

Dirk se întoarse către Yaeger, arcuindu-şi o sprinceană şi privindu-l lung, semnificativ.

— Arhivele Naţionale, spui? Ei, ar trebui să fie ceva mai puţin periculos decât să te racordezi la Langley, acceptă celălalt, ridicând din umeri.

— Ăsta-i bătrânul hacker din Silicon Valley pe care-l cunosc şi-l iubesc, ripostă Dirk, râzând.

— Dă-mi vreo două ore şi-o să văd ce pot face.

— Îţi mulţumesc pentru informaţii, Max, spuse Dirk, privind-o în ochi pe femeia transparentă.

— Plăcerea e de partea mea, Dirk, răspunse ea, cu un aer fermecător. Sunt întotdeauna fericită să-ţi pot fi de folos.

Apoi dispăru într-o clipă. Cu nasul deja în monitor şi degetele zburându-i pe deasupra tastaturii, Yaeger era cufundat în misiunea subversivă pe care tocmai o primise.

La ora zece fix, Dirk întră într-o sală somptuoasă de şedinţe, având încă pe umăr sacul de marinar. Covorul gros, azuriu, de sub picioarele sale întregea ansamblul format din masa de şedinţă, din lemn de culoare închisă, de vişin şi lambriurile de lemn asortat de pe pereţii cu tablouri vechi, în ulei, înfăţişând nave din Războiul de Independenţă. Pe toată lungimea peretelui se întindea o fereastră din sticlă groasă, care oferea o vedere panoramică a fluviului Potomac şi a zonei comerciale a Washingtonului, de dincolo de apă. La masă erau aşezaţi doi bărbaţi cu chipurile impenetrabile, în costume negre, care ascultau cu atenţie relatarea evenimentelor recente în care fusese implicat *Deep Endeavor* în insulele Aleutine, făcută de un bărbat mărunţel, cu ochelari cu ramă de baga. La intrarea lui Dirk, Rudi Gunn se opri în mijlocul unei fraze şi se ridică în picioare.

— Dirk, bine că te-ai întors atât de repede la Washington, îl întâmpină el, călduros, cu ochii albaştri strălucindu-i în spatele unei perechi de lentile groase. Mă bucur să văd că rănile pe care le-ai căpătat la aterizarea pe feribot au fost minore, adăugă, uitându-se la buza umflată a lui Dirk şi la obrazul lui pansat.

— Însoţitoarea mea şi-a rupt piciorul, dar eu am reuşit să scap doar cu o buză tumefiată. Ne-a mers ceva mai bine decât celorlalţi tipi; spuse, cu un rânjet, indiferent cine-or fi fost. Mă bucur să te revăd, Rudi, adăugă, strângând mâna celui care era, de multă vreme, directorul adjunct al NUMA.

Gunn îl conduse către ceilalţi doi bărbaţi şi făcu prezentările.

— Dirk, ţi-l prezint pe Jim Webster, director adjunct pentru probleme speciale la Departamentul de Securitate Internă, de Analiză a Informaţiilor şi de Protecţie a Infrastructurii, spuse, fluturându-şi mâna în direcţia bărbatului cu ten palid şi păr blond, foarte scurt şi pe Rob Jost, director-adjunct al Agenţiei Guvernamentale de Asigurare a Securităţii Transporturilor Maritime şi Terestre, din cadrul DHS[13].

Un bărbat gras, cu înfăţişare de urs şi cu nasul roşu dădu din cap către Dirk, fără să zâmbească.

— Discutam despre raportul căpitanului Burch referitor la modul în care aţi salvat echipa CDC, pe insula Yunaska, continuă Gunn.

---

[13] Department of Homeland Security – Departamentul de Securitate Internă.

— Faptul că ne-am aflat în zonă a fost un noroc. Îmi pare rău doar fiindcă n-am reuşit să ajungem în timp util la cei doi bărbaţi de la Paza de Coastă.

— Dat fiind nivelul ridicat de toxicitate din zona staţiei, n-au avut, de fapt, prea multe şanse de la bun început.

— Aţi confirmat că au murit din cauza otrăvirii cu cianură? întreba Dirk.

— Da. Cum de-aţi ştiut? Informaţia n-a fost dată publicităţii.

— Am recuperat de pe insulă cadavrul unui leu de mare şi o echipă de la CDC l-a examinat după ce ne-am întors. Au descoperit că a murit din cauza cianurii inhalate.

— Asta se potriveşte cu rezultatele autopsiilor celor doi paznici de coastă.

— Aţi descoperit vreo informaţie despre vasul de pe care s-a tras asupra noastră şi de unde se presupune că s-ar fi lansat cianura?

— N-a mai fost obţinută nici o altă informaţie, răspunse Webster, după o pauză stânjenitoare. Din nefericire, descrierea furnizată li se potriveşte şi altor o mie de vase de pescuit de acel tip. Se presupune că nu a fost una dintre navele localnicilor şi, în momentul de faţă, cooperăm cu autorităţile japoneze pentru a investiga indiciile care conduc spre ţara lor.

— Aşadar, credeţi că există o legătură cu Japonia. Aveţi idee de ce ar fi lansat cineva un atac chimic asupra unei staţii meteorologice îndepărtate, din Alaska?

— Domnule Pitt, îl întrerupse Jost, îi cunoşteaţi pe bărbaţii care au încercat să vă ucidă la Seattle?

— Nu i-am mai văzut niciodată până atunci. Păreau mai degrabă nişte semiprofesionişti decât o pereche de pistolari angajaţi de pe stradă.

Webster deschise un dosar care se afla pe masă, în faţa lui şi trase din el o fotografie mototolită, de forma unei mici cărţi poştale.

Dirk privi în tăcere imaginea alb-negru a unei femei japoneze îndârjite, de patruzeci de ani, care arunca o privire cruntă către aparatul de fotografiat.

— O carte poştală omagiară cu Fusako Shigenobu, fosta conducătoare japoneză a ARJ, continuă Webster. Găsită în portofelul unuia din cei care intenţionau să vă asasineze după ce i-am pescuit din golf.

— Ce înseamnă ARJ? întrebă Dirk.

— Armata Roşie Japoneză. O organizaţie teroristă internaţională înfiinţată în anii şaptezeci. S-a crezut că a fost distrusă odată cu arestarea lui Shigenobu, în anul 2000, dar se pare că şi-au reluat activităţile cu efecte fatale.

— Am citit că slăbiciunea prelungită de care dă dovadă economia japoneză a trezit, în rândurile tineretului din Japonia, interesul pentru sectele extremiste.

— ARJ nu a atras doar câţiva tineri plictisiţi. Au revendicat atât asasinarea ambasadorului nostru din Japonia şi pe cea a adjunctului şefului misiunii diplomatice, cât şi atentatul cu bombă de la uzinele SemCon din Chiba. Loviturile au fost date de nişte profesionişti. După cum ştiţi, fără îndoială, ultragiul public denaturează relaţiile noastre cu guvernul de la Tokyo.

— Bănuim că ARJ se află în spatele atacului cu cianură din Yunaska, acesta fiind preludiul unei lovituri mult mai puternice, care va fi dată într-o zonă urbană importantă, adăugă Jost.

— Şi în spatele contaminării cu variola a omului de ştiinţă Irv Fowler, din Yunaska, afirmă Dirk.

— N-am făcut această legătură, îl contrazise Webster. Analiştii noştri bănuiesc că savantul s-ar putea să fi contractat boala în Unalaska, de la un localnic. Autorităţile japoneze sunt de părere că ARJ nu are experienţa necesară pentru a obţine şi răspândi virusul variolei.

— Eu aş fi de altă părere, îl avertiză Dirk.

— Domnule Pitt, nu ne-am adunat aici ca să discutăm despre teoriile dumneavoastră asupra conspiraţiilor, remarcă Jost, pe un ton dezaprobator. Ceea ce ne interesează este să aflăm ce căutau în ţara noastră cei doi agenţi ARJ şi de ce au încercat să ucidă un scafandru de la NUMA.

— E vorba de un director de proiecte speciale, ripostă Dirk, săltându-şi geanta din sacul de marinar pe masa de şedinţe.

Pe urmă o împinse cu putere de-a curmezişul mesei, în direcţia lui Jost. Arogantul director al Securităţii Transporturilor îşi ridică repede ceaşca de cafea, aflată pe traiectoria sacului, înainte ca aceasta să-l lovească în piept.

— Răspunsul pe care-l căutaţi e acolo, declară Dirk, răstit.

Webster se ridică şi trase fermoarul sacului, în timp ce Jost şi Gunn îl urmăreau cu atenţie. Înăuntru se afla un fragment din carcasa bombei recuperate de Dirk de pe *I-403*, înfăşurat cu grijă într-o bucată de material spongios. Învelişul argintiu de porţelan era spart, lăsând să i se vadă interiorul segmentat, având mai

multe compartimente goale plasate sub o componentă proeminentă, de mici dimensiuni.

— Ce-i asta? întrebă Gunn.

— O bombă de acum şaizeci de ani, o mârşăvie, răspunse Dirk.

Apoi le relată povestea atacului asupra fortului Stevens, a descoperirii submarinului şi a recuperării carcasei bombei.

— O armă ingenioasă, continuă Dirk. Am solicitat efectuarea unui test pentru identificarea elementelor remanente la laboratorul epidemiologic din Washington, ca să aflăm în ce consta încărcătura utilă.

— E făcută din porţelan, observa Webster.

— A fost folosit ca să protejeze agenţii bacteriologici. Proeminenţa conică conţinea un exploziv conceput astfel încât să fie detonat la o altitudine prestabilită, împrăştiind principala încărcătură utilă. Aşa cum vă puteţi da seama, cantitatea de explozibil era destul de redusă. Suficientă pentru a sparge învelişul de porţelan, fără ca temperatura şi presiunea să-i afecteze conţinutul.

Dirk arătă către compartimentele interioare, care aveau formă de ţigară şi se întindeau aproape până lângă aripioarele cozii proiectilului.

— Nu e clar când anume se amestecau agenţii activi ai încărcăturii, în timpul zborului, sau în momentul detonării. Dar este evident că bomba putea transporta mai multe componente. Conţinutul ar fi putut fi format dintr-unul sau mai mulţi agenţi bacteriologici şi un amorsator sau dintr-o combinaţie de agenţi bacteriologici sau chimici. Laboratorul CDC nu a reuşit să identifice decât un singur agent chimic într-unul din compartimentele bombei pe care o vedeţi.

— Cianură? întrebă Gunn.

— Nimic altceva, răspunse Dirk.

— Dar de ce să folosească mai mult de o încărcătură utilă? vru să ştie Webster.

— Ca să garanteze existenţa unei zone în care să apară urmările letale şi, poate, ca să distragă atenţia. Să presupunem că cianura era combinată cu un agent bacteriologic. Efectul letal al cianurii s-ar fi manifestat pe o arie restrânsă, în timp ce agentul bacteriologic ar fi creat, treptat, probleme într-o regiune mult mai întinsă. Totodată, cianura în formă gazoasă dispare cu repeziciune, aşa că supravieţuitorii atacului s-ar fi întors în zonă

fără să fie conştienţi de existenţa unui al doilea pericol. Dar asta nu e decât o speculaţie. Este posibil ca această carcasă să fi fost concepută astfel din cu totul alt motiv, ca să lovească prin intermediul unui amalgam de mai mulţi agenţi chimici sau bacteriologici care, combinaţi fiind, ar fi avut un efect letal mult mai puternic decât al fiecăruia în parte.

— Şi care sunt agenţii suplimentari din bomba asta? întrebă Gunn.

Dirk clătină încet din cap.

— Asta n-o ştim. Tehnicienii de la laborator nu au reuşit să detecteze nici un element remanent în celelalte compartimente. Ştim că porţelanul se foloseşte pentru a adăposti agenţi bacteriologici, dar japonezii făceau experimente cu tot felul de viruşi, aşa că ar putea fi orice, de la ciuma bubonică până la febra galbenă.

— Sau variolă? întrebă Gunn.

— Sau variolă, confirmă Dirk.

Faţa lui Jost strălucea, roşie ca sfecla.

— E o fantezie lipsită de sens, bodogăni. Lecţia de istorie e interesantă, dar irelevantă. Un grup terorist din zilele noastre recuperează armament de pe un submarin din al Doilea Război Mondial? O poveste frumoasă, domnule Pitt, dar viruşii dumneavoastră pot supravieţui şaizeci de ani în apa mării? Ştim ce este Armata Roşie Japoneză. O organizaţie de proporţii reduse, ai cărei membrii sunt strâns uniţi, dar nu au prea multă experienţă. Scopurile lor sunt asasinatele politice şi plasarea bombelor. Dar nu şi recuperarea epavelor aflate la mari adâncimi sau microbiologia.

— Nu pot să nu fiu de acord cu Rob, adăugă Webster, cu voce scăzută. Coincidenţa dintre descoperirea carcasei bombei care conţinea cianură şi atacul de pe Yunaska este interesantă, dar adevărul e că cianura poate fi obţinută, cu uşurinţă, din foarte multe surse. Aţi recunoscut că nu există nici o dovadă detectabilă a teoriei despre sursa virusului variolei. Şi nu putem fi siguri că bomba care lipseşte de pe submarin nu a ajuns cumva într-o altă parte a vasului, sau că a fost într-adevăr încărcată la bord.

Dirk se întinse către sacul de marinar, trase fermoarul unui buzunar lateral şi scoase cronometrul digital pe care îl găsise în magazia cu torpile şi care mai clipea încă.

— Poate puteţi afla măcar de unde provine ăsta, spuse,

înmânându-i-l lui Webster.

— L-ar fi putut uita un scafandru sportiv, observă Just.

— Un sportiv care, după toate aparenţele, are un simţ foarte dezvoltat al proprietăţii, remarcă Dirk, sec. Până acum a tras în mine de două ori. Nu ştiu cine sunt personajele astea, dar îşi iau jocul cât se poate de în serios.

— Vă asigur că avem o investigaţie completă în plină desfăşurare, declară Webster. O să cer ca laboratorul nostru din Quantico să reanalizeze carcasa bombei şi să arunce o privire la cronometru. O să-i găsim pe cei care au provocat moartea celor doi paznici de coastă.

Cuvintele erau ferme, dar tonul fals al vocii dovedea lipsa lui de încredere în rezultatele promise.

— Domnule Pitt, vă putem oferi un loc în care să fiţi în siguranţă până când ajungem la o concluzie, adaugă.

— Nu. Mulţumesc. Dacă oamenii aceia sunt cine spuneaţi că sunt, nu mai am de ce mă teme. La urma urmelor, câţi agenţi operativi poate avea ARJ aici, în ţară? întrebă Dirk, cu o privire pătrunzătoare.

Webster şi Jost se uitară unul la celalalt într-o tăcere care le trăda ignoranţa. Gunn interveni, cu diplomaţie.

— Vă suntem recunoscători pentru ancheta legată de pierderea elicopterului nostru, spuse, conducându-i cu amabilitate către uşă. Vă rog să ne ţineţi la curent cu evoluţia evenimentelor şi bineînţeles că NUMA vă va acorda cu plăcere tot ajutorul pe care îl poate da.

După plecarea lor, Dirk se aşeză, clătinând din cap în tăcere.

— Au ţinut sub tăcere incidentul din Yunaska pentru că sunt criticaţi din cauza crimelor nerezolvate din Japonia, zise Gunn. Departamentul de Securitate Internă şi FBI-ul sunt într-o situaţie dificilă şi se bazează pe autorităţile japoneze ca să spargă gheaţa. Ultimul lucru pe care sunt dispuşi să-l recunoască este, colac peste pupăză, că acest caz de variolă are legătură cu atacul, că există o victimă şi nici un terorist.

— S-ar putea ca dovezile să fie firave, dar nu există nici un motiv care să justifice ignorarea prostească a unui atac asupra ţării noastre, declară Dirk.

— Am să discut despre asta cu amiralul. Directorul FBI-ului este unul dintre vechii lui parteneri de tenis. O să se asigure că gunoiul nu va fi ascuns sub covor.

Îi întrerupse o bătaie în uşă, urmată de apariţia chipului

uscăţiv al lui Yaeger.

— Scuze pentru deranj. Dirk, am ceva pentru tine.

— Intră, Hiram. Eu şi Rudi tocmai puneam la cale răsturnarea guvernului. A reuşit Max să acceseze înregistrările secrete din Arhivele Naţionale?

— Au arcuri aurii în sigla McDonalds? răspunse Yaeger, prefăcându-se ofensat.

Gunn îi aruncă lui Dirk o privire piezişă, apoi clătină din cap, amuzat.

— Dacă o să fiţi prinşi încălcând un domeniu secret, să-mi faceţi favoarea de a da vina pe tatăl tău, se poate?

Dirk râse.

— Sigur că da, Rudi. Ce-ai aflat, Hiram?

— Înregistrările de care dispune Ministerul Marinei sunt întrucâtva limitate. E păcat că majoritatea documentelor originale i-au fost returnate guvernului japonez în anii cincizeci. Înregistrările disponibile din arhive sunt scrise, bineînţeles, în limba japoneză, într-o multitudine de dialecte, aşa că a trebuit să pun la punct mai multe programe de traducere înainte de a face o scanare.

Yaeger se opri şi îşi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un vas mare de argint înainte de a continua să vorbească.

— Aşa stând lucrurile, ai avut noroc. Am găsit un raport care conţine ordinele de acţiune date de Flota a Şasea a Japoniei în ultimele şase luni ale anului 1944.

— Inclusiv cele primite de *I-403?* întrebă Dirk.

— Da. Este evident că misiunea pe care a primit-o în decembrie 1944 avea o foarte mare importanţă. A fost aprobată de însuşi amiralul flotei. Ordinul efectiv de navigare era scurt şi cuprinzător.

Yaeger scoase o foaie de hârtie dintr-un dosar subţire şi o citi cu voce tare: „Deplasaţi-vă către nord, spre coasta de vest a Pacificului, cu realimentare în Amchitka (Morioka). Lansaţi atacuri aeriene cu muniţie Makaze cât mai curând posibil. Ţinta principală: Tacoma, Seattle, Vancouver, Victoria. Ţinta alternativă: Alameda, Oakland, San Francisco. Cu binecuvântarea împăratului."

— O listă de ţinte destul de îndrăzneaţă pentru numai două avioane, observă Gunn.

— Gândeşte-te mai bine, totuşi, spuse Dirk. Oraşele sunt destul de apropiate pentru a fi survolate în cadrul unui singur

zbor. Două sau trei bombe bacteriologice aruncate în fiecare oraş ar fi făcut ravagii cumplite, dacă erau într-adevăr astfel de bombe. Hiram, spuneai că muniţia era numită Makaze. St. Julien Perlmutter a găsit o menţiune care conţine acelaşi termen. Ai vreo informaţie care să sugereze despre ce era vorba?

— Şi eu sunt curios în privinţa asta, răspunse Yaeger. Am descoperit că în traducere, cuvânt cu cuvânt, înseamnă „vânt rău” sau „vânt negru”. Dar în înregistrările oficiale ale marinei nu mai există nici o altă informaţie.

Tăcu şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu o privire atotştiutoare.

— Ei, ai mai găsit şi altceva? îl îmboldi Gunn, într-un târziu.

— De fapt, Max a făcut-o, răspunse Yaeger, cu mândrie. După ce am epuizat datele din Arhivele Naţionale, am fost nevoit să caut prin bazele publice de date din Statele Unite şi Japonia. Max a dat lovitura când a descoperit, într-o bază de date cu genealogii japoneze, însemnările obscure ale unui marinar care a servit la bordul lui I-403 în timpul războiului. Îşi ridică în faţa ochilor o foaie tipărită şi continuă: „Mecanicul de rangul întâi Hiroshi Sakora, din Corpul de Aviaţie al Marinei Militare, a fost un tip norocos. Bolnav de apendicită, a fost debarcat în timp ce submarinul traversa Pacificul în călătoria sa fatală din decembrie 1944, fiind transferat pe nava de realimentare în insulele Aleutine. Bineînţeles că toţi camarazii săi de pe vas şi-au găsit sfârşitul când acesta a fost scufundat în largul coastelor statului Washington.”

— Şi a făcut referiri la misiunea submersibilului *I-403?* întrebă Dirk.

— A descris-o în culori vii. S-a dovedit că, pe lângă îndatoririle sale de mecanic de avion, tânărul domn Sakora era responsabil şi de proiectilele destinate avioanelor de pe submarin. A scris că, înainte de a părăsi portul pentru a pleca în ultima lor călătorie, un ofiţer din armata terestră, pe nume Tanaka, a adus la bord un tip neobişnuit de bombe, pentru a fi folosite în ultima misiune. A adăugat că moralul echipajului a crescut într-o foarte mare măsură când au aflat că urmau să lanseze un atac împotriva Statelor Unite. Dar arma necunoscută era înconjurată de mister şi se făceau multe speculaţii în această privinţă.

— A reuşit să-şi dea seama ce anume era? insistă Gunn.

— A încercat, dar era complicat să colaborezi cu Tanaka. „Un şef morocănos, arogant şi încăpăţânat”, a scris el despre ofiţer.

Presupun că era vorba de obişnuita rivalitate dintre armata terestră şi marină, plus că celor de pe submarin nu le plăcea faptul că echipajul fusese completat în ultimul moment. În orice caz, l-a hărţuit pe Tanaka ca să obţină informaţii, dar fără nici un rezultat. În cele din urmă, chiar înainte de a se îmbolnăvi şi a fi transferat de pe submarin în Aleutine, a reuşit să stoarcă răspunsul de la unul dintre piloţi. Pilotul, spune povestea lui, a băut sake împreună cu Tanaka şi a reuşit să-i smulgă secretul muniţiei misterioase. Era virusul variolei.

— Doamne Sfinte, deci e adevărat! exclamă Gunn.

— Aşa s-ar părea. A scris că încărcătura consta dintr-un virus deshidratat şi congelat şi că urma să fie detonată şi dispersată în atmosferă la altitudine, deasupra celei mai populate zone din fiecare oraş. Se aşteptau ca, după două săptămâni, pe coasta de vest să izbucnească o epidemie de variolă. Rata mortalităţii fiind de treizeci la sută, numărul victimelor ar fi trebuit să fie cutremurător. Japonezii îşi închipuiau că panica care ar fi urmat le-ar fi permis să negocieze pacea în condiţiile impuse de ei.

— Ameninţarea cu detonarea mai multor bombe purtătoare de variolă pe teritoriul ţării noastre i-ar fi putut face pe mulţi să-şi schimbe hotărârea de a încheia războiul, presupuse Gunn.

În încăpere se strecură îngrijorarea când cei trei luară în considerare modul în care s-ar fi schimbat istoria dacă *I-403* şi-ar fi îndeplinit misiunea. Apoi gândurile li se întoarseră către o posibilă ameninţare mult mai actuală.

— Spuneai că virusul a fost deshidratat şi îngheţat. Aşa că trebuie să fi avut posibilitatea de a-l depozita pentru o lungă perioadă de timp şi de a-l revitaliza apoi, comentă Dirk.

— Ceea ce era necesar pentru o lungă călătorie pe mare, adaugă Yaeger. După cum spune Max, japonezii întâmpinau dificultăţi în ceea ce priveşte păstrarea în viaţa a viruşilor din muniţiile lor pentru o lungă perioadă de timp. În cele din urmă, au pus la punct o modalitate de îngheţare şi de uscare a viruşilor, pentru a-i putea manipula cu mai multă uşurinţă, păstrându-i o vreme mai îndelungată, până când era necesar să fie activaţi pentru luptă. Adaugi puţină apă şi ai intrat din nou în afaceri.

— Aşa s-ar putea ca, fie şi după şaizeci de ani petrecuţi pe fundul oceanului, virusul să mai reprezinte încă o ameninţare viabilă, remarcă Gunn. Cred că ăsta e răspunsul la întrebarea lui Jost.

— Dacă bombele nu s-ar fi spart în timpul scufundării, nu ar fi existat nici un motiv pentru care virusul variolei să nu supravieţuiască în stare îngheţată şi deshidratată. De vreme ce sunt făcute din porţelan, bombele pot rămâne intacte, sub apă, vreme de secole, spuse Dirk. Asta ar putea explica şi de ce bomba are mai multe segmente interioare. Era nevoie de un compartiment care să conţină apă pentru re vitalizarea virusului.

— Poate că a fost mai bine fiindcă am aflat că toate bombele de pe *I-403,* cu excepţia uneia, au fost distruse, comentă Gunn.

— Totuşi, mai rămâne una cu care nu ştim ce s-a întâmplat, răspunse Dirk.

— Da şi tot aşa stau lucrurile cu muniţia celeilalte misiuni, adăuga Yaeger.

Dirk şi Gunn se uitară unul la celalalt.

— Ce altă misiune? întrebă Gunn, nevenindu-i să creadă.

— *I-411.*

Yaeger simţi cum îl sfredeleau privirile celorlalţi.

— Nu ştiaţi? întrebă. A existat un al doilea submarin, *I-411*. Era înarmat tot cu bombe Makaze şi a fost trimis să atace coasta estică a Statelor Unite, spuse Yaeger, cu voce scăzută, realizând că tocmai aruncase şi el o bombă.

Capitolul 20

Takeo Yoshida avusese o zi lungă. Ca macaragiu al Corporaţiei de Activităţi Portuare Yokohama, Yoshida se trudea de la şase dimineaţa să încarce container după container într-un vechi cargobot din peninsula Iberică, toate conţinând piese electronice de consum de fabricaţie japoneză destinate exportului. Tocmai fixase ultimul dintre containerele de metal pe puntea vasului, când în cabina de comanda a macaralei începu să pârâie radioul.

— Yoshida, sunt Takagi, mârâi vocea profunda a şefului său de echipă. Vino la docul D-5 după ce termini cu *San Sebastian*. Ai un singur transport pentru vasul *Baekje.* Takagi terminat.

— Am înţeles, Takagi-san, răspunse Yoshida, păstrându-şi refuzul în sine.

Mai avea douăzeci de minute până la terminarea schimbului şi Takagi îi dădea o însărcinare în ultimul moment, tocmai în partea cealaltă a şantierului naval. Se asigură că lăsa macaraua în siguranţă şi merse pe jos opt sute de metri de-a lungul cheiului de descărcare Honmoku, îndreptându-se către docul D-5 şi înjurându-l pe Takagi la fiecare pas. Când ajunse la capătul cheiului, îşi aruncă privirea dincolo de apă, spre agitatul port Yokohama, unde vasele comerciale îşi ocupau în flux continuu poziţia în vederea încărcării şi a descărcării.

Întinzându-se pe trei sute de metri de-a lungul apei, cheiul de încărcare a navelor D-5 era destul de încăpător ca să permită manevrarea celor mai mari cargouri aflate în exploatare. Yoshida fu surprins să vadă că vasul acostat nu era un cargobot uriaş, care să aştepte să fie încărcat cu mărfuri industriale, ci un cablier destinat unor scopuri speciale. Îşi dădu seama chiar şi că *Baekje* fusese construit pe şantierul naval de alături, Mitsubishi Heavy Industries. Vasul robust, lung de 135 de metri şi având o lăţime de patruzeci, fusese conceput pentru a întinde cabluri de fibră optică pe fundul oceanului, în timp ce înfrunta apele tumultoase ale Pacificului de Nord. Datorită suprastructurii cu aspect modern, a cărei vopsea albă era încă strălucitoare, Yoshida putea afirma că nu trecuseră mulţi ani de când nava dotată cu tehnologie de ultimă oră plutise pentru prima oară pe apele golfului Yokohama. Pe catargul de pe punte era arborat un steag coreean şi de-a curmezişul coşului era trasată o săgeată de un

albastru deschis, despre care îşi reaminti că era sigla navelor întreprinderilor Kang. Neavând habar de istoria Coreei, macaragiul nu ştia că numele vasului, Baekje, era cel al unuia dintre primele regate tribale coreene, care dominase peninsula în secolul al treilea d.Hr.

La apropierea lui Yoshida, unul dintre cei doi docheri care fixau cablurile dedesubtul unui obiect alungit, aflat pe platforma plată a unui autocamion, se întoarse şi îl salută.

— Ei, Takeo, ai mai făcut vreodată un submarin să zboare? îi strigă omul.

Yoshida îi răspunse cu o privire nedumerită, apoi realiză că obiectul din remorcă era un mic submersibil alb.

— Takagi spune că schimbul tău se termină după ce îl ducem pe ăsta la bord, continua celălalt şi, vorbind, îşi dezgoli locul din care îi lipsea un dinte din faţă. Pune-l pe punte şi să mergem să bem câteva Sapporo.

— E bine fixat? întrebă Yoshida, arătând submarinul cu mâna.

— Totul e pregătit, îi răspunse, nerăbdător, cel de-al doilea om, un puşti de nouăsprezece ani despre care ştia că abia începuse să lucreze pe docuri de câteva săptămâni.

Yoshida remarcă un bărbat îndesat, chel şi cu ochii întunecaţi, care urmărea scena de la câţiva metri distanţă, de lângă pasarela navei. Se gândi că avea un aer ameninţător. Intrase în suficient de multe încurcături în barurile din preajma şantierului şi îşi dădea seama când bărbaţii erau cu adevărat duri sau când erau nişte impostori. Aprecie că omul acela nu era un impostor.

Mutându-se cu gândul la gustul berii Sapporo de la gheaţă, urca scara înaltă care ducea în cabina macaralei alăturate şi îi porni motorul diesel. Acţionând manetele cu pricepere, aidoma unui pianist care cânta în concert, potrivi, ca un expert, braţul deplasabil şi sania glisantă până când se simţi mulţumit, apoi îl coborî pe cel din urmă repede către pământ, odată cu cârligul, oprindu-l la câţiva centimetri deasupra submersibilului. Cei doi docheri trecură repede o pereche de cabluri peste cârligul macaralei şi îi făcură semn că totul era în ordine. Macaragiul trase în sus cârligul, mai lin decât oricând şi cablul gros fu săltat cu putere, înfăşurându-se pe tamburul din spatele cabinei. Încet, Yoshida ridică submersibilul de douăzeci şi cinci de tone la înălţimea de cincisprezece metri, şovăind în timp ce aştepta ca mişcarea de răsucire a acestuia să înceteze înainte de a-l bascula către platforma pregătită pe puntea din spate a lui

Baekje. Dar nu avu niciodată ocazia să o facă.

Înainte de a putea vedea ce se întâmplă şi aproape înainte ca totul să se declanşeze, mâinile experimentate ale lui Yoshida simţiră că ceva nu era în ordine cu comenzile. Unul dintre cabluri nu fusese fixat de submarin aşa cum ar fi trebuit şi coada acestuia aluneca brusc în jos, printr-un ochi al cablului. Cât ai clipi, partea din spate a submarinului se lăsă în jos şi capsula albă de metal atârnă, în poziţie verticală, sub un unghi grotesc, fiind susţinut, în mod riscant, de singurul cablu înfăşurat în jurul botului. Yoshida îşi ţinu respiraţia şi, pentru o secundă, se păru că submersibilul suspendat era pe punctul de a-şi găsii o poziţie stabilă. Dar nu apuca să-l deplaseze nici măcar cu un centimetru înainte ca un zbârnâit puternic să străbată văzduhul când singurul cablu de susţinere plezni. Lăsându-l cu gura căscată, submarinul căzu drept pe puntea de dedesubt, aterizând pe coada care se zdrobi ca un acordeon înainte de a cădea pe o parte, avariindu-se.

Yoshida se strâmbă, gândindu-se deja la necazurile pe care urma să le aibă întrând pe mâna lui Takagi, ca şi la mormanele de formulare de asigurare pe care avea să fie nevoit să le completeze. Din fericire, nu fusese nimeni rănit pe punte. Când coborî din cabină ca să aprecieze pagubele, aruncă o privire către bărbatul chel de pe pasarela, aşteptându-se să-l vadă cuprins de furie. În loc de asta, omul misterios îi întoarse privirea, cu o expresie rece, împietrită. Însă ochii întunecaţi părură să-l străpungă.

Submersibilul Shinkai, de trei persoane, era puternic strivit în partea din spate fiind, evident, inutilizabil. Înainte de a putea să navigheze iarăşi, urma să fie trimis înapoi, în locul său de păstrare de la Centrul Japonez de Cercetări şi Tehnologie Oceanografică, pentru reparaţii care urmau să dureze trei luni. Cei doi docheri nu se descurcară la fel de bine. Deşi nu fuseseră concediaţi, Yoshida observă că a doua zi nu apărură la lucru şi, de fapt, nimeni nu-i mai văzu şi nu mai auzi nimic despre ei, niciodată.

Douăzeci de ore mai târziu şi la patru sute de kilometri distanţă către sud-est, un avion comercial de linie, cu reacţie, ateriza pe modernul Aeroport Internaţional Kansai, din Osaka şi rula către poarta internaţională. Dirk coborî şi îşi întinse trupul de un metru nouăzeci şi opt, simţindu-se uşurat fiindcă se ridicase

de pe scaunul îngust de avion, pe care numai un jocheu l-ar fi considerat confortabil. Trecu repede prin punctul de control şi intră în aglomerata sală principală, plină de oameni de afaceri care se grăbeau să prindă avionul dorit. Se opri o clipă, aruncând o scurtă privire asupra încăperii înainte de a o recunoaşte, în masa de oameni, pe femeia pe care o căuta.

Înaltă de aproape un metru optzeci şi cinci şi cu părul de un roşu învăpăiat ajungându-i până pe umeri, Summer, sora lui Dirk, cei doi fiind gemeni heterozigoţi, domina ca un far marea de japonezi cu părul negru. Ochii ei de culoarea cenuşie a perlelor scânteiară şi gura delicată i se deschise într-un zâmbet când îşi observă fratele şi îşi flutură mâna, atrăgându-i atenţia asupra ei.

— Bine ai venit în Japonia, spuse, plină de entuziasm, îmbrăţişându-l. Cum a fost zborul?

— Ca o plimbare într-o cutie de sardele cu aripi.

— Bun, atunci ai să te simţi ca acasă în cabina pe care ţi-am pregătit-o pe *Sea Rover,* râse ea.

— M-am temut că n-aţi ajuns încă aici, zise Dirk, în timp ce îşi aduna bagajul şi îşi croiau drum către parcare.

— Când a fost anunţat de Rudi ca trebuia să punem capăt studiului asupra poluanţilor existenţi de-a lungul coastei estice a Japoniei ca să participăm la o misiune de cercetare-recuperare, căpitanul Morgan n-a mai pierdut timp cu răspunsul. Din fericire, când am primit apelul lucram în apropiere de Shikoku şi am putut ajunge la Osaka în dimineaţa asta.

Aidoma fratelui ei, Summer era îndrăgostită de mare încă din copilărie. După ce îşi obţinuse masteratul în oceanografie la Institutul Scripps, i se alăturase lui Dirk, la NUMA, urmărind să lucreze împreună cu tatăl lor, care conducea acum agenţia de cercetări subacvatice. Fiind tot atât de încăpăţânată şi de inventivă precum ceilalţi membri ai familiei, cunoştinţele şi aptitudinile sale o ajutaseră să câştige respectul tuturor celor care lucrau în domeniu, în timp ce înfăţişarea ei atrăgătoare făcea toate capetele să se întoarcă.

Conducându-l pe Dirk de-a lungul şirului de automobile parcate, Summer se opri brusc în faţa unui minuscul Suzuki portocaliu parcat deoparte.

— O, nu, nu încă un vehicul în care-ţi ţii genunchii la gura, râse el, în timp ce studia micuţul automobil.

— L-am împrumutat de la autorităţile portuare. O să ai o surpriză.

După ce îşi aranja cu grijă echipamentul în portbagajul minuscul, Dirk deschise portiera din partea stângă şi se pregăti să se facă covrig pe scaunul pasagerului. Spre mirarea lui, interiorul maşinii cu volanul pe partea dreaptă se dovedi spaţios, scaunele joase lăsând destul loc pentru capetele celor doi ocupanţi înalţi de peste un metru optzeci şi cinci. Summer se aruncă în scaunul şoferului şi scoase automobilul din parcare, îndreptându-se spre autostrada Hanshin. Mergând către nord, în direcţia centrului oraşului Osaka, ea acceleră puternic micul Suzuki şi străbătu cei doisprezece kilometri care îi despărţeau de port intrând şi ieşind din trafic ca o săgeată. Părăsind autostrada, îndreptă maşina către cheiul de descărcare pentru transport combinat din Portul de Sud din Osaka şi străbătu un doc lateral înainte de a parca alături de nava Sea Rover.

Vasul de cercetare al NUMA era o versiune doar cu puţin mai nouă şi mai spaţioasă a lui *Deep Endeavor,* desăvârşită de vopseaua turcoaz. Ochii lui Dirk fură atraşi de puntea de la pupa, unde un submarin de un portocaliu strălucitor, numit *Starfish.* Licărea ca soarele la apus.

— Bine ai venit la bord, Dirk, bubui vocea profunda a lui Robert Morgan, căpitanul navei *Sea Rover.*

Bărbos şi voinic ca un urs, Morgan părea o versiune mai musculoasă a lui Burl Ives[14]. Jovialul căpitan avea o experienţă bogată de navigaţie maritimă, căci comandase tot felul de vase, începând cu un remorcher de pe fluviul Mississippi şi terminând cu un tanc petrolier din Arabia Saudită. În timpul activităţii sale de căpitan de nave comerciale economisise o sumă care să-i asigure o pensie frumoasă, iar la NUMA venise doar de dragul aventurii oferite de navigaţia în colţuri ieşite din comun ale lumii. Bucurându-se de admiraţia echipajului, căpitanul de pe Sea Rover era un foarte bun organizator, extrem de preocupat de detalii.

După ce aranjară bagajele lui Dirk, cei trei se retraseră într-o sală de şedinţe de la tribord, ale cărei hublouri ofereau o vedere liniştitoare a portului Osaka. Li se alătură secundul Tim Ryan, un bărbat deşirat, cu ochi reci, albaştri. Dirk se întinse după o ceaşcă de cafea, ca să-şi recapete vioiciunea după lunga călătorie cu avionul, în timp ce Morgan trecu la subiect.

— Spune-ne ce-i cu misiunea asta urgentă, de cercetare-recuperare. Gunn a fost destul de vag în ceea ce priveşte

[14] Actor şi cântăreţ american.

detaliile când a telefonat prin satelit.

Dirk recapitulă incidentul de pe Yunaska, descoperirea carcasei bombei de pe *I-403* şi ceea ce aflase despre misiunea eşuată a submarinului.

— Când a trecut în revistă documentele Marinei Japoneze din Arhivele Naţionale, Hiram Yaeger a descoperit că a fost emis un ordin de acţiune aproape identic către un al doilea submarin, *I-411*. Acesta avea aceeaşi misiune, numai că trebuia să traverseze Atlanticul şi să atace New York-ul şi Philadelphia în loc de Coasta de Vest.

— Ce s-a întâmplat cu *I-411*? întrebă Summer.

— Suntem aici ca să aflăm asta. Yaeger nu a reuşit să descopere nici o informaţie sigură despre ultima localizare a lui *I-411*, cu excepţia faptului că nu a apărut la întâlnirea pentru realimentare stabilită lângă Singapore şi că s-a presupus ca a dispărut în Marea Chinei de Sud. Am luat legătura cu St. Julien Perlmutter, care a ajuns cu un pas mai departe şi a dat peste o anchetă oficială a Marinei Japoneze, care localiza pierderea submersibilului în mijlocul Mării Chinei de Est, în primele săptămâni ale anului 1945. Perlmutter a observat că aceste fapte se potrivesc cu raportul submarinului american *Swordfish,* care a înfruntat şi a scufundat un submarin inamic de mari dimensiuni în regiunea respectivă şi în aceeaşi perioadă. Din nefericire, *Swordfish* a fost distrus ceva mai târziu, în timpul aceleaşi misiuni, aşa că niciodată nu a fost consemnată o relatare completă. Totuşi, raportul lor radio a oferit coordonatele aproximative ale scufundării.

— Deci trebuie să-l descoperim pe *I-411*, spuse Morgan, prozaic.

Dirk dădu din cap, încuviinţând.

— Trebuie să ne asigurăm că bombele bacteriologice au fost distruse în timpul scufundării sau să le recuperăm dacă sunt încă intacte.

Prin hublou, Summer privi lung un zgârie-nori din centrul îndepărtat al oraşului Osaka.

— Dirk, Rudi Gunn ne-a povestit, pe scurt, despre Armata Roşie Japoneză. Este posibil ca ei să fi recuperat deja armele bacteriologice de pe *I-411*?

— Da, e o posibilitate. Departamentul de Securitate Internă şi FBI-ul par să creadă că ARJ nu are resursele necesare pentru a dirija o operaţiune de recuperare în ape adânci şi probabil că au

dreptate. Dar, în acest caz, nu e nevoie decât de bani şi cine ştie cât de bine finanţaţi ar putea fi, ei sau o altă grupare teroristă cu care s-au aliat? Rudi e de acord că e bine să aflăm cu certitudine dacă lucrurile stau aşa sau altfel.

În încăpere se lăsă tăcerea în vreme ce aveau cu toţii viziunea armelor bacteriologice mortale aflate cu mult sub suprafaţa oceanului şi a consecinţelor pe care le-ar fi putut avea intrarea lor pe mâini rele.

— Ai la dispoziţie cea mai bună navă şi cel mai bun echipaj de la NUMA, spuse Morgan într-un târziu. O să-l găsim.

— Căpitane, avem de cercetat o zonă destul de întinsă. Cât de curând putem pleca? întrebă Dirk.

— Trebuie să ne completăm rezervele de combustibil, plus că doi sau trei dintre membrii echipajului sunt încă la ţărm, ca să facă rost de provizii suplimentare. Presupun că putem pleca peste şase ore, spuse Morgan, privind ceasul de precizie de pe perete.

— Excelent. O să restabilesc coordonatele de căutare şi o să i le comunic imediat pilotului.

Când ieşiră din camera de şedinţe, Summer îl luă pe Dirk de braţ.

— Ei şi cât te-au costat datele aflate de la Perlmutter? îl dojeni ea, cunoscând predilecţia istoricului gurmand pentru şantajul culinar.

— Nu prea mult. Doar un borcan cu arici de mare muraţi şi o sticlă de sake vechi de optzeci de ani.

— Şi ai găsit aşa ceva în Washington, D.C.?

Dirk îi adresă surorii sale o privire rugătoare şi neajutorată.

— Ei, râse ea, mai avem încă şase ore de stat în port.

Capitolul 21

— Dar, Dae-jong, deschiderea porţilor către Nord n-o să-mi ofere o sursă de forţă de muncă utilizabilă şi calificată, afirmă preşedintele celei mai mari uzine auto din Coreea de Sud, înainte de a trage un fum dintr-un trabuc imens, cubanez.

Stând de partea cealaltă a unei mese de cocteil din lemn de mahon, Dae-jong Kang clătină din cap în mod politicos în timp ce o chelneriţă cu picioare lungi puse pe masă al doilea rând de băuturi. Conversaţia se întrerupse în răstimpul în care tânăra chelneriţă de la Chabel Club le aşeza băuturile în faţă. Clubul era o enclavă particulară a oamenilor extrem de bogaţi şi de puternici din Coreea, un loc sigur şi neutru de întâlnire unde marile afaceri se plăsmuiau mâncând kimchi şi bând martini. Clubul aristocratic era găzduit, aşa cum se cuvenea, la etajul o sută al celei mai înalte clădiri din lume, recent construitul turn al International Business Center.

— Trebuie să luaţi în considerare cele mai scăzute salarii. Costurile recalificării vor fi minore şi se vor recupera cât ai clipi. Consilierii mei au analizat perspectivele şi au spus ca aş economisi douăzeci de milioane de dolari pe an numai din costul forţei de muncă dacă am putea atrage muncitori din Coreea de Nord păstrând echivalentul actualelor lor tarife de salarizare. Nu pot face decât să-mi imaginez care ar fi potenţialele dumneavoastră economii în domeniul fabricării automobilelor. Gândiţi-vă că, în loc să vă extindeţi uzina din Ulsan, construiţi o alta, nouă, în provincia nordică Yanggang. Cum v-ar îmbunătăţi asta competitivitatea pe pieţele lumii, ca să nu mai vorbim de accesul liber la consumatorii din Nord?

— Da, dar pentru mine nu e chiar atât de simplu. Am sindicate care trebuie să fie mulţumite, ca şi constrângeri bugetare. E sigur că nu pot arunca în stradă oamenii din Ulsan ca să angajez apoi muncitori din Nord la o jumătate de preţ. În afară de asta, există o atitudine faţă de muncă pe care trebuie să o îndreptăm dacă aducem muncitori din Nord. La urma urmelor, nici un stat socialist nu a fost vreodată admirat pentru preocuparea faţă de calitatea produselor.

— Nimic care să nu poată fi rezolvat urgent cu câteva cursuri de recalificare şi cu o frântură de salariu capitalist, în contrazise

Kang.

— Poate. Dar, s-o recunoaştem, în Nord nu există piaţa de desfacere pentru automobile. Economia ţării e în neorânduială, principala preocupare a omului obişnuit e să pună de mâncare pe masă. Nu sunt accesibile venituri care să sprijine industria de care mă ocup.

— Da, dar vă referiţi la prezent, nu priviţi în viitor. Cele două ţări ale noastre sunt pe un curs de coliziune inevitabilă, care duce către unificare, iar cei care se pregătesc de astăzi vor culege mâine roadele. Dumneavoastră aţi avut viziunea de a vă extinde producţia în India şi în Statele Unite şi acum sunteţi vioara-ntâi în industria auto. Încercaţi viziunea Coreei unificate şi daţi o mână de ajutor pentru a plasa ţara noastră în fruntea liderilor lumii.

Meditând la spusele lui King, preşedintele corporaţiei auto suflă fumul albastru al trabucului către tavan.

— Îmi dau seama că gândiţi cu înţelepciune. Dar trebuie să-i pun pe cei din departamentul de elaborare a strategiilor să studieze problema şi, poate, să ia în considerare şi nişte împrejurări neprevăzute. Deocamdată nu sunt sigur ca am chef să mă ocup de aspectele politice şi să obţin aprobări atât din partea guvernului Coreei de Nord cât şi din partea celui al Coreei de Sud pentru a pune bazele prezenţei mele în Nord, dădu el un răspuns echivoc.

Kang îşi puse cocteilul cu votcă pe masă şi zâmbi.

— Am prieteni şi influenţă în ambele guverne şi vă pot veni în ajutor la momentul potrivit, ripostă, cu modestie.

— Eşti foarte amabil. În schimb, bunul meu prieten, aş putea face ceva pentru tine? răspunse preşedintele, surâzând afectat.

— Rezoluţia referitoare la îndepărtarea armatei americane de pe teritoriul nostru, discutată în Adunarea Naţională, câştigă teren, spuse Kang. Dacă aţi susţine-o, aţi influenţa multe alte opinii politice.

— Noile incidente supărătoare în care este implicat personalul militar american fac, fireşte, ca în anumite zone, problema să fie spinoasă. Totuşi, nu sunt convins că îngrijorarea legată de securitatea noastră în cazul retragerii forţelor americane este nefondată.

— Bineînţeles că e, minţi Kang. Prezenţa americană stârneşte agresivitatea celor din Nord. Îndepărtarea lor nu va face altceva decât să stabilizeze relaţiile dintre ţările noastre şi să permită, în

final, unificarea.

— Credeţi într-adevăr că asta este ceea ce trebuie făcut?

— Am putea deveni nişte oameni foarte bogaţi, Song-woo, răspunse Kang.

— Suntem deja, răspunse preşedintele corporaţiei auto, stingându-şi trabucul într-o scrumieră de porţelan. Suntem deja.

În semn de rămas-bun, Kang strânse mâna colegului sau industriaş, apoi coborî cele o sută de etaje care îl despărţeau de holul extinsului centru de afaceri cu un lift rapid, în care îţi pocneau urechile. Bărbatul îmbrăcat în negru care îi era garda de corp vorbi într-un radio portabil şi, câteva secunde mai târziu, o limuzină roşie, marca Bentley Arnage RL, opri lângă bordură, aşteptându-i să urce.

În timp ce maşina rula silenţios, Kang, aşezat pe bancheta de piele din spate, se lăsă copleşit de un sentiment de automulţumire.

Evenimentele planificate se desfăşurau mai bine decât se aşteptase. Punerea în scenă a uciderii unei tinere fete de către un aviator american provocase, pe scara largă, resentimente în întreaga ţară. Mamele organizau numeroase proteste în exteriorul bazelor militare americane, în timp ce o mulţime zgomotoasă şi exaltată de studenţi mărşăluise în jurul ambasadei Statelor Unite. Personalul administrativ al corporaţiei lui Kang orchestrase o campanie intensă de trimitere de scrisori care bombardau o serie de politicieni locali cu cereri de evacuare a forţelor armate străine. Iar el însuşi şantajase o serie de lideri ai Adunării Naţionale iniţiind rezoluţia politică cu care urma să se confrunte în curând preşedintele Coreei de Sud. Acum se ocupa de conducătorii comunităţii oamenilor de afaceri, care aveau o reală influenţă atât asupra presei cât şi asupra membrilor Adunării Naţionale.

Liderii de la Pyongyang ai Coreei de Nord contribuiau la punerea în scenă a înşelătoriei făcând vâlvă în jurul reunificării pe toate fronturile publice. Ca gest de bunăvoinţă care să indice îmbunătăţirea relaţiilor, ridicaseră, temporar, majoritatea restricţiilor de călătorie în Nord. Anunţaseră, cu tam-tam-ul de rigoare, că o divizie militară de blindate fusese retrasă, în mod paşnic, din zona demilitarizată, deşi omiseseră să recunoască că fusese repoziţionată la o mică distanţă. În ciuda faptelor, era promovată o faţadă paşnică şi prietenoasă într-un spirit care ar fi

fost admirat de conducătorii companiilor de publicitate de pe Madison Avenue.

Limuzina Bentley ajunse în centrul Seul-ului, unde se îndrepta către porţile unei clădiri de sticlă indescriptibil de scundă, identificată printr-o firmă de mici dimensiuni, pe care era scris, simplu: INTREPRINDERILE KANG – SECŢIA SEMICONDUCTORI. Luxoasa maşină îşi continuă drumul pe lângă parcarea aglomerată, apoi coborî pe o alee îngustă care ajungea în spatele clădirii, pe malul fluviului Han. Şoferul opri în faţa unui doc particular, unde era acostat iahtul italienesc al lui Kang. La bord, acesta din urmă şi garda sa de corp fură întâmpinaţi de un servitor, în timp ce motoarele erau puse în funcţiune şi, înainte ca el să intre în cabină, iahtul pornise înapoi, spre domeniul său.

Kwan, asistentul lui Kang, se înclină când magnatul pătrunse în cabina de dimensiuni reduse pe care o folosea drept birou când se afla la bord. Aşa cum îi era obiceiul, Kwan îi dădea şefului său rapoarte concise, fie pe iaht, fie pe domeniu, la sfârşitul fiecărei zile. Pe masă era stivuit un morman de relatări scurte, de câte două pagini, care puneau în inferioritate rapoartele primite de mulţi conducători occidentali din partea serviciilor de informaţii. Kang parcurse în grabă şi sortă rapoartele, care detaliau totul, de la previziuni referitoare la câştigurile sale trimestriale din firmele de telecomunicaţii la manevrele armatei sud-coreene şi la profilul personal al oricărui politician care îşi înşela nevasta. Informaţiile legate de activităţi subversive sau provenite din surse secrete erau tipărite pe o hârtie portocalie specială, care se dizolva când era introdusă în apă, fiind distruse imediat ce le citea Kang.

După ce îşi îndreptă atenţia asupra unei serii de probleme de afaceri, Kang se freca la ochi şi întrebă:

— Ce veşti am primit de la *Tongju*, de pe *Baekje*?

Kwan păli în mod vizibil.

— Avem o problemă cu echipamentul maritim necesar pentru operaţia de recuperare, răspunse el, ezitând. Submarinul japonez pe care l-am închiriat a fost avariat în timp ce era transportat pe *Baekje.* A fost vina unor docheri neatenţi.

Kwan urmări vena care se reliefa pe tâmpla lui Kang, începând să se zbată violent. Mânia acestuia spori cu repeziciune, dar se manifestă printr-un şuierat controlat.

— Treburile astea făcute de mântuială trebuie să înceteze. Mai întâi am pierdut doi agenţi în America, într-o simplă tentativă de

asasinat, iar acum asta. În cât timp va fi reparată avaria?

— În cel puţin trei luni. Submersibilul Shinkai e scos din uz, spuse Kwan, cu voce scăzută.

— Avem o planificare care trebuie respectată, răspunse Kang, agitat. Vorbim despre zile, nu despre luni.

— Am început să ne interesăm de toate submarinele disponibile din zonă. Celălalt submersibil japonez pentru ape adânci la care am fi putut apela tocmai este reutilat, iar cele ruseşti efectuează, în prezent, lucrări în zona occidentală. Cel mai apropiat submarin disponibil care e potrivit pentru recuperări este un vas ucrainian care lucrează, de obicei, în Oceanul Indian. Oricum, va fi nevoie de trei săptămâni ca să ajungă la faţa locului.

— E prea târziu, mormăi Kang. Impulsul pe care i l-am dat Adunării Generale pentru a ajunge la referendum se apropie de punctul culminant. Vor fi nevoiţi să voteze în câteva săptămâni. Trebuie să acţionăm înainte de asta. Nu e nevoie să-ţi reamintesc că ne-am asumat sarcina de a da lovitura în timpul întrunirii G8, spuse, cu furia clocotindu-i în priviri.

În încăpere se lăsă tăcerea Apoi Kwan riscă să vorbească.

— Domnule, ar mai exista o posibilitate. Ni s-a spus că un vas american de cercetare ştiinţifică operează în apele japoneze, având un submersibil pentru ape adânci. Am reuşit să-i dau de urmă astăzi, ceva mai devreme şi am aflat că se alimentează la Osaka. E un vas de la NUMA, cât se poate de eficient în cazul recuperărilor de la mari adâncimi.

— Iarăşi NUMA? căzu Kang pe gânduri.

Chipul i se contorsiona în timp ce lua în considerare modul încununat de succes în care pusese bazele planului şi riscul potenţial reprezentat de întârziere. În cele din urmă, dădu din cap către Kwan.

— E absolut necesar să începem operaţiunea de recuperare cât mai curând posibil. Obţineţi submersibilul american, dar faceţi-o discret şi fără nici un incident.

— *Tongju* e acolo şi o să conducă operaţiunea, răspunse Kwan, încrezător. O să acţioneze conform instrucţiunilor dumneavoastră. N-o să ne dezamăgească.

— Ai grijă să fie aşa, răspunse Kang, sfredelindu-l pe Kwan cu ochii săi întunecaţi, plini de intoleranţă.

Capitolul 22

Talazurile de doi metri, purtându-şi cuşma de spuma albă, loveau şi împingeau *Sea Rover,* făcându-i punţile să se legene uşor pe marea ondulată. Un front atmosferic de presiune ridicată se îndepărta încet de Marea Chinei de Est şi căpitanul Morgan observa, încântat, că vântul puternic, dinspre sud, se domolise de când intraseră, cu o noapte înainte, în marea aflată la sud-est de teritoriul japonez. În timp ce Morgan privea de pe puntea de comandă, un răsărit cenuşiu afunda treptat vasul într-o baie de lumină palidă. La prova care se înălţa şi cobora văzu un om stând singur lângă balustradă şi scrutând orizontul. Deasupra gulerului ridicat al jachetei marinăreşti impermeabile se putea vedea un petic de păr negru, ondulat, care flutura în vânt.

Dirk respira adânc, umplându-şi plămânii cu aerul mării şi gustându-i sarea jilavă pe care o simţea pe limbă. Oceanul îl revigora întotdeauna, atât fizic cât şi mental, imensitatea albastră a acestuia fiind un tonic relaxant, care îi permitea să gândească limpede şi să acţioneze ferm. Nefiind omul care să lucreze în spatele unui birou, era îndrăgostit de spaţiile libere, înflorind atunci când se simţea una cu ceea ce avea de oferit Mama Natură.

După ce privi o pereche de pescăruşi care, căutându-şi masa de dimineaţă, descriseră alene un arc deasupra navei, o porni către pupa şi se urcă pe puntea de navigaţie de la nivelul superior. Când intră în camera de control a navei, Morgan tocmai luase în mână o cană de cafea aburindă.

— Te-ai trezit devreme, bubui vocea căpitanului, având pe chip un zâmbet jovial chiar şi la ora aceea matinală.

— N-am vrut să pierd nici un strop de distracţie, răspunse Dirk, privind lung către cafea. Cred că ar trebui să ne apropiem de zona de cercetat la scurt timp după răsărit.

— Suntem destul de aproape, zise Morgan. Suntem la vreo patruzeci de minute de poziţia raportată de *Swordfish* când a scufundat submarinul japonez.

— Care e adâncimea aici?

Un timonier tânăr, în salopetă albastră, arunca o privire la monitorul care afişa adâncimea şi anunţă, cu voce aspră:

— Adâncime două sute optzeci şi cinci de metri, domnule.

— Se pare că locul e potrivit pentru o cercetare cu un AUV[15].

— Îi spun lui Summer să-l trezească pe Audry şi să-l pregătească de lucru, răspunse Morgan, zâmbind.

Audry era o altă variantă de vehicul subacvatic autonom, pe care specialiştii care îl construiseră ca înlocuitor îl botezaseră Vehicul Subacvatic Autonom pentru Recuperarea Informaţiilor[16]. Era echipat cu cel mai nou tip de sistem independent de propulsie şi dotat cu un scaner exterior, un magnometru şi un senzor pentru vizualizarea profilului fundului, toate trei fiind montate într-o carcasă de forma unei torpile, care se arunca, pur şi simplu, peste bord. Senzorii combinaţi aveau posibilitatea de a realiza harta seismică a fundului oceanului, identificând atât obiectele de provenienţă naturală cât şi pe cele făcute de mâna omului şi sesizând, în aceeaşi măsură, anomaliile reprezentate de obiectele îngropate. Senzorul de forma unui peşte putea trece razant pe deasupra fundului, la o adâncime de o mie cinci sute de metri, propulsat de o baterie puternică, ceea ce elimina necesitatea unui cablu de remorcare lung şi stânjenitor.

În timp ce *Sea Rover* se apropia de zona de cercetat, Dirk o ajută pe Summer să descarce parametri de căutare în computerul de navigaţie al lui Audry.

— O să folosim scanerul exterior numai pentru că aşa o să putem acoperi un culoar mai larg de cercetare, o informă Dirk. Dacă *I-411* e acolo, ar trebui să-l putem vedea aşezat deasupra fundului.

— Cât de întinsă trebuie să fie grila de căutare? întrebă Summer, introducând instrucţiunile de la tastatura unui laptop.

— De la *Swordfish* nu avem decât o localizare aproximativă, aşa că se pare că avem de acoperit o suprafaţă foarte mare. Hai să setăm grila iniţială la opt pe opt kilometri.

— Asta nu depăşeşte limitele sistemului de recuperare a datelor. O să-i fac o verificare rapidă, apoi ar trebui să fim gata de lansare.

În timp ce softul folosit de Audry era reconfigurat, *Sea Rover* coborî în apă, la fiecare dintre capetele grilei de căutare, câte două traductoare cu auto-poziţionare. Având încorporaţi receptori GPS, traductoarele puteau retransmite indicaţiile de navigaţie către Audry, ceea ce avea să-i permită vehiculului să se deplaseze, înainte şi înapoi, de la un capăt la altul al grilei, la

---

[15] Autonomous Underwater Vehicle – vehiculul subacvatic autonom

[16] Autonomous Underwater Data Recovery Vehicle – Audry.

câteva zeci de metri deasupra fundului oceanului. În schimb, Audry urma să transmită către traductoare, periodic, pachete de date conţinând detaliile cercetării efectuate cu ajutorul sonarului.

— Vinciul e pregătit, strigă unul dintre membrii echipajului.

Ridicându-şi degetul mare, Dirk le făcu un semn aprobator, apoi el şi Summer priviră cum vehiculul de cercetare lung de doi metri şi jumătate şi având culoarea lămâii era ridicat din suportul de pe puntea de la pupa şi coborât peste bord, către apă. Dâra albă de stropi de spumă din urma cozii le dovedi că mica elice a lui Audry se învârtea, apoi ghearele vinciului eliberară submersibilul. Năpustindu-se înainte ca un armăsar pur sânge prin porţile de la Santa Anita, vehiculul în formă de torpilă tăie valurile pe toată lungimea lui See Rover înainte de a se scufunda sub ele, coborând către adâncuri.

— Audry prinde ceva viteză, observă Dirk.

— I s-au făcut, recent, o serie de modificări şi acum îşi poate executa cercetările cu o viteză de nouă noduri.

— În ritmul ăsta, partea operaţiunii pe care o prefer n-o să dureze prea mult.

— Care-i aia? întrebă Summer, cu o privire amuzată.

— Păi, cea în timpul căreia aştept rezultatele bând o bere şi mâncând un sandviş cu unt de arahide, rânjii el.

În timp ce Audry se deplasa încoace şi încolo, de-a lungul culoarelor imaginare ale grilei, la treizeci de metri deasupra fundului mării, Summer îi monitoriza evoluţia pe afişajul unui computer de la bordul lui *Sea Rover*. O actualizare a informaţiilor digitale era transmisă, din douăzeci în douăzeci de minute, prin radio, de la traductoare către navă, unde următoarea prelucrare electronică convertea datele binare în imagini grafice ale înregistrărilor sonarului. Dirk şi Summer examinau pe rând imaginile fundului, căutând orice forme rectilinii sau unghiulare care ar fi putut reprezenta o epavă.

— Arată ca o pizza cu cârnaţi, medita Dirk, în timp ce studia fundul presărat cu stânci, uitându-se la bolovanii cu forme stranii care aruncau umbre rotunde pe fundul plat din fundal.

— Să nu-mi spui că ţi-e foame din nou, ripostă Summer, clătinând din cap.

— Nu, dar fac pariu că lui Audry îi este. Ce distanţă poate parcurge cu o baterie?

— Bateriile folosite în cazul operaţiunilor desfăşurate cu viteză

ridicată sunt proiectate să reziste doar opt ore. Totuşi, nu-l lăsăm niciodată mai mult de şapte, ca să fim siguri că mai are suficient curent electric ca să se propulseze la suprafaţă. Acum e în apă de vreo şase ore, zise Summer, privindu-şi ceasul, aşa că va trebui să-l readucem la suprafaţă pentru schimbarea bateriei în următoarea oră.

Pe ecran se suprapuse brusc o nouă fereastra, amintind recepţionarea ultimelor informaţii actualizate.

— Mai trebuie parcurs doar un singur rând ca să acoperim prima zonă de cercetare, constată Dirk, ridicându-se de pe scaunul din faţa consolei computerului şi întinzându-şi braţele. Mai bine aş stabili limitele următoarei grile de căutare. Poţi să arunci o privire asupra ultimelor date furnizate?

— Sigur, o iau înainte şi descopăr epava pentru tine, glumi Summer, aşezându-se şi tastând o serie de comenzi.

Pe ecran apăru un nou set de imagini, o fâşie de fund de ocean lată de cinci sute de metri derulată de la un capăt la celălalt şi semănând cu vederea din avion a unui drum de ţară, bine bătătorit, prin pustiu. Summer alese drept culoare a imaginilor o nuanţă de galben, aşa că stâncile sau dâmburile care apăreau din când în când aveau aspectul unor umbre cu tentă maronie. Studie monitorul cu atenţie, privind cum alunecau cu repeziciune imaginile monotone ale fundului de ocean, mereu aceleaşi. Deodată, în partea din dreapta sus a ecranului apăru o pată întunecată care se mări pe măsură ce se derula înregistrarea. Îşi dădu repede seama că pata era o umbră creată de un obiect lung, de formă tubulară, care era bine definit, având o culoare roşiatică.

— Uite-l, e aici! strigă, cu voce ascuţită, surprinsă de propriul glas.

Un mic grup de oameni se îngrămădi în jurul ei în timp ce rederulă imaginile, de mai multe ori, cu viteză redusă. Conturul desluşit al unui submarin era extrem de evident, fiind completat de o turelă care arunca o umbră lungă într-una dintre părţi. Imaginea uneia dintre extremităţile vasului era neclară, dar Summer măsură obiectul, a cărui lungime depăşea simţitor nouăzeci de metri.

— Arată ca un submarin, fără îndoială şi e unul mare, spuse ea, nefiind sigură că trebuia să-şi creadă ochilor.

— Ăsta-i copilaşul nostru, spuse Dirk, cu încredere. Arată exact ca imaginea scanata a lui *I-403.*

— Bună treabă, Summer, spuse Morgan, apropiindu-se de grupul agitat.

— Mulţumesc, căpitane, dar Audry a făcut totul. Ar fi bine să-l aducem la bord înainte de a ajunge în China.

Summer tastă un nou set de comenzi şi traductoarele transmiseră un semnal către vehiculul subacvatic. În câteva secunde, Audry încheie secvenţa de căutare şi se propulsa în sus, spărgând suprafaţa apei la patru sute de metri distanţă faţă de *Sea Rover.* Summer, Dirk şi Morgan urmăriră din priviri echipa de recuperare care se grăbi să se îndrepte, cu o barcă de cauciuc Zodiac, către senzorul care mergea în ralanti, pe care îl agaţă de copastie. Echipa se întoarse, cu viteză redusă, lângă nava de cercetare, unde Audry fu scos din apă şi replasat în locaşul său de pe puntea de la pupa.

În timp ce ultimul dintre cele două traductoare era ridicat la bord, Dirk admiră un vas mare de prospecţiuni care se deplasa încet, la câţiva kilometri distanţă, cu un steag japonez fluturând pe platforma înaltă de la provă.

— E o navă care întinde cabluri, spuse Morgan, prinzând privirea lui Dirk. Ne-a urmărit de când am ieşit din Marea Interioară.

— E o frumuseţe. Nu pare să se grăbească, zise Dirk, observând viteza redusa a vasului.

— Probabil că e plătită după numărul de zile de lucru, râse Morgan, apoi îşi concentra atenţia ca să se asigure că cei doi traductori ajunseseră în siguranţă la bord.

— Poate, răspunse Dirk, zâmbind, dar un vag semnal de alarmă i se agăţă de un ungher al minţii.

Îşi alunga sentimentul şi îşi refocaliză gândurile asupra următoarei sale sarcini. Era timpul să arunce el însuşi o privire atentă asupra lui *I-411*.

Capitolul 23

Echipajul de pe *Sea Rover* nu pierdu timpul făcând pregătiri pentru cercetarea ţintei sale scufundate. Căpitanul Morgan deplasă nava, plasând-o direct deasupra acesteia, cu ajutorul coordonatelor GPS furnizate de Audry. Elicele computerizate de manevră din părţile laterale ale vasului erau în funcţiune când *Sea Rover* se poziţiona în locul dorit, autocorijându-şi permanent poziţia modificată de vânt şi de curenţi şi menţinând-o, cu o eroare de câţiva centimetri, în punctul indicat.

Pe puntea de la pupa, Dirk, Summer şi secundul Ryan parcurgeau cu grijă un raport de prescufundare referitor la *Starfish.* Fiind proiectat special pentru cercetările ştiinţifice desfăşurate în ape adânci, *Starfish* era un submarin extrem de bine dotat din punct de vedere tehnic, capabil să funcţioneze la adâncimi de până la două mii de metri. Semăna cu o minge translucidă plasată pe un elevator şi putea transporta doi operatori într-un balon din sticlă acrilică armată, groasă de cincisprezece centimetri, care oferea o vedere panoramică a mării. Încastrată într-un suport de un portocaliu strălucitor, sfera transparentă era ticsită de nenumăraţi senzori, de camere foto şi video şi de dispozitive de prelevare a carotelor. În faţa şi în spatele balonului erau montate patru seturi de elice de manevră, care îi dădeau submarinului un grad înalt de manevrabilitate. Două braţe articulate, din oţel, montate de o parte şi de alta a cabinei şi care puteau fi folosite pentru colectarea probelor şi pentru manipularea diverselor dispozitive de analizare a datelor, ofereau un plus de funcţionalitate. Pentru că braţul mecanic din dreapta era mai lung decât cel din stânga, submarinul semăna cu un crab atunci când lucra pe fundul oceanului.

— Cred că totul e aranjat, spuse Summer, uitându-se la ultima însemnare de pe blocnotesul ei. Eşti gata de scufundare?

— Numai dacă conduc eu, îi întoarse Dirk zâmbetul.

Purtând salopetele de culoarea mării de la NUMA, cei doi fraţi intrară în încăperea minusculă prin hubloul din partea din spate. Deşi interiorul era strimt, Dirk şi Summer stăteau confortabil pe două scaune moi, orientate către partea din faţa a balonului. Dirk îşi puse căştile şi luă legătura cu secundul Ryan.

— Aici *Starfish*, spuse, ca să verifice sistemul de comunicare.

Suntem gata dacă sunteţi şi voi, Tim.

— Pregătiţi-vă pentru lansare, îi răspunse Ryan.

Cu o detunătură care răsuna deasupra capetelor lor, cablul gros ataşat de submarin prin două bucle se înfăşură, ridicând submarinul drept în aer şi suspendându-l la zece metri deasupra punţii. În timp ce *Starfish* atârna, plutind în aer, Ryan apăsa un buton de pe o consolă laterală şi puntea de sub submarin se deschise, despărţindu-se în două părţi care alunecară, pe role, în laturi. Dedesubtul submersibilului suspendat apăru apa de un verde palid a Mării Chinei de Est. Ryan apasă pe un alt comutator şi proiectoarele de pe o bandă circulară se aprinseră, scoţând în evidenţă perimetrul unui bazin rotund decupat în partea din spate a cocii lui *Sea Rover*. Un biban de mare imens, sinuos, apăru în explozia bruscă de lumină şi dispăru fulgerător sub gaura stranie din coca navei. Submarinul portocaliu fu coborât încet prin deschidere şi lăsat în apă, iar cablul de ridicare fu îndepărtat după ce Dirk confirmă că, la bordul lui *Starfish,* toate sistemele erau operaţionale.

— Cablul e decuplat, anunţă vocea lui Ryan în căştile lui Dirk. Sunteţi liberi să înotaţi. Vânătoare plăcută.

— Mulţumim pentru coborâre, răspunse Dirk. O să claxonez când ne întoarcem de la magazin.

Dirk testă elicele pentru ultima oară, în timp ce Summer deschidea tancul de imersiune, permiţând ca un potop de apă sărată să umple cavitatea. Portanţa negativă fu atinsă repede şi submarinul începu să coboare încet în adâncuri.

Verdele palid al apei se transformă, treptat, în cafeniu, apoi păli, devenind negru ca cerneala când *Starfish* se afundă mai mult. Summer apăsă un comutator şi un şir de proiectoare puternice, cu xenon, le lumină drumul, deşi nu erau multe de văzut în apa întunecoasă. Pentru că ajungea pe fund sub acţiunea gravitaţiei. Submersibilul avu nevoie de vreo cincisprezece minute pentru a încheia coborârea de aproape trei sute de metri. În ciuda temperaturii scăzute a apei care îi înconjura, cei doi se încălziră din cauza echipamentului electronic care funcţiona în capsula etanşă de sticlă acrilică şi, în cele din urmă, Summer opri aerul condiţionat ca să păstreze răcoarea. Încercând să facă timpul să treacă mai repede, Dirk dădu o nouă formă câtorva dintre glumele răsuflate ale lui Jack Dahlgren, iar Summer îl puse la curent cu cercetarea referitoare la poluantul marin de pe coastele estice ale Japoniei.

Când ajunseră la două sute optzeci de metri, Summer începu să mărească flotabilitatea ca să încetinească coborârea, pentru a evita să se lovească cu putere de fund. Dirk observă că vizibilitatea se mărise, deşi, la adâncimea aceea, apa era lipsită de majoritatea vieţuitoarelor. Treptat, desluşiră, în obscuritate, o formă întunecată, familiară, care se contura sub ei.

— Uite-l. Suntem exact deasupra lui.

Suprastructura neagră, iluzorie, a turelei lui *I-411* se înălţa către ei ca un mic zgârie-nori în timp ce *Starfish* cobora în mijlocul submarinului gigantic în mod foarte asemănător cu ceea ce găsise în cazul lui *I-403*, Dirk observa că *I-411* stătea, drept, pe fund, fiind înclinat doar sub un unghi de cincisprezece grade. Degradarea suprafeţei era mult mai puţin severă decât la *I-403* şi uriaşul submarin arăta ca şi cum nu ar fi stat în apă ani de zile, ci doar câteva luni. Dirk activă elicele lui *Starfish* şi se îndepărta uşor de vasul care apărea, pe când Summer regla flotabilitatea astfel încât să se menţină la trei sute de metri, exact la înălţimea punţii submarinului.

— E enorm! exclamă Summer când ochii ei zăriră uriaşul contur transversal al navei. Chiar şi sub luminile strălucitoare ale lui Starfish, nu putea vedea decât o porţiune a vasului.

— Bineînţeles că nu e un submarin nemţesc de duzină din al Doilea Război Mondial, răspunse el. Hai să vedem unde a fost lovit.

Manevrând elicele, Dirk propulsa submersibilul de-a lungul unei traiectorii care urmărea flancul dinspre tribord al epavei, alunecând doar la vreo doi metri deasupra punţilor sale superioare rotunjite. Când înconjurau pupa, Summer arăta către partea de sus a celor două elice propulsoare din bronz care ieşeau din noroiul de pe fund. Continuându-şi drumul de-a lungul babordului, mai înaintară vreo cincisprezece metri înainte de a apărea o tăietură adâncă la nivelul liniei de plutire.

— Prima lovitură de torpilă, strigă Dirk, privind urma impactului fatal cu una dintre torpilele lui *Swordfish*. Îl poziţiona de *Starfish* astfel încât luminile sale să pătrundă în spărtura de formă neregulată. Din interior le răspunse strălucirea unei mase circulare de metal contorsionat şi zdrenţuit, semănând cu fălcile deschise ale unui rechin cu dinţii de fier. Se răsuciră şi, reluându-şi drumul, submarinul se deplasă încet, pe încă zece metri, de-a lungul epavei tăcute, înainte de a se ivi cea de-a doua gaură.

— A doua lovitură de torpilă, spuse Dirk.

Spre deosebire de prima tăietură din partea de la babord, a doua era plasată, în mod bizar, mult mai sus, de-a lungul margini punţii superioare, de parcă explozibilul ar fi venit de undeva, de deasupra.

— Ai dreptate, aici trebuie să-l fi izbit a doua torpilă, presupuse Summer. Probabil că pupa se afundase deja în urma primei lovituri, iar submarinul se lăsase pe spate datorită reculului iniţial, când l-a nimerit aici a doua torpilă.

— *Swordfish* a ţintit foarte bine. Probabil ca au dat de submarin noaptea, când se deplasa la suprafaţă.

— Ăsta-i hangarul avioanelor? întrebă Summer, arătând o anexă tubulară, de mari dimensiuni, care se întindea de-a lungul punţii din spate până la turelă.

— Da. Se pare ca a fost distrus în timpul exploziei, spuse el, în timp ce pluteau către spărtură.

O porţiune de şase metri din zona de lângă punte a hangarului dispăruse, pur şi simplu, în timpul masacrului. Privind în interior, văzură, în lumina proiectoarelor, o elice de avion cu trei palete montată pe peretele din spate. Mărind turaţia elicelor, Dirk răsuci vehiculul care înainta zumzăind, alunecând pe deasupra turelei, ale cărei numeroase platforme cu tunuri erau încă la locul lor. *Starfish* înainta către puntea din faţă înainte de a se întoarce şi de a plana deasupra punţii de la prova, alături de unul dintre imensele hidroavioane, care se ridica deasupra submarinului ca o aripă uriaşă.

— Asta încheie partea pitorească a turului, spuse Dirk. Să vedem dacă putem descoperi ce transporta.

— Mai bine să luăm mai întâi legătura cu cei de deasupra, spuse Summer, punându-şi căştile de comunicare şi apăsând pe butonul „EMISIE”.

— *Sea Rover*, aici *Starfish*. Am găsit iepuraşul de Paşti, iar acum trecem la vânătoarea de ouă.

— Am înţeles, pârâi vocea lui Ryan. Aveţi grijă cu coşul.

— Cred că duce mai degrabă grija submersibilului decât pe a noastră, spuse Dirk, fără nici o expresie.

— Procedează tipic bărbăteşte, medita Summer, clătinând din cap. Îşi leagă sentimentele de obiectele mecanice neînsufleţite.

— Bineînţeles că habar n-am ce spui, ripostă Dirk, amuzându-se.

În timp ce vorbea, îl deplasa pe *Starfish*, cu grijă, pe deasupra provei, inspectând puntea. După câteva minute, zări ceea ce

căuta.

— Există un tambuchi, în partea din faţă, în zona superioară a magaziei cu torpile. Dacă au respectat aceeaşi procedură ca *I-403*, atunci acolo a fost depozitată muniţia bacteriologică.

Dirk îl aduse pe *Starfish* în faţa hubloului înainte de a-l plasa pe puntea din faţă, oprind propulsoarele.

— Cum te descurci cu intrările prin efracţie? o întrebă pe Summer.

Spre deosebire de *I-403*, aici tambuchiul era închis şi etanşat cu o bandă metalică strânsă cu un volant montat în acelaşi plan. Summer activă un joystick ascuns în braţul scaunului ei şi alimentă dispozitivul hidraulic al braţului retractabil din partea dreaptă a submersibilului, în timp ce acţiona comenzile, apendicele metalic ţâşni din partea laterală a lui *Starfish* şi se extinse, întinzându-se cu stângăcie. Ea îl coborî, încet, către tambuchi, manevrându-l prin lovirea uşoară a comutatorului. Cu precizia unui chirurg, deschise mâna mecanică, de tipul unei gheare şi o lăsă în jos, către tambuchi, înfigându-i degetele în fantele volantului de la prima încercare.

— Frumos lucrat, o admiră Dirk.

— Acum să vedem dacă se deschide, ripostă ea.

În urma unei uşoare lovituri date celui de-al doilea comutator, articulaţia de fixare a ghearei mecanice începu să se răsucească. Dirk şi Summer îşi lipiră feţele de geamul balonului, dorind să vadă volantul învârtindu-se. Dar dispozitivul de etanşare, care fusese zăvorât vreme de şaizeci de ani, nu se clinti. Summer încercă să mute comutatorul sistemului de fixare de pe o poziţie pe alta de încă vreo şase ori, dar fără nici un folos.

— Şi cu asta am terminat cu dispozitivul meu hidraulic, bombăni ea, într-un târziu.

— Menţine strânsoarea asupra volantului, o instrui Dirk. Să încercăm o acţionare cu pârghie.

Cât ai clipi, alimentă propulsoarele şi îl ridică pe *Starfish* la câţiva centimetri deasupra punţii. În timp ce Summer strângea volantul tambuchiului cu gheara mecanică, el inversă brusc cursul, încercând să rupă etanşarea folosind momentul întregului submersibil. Volantul rămânea strâns, aşa că începu să-l rotească pe *Starfish* într-o parte şi într-alta, încercând să îi aplice brusc forţa unei pârghii.

— Cred că o să rupi braţul, îl avertiză Summer.

El continuă să încerce, hotărât, păstrând tăcerea. La

următoarea smucitură, observă o mişcare abia perceptibilă a volantului. Încă o mişcare şi dispozitivul de etanşare fu distrus, în sfârşit, volantul rotindu-se, brusc, cu un sfert de tură.

— Asta înseamnă să demonstrezi cine e şeful, spuse Summer.

— Numai să nu-i spui lui Ryan că bebeluşul lui are acum braţul drept cu câţiva centimetri mai lung decât înainte, zâmbi Dirk.

În timp ce pluteau deasupra tambuchiului, Summer izbuti repede să rotească volantul până la capăt, cu ajutorul ghearei mecanice. Apoi Dirk îl trase pe Starfish înapoi, Summer menţinu strânsoarea şi, în cele din urmă, tambuchiul se balansa, deschizându-se. Repoziţionară submersibilul în faţa deschizăturii şi priviră înăuntru, dar nu văzură altceva decât un spaţiu gol, întunecat.

— Cred că asta-i o treabă pentru *Snoopy*. Tu ai acces la comenzi, spuse Summer.

Dirk trase în afară un modul de comandă tip laptop şi apăsă butonul de alimentare. Aprinderea unui şir de lumini verzi confirmă că unitatea era activată.

— Gata, du-te să le aduci, murmură, apăsând un comutator care punea în funcţiune un propulsor minuscul.

Dintr-un suport exterior situat sub capsula din sticlă acrilică ieşi un vehicul telecomandat. Nedepăşind dimensiunile unei genţi diplomat, minusculul ROV[17] reprezenta doar puţin mai mult decât o cameră video cu sistem propriu de iluminare, căreia i se ataşase un set de mici elice propulsoare cu acţionare electronică. Având posibilitatea de a cerceta spaţiile înguste şi de acţiona în interiorul lor, *Snoopy* era unealta ideală pentru explorarea nişelor adânci şi periculoase de pe epavele scufundate.

Summer îl urmări pe *Snoopy* ţâşnind la vedere şi afundându-se în tambuchiul deschis în mijlocul unui jet de bule minuscule. Dirk apăsă un alt buton de pe consolă şi vederile luate de ROV apărură, în direct, pe un monitor color. Urmărind monitorul ca să-l poată pilota, conduse vehiculul în de acum familiara magazie cu torpile. *Snoopy* trecu pe lângă un şir de proiectile, iar camera arătă că toţi cei cinci peşti imenşi, de metal, se odihneau încă pe suporturile lor. Se roti, ajungând pe o altă latura a nişei şi scena se repetă în partea opusă a încăperii. Era limpede că *I-411* nu anticipase lupta când *Swordfish* îl surprinsese şi îl scufundase.

Dar nu torpilele îl interesau pe Dirk. Îl dirija pe *Snoopy*, metodic, către partea de la prova a magaziei, unde îl plimbă

[17] Remote Operated Vehicle – vehicul telecomandat.

sistematic, înainte şi înapoi, de-a curmezişul acelui spaţiu, alunecând cu vreo doi metri către pupa după fiecare trecere în urmă căreia se simţea satisfăcut, fiindcă fiecare centimetru pătrat fusese cercetat.

— Nici urmă de bombe şi de lăzile lor. Dar mai există, dedesubt, o magazie cu torpile în care e posibil să fi fost depozitate.

— Poţi să-l duci pe *Snoopy* acolo jos? întrebă Summer.

— În podea e un tambuchi pentru încărcarea torpilelor, dar nu cred că *Snoopy* îi poate ridica capacul. S-ar putea să mai fie o altă cale de acces.

Scanând încăperea prin ochii camerei de luat vederi a lui *Snoopy,* observă uşa din spate, care ducea către cabina căpitanului. Încă mai era deschisă şi Dirk manevra ROV-ul, făcându-l să treacă dincolo de ea peste câteva secunde.

— Acolo, spuse Summer, arătând cu o mişcare a capului către unul dintre colţurile monitorului. E o scară care pare să ducă spre puntea de dedesubt.

Dirk făcu ROV-ul să danseze în jurul unui morman de sfărâmături şi apoi în jos, către gura tambuchiului din podea. Coborând către puntea următoare, *Snoopy* descoperi intrarea în magazia de torpile de la nivelul inferior şi pătrunse în următorul spaţiu destinat focoaselor. Deşi ceva mai mică din cauza conicităţii mai accentuate a cocii submarinului, încăperea era copia fidelă a celei de deasupra. Şi, aşa cum mai văzuseră şi înainte, înăuntru erau expuse zece torpile letale, tip 95, care se odihneau, liniştite, în suporturile lor. Cu toate că ajunsese aproape de limita cablului cu autoînfăşurare care îl alimenta pe *Snoopy,* Dirk îl manevră, cu grijă, în jurul porţiunii ocupate a încăperii. Camera video le arăta că în compartiment se afla un set complet de torpile, dar nimic altceva. Spaţiul gol le reflecta privirile cu nepăsare.

— S-ar părea, spuse Summer, clătinând din cap, dezamăgită, că nu există nici un ou.

Capitolul 24

Dirk călăuzi, cu grijă, micul ROV pe drumul de întoarcere către *Starfish* şi începu să fluiere vechea melodie „Swanee River”, a lui Stephen Foster. Summer îşi privi fratele nedumerită şi curioasă.

— Ţinând cont că bombele bacteriologice s-au pierdut pe drum, eşti îngrozitor de fericit, spuse ea.

— Surioară, s-ar putea să nu ştim unde sunt, dar e sigur că ştim unde nu sunt. Acuma eu, dacă aş fi fost în locul lor, aş fi vrut să ţin ouăle astea cât mai aproape de găină.

Summer avu nevoie de o secundă ca să-i înţeleagă comentariul, apoi faţa i se lumina într-o mică măsură.

— Hangarul de pe punte? Cel în care sunt avioanele?

— Da, hangarul, răspunse Dirk. Iar *Swordfish* a fost destul de amabil ca să ne lase uşa deschisă.

De îndată ce *Snoopy* se află în siguranţă, în locaşul său, Dirk activă propulsoarele principale şi *Starfish* se desprinse de puntea submarinului, îndreptându-se către cea de-a două urmă de torpilă. Gaura apărută în urma exploziei era suficient de mare ca să permită pătrunderea în interior, dar hangarul cu diametrul de trei metri era prea îngust pentru ca *Starfish* să mai poată fi manevrat după aceea. Dirk îi studie ruptura înainte de a strecura submersibilul prin deschizătură. Explozia făcuse în punte găuri ca nişte ciupituri de vărsat, care duceau către măruntaiele întunecate ale submarinului. Dirk îl conduse pe *Starfish* cu grijă, coborându-l tot mai mult, până când ajunse la marginea din faţă a spărturii şi văzu că era destul de largă pentru ca submersibilul să poată trece. Cu coada ochiului, observă că elicea de avion pe care o remarcase mai devreme atârna chiar în dreapta sa. Se lăsă încet în jos, până când tălpile de susţinere ale submersibilului atinseră puntea.

Când opri propulsoarele, în interior se lăsă, pentru moment, tăcerea. Priviră împreună în lungul hangarului blindat care se întindea în faţa ochilor, ca un tunel nesfârşit. Apoi un sunet metalic, înăbuşit, se propagă prin apă, spulberând tăcerea.

— Dirk, elicea! strigă Summer, arătând spre dreapta prin geamul balonului.

Suportul care susţinuse elicea de rezervă, cu trei palete, pentru bombardiere Seiran, ruginise de multă vreme din cauza

apei sărate, dar, în ciuda bunului-simţ, reuşise cumva să rămână suficient de intact pentru a ţine elicea grea agăţată de perete vreme de şaizeci de ani. Abia când îl lovise apa agitată de propulsoarele lui Starfish se hotărâse să-şi abandoneze misiunea şi se prăbuşise de pe perete transformându-se într-un glob de praf ruginiu. Suportul o dată îndepărtat, elicea grea căzu direct pe punte, aterizând, cu un zăngănit, pe vârfurile celor două palete din partea de jos.

Dar asta nu era tot. Fascinaţi şi neajutoraţi, priviră elicea care continua să se deplaseze, paleta de sus trecând pe lângă geamul balonului, la câţiva centimetri de faţa lui Summer. Părea să se mişte încet, pentru că presiunea apei frâna mişcarea. În apă reverberă un al doilea zăngănit când paleta şi partea frontală a elicei loviră puntea, întregul ansamblu fu târât de-a curmezişul braţului robotic din dreapta şi căzu peste tălpile submersibilului. Un nor de sedimente cafenii se înălţă, întunecându-le vederea, apoi, când apa se limpezi, Summer observă o dâră subţire de fluid întunecat care se înălţa în faţa lor, de parcă Starfish ar fi sângerat.

— Suntem ţintuiţi aici, icni ea, cu ochii la elicea grea care zăcea de-a curmezişul tălpilor anterioare ale submersibilului.

— Încearcă să pui în funcţiune braţul drept. Vezi dacă poţi ridica paleta, iar eu o să mă străduiesc să ieşim de aici, o povăţui Dirk, în timp ce pornea propulsoarele.

Summer strânse cu putere joystick-ul şi îl apăsă către spate, ca să ridice braţul. Apendicele metalic începu să se înalţe încet, apoi căzu fără vlagă. Ea deplasă joystick-ul, iarăşi şi iarăşi, înainte şi înapoi, dar nu primi nici un răspuns.

— Nu-i bine, spuse, cu calm. Probabil că paleta a întrerupt comenzile hidraulice. Braţul drept e ca şi amputat.

— Ăsta trebuie să fi fost fluidul pe care l-am văzut. Încearcă-l pe stângul, răspunse Dirk.

Summer configura al doilea joystick şi alimenta braţul mecanic din stânga submersibilului. Acţiona comenzile, încercând să-l întindă de-a curmezişul ferestrei de observare şi în jos, către elicea căzută. Dar acesta, fiind şi mai subţire şi mai scurt decât cel din dreapta, era mai puţin manevrabil. După câteva minute în care îl îndoi şi îl răsuci în diverse moduri, reuşi, în cele din urmă, să aducă gheara într-o poziţie din care putu prinde muchia paletei elicei.

— Am reuşit s-o prind, dar sub un unghi nepotrivit. Nu cred că

o să-i pot imprima destulă forţă, zise ea.

Vorbele i se adeveriră când acţiona comenzile. Braţul încerca să tragă elicea, dar nimic nu se clinti. Încerca din nou, în mai multe rânduri, cu acelaşi rezultat.

— Presupun că va trebui să ne târâm afară de aici, răspunse Dirk, scrâşnind din dinţi.

Activa propulsoarele la puterea maximă, încercând să-l ridice pe *Starfish* şi să-l tragă înapoi, îndepărtându-l de elicea răsturnată. Propulsoarele electronice zumzăiră şi se cutremurară violent în timp ce se înfigeau în apă cu toată puterea, dar greutatea elicei era, pur şi simplu, prea mare. Submersibilul stătea nemişcat ca o stâncă, în timp ce propulsoarele sale băteau apa nebuneşte, ridicând un nor murdar, de nămol. Le schimbă sensul de rotaţie înainte şi înapoi, încercând să basculeze pentru a se desprinde, dar fără nici un folos. După mai multe încercări zadarnice, Dirk opri propulsoarele şi aşteptă ca norul maroniu să se împrăştie.

— O să consumăm degeaba bateriile dacă o să continuăm să facem încercări şi să dăm greş, spuse, descurajat. Pur şi simplu, nu avem destulă forţă de tracţiune ca să scăpăm de elice.

Summer putea vedea rotiţele care se învârteau în capul fratelui ei. Nu era prima oară când rămânea prinsă sub apă împreună cu Dirk şi, ştiind că îi e alături, se simţea încurajată. Doar cu câteva luni înainte fuseseră pe punctul de a muri împreună în largul coastei Navidad, când laboratorul submarin în care se aflau se rostogolise într-o crevasă datorită furiei unui uragan devastator. Numai sosirea tatălui ei şi a lui Giordino, în ultimul moment, îi salvase de la o moarte lentă, prin asfixiere. Însă, de data aceasta, tatăl ei şi Giordino erau la o mie şase sute de kilometri depărtare.

Afară, în întunecimea de nepătruns, începeau să se audă şoaptele trecutului. Marinarii de pe *I-411,* morţi de multă vreme, păreau să-i strige pe Dirk şi Summer ca să li se alăture în mormântul rece şi umed aflat la trei sute de metri sub suprafaţa mării. Submarinul tăcut şi întunecat crea o senzaţie morbidă, care o făcu pe Summer să simtă un fior pe şira spinării. Apa agitată din jur se calmă şi putură privi din nou în adâncimea hangarului. Nu se putu împiedica să brodeze pe marginea faptului că erau găzduiţi în mormântul de fier al mai multor duzini de bărbaţi curajoşi din Marina Militară Imperială. Silind imaginea macabră să-i părăsească mintea, încerca să-şi

concentreze din nou atenţia asupra cerinţelor logice ale situaţiei lor.

— Cât timp ne-a mai rămas la dispoziţie? întrebă, începând să fie copleşită de situaţia disperată.

Dirk privi şirul de aparate de alături.

— Nu suntem în pericol atâta vreme cât epuratorul de aer nu epuizează bateria. După vreo trei ore se vor stinge luminile, apoi, după încă o oră, sau cam aşa ceva, vom rămâne fără aer. Ar fi mai bine să luăm legătura cu *Sea Rover.*

Vocea îi era slabă, dar netulburată.

Summer activa sistemul de comunicare şi îl apelă pe Ryan, pe *Sea Rover,* dar nu i se răspunse decât prin tăcere. După o serie de alte încercări, în receptor se auziră pârâituri.

— *Starfish*, aici *Sea Rover.* Nu v-am înţeles, vă rugăm repetaţi, terminat, sosi răspunsul estompat şi neclar al lui Ryan.

— Probabil că semnalul nostru e blocat de pereţii submarinului, spuse Dirk. Noi îi putem auzi, dar ei nu.

— O să mai încerc, în caz că ar putea capta semnale sporadice.

Summer continuă să transmită vreme de încă zece minute, vorbind cu voce puternică şi clară, dar nu primi de la Ryan altceva decât acelaşi răspuns frustrant.

— N-are rost. Nu ne pot auzi. Suntem pe cont propriu, admise ea în cele din urmă.

Dirk începu să apese comutatoarele de pe consolă, închizând componentele electronice neesenţiale cu scopul de a economisi curentul din baterie. Ezită când mâinile îi ajunseră la comenzile lui *Snoopy.*

— Ai ceva împotrivă dacă-l scoatem pe *Snoopy* la o plimbare?

— Am venit aici ca să explorăm hangarul, aşa că ar fi preferabil să ne terminăm treaba. Încă mai e necesar să aflăm dacă armele bacteriologice sunt la bord, sau dacă există vreo dovadă că ar fi fost luate.

— Exact aşa mă gândeam şi eu, spuse Dirk, pornind minusculul ROV.

Luă în stăpânire comenzile, desprinse vehiculul din suport, îl trecu peste elicea căzută, apoi îl ridică în faţa lui *Starfish,* la nivelul ochilor. Înaintea sa se întindea puţul lung şi întunecat al hangarului, prelungindu-se, în bezna, către turelă. Comută propulsoarele vehiculului teleghidat pe poziţia înainte şi *Snoopy* pătrunse în negura culoarului.

Ochii celor doi, care urmăriseră ROV scăldat în lumina dinafara balonului până când se îndepărtase de submersibil, se întoarseră către monitorul care reda cele aflate în câmpul lui vizual. La început, hangarul păru să fie gol, dar, pe măsură ce *Snoopy* înainta, o serie de obiecte acoperite de mâl începură să prindă contur. Lentilele camerei de luat vederi urmăriră un dâmb imens, ruginit, plasat de o platformă aflată pe una dintre laturi şi sub care se zăreau mai multe dulapuri mari, ieşind în afara peretelui hangarului.

— Un motor de rezervă pentru avioane, constată Dirk, aţintind ochii lui Snoopy asupra lungului bloc metalic.

— Fac pariu că astea sunt compartimente de depozitare pentru alte piese de schimb şi pentru sculele mecanicilor, adaugă Summer, arătând către imaginea dulapurilor.

— Fără îndoială că există un cric pe aici, pe undeva, se tângui Dirk, ştiind că nu aveau cum să recupereze nici o unealtă care i-ar fi putut ajuta să se elibereze.

În conduse pe *Snoopy,* încet, de-a lungul hangarului cavernos, până când aproape că dădu peste un ansamblu de plăci metalice subţiri care atârnau, în poziţie verticală. Retrăgând camera, Dirk identifica structura drept subansamblul care reprezenta coada avionului, cu partea superioară a stabilizatorului vertical rabatată, ca şi în cazul celor două stabilizatoare orizontale. Balansându-l pe *Snoopy* înainte şi pe o parte, văzură limpede că era vorba de o parte a fuzelajului unui hidroavion Seiran Aichi M6A1.

— Uau, murmură Summer, impresionată atât de dimensiunile cât şi de starea în care se găsea bombardierul cu două locuri. Greu de crezut că puteau demonta un avion, făcându-l să intre aici, înăuntru.

Dirk îl conduse pe *Snoopy* de-a lungul fuzelajului, pentru a obţine o vedere laterală a aeronavei. Camera video le dezvălui aripile, încă ataşate de fuzelaj, dar pliate către coada, precum cele ale unei raţe. Deşi se zărea cu greu de sub nămol, reuşiră totuşi să desluşească însemnul japonez care fusese vopsit pe ele, familiara „chiftea roşie”.

— Încă mă mai uimeşte faptul că, pe un submarin, se puteau depozita, lansa şi recupera avioane, cugetă Summer.

— Nu făceau decât să împingă fuzelajul pe puntea din faţă, să înalţe stabilizatoarele din coadă, să le monteze aripile şi flotoarele şi să le lanseze cu o catapultă. O echipă bine

antrenată, formată din patru oameni, asambla şi lansa un avion în mai puţin de treizeci de minute.

— Cred c-a fost bine că astfel de nave Sen Toku n-au fost active încă de la începuturile războiului, răspunse Summer.

Dirk continuă să-l conducă pe *Snoopy* înainte, spre interiorul hangarului. În timp ce plana pe lângă fuzelaj, camerele scoaseră la iveală flotoarele uriaşe, fixate de o placă de lemn de pe punte. O rafală de apă aruncată de propulsoarele vehiculului teleghidat curăţa un start de mâl de pe unul dintre flotoare, expunând vederii vopseaua de culoarea verde a pădurilor din partea superioară şi pe aceea având nuanţa cenuşie a rechinilor din zona proeminentă. Acelaşi tip de vopsea de camuflaj se putea regăsi pe aripi şi pe fuzelaj.

Dincolo de flotoare, hangarul era gol pe lungimea de vreo doi metri, străbătută de ROV printr-un compartiment deschis, separat. Ca urmare a mişcărilor degetelor Lui Dirk, *Snoopy* adulmeca, aidoma copoiului căruia îi purta numele (n. trad., snoop înseamnă copoi în lb. engleza), studiind, cu precauţie şi meticulozitate, fiecare obiect acoperit cu noroi şi fiecare sfărâmătură. Pe fiecare latura a hangarului, se înălţă, treptat, din întuneric, câte un suport suspendat la mică înălţime, găzduind ceea ce Dirk recunoscu imediat drept torpile. În fiecare dintre acestea se odihneau câte patru peşti metalici, torpile aeriene care, având câte şase sute de kilograme, erau mult mai mici decât cele lansabile de pe submarin descoperite sub punte.

Dirk şi Summer priviră îndelung monitorul, încordându-se ca să desluşească dovada existenţei armamentului suplimentar. Dar nu se mai vedeau nici un alt fel de alte arme. Dirk se răsuci şi văzu că Summer îşi privea ceasul, conştientizând, cu neplăcere, fiecare minut care trecea.

— Să ne continuăm drumul. Acolo trebuie să mai fie cel puţin încă un avion, spuse Dirk, încercând să-i scoată din minte inevitabilul. ROV-ul trecu printr-un alt compartiment gol înainte de a pătrunde în următoarea secţiune a hangarului. După câteva secunde, în raza vizuală apărură coada şi fuzelajul unui al doilea avion Seiran, completate de aripile pliate. Dedesubt se afla perechea corespunzătoare de flotoare, fixate de punte cu cabluri. Urmară diverse lăzi cu unelte fixate de perete, apoi încă şase metri de spaţiu gol. În cele din urmă, *Snoopy* ajunse în faţa imensului bocaport rotund care dădea spre puntea din faţa a submarinului.

— Ei, asta e, spuse Dirk, solemn. Am străbătut toată lungimea hangarului şi n-am descoperit nici o altă urmă a unor altfel de bombe aeriene, cu excepţia torpilelor.

Pentru moment, Summer nu spuse nimic, muşcându-şi, în mod involuntar, buza de jos, descurajată.

— Păi… nu există nicăieri nici un indiciu de pătrundere forţată, nici mâlul nu pare să fi fost răscolit de curând. Se poate să fi fost distruse când a explodat torpila?

— E posibil. Totuşi, am lăsat în urmă o mică porţiune a hangarului în care nu m-am putut uita.

În tăcere, Dirk îl conduse pe *Snoopy* înapoi, către submersibil, înfăşurându-i, pe măsură ce se apropia, cablul care asigura conexiunea electronică. În timp ce fratele şi sora se gândeau la situaţia dificilă în care se aflau, în carlingă se aşternu tăcerea. Dirk blestema, în gând, ghinionul de care avuseseră parte şi faptul că nu izbutiseră să localizeze bombele aeriene. Când ROV-ul trecu de fuzelajul celui de-al doilea avion, apropiindu-se de flotoarele primului, pe chipul lui Summer se aşternu o expresie intrigată.

— Dirk, ţine-l aici pentru o secundă, spuse ea, cu voce scăzută, concentrându-şi atenţia asupra monitorului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, oprind ROV-ul.

— Uită-te la flotoare. Nu observi nimic neobişnuit?

Dirk studie o clipă monitorul, apoi clătină din cap.

— Cele din capătul hangarului erau fixate direct de punte, zise Summer. Dar sub fiecare dintre astea două e câte o platformă.

El privi imaginea şi fruntea i se încreţi. Fiecare flotor era plasat, în mod simetric, pe o platforma dreptunghiulară de vreo şaizeci de centimetri înălţime.

Deplasă vehiculul teleghidat, încet, în jurul şi de-a lungul suportului unuia dintre flotoare, apoi îl poziţiona alături de următorul, îl învârti şi, pentru câteva secunde, îi acţiona propulsoarele cu puterea maximă, încercând să spulbere nămolul care îl acoperea. Restabili poziţia ROV-ului, apoi aşteptă ca norul de mâl să se depună. Scrutând încordaţi întunericul, putură desluşi limpede acea zonă a platformei care era expusă vederii. Era o ladă din lemn de esenţă tare, care părea să fie mahon. Dirk examina, cu atenţie, întreaga platformă.

— Doamne, aici trebuie să fie.

— Eşti sigur? întrebă Summer.

— Păi, nu pot spune ce-i înăuntru, dar aspectul exterior şi

dimensiunile sunt identice cu cele ale lăzilor cu bombe pe care le-am găsit, sfărâmate, pe *I-403.*

Dirk privi lada sub toate unghiurile posibile, apoi se convinse că, sub al doilea flotor, era împănată o ladă similară. Summer insera o notă în fişierele video, consemnând, cu precizie, locul din hangar în care găsiseră lăzile. Pitt observă că păreau să fie fixate datorită greutăţii flotoarelor, acestea fiind foarte bine ancorate de puntea hangarului cu câte o jumătate de duzină de cabluri groase de oţel încrucişate pe deasupra fiecăruia.

— Bine ochit, Summer. Meriţi o bere pentru descoperirea asta.

— Da-mi o sticlă de Martin Ray Chardonnay, riposta ea, cu o jumătate de zâmbet. Pur şi simplu, mă bucur fiindcă acum ştim unde sunt.

— Cineva o să mai aibă puţin de furcă ca să le scoată de acolo.

— Ca şi pe noi, la drept vorbind, răspunse ea, posomorâtă.

În timp ce conducea vehiculul teleghidat înapoi, către submersibil, rotiţele din mintea lui Dirk continuau să se învârtească ca să pună la cale un plan de scăpare. Concentrarea i se împrăştie când luminile subacvatice strălucitoare ale lui *Snoopy* se apropiară şi lucirea lor scânteietoare pătrunse în cabina submersibilului. Orbit, îndrepta, instinctiv, ROV-ul către puntea hangarului în timp ce îl aducea mai aproape de *Starfish.* Dar, venind către ei, vehiculul teleghidat rămase, brusc, suspendat, nemaireuşind să străbată ultimii metri care îl despărţeau de suportul său.

— Dirk, lui *Snoopy* i s-a agăţat cordonul ombilical de ceva, observă Summer, arătând dincolo de geamul balonului.

El privi în direcţia indicată şi reuşi să zărească, în întuneric, că, pe puntea hangarului, la vreo şase metri în faţa lor, erau nişte sfărâmături în care se agăţase cablul ROV-ului.

— Chiar mă surprinde faptul că am reuşit să-l menţinem atât de mult în cursa asta cu obstacole, răspunse el.

Schimbând direcţia, trase vehiculul înapoi, până când se reîntinse cablul, care se prinsese de ceea ce părea să fie un mic motor fixat de un suport tubular plasat la un metru înălţime.

— Fac pariu că e un compresor cu benzină, spuse, observând două furtunuri putrezite, conectate la una dintre extremităţile motorului.

— Ce-i cu maneta aia mare? întrebă Summer, uitându-se la o vergea mare, metalică, care se înălţa pornind de pe o latură a

blocului.

De capătul acestuia era ataşată o agăţătoare rotundă, ca o lopată.

— E un demaror vechi, mecanic. Ca şi cum ai trage de coarda unei maşini de tuns iarba, motorul porneşte doar când mişti manivela. Am văzut o dată, pe un submarin, un compresor elveţian care funcţiona în mod similar.

Pentru o clipă, Dirk privi lung manivela, fără să deplaseze ROV-ul.

— Ai de gând să-l aduci pe *Snoopy* acasă? întrebă Summer, în cele din urmă.

— Da, răspunse el şi, brusc, ochii îi străluciră. Dar o să ne ajute mai întâi să ieşim de aici.

La bordul lui *Sea Rover,* o teamă nervoasă puse stăpânire pe căpitan şi pe echipaj. Trecuseră aproape nouăzeci de minute de când comunicaseră ultima oară cu *Starfish* şi Morgan, îngrijorat, se pregătea să cheme o echipă specializată în salvări de urgenţă. *Sea Rover* nu transporta un submersibil de rezervă, iar cel mai apropiat submarin al NUMA era la cel puţin douăsprezece ore distanţă.

— Ryan, să luăm legătura cu Unitatea de Scufundări la Mare Adâncime a Marinei Militare. Informează-i asupra situaţiei în care ne aflăm şi întreabă în cât timp poate sosi un vehicul pentru salvări de urgenţă, se răsti Morgan, păstrând tăcerea asupra gândului care îl înspăimânta.

Dacă Dirk şi Summer erau într-adevăr în pericol, atunci ştia că era o chestiune nu de ore, ci de minute. Salvarea lor atârna de un fir de păr.

Capitolul 25

— OK, Summer, opreşte tamburul de înfăşurare, îi ceru Dirk, după ce îl plasase pe Snoopy aproape de plafonul hangarului, la vreo doi metri de compresor.

Ea apăsă butonul de oprire al dispozitivului automat de înfăşurare al cablului de alimentare al vehiculului teleghidat. Dirk îl deplasă pe cel din urmă, încet, către compresor, uitându-se la cablul care, sub el, se destindea. Îl conduse cu atenţie, făcându-l să se învârtească în jurul compresorului precum un anaconda care se încolăceşte în jurul prăzii şi lăsând cablul slăbit să se înfăşoare, lejer, în jurul manetei proeminente. După ce îl puse să danseze, jur împrejur, de mai multe ori, izbuti să facă în jurul acesteia cinci noduri pe care le strânse mişcând ROV-ul înainte şi înapoi.

— OK, activează tamburul, iar eu am să trag de cablu cu *Snoopy.*

— Compresorul ăla trebuie să cântărească o sută cincizeci de kilograme. Chiar dacă e sub apă, n-o să reuşim niciodată să-l clintim, ripostă Summer, întrebându-se dacă fratele ei îşi pierduse minţile.

— N-am nevoie de compresor, vreau maneta.

Acţiona comenzile, mărind puterea lui *Snoopy,* care se îndrepta acum către submersibil. Vehiculul se avântă înainte, până când cordonul său de alimentare se strânse în jurul manetei metalice. Cu micile sale propulsoare bătând apa, ROV-ul se strădui să înainteze, dar nu avu destulă putere ca să urnească maneta. Atunci i se alătură Summer, înfăşurând celălalt capăt al cablului pe tamburul automat până ce acesta se strânse în jurul părţii inferioare a manivelei. Deşi ambele extremităţi ale manetei erau acum bine prinse, cea inferioară, agăţată de Summer, făcu să reuşească trucul. Capătul încastrat al barei de metal alunecă din articulaţia roţii de lanţ care răsucea volantul şi întreaga manetă se desprinse de compresor, plutind către *Starfish*. Dirk o trase cu grijă, aducând-o într-o poziţie orizontală, astfel încât să nu scape din înfăşurarea care o strângea şi o aduse, încet, în faţa submersibilului.

— Nu cred că Ryan o să aprecieze modul în care te porţi cu ROV-ul, spuse Summer, cu îngrijorare prefăcută.

— O să-i cumpăr unul nou dacă treaba asta merge.

— Şi, mai precis, ce anume ai de gând? întrebă Summer, nefiind încă sigură de intenţiile fratelui ei.

— Păi, draga mea surioară, e vorba doar de un mecanism cu pârghii. Dacă ai să fii atât de amabilă încât să prinzi noua rangă pe care am găsit-o cu braţul mecanic din stânga, o să vezi ce vreau să spun.

Dirk aduse vehiculul teleghidat de partea stângă a lui *Starfish,* trăgând maneta după el. Summer activă comenzile braţului mecanic din stânga şi îi deschise gheara. Lucrând la unison, apropiară cele două instrumente unul de celalalt, până când Summer izbuti să apuce, aşa cum trebuia, una dintre extremităţile manetei cu gheara ca o menghină. Dirk îl trase apoi uşor înapoi pe *Snoopy,* îndepărtându-l şi slăbind cablul, pe care îl desfăşura de pe capătul liber al manetei. Activă mecanismul de înfăşurare a cablului şi aduse ROV-ul eliberat pe *Starfish,* fixându-l în suportul său.

— Pentru un copoi, *Snoopy* e un câine de aport foarte bun, remarcă Summer.

— Acum să vedem dacă braţul nostru mecanic poate ţine locul unui cric hidraulic de bună calitate, răspunse Dirk.

Ochii i se opriră asupra şirului de indicatoare al amperajului bateriei de pe pupitrul de comandă al submersibilului. Petrecuseră mai bine de o oră acţionând ROV-ul şi bateria nu mai era încărcată decât în proporţie de treizeci la sută. Trebuiau să acţioneze repede dacă vroiau să mai aibă vreo speranţă de a se ridica la suprafaţă prin propriile puteri.

— S-o facem din prima încercare. Golesc tancurile de imersiune, spuse, apăsând două butoane care scoteau apa din tancuri pentru a mări forţa ascensională.

Apoi puse în funcţiune principala elice propulsoare a submarinului, între timp, Summer roti braţul mecanic în jurul părţii din faţă a lui *Starfish,* folosindu-se de întreaga lui dexteritate şi studie poziţia elicei înţepenite. Trebuia ridicată şi împinsă încet înainte, pentru ca ei să se ridice, îndepărtându-se, dar spaţiul de manevră era restrâns. După ce sprijini maneta de una din tălpi şi micşoră forţa cu care o strângea, reuşi să introducă bara de metal din partea superioară a elicei căzute pe o lungime de douăzeci de centimetri.

— Gata, spuse, cu voce nesigură, ştergându-şi palma transpirată de cracul pantalonului.

Şi Dirk transpirase din abundenţă, pentru că în cabina strimtă crescuse temperatura după ce aerul condiţionat fusese oprit ca să se economisească energia.

— Smulge-ne de aici, zise Dirk, pregătit să apese pe butoanele de comanda ale propulsoarelor.

Încordată şi prevăzătoare, Summer apăsă cu grijă butoanele care comandau ridicarea braţului mecanic. Acolo unde puterea mecanismului hidraulic al braţului fusese insuficientă pentru a-l ridica, surplusul oferit de pârghia reprezentată de maneta de metal sprijinită de punte fu suficient ca să-l clintească. Înălţându-se foarte încet, paleta elicei se ridică doi centimetri, apoi cinci, apoi încă câţiva. Dirk putea vedea cum partea din spate a submersibilului se îndepărta de punte, înclinându-se uşor datorită creşterii forţei flotabilităţii. Când ranga manevrată de Summer saltă paleta elicei la o înălţime mai mare decât a tălpilor din faţa ale submersibilului, într-o poziţie sigura, el aduse brusc comenzile care alimentau propulsoarele în punctul maxim, inversând cursul.

Creşterea puterii nu avu drept efect o desprindere bruscă sau o accelerare care să poată înălţa o rachetă, ci *Starfish* mai degrabă se smuci când coada i se desprinse prima de punte. Submersibilul se ridică, scăpând din strânsoarea elicei, în timp ce lama alunecă de pe maneta compresorului şi zăngăni recăzând pe puntea hangarului, la numai câţiva centimetri în faţa tălpilor lui *Starfish.*

— Frumos lucrat, surioară. Ce-ai zice să mergem să luăm puţin aer curat? spuse Dirk, reglând propulsoarele astfel încât să ridice submersibilul, scoţându-l din hangarul lui *I-411.*

— Sunt alături de tine, răspunse Summer, cu vădită uşurare.

Aproape în aceeaşi secundă în care se eliberară, ieşind dintre pereţii hangarului, vocea profunda a lui Ryan răsuna cu putere în căştile sistemului de comunicare.

— *Starfish,* aici *Sea Rover.* Mă auziţi? Terminat, spuse, pe un ton monoton, ceea ce era evident că repetase de o mie de ori în ultimele câteva ore.

— Aici *Starfish,* răspunse Summer. Te auzim, tare şi clar. Începem ascensiunea, vă rugăm pregătiţi-vă pentru recuperare.

— Am înţeles, *Starfish,* răspunse Ryan, brusc revigorat şi incitat. Aici sus sunt nişte tipi îngrijoraţi. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu. Aici, jos, ne-am poticnit doar. Totul e în ordine. Ajungem în curând la suprafaţă.

— Am înţeles asta. Ne pregătim de recuperare.

Datorită surplusului de portanţă pozitivă, timpul de ridicare fu puţin mai scurt decât cel de coborâre şi, în zece minute, putură vedea luminile strălucitoare din bazinul rotund al lui *Sea Rover.* Conturul estompat al navei începu să se desluşească pe măsură ce submersibilul se apropia, iar Dirk învârtea propulsoarele cu puţina putere care mai rămăsese pentru a-l conduce în centrul inelului de balize strălucitoare. Atât el cât şi Summer răsuflară uşuraţi, în tăcere, când săltară prin deschiderea din fundul navei şi se iviră la suprafaţa bazinului. În jurul acestuia se adunaseră Morgan, Ryan şi o jumătate de duzină de membri ai echipajului, care priveau, încordaţi, cum *Starfish* era scos din apă cu ajutorul unei macarale şi aşezat cu grijă pe punte. Dirk opri propulsoarele în timp ce Summer deschidea tambuchiul din partea din spate şi cei doi ieşiră, inhalând o gură reconfortantă de aer proaspăt.

— Ne-am temut că v-aţi pierdut acolo, jos, zâmbi Morgan, apoi privi, nedumerit, maneta compresorului, încă prinsă în strânsoarea braţului mecanic.

— Ăsta-i bastonul nostru, îi explică Summer. Ne-am plimbat printr-un loc în care n-ar fi trebuit să intram şi am avut o mică problemă la ieşire.

— Ei, întrebă Morgan, incapabil să-şi ţină în frâu cealaltă grijă care îi stăruia în minte, ce-aţi descoperit?

— Două cartoane cu ouă care aşteaptă să fie livrate, spuse Dirk, zâmbind.

Echipajul de pe *Sea Rover* lucra cu frenezie, reparând braţul mecanic al lui *Starfish* şi înlocuindu-i bateriile secătuite, în timp ce Dirk, Summer şi Morgan stabileau o strategie de recuperare. Revăzând toate secvenţele video înregistrate de *Snoopy,* calculară poziţia exactă în care erau plasate, în hangar, lăzile cu bombe. Studiind cu atenţie imaginile, constatară că pereţii despărţitori ai hangarului erau alcătuiţi din segmente de câte trei metri.

— Ar trebui să putem tăia îmbinările originale şi să ridicăm o porţiune de perete de trei metri, situată paralel cu flotoarele, spuse Dirk, lovind cu un creion într-o imagine video încremenită. Lăţimea lui *Starfish* e de doi metri şi jumătate, ceea ce ar trebui să ne ofere suficient loc de manevra în imediata apropiere şi o să putem transfera bombele cu ajutorul braţului mecanic.

— Avem noroc fiindcă, în jurul epavei, viteza curenţilor e de

numai unu sau două noduri, aşa că vom putea lucra fără să fim stingheriţi de apă. Totuşi, o să fie nevoie de două scufundări, adăugă Summer.

— Voi doi şi Ryan vă puteţi scufunda pe rând, spuse Morgan. De ce nu profitaţi de câteva ore de odihnă în timp ce noi răsucim submarinul şi îl pregătim ca să poată face decuparea?

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, răspunse Summer, căscând.

Dar somnul ei fu de scurtă durată, pentru că Dirk o trezi peste trei ore şi se pregătiră pentru o altă scufundare. Având un set nou de baterii, *Starfish* fu iarăşi pus în libertate şi coborâră încă o dată, încet, către submarin. Submersibilul plana deasupra părţii laterale a hangarului, fiind orientat către spărtura făcută de explozie, apoi se deplasă încet, transversal, către turelă. La intervale de câte un metru optzeci şi cinci, măsurate având ca etalon distanţa dintre cele două braţe mecanice întinse pe jumătate, Dirk trebuia să deplaseze submarinul înainte şi să traseze un semn pe suprafaţa ruginită, zgâriind-o cu braţul stâng. După al zecelea interval, sau la optsprezece metri şi jumătate de tăietura făcută de torpilă, zgârie un X grosolan pe peretele lateral al hangarului.

— Aici trebuie să tăiem, îi spuse lui Summer. Să vedem dacă putem găsii îmbinarea.

Trăgând una dintre gheare de-a lungul suprafeţei hangarului, Dirk o înfipse în părţile laterale ale acestuia, trasând o zgârietură lungă. Se întoarseră înapoi şi cercetară cu atenţie porţiunea deteriorată, care sângera rugină murdară şi metal auriu, descoperind repede un pliu vertical expus vederii, reprezentând îmbinarea sudata a două dintre tablele de bordaj ale hangarului etanş. Aşa cum se aşteptau, găsiră încă o îmbinare verticală la trei metri mai încolo. Pe când *Starfish* plana, Summer răzui îmbinările, folosind gheara ca pe un cuţit şi dând la iveală sudurile. Când termină, pe hangar era trasat un contur dreptunghiular, de forma unei uşi de garaj.

— Asta a fost partea uşoară, spuse Dirk. Eşti pregătită să tai?

— Pune-ţi ăştia şi să începem, răspunse Summer, întinzându-i o pereche de ochelari de sudură în timp ce se echipa cu o alta.

Preluând controlul ambelor braţe mecanice, ajunse la un coş montat pe suportul tălpii din faţă, din care scoase cu gheara dreapta un portelectrod, conectat la o sursă aflată pe submersibil printr-un cablu armat de două sute treizeci de amperi curent

continuu. Cu gheara stânga, fixă în suport un electrod cu înveliş din oxid de fier cu reacţie endotermă şi îl alimentă. Spre deosebire de electrozii subacvatici obişnuiţi, care au nevoie de o rezervă de oxigen ca să întreţină arderea, pentru cei cu oxid de fier nu era necesară decât o sursă de energie care să genereze un arc electric de tăiere cu o temperatură foarte ridicată. Această concepţie mai simplă era mult mai practică pentru sudurile la adâncimi mari. Supratensiunea electrică ajunsă în extremitatea electrodului genera un arc electric de un galben strălucitor, care pâlpâia în vârf, arzând la mai multe mii de grade.

— Să începem din colţul din dreapta sus şi să coborâm apoi, îl dirijă Summer.

Dirk duse submersibilul în colţul îmbinării şi îl ţinu pe loc în timp ce ea întinse braţul mecanic din dreapta către peretele hangarului până când flama cu o temperatură ridicată pâlpâi în contact cu suprafaţa. *Starfish* fiind suspendat în contra unui curent uşor, Summer folosi dogoarea arcului ca să taie sudura bordajului metalic, realizată în urmă cu şaizeci de ani. Progresul se măsură în centimetri, pentru că balansul submersibilului făcea ca tăierea să nu fie eficientă. Dar, treptat, pe peretele hangarului apăru o tăietură chirurgicală, care se lungea pe măsură ce Dirk îl făcea pe *Starfish* să alunece în josul sudurii. După cincisprezece minute, electrodul de tăiere arsese până la capăt. Summer opri alimentarea cu energie electrică şi îl înlocui, apoi alimentă din nou şi continuă să taie. Operaţiunea anostă continuă până când apăru o tăietură subţire în jurul întregului perimetru al panoului din peretele hangarului. Nemaiavând de parcurs decât câţiva centimetri, Summer introduse gheara mecanică liberă într-o spărtură deschisă şi o înfipse în tablă. Apoi tăie ultima parte a îmbinării, după care o extrase folosindu-se de forţa ghearei. Secţiunea decupată rămase liberă şi căzu pe puntea principală a submarinului într-un nor învârtejit de sedimente.

Dirk îl trase înapoi pe *Starfish* şi aşteptă să se limpezească apa înainte de a se îndrepta către calea de acces abia creată. În timp ce îl conducea înapoi, către interior, putu vedea că măsurătorile fuseseră perfecte. Cele două flotoare ale hidroavionului erau exact în faţa deschiderii, cu lăzile de lemn sub ele. Strecură submersibilul cât de aproape putu ajunge, lovindu-l o dată sau de două ori de plafonul hangarului înainte de a-l lăsa jos, lângă un inel de fier, mare şi proeminent. Prin ochiul

circular treceau mai multe cabluri care fixau de punte flotorul cel mai apropiat atunci când submarinul se afla în mişcare.

— Să retezăm cablurile astea, apoi să ne gândim la o modalitate de a trage flotorul din drum, sugeră el.

Summer reaprinse torţa subacvatică şi tăie repede unul dintre cele trei cabluri cu înveliş din oţel. Firele ruginite se dezintegrară repede sub flama electrodului tăietor şi, în curând, muşcă din al doilea cablu. Fu surprinsă când flotorul se clătină uşor în momentul căderii acestuia. Când fu tăiat şi cel de-al treilea, avu un şoc văzând flotorul care se înălţă cu graţie şi pluti către culmea plafonului hangarului, aflat la o înălţime de trei metri şaptezeci şi cinci.

— E încă plin cu aer, trânti ea.

— Felicitări inginerilor care l-au construit. Asta o să ne facă sarcina ceva mai uşoară, răspunse Dirk, conducându-l pe Starfish de-a lungul lăzilor de lemn. Summer prelua controlul ambelor braţe mecanice şi făcu ghearele să danseze cu graţie deasupra unuia dintre containere. Manevrând degetele de metal, apucă strâns capacul din ambele părţi, apoi ridică braţele. Capacul cândva trainic, din lemn de esenţă tare, se ridică precum o clătită umedă înainte de a se rupe în două când Summer încercă să îl pună alături de ladă.

— S-a zis cu capacul, spuse Dirk, sec.

Înăuntru, însă, putură zări comoara. Şase bombe aeriene, de porţelan auriu, stăteau la adăpost, intacte şi aliniate cu grijă. Dirk şi Summer se uitară unul la celălalt cu o profundă uşurare.

— Cred că, până la urmă, e ziua noastră norocoasă, spuse ea, triumfătoare. Sunt încă aici, întregi şi nevătămate.

Dirk îl apropie pe Starfish de ladă treptat şi cu grijă, în timp ce Summer se pregătea pentru perspectiva chinuitoare a scoaterii bombelor din lada lor dezintegrată.

— Procedează cu delicateţe, surioară. Nu uita, sunt de sticlă, o avertiză el.

Ea nu avea nevoie să fie prevenită, pentru că manipula braţele mecanice cu extrem de multă precauţie. Ocupându-se de prima bombă, o făcu să alunece uşor, îndepărtând-o de celelalte, apoi o prinse, cu grijă, cu câte o gheară de sub fiecare extremitate. Deplasând-o cu o încetineală deliberată, o ridică şi o îndepărtă, apoi o aşeză într-un coş împletit şi căptuşit, care fusese ataşat, în pripă, în partea din faţă a submarinului. Încredinţată că bomba era stabilă, aduse braţele înapoi şi recupera următoarea bombă

din ladă. Ridicând-o şi aşezând-o alături de primul obiect instalat confortabil, o prinse delicat cu o gheară de aripioara cozii, apoi apucă aripioara primei bombe cu cealaltă gheară şi fixă ambele braţe în poziţia respectivă.

— Bombardierul către pilot. Gata de zbor, spuse ea.

Pentru că se temeau ca nu cumva să avarieze primejdioasa încărcătură, cele două bombe erau tot ce putea transporta *Starfish*, în siguranţă, în acelaşi timp.

Submersibilul urcă încet la suprafaţă, unde bombele fură descărcate cu grijă şi depozitate într-un container provizoriu, construit, în grabă, de tâmplarul navei.

— Două descărcate, încă zece de adus, le raportă Dirk lui Morgan şi Ryan. Ambele lăzi sunt uşor accesibile pentru braţele mecanice, aşa că, dacă al doilea lot e intact, vom putea recupera toate cele douăsprezece bombe.

— Vremea se menţine, răspunse Morgan. Dacă o să lucrăm în acelaşi ritm şi în timpul nopţii, o să putem încheia operaţia de recuperare până dimineaţă.

— Sunt întru totul de acord, spuse el, cu un zâmbet. Cu toate scufundările astea, încep să mă simt ca un yo-yo.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, Tongju supraveghea vasul NUMA printr-un binoclu marinăresc puternic. Vreme de aproape patruzeci de minute, călăul personal al lui Kang studie *Sea Rover*, memorând cu migală coridoarele, scările, tambuchiurile şi orice alte componente ale navei care puteau fi identificate de la distanţă. În cele din urmă, mulţumit de observaţiile făcute, asasinul chel intră pe puntea de navigaţie a lui *Baekje* şi apoi într-o mică anticameră laterală. Un bărbat cu figură de mops şi cu părul tuns scurt stătea pe un scaun de lemn, studiind, concentrat, un set de planuri ale unei nave. La intrarea lui Tongju în încăpere deveni puţin mai rigid.

— Domnule, echipa de atac a studiat planurile vasului de cercetare NUMA care au fost transmise de biroul corporaţiei maritime Kang. Am elaborat un plan de asalt şi o strategie de luare în posesie şi suntem pregătiţi să trecem la acţiune sub comanda dumneavoastră.

Ki-Ri Kim vorbise pe tonul tăios şi grosolan care era de aşteptat din partea unui fost membru al trupelor speciale de comando ale Armatei Populare Coreene.

— Din fragmentele de convorbiri subacvatice pe care am

reuşit să le interceptăm, se pare că au localizat armele şi că acum se ocupă de recuperarea lor de pe fundul mării, spuse Tongju, cu voce scăzută. L-am anunţat pe căpitan că o să lansăm operaţiunea la noapte.

Pe faţa bărbatului din trupele de comando se aşternu un rânjet amplu, după care rosti un singur cuvânt:

— Excelent.

— Aşa cum am plănuit, continuă Tongju, eu o să conduc echipa A, luând în stăpânire tribordul şi compartimentele de la provă, iar tu o să conduci echipa B, ca să preluaţi babordul şi pupa. Oamenii să fie adunaţi la ora unu, pentru o instruire finală. O să începem atacul la două fix.

— Or să fie gata. Însă sunt curioşi să ştie dacă ne aşteptăm să ni se opună rezistenţă.

Tongju răspunse cu cinism şi cu convingere.

— Nici una, de nici un fel.

La scurt timp după miezul nopţii, *Starfish* se ridică la suprafaţa bazinului rotund, carcasa sa de un portocaliu strălucitor reflectând în apă razele aurii ale puternicelor reflectoare subacvatice. De pe punte, Dirk şi Summer priveau submarinul ridicat din apă cu macaraua şi plasat cu delicateţe pe o platformă. Doi tehnicieni din cartul de noapte împinseră un elevator portabil către tălpile din faţă ale submersibilului şi începură delicatul proces de extragere a celor două bombe de porţelan fixate în coşul împletit.

Dirk se apropie, puse umărul la deschiderea tambuchiului din partea din spate şi le dădu o mână de ajutor lui Ryan şi inginerului pe nume Mike Farley când se extraseră din compartimentul înghesuit.

— Bună treabă, Tim. Cu astea, totalul e de opt. Să înţeleg că aţi deschis a doua ladă fără nici o problemă? întrebă Dirk.

— A fost floare la ureche. Am tăiat cablurile de pe al doilea flotor, care a început să plutească, ridicându-se şi eliberând drumul, aşa cum s-a întâmplat şi cu primul. Oricum, Mike merită toate laudele. Manevrează braţele alea mecanice de parcă ar fi chirurg.

Farley, un bărbat plăcut, cu vocea groasă, care zâmbea tot timpul, surâse cu modestie.

— A doua ladă s-a făcut bucăţi de parcă ar fi fost din piure de cartofi. Dar toate cele şase bombe erau înăuntru, intacte. Le-am

înhăţat pe primele două, iar cele patru care au rămas sunt uşor accesibile. Totuşi, fiţi atenţi la curent, pare să fi devenit mai puternic după ultima noastră scufundare.

— Mulţumesc, Mike, o să fim.

Dirk ajută echipa de tehnicieni să schimbe bateriile lui *Starfish,* apoi făcu o verificare minuţioasă, asigurându-se că toate sistemele de la bord funcţionau la parametrii normali. Când abia trecuse de ora unu, el şi Summer se strecurară din nou în submersibil şi fură coborâţi în bazin pentru o nouă scufundare pe *I-411.* În timpul coborârii lente, se relaxară, vorbind puţin unul cu celălalt. Scufundările repetate, neîntrerupte, începuseră să-şi ceară tributul, lăsând oboseala să-i înfăşoare, aidoma unui văl. Dar Dirk era însufleţit de faptul că recuperau bombele intacte şi că aveau să afle curând care era agentul bacteriologic pe care îl conţineau.

Summer căscă cu gura până la urechi.

— Aş vrea să fiu în cuşeta mea, dormitând, aşa cum face restul echipajului, murmură ea. O să terminăm ultimele două scufundări înainte ca vreunul dintre ei să se trezească.

— Priveşte partea frumoasă a lucrurilor, zâmbi Dirk. O să ajungem primii la micul dejun.

Capitolul 26

Se iviră din întuneric ca nişte demoni tăcuţi, alunecând în tăcere pe suprafaţa apei. Bărbaţi înveşmântaţi în negru, în bărci negre de cauciuc, năvălind de-a curmezişul mării întunecate. Tongju conducea asaltul din prima barcă, fiind însoţit de cinci bărbaţi cu chipuri hotărâte şi înarmaţi până-n dinţi, din trupele de comando, în timp ce Kim îl urma, într-o a doua, în condiţii similare. Goneau împreună către Sea Rover în ambarcaţiuni Zodiac, propulsate de motoare electrice puternice, versiuni mult mai eficiente ale celor pentru pescuit, folosite de pescarii de pe lacuri ca să navigheze fără zgomot. Numai că acestea se puteau deplasa cu treizeci de noduri pe oră, emiţând doar un zumzăit abia detectabil. Aşa cum alergau, în puterea nopţii, singura dovadă audibila a prezenţei lor era plescăitul valurilor care se loveau de cocile semirigide.

La bordul lui *Sea Rover,* pilotul de veghe urmărea baleiajul radarului de pe puntea de navigaţie şi observă pata amplă care reprezenta o navă aflată la prova tribord. Uriaşul cablier care stătuse la o milă de *Sea Rover* de când sosiseră în acel loc era încă ancorat în aceeaşi poziţie. Văzu că două pete albe, estompate, apăreau pe fundalul verde al ecranului la intervale regulate, fiind poziţionate undeva, între cele două nave. La acea distanţă faţă de ţărm, erau prea vagi pentru a reprezenta un vas, aprecie el. Erau, mai degrabă, nişte coame de valuri, înregistrate de aparatură.

Când ajunseră la mai puţin de o sută de metri de vasul NUMA, coamele de valuri cauciucate îşi lăsară motoarele în ralanti, furişându-se foarte încet pe distanţa pe care o mai aveau de străbătut. Tongju îşi alinie barca cu flancul dinspre tribord al lui *Sea Rover* şi aşteptă, preţ de o clipă, în timp ce ambarcaţiunea lui Kim ocoli pupa navei şi cârmi către babord. Acţionând, pe nevăzute, la unison, o pereche de gheare de pisica acoperite cu un strat de cauciuc se înălţară, din mare, către ambele laturi ale navei, fixându-se zdravăn de balustrada punţii de jos. Scările înguste de frânghie agăţate de ele reprezentau modalitatea de a ajunge la bord. Disciplinaţi şi la unison, membrii grupului de comando se căţărară cu repeziciune pe scările care se balansau.

Pe puntea de la babord, un biolog marin care nu avea somn

studia cerul nopţii când auzi ceva lovindu-se de navă. Un cârlig ca o furcă se materializă la numai vreo doi metri distanţă, prinzându-se de balustradă. Intrigat, se aplecă peste bord, privind în josul scării care atârna, exact în momentul în care o ţeastă acoperită de o glugă neagră apăru în capătul opus. Cu un trosnet, cei doi bărbaţi la fel de surprinşi se loviră cap în cap. Cercetătorul şocat căzu pe spate, bâjbâind în căutarea cuvintelor pe care să le urle, dar, cât ai clipi, celălalt era pe punte, fluturând o puşcă de asalt. Patul acesteia îl lovi pe ghinionistul biolog în maxilar şi omul se prăbuşi, transformându-se într-un morman lipsit de cunoştinţă.

Cele două grupe de comando se adunară separat, apoi porniră să se deplaseze de-a lungul vasului, cu intenţia de a începe prin a lua în stăpânire puntea de navigaţie şi staţia radio, înainte de a se putea emite vreun apel care să ceară ajutor. Se strecurară în linişte pe nava adormită, raidul lor de la ora două noaptea găsind un vas la fel de tăcut ca o stafie.

Pe puntea de navigaţie, pilotul şi şeful de echipaj îşi sorbeau cafeaua, discutând despre fotbal. Fără nici un avertisment, Tongju şi doi dintre oamenii săi dădură buzna pe uşa batantă dinspre tribord, aţintindu-şi armele către feţele lor.

— Culcat pe punte! zbiera Tongju, într-o engleză clară.

Şeful de echipaj căzu iute în genunchi, dar pilotul intră în panică. Scăpându-şi cafeaua din mână, se năpusti spre uşa batantă, încercând zadarnic să fugă. Înainte ca Tongju sau oamenii lui să-l doboare, în pragul uşii apăru un bărbat din grupul lui Kim, care îl lovi în piept cu puşca de asalt, izbindu-l apoi, ca supliment, cu piciorul în vintre. Pilotul se contorsionă pe punte, gemând de durere.

Inspectând puntea de navigaţie, Tongju văzu că încăperea staţiei radio de alături era goală şi îi făcu unuia dintre oamenii săi semn cu capul, cerându-i să stea de pază lângă aparatură. Apoi se îndreptă către uşa cabinei căpitanului, aflată dincolo de partea din spate a punţii de navigaţie. Cu un semn tăcut al capului, îi ordonă unui alt om să năvălească înăuntru.

Când acesta dădu buzna în cabină, aprinse brusc lumina şi îşi ridică puşca AK-74 către capul căpitanului, Morgan dormea în cuşeta sa. Bărbatul trecut prin multe se trezi imediat şi sări din pat, doar în tricou şi în boxeri, îndreptându-se, agresiv, către omul înarmat.

— Ce-nseamnă asta? se răsti, năpustindu-se ca o furtună către

puntea de comandă.

Uluit, celălalt ezită în pragul uşii, în timp ce masivul căpitan îşi croia drum către el. Cu o zvâcnire aproape invizibilă a braţului, Morgan îndepărtă ţeava armei de foc de pieptul său, îndreptând-o înspre tavan, apoi, cu mâna dreaptă liberă, îl îmbrânci pe omul din grupa de comando pe uşă afară, cu forţa unui tren de marfă. Bărbatul uluit se rostogoli pe puntea de navigaţie, căzu pe spate şi alunecă pentru a se izbi, cu un zgomot surd, de peretele despărţitor din faţă.

Încă mai aluneca de-a curmezişul punţii când Tongju îşi ridică pistolul semiautomat Glock şi trase o singura dată în Morgan. Glonţul de calibrul 40 sfâşie partea de jos a coapsei stângi a lui Morgan, pe care o străpunse, împroşcând cu un jet de sânge peretele din spatele lui. Căpitanul înjură, prinzându-şi piciorul în mâini, înainte de a se prăbuşi pe punte.

— Asta e o navă a guvernului Statelor Unite, şuiera, sfidător.

— Acum e a mea, ripostă Tongju, cu răceală şi, la următorul act de insolenţă, căpitane, o să-ţi înfig un glonţ în ţeastă.

Ca să-şi sublinieze spusele, făcu un pas înainte şi azvârli piciorul drept către căpitanul îngenuncheat, lovindu-l cu călcâiul cizmei sale negre în pometul obrazului şi făcându-l să cadă lat pe podea. Mândrul căpitan se adună încet, ridicându-se din nou în genunchi şi privindu-l pe cel care-l capturase în tăcere, cu ochii arzând de ură.

Neavând cum să-şi avertizeze camarazii de pe vas, Morgan nu putu decât să privească, neajutorat, cum micul grup de intruşi prelua controlul asupra navei sale. În timp ce, sub ameninţarea armei, adunau grămadă echipajul adormit, membrii comandoului întâmpinară puţină rezistenţă. Doar în sala maşinilor, un mecanic vânjos îl luă pe unul dintre ei prin surprindere, zdrobindu-i ţeasta cu o cheie pentru ţevi. Mecanicul fu liniştit repede de focurile de armă ale unui alt atacator, dar rănile se dovediră a nu fi letale. Pe *Sea Rover* începură să răsune împuşcături sporadice în timp ce grupul de comando îşi vedea de treabă prin tot subsolul său în douăzeci de minute, atacatorii preluară controlul vasului de cercetare lung de o sută zece metri.

Tim Ryan şi Mike Farley erau în camera de control a operaţiunilor subacvatice, monitorizând scufundarea lui *Starfish,* când doi intruşi dădură buzna peste ei. Ryan nu apucă decât să bombăne un „Ce dracu?” în sistemul de comunicare subacvatică înainte de a fi scos din postul de control sub ameninţare, fiind

urmat de Farley.

Echipajul de la bordul vasului era mânat, precum oile duse la abator, în grupuri de câte trei sau patru pe puntea din spate. În partea dinspre pupa a bazinului rotund se afla, sub punte, o magazie în care se depozitau submersibilul şi o serie de alte echipamente, atunci când nu erau folosite. Urmând instrucţiunile lui Kim, capacul greu, de oţel, al tambuchiului de acces în magazie fu ridicat cu ajutorul uneia dintre macaralele de pe *Sea Rover*. Apoi captivii înspăimântaţi fură siliţi să coboare pe scara de oţel în încăperea întunecoasă, cavernoasă.

Pe puntea din spate, Tongju se apropie dintr-un salt de Kim, fiind urmat de Morgan, care şchiopăta, împins, cu ţeava puştii, de un alt terorist.

— Raportul? ceru Tongju, fără ocolişuri.

— Toate obiectivele au fost îndeplinite, raportă Kim, cu mândrie. Avem o victimă în sala maşinilor, pe Ta-kong, dar acum toate compartimentele navei sunt sigure. Am transferat toţi prizonierii în magazia de la pupa. Jin-chul raportează că opt proiectile de artilerie au fost găsite, intacte, în laboratorul auxiliar al navei, adăuga, arătând către un membru vânos al grupului de comando, care stătea lângă o construcţie prefabricată din partea opusă a punţii. Submarinul e în imersiune, recuperează restul proiectilelor.

— Foarte bine, răspunse Tongju cu un zâmbet pe care nu-l afişa des şi care dezvălui un şir de dinţi bine îngălbeniţi. Luaţi legătura cu *Baekje.* Spuneţi-i să amareze alături şi să se pregătească pentru transferul proiectilelor.

— N-o să ajungeţi departe, mârâi Morgan, scuipând o gură de sânge în timp ce vorbea.

— Dar, căpitane, riposta Tongju cu un zâmbet răutăcios, am ajuns deja.

La trei sute zece metri sub *Sea Rover,* Summer plasa cu grijă a zecea bombă aeriană într-o cuvă improvizată, alături de cea de a noua, pe care o ridicase de pe fund cu numai câteva minute înainte.

Fixă din nou ambele bombe cu braţele mecanice apoi, când termină, se întoarse către Dirk.

— Zece preluate, două aşteaptă. Acum poţi să ne duci acasă.

Jeeves[18].

— Da, cucoană, răspunse Dirk, cu accent cockney, apoi puse în mişcare propulsoarele submersibilului şi ieşi din spaţiul îngust al hangarului. Când părăseau puntea lui *I-411*, Summer chemă, prin radio, postul de control de pe *Sea Rover.*

— *Sea Rover,* aici *Starfish.* Am pus la adăpost următoarea şarjă şi ne pregătim să urcăm cu marfa, terminat.

Apelului i se răspunse prin tăcere. În timp ce îşi începeau ascensiunea, mai încercă de câteva ori să ia legătura, dar iarăşi nu primi nici un răspuns de la suprafaţă.

— Ryan trebuie să fi adormit la volan, spuse Dirk.

— Nu-l poţi condamna, zise Summer, reţinându-şi un căscat. E două şi jumătate noaptea.

— Sper doar că tipul de pe macara e treaz, zâmbi Dirk.

Când se apropiară de suprafaţă, văzură strălucirea familiară a luminilor bazinului şi îl aduseră pe *Starfish* în centrul inelului format de acestea, unde se ridicară, încet, la suprafaţă. În timp ce cârligul macaralei principale era lăsat şi ataşat de submersibil, iar ei începeau să oprească aparatura electronică, Dirk şi Summer dădură prea puţină atenţie figurilor neclare de pe punte. Abia atunci când fură smulşi cu brutalitate din apă şi se legănară cu putere deasupra punţii din spate, aproape lovindu-se de peretele despărţitor dinspre babord, îşi dădură seama că ceva nu era în ordine.

— Cine naiba manevrează macaraua? drăcui Summer, când fură depuşi fără menajamente pe punte. Nu ştiu că avem două bombe la bord?

— Sigur nu-i garda de onoare, spuse Dirk, sec, holbându-se prin geamul balonului.

Chiar în faţa lor stătea un asiatic în echipament paramilitar, de culoare neagră, cu un pistol semiautomat sprijinit în stomacul căpitanului Morgan. Dirk privi dincolo de mustaţa lungă, a la Fu Manchu şi văzu dinţii galbeni, strâmbi şi proeminenţi dezgoliţi într-un zâmbet plin de răutate, apoi îşi concentra atenţia asupra ochilor. Erau întunecaţi şi reci, dându-i un aer ameninţător, de o cumplită indiferenţă. Erau, Dirk o ştia, ochii unui ucigaş cu experienţă.

Summer icni de spaimă la vederea lui Morgan. În jurul coapsei

---

[18] Personaj celebru, protagonistul celor mai multe romane ale scriitorului umorist englez Pelham Greenville Wodehouse şi, mai recent majordomul care reprezintă imaginea site-ului AskJeeves (n. tr.).

stângi a acestuia era înfăşurat un bandaj improvizat, care nu reuşea să-i acopere dârele de sânge închegat scurse în josul piciorului. Avea obrazul învineţit şi umflat până la dimensiunile unui grapefruit şi ochiul începuse deja să i se înnegrească. Alte dâre de sânge închegat îi porneau din gură, ajungând pe cămaşă. Totuşi, durul căpitan stătea neclintit, faptul că nu se temea câtuşi de puţin fiind atât de evident, încât Summer nici măcar nu observă că încă purta numai o pereche de boxeri.

Doi atacatori săriră brusc în faţa balonului de sticla acrilică al lui *Starfish,* fluturându-şi cu frenezie pistoalele AK-74 ca să le dea de înţeles lui Summer şi Dirk să părăsească submersibilul. Imediat ce ieşiră, ţevile armelor li se şi proptiră în faţă, fiind conduşi către Morgan şi Tongju.

— Domnule Pitt, zise cel din urmă, cu voce scăzută. E bine că aţi venit să ne ţineţi companie.

— Nu cred că am avut plăcerea să facem cunoştinţă, ripostă Dirk, sarcastic.

— Sunt un umil slujitor al Armatei Roşii Japoneze, al cărui nume e lipsit de importanţă, răspunse Tongju cu falsă bunăvoinţă, înclinându-şi uşor capul.

— Nu mi-am dat seama că au mai rămas astfel de iresponsabili în afara puşcăriei.

Tongju îşi păstră zâmbetul, fără să i se clintească vreun muşchi al feţei.

— Tu şi sora ta aveţi la dispoziţie cincisprezece minute ca să reîncărcaţi bateriile submersibilului şi ca să vă pregătiţi pentru recuperarea ultimelor două proiectile, spuse, calm.

— Sunt avariate şi făcute bucăţi, minţi Dirk, cu mintea alergându-i în căutarea unui plan de acţiune.

Imperturbabil, Tongju ridică pistolul Glock aţintit spre coasta lui Morgan şi îi lipi ţeava de tâmpla dreaptă a acestuia.

— Aveţi paisprezece minute, după care o să-l ucid pe căpitan. Apoi o să-ţi ucid sora. Şi pe urmă pe tine, zise, cu răceală, desfăcându-şi buzele într-un rânjet plin de automulţumire.

Privindu-l furios pe dement, Dirk îşi putu simţi sângele clocotindu-i în vene. Pe urmă, atingerea delicate a mâinii lui Summer pe umărul său îi spulberă orice gând de a întreprinde o acţiune pripită.

— Haide, Dirk, n-avem prea mult timp, spuse ea, conducându-l către căruciorul în care fuseseră aduse bateriile înlocuitoare.

Morgan se uita la Dirk şi dădu din cap, exprimându-şi acordul.

Luptându-se cu sentimentul de totală neajutorare, cel de-al doilea începu să transfere bateriile pe *Starfish,* fără nici o tragere de inimă, ţinându-şi, în tot acest timp, un ochi lipit de şeful grupului de comando.

Pe când pregăteau submersibilul pentru ultima scufundare, erau aduşi cei din urmă membri ai echipajului, fiind siliţi, sub ameninţarea armelor, să intre în magazia din spate. Summer observa, abia suportând, privirile îngrozite aruncate de două laborante care erau împinse, cu brutalitate, în josul scării de tambuchi.

Lucrând în grabă, ea şi Dirk reuşiră să înlocuiască bateriile submersibilului în ceva mai mult de douăsprezece minute. Nu mai era timp pentru operaţiunile standard de după încărcare, nici pentru verificările sistemelor întreprinse, de obicei, înainte ca submarinul să se întoarcă în mare. Nu puteau decât să spere că *Starfish* era operaţional pentru încă o scufundare.

Tongju se apropie cu paşi repezi şi se uită în sus, către cei doi americani care-l depăşeau în înălţime.

— Recuperaţi fără întârziere cele două proiectile care au mai rămas şi reveniţi pe vas fără să faceţi vreo prostie. Aveţi nouăzeci de minute ca să terminaţi scufundarea fără să daţi greş, altminteri urmările vor fi cumplite.

— În locul tău, cred că mi-aş face griji pentru consecinţele pe care le-aş avea de suportat din partea forţelor noastre armate pentru acţiunea piraterească întreprinsă asupra unei nave a guvernului, scuipă Summer, furioasă.

— Nu poate fi vorba de consecinţe, ripostă Tongju, cu un zâmbet subţire, nu pentru o navă care n-o să mai existe.

Înainte ca Summer să apuce să-i răspundă, se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, fiind înlocuit de doi dintre oamenii săi, care făcură un pas înainte, cu armele gata de tragere.

— Haide, surioară, murmură Dirk. N-are rost să te cerţi cu un psihopat.

Dirk şi Summer intrară din nou, cu atenţie, în submersibil, apoi macaragiul îi săltă cu brutalitate în aer. În timp ce erau pe punctul de a li se da drumul, Dirk văzu, prin sticla acrilică a balonului, cum Morgan era dus, cu grosolănie, către magazia de la pupa, fiind împins cu forţa înăuntru. Un atacator aflat pe macaraua de pe puntea de la pupa ridică capacul masiv, de oţel şi îl poziţiona deasupra magaziei din spate înainte de a-l coborî la locul său. Odată fixat deasupra magaziei, capacul tambuchiului

întemniţa întregul echipaj al navei în întunecimea de dedesubt.

Starfish fu coborât cu neîndemânare în apa pe care o împroşcă cu putere fiind desprins imediat de cablu.

— Are într-adevăr de gând să scufunde *Sea Rover,* îi spuse Dirk lui Summer, în timp ce-şi începeau coborârea înceată către fund.

— Cu întregul echipaj încuiat în magazie? întrebă ea, clătinând din cap cu neîncredere.

— Aşa cred, spuse el, sumbru. Din nefericire, nu prea avem cum să chemăm ajutoare.

— Sistemul de comunicare subacvatică n-o să ne fie de nici un folos, iar toate apelurile pe care am putea încerca să le lansăm către suprafaţă nu au de cine să fie recepţionate în zona asta, cu excepţia unor pescari chinezi.

— Şi a cablierului care, evident, îi susţine pe indivizii ăştia, adăugă el, clătinând din cap.

— Se pare că spionajul nostru a subestimat Armata Roşie Japoneză, zise Summer. Tipii ăştia nu par să fie o şleahtă de derbedei cu o ideologie extremistă şi cu dinamita prinsă la spate, de centură.

— Nu, e clar că sunt militari de profesie, bine antrenaţi. Oricine ar fi cel care conduce operaţiunea, este, evident, competent şi bine finanţat.

— Mă întreb ce-or avea de gând să facă cu bombele.

— Ne-am putea imagina un atac asupra Japoniei. Dar Armata Roşie Japoneză reprezintă, evident, mai mult decât se vede cu ochiul liber, aşa că nu aş paria pe intenţiile lor.

— Cred că nu e momentul să ne facem griji pentru asta. Trebuie să găsim o modalitate de a salva echipajul.

— Am numărat opt terorişti şi, fără îndoială, mai erau câţiva pe puntea de navigaţie sau altundeva, pe navă. Prea mulţi ca să le venim de hac cu două şurubelniţe, spuse Dirk, trecând în revistă conţinutul micii cutii de scule montate în spatele scaunului său.

— O să fie necesar să-i scoatem din magazie, fără zgomot, pe câţiva membri ai echipajului, ca să ne ajute. Dacă am avea destui oameni, poate că i-am putea învinge.

— Nu mă încântă ideea de a înfrunta, neînarmat, un AK-74, dar s-ar putea să avem o şansă dacă o să fim mai mulţi. Ridicarea capacului magaziei ăleia e problema. Ar trebui să pot folosi, nestingherit, vreo două minute macaraua de la pupa, dar

nu cred că prietenii noştri în negru or să fie prea amabili.

— Trebuie să mai existe o ieşire din magazia aia, spuse Summer.

— Nu, din nefericire, nu există. Sunt sigur că e identică cu cea de pe *Deep Endeavor,* concepută numai ca depozit şi că bazinul nu permite existenţa unei alte intrări.

— Cred că Ryan a tras o data acolo un cablu electric pe altundeva, nu prin capacul deschis al tambuchiului.

Dirk se concentra un moment, străduindu-se să-şi împrospăteze memoria.

După un lung minut, se aprinse, în sfârşit, o luminiţă.

— Ai dreptate. Există o mică gură de ventilaţie care se deschide În primul perete despărţitor dinspre pupa de dincolo de bazin. E, Într-adevăr, ceva mai mult decât o aerisire, fiind concepută ca să permită evacuarea acumulărilor de gaze nocive în cazul în care în magazie sunt depozitate substanţe chimice. Sunt sigur că un om se poate strecura prin ea. Dar, pentru Morgan şi echipajul său, problema e că este închisă şi încuiată dinspre exterior.

— Trebuie să găsim o posibilitate de a o deschide, hotărî Summer.

Ţinând cont de existenţa împrejurărilor neprevăzute, concepură, împreună, mai multe planuri, stabilind, în cele din urmă, o succesiune de abordare bazată pe ocaziile favorabile ivite după reîntoarcerea la bord. Pentru a izbândi, era nevoie de sincronizare, de îndemânare şi de o doză de îndrăzneală. Şi, mai ales, de noroc.

Capitolul 27

Dirk şi Summer păstrară tăcerea în timp ce imaginaţia lor ţesea viziunea macabră ale lui *Sea Rover,* care se scufunda împreună cu întreg echipajul, prietenii şi colegii lor fiind captivi în magazia etanşă. Apoi spectrul lui *I-411* apăru brusc din întuneric, înălţându-se înaintea lor şi imaginile li se şterseră din minte. Cu cronometrul mergând, îşi reluară misiunea de a recupera ultimele două recipiente ale morţii.

Dirk manevra submersibilul, introducându-l în hangar ca şi până atunci şi lăsându-l cât mai jos, ca să poată ajunge cu uşurinţa la proiectilele rămase. În vreme ce Summer începu să manipuleze cele două braţe mecanice privindu-le prin peretele de sticlă acrilică al balonului, Dirk supraveghe imaginile trimise pe monitor de camera video, care înregistra toate momentele recuperării. O urmări pe Summer ridicând cu grijă prima bombă şi, când ea o plasă în coş, el îl alimentă pe neaşteptate pe *Snoopy* şi înşfăcă dispozitivul de comandă al vehiculului teleghidat. Cât ai clipi, împinse ROV-ul cu câţiva centimetri în afara suportului său, apoi răsuci mica maşinărie până când îi apasă botul de bordajul tălpii submarinului şi îi porni propulsoarele cu toată puterea. Micul ROV nu pleca nicăieri, dar jeturile de apă răscolită pe care le stârni ridicară în faţa lui *Starfish* un nor gros de mâl şi de sedimente. În apă, în mijlocul norului maroniu, vizibilitatea scăzu brusc la zero.

— Ce faci? întrebă Summer, oprind braţul mecanic.

— O să vezi, spuse el, cu toate că nu se putea vedea absolut nimic. După ce se întinse şi se jucă, febril, preţ de o clipă, cu comenzile lui Summer, opri propulsoarele ROV-ului. Abia după două minute apa se limpezi suficient pentru ca ea să poată trece la preluarea ultimei bombe.

— Vrei să încerci din nou şmecheria aia? îl întrebă, după ce o depuse în coş.

— De ce nu? răspunse el, pornind din nou propulsoarele ROV-ului şi învârtejind un alt nor mâlos în faţa camerei.

O dată ce apa se limpezi şi ambele bombe fură fixate în coş, Dirk îndepărtă cu grijă submersibilul de submarin şi începură să urce încet. La jumătatea drumului, îşi schimbară poziţiile, trecând unul în locul celuilalt, astfel încât acum Summer era cea

care controla mişcările submersibilului, pe când Dirk mânuia comenzile ambelor braţe mecanice.

— OK, du-ne sus, o instrui el pe Summer. Imediat ce ne lasă pe punte, o să fie nevoie să faci o diversiune.

În timp ce vorbea, scoase braţul mecanic din dreapta din poziţia sa fixă din coş şi îl întinse drept înainte, cât era de lung, astfel încât ieşea în afara lui *Starfish* precum o lance.

Summer se încredea în instinctul fratelui ei fără rezerve şi, oricum, nu avusese destul timp ca să-l contrazică. Inelul de lumini al bazinului le apăru, curând, în raza vizuală. Ea conduse submersibilul în centrul deschiderii, apoi sparse suprafaţa apei într-o învălmăşeală de bule şi de spumă. Cârligul macaralei se agaţă de Starfish cu un zăngănit metalic şi micul vas fu smuls din apă. În timp ce submersibilul se legăna în aer, Summer se uită, încordată, la Tongju şi la o jumătate de duzină dintre oamenii acestuia. Observă că fratele ei urmărea cu atenţie deplasarea submarinului, ajustând cu fineţe poziţia braţului mecanic. Când macaragiul lipsit de experienţa îi lăsă cu neîndemânare pe punte, ea îl văzu pe Dirk apăsând pe comenzile braţului metalic, pe care îl întinse, la maximum, în faţa lor. Când se opriră, gheara metalică făcu un salt înainte, oprindu-se aproape de peretele despărţitor din spate. La un metru în lateral se afla un mic tambuchi încuiat de ventilare, care conducea către magazie.

— Băiatul nostru de pe macara s-a descurcat, murmură Dirk. Suntem în zona de aterizare.

— Cred că e momentul să înceapă spectacolul, răspunse Summer, cu o privire nervoasă.

Mişcându-se cu repeziciune, îşi scoase salopeta NUMA, dând la iveală un trup subţire înveşmântat într-un costum de baie sumar, din două piese, acoperit de un tricou larg. Ducându-şi mâna sub acesta, îşi desfăcu sutienul şi îl lăsă să cadă pe podea, apoi prinse marginea largă a tricoului şi şi-o înnodă exact deasupra buricului. Tricoul întins îi scotea limpede în evidenţă conturul armonios al sânilor plini şi abdomenul. Dirk o ajută să deschidă tambuchiul, apoi reveni la comenzile braţului, în timp ce ea ţâşni din submarin.

Când se strecură afară, Tongju era cu spatele la submersibil, fiind ocupat să discute cu macaragiul. Văzând că el se uita în altă parte, Summer se grăbi să se îndrepte spre cel mai apropiat dintre oamenii lui, care încremenise privind, cu poftă, formele ei expuse vederii. Dar lăcomia din priviri i se transformă în surpriză

când ea striga, cât o ţineau puterile:

— Ia-ţi mâinile de pe mine, scârnăvie!

După vorbe urmă o palmă care lovi obrazul bărbatului, făcându-l să cadă aproape lat. Dacă bikinii şi tricoul ei strimt nu atrăseseră încă atenţia tuturor, atunci faptul că le trântise un camarad la podea făcu ca ochii tuturor celor de pe navă să se îndrepte către ea.

Ochii tuturor, cu excepţia lui Dirk. Profitând de agitaţia stârnită, aduse braţul mecanic în cea mai îndepărtată poziţie laterală, întinzând gheara extensibilă către deschiderea pentru ventilaţie din peretele despărţitor. Prinse cu ea maneta de zăvorâre, o izbi scurt, aducând-o în poziţia deschis şi o trase puţin în sus, ca să se asigure că tambuchiul avea să poată fi ridicat. Îi dădu repede drumul şi, încet, readuse alături de *Starfish* braţul căruia îi întrerupse apoi alimentarea. Ieşi cât putu de repede prin tambuchiul submersibilului şi rămase cu nonşalanţă în spatele lui, de parcă ar fi stat acolo tot timpul.

— Ce-i tărăboiul ăsta? şuiera Tongju apropiindu-se de Summer, cu pistolul Glock îndreptat spre stomacul ei.

— Perversul ăsta a încercat să mă atace, ţipă Summer, arătându-l cu degetul pe individul care rămăsese cu gura căscată.

Tongju slobozi un val de obscenităţi, până când teroristul zăpăcit se pleoşti ca o floare ofilită. Şeful grupului de comando se întoarse apoi către Summer şi Dirk, care era acum alături de sora lui.

— Voi doi, înapoi în submarin, le ordonă, în engleză, arătându-le drumul cu ţeava pistolului.

— Doamne, acolo n-ai loc nici măcar să-ţi întinzi picioarele, se plânse Dirk, de parcă, pe moment, asta ar fi fost marea lui problemă.

În timp ce se duceau înapoi, spre submersibil, observară pentru prima dată că nava cablier era pe punctul de a acosta alături de *Sea Rover.* Deşi nu cu mult mai lung decât vasul NUMA, cel japonez avea o suprastructură mai solidă şi părea să-l domine cu înălţimea sa. La nici un minut după acostarea lui *Baekje,* o macara uriaşă de pe puntea sa de la pupa aruncă peste balustrada lui *Sea Rover* un cablu de care atârna o platformă goală, legănându-se alene în bătaia vântului. Din interiorul submarinului, o privira coborând pe puntea din spatele lor. Trei dintre banditii îmbrăcaţi în negru rostogoliră o serie de

containere pe care le scoseseră din laboratorul auxiliar al lui *Sea Rover* şi pe care le fixară pe platformă. Cei doi ştiau că fiecare dintre acestea conţinea câte o bombă bacteriologică împachetată într-un înveliş de protecţie.

Macaragiul de pe *Baekje* mută platforma, de mai multe ori, de pe un vas pe altul, până când toate containerele ajunseră la bordul navei japoneze. Platforma goală se transforma apoi în autobuz, transbordându-i şi pe terorişti cât ai bate din palme. De sub punte apăru un bărbat în negru, care schimbă repede câteva vorbe cu Tongju. Dirk observă că faţa celui din urmă se destinse într-un zâmbet subţire, după care arătă către submersibil şi lătră un ordin. Cârligul macaralei fu desprins de platformă şi ataşat de *Starfish.*

— Cred că schimbăm maşina, comenta Dirk când se încordă cablul.

De data asta, submersibilul se ridică lin în aer. Dirk repezi braţul mecanic în afară şi, înainte de a fi luaţi de pe punte lovi de trei ori, uşor, cu gheara în peretele despărţitor din spatele navei. Împreună cu Summer, privi cum, sub ei, *Sea Rover* se micşora în timp ce erau purtaţi pe deasupra apei şi plasaţi pe o punte de sus, de la pupa lui *Baekje.* Ieşiră din submarin căţărându-se şi fură întâmpinaţi de două brute înarmate, care îi mânară către balustrada navei împingându-i cu carabinele.

— M-am săturat de ospitalitatea oferită de puştile de asalt, bodogăni Dirk.

— Fac pariu că se simt despuiaţi când n-au o armă în mâini, răspunse Summer.

Din poziţia lor avantajoasă, îi urmăriră cu privirea pe terorişti care mai rămăseseră pe cealaltă navă şi care erau transbordaţi pe platformă, Tongju fiind în ultima serie.

— Dirk, mă înşeală ochii, sau Sea Rover s-a lăsat mai adânc în apă? întrebă Summer, cu nelinişte în glas.

— Ai dreptate, încuviinţă el, privind cu atenţie nava. Probabil că au deschis valvele de fund. E şi canarisită uşor către tribord.

Platforma care îl purta pe Tongju se balansa deasupra punţii şi liderul grupului de comando sări, aterizând cu uşurinţă în picioare. Se apropie imediat de cei doi captivi.

— Vă sugerez să vă luaţi adio de la nava voastră, spuse indiferent.

— Porcule, criminalule, echipajul e în magazie! ţipa Summer.

Copleşită de emoţie şi furioasă, făcu brusc un pas către el.

Ucigaşul bine antrenat reacţionă din instinct, dând o lovitură nepermisă, cu piciorul drept, în stomacul lui Summer şi trântind-o pe spate. Dar reflexele lui des întrebuinţate nu erau destul de prompte ca să contracareze iuţeala lui Dirk, care se aruncă pe neaşteptate înainte şi îl izbi puternic cu piciorul chiar atunci când îşi regăsea echilibrul. Lovitura năprasnică îl nimeri în tâmpla dreaptă, făcându-l să cadă într-un genunchi, unde se clătină, fiind pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa. Teroriştii din apropiere săriră imediat asupra lui Dirk, unul dintre ei înfigându-i puşca în stomac în timp ce alţi doi îi ţineau braţele la spate.

Încetul cu încetul, Tongju îşi reveni în simţiri şi se ridică în picioare, îndreptându-se apoi, cu intenţie, către Dirk. Aproape înfigându-şi chipul în bărbia celui din urmă, i se adresă cu voce calmă, în care mustea ameninţarea.

— O să-mi facă plăcere să te privesc murind aidoma celor de pe nava ta, spuse, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi se îndepărtă.

Bandiţii care rămăseseră în preajma lor îi mânară pe Dirk şi Summer, cu brutalitate, în josul unei scări şi de-a lungul unui coridor îngust înainte de a-i îmbrânci într-o cabină mică. Uşa se trânti în urma lor, fiind încuiată pe dinafară, acolo unde doi bărbaţi rămaseră să stea de pază.

Dirk şi Summer îşi reveniră iute după durerea pricinuită de lovituri. Clătinându-se pe lângă cele două paturi identice înghesuite în cabina minusculă îşi turtiră feţele de micul hublou din peretele exterior.

— S-a lăsat mai mult în apă, constată Summer, cu voce îngrozită.

Prin hublou puteau vedea pe *Sea Rover*, încă plutind alături de *Baekje,* cu apa mării urcând încet şi implacabil către partea de sus a copastiei. Pe punţi nu se vedea nici un semn de viaţă, iar uriaşul vas de cercetare avea înfăţişarea unei nave fantomă, lăsată pe o parte. Dirk şi Summer încercară să desluşească vreo mişcare la pupa sau în preajma bazinului, dar nu zăriră nimic.

— Sau au încuiat din nou gura de aerisire, sau Morgan nu poate ajunge la ea, blestema Dirk.

— Sau nu ştie că există, şopti Summer.

Auziră şi simţiră sub picioare un huruit care devenea tot mai puternic pe măsură ce imensul cablier *Baekje* îşi ambala motoarele şi se îndepărta încet de nava NUMA, care se scufunda. Lumina care prevestea zorii nu reuşise încă să înfrângă întunecimea nopţii şi, după numai câteva minute, imaginea lui

Sea Rover se micşoră, pierzându-se într-o aglomerare estompată de lumini pâlpâitoare.

Dirk şi Summer îşi încordară privirile urmărind vasul NUMA în timp ce *Baekje* accelera, îndepărtându-se. În cele din urmă, luminile licăritoare pieriră dincolo de orizont şi pierdură din vedere nava şi pe camarazii lor.

Capitolul 28

— Domnule, se pare că am pierdut legătura cu *Sea Rover.*

Rudi Gunn îşi ridică încet privirea de pe birou. De dincolo de ochelari, ochii lui îl sfredeleau pe specialistul în susţinerea acţiunilor pe teren care stătea, agitat, înaintea lui.

— De cât timp? se interesă Gunn.

— N-am mai primit nici un răspuns pe linia de comunicaţii de peste trei ore. Am continuat să primim actualizări digitale ale poziţiei prin sistemul GPS, ceea ce arăta că se aflau încă în acelaşi loc din Marea Chinei de Est. Dar au încetat acum douăzeci de minute.

— Au emis vreun semnal de pericol?

— Nu, domnule, nici unul care să fi ajuns la noi.

Deşi lucra de zece ani la NUMA, specialistul afişa un disconfort evident când li se înfăţişa superiorilor fiind purtătorul unor veşti proaste.

— Dar nava Marinei Militare? A fost desemnată ca escortă.

— Domnule, Marina Militară a retras fregata care o escortă înainte ca *Sea Rover* să părăsească portul Osaka, din cauza obligaţiei de a participa la nişte manevre împreună cu Marina Taiwaneză.

— Asta chiar că-i bună! exclamă Gunn, frustrat.

— Domnule, am solicitat, de la Oficiul Naţional de Supraveghere, imagini obţinute prin satelit. Ar trebui să primim ceva într-o oră.

— Vreau o aeronavă de căutare şi salvare, în momentul ăsta, se răsti Gunn. Ia legătura cu Aviaţia şi cu Marina Militară. Vezi cine se află cel mai aproape şi pune-i în mişcare. Repede!

— Da, domnule, răspunse tânărul, părăsind biroul dintr-un salt.

Gunn cugetă asupra situaţiei. Navele de cercetare NUMA erau dotate cu ultimul tip de echipamente de comunicare prin satelit. Nu aveau cum să dispară fără nici un avertisment. Iar echipajul de pe *Sea Rover* era unul dintre cele mai experimentate şi competente din flota agenţiei. Dirk trebuie să fi avut dreptate, se temu. Probabil că se desfăşura o operaţiune în forţă, care avea ca obiectiv bombele bacteriologice de la bordul lui *I-411.*

Presimţind că se întâmplase ceva îngrozitor, Gunn ridică

receptorul telefonului şi îşi sună secretara.

— Daria, fă-mi legătura cu vicepreşedintele.

Căpitanul Robert Morgan nu era omul care să se lase înfrânt cu uşurinţă. După ce fusese azvârlit, fără nici o ceremonie, în magazia închisă, preluă repede comanda echipajului său zdruncinat, ignorându-şi femurul sfărâmat şi pometul zdrobit, de parcă ar fi fost o luxaţie şi o zgârietură. La câteva secunde după sosirea sa, capacul greu, de oţel, al tambuchiului fu trântit deasupra lor, căderea acelui acoperământ masiv cufundând compartimentul complet în întuneric. Când aerul rece şi umed se îngreună din cauza mirosului combustibilului motoarelor diesel, de pereţi reverberară şoapte îngrozite.

— Nu intraţi în panică, strigă Morgan, răspunzând murmurelor. Ryan, eşti aici?

— Da, răsună vocea celui strigat, venind dintr-un colţ.

— În partea din spate ar trebui să fie două vehicule teleghidate uşoare, de rezervă. Găseşte nişte baterii şi vezi dacă poţi să aprinzi luminile, ordonă.

Pe neaşteptate, raza lanternei portabile ţinute strâns în mâna mecanicului-şef de pe *Sea Rover* luci, palidă, în întunericul din depozit.

— O s-o rezolvăm, căp’tane, bubui vocea cu accent irlandez a mecanicului, un lup de mare cu părul roşu, pe nume McIntosh.

Ryan şi McIntosh localizară ROV-ul de rezervă depozitat într-un stelaj, iar apoi, după ce răscoliră pretutindeni în lumina estompată a lanternei, găsiră un set de baterii. Ryan tăie unul din capetele cablului de alimentare al vehiculului teleghidat şi conectă mai multe dintre firele din interior la ieşirile bateriilor. Odată ce realiză un circuit complet, becurile strălucitoare de xenon ale ROV-ului izbucniră într-o lumină orbitoare, alb-albăstruie. Mai mulţi membri ai echipajului, care stăteau în apropiere, avură tendinţa să-şi închidă strâns pleoapele când fluxul strălucitor inundă brusc magazia întunecată. În baia de lumină, Morgan reuşi să studieze echipajul şi echipa de specialişti de la bord, observând că aceştia erau adunaţi în grupuri mici, prin toată magazia. Chipurile majorităţii bărbaţilor şi femeilor reflectau un amestec de nedumerire şi de spaimă.

— Bună treabă, Ryan. McIntosh, plimbă, te rog, luminile alea de-a lungul magaziei. Acum, pe lângă asta, e cineva rănit? spuse căpitanul, ignorându-şi propriile răni grave.

O inspecţie rapidă scoase la iveală o serie de tăieturi, vânătăi şi cucuie. Dar, în afară de un mecanic rănit şi de un geolog care îşi rupsese piciorul când căzuse în magazie, nimeni nu avea răni demne de luat în seamă.

— O să scăpăm de aici, declară Morgan, cu convingere. Teroriştii ăştia nu vor decât obiectele pe care le-am recuperat din submarinul japonez. Sunt şanse să ne elibereze imediat ce le duc pe nava lor, spuse, îndoindu-se, în sinea sa, de propriile vorbe. Dar, pentru orice eventualitate, o să găsim o modalitate de a ridica noi înşine capacul. E sigur că suntem destul de mulţi ca s-o facem. McIntosh, mai plimbă o data lumina aia de jur-împrejur, să vedem ce se poate folosi drept unealtă din ceea ce găsim pe aici.

McIntosh şi Ryan ridicară ROV-ul şi îl duseră în centrul magaziei, apoi îl rotiră, încet, cu trei sute şaizeci de grade, raza luminoasă descriind, în trecere, un arc luminos pe deasupra oamenilor şi obiectelor. Loc de depozitare al submersibilului Starfish, magazia semăna cu un imens dulap cu piese electronice. De pereţi erau agăţaţi colaci de cablu, în timp ce componentele electronice erau depozitate în mai multe dulapuri fixate pe peretele dinspre pupa. Pe una dintre laturi erau aliniate rafturi cu aparatură de verificare, iar în capătul dinspre provă se afla o barcă Zodiac, de cinci metri lungime, pusă pe un suport de lemn. Şase bidoane de o sută optzeci de litri de benzină erau fixate într-un colţ, de-a lungul a două motoare exterioare, de rezervă. Ryan menţinu lumina asupra butoaielor vreme de câteva minute, dând la iveală o serie de trepte de fier care urcau în susul peretelui, sub o consolă din spatele butoaielor.

— Căpitane, în susul treptelor e un tambuchi pentru ventilaţie, care răspunde pe puntea bazinului, către pupa, spuse Ryan. Se închide de pe punte, dar e posibil să fi fost lăsat deschis.

— Ei, voi, bărbaţii de acolo, se răsti Morgan către trei specialişti ghemuiţi lângă butoaie. Urcaţi-vă unul pe scară şi vedeţi dacă tambuchiul e deschis.

Un oceanograf desculţ, îmbrăcat într-o pijama albastră, sări în sus la cererea căpitanului şi alergă în susul treptelor metalice, dispărând în canalul îngust de ventilaţie din consola de deasupra. Câteva momente mai târziu, apăru din nou la vedere, tălpile sale simţind de-acum cât de grosolane erau treptele scării.

— E zăvorită zdravăn, căpitane, spuse, dezamăgit.

McIntosh, aflat în centrul magaziei, începu brusc să vorbească.

— Căpitane, cred că am putea construi două bare din suportul de lemn de sub Zodiac, spuse, arătând cu braţul înspre barca de cauciuc. Cu câte şase sau opt bărbaţi la fiecare dintre ele, ar trebui să putem sălta un colţ al capacului principal.

— Să-l săltăm cu două beţişoare chinezeşti cât toate zilele, aşa-i? Asta s-ar putea să meargă, într-adevăr. Fă-o, McIntosh. Voi, bărbaţii de acolo, ajutaţi-l să dea Zodiac-ul jos de pe suport, se răţoi către grupul de lângă barcă.

Şchiopată într-acolo, apucă de prova bărcii şi-i ajută să o urnească de pe suport şi să o pună jos. Mai mulţi bărbaţi îi dădură o mână de ajutor lui McIntosh, care dezmembra suportul, înşirându-i componentele alături, pe când tâmplarul navei stabili cum să fie reasamblate pentru a alcătui mai multe bare.

În timp ce lucrau, puteau auzi vocile înăbuşite ale teroriştilor de pe punte şi huruitul şi zăngănitul macaralei de pe *Baekje,* care încărca şi ridica de pe navă proiectilele de pe *I-411.* La un moment dat, le ajunse la urechi ecoul estompat al unei rafale de mitralieră, venind dintr-o zonă îndepărtată a navei. Puţin mai târziu, Morgan identifică zgomotul făcut de *Starfish,* care era scos din bazin şi coborât pe punte, urmat de ţipătul strident scos de vocea unei femei, pe care o recunoscu ca fiind a lui Summer. Urmară câteva lovituri în peretele despărţitor de deasupra lor, după care activităţile de deasupra deveniră mai puţin zgomotoase. În cele din urmă, zumzetul macaralelor şi vocile sporadice amuţiră. Pentru că era evident că grupul de comando părăsise nava, Morgan se întrebă, în tăcere, ce se întâmplase cu Dirk şi Summer. Gândurile îi fură brusc tulburate de huruitul motoarelor lui *Baekje,* ale căror vibraţii străbătură magazia în timp ce cablierul se îndepărta de *Sea Rover.*

— Aţi făcut progrese, McIntosh? întrebă, cu voce puternică, cu toate că vedea foarte bine ce se întâmpla în faţa lui, pentru că dorea să acopere zgomotul care trăda abandonarea.

— Am asamblat două bare şi suntem pe cale să o completăm pe a treia, mormăi mecanicul-şef.

La picioarele sale erau trei stâlpi de lemn cu aspect neuniform, având cam vreo trei metri lungime. Fiecare era construit din câte trei bârne separate, crestate grosolan cu ciocanul şi cu şurubelniţa la ambele capete şi asamblate în maniera fed şi nut. O fâşie de metal demontată de pe un raft cu echipamente de testare fusese bătută în cuie în jurul îmbinărilor,

pentru a le conferi rezistenţă, fiind înfăşurată, în final, cu un strat din banda adezivă preferată a omului priceput la toate.

În timp ce McIntosh studia frânturile de lemn rămase, din măruntaiele navei se auzi brusc zgomotul unei viituri. În câteva minute, intensitatea sunetului se dublă, semănând cu vuietul apelor unui torent furtunos. McIntosh se ridică încet în picioare şi i se adresă căpitanului cu voce sumbră, prozaică.

— Domnule, au deschis valvele de fund. Scufundă nava.

Auzindu-i spusele, mai multe voci icniră, în întuneric, de spaimă şi numeroase strigăte de „Nu!” reverberară prin magazie. Morgan nu luă în seamă nici unul.

— Se pare că trebuie să ne descurcăm cu trei bare, răspunse el, calm. Am nevoie de câte şapte bărbaţi la fiecare stâlp. Să-i ridicăm.

Când primele picături de apă de mare începură să se prelingă în magazie printr-o jumătate de duzină de canale de evacuare a apei din santină, o droaie de bărbaţi ieşiră în faţă şi înşfăcară barele. În câteva minute, se bălăceau în apa care ajunsese până la glezne, în timp ce bărbaţii poziţionau capetele barelor în colţul dinspre prova al hubloului, alături de scara de acces. Pe treapta de sus stătea un bărbat cu un bloc triunghiular de grinzi, înalt de şaizeci de centimetri, având misiunea de a-l introduce sub capacul săltat al tambuchiului, pentru a-l bloca în poziţia deschis.

— Gata… ridicaţi! striga Morgan.

La unison, cele trei echipe de bărbaţi prinseră extremităţile barelor şi le apăsară în capacul tambuchiului aflat la doi metri şi jumătate asupra capetelor lor, împingând în sus cu toată puterea. Spre surpriza tuturor, capacul masiv se săltă cu mai bine de un metru, lăsând să pătrundă înăuntru un crâmpei din lumina estompată de pe punte, înainte ca greutatea sa să acţioneze, trântindu-l cu zgomot înapoi.

Bărbatul disperat din vârful scării încremeni o clipă înainte de a încerca să introducă pana de lemn, iar apoi fu prea târziu. Capacul i se prăbuşi deasupra capului când încerca să împingă pana în locul gol, marginea acestuia fiind cât pe ce să-i reteze degetele mâinii drepte. Şocat, respiră adânc, apoi dădu din cap către Morgan, în semn că puteau să repete încercarea.

— Bun, să mai încercăm o dată, ordonă Morgan, în timp ce rana deschisă îl ustura din cauza apei sărate care i se învolbura acum în jurul genunchilor.

Un trosnet sonor se propagă prin magazie când îmbinarea din

partea superioară a uneia dintre bare se frânse în două, iar bucata desprinsă căzu în apă, împroşcând-o. McIntosh se deplasă cu greu prin apă şi examina piesa stricată din capăt, descoperind că îmbinarea cu nut fusese distrusă în întregime.

— Nu e bine, domnule, raportă. Reparaţia o să ne ia ceva timp.

— Faceţi ce puteţi, strigă Morgan. Continuăm cu două… Ridicaţi!

Bărbaţii rămaşi la bare le împinseră, dar luptau pentru o cauză pierdută. Nu aveau destulă forţă ca să creeze un efect de pârghie suficient. Alţi bărbaţi se îngrămădiră, încercând să-i ajute, dar pe bârne nu era, pur şi simplu, loc pentru mai multe mâini care să împingă. Folosind surplusul de forţă omenească, se încordară şi reuşiră, de două ori, să salte puţin capacul, dar nu destul de mult pentru a fi blocat într-o poziţie care să permită trecerea unui om. Apa mării unduia acum în jurul taliei lui Morgan care vedea pe chipurile echipajului că spaima de înec era pe punctul de a stârni panică în magazie.

— Încă o încercare, oameni buni, îi îndemnă, în vreme ce undeva, în străfundul minţii sale, făcea un calcul morbid, socotind de cât timp era nevoie pentru ca un om să se înece.

Cu adrenalina năvălind în vene, bărbaţii împinseră barele în capacul tambuchiului, pentru o ultimă dată, cu toată puterea. De data aceasta, părură să aibă suficientă forţă şi capacul începu să se ridice, scârţâind. Dar, când apăsau mai tare pârghiile, un alt trosnet reverbera prin magazie. O a doua bară se despica în zona îmbinării şi capacul tambuchiului se închise zăngănind.

— Asta e, s-a zis cu noi, izbucni o voce dintr-un colţ întunecat.

Nu fu nevoie de mai mult pentru ca un bucătar care stătea, tremurând, lângă butoaiele cu benzină, să-şi piardă cumpătul.

— Nu ştiu să înot, nu ştiu să înot! ţipă, în timp ce apa i se ridica încet către piept.

Cuprins de panică, se agăţă de treptele de fier ale scării care ducea spre tambuchiul de aerisire şi o luă la goană prin puţul de ieşire. Ajungând în bezna de pe ultima treaptă şi continuând să fie prada aceleiaşi spaime nebune, începu să lovească cu pumnii în micul tambuchi rotund, zbierând să i se dea drumul. Fiind într-o totală stare de şoc, simţi deodată capacul cedând sub apăsarea mâinilor lui şi deschizându-se. Nevenindu-i să creadă şi cu inima bătându-i puternic, ieşi prin tambuchi zvârcolindu-se şi, uluit, se ridică în picioare pe punte, alături de bazin. Abia după

un minut începu să i se domolească pulsul şi îşi redobândi sângele rece. Înţelegând că, până una-alta, nu avea să moară, se târî înapoi în tambuchi şi pe câteva trepte în josul scării, apoi strigă înspre magazie, cât îl ţineau puterile:

— Tambuchiul e deschis! Tambuchiul e deschis! Pe aici, cu toţii!

Oamenii cuprinşi de panică viermuiră către scară aidoma unei armate de furnici de foc înfuriate, îngrămădindu-se unii în alţii ca să scape. În momentul acela, cei mai mulţi dintre membrii echipajului călcau apa sau erau agăţaţi de pereţi, în timp ce câţiva se ţineau de barca de cauciuc care plutea în derivă. Şi micul ROV plutea în voia apei iar lămpile sale strălucitoare împrăştiau în magazie o lumină suprarealistă.

— Mai întâi femeile, striga Morgan, respectând legea nescrisă a mării.

Ryan, care stătea pe vârfuri lângă scară, cu bărbia deasupra apei, încerca să restabilească ordinea în mijlocul haosului.

— L-aţi auzit pe căpitan. Întâi femeile. Voi de-acolo, înapoi, mârâi către doi biologi care vociferau ca să ajungă la scară.

În timp ce femeile alergau grăbite spre gura de aerisire şi afară din tambuchi, reuşi să menţină o aparentă ordine printre duzinile de oameni care îşi aşteptau rândul. Din partea cealaltă a magaziei, Morgan putea vedea că nivelul apei creştea prea repede. Nu exista nici o posibilitate ca toată lumea să iasă afara în timp util, presupunând că, înainte de asta, nava nu se scufunda brusc sub picioarele lor.

— Ryan, ieşi pe scara aia. Vezi dacă nu poţi deschide tambuchiul principal, ordonă.

Celălalt nu pierdu timpul ca să răspundă, ci urcă scara, în urma uneia dintre asistentele medicale, cât de repede îl duceau picioarele. După ce se târî prin tambuchi şi căzu pe punte, ceea ce zări îi produse un şoc. În lumina timpurie a zorilor, văzu că pupa lui *Sea Rover* se afunda cu repeziciune. Apa mării îi spăla deja etambourile, în vreme ce prova se ridica către cer, sub un unghi mai mare de douăzeci de grade.

— Melissa, du-te la staţia radio şi trimite un apel de ajutor, strigă, alergând pe lângă ea.

Urcă o mică scară care ducea către tambuchiul din partea din spate, prinzând, cu coada ochiului, o scânteiere de lumină, departe, către nord, unde cablierul dispărea dincolo de orizont. Ajungând lângă tambuchi dintr-o săritură, îşi permise să piardă o

secundă slobozind un oftat de uşurare. Apa care se înălţa către pupa nu trecuse încă peste marginea tambuchiului şi nici nu inundase macaraua. În graba lor, teroriştii lăsaseră biga şi cârligul macaralei ataşate de capac.

Alergă la macara, sări în cabină, porni motoarele diesel şi acţiona imediat comenzile care ridicau biga. Cu o încetineală de nesuportat, aceasta se înălţă treptat în aer, odată cu masivul capac al tambuchiului. Ryan nu mai pierdu timpul ca să rotească biga cu câţiva metri către tribord şi sări din cabină, lăsând capacul să se legene în aer.

Se grăbi către marginea intrării în magazie, unde găsii mai bine de treizeci de bărbaţi care pluteau pe apă, luptându-se pentru vieţile lor. Încă două minute, îşi imagina şi s-ar fi înecat cu toţii. Întinzându-şi braţele, începu să-i agaţe şi să-i înşface pe rând, trăgându-i în sus, afară din magazie. Cu ajutorul celor de pe punte, îi scoase pe toţi într-un interval de ordinul secundelor. Se asigură că îl ajutase el însuşi să iasă pe ultimul dintre ei, acesta fiind căpitanul Morgan.

— Bună treabă, Tim, spuse căpitanul, cu o tresărire involuntară, în timp ce se clătina pe picioare.

— Îmi pare rău că n-am verificat eu însumi tambuchiul de aerisire de la bun început, domnule. I-am fi putut scoate pe toţi afară mai repede dacă am fi ştiut că, de fapt, nu era încuiat.

— Dar era. Nu ţi-ai dat seama? Dirk l-a descuiat. A bătut în uşă pentru noi, dar am uitat să-i răspundem.

Expresia fugară de pe chipul lui Ryan arătă că înţelesese.

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru că există Dirk şi Summer, bieţii de ei. Dar mă tem, domnule, că nu suntem în siguranţă. Nava se scufundă cu repeziciune.

— Spune-le tuturor că o abandonăm. Să lăsăm repede bărcile de salvare la apă, răspunse Morgan, dând, din întâmplare, cu ochii de puntea înclinată către prova. O să mă ocup de transmiterea unui semnal de pericol.

Ca la comandă, Melissa, ofiţerul care se ocupa de comunicaţii, traversa puntea în grabă, cu respiraţia aproape tăiata.

— Domnule, spuse ea pe nerăsuflate, au tras în sistemul de comunicare… şi în echipamentul de transmisie prin satelit. N-avem cum să cerem ajutor.

— Bine, zise Morgan, fără să pară surprins. O să plasăm balizele pentru urgenţe şi o să aşteptăm să vină cineva să ne caute. Prezintă-te la barca ta de salvare. Acum trebuie să-i

scoatem pe toţi de pe navă.

Ryan observă lipsa lui Starfish abia în timp ce se ducea să dea o mână de ajutor la lansarea bărcilor de salvare. Se strecură în laborator şi descoperi că, fără nici un dubiu, toate bombele recuperate fuseseră mutate, ceea ce risipea orice îndoială legată de motivul atacului.

După încercarea cumplită din magazie, echipajul care abandona nava era de un calm neobişnuit. În tăcere şi într-o ordine netulburată, atât bărbaţii cât şi femeile se îndreptau cu repeziciune către locurile prestabilite de urcare în bărci, mulţumiţi că, în ciuda faptului că nava li se scufunda sub picioare, aveau o a doua şansă de a rămâne în viaţă. Apa avansa rapid în susul punţilor şi două dintre bărcile de salvare de lângă pupa fuseseră deja inundate înainte de a fi desprinse din gruiele lor. Echipajul care le era repartizat fu repede redistribuit în altele, care fură lansate la apă cu o grabă cumplită.

Morgan şchiopătă pe puntea în pantă, acum înclinată la treizeci de grade, încă sforţându-se să ajungă la barca de salvare a căpitanului, care era încărcată şi îl aştepta. Se opri şi mai cuprinse pentru o ultimă dată puntea cu privirea, ca un jucător care-şi mizase toată averea şi o pierduse. Nava scârţâia şi gemea pe măsură ce apa sărată care îi umplea compartimentele inferioare îi afecta structura de rezistenţă. Vasul de cercetare era învăluit de o aură de tristeţe, de parcă ar fi ştiut că era prematur să fie dat pradă valurilor.

În cele din urmă, convins că toţi membrii echipajului o părăsiseră în siguranţă, Morgan îi adresă un salut executat cu precizie, apoi păşi în barca de salvare, fiind ultimul om care o făcea. Barca începu imediat să salte pe marea agitată şi motorul o îndepărta de nava care se scufunda. Soarele tocmai se ridicase deasupra orizontului şi razele sale aureau vasul care se lupta pentru ultimele clipe de viaţă. Barca de salvare în care se afla Morgan era la numai câţiva metri distanţă de Sea Rover, când prova acesteia se înalţă brusc, în unghi ascuţit, către cer, pentru ca nava turcoaz să alunece apoi cu graţie în mare, cu pupa înainte, în mijlocul unui clocot şuierător de bule.

Când vasul dispărea din vedere, echipajul său traumatizat fu copleşit de o aceeaşi unică senzaţie: tăcerea.

Capitolul 29

— Ceva e putred în Danemarca.

Summer ignoră vorbele fratelui ei şi duse la nas un bol cu peşte fiert. După ce, în cea mai mare parte a zilei, rămăsese tot timpul închisă, uşa grea a cabinei lor se deschisese brusc şi un bucătar din cambuză, purtând un şorţ alb, intrase cu o tavă pe care se aflau peşte, nişte orez şi o cană cu ceai. Un paznic înarmat îi supraveghease, ameninţător, de pe culoar, în vreme ce hrana fusese lăsată jos şi bucătarul se grăbise să iasă, fără un cuvânt. Summer era moartă de foame şi cercetase nerăbdătoare mâncarea după ce uşa fu închisă din nou, fiind fixată cu şuruburi dinspre exterior.

Trase cu putere pe nări mirosul peştelui, apoi strâmbă din nas.

— Cred că şi pe aici sunt câteva lucruri putrede, spuse.

Mutându-şi atenţia asupra orezului, apropie de bol o pereche de beţişoare şi începu să ronţăie boabele aburinde. După ce scăpă, în sfârşit, de junghiurile foamei, îşi reîndreptă atenţia asupra lui Dirk, care stătea în picioare, privind prin hublou.

— În afară de cabina noastră sordidă, cu paturi joase, ce altceva te mai deranjează acum? întrebă ea.

— Nu te baza pe mine, dar nu cred că ne îndreptăm către Japonia.

— Cum poţi să-ţi dai seama? se interesă Summer, îngrămădindu-şi în gură un morman de orez.

— Urmăresc soarele şi umbra navei. Dacă am călători către Japonia, ar trebui să mergem către nord-nord-est, dar, după cum se pare, cursul nostru e, mai degrabă, către nord-vest.

— E o chestie prea subtilă ca s-o sesizezi cu ochiul liber.

— De acord. Dar eu nu fac decât să spun ceea ce văd. Dacă acostăm la Nagasaki, trimite-mă din nou la cursul de astronavigaţie.

— Asta ar însemna că ne îndreptăm spre Marea Galbenă, ripostă ea, schiţând în minte o hartă imaginară a regiunii. Crezi că navigăm către China?

— S-ar putea. Cu siguranţă, Japonia şi China nu se prăpădesc una de dragul alteia. Poate că Armata Roşie Japoneză are o bază operaţională în China. Asta ar explica de ce nu au reuşit autorităţile să dea de urma nici unui suspect în Japonia.

— E posibil. Dar ar trebui să acţioneze cu ştiinţa sau cu sprijinul statului şi sper că se gândesc de două ori înainte de a scufunda o navă de cercetare americană.

— E adevărat. Atunci, mai există o altă posibilitate.

Summer dădu din cap, aşteptând ca Dirk să continue.

— Cei doi gangsteri japonezi care au tras în mine când eram în Chrysler. Un medic legist de la morga din zonă credea că indivizii semănau a coreeni.

Ea terminase de mâncat orezul şi lăsă jos bolul şi beţişoarele.

— Coreea? întrebă, încruntându-şi sprâncenele.

— Coreea.

Ochii lui Ed Coyle obosiseră de mult tot scanând marea liniştită, gri, căutând ceva ieşit din comun. Aproape că nu-i veni să creadă când, în sfârşit, zări ceva târându-se într-o extremitate a câmpului său vizual. Concentrându-se asupra liniei orizontului, reuşi cu greu să identifice, pe cer, o mică luminiţă care trăgea după sine o coadă albă, subţire. Exact ceea ce se spera să vadă copilotul avionului de căutare şi salvare Lockheed HC-130 Hercules.

— Charlie, văd ceva care pâlpâie la ora două, spuse Coyle în casca sa cu microfon, cu vocea calmă a unui comentator sportiv de la ESPN[19].

Instinctiv, arătă cu mâna înmănuşată către acel punct al parbrizului în care văzuse explozia albă.

— Văd şi eu, răspunse maiorul Charles Wight, tărăgănând uşor cuvintele în timp ce se uita în afara carlingii.

Pilotul lui HC-130, un texan slab şi deşirat, cu sânge rece, viră încet avionul în direcţia palidei dâre de fum şi reduse uşor viteza.

La şase ore după ce părăsiseră baza aeriană Kadena din Okinawa, piloţii de pe avionul de cercetare şi salvare începuseră să se întrebe dacă nu fuseseră cumva trimişi după potcoave de cai morţi. Acum erau extrem de incitaţi, întrebându-se ce aveau să găsească pe apele de dedesubt. În depărtare, la orizont, apăru un grup de puncte albe, care creşteau treptat, pe măsură ce avionul se apropia.

— Se pare că am dat peste nişte bărci de salvare, zise Wight când picăţelele crescură, căpătând o formă inconfundabilă.

— Şapte, confirmă Coyle, numărând micile bărci înşiruite.

---

[19] Entertainment and Sports Programming Network – Reţeaua de Programe Distractive şi Sportive.

Morgan strânsese laolaltă toate bărcile de salvare şi le legase una de cealaltă, provă la pupă, cu scopul de a-i păstra pe supravieţuitori împreună. Când avionul Hercules zbură deasupra lor, la joasă altitudine, membrii echipajului de pe *Sea Rover* răspunseră cu fluturări ample de mâini şi izbucniră, cu toţii, în urale.

— Aproximativ şaizeci de persoane, aprecie Coyle în timp ce Wight descrise încet un cerc deasupra bărcilor. Par să fie într-o formă foarte bună.

— Îi reţinem pe PJ[20]-ii, coborâm o trusa medicală pentru urgenţe şi vedem dacă putem iniţia o recuperare din ocean.

PJ-ii erau trei paraşutişti cu pregătire paramedicală, aflaţi în partea din spate a avionului, gata să se paraşuteze imediat ce erau înştiinţaţi. Deoarece echipajul de pe *Sea Rover* părea să nu se afle în nici un pericol iminent, Wight prefera să-i reţină la bord pentru moment. În schimb, un manipulant aflat în spatele aeronavei lăsă în jos o uşă imensă cu acţionare hidraulică de sub coadă şi, la ordinul lui Coyle, aruncă o serie de truse medicale de urgenţă şi de raţii de alimente, prinse de mici paraşute care plutiră în aer, coborând către suprafaţa apei.

Între timp, un specialist în comunicaţii aeriene emise un semnal de pericol pe frecvenţa marinei. În câteva secunde, îi răspunseră mai multe nave aflate în zonă, cea mai apropiată fiind un cargou care se îndrepta spre Hong Kong, venind din Osaka. Wight şi Coyle continuară să zboare în cercuri deasupra bărcilor de salvare vreme de încă două ore, până când nava ajunse la faţa locului şi începu să ia la bord supravieţuitorii din prima barcă. Cu mulţumirea de a-i şti acum în siguranţă, avionul de căutare şi salvare mai trecu o ultimă dată, la mică altitudine, pe deasupra naufragiaţilor, Wight balansând vârfurile aripilor. Cu toate că piloţii nu-i puteau auzi, supravieţuitorii epuizaţi şi traşi la faţă sloboziră urale puternice de mulţumire, care reverberară pe deasupra apei.

— Nişte băftoşi, comentă Coyle, cu satisfacţie.

Wight dădu din cap, încuviinţând în tăcere, apoi viră avionul către sud-est, îndreptându-se spre baza din Okinawa.

În timp ce aluneca pe suprafaţa apei, către bărcile de salvare, imensul cargobot emise un sunet de bun venit din sirena sa pneumatică Kahlenberg. O balenieră fu lăsată la apă ca să

[20] Pararesque Jumpers.

conducă victimele naufragiului către scara coborâtă lângă pupa, unde majoritatea membrilor echipajului de pe *Sea Rover* se urcară pe puntea de sus. Morgan şi încă vreo câţiva oameni răniţi fură transferaţi pe balenieră şi ridicaţi cu o macara pe puntea principală a vasului comercial. După un scurt bun-venit şi după ce răspunse la întrebările căpitanului malaiez al navei, Morgan fu dus în grabă la infirmerie ca să i se trateze rănile.

Ryan îl găsii după ce doctorul navei îi îngrijise rana şi îl reţinuse în patul de lângă cel în care se afla bărbatul cu piciorul rupt.

— Care-i diagnosticul, căpitane?

— Genunchiul e făcut praf, dar o să supravieţuiesc.

— În zilele noastre, se fac nişte chestii uimitoare cu articulaţiile artificiale, îl încurajă Ryan.

— S-ar părea că o să descopăr asta într-un mod foarte intim. Cred că e mai bine decât cu picior de lemn. În ce stare e echipajul?

— Acum sunt bine dispuşi cu toţii. Cu excepţia lui Dirk şi Summer, întreg echipajul de pe *Sea Rover* e la bord şi explică ce s-a întâmplat. Am împrumutat de la căpitanul Malaka telefonul prin satelit şi am sunat la Washington. Am reuşit să vorbesc chiar cu Rudy Gunn şi l-am informat care e situaţia noastră, după ce i-am relatat, pe scurt, cum am pierdut nava. L-am înştiinţat că se presupune că încărcătura recuperată de pe submarin e la bordul cablierului japonez, împreună cu Dirk, cu Summer şi cu submersibilul. M-a rugat să-ţi transmit mulţumirile sale pentru faptul că ai salvat echipajul şi a promis că se vor implica în prinderea făptaşilor cele mai înalte niveluri ale guvernului.

Morgan privi peretele alb cu chipul lipsit de orice expresie şi cu gândurile rostogolindu-se printre cele petrecute în ultimele câteva ore. Cine erau piraţii care îi atacaseră şi îi scufundaseră nava? Ce aveau de gând să facă cu armele bacteriologice? Şi ce se întâmplase cu Dirk şi Summer? Negăsind nici un răspuns, clătină doar încet din cap.

— Sper doar că nu va fi prea târziu.

Capitolul 30

După ce navigase către nord vreme de o zi şi jumătate, *Baekje* îşi roti treptat prova, îndreptându-se către est. În zare, uscatul se contura pătat şi prăfuit, iar nava aşteptă să se lase întunericul înainte de a se strecura într-un port mare, cufundat în ceaţă. Dirk şi Summer bănuiau că, de fapt, ajunseseră în Coreea şi, bazându-se pe numărul cargoboturilor şi al altor vase comerciale sub pavilion internaţional pe lângă care trecuseră la intrarea în port, ghiciră că se aflau la Inchon, un mare oraş portuar din sudul ţării.

Cablierul trecu încet pe lângă imensele docuri comerciale, unde, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, erau încărcate şi descărcate cargouri uriaşe. Virând către nord, *Baekje* se strecură pe lângă terminalul unei rafinării, şerpuind în jurul unui petrolier ruginit înainte de a intra într-un colţ mai întunecat şi mai puţin exploatat al portului. Pluti pe lângă un şantier naval cu aspect învechit, care adăpostea o mulţime de nave dezmembrate şi încetini când ajunse în preajma unui mic canal lateral care ducea către nord-vest. La intrarea acestuia era un post de pază plasat într-o baracă alături de care se afla o mică vedetă rapidă şi deasupra căreia, pe o firmă ruginită, era scris, în limba coreeană: SERVICIILE NAVALE KANG – PROPRIETATE PARTICULARĂ.

Căpitanul manevră nava cu delicateţe prin canal şi parcurse câteva sute de metri cu viteză redusă înainte de a lua o voltă strânsă. Canalul alimenta o mică lagună care părea şi mai mică datorită celor două docuri enorme, acoperite, din capătul opus. Treptat, căpitanul lui Baekje o aduse, ca pe un automobil într-un garaj, în interiorul unuia dintre docurile cavernoase care se înălţau cu cincisprezece metri buni deasupra teugei. Nava fu amarată sub lumina unor lămpi strălucitoare, cu halogen, care atârnau de plafon, în timp ce o imensă uşă hidraulică glisa înapoia ei, ascunzând-o complet de ochii celor din afară.

Imediat, o macara îşi basculă braţul şi o jumătate de duzină de membri ai echipajului începură să descarce containerele cu proiectile, acestea fiind coborâte pe doc sub supravegherea lui Tongju. O dată ce ajunseră pe punte sub forma unei piramide îngrijit construite, o camionetă mare, acoperită, străbătu docul,

îndreptându-se către încărcătură. Un alt grup de oameni, purtând halate de culoarea albastră a prafului de puşcă, încarcă armamentul în partea din spate a camionetei, care se îndepărtă apoi de navă. Când viră la capătul docului, Tongju putu vedea că era împodobită cu familiarul fulger albastru, aflat sub inscripţia: CORPORAŢIA KANG DE COMUNICAŢII PRIN SATELIT.

Când Kim se apropie de el, tocmai urmărea cu privirea camioneta care ieşea din hangar printr-o uşă păzită.

— Domnul Kang o să fie foarte mulţumit când o să afle că am recuperat toate proiectilele, susţinu noul sosit.

— Da, cu toate că două dintre cele douăsprezece nu-i sunt de nici un folos. Piloţii le-au spart pe ultimele şi au scăpat conţinutul în mare. Pretind că a fost un accident datorat pierderii vizibilităţii.

— Nesemnificativ. În ansamblu, misiunea a fost un succes.

— E adevărat, dar încă mai avem de executat nişte operaţiuni dificile. Duc prizonierii la Kang, să-i interogheze. Am toată încrederea că o să te ocupi în mod mulţumitor de pregătirea navei, spuse Tongju, mai degrabă sub forma unei afirmaţii decât a unei întrebări.

— Atât reconfigurarea vasului, cât şi completarea rezervelor de hrană şi de combustibil, vor începe imediat. O să mă asigur că nava o să fie gata de plecare în momentul în care va fi reîncărcată.

— Foarte bine. Cu cât ieşim mai repede în larg, cu atât avem mai multe şanse de reuşită.

— Surpriza e de partea noastră. N-avem cum să dăm greş, spuse Kim, încrezător.

Dar Tongju privea lucrurile şi din alte puncte de vedere. Sorbind îndelung fumul ţigării sale aprinse, luă în considerare elementul surpriză. Putea însemna, într-adevăr, diferenţa dintre viaţă şi moarte.

— Să sperăm doar că trucul nostru e viabil, răspunse, în cele din urmă, dus pe gânduri.

Sub punte, Dirk şi Summer fură scoşi cu brutalitate din cabină, un paznic cu gâtul gros încătuşându-le mâinile la spate înainte de a-i împinge dincolo de uşă. Sub ameninţarea armei, străbătură o pasarelă care ducea în afara navei, unde stătea Tongju, surâzând batjocoritor.

— A fost o croazieră încântătoare. Totuşi, nu ne-ai arătat niciodată unde se poate juca fotbal cu nasturi, i se adresă Dirk

asasinului.

— Acum, fii sincer, intră Summer în joc. Mâncarea n-a fost tocmai de cinci stele.

— Umorul american nu prea are haz, mârâi Tongju, răceala privirii sale arătând că nu se amuza câtuşi de puţin.

— Apropo, ce învârte, mai exact, Armata Roşie Japoneză la Inchon, în Coreea? întrebă Dirk, fără ocolişuri.

Tongju se încruntă, abia perceptibil.

— Eşti un foarte bun observator, domnule Pitt.

Ignorându-şi prizonierii, se întoarse apoi către Gât Gros, care ţinea un pistol mitralieră AK-74 îndreptat către cei doi.

— Du-i pe şalupa rapidă şi închide-i în cabina din faţă, sub pază, se răsti, apoi se răsuci pe călcâie şi se îndreptă către puntea de navigaţie.

Dirk şi Summer fură conduşi de-a lungul pasarelei şi de-a curmezişul docului, către un debarcader lateral mai mic, unde era amarat un iaht lucios, cu motor. Era un catamaran de mare viteză, de treizeci şi unu de metri, specific Pacificului de Sud, vopsit într-un albastru verzui. Proiectat şi construit ca feribot pentru pasageri, fusese reamenajat pentru a deveni un iaht personal de lux, pentru călătorii rapide. Fiind echipată cu motoare diesel de patru mii de cai putere, luxoasa ambarcaţiune putea naviga cu peste treizeci şi cinci de noduri pe oră.

— Ei, asta e mai în stilul meu, comentă Summer după ce fură strămutaţi la bord şi închişi într-o cabină din centrul navei, mică, dar îmbrăcată în pluş.

— Fără ferestre de data asta. Presupun că domnului Ospitalitate nu i-a plăcut că am dat lovitura cu Inchonul, adăugă Summer, încolăcindu-se într-un mic fotoliu, cu mâinile încă încătuşate la spate.

— Eu şi gura mea mare, răspunse Dirk. Cel puţin avem cât de cât idee unde ne aflăm.

— Da… exact în mijlocul ţării kimchi-ului. Ei, dacă trebuie să dăm colţul, măcar s-o facem cu clasa întâi, zise ea, admirând lambriurile din lemn de nuc şi lucrările scumpe de artă care împodobeau pereţii. E sigur că tipii ăştia au nişte buzunare cam adânci pentru o organizaţie teroristă de mâna a doua.

— După toate aparenţele, au nişte prieteni la întreprinderile Kang.

— Compania maritimă?

— E un conglomerat de mari dimensiuni. Le-am tot văzut

cargoboturile în decursul anilor. Sunt implicaţi şi în alte afaceri de înaltă tehnologie, dar mie îmi e familiar numai departamentul de navigaţie. Odată, am întâlnit într-un bar un tip care lucrase ca mecanic de întreţinere pe una dintre navele lor. Mi-a povestit despre zona lor închisă de reparaţii şi de depozitare din Inchon. N-ai mai văzut niciodată aşa ceva. Se pare că la una dintre extremităţi există un doc uscat, iar locul e ticsit de aparatură de ultimă oră. Cablierul avea pe coş fulgerul albastru, care e sigla Kang. Ăsta trebuie să fie locul respectiv.

— Mă bucur văzând că timpul pe care l-ai petrecut ca stâlp de cafenea se dovedeşte, în sfârşit, util, îl luă ea în zeflemea.

— Activitate de cercetare. Cercetare pură, zâmbi el.

Summer deveni brusc serioasă.

— De ce s-ar alia un om de afaceri sud-coreean cu ARJ? Şi ce-au de gând să facă cu noi?

Zgomotul gutural al motoarelor diesel, aflate mai către pupa decât cabina lor şi care erau puse în funcţiune, îi întrerupse vorbele.

— Cred c-o s-o aflăm curând.

Tongju traversă docul şi se îmbarcă pe catamaran în timp ce se dezlegau parâmele, iar vasul rapid se deplasa de-a lungul docului încet ca melcul, înspumând apa. Uşa imensa a hangarului glisa, deschizându-se iarăşi şi permiţând ca nava să părăsească spaţiul închis. În timp ce alunecau prin deschiderea uşii, Tongju mai privi o dată în urmă, către uriaşul cablier a cărui înălţime îi domina.

O armată de muncitori mişuna deja în jurul lui *Baekje*, precum un roi de albine. O macara de mare tonaj înlătura gigantica rolă de cablu de pe puntea de la pupa, în timp ce mai multe echipe de zugravi revopseau punţile de sus. Pretutindeni erau echipe de constructori care tăiau părţi din suprastructură în unele locuri, adăugând, în schimb, compartimente şi pereţi despărţitori în altele. Câţiva oameni atârnau deasupra punţii din extremitatea pupei, refăcând sudurile şi scriind numele navei, pe când un alt grup vopsea coşul într-un galben auriu. În câteva ore, întreaga navă avea să se transforme într-o cu totul alta, astfel încât nici cel mai experimentat ochi n-ar mai fi putut s-o identifice. Ca şi cum cablierul *Baekje* nu ar fi existat niciodată.

Capitolul 31

Impetuosul bărbat categoria cocoş străbătea coridoarele din zona sediului NUMA destinată conducerii de parca ar fi fost proprietarul clădirii şi, de fapt, chiar era. Amiralul James Sandecker, un personaj venerat în sălile de conferinţă, în birourile şi în laboratoarele de la NUMA, era cel care finanţase agenţia pe care o întemeiase, cu mai multe decenii în urmă, împreună cu o mână de savanţi şi de ingineri. Deşi nu era înalt, ochii săi albaştri, arzători, părul de un roşu strălucitor şi barbişonul de aceeaşi culoare sugerau, în mod firesc, ardoarea mistuitoare cu care acţiona douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Bună, Daria, arăţi uluitor astăzi, îi spuse, cu graţie, secretarei trecute de patruzeci de ani care tasta ceva la un computer. Rudi e în sala de şedinţe a conducerii?

— Mă bucur să vă revăd, domnule amiral, răspunse femeia, radioasă, în timp ce ochii îi rătăceau asupra celor doi agenţi din Serviciul Secret care se străduiau să ţină pasul cu şeful lor iute de picior. Da, domnul Gunn vă aşteaptă înăuntru. Vă rog, poftiţi în sală chiar acum.

Cu toate că, în ochii colegilor săi de la NUMA continua să fie amiral, restul lumii îl ştia drept vicepreşedintele Sandecker. În ciuda aversiunii de o viaţă împotriva lumii politice a Washingtonului, fusese convins de preşedintele Ward să ocupe postul vacant după moartea subită a vicepreşedintelui ales. Sandecker ştia că preşedintele era un om integru, de onoare, care nu avea să-şi silească locţiitorul să rămână în umbră. Impetuosul amiral sfărâmase tiparul foştilor vicepreşedinţi. Nefiind câtuşi de puţin un personaj de faţadă şi un emisar al belelelor guvernamentale, Sandecker deţinea o poziţie solidă în cadrul administraţiei. Trecuse, cu vigoare, în avangarda reformelor din domeniul apărării şi al securităţii, îşi îndreptase atenţia asupra cercetărilor ştiinţifice sponsorizate de guvern, cărora le alocase mai multe fonduri şi se număra printre autorii iniţiativelor de conservare a mediului ambiant şi de rezolvare a tuturor problemelor legate de oceanele lumii. La îndemnul său, administraţia impusese, cu succes, în toate ţările industrializate, interdicţia asupra vânătorii balenelor, ca şi implementarea a numeroase sancţiuni pentru poluarea oceanelor.

Sandecker dădu buzna pe uşa sălii de şedinţe, făcând să amuţească un grup de oficiali de la NUMA care dezbăteau problema pierderii navei Sea Rover.

— Vă mulţumesc că aţi trecut pe la noi, domnule amiral, spuse Gunn, ridicându-se dintr-o săritură şi conducându-şi şeful în capul mesei.

— Care sunt ultimele noutăţi? întrebă Sandecker, sărind peste obişnuitele glume de la masa rotundă.

— Ni s-a confirmat că *Sea Rover* a fost, de fapt, scufundată, după ce a fost atacată, în Marea Chinei de Est, de un comando care s-a infiltrat pe navă. Echipajul a scăpat, în mod miraculos, dintr-o magazie încuiată, cu câteva minute înainte ca vasul să se ducă la fund. Au reuşit să scape în bărcile de salvare, care au fost apoi reperate de un avion de cercetare şi salvare al aviaţiei militare. A fost anunţat un cargobot din apropiere, care i-a preluat. Toţi membrii echipajului, cu excepţia a doi dintre aceştia, au dat declaraţii.

— Nava a fost abordată cu forţa?

— Un grup de comando, de naţionalitate neidentificată, s-a furişat noaptea la bord şi a preluat-o fără luptă.

— Asta-i nava lui Bob Morgan, nu-i aşa?

— Da. Se pare că bătrânul ţap a opus rezistenţă şi a fost împuşcat în picior în timpul luptei. Am vorbit cu Ryan, secundul lui, care mi-a spus că se aşteaptă să scape cu bine. Conform relatării lui, piraţii au pretins că fac parte din Armata Roşie Japoneză. Au plecat cu un cablier sub pavilion japonez.

— Ciudată alegere pentru o navă pirat, medita Sandecker. Să înţeleg că au dispărut împreună cu bombele bacteriologice care au fost recuperate de pe *I-411?*

— Ryan a confirmat asta. În momentul atacului, aproape că încheiaseră operaţiunea de recuperare. Când echipajul a scăpat din magazie, *Starfish* lipsea, iar Ryan crede că a fost transferat, cu o macara, pe nava atacatoare, probabil împreună cu piloţii săi, care au dispărut.

— Am să sun la Departamentul de Stat şi o să solicit o verificare imediată a tuturor navelor japoneze. Sandecker scoase din buzunarul de la piept un trabuc enorm, verde, din Republica Dominicană şi îl aprinse, trimiţând o dâră groasă de fum către tavan. N-ar trebui să fie prea greu să pui mâna pe un cablier când se furişează în port.

— Am alertat Departamentul de Securitate Internă, care

acţionează în aceeaşi direcţie. Ei nu par să creadă ca Armata Roşie Japoneză dispune de calificarea şi de tehnologia necesare pentru a transforma armele respective într-o ameninţare la adresa securităţii interne, dar caută posibilele legături cu Al-Qaeda şi cu alte câteva organizaţii teroriste.

— N-aş paria că nu-i aşa, răspunse Sandecker, sec, răsucind trabucul între degetul mare şi arătător. În după amiaza asta o să-l pun în temă pe preşedinte. Cineva o să plătească al dracului de mult pentru că a distrus un vas care aparţinea guvernului american, mârâi, cu ochii scânteind.

Ocupanţii sălii de şedinţe dădură din cap, dându-şi acordul colectiv. Deşi era vorba de o organizaţie de mari proporţii, membrii agenţiei erau uniţi de un simţ puternic al familiei, un act terorist îndreptat împotriva unor colegi aflaţi de partea cealaltă a globului fiind resimţit cu tărie de cei aflaţi acasă.

— Vă împărtăşim sentimentele, domnule amiral, spuse Gunn, cu voce scăzută.

— Apropo, cine sunt cei doi membri ai echipajului care au dispărut? se interesă Sandecker.

Gunn înghiţi un nod.

— Summer şi Dirk Pitt. Se presupune că au fost răpiţi odată cu *Starfish.*

Amiralul înţepeni, şocat.

— Doamne Sfinte, nu ei. Tatăl lor ştie?

— Da. E în Filipine, împreună cu Al Giordino şi încearcă să preia controlul asupra unui pericol care afectează mediul ambiant. Am vorbit cu el prin satelit şi a înţeles că facem tot ce e posibil în momentul de faţă.

Sandecker se lăsă pe spătarul scaunului său de piele şi privi norul de fum albastru de trabuc care plutea deasupra capului său. Dumnezeu să-l aibă în pază pe cel care le-ar face vreun rău copiilor acelui om, gândi.

La unsprezece mii de kilometri distanţă, catamaranul albastru despica apele de coastă din vestul Coreei precum o maşină de curse care aleargă pe pistă. În închisoarea lor luxoasă, Summer şi Dirk erau izbiţi şi legănaţi în timp ce iahtul rapid tăia valurile cu o viteză de aproape patruzeci de noduri. Doi pescari coreeni dintr-un sampan şubred înjurară cu violenţă când vasul trecu ca o furtună, periculos de aproape, valurile din siajul său puternic săltând peste marginile micii ambarcaţiuni de pescuit.

După două ore de deplasare în mare viteză, catamaranul pătrunse în interiorul ţării şi încetini pe când îşi croia drum printre micile insule răzleţite presărate la gura de vărsare a fluviului Han. Pilotul conduse vasul în susul râului vreme de încă o oră înainte de a observa canalul pe jumătate ascuns care şerpuia către bârlogul lui Kang din insula Kyodongo. Trecând prin golfuleţul despre care ştia că era monitorizat de camere video ascunse, pilotul îndreptă nava spre partea opusă a acestuia, către docul plutitor de la baza complexului cu ziduri abrupte. Catamaranul albastru se apropie încet de punctul de oprire, fiind amarat lângă pupa strălucitorului iaht Benetti al lui Kang.

Dirk şi Summer rămaseră închişi în cabina lor, în vreme ce Tongju părăsi ambarcaţiunea cu paşi mari şi se urcă în liftul care ducea în susul stâncilor, către enclava personala a lui Kang. Acesta stătea, împreună cu Kwan, în biroul său cu lambriuri din lemn de vişin, studiind dările de seamă financiare ale unei companii producătoare de componente radio, pe care dorea să o preia printr-o metodă agresivă. Când Tongju intră şi se înclină, îşi ridică încet privirea.

— Căpitanul de pe *Baekje* a trimis vorbă că misiunea a fost un succes, strecură Kang printre buzele strânse, fără să dea nici un semn de mulţumire.

Tongju dădu încet din cap.

— Ne-am însuşit proiectilele după ce au fost recuperate de vasul american. Zece dintre ele erau încă intacte şi s-a constatat că sunt utilizabile, continuă, neglijând să menţioneze că Dirk le sabotase pe celelalte două.

— E o cantitate mai mult decât suficientă pentru a trece la executarea operaţiunii, răspunse Kang.

— Specialiştii în armament de la bordul lui *Baekje* au fost cât se poate de încântaţi. Obiectele au fost transferate în laboratorul de cercetări bacteriologice imediat ce am ajuns la Inchon. Şeful laboratorului m-a asigurat că prelucrarea şi ambalarea în containere se vor încheia în patruzeci şi opt de ore.

— Când se va termina reconfigurarea navei *Baekje?*

— O să fie gata de lansare la apă în timp util, răspunse Tongju, dând aprobator din cap.

— Respectarea calendarului e un factor decisiv, continua Kang. Misiunea trebuie să fie îndeplinită înainte de referendumul din Adunarea Naţională.

— Atâta timp cât nu va exista nici o întârziere în ceea ce

priveşte proiectilele, vom fi gata la timp, îl asigură Tongju. Muncitorii de pe şantierul naval făcuseră deja progrese impresionante în momentul în care am părăsit docul.

— Nu putem tolera încă o eroare de calcul, zise Kang, cu răceală.

Tongju se înclină uşor, nefiind sigur de înţelesul spuselor şefului său. Îi ignoră comentariul şi continuă să vorbească.

— Am adus cu mine doi captivi de pe vasul american. Sunt piloţii care manevrau submersibilul. Unul dintre ei este răspunzător de moartea celor doi agenţi ai noştri din America. M-am gândit că s-ar putea să doriţi să vă întreţineţi personal cu el, zise, accentuând în mod sinistru cuvântul *întreţineţi.*

— A, da, cei doi membri lipsă ai echipajului vasului NUMA.

— Membri lipsă ai echipajului?

Kwan făcu un pas înainte şi puse în mâinile lui Tongju un reportaj extras de pe internet.

— E o ştire care a apărut pretutindeni, îi spuse. Vas de cercetare scufundat în Marea Chinei de Est; cu excepţia a două persoane, toţi membrii echipajului au fost salvaţi, cită un titlu din *Chosun Ilbo,* cel mai mare ziar din Coreea.

Chipul lui Tongju păli, dar nu i se clinti nici un muşchi.

— E imposibil. Am scufundat vasul cu echipajul încuiat într-o magazie. N-aveau cum să scape.

— Dar au scăpat, zise Kang. Un cargobot care trecea prin zonă i-a cules şi i-a dus în Japonia. Aţi supravegheat scufundarea vasului?

Tongju clătină din cap.

— Eram nerăbdători să ne întoarcem cât mai repede cu materialele recuperate, spuse, cu voce scăzută.

— S-a raportat că la bordul navei a izbucnit, în mod accidental, un incendiu. Se pare că americanii se tem să dea publicităţii încă un act terorist, făcu Kwan.

— Ceea ce se poate spune şi despre adevăratul motiv al prezenţei lor în Marea Chinei de Est, adăugă Kang. Poate că lipsa reportajelor din presă o să limiteze ancheta asupra incidentului.

— Sunt încrezător în faptul că ne-am menţinut falsa identitate. Membrii grupului meu de asalt erau de etnii diferite, iar cât am stat pe vasul american am vorbit numai în engleză şi în japoneză, răspunse Kang.

— Poate că eşecul vostru în ceea ce priveşte lichidarea echipajului n-a fost un lucru rău, declară Kang, aruncându-i o

scurtă privire. O să-i pună în continuare în încurcătură pe japonezi şi o să determine spionajul american să-şi menţină atenţia asupra Japoniei. Şi bineînţeles că or să continue să caute nava *Baekje.* Cu cât o să ajungă mai repede înapoi pe mare, cu atât va fi mai bine.

— O să cer să fim ţinuţi în permanenţă la curent cu situaţia de pe şantierul naval, răspunse Tongju. Şi cei doi americani?

Kang răsfoi o agendă legată în piele.

— Plec la Seul, pentru că am diseară o întâlnire cu ministrul unificării şi mă întorc mâine. Ţine-i în viaţă până atunci.

— O să le ofer cina cea de taină, zise Tongju, fără nici o urmă de umor.

Kang îi ignoră comentariul şi îşi vârî din nou nasul într-un teanc de documente financiare. Înţelegând mesajul, asasinul îi întoarse spatele şi ieşi din birou fără nici un zgomot.

Capitolul 32

La o jumătate de oră de docul închis unde era în plină desfăşurare refacerea lui *Baekje,* o camionetă murdară, în care se aflau doi bărbaţi, înconjură o clădire greu de descris a şantierului naval. Lăzi goale şi platforme ruginite pentru transport erau împrăştiate, de-a valma, pe terenul din jurul construcţiei fără geamuri, pe care firma decolorată de deasupra intrării o identifica drept COMPANIA MARITIMĂ KANG. Cei doi bărbaţi, care purtau salopete uzate şi şepci de baseball pătate de unsoare, făceau parte dintr-o echipă de pază sub acoperire, înarmată până-n dinţi, alcătuită din două duzini de zdrahoni care patrulau douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru în jurul acelei amenajări ultra-secrete. Exteriorul în ruină al clădirii ascundea un centru de cercetare de înaltă tehnologie, ticsit cu calculatoare de ultimă oră. Etajul întâi şi cele de deasupra sa erau dedicate dezvoltării echipamentelor satelit necesare pentru afacerile lui Kang legate de telecomunicaţii. O mică echipă de ingineri experimentaţi lucra la încorporarea unor dispozitive ascunse de ascultare şi spionare în sateliţii de comunicaţii convenţionali care erau exportaţi şi apoi lansaţi de guvernele din alte zone sau de companii comerciale. În subsol era ascuns un mic laborator de microbiologie foarte bine păzit, a cărui existenţă era cunoscută doar de câţiva dintre angajaţii lui Kang. Savanţii din grupul restrâns care lucra în laborator fuseseră, în marea lor majoritate, aduşi clandestin din Coreea de Nord. Având familiile rămase în provinciile din nord şi ordine patriotice convingătoare, microbiologii şi imunologii nu aveau de ales când era vorba să-şi dea acceptul pentru a lucra cu agenţi bacteriologici periculoşi.

Bombele mortale de pe *I-411* fuseseră transferate fără zarvă în laborator, unde un specialist în proiectile îi asista pe bacteriologii care extrăgeau virusul sub formă de pulbere al variolei din bombele aeriene compartimentate vechi de şaizeci de ani. Japonezii îl deshidrataseră prin îngheţare, făcând ca agenţii patogenii să fie în stare inertă în timpul depozitării şi a manipulării. Bombele pline cu virusul variolei fuseseră concepute pentru a-şi menţine eficacitatea letală pe toată durata călătoriei submarinului, fiind hidrogenate în momentul lansării. Vreme de şaizeci de ani, carcasele de porţelan îi păstraseră capacitatea

destructivă, ferind-o de efectul deceniilor petrecute sub apă.

Biologii plasară mostre de pudră de culoare crem într-un container izolat din punct de vedere biologic, iniţiind, cu grijă, reconstituirea controlată a virusului, cu ajutorul unui diluant steril, pe bază de apă. Prin ochiul microscopului, microorganismele în formă de butuci, aflate în stare latentă, puteau fi văzute trezindu-se din somnul lor îndelungat şi împingându-se unul pe altul precum nişte maşini tamponate pe măsură ce redeveneau letale. În ciuda lungii perioade de hibernare, procentajul celor care nu reuşiseră să se reanimeze era foarte scăzut.

Laboratorul de cercetare era condus de un microbiolog ucrainean, foarte bine plătit, pe nume Sarghov. Odinioară angajat al agenţiei civile Biopreparat, din fosta Uniune Sovietică, care se ocupa de programul militar de realizare a armelor bacteriologice al republicii, Sarghov îşi vânduse celui care îi oferise cel mai mult cunoştinţele şi deprinderile din domeniul manipulării genetice folosită ca armă bacteriologică. Nu dorise niciodată să-şi părăsească ţara, dar îşi compromisese poziţia sa de lider ştiinţific în devenire al agenţiei când fusese prins în pat cu soţia unui membru al comitetului de partid. Temându-se pentru viaţa sa, fugise din Ucraina în România, de unde făcuse o scurtă călătorie pe Marea Neagră cu unul dintre cargoboturile lui Kang. Mita generoasă pe care i-o dăduse căpitanului îl ajutase să ia legătura cu persoane care ocupau poziţii mai înalte în cadrul companiei, ocazie cu care abilităţile sale de cercetător ştiinţific fuseseră recunoscute şi începuseră curând să fie valorificate în scopuri ilicite.

Beneficiind de resurse vaste, Sarghov pusese la punct, fără zarvă, un laborator de cercetări genetice dotat cu cea mai recentă aparatură tehnologică, în care se găseau toate echipamentele şi instrumentele necesare pentru ca un bioinginer priceput să îmbine, să separe, să izoleze sau să recombine materialul genetic al unui microorganism cu al altuia. În spaţiul izolat al laboratorului secret al lui Sarghov erau împrăştiate, de-a valma, numeroase bacterii periculoase şi agenţi virali, reprezentând tulpinile pe care le cultivase ca să creeze o grădină a morţii. Dar se simţea, în continuare, neputincios. Rezervele sale constituiau un depozit secret de agenţi patogeni obişnuiţi, uşor de obţinut, de genul virusului hepatitei B şi al microbacteriei tuberculozei. În felul lor, erau potenţial letali, dar nu se

comparau cu viruşii mortali precum cel al lui Marburg[21], cu Ebola şi variola, cu care lucrase în zilele sale bune petrecute în laboratorul rusesc din Obolensk. Încercările fervente ale lui Sarghov de a realiza un agent patogen letal care să neutralizeze anumite gene eşuaseră. Se simţea ca un boxer cu o mână legata la spate. Îşi dorea agentul patogen cu adevărat ucigător, de categoria A, de care avea nevoie.

Darul de care avea nevoie pentru diabolica lui ştiinţă apăruse pe neaşteptate. Un spion nord-coreean din Tokyo se infiltrase într-un centru de distrugere a informaţiilor guvernamentale şi interceptase o arhivă de documente japoneze secrete. Pentru că se aşteptau la o adevărată comoară alcătuită din secretele actuale ale securităţii japoneze, oamenii de legătură din Pyongyang ai spionului fuseseră exasperaţi descoperind că era vorba de documente secrete vechi, din al Doilea Război Mondial. Din captura făceau parte rapoartele referitoare la experimentele cu arme bacteriologice efectuate de armata imperială, care trebuiau să fie distruse de teamă că s-ar fi putut dovedi stânjenitoare pentru guvern. Totuşi, un analist cu o inteligenţă ascuţită descoperise, din întâmplare, că Armata Imperială fusese implicată în ultimele misiuni ale submarinelor *I-403* şi *I-411* şi Sarghov se aflase în curând pe drumul care îl ducea spre propriul stoc de viruşi ai variolei.

În lumea frankensteiniană a ingineriei genetice, biologii considerau crearea unui organism cu totul nou pornind de la zero ca fiind o sarcină descurajantă. Dar manipularea microorganismelor deja existente cu ajutorul unor mutaţii provocate, urmată de reproducerea acestora în cantităţi folosibile, era un domeniu aflat în plină dezvoltare începând din anii şaptezeci. Culturile agricole neafectate de dăunători şi de secetă erau, alături de mult mai controversata obţinere a unor vite supraponderale, principalul beneficiu pe care îl dobândise omenirea de pe urmă acestui gen de bioinginerie. Dar latura întunecată a chirurgiei genetice fusese, dintotdeauna, potenţiala creare a unui tip de virus sau de bacterie, ceea ce ar fi avut consecinţe necunoscute şi, poate, catastrofale.

Un om cu aptitudinile lui Sarghov nu se putea mulţumi cu simpla regenerare a unui stoc de viruşi ai variolei. Pregătise cu mult mai mult decât atât. Obţinuse, cu ajutorul unui laborant

---

[21] Virus care provoacă febra hemoragică africană, pentru care nu există alt tratament decât cel al simptomelor (n.tr.).

finlandez, o mostră din virusul HIV, cea mai frecventă sursă a sindromului imunodeficienţei dobândite. Studiind în amănunt compoziţia virală a HIV-1, sintetizase un element genetic esenţial a înspăimântătorului virus SIDA. Folosindu-se de proaspăt reconstituita şarjă de viruşi ai variolei, savantul încercase să obţină un nou virus mutant, înglobându-l pe cel extrem de instabil, al imunodeficienţei umane dobândite. Rezultatul era un nou microorganism, având caracteristicile ambilor agenţi patogeni. Microbiologii se referă, uneori, la un astfel de proces numindu-l o „himeră”. Himera lui Sarghov combina, într-un singur supervirus fatal, calităţile letale ale extrem de contagioasei variole cu capacitatea virusului HIV-1 de a distruge imunitatea.

În ciuda agresivităţii sale, obţinerea agentului patogen mutant pornind de la zero era un proces de lungă durată. Fiind presat de orarul lui Kang, Sarghov produse cea mai mare cantitate de viruşi pe care o putu obţine, apoi uscă mutanţii prin îngheţare, aşa cum procedaseră şi japonezii, cu ani de zile înainte. Supervirusul cristalizat fu apoi amestecat cu o cantitate mult mai mare din cel uscat prin îngheţare al variolei, găsit în proiectilele aeriene, realizându-se astfel un amestec toxic eterogen. Întregul lot fu apoi prelucrat şi rafinat pentru o a doua oară, cu ajutorul unor catalizatori care să accelereze procesul de regenerare.

Amestecul acum uşor de împrăştiat fu ambalat, cu grijă, într-o serie de recipiente tubulare, asemănătoare cu miezurile unor role de suporţi de hârtie, acestea fiind apoi stivuite pe o targă cu rotile şi transportate afară din laborator. Amalgamul ambalat de viruşi fu urcat în zona satelit de asamblare, fiind preluat de o echipă de ingineri mecanici, care introduseră tuburile în nişte cilindri mai mari, de inox, având încapsulate un rezervor pentru hidrogenare şi ştuţuri. Sub lumina strălucitoare a reflectoarelor, procesul se repetă în mai multe rânduri, până când se asamblară cinci cilindri, plasaţi apoi în lăzi mari, de transport. Sosi un elevator care încarcă lăzile în aceeaşi camionetă albă a întreprinderilor Kang care adusese proiectilele şi care făcu acum drumul de întoarcere către docul acoperit transportând o formă puternic revitalizată a armei bacteriologice.

Sarghov zâmbi, încântat, cu gândul la ziua plăţii substanţiale care se apropia. Echipa sa extenuată de savanţi îşi atinsese scopul, verificând dacă vechiul virus al variolei mai putea încă da o lovitură fatală şi intensificându-i apoi forţa până la o valoare

devastatoare. În mai puţin de patruzeci şi opt de ore, biologii lui Sarghov prelucraseră virusul vechi de şaizeci de ani, transformându-l într-un agent bacteriologic ucigător întru totul nou, care nu semăna cu nimic din ceea ce mai văzuse omenirea vreodată.

Capitolul 33

— Cum adică nava nu a fost identificată încă? spuse tăios Gunn, exasperat.

Şeful departamentului de Operaţiuni Teroriste Internaţionale al FBI-ului, un bărbat îndesat, pe nume Taylor, deschise unul dintre dosarele de pe biroul său şi îl răsfoi în timp ce vorbea:

— Nu avem nici o informaţie despre locul în care se află cablierul *Baekje.* Agenţia Naţională Japoneză de Poliţie monitorizează traficul naval din toate porturile din ţară, făcând o verificare completă a vaselor care corespund, într-o cât de mică măsură, cu descrierea furnizată de echipajul dumneavoastră, de la NUMA. Până acum nu au obţinut nici un rezultat.

— Aţi verificat şi porturile din afara Japoniei?

— Interpolul a difuzat un anunţ internaţional, iar eu am înţeles că, la cererea vicepreşedintelui, CIA a fost solicitată pentru a furniza date. Până în acest moment, nu s-a primit nici o informaţie de confirmare. Rudi, există un milion de locuri în care s-ar putea ascunde sau ar fi putut fi sabordată:

— Dar imaginea obţinută prin satelit a locului în care a fost scufundată *Sea Rover?*

— Din păcate, e vorba de o proastă sincronizare. Datorită recentei dezlănţuiri a tensiunilor politice din Iran, Biroul Naţional de Supraveghere a repoziţionat cea mai mare parte a aparaturii de înaltă rezoluţie deasupra Orientului Mijlociu. În momentul de faţă, Marea Chinei de Est este una dintre numeroasele zone moarte neacoperite decât de scanările periodice ale sateliţilor care nu sunt geostaţionari. Ceea ce înseamnă că *Baekje* se poate deplasa pe o distanţă de opt sute de kilometri între două treceri acoperitoare. Aştept imaginile de arhivă din ultimele câteva zile, dar mi s-a spus să nu-mi fac prea multe speranţe.

Furia lui Gunn se domoli când realiză că detectivul cu un început de chelie şi cu cămaşa albă, apretată, era un profesionist competent, care făcea tot ce se putea face cu mijloacele pe care le avea la dispoziţie.

— Se ştie ceva despre istoricul navei? întrebă.

— Angajatul dumneavoastră, Hiram Yaeger, ne-a oferit un punct de plecare foarte bun în această privinţă. El a fost cel care, bazându-se pe o trecere în revista a tuturor navelor din lume

înregistrate în baza de date din computerul agenţiei, a sugerat că nava ar putea fi identificată drept *Baekje.* Se pare că există mai puţin de patruzeci de cabliere despre care avem ştiinţă şi care au dimensiunile şi configuraţia raportată de echipajul de la NUMA care a fost salvat. Am micşorat lista la douăsprezece, care aparţin sau au fost închiriate de companii din zona asiatică a Pacificului, iar *Baekje* a apărut ca fiind dispărută în misiune.

Federalul făcu o pauză, timp în care îşi răsfoi dosarul, înainte de a scoate o coală albă care avea, în antet, urmele neclare lăsate de transmiterea prin fax.

— Poftiţi, acestea sunt detaliile legate de vas. Cablierul *Baekje,* cu o lungime de o sută patruzeci de metri şi o capacitate de nouă mii cinci sute de tone. Construit în 1998, în Coreea de Sud, de către Hyundai Mipo Dockyard Company, Ltd., din Ulsan. Deţinut şi folosit de întreprinderile Navale Kang, din Inchon, Coreea de Sud, între anii 1998 şi 2000. Începând din anul 2000, a fost utilizat, în leasing, de Societatea Niponă de Telegraf şi Telefon din Tokyo, Japonia, pentru întinderea cablurilor în Marea Japoniei şi în vecinătatea acesteia.

Lăsă din mână dosarul şi privi drept în ochii lui Gunn.

— Contractul de leasing încheiat de NTT a expirat acum şase luni, timp în care *Baekje* a stat, nefolosit, în portul Yokohama. Cu două luni în urmă, reprezentanţii NTT-ului au renegociat preluarea navei, în leasing, pentru încă un an şi au intrat în posesia acesteia, îmbarcându-şi propriul echipaj. Vreme de cinci săptămâni, nu s-a regăsit în nici o înregistrare portuară, apoi a reapărut, pe neaşteptate, în Yokohama, acum trei săptămâni. Se crede că a fost văzută la Osaka, de unde, după toate aparenţele, a urmărit nava *Sea Rover* până în Marea Chinei de Est.

— Vasul era în posesia NTT?

— Nu. Oficialităţile companiei au avut un şoc când au aflat că numele lor se aflau pe contractul revizuit de leasing, de vreme ce traseul pe care se întinde cablul lor din fibre optice fusese acoperit în întregime. Reprezentanţii corporaţiei NTT care au închiriat nava erau, de fapt, nişte impostori care i-au înşelat pe agenţii companiei navale Kang. Cei de la Kang au întocmit actele şi au avut impresia că totul era legal, deşi unuia dintre ei i s-a părut ciudat faptul că ceilalţi şi-au adus propriul echipaj, ceea ce nu mai făcuseră până atunci. Se pare că reprezentanţii companiei Kang se străduiesc acum să depună cererea de încasare a asigurării vasului.

— După toate aparenţele, undeva trebuie să existe o scurgere de informaţii. Se cunoaşte existenţa vreunei legături între Armata Roşie Japoneză şi Societatea Niponă de Telegraf şi Telefon?

— Deocamdată nu am descoperit nici una, dar ne ocupăm de asta. Conducerea NTT cooperează cu noi întru totul şi pare nerăbdătoare să şteargă toate bănuielile care planează asupra numelui societăţii în ceea ce priveşte o posibilă legătură. Pare puţin probabil ca patronatul să fie implicat, aşa că autorităţile japoneze îşi concentrează atenţia asupra posibilei existenţe a unei facţiuni a angajaţilor, undeva, în cadrul societăţii.

Gunn clătină din cap, descurajat.

— Aşadar, avem o navă de o sută douăzeci şi cinci de metri care s-a topit în văzduh, un vas al guvernului Statelor Unite care a fost scufundat şi o listă pe care nu există nici un suspect. Doi dintre oamenii mei au fost răpiţi, poate chiar ucişi, iar noi nici măcar nu avem idee unde să-i căutăm.

— Şi noi ne simţim frustraţi, Rudi, dar o să-i prindem până la urmă. Uneori, pentru astfel de lucruri e nevoie, pur şi simplu, de timp.

Timp, se gândi Gunn. Oare cât timp mai aveau Dirk şi Summer, dacă mai putea fi încă vorba de aşa ceva?

Duşul fierbinte era un deliciu. Summer lasă apa aburindă să-i bombardeze trupul mai bine de douăzeci de minute înainte de a se simţi dispusă să o oprească şi să se întindă după un prosop. Trecuseră aproape patru zile de când se spălase ultima dată, socoti ea, rederulând în minte întâmplările recente. Păşi dincolo de pardoseala de marmură a duşului, se şterse cu un prosop pufos şi apoi şi-l înfăşură în jurul trupului, îndesându-i capătul liber sub o subţioară. Înaintea ei se întindea o consolă imensă de marmură, cu o chiuvetă dublă şi cu suporţi strălucitori, de aur, sub o oglindă scumpă, înclinată, care se întindea până în tavanul înalt. Trebuie să le acorzi ceva credit şi acelor asasini care nu ştiau să zâmbească, gândi ea. Aici e cineva care are gust.

După somnul incomod din timpul nopţii petrecute pe iahtul cu motor, unde ea şi fratele ei dormiseră cu schimbul într-unul dintre cele două paturi de o persoană, cu mâinile legate la spate, trei paznici înarmaţi îi conduseseră la ţărm în dimineaţa următoare.

— Într-un fel, asta-ţi aminteşte de Berghof[22], nu-i aşa? remarcă Dirk, uitându-se la enorma reşedinţă plasată pe faleza stâncoasă de deasupra lor.

Construcţia de piatră, care oferea o vedere largă asupra fluviului Han, avea, într-adevăr o oarecare asemănare cu bârlogul de vacanţă al lui Hitler, din Alpii germani. Imaginea era întregită de cei trei bandiţi cu cămăşi negre.

Fiind împinşi către liftul din interiorul stâncii, urcară până într-un coridor interior de la nivelul inferior celui pe care se aflau apartamentele stăpânului casei şi fură conduşi în câte o cameră de oaspeţi.

— Pregătiţi-vă să cinaţi cu domnul Kang, voi doi, se răsti unul dintre paznici, într-o engleză necizelată.

În timp ce Summer făcea duş, Dirk, aflat în camera somptuos decorată de alături, o inspecta, în căutarea unei potenţiale căi de evadare. Camerele fără ferestre fuseseră săpate în stâncă, unica intrare sau ieşire fiind coridorul, unde, în faţa uşii deschise a fiecărei camere, stăteau două santinele înarmate. Dacă aveau de gând să pună la cale o evadare, asta probabil că nu avea să se petreacă acolo, se gândi.

În timp ce îşi usca părul ud, Summer se lăsă fascinată cu uşurinţă de lux şi îşi permise să se bucure de ceea ce o înconjura. Mirosi şirul de loţiuni şi de parfumuri exotice aliniate pe consola de marmură şi alese o loţiune de corp cu aloe vera şi un parfum cu aromă de liliac. Într-un colţ se afla un cuier cu haine de mătase, o ofrandă uşor de remarcat pentru femeile aflate în ospeţie. Plimbându-şi degetele prin colecţia de costume şi de rochii de dimensiuni reduse, remarcă o rochie pe gât, de culoarea roşie a flăcărilor şi o jachetă scurtă, asortată, care păreau să i se potrivească. Se strecură în veşmântul de mătase, se privi în oglindă şi admira rezultatul.

Bustul era puţin cam amplu, dar, în ciuda înălţimii şi a părului roşu, reproducea întocmai imaginea unei păpuşi chinezeşti, gândi, zâmbindu-i imaginii ei reflectate. La picioarele cuierului descoperi tot felul de pantofi şi răscoli o duzină de perechi înainte de a găsii una de pantofi negri, cu tocul jos, care erau potriviţi. Pe când se încălţa, înjura când, în timp ce îşi îndesa călcâiul, i se rupse unghia de la degetul mare. Din instinct, cotrobăi pe consola din baie, dând deoparte piepteni şi perii

[22] Vila lui Hitler din Obersalzberg, localitate de lângă Berchtesgaden (n. tr.).

până când descoperi o unealtă feminină esenţială: pila de unghii. Nefiind dintr-o trusă de manichiură ieftină, pila de metal avea un mâner plat, de porţelan. Admiră unealta minusculă şi, după ce o folosi ca să-şi netezească unghia şi-o puse, absentă, în buzunar. O clipă mai târziu, o bătaie în uşa camerei o anunţă că timpul în care se putea bucura de lux în intimitate se terminase.

Părăsi camera şi ieşi pe coridor, în bătaia armei, unde îl găsii pe Dirk, stând, nepăsător, cu două ţevi de puşcă în spate. El îşi privi sora înveşmântată în uluitoarea rochie de mătase şi lăsă să-i scape un fluierat admirativ.

— Cenuşăreaso, mă tem că-n seara asta n-avem decât câţiva şobolani care să ne tragă caleaşca, glumi, îndreptându-şi brusc degetul în direcţia celor doi paznici din spatele lui.

— Văd că tu te-ai hotărât să rămâi credincios imaginii lăcătuşului, contraatacă ea, observând că era îmbrăcat cu aceeaşi salopetă NUMA pătată de vaselină şi de sudoare pe care o purtase de când fuseseră răpiţi.

— Mă tem că garderoba pe care-am avut-o la dispoziţie era cu o măsură mai mică, spuse el, suflecându-şi manşetele până la jumătatea gambei pentru a fi mai expresiv. N-am pus niciodată prea mare preţ pe eleganţă.

Cei patru paznici se plictisiră de flecăreala lor şi îi conduseră cu forţa către liftul care îi purtă, în linişte, cu un etaj mai sus. Uşile se deschiseră direct în impresionanta sufragerie a lui Kang, prin ale cărei ferestre licărea o perspectivă amplă şi încântătoare. Aşezat în capul mesei, Kang trecea în tăcere în revistă conţinutul unui dosar legat în piele, în vreme ce Tongju stătea, în picioare, lângă umărul lui stâng. Magnatul coreean arăta ca un adevărat om de afaceri, purtând costum bleumarin, lucrat, la comandă specială, de un croitor scump din Hong-Kong şi o cravată asortată, din mătase maro. Ochii săi reci, de culoarea ardeziei, aruncară o scurtă privire către lift, apoi reveniră asupra documentelor pe care le avea în faţă, chipul fiindu-i o mască de o austeritate glacială.

Dirk şi Summer fură conduşi către masa, de unde, înainte de a se opri asupra celui care îi găzduia cu sila, ochii lor sorbiră cu repeziciune, prin fereastră, priveliştea pitoreasca a fluviului. Amândoi îşi fixară în memorie cum golful de dedesubt era legat de fluviului lat, din planul îndepărtat, printr-un canal îngust, şerpuitor. Stând în picioare, în faţa mesei, Summer simţi un fior străbătându-i şira spinării când Tongju îi aruncă o privire lasciva,

în timp ce Kang o examina cu răceală. Se simţi dintr-o dată ridicolă în veşmântul ei de mătase şi, instinctiv, îşi încrucişa mâinile în faţă, cuprinsă de o spaimă nervoasă. Dar neliniştea i se domoli după ce îşi îndrepta ochii spre Dirk.

Chiar dacă fratele ei simţea vreun fel de teamă, nu o arăta. Stătea drept, cu bărbia scoasa sfidător înainte, menţinându-şi încă pe chip privirea plictisită-de-toate. Părea să-i facă plăcere să se uite batjocoritor în jos, spre Tongju, care era cu aproape douăzeci şi cinci de centimetri mai scund. Asasinul nu-i dădu nici o atenţie, adresându-se, în schimb, direct şefului său.

— Operatorii submarinului de pe nava NUMA, spuse, cu o nuanţă de dispreţ.

— Dae-jong Kang, ripostă Dirk, cu impertinenţă, preşedintele întreprinderilor Kang.

Acesta dădu uşor din cap, apoi le făcu semn lui Dirk şi Summer să se aşeze. Paznicii se retraseră lângă perete, de unde continuară să-i supravegheze cu vigilenţă pe cei doi prizonieri, în timp ce Tongju se lăsa să alunece într-un scaun din faţa lui Dirk.

— Domnul Pitt, aici de faţă, e vinovat de moartea celor doi oameni din America, spuse, focalizându-şi privirea asupra celui despre care vorbea.

Dirk dădu din cap, exprimându-şi satisfacţia în tăcere. Aşa cum bănuise, există o legătură clară între eforturile de recuperare depuse pe ambele submarine japoneze şi tentativa de crimă din insula Vashon.

— Lumea e mică, răspunse Kang.

— Prea mică pentru criminali în serie ca tine, rosti Summer printre dinţi, cu voce joasă, din ce în ce mai cuprinsă de mânie.

Kang îi ignoră comentariul.

— Păcat. Tipii din Seattle se numărau printre cei mai buni agenţi ai lui Tongju.

— Un accident cu adevărat tragic, ripostă Dirk. Trebuie să înveţi să recrutezi personal care ştie să şofeze mai bine, adăugă, iar privirea de gheaţă pe care i-o azvârli lui Tongju fu susţinută de una pe măsură.

— Providenţial, într-adevăr, fiindcă altfel am fi pierdut un ajutor generos în ceea ce priveşte recuperarea de pe *I-411,* spuse Kang. Sunt foarte curios să aflu ce v-a condus la submarine.

— Norocul, în cea mai mare măsură. Am descoperit că, mai înainte, un submersibil japonez lansase câteva proiectile cu

cianură pe coasta Oregonului şi m-am întrebat dacă nu cumva cineva a recuperat unele similare, pe care le-a folosit în Aleutine. Abia după ce m-am scufundat pe *I-403* şi am descoperit resturile bombelor bacteriologice aeriene a devenit evident că era vorba de ceva mult mai bine pus la cale.

— E o ruşine că proiectilele au fost deteriorate în timpul scufundării vasului, zise Kang. Ar fi fost mult mai uşor de recuperat decât cele de pe *I-411.*

— Dar aţi recuperat unul intact, pe care l-aţi descărcat în insulele Aleutine.

Kang se arăta uşor surprins de remarca lui Dirk.

— Bineînţeles, răspunse. E interesant modul în care japonezii au combinat, în aceeaşi armă, un agent bacteriologic şi unul chimic. Lansarea de probă pe care am făcut-o a demonstrat că eficacitatea agentului bacteriologic a fost limitată din cauza dublei puneri în libertate, deşi componenta chimică s-a dovedit a fi mult mai puternică decât anticipasem.

— Destul de puternică ca să ucidă doi angajaţi ai Pazei de Coastă din Statele Unite, comentă Summer.

— Cum de-ai ajuns să dai atâta importanţă morţii a doi marinari din Aleutine? Ai fost acolo?

Summer clătină din cap, în tăcere. Apoi vorbi Dirk.

— Eu pilotam elicopterul pe care l-a doborât vasul tău „de pescuit”.

Kang şi Tongju schimbară o privire bănuitoare.

— Eşti un bărbat viguros, domnule Pitt, spuse Kang, în cele din urmă.

Înainte ca Dirk să apuce să răspundă, o uşă laterală se deschise şi doi bărbaţi în haine albe, de chelneri, se apropiară de masă ca şi cum ar fi plutit, ducând pe umeri tăvi mari, de argint. În faţa fiecărui comesean fură aşezate numeroase feluri de mâncare viu colorate, pe bază de peşte oceanic, urmate de câte un pahar de şampanie Veuve Clicquet. Dirk şi Summer, care nu mai luaseră o masă în toată puterea cuvântului de zile întregi, atacară mâncarea cu calm, în vreme ce conversaţia iscoditoare continuă.

— Presupun că guvernul vostru… e mai degrabă nemulţumit de japonezi, tatonă Kang.

— Acţiunile voastre dubioase, desfăşurate sub masca Armatei Roşii Japoneze, au reprezentat un truc inteligent, dar descoperit de guvernul meu. Lacheilor voştri striviţi li s-a luat cu uşurinţă

urma care duce către Coreea, minţi Dirk, adresându-i un rânjet lui Tongju. Bănuiesc că autorităţile sunt acum pe punctul de a-ţi bate la uşă în orice clipă, Kang.

Umbra fugară de agitaţie din expresia lui Kang se stinse brusc.

— Lăudabil efort. Dar adevărul e că cei doi habar n-aveau cine îi angajase. Nu, mie mi se pare evident că nu ştiţi care sunt intenţiile noastre.

— Îndelungata şi apriga ură nutrită de Coreea împotriva Japoniei din cauza numeroşilor ani de colonizare bazată pe violenţă e bine cunoscută, spuse Dirk, continuând să inventeze. N-ar fi surprinzător să ne aşteptăm ca minţile perverse care au intrat în posesia acestui tip de arme să le folosească împotriva adversarilor tradiţionali, care, în cazul nostru, sunt japonezii.

Un zâmbet traversă buzele lui Kang, care se lăsă satisfăcut pe spătarul scaunului, nu atât datorită mâncării, cât în urma spuselor lui Dirk.

— Frumoasă cacialma, domnule Pitt. Dar faptul că, în timpul operaţiunii de recuperare, nava voastră de la NUMA nu era nici dotată cu armament, nici escortată, îmi spune că ţara ta nu e prea preocupată de ceea ce ai descoperit pe *I-403*. Iar ipoteza pe care ai formulat-o pe ghicite despre utilizarea în acţiune a armelor bacteriologice e departe de adevăr.

— Care este, cu exactitate, locul unde… aveţi de gând să le folosiţi? se bâlbâi Summer.

— Poate tocmai ţara voastră, îi hărţui Kang. Şi lui Summer îi pieri culoarea din obraji. Sau poate că nu. Asta n-are nici o legătură cu subiectul discuţiei noastre.

— Vaccinul împotriva variolei e deja disponibil în Statele Unite, în cantităţi suficiente pentru întreaga populaţie, contraatacă Dirk. Zeci de mii de angajaţi din domeniul sănătăţii au fost deja vaccinaţi. Eliberarea virusului variolei ar putea stârni, în cel mai bun caz, o panică minoră. Riscul de a se declanşa o epidemie este redus, cu siguranţă.

— E sigur că eliberarea virusului variola major, său al variolei comune, nu ar crea decât o mică neplăcere. Dar vaccinul vostru n-ar fi de nici un folos dacă ar trebui să înfruntaţi o himeră.

— O „himeră”? Cea din legendele greceşti? Un monstru – parte leu, parte ţap şi parte şarpe?

— Chiar aşa. Un alt monstru, dacă vreţi, ar putea fi un amestec hibrid de agenţi virulenţi înglobaţi într-un singur organism care păstrează componentele letale ale fiecărui

element. O armă biologică împotriva căreia vaccinul vostru ar fi atât de neputincios încât ar stârni râsul.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce? se jelui Summer.

Cât se poate de calm, Kang termină de mâncat şi îşi aşeză şervetul pe masă, împăturindu-l cu grijă în trei înainte de a începe să vorbească.

— Vedeţi voi, ţara mea a fost divizată, împotriva voinţei ei, din momentul invaziei voastre din anii cincizeci. Ceea ce voi, americanii, nu sunteţi în stare să înţelegeţi este faptul că toţi coreenii visează la ziua în care peninsula noastră va fi unită, reprezentând o singură naţiune. Intervenţiile necontenite ale intruşilor veniţi din afară ne vor împiedica să ne îndeplinim acest vis. Aşa cum prezenţa forţelor armate străine pe teritoriul nostru reprezintă un obstacol în calea zilei în care unificarea se va transforma în realitate.

— Prezenţa militarilor americani în Coreea de Sud garantează că visul reîntregirii nu va fi îndeplinit prin forţa armelor din Coreea de Nord, ripostă Dirk.

— Coreea de Sud şi-a pierdut cheful de luptă, iar puterea militară din Coreea de Nord oferă forţa conducătoare şi stabilizatoare necesară pentru păstrarea ordinii în timpul reunificării.

— Nu cred asta, murmură Summer către Dirk. Luăm masa cu un compromis între Typhoid Mary[23] şi Iosif Stalin.

Neînţelegând comentariul, Kang continuă să vorbească.

— Tinerii de astăzi, din Coreea de Sud, s-au săturat de ocupaţia voastră militară şi de abuzurile împotriva cetăţenilor. Nu se tem de unire şi vor da o mână de ajutor la pregătirea drumului către un deznodământ rapid.

— Cu alte cuvinte, după îndepărtarea militarilor americani, forţele armate ale Coreei de Nord vor mărşălui către sud şi vor unifica ţara prin puterea armelor.

— Estimările militare sugerează că, în absenţa forţelor defensive ale Statelor Unite, optzeci la sută din peninsula Sud-Coreeană poate fi invadată în şaptezeci şi două de ore. Victimele vor fi necesare, dar ţara va fi unificată sub guvernarea Partidului Muncitoresc înainte ca Statele Unite, Japonia şi alte forţe din afară să aibă timp să reacţioneze.

Dirk şi Summer tăceau, uluiţi. Temerile lor faţă de un complot

---

[23] Bucătăreasa din Statele Unite (1870-l938) care, fiind o purtătoare imună a febrei tifoide, a infectat zeci de persoane (n. tr.).

terorist care să folosească variola japonezilor fuseseră cât se poate de întemeiate, dar nu bănuiseră câtuşi de puţin cât de importantă era miza: nici mai mult, nici mai puţin decât invadarea Republicii Coreea în conjuncţie cu uciderea, în masă, a milioane de americani.

— Cred că s-ar putea să subestimaţi hotărârea de care dau dovadă Statele Unite, mai ales când sunt puse în situaţia de a face faţă unui atac terorist. Preşedintele nostru nu ezită când e cazul să aplice pedepse rapide şi cumplite, zise Dirk.

— Poate. Dar pe cine-o să pedepsească? Toate cele întâmplate conduc către o sursă din Japonia…

— Iarăşi Armata Roşie Japoneză, exclamă Dirk.

— Armata Roşie Japoneză. Vezi, pur şi simplu, nimic altceva nu pare verosimil. Resursele voastre militare, de spionaj şi politice vor fi focalizate în întregime asupra Japoniei, pe când, în acelaşi timp, noi vom ordona, prin intermediul guvernului nostru, ca întreg personalul militar american să părăsească peninsula Coreea în treizeci de zile. Mass-media stereotipă din ţara voastră va fi turbată din cauza victimelor epidemiei şi atât de concentrată să descopere vinovaţi în Japonia, încât expulzarea militarilor americani din Coreea va fi o ştire minoră mult timp după ce va fi dusă la bun sfârşit.

— În cele din urmă, serviciile de informaţii vor pătrunde dincolo de faţada Armatei Roşii Japoneze şi vor ajunge pe urmele tale şi ale complicilor tăi comunişti din nord.

— Poate. Dar de cât timp o să fie nevoie? În cât timp a pus guvernul vostru capăt omuciderilor datorate antraxului survenite în capitală, în 2001? Şi, dacă va veni ziua aceea, emoţiile nu vor mai ajunge la cote înalte. Va fi, cum aţi spune voi, o „problemă controversată”.

— Omori milioane de oameni şi numeşti asta o „controversă”? interveni Summer. Eşti nebun.

— Câţi compatrioţi de-ai mei aţi ucis în anii cincizeci? ripostă Kang, cu mânia fulgerându-i în ochi.

— Ai noştri şi-au vărsat din belşug sângele pe pământul vostru, răspunse Summer, întorcându-i privirea.

Dirk se uită la Tongju, aflat de partea cealaltă a mesei şi ai cărui ochii întunecaţi erau aţintiţi asupra lui Summer, urmărind-o cu atenţie. Asasinul nu era obişnuit ca oamenii şi mai ales femeile, să i se adreseze lui Kang cu agresivitate. În timp ce chipul îi era lipsit de expresie, privirea îi trăda iritarea şi

intoleranţa.

— Nu-ţi scapi din vedere propriile interese de afaceri? îi spuse Dirk lui Kang, schimbând starea generală de spirit. Profiturile activităţii tale industriale nu vor continua să crească când atotputernicul stat al Partidului Muncitoresc va lua hăţurile pe neaşteptate.

Kang schiţă un zâmbet firav.

— Voi, americanii, rămâneţi întotdeauna capitalişti în adâncul inimii. Oricum, am aranjat deja vânzarea unei jumătăţi din proprietăţile mele către un conglomerat francez, cu plata în franci elveţieni. Iar când ţara mea de baştină va fi reunită, cine o să poată putea da, mai bine decât mine, o mână de ajutor controlului exercitat de stat asupra resurselor industriale ale Coreei de Sud? spuse, cu aroganţă.

— Un aranjament convenabil, răspunse Dirk. Păcat că prin jur n-o să fie nici un stat interesat să achiziţioneze bunurile ilicite ale regimului totalitar.

— Uiţi de China, domnule Pitt. O piaţă imensă pentru ea însăşi şi, în aceeaşi măsură, un mod prietenos de canalizare a bunurilor colectate către pieţele lumii. Bineînţeles că o să avem de-a face cu o stagnare a afacerilor în perioada transferului de putere, dar randamentul o să revină repede la normal. Există întotdeauna cerere pentru produsele ieftine şi de calitate.

— Cum să nu, făcu Dirk, sarcastic. Spune-mi numele unui singur bun de consum de calitate care a provenit vreodată dintr-o ţară comunistă. Trebuie să recunoşti, Kang, că, în cadrul noii ordini globale, te afli de partea celor care au pierdut. Nu mai e loc pentru despoţii perverşi care-şi strâng cu uşa proprii compatrioţi de dragul averii personale, al puterii militare, sau al marii deziluzii a grandorii. S-ar putea ca tu şi amicii tăi din Nord să vă bucuraţi de câteva ori pe parcurs, dar, la sfârşitul zilei, o să fiţi măturaţi de forţa unui principiu care vă e străin, numit „libertate”.

Kang stătu ţeapăn pentru o vreme, cu o expresie iritată înţepenită pe chip.

— Mulţumesc pentru lecţia de educaţie civică. A fost o cină instructivă. Adio, domnişoară Pitt, adio, domnule Pitt, spuse, cu răceală.

În urma privirii pe care le-o aruncă, paznicii de lângă perete se repeziră imediat la cei doi, ridicându-i în picioare. Dirk avea intenţia să înşface un cuţit de masă şi să-şi încerce puterile

împotriva paznicilor, dar îşi schimbă părerea când îl văzu pe Tongju îndreptându-i un pistol Glock către piept.

— Duceţi-i în peştera de pe fluviu, zbieră Kang.

— Mulţumesc pentru calda ospitalitate, mormăi Dirk către el. Abia aştept să-ţi întorc favorurile.

Celălalt nu răspunse, dând în schimb din cap către paznici care îi împinseră pe cei doi captivi, cu forţa, către lift. Dirk şi Summer schimbară o privire plină de înţelesuri. Nu mai aveau prea mult timp. Dacă doreau să scape vii din ghearele lui Kang, era cazul să acţioneze cât mai curând.

Pe moment, problema era prezenţa lui Tongju şi a pistolului său Glock 22. Orice rezistenţă era inutilă atâta vreme cât asasinul îşi ţinea arma aţintită asupra lor, fiindcă aveau prea puţine îndoieli asupra faptului că ar fi folosit-o fără ezitare. Tongju îi urmă pe cei patru paznici care îi mânau pe Dirk şi Summer către lift, cu pistolul încă îndreptat către cei din urmă. Când uşile liftului se deschiseră, două perechi de mâini îi îmbrânciră, cu forţa, în fundul acestuia. Tongju lătră ceva în limba coreeană, apoi, spre uşurarea lui Dirk, rămase în sufragerie, alături de unul dintre paznici, o privire de o ameninţătoare satisfacţie aşternându-i-se pe chip în timp ce uşile se închideau.

Cele cinci trupuri erau înghesuite în lift, ceea ce ar fi trebuit să îi avantajeze. Dirk îi aruncă o privire lui Summer şi dădu uşor din cap, iar ea confirmă că înţelese mesajul cu un semn rapid din ochi. Apoi se apucă imediat cu mâinile de stomac şi gemu, aplecându-se înainte, ca şi cum ar fi fost gata să vomite. Paznicul cel mai apropiat, un bărbat scund şi îndesat, cu ţeasta rasă, muşcă momeala şi se aplecă uşor către Summer. Ea îşi destinse brusc trupul, precum o pisică după ce a sărit din greşeală pe soba încinsă, repezindu-şi, din toate puterile, genunchiul în vintrele paznicului. Când îşi atinse ţinta, bărbatului îi ieşiră brusc ochii din orbite şi se încovrigă ca în chinurile morţii, iar dintre buze îi ieşi un ţipăt strident, de durere.

Mişcarea făcută de Summer era tot ce îi trebuia lui Dirk ca să-l neutralizeze pe cel de-al doilea coreean. Când atenţia celor trei se îndreptă, mai întâi, asupra lui Summer, el lansă un upercut care nimeri drept în falca paznicului, aproape smulgându-l din pantofi. De la o distanţă de câţiva centimetri, Dirk văzu cum ochii omului se dădeau peste cap înainte ca acesta să se prăbuşească, inconştient.

În momentul izbucnirii luptei, cel de-al treilea paznic făcu un pas înapoi, încercând să-şi înalţe ţeava armei, îndreptând-o către Dirk. Summer reacţionă înşfăcându-l de umeri pe bărbatul pe care îl lovise cu genunchiul şi îmbrâncindu-i trupul încovrigat către coreeanul rămas în picioare. Bărbatul chel, care mai gemea încă, se legănă cu putere către complicele său mai înalt, lovindu-l suficient de tare ca să-l dezechilibreze. Timpul în care se petrecură toate acestea fu suficient pentru ca Dirk să păşească peste paznicul căzut şi să repeadă un croşeu de dreapta care atinse în treacăt tâmpla pistolarului. Paznicul năucit încercă să contreze dând cu piciorul o lovitură de karate, dar pumnul lui Dirk era deja acolo, zdrobindu-i cu putere laringele. Chipul omului care se străduia să respire se albăstri, iar el căzu în genunchi, ţinându-se cu amândouă mâinile de gât. Dirk îi înhaţă puşca şi o învârti cu răutate, lovind cu patul faţa bărbatului care se lupta cu Summer. Lovitura îl aruncă pe acesta în peretele din spate al liftului, de unde alunecă pe podea, pierzându-şi cunoştinţa.

— Bine lucrat, tipule, eşti tare, îl laudă Summer.

— Să nu aşteptăm runda a doua, gâfâi Dirk, în timp ce, sub picioarele lor, liftul îşi încetinea coborârea.

Verifică dacă siguranţa puştii de asalt era trasă, apoi se pregăti să sară afară în momentul deschiderii uşii. Numai că nu avu unde să se ducă.

Când uşa glisa, înăuntru pătrunseră ţevile a trei pistoale mitralieră AK-74, fiind împinse astfel încât compensatoarele de recul din capetele acestora le înghionteau feţele. Graţie circuitului video intern, un paznic plasat în faţa unui set de monitoare fusese martorul luptei din lift şi expediase repede într-acolo un grup de santinele din apropiere.

— *Saw!* zbierară acestea, în coreeană, înţelesul cuvântului fiind cât se poate de clar.

Dirk şi Summer încremeniră locului, întrebându-se cât de sensibile erau trăgacele puştilor de asalt îndreptate către ei. Pe când îşi lăsa încet arma jos, Dirk simţi o mişcare în lift, în spatele său. Se întoarse prea târziu, ca să-l vadă pe cel de-al treilea paznic clătinându-se pe picioare în timp ce îşi repezea patul puştii către el. Încercă să se ghemuiască, dar obiectul îşi parcursese aproape toată traiectoria care îl purta spre creştetul capului său, pe care îl lovi cu un pocnet surd.

Pentru o clipă, zări o lumină orbitoare şi stele care luceau şi,

ca prin ceaţă, într-o străfulgerare, o imagine stranie a picioarelor lui Summer. Dar totul păli curând, pierind în spatele unei cortine de negură din ce în ce mai densă, iar el, lipsit de vlagă, se prăbuşi grămadă la pământ.

Capitolul 34

Un puseu cutremurător de durere care îi coborî din creştetul capului până în vârfurile degetelor de la picioare fu prima dovadă care ajunse la creierul său, demonstrându-i că încă mai trăia. În timp ce îşi recăpăta încet cunoştinţa, mintea lui Dirk făcu un inventar al stării sale fizice, semnalele neurale trădând acele părţi ale corpului care nu funcţionau aşa cum ar fi trebuit. Impulsurile dureroase trimise de încheieturile mâinilor, de braţe şi de umeri erau aidoma celor recepţionate atunci când trăgea un obiect foarte greu, dar fură repede surclasate de junghiurile năprasnice care îi străbăteau ţeasta. Dar cea mai derutantă senzaţie era cea trimisă de gambele sale, care îi spunea că stă, în picioare, într-un hârdău cu apă. Pe măsură ce linţoliul de ceaţă care îl învăluia se ridica încetul cu încetul, deschise ochii, desluşind o grotă umedă, întunecoasă şi lugubră.

— Bine ai revenit în lumea celor vii, reverbera vocea lui Summer în peştera sumbră.

— Ştii cumva numărul de înmatriculare al camionului care m-a lovit? făcu el, năucit.

— Da, dar e cât se poate de sigur că n-are asigurare.

— Unde naiba suntem? întrebă Dirk, când mintea sa începu să conştientizeze existenţa conceptelor de timp şi spaţiu.

— Într-o grotă din stânca de lângă docul plutitor al lui Kang. Apa rece care ţi se urcă încet către buric e fluviul Han.

Hârdăul în care crezuse că se afla era, de fapt, o peşteră plină cu apa în creştere a fluviului. Acum, când vederea i se limpezi, putu să desluşească, în lumina sumbră care îi înconjura, că Summer stătea cu braţele şi picioarele depărtate, mâinile fiindu-i încătuşate de două ancore mari de barjă. Nu era vorba de ancore în adevăratul sens al cuvântului, ci de nişte greutăţi enorme, care nu erau nimic altceva decât nişte blocuri pătrăţoase de beton, cu latura de un metru. Din partea superioară a acelor cuburi albe pe care se depusese, vreme de decenii, un strat de alge de un verde palid, se înălţa câte un inel de fier ruginit. Dirk văzu că pe solul grotei erau înşiruite aproape o duzină de astfel de greutăţi. El şi Summer stăteau în picioare, unul lângă altul, cu braţele larg deschise fiindcă încheieturile le erau înlănţuite de două blocuri învecinate.

Privirile lui Dirk cutreierară prin caverna întunecoasă. În lumina palidă a amurgului, care pătrundea prin gura peşterii, putu desluşi, cu claritate, pe unul dintre pereţi, linia pe care o căuta. Era urma care indica nivelul maxim al apei şi constata, neliniştit, că se afla la şaizeci de centimetri deasupra capetelor lor.

— Moarte prin înecare lentă, spuse.

— Tongju, prietenul nostru Fu Manchu, a stăruit cel mai mult în privinţa asta, ripostă Summer, pe un ton sinistru. Chiar l-a împiedicat pe unul dintre paznici să te împuşte, ca să ne putem bălăci aici împreună.

— Trebuie să ţin minte să-i trimit o scrisoare de mulţumire.

Dirk se uită în jos şi văzu că valurile clipoceau acum la nivelul coastelor sale.

— Nivelul apei creşte destul de repede.

— Suntem aproape de gura de vărsare a fluviului Han, aşa că fluxul aduce apă din belşug. Summer îi aruncă fratelui ei o privire plină de spaimă. După estimările mele, apa s-a ridicat cu mai bine de treizeci de centimetri în ultima oră.

Văzându-i disperarea din ochii, Dirk se concentra ca să găsească cât mai repede o posibilitate de scăpare.

— Mai avem, cel mult, o oră şi jumătate, calculă el.

— Tocmai mi-am amintit ceva, spuse Summer, încreţindu-şi fruntea. Am în buzunar o mică pilă de unghii. O fi totuna cu a încerca să ucizi un pterodactil cu un plici pentru muşte, dar s-ar putea să ne fie de folos.

— Sigur că da, scoate-o de-acolo, răspunse Dirk.

— Inelul ăsta de amarare pare destul de ros de rugină, spuse ea, smucindu-şi încheietura mâinii stângi. Măcar de mi-aş putea elibera o mână.

— Poate reuşesc să te ajut.

Dirk îşi întinse picioarele către Summer, înclinându-şi trunchiul de-a lungul blocurilor de beton ca să se sprijine. Ridică un picior şi îi lăsă laba să alunece până când talpa pantofului atinse inelul de fier ieşit în afară. Folosindu-şi toate puterile, îşi apăsă greutatea corpului asupra părţii superioare a belciugului.

Nu se întâmplă nimic.

Îşi schimbă poziţia piciorului, astfel încât călcâiul să i se sprijine pe inel şi apăsă încă o dată. De data asta, belciugul se strâmbă puţin, îndoindu-se către Summer. Lăsându-şi în mod repetat greutatea asupra lui, reuşi să-l încline sub un unghi de

aproape nouăzeci de grade.

— OK, acum am nevoie de ajutorul tău ca să-l împing înapoi şi să-l îndrept, spuse. Încercăm când ajung la trei.

Îşi strecură pantoful în spatele inelului, numără până la trei, apoi îşi trase piciorul către el. Summer împinse cu mâna încătuşată şi, treptat, îl aduseră înapoi, în poziţia verticală iniţială.

— Ei, a fost distractiv, zise Dirk, în timp ce-şi odihnea piciorul. Să mai încercăm o dată.

Îndoiră şi dezdoiră belciugul vreme de douăzeci de minute, mişcarea făcându-se tot mai uşor pe măsură ce scădea rezistenţa la rupere a fierului vechi, în urma unei lovituri puternice de picior a lui Dirk, inelul pocni în sfârşit, desprinzându-se din suportul său de beton şi eliberând braţul drept al lui Summer. Ea îşi înfăşură imediat mâna în jurul trupului şi-o afundă în micul buzunar lateral al jachetei de mătase şi scoase pila de unghii cu mâner de porţelan.

— Am pila. S-o încerc direct pe cătuşe sau pe inelul de amarare? întrebă.

— Ocupă-te de inel. Deşi e mai gros, o să fie mai uşor de tăiat decât cătuşele din inox dur.

Folosind minuscula unealtă ca pe un bomfaier, Summer începu să pilească baza belciugului. Pentru marea majoritate a oamenilor tăierea cu o pilă, lipsită de orice precizie, sub apa întunecoasă din grota slab luminată, ar fi echivalat cu una dintre muncile lui Hercule, dar experienţa vastă de scufundător îi era de folos lui Summer. Anii de explorare şi de dezgropare a epavelor istorice în condiţii mizerabile de vizibilitate îi ascuţiseră simţul pipăitului într-o asemenea măsură încât putea spune mai multe despre resturile unui vas scufundat dacă îşi folosea mâinile în locul ochilor.

Simţi, cu o oarecare speranţă, că pila tăia cu repeziciune stratul exterior al inelului ruginit. Încrederea îi scăzu când tăişul întâlni miezul dur al belciugului de fier şi progresă din ce în ce mai lent, ajungând la viteza melcului. Apa în creştere îi ajunsese de-acum la nivelul pieptului şi caracterul presant al situaţiei în care se afla dezlănţui un val de adrenalină. Mişca pila înainte şi înapoi atât de repede cât o putea face sub apă, cucerind terenul milimetru cu milimetru. Făcea pauze scurte, în timpul cărora prindea inelul de fier cu ambele mâini, trăgându-l şi împingându-l, ca să obosească metalul. Alternând tăierea şi zgâlţâielile cu

una sau două înghiţituri din apa fluviului, izbuti, în cele din urmă, să rupă inelul, eliberându-se.

— Am reuşit! exclamă, triumfătoare.

— Te deranjează dacă iau cu împrumut pila? întrebă Dirk, calm, dar Summer se propulsase deja cu o lovitură a picioarelor, înotase către el şi începuse să taie belciugul care îi imobiliza mâna dreaptă. În timp ce mânuia pila, remarcă, în gând, că avusese nevoie de vreo treizeci de minute ca să taie primul inel şi că apa le ajunsese aproape până la umeri. Nivelul fluviului creştea cu repeziciune şi anticipa că avea să treacă peste capul lui Dirk în mai puţin de o oră. În ciuda durerii care îi chinuia degetele şi braţele, freca cu sălbăticie fierul cu pila.

Aşteptând cu răbdare în timp ce ea pilea, Dirk începu să fluiere o melodie veche, din anii 1880, intitulată *While Strolling Through the Park One Day*[24].

— Asta nu ajută, gâfâi Summer, apoi cântecul prostesc o făcu să zâmbească către ea însăşi. Acum n-o să mai reuşesc să-mi scot din cap şlagărul ăsta ridicol.

Cum era de aşteptat, el înceta să mai fluiere, dar melodia continuă să răsune în capul ei, iarăşi şi iarăşi. Realiză, surprinsă, că se transformase într-o mantră care o ajuta să pilească, menţinându-i ritmul mişcărilor mâinii.

Hoinărind într-o bună zi prin parc…

La fiecare silabă, înfigea pila în fier, tăind într-o cadenţă care avea randament.

…într-o bună zi de vesel mai,
M-au surprins doi ochi, doi ochi sprinţari,
Şterpelindu-mi, vai, inima, vai.

Apa i se ridicase acum până deasupra bărbiei şi se pomeni luând câte o gură de aer şi scufundându-se pentru scurt timp astfel încât pila să muşte fără întrerupere. Dirk începuse să se întindă ca să-şi menţină faţa deasupra undelor, în timp ce smucea şi împingea, alternativ, inelul pe care Summer îl tăia, neobosită. Într-un târziu, sub ei reverberă un zgomot metalic înăbuşit când fierul cedă în urma eforturilor lor combinate.

— Trei s-au dus, mai e unul, gâfâi Summer, umplându-şi

[24] „Hoinărind într-o bună zi prin parc”.

îndelung plămânii cu aer după ce stătuse sub apă câteva secunde.

— Lasă-mă să-ţi ofer o pauză, spuse Dirk, luând pila lui Summer cu mâna sa liberă.

Desprinderea mâinii drepte mărise spaţiul în care putea să respire cu câţiva centimetri, dar nu destul de mult ca să taie ultimul inel de amarare fără să se scufunde. Trase cu putere aer în piept, apoi se ghemui sub apă şi începu să pilească cu repeziciune fierul care îi ţintuia mâna. După treizeci de secunde, ţâşni deasupra, inhala aer proaspăt şi se scufunda iarăşi. Summer îşi întinse degetele crispate, apoi înotă până în stânga lui Dirk şi îl aşteptă să iasă la suprafaţă. Aidoma unui cuplu de luptători de wrestling care încearcă să-l pună la podea pe Hulk Hogan, trecură pila de la unul la altul, scufundându-se pe rând şi atacând inelul în forţă şi cu fervoare.

În grotă, fluviul urca tot mai sus cu fiecare minut care trecea. De fiecare dată când ieşea la suprafaţă ca să ia o gură de aer, Dirk şi simţea că trebuia să se întindă tot mai mult şi mai mult ca să-şi ridice gura şi nasul deasupra apei. Inelul cătuşei de la mâna stângă îi pătrundea în carne când, din instinct, se smucea cu putere ca să scape din gheara ancorei masive de barjă.

— Păstrează-ţi forţele ca să ieşi de aici, îi spuse surorii sale când criza de timp deveni un adevăr inevitabil pe care îl simţeau tot mai îndeaproape.

Summer nu zise nimic în vreme ce înhăţa pila din mâna lui şi plonja înapoi, sub apă. Dirk se lăsă să plutească pe jumătate, respirând adânc de câteva ori, cu capul dat pe spate şi cu faţa abia ajungându-i deasupra apei. Putea simţi apa care, clipocind, îi spăla chipul şi se întinse ca să mai tragă aerul cu putere în piept pentru o ultimă oară, înainte de a se trage sub suprafaţă. O prinse pe Summer de încheietură, îi luă pila din mână şi, pentru cea din urmă dată, începu să pilească fierul cu o grabă furioasă. Pipăind tăietura cu degetul mare, putea spune că nu crestaseră inelul decât pe o treime din grosimea sa. Mai aveau, pur şi simplu, prea mult.

Pentru Dirk, secundele păreau ore în timp ce făcea un ultim efort ca să se elibereze. Îşi putea simţi inima, care se străduia să pompeze oxigen în sângele lui secătuit, bătându-i precum toba mare a unei orchestre. În întuneric, putea simţi şi că Summer nu mai era acolo. Poate că, în cele din urmă, îi ascultase sfatul şi căuta o cale de scăpare. Sau poate că, pur şi simplu, nu putea

îndura să stea lângă el când îşi dădea ultima suflare.

Pentru o clipă, încetă să mai taie şi se lăsă cu toată greutatea pe inel. Nu putea genera decât un efect de pârghie redus şi, oricum, belciugul de fier nu se clinti. Reveni din nou la pilă, mişcând cu furie tăişul fragil de metal. Timpanele începură să-i zvâcnească la fiecare bătaie a inimii, De cât timp îşi ţinea respiraţia? De un minut, de două? Îi era greu să-şi aducă aminte.

Căzu pradă confuziei, iar câmpul vizual prinse să i se umple de pete. Expiră aerul care îi mai rămăsese în plămâni şi se luptă cu tentaţia de a deschide gura, luând o duşcă de apă. Inima începu să-i bată cu mai multă putere şi se luptă pentru ca mintea să nu-i fie cuprinsă de panică. Un curent slab păru să-l îndepărteze de inelul de amarare, dar muşchii mâinii i se crispară, strângând pila cu putere. Peste ochi i se cobora un văl alb, iar o voce îndepărtată îi spunea să i se lase în voie. Pe când ducea o ultimă luptă cu vocea, urechile care îi ţiuiau detectară o bufnitură surdă, profundă, apoi o vibraţie stranie pulsa săltându-i braţul şi străbătându-i trupul înainte ca mintea să îi se prăvălească într-un hău întunecat şi pustiu.

Capitolul 35

Summer ştia că mai aveau de pilit la inelul de fier cel puţin încă douăzeci de minute şi că trebuia să mai existe vreo modalitate de a-şi elibera fratele. Abandonându-l pe Dirk, se scufundă către solul grotei, căutând pe bâjbâite o altă unealtă sau un alt instrument care ar fi putut ajuta la distrugerea cătuşelor. Dar fundul plat şi nisipos nu-i oferea nimic, doar greutăţile pentru ancorare se înşiruiau una după alta. Propulsându-se înainte cu picioarele şi călăuzindu-se cu mâna care atingea blocurile cubice, dădu peste o bucată mare de beton care se desprinsese dintr-una dintre greutăţi când fuseseră lăsate să cadă prea aproape una de alta. Plutind printre resturi, ajunse la ultimul bloc, unde simţi căzându-i în palmă ceva plat, moale şi mototolit, precum pielea umedă. Dedesubt era un obiect mai dur, îngust şi curbat, pe care îl identifica drept talpa unei ghete. De ea era sprijinit un baston, pe care se repezi să-l înşface şi căruia îi dădu drumul, îngrozită. Realizase că nu era ceea ce crezuse, ci femurul unui schelet care îşi mai purta încă ghetele. O altă victimă a bestialităţii lui Kang, cadavrul fusese lăsat, cu mult timp înainte, înlănţuit de ancoră. Se trase înapoi, se întoarse ca să înoate către Dirk şi dădu cu capul exact în bucata desprinsă de beton. Fragmentul avea o formă aproape pătrată şi cântărea în jur de patruzeci de kilograme. Îl inspecta pipăindu-l ca să-l poată ocoli, apoi ezită. Decise că putea fi soluţia pe care o căuta şi că era cel mai bun lucru pe care-l putea face în acele circumstanţe.

Se împinse la suprafaţă, luă o gură grăbită de aer, se scufundă din nou şi făcu o sforţare ca să-l ridice până la nivelul pieptului. Pe uscat, s-ar fi străduit din greu ca să ridice ceva care cântărea atât de mult, dar, sub apă, blocul era mai uşor. Mişcându-se cu repeziciune, îşi târşâi picioarele către fratele ei, de-a lungul şirului de blocuri, străduindu-se să menţină bucata de beton în cumpănire. Mai degrabă simţindu-l decât văzându-l pe Dirk, se întoarse către el şi îl împinse, îndepărtându-l de blocul de care îi era prinsă încheietura mâinii. Observă, îngrijorată, că trupul i se dădu deoparte părând fără vlagă, ceea ce nu se potrivea cu statura lui ca de piatra.

Aliniindu-se cât putu de bine cu greutatea de ancoră, făcu un

pas şi o săritură înainte, aruncându-se, împreună cu bucata de beton, peste inelul de fier. Parcă mişcându-se cu încetinitorul, pluti prin apă cu un clipocit uşor înainte ca forţa de gravitaţie să preia controlul. Dar sincronizarea acţiunii ei era perfectă. În fracţiunea de secundă în care momentul de înaintare fu înlocuit de forţa gravitaţiei care o trăgea la fund, bucata de beton izbi belciugul de fier. În timp ce lăsa blocul să cadă, un zăngănit sonor, înăbuşit de apă, îi dădu de înţeles că nimerise ţinta. Inelul ruginit de amarare, slăbit exact atât cât trebuia în urma pilirii frenetice, ceda în faţa forţei loviturii şi se desprinse cu totul de ancoră.

Summer înhăţă imediat braţul lui Dirk şi îi pipăi încheietura, care, acum, se legăna eliberată. În mare grabă, îşi împinse fratele către suprafaţă, respira adânc ea însăşi, apoi îi trase trupul flasc către o mică terasă de piatră, pe care îl urcă, scoţându-l din apă. Îngenunchease alături de el ca să-i facă o resuscitare cardiopulmonară când Dirk se mişcă brusc, întorcându-şi capul într-o parte. O data cu un geamăt, dintre buze îi ţâşni un mic şuvoi de apă pe care o înlocui umplându-şi plămânii cu aer. Se ridica, nesigur, în coate, se întoarse către Summer şi bolborosi:

— Mă simt de parcă aş fi înghiţit jumătate de fluviu. Data viitoare, adu-mi aminte să nu mai renunţ la apa îmbuteliată.

Abia ce bolborosise cuvintele, că se şi aplecă într-o parte, vomând încă o dată, după care se ridică în capul oaselor şi îşi freca încheietura mâinii stângi. Îşi privi sora şi constată, mulţumit, că părea să fie nevătămată şi bine dispusă.

— Îţi mulţumesc că m-ai scos de acolo, spuse. Până la urmă, cum ai scos inelul?

— Am găsit o bucată desprinsă de beton şi am azvârlit-o peste el. Din fericire, nu ţi-a smuls şi mâna.

— Îţi rămân îndatorat pentru asta, murmură el, clătinând din cap.

După ce îşi recăpătară respiraţia, se odihniră aproape o oră, refăcându-şi încet puterile pe măsură ce Dirk elimina din plămâni restul apei inhalate înainte ca Summer să distrugă strânsoarea de fier care aproape că-l înecase. Puţina lumină a soarelui care se strecura mai devreme prin gura peşterii dispăruse de mult, îndată ce căzuse noaptea, abandonându-i în întunericul aproape deplin din grotă.

— Ştii pe unde ieşim de aici? întrebă Dirk, imediat ce se simţi

în stare să se mişte.

— Gura peşterii e la cincizeci de metri distanţă, spuse Summer şi la o mică depărtare, către răsărit, faţă de docul lui Kang.

— În primul rând, cum am ajuns înăuntru? se interesă el.

— Cu o mică luntre. Am uitat că ai dormit în timpul părţii pitoreşti a croazierei.

— Îmi pare rău c-am scăpat-o, răspunse Dirk, pipăindu-şi tăietura din creştet. O să fim nevoiţi să-mprumutăm o barcă de-a lui Kang ca să ieşim dintre stâncile astea. La sosire, când am acostat, am văzut o şalupă rapidă în spatele palatului lui plutitor. Poate mai e încă acolo.

— Dacă reuşim s-o desprindem de doc şi s-o scoatem neobservaţi din golf înainte de a-i porni motorul, s-ar putea să câştigăm timp.

Organismul lui Summer resimţea efectele scufundării în apa rece a fluviului, aşa că rostea cuvintele dârdâind.

— Mă tem că trebuie să ne întoarcem în apă. Tu ştii drumul, ia-o înainte.

Ca să aibă mai multă libertate în mişcări în timp ce înota, Summer rupse cusătura laterală a rochiei ei de mătase până în dreptul şoldului, apoi se lăsă să alunece din nou în apa rece şi întunecată. Dirk o urmă şi înotară, căutându-şi pe bâjbâite drumul de-a lungul peşterii înguste şi întortocheate, înaintând către un petic rotund de lumină palidă, cenuşie, care pâlpâia stins pe fundalul întunericului din jur. Când se apropiau de ieşire, murmurul unor voci îndepărtate îi făcu să se oprească o clipă. După o curbă strânsă, în faţă li se deschise gura ovală a grotei, dincolo de care stelele scăpărau pe cerul nopţii, în timp ce reflexiile strălucitoare ale proiectoarelor din partea laterală a docului lui Kang dansau pe suprafaţa apei. Dirk şi Summer părăsiră peştera, înotând în linişte către un mic afloriment stâncos aflat la câţiva metri distanţă. Bolovanii lucioşi, acoperiţi de alge, le ofereau un adăpost avantajos, sigur şi camuflat, din care puteau observa docul şi terenul înconjurător.

Preţ de mai multe minute, rămaseră agăţaţi de stânci, în tăcere, cercetând din priviri bărcile ancorate şi linia ţărmului, în căutarea oricărui semn de mişcare. La docul plutitor paralel cu ţărmul erau acostate trei ambarcaţiuni. O mică vedetă rapidă verde, de patrulare, era intercalată, exact aşa cum îşi amintea Dirk, între imensul şi luxosul iaht italienesc al lui Kang şi catamaranul de mare viteză care îi adusese acolo. Pe nici unul

dintre ele nu era vizibil vreun semn de viaţă. Dar Dirk ştia că pe ambarcaţiunea mai mare trebuia să se afle un echipaj care locuia la bord.

În cele din urmă, în depărtare se ivi o santinelă singuratică care mergea încet de-a lungul ţărmului. Când trecu prin lumina unui proiector, Dirk putu vedea limpede scânteierea metalică a puştii de asalt prinsă în bandulieră, sub nivelul umerilor. Bărbatul păşi pe doc cu neglijenţă, înaintând pe lângă cele trei ambarcaţiuni şi oprindu-se alături de iahtul imens pentru câteva minute. Plictisit, străbătu docul în sens invers şi reveni pe ţărm, luând-o pe aleea stâncoasă care ducea către liftul domeniului, unde intră în mica gheretă de pază de la poalele falezei.

— Ăsta-i omul nostru, şopti Dirk. Atâta vreme cât rămâne în baraca aia, nu poate zări şalupa rapidă, care îi e ascunsă vederii din cauza vaselor mai mari.

— Acum e momentul s-o luăm, înainte de a-şi face iar rondul.

Dirk aprobă dând din cap şi cei doi ieşiră din adăpostul stâncilor şi începură să înoate în tăcere către doc. Trăgeau cu coada ochiului către gheretа paznicului, în vreme ce, în gând, socoteau de cât timp ar fi avut nevoie ca să pornească motorul ambarcaţiunii, pe întuneric, dacă nu găseau cheile de contact puse la-ndemână.

Înotară la o bună distanţă faţă de doc, astfel încât să nu stârnească nici o bănuială, până ce se aflară exact pe linia vedetei, după care se îndreptară direct către ea. Cu cătuşele încă prinse de încheieturi, aveau impresia că înoată cu stângăcie, dar o făceau în linişte, ţinându-şi mâinile numai sub apă. Se apropiară pe furiş de doc, de unde nu aveau cum să vadă baraca paznicului, până când ajunseră lângă pupa bărcii, unde ţărmul intra din nou în raza lor vizuală. Santinela era tot în ghereta sa şi se putea observa că stătea pe un taburet, citind o revistă.

Dirk o dirija pe Summer prin semne, cerându-i să îndepărteze parâma de la pupa, în timp ce el urma să înoate spre prova, ca să se ocupe de cea de acolo. Înaintând de-a lungul cocii, simţea prezenţa ameninţătoare a iahtului lui Kang, care se înălţa asupră-i, dominându-l, în timp ce traversa zona de la prova ambarcaţiunii mai mici. Când se întinse ca să se prindă de parâma de amarare, cu intenţia de a se trage în sus, pe doc, auzi pe neaşteptate un păcănit deasupra capului şi înlemni, fiind încă în apă. O scânteiere galbenă erupse scurt şi, în lumina ei, desluşi chipul bronzat al unui paznic care îşi aprindea o ţigară la capătul

de la pupa al iahtului lui Kang, la nu mai mult de trei metri distanţă.

Dirk nu-şi clinti nici un muşchi, încremenind cu mâna pe parâma de la prova şi străduindu-se să nu tulbure apa care clipocea. Cu răbdare, urmări capătul de un roşu incandescent al ţigării care, la intervale regulate, pâlpâia precum o baliză stacojie când santinela inhala fumul de tutun. Dirk descoperi că îşi ţinea răsuflarea, nu pentru siguranţa lui, ci cu gândul la Summer, sperând că nu va fi descoperită la pupa. Paznicul îşi savura pe deplin ţigara, trăgând din ea zece minute înainte de a arunca chiştocul peste balustradă. Mucul aprins ateriza în apă, exact la un metru de capul lui Dirk, unde se stinse fâsâind.

Dirk aşteptă până când auzi zgomotul surd al unor paşi care se îndepărtau de balustradă, apoi se lăsă sub apă şi înotă către partea din spate a vedetei. Ieşi la suprafaţă chiar în partea dinspre pupa a elicei ambarcaţiunii şi o găsii pe Summer aşteptându-l, cu o privire îngrijorată. Dirk clătină din cap către ea, apoi, în tăcere, se ridică prinzându-se de etamboul şalupei rapide şi aruncă o privire către locul pilotului. În întuneric, abia reuşi să identifice contactul de pe tabloul de bord, care licări către el şi din care cheia lipsea. Se furişa înapoi în apă şi se uită la Summer, apoi se întinse şi îi luă din mâini capătul liber al parâmei de acostare. Se scufundă pentru un minut şi ieşi apoi la suprafaţă cu mâinile goale, iar ea fu surprinsă, fiindcă bănuise că avea de gând să lege din nou parâma de doc, nu să-i facă semn, arătând către larg. Urmări direcţia indicată de degetul lui, înotând în tăcere pentru a se îndepărta de ambarcaţiune. Când ajunseră la o distanţă de la care nu puteau fi auziţi, se opriră şi îşi traseră sufletul.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, cu iritare în glas.

Dirk îi povesti despre paznicul postat la pupa iahtului lui Kang.

— Nu aveam prea multe şanse fără cheia de contact. La cât de apropiate sunt navele, m-ar fi văzut sau m-ar fi auzit încercând să găsesc firele de contact. E posibil să fie un paznic sau doi şi pe catamaran. Cred c-o să fim nevoiţi să ne mulţumim cu luntrea.

Mica barcă de care se folosiseră asasinii din slujba lui Kang ca să-i transporte pe Dirk şi Summer în grotă era trasă la ţărm, alături de doc.

— E cumplit de aproape de baraca santinelei, observă Summer.

Uitându-se către uscat, Dirk observă că paznicul continua să stea pe taburetul din gheretă, la vreo douăzeci de metri de luntre.

— O să punem mâna pe ea, spuse, încrezător.

Înotară înapoi, către ţărm, ocolind pe departe ambarcaţiunile de lângă doc şi apropiindu-se de plaja stâncoasă dinspre est. Când atinseră fundul cu picioarele, Dirk o lăsă pe Summer să-l aştepte acolo în timp ce el se furişă încet către mal.

Ieşi din apă pas cu pas şi se târî pe burtă, ca un şarpe, către barca fixată între două stânci, la vreo şase metri de ţărm. Folosi luntrea de lemn ca pe un paravan situat între el şi baracă, ascunzându-se, întins de-a lungul ei, până când reuşi să-şi arunce ochii în Interior. Privirea îi fu atrasă de o parâmă strânsă colac pe bancheta din faţă şi legată de un mic ţăruş de la prova. Întinzându-se peste margine, o dezlegă şi trase colacul către el, luându-l la piept, apoi se ascunse dincolo de pupă, pe plaja cu prundiş afânat dinspre apă.

Plimbându-şi mâna pe deasupra etamboului, dădu peste o gaură de bulon pentru ataşarea motorului exterior şi trecu prin ea unul dintre capetele parâmei, legându-l zdravăn.

Se târî repede, pe burtă, înapoi, în apă, trăgând după el parâma de cincisprezece metri şi derulând-o până la capăt. Summer înotă Într-acolo şi se ghemuiră unul lângă celălalt, încovoindu-se în apa adâncă de un metru douăzeci astfel încât nu le ieşeau la suprafaţă decât capetele.

— O s-o tragem ca pe un merlin, şopti Dirk. Dacă se apropie careva, ne putem ascunde în spatele stâncilor dinspre grotă, spuse, înclinându-şi capul către bolovanii proeminenţi din apropiere.

Aşeză mâinile lui Summer pe parâmă, iar el se lăsă pe spate în apă şi începu să o tensioneze treptat. Summer îşi înteţi strânsoarea şi, când parâma fu perfect întinsă, traseră de ea cu toată puterea.

Mica ambarcaţiune scăpă repede din suportul său, scoţând un scrâşnet enervant când coca i se frecă de dana stâncoasă. Cei doi lăsară imediat parâma să se destindă şi priviră lung către ghereta santinelei. În interior, paznicul continua să stea cu nasul în revistă, insensibil la zgomotul făcut de barcă. Ridicară parâma în tăcere şi continuară să tragă barca înspre ei cu câte treizeci de centimetri o dată, oprindu-se din când în când ca să se asigure că nu atrăseseră atenţia nimănui. Summer îşi ţinu răsuflarea

când barca se apropie de mal şi slobozi un lung suspin de uşurare după ce o traseră în întregime în apă şi scrâşnetul încetă.

— S-o mai remorcăm încă puţin, şopti Dirk, trecându-şi parâma pe după umeri şi propulsându-se către largul golfului cu o lovitură a picioarelor.

Când ajunseră la o sută de metri de ţărm, aruncă parâma în barcă şi îşi făcu vânt peste copastie, apoi o prinse pe Summer de mână şi o trase la bord.

— Nu e ceea ce s-ar numi o barcă Fountain cu motor, dar presupun că treaba o să meargă, spuse, inspectând interiorul micii ambarcaţiuni. Descoperi o pereche de vâsle sub banchetă, le introduse mânerele în suporturile pentru rame şi le afundă paletele în apă. Cu faţa către pupa bărcii şi zărind în fundal complexul iluminat al lui Kang, începu să vâslească din toate puterile, propulsând cu rapiditate mica luntre către mijlocul golfului.

— Până la intrarea în braţul principal al fluviului avem cam un kilometru şi jumătate, aprecie Summer. Poate acolo găsim o navă binevoitoare din marina Sud Coreeană sau una a Pazei de Coastă.

— Eu m-aş mulţumi şi cu un vas comercial aflat în trecere.

— Sigur că da, răspunse Summer. Dacă nu are fulgerul întreprinderilor Kang pictat pe coş.

Uitându-se către linia ţărmului, Dirk detectă brusc o mişcare în depărtări, îşi încordă privirea ca să poată vedea mai bine dincolo de apă şi, când ochii i se focalizară, se încruntă uşor.

— Mă tem că primul vas care o să se ofere să ne preia n-o să fie unul comercial, spuse, strângând vâslele cu mai multă putere.

Santinela de lângă doc se plictisi de revistă şi se hotărî să mai patruleze o dată până la ambarcaţiunile amarate. Un coleg de-al său, din corpul de pază, care se afla pe iahtul lui Kang, era dintr-o provincie învecinată, iar lui îi plăcea să-l sâcâie, referindu-se la lipsa femeilor atrăgătoare din regiunea respectivă. Mergând către doc, nu observă de la bun început că plaja era goală, dar se poticni când păşi pe rampa de urcare. În momentul când se prindea de balustradă ca să-şi regăsească echilibrul, ochii îi căzură pe terenul de alături, descoperind urmele unei bărci care fusese trasă de-a curmezişul plajei. Numai că barca dispăruse.

Încurcată, santinela luă imediat legătura, prin radio, cu centrul

de coordonare al pazei şi, cât ai clipi, doi paznici înarmaţi până-n dinţi se iviră, alergând, din întuneric. După un schimb scurt, dar aprins de cuvinte, apărură mai multe lanterne, ale căror fascicole de lumină galbenă fluturară cu repeziciune, cuprinse de o turbare haotică, îndreptându-se către apă, către stânci şi către înaltul cerului, căutând cu frenezie luntrea dispărută. Dar santinela de la pupa iahtului lui Kang fu cea care îi localiză pe fugari. Luminând apele golfului cu o lanternă marinărească puternică, se opri, cu precizie, asupra micii bărci albe care se legăna peste valuri.

— Nu era momentul să fim sub luminile rampei, înjură Summer când razele lanternei din depărtare căzură peste ei.

Păcăniturile unei puşti de asalt răpăiră pe deasupra apei, acompaniate de şuierul gloanţelor care le trecură, fără să le facă nici un rău, pe deasupra capetelor.

— Lasă-te în jos în barcă, îi porunci Dirk surorii sale în timp ce trăgea mai tare de vâsle. Suntem prea departe ca să ne poată ţinti cu precizie, dar mai e încă posibil să ne nimerească, dacă au noroc.

Mica luntre era la jumătatea golfului, iar Dirk şi Summer ar fi fost o ţintă uşoară pentru un om înarmat aflat pe vedeta rapidă a lui Kang, care ar fi ajuns la ei în câteva secunde. Dirk spera, rugându-se pentru asta în tăcere, ca, în graba de a porni pe urmele lor, nimeni să nu observe parâma de la pupa ambarcaţiunii.

Pe ţărm, unul dintre paznici sărise deja în vedeta verde şi pornise motorul. Trezit de zgomotul împuşcăturilor, Tongju ieşi în goană din cabina sa de pe catamaran şi începu să interogheze pe un ton răstit una dintre santinele.

— Luaţi şalupa rapidă. Omorâţi-i dacă e nevoie, şuieră.

Ceilalţi doi paznici se căţărară în vedetă unul dintre ei tăind parâma de la prova în timp ce sărea la bord. În graba momentului, nici unul dintre ei nu băgă de seamă că cea de la pupa atârna peste bord. Pilotul văzu doar că parâmele de pe babalele docului atârnau libere. Când ambarcaţiunea începu să plutească în derivă, îndepărtându-se de doc, cuplă maneta de viteze şi o împinse până la capăt.

O fracţiune de secundă, şalupa verde dădu să se îndepărteze, apoi se opri, în mod misterios, încremenind. Cu un cârâit, motorul continua să şuiere, bătând apa cu o viteză mare de rotaţie, dar ambarcaţiunea rămase locului, plutind, leneşă, în

voia valurilor. Pilotul derutat trase înapoi maneta de viteze, neştiind care era cauza lipsei de mişcare.

— Idiotule! strigă Tongju, de pe puntea catamaranului, cu o emoţie care nu-l caracteriza. Parâma de la pupa e prinsă în elice. Pune pe cineva să sară peste bord, s-o taie.

Improvizaţia lui Dirk îşi meritase banii. Scufundându-se sub vedetă, înfăşurase parâma de la pupa strâns în jurul elicei şi a axului ei aflat la vedere, împiedicând-o să se rotească liber. Apăsând cu putere pe maneta de viteze, pilotul nu făcuse altceva decât să o încolăcească şi mai strâns, răsucind-o peste şi prin cuplajul arborelui motor, într-o adevărată harababură. Un scafandru ar fi avut nevoie de douăzeci de minute ca să taie şi să extragă frânghia încolăcită împănată în mecanismul de transmisie.

Înţelegând impasul în care se afla vedeta rapidă, Tongju dădu buzna în cabina pilotului catamaranului.

— Porneşte motoarele. Scoate-ne imediat în larg, se răsti.

Pilotul năuc, îmbrăcat într-o pijama de mătase roşie, dădu scurt din cap şi se grăbi către cabina timonei.

La mai bine de un kilometru distanţă, Dirk mârâi, cu inima zbătându-i-se sălbatic, la o nouă lovitura a vâslelor. Muşchii umerilor şi ai braţelor începuseră să-l ardă din cauza extenuantului efort făcut pentru a mări viteza bărcii şi îl dureau până şi cei ai coapselor, cu care împingea în punte. Trupul său obosit îi cerea să slăbească ritmul, dar creierul îl îmboldea să continue să vâslească din toate puterile. Câştigaseră minute preţioase sabotând vedeta, dar oamenii lui Kang încă mai aveau prea multe ambarcaţiuni la dispoziţie.

Puteau auzi, în depărtare, zgomotul profund şi înăbuşit al gazelor de eşapament de la motoarele catamaranului, pornite şi turate.

În timp ce Dirk vâslea într-un ritm susţinut, Summer îl ajuta să găsească drumul către canalul de intrare din capătul îndepărtat al golfului, către care se îndreptau. Complexul şi ambarcaţiunile lui Kang dispărură brusc din vedere când îşi urmară drumul pătrunzând în canalul în formă de S.

— S-ar putea să mai avem la dispoziţie încă cinci minute, spuse Dirk, între două lovituri de vâslă. Eşti pregătită să înoţi din nou?

— Cu astea, nu pot aluneca prin apă exact ca Esther Williams, făcu ea, ridicând cătuşele care i se legănau, agăţate de

încheieturi, dar e sigur că nu-mi mai trebuie încă o doză din ospitalitatea lui Kang.

Îl cunoştea prea bine pe Dirk ca să nu fie nevoie să-l întrebe dacă era gata pentru încă o partidă de înot extenuant. Ştia că, deşi epuizat, fratele ei se descurca în apă ca un peşte. Crescuseră în Hawaii, înotând mereu în valurile calde. Dirk excela în înotul de rezistenţă şi, de obicei, înota, de plăcere, pe o distanţă de cinci mile marine.

— Dacă reuşim să ajungem în canalul principal, s-ar putea să avem o şansă, zise el.

Întunericul se îngroşă după ce trecură de primul cot şi luminile domeniului lui Kang pieriră dincolo de dealurile din jur. Tăcerea nopţii de altfel liniştite nu era spartă decât de zgomotul îndepărtat al celor patru motoare diesel ale catamaranului şi îşi puteau da seama că acesta accelera. Fiind parcă el însuşi o maşină, Dirk mişca ritmic vâslele, afundându-le şi scoţându-le lin din apă, cu gesturi ample, eficiente. Summer avea rolul timonierului, dând indicaţii de fineţe legate de schimbarea cursului, ceea ce îi ajuta să străbată canalul pe cea mai scurtă rută posibilă şi, în acelaşi timp, rostea, cu regularitate, vorbe încurajatoare.

— Ne apropiem de al doilea cot, spuse ea. Virează spre dreapta ta şi-o să ieşim din canal după încă treizeci de metri.

Dirk continuă să vâslească în acelaşi ritm, mai încet din rama stângă la fiecare a treia lovitură, îndreptând prova bărcii către cot şi apoi de-a lungul acestuia. Ţăcănitul ritmic al motoarelor catamaranului se auzea, în spatele lor, tot mai puternic, pe măsură ce ambarcaţiunea rapidă spinteca apele golfului. Deşi braţele îl dureau, Dirk părea să devină tot mai puternic pe măsură ce adversarii lor se apropiau, deplasând mica luntre prin apa liniştită chiar mai repede decât până atunci.

Întunericul de tăciune din jurul lor se înmuie după ce trecură de ultima meandră a canalului, vâslind acum pe întinderea vasta a fluviului Han. De-a lungul orizontului clipeau, ca nişte petece presărate cu stele, luminile satelor împrăştiate pe malurile fluviului şi pe dealuri. Lumile palide erau singurul indiciu legat de lăţimea apei, care era de aproape opt kilometri între cele două maluri. Pe fluviu, traficul era aproape inexistent la acea oră târzie a nopţii. La câţiva kilometri în josul fluviului se afla o mână de mici vase comerciale, amarate pe durata nopţii şi aşteptând să traverseze fluviul, către Seul, în dimineaţa următoare. O dragă

puternic luminată îşi croia drumul în susul fluviului aproape în dreptul lui Dirk şi Summer, dar aflându-se încă la o distanţă de vreo patru mile. În amonte, un vas mic, pe care se zărea un şir de lumini colorate, părea să se deplaseze încet către mijlocul fluviului.

— Mă tem că nu văd nici un taxi nautic trecând pe aici, spuse Summer, cercetând cu privirea orizontul întunecat.

Încercând să vâslească către mijlocul apei, Dirk simţi curentul care îl împingea înspre aval. Curentul fluviului era ajutat de refluxul care îi absorbea apele pe măsură ce se împrăştia printre undele întunecate ale Mării Galbene. Lăsă un moment vâslele, trecând în revistă opţiunile care le stăteau înainte. Vasul de dragare părea ispititor, dar nu puteau ajunge la el decât traversând curentul, ceea ce era aproape imposibil odată ce intrau în apă. Privind în josul fluviului, zări, pe ţărmul opus, un mic pâlc de lumini galbene care clipeau, estompate, în văzduhul jilav.

— Să încercăm să ajungem în satul de acolo, spuse, arătând cu una dintre vâsle în direcţia luminilor aflate la vreo trei kilometri în aval. Dacă înotăm de-a curmezişul fluviului, curentul o să ne ducă destul de aproape.

— E bine oricum, dacă înseamnă să înotăm mai puţin.

Nici unul dintre ei nu ştia că hotarul dintre cele două Coreei trecea prin acea zonă a deltei fluviului Han. Luminile pâlpâitoare din aval nu erau ale unui sat, ci ale unei baze navale militare din Coreea de Nord, în care se afla o garnizoană numeroasă.

Mugetul aspru al catamaranului rapid care ţâşni din canal spulberă toate celelalte planuri pe care le-ar mai fi putut face. Două proiectoare puternice se aprinseră de o parte şi de alta a timonei, măturând cu repeziciune de-a curmezişul apei, încoace şi încolo. Căderea razelor de lumină asupra micii luntri care dădea să traverseze fluviul nu mai era decât o chestiune de secunde.

— E momentul să părăsim scena, zise Dirk, răsucind barca astfel încât prova să fie îndreptată în josul apei.

Summer alunecă repede peste copastie, iar el o urmă după o ezitare de o clipă, azvârlind două veste de salvare afară din luntre şi cât mai departe de ea înainte de a se rostogoli în apă.

— Să înotăm de-a curmezişul şi uşor în susul fluviului, ca să punem o distanţă cât mai mare între noi şi barca în derivă.

— Corect. Numărăm până la treizeci înainte de a ieşi la

suprafaţă, după o gură de aer.

Răpăitul unei mitraliere sfâşie brusc aerul nopţii şi o rafală de gloanţe se înşirui ca un tighel, împroşcând apa la câţiva metri în faţa lor. Unul dintre proiectoare descoperise barca, iar un paznic deschisese focul în timp ce catamaranul gonea către ea.

Dirk şi Summer se scufundară la unison, coborând la o adâncime de un metru şi un sfert înainte de a începe să traverseze fluviul în diagonală. Curentul puternic le dădu senzaţia că înotau pe loc în timp ce se îndreptau spre mijlocul albiei centimetru cu centimetru. Nu puteau spera să se deplaseze spre amonte atâta timp cât forţa curentului le depăşea puterile, dar erau purtaţi în josul apei într-un ritm mai lent decât al ambarcaţiunii în derivă.

Vibraţiile profunde ale motoarelor diesel ale catamaranului se propagau prin apă, aşa că îl puteau simţi apropiindu-se de luntre. Dirk măsură timpul după bătăile inimii şi spera că Summer nu avea să fie despărţită de el în beznă. Înotând, noaptea, în apa întunecoasă, singurul indicator al direcţiei era sensul curentului fluviului. Când ajunse cu numărătoarea aproape de treizeci, se ridica încet către suprafaţă, abia spărgând apa cu o încreţitură.

Chipul lui Summer se ivi deasupra undelor la trei metri distanţă şi Dirk o auzi respirând adânc. Îşi aruncară o scurtă privire unul altuia, uitându-se apoi în urmă, către barcă, traseră iute în piept o gură de aer proaspăt şi se scufundară din nou, propulsându-se cu picioarele în curentul fluviului pentru încă treizeci de secunde.

Privirea rapidă azvârlită de Dirk către luntre era menită să-l liniştească. Catamaranul lui Kang se îndreptase spre ea cu repeziciune, venind din amonte, cu mitralierele trăgând, iar acum se apropia încet, ca să evalueze pagubele. Presupunând că Dirk şi Summer erau încă în barcă, nici unul dintre cei de la bord nu se obosea să se uite de-a latul fluviului. În scurtul timp petrecut în apă, cei doi puseseră deja o sută de metri între ei şi ambarcaţiunea pe care o părăsiseră.

În timp ce catamaranul se apropia de luntrea în derivă, Tongju le ordonă oamenilor săi să înceteze focul. Nu se zărea nici o mişcare a celor doi fugari, pe care se aştepta să-i găsească morţi, răşchiraţi pe fundul bărcii ciuruite de gloanţe. Privind de pe puntea de sus, înjură în sinea sa când ajunseră alături de acesta şi îndreptară un proiector către ea, luminându-i interiorul. Mica luntre era în întregime goală.

— Cercetaţi apa din jur şi linia ţărmului, porunci, cu asprime.

Catamaranul ocoli barca, în timp ce fasciculele luminoase se răsfirau de-a curmezişul fluviului, iar ochii tuturor scrutau încordaţi întunericul. Pe neaşteptate, unul dintre bărbaţii înarmaţi de la provă scoase un strigăt.

— Acolo, în apă, două obiecte! strigă, arătând către prova babord.

Auzindu-l, Tongju dădu aprobator din cap. De data asta s-a zis cu ei, gândi, cu o cruntă satisfacţie.

Capitolul 36

După cea de a patra scufundare, Dirk şi Summer se apropiară unul de celălalt, la suprafaţa apei şi îşi îngăduiră o clipă de odihnă. Croindu-şi drum împotriva curentului, se depărtaseră de luntre cu aproape patru sute de metri.

— Pe moment, putem înota la suprafaţă, spuse Dirk, între două răsuflări adânci. Să avem răbdare să vedem ce pun la cale prietenii noştri.

Summer urmă exemplul fratelui ei şi se răsuci, înotând pe spate, ceea ce îi permitea să urmărească cu privirea catamaranul din depărtare în timp ce continua să se deplaseze de-a curmezişul fluviului. Vasul lui Kang zăbovea lângă luntre, rotindu-şi proiectoarele asupra zonei din imediata sa apropiere. O rafală de gloanţe ţâşni de pe catamaran, care se deplasă brusc în josul fluviului, pe o mică distanţă. Pentru o clipă, focurile de armă răpăiră iarăşi, încetând când ambarcaţiunea se opri.

Tongju se grăbise să deplaseze catamaranul către cele două obiecte observate plutind la suprafaţa apei, privind cu un aer superior în timp ce oamenii săi ciuruiau vestele goale de salvare aruncate de Dirk în apă. Nava rămase în preajma vestelor vreme de câteva minute, aşteptând ca cei doi fugari să iasă la suprafaţă înainte de a-şi relua căutările. Dirk şi Summer se străduiau să înainteze către mijlocul fluviului, urmărind cu privirea catamaranul care începuse să descrie un cerc mai larg în jurul luntrii şi al vestelor de salvare. După fiecare ocol în jurul bărcii încă în derivă, pilotul lărgea cercul, trasând o spirală care continua să se extindă.

— N-o să mai treacă prea multe minute înainte de a ajunge pe direcţia noastră, se lamentă Summer.

Dirk cercetă orizontul apos. Înaintaseră, încet, cu o milă spre mijlocul fluviului, dar abia dacă parcurseseră un sfert din lăţimea albiei late a acestuia. Puteau să se întoarcă, încercând să ajungă pe cel mai apropiat ţărm, dar asta fi însemnat să traverseze traiectoria catamaranului care se apropia. Sau ar fi putut să-şi continue să-şi urmeze planul iniţial de a traversa fluviul către luminile de pe ţărmul opus. Dar oboseala începuse să-i ia în stăpânire pe nesimţite, grăbită de îndelungatele lor perioade de scufundare în apa rece. Înotul pe o distanţă de încă trei mile ar fi

reprezentat o sarcină dificilă, îngreunată de faptul că ar fi trebuit să se scufunde în repetate rânduri ca să se poată feri de vasul lui Kang. Şansele lor de a supravieţui jocului de-a şoarecele şi pisica cu Tongju şi oamenii lui ar fi fost, în cel mai bun caz, incerte.

Dar mai există şi o a treia opţiune. Micul vas cu lumini colorate pe care îl observaseră mai devreme în amonte se apropiase, pe o traiectorie care trecea prin vecinătatea lor, la o distanţă de vreo jumătate de milă. Lui Dirk îi era greu să-l identifice pe întuneric, dar părea să fie un fel de velier construit din lemn. O mică pânză roşie, a cărei formă pătrată putea fi desluşită în lumina albă de pe catarg, era întinsă în apropiere de prova, dar vasul nu părea să se deplaseze cu o viteză mult mai mare decât cea a curentului.

Dirk estimă traiectoria velierului şi mai înotă încă o sută de metri către centrul fluviului, apoi se opri. Summer trecu de el înainte de a realiza că făcuse o pauză.

— Ce s-a-ntâmplat? Trebuie să ne continuăm drumul, şopti ea, după ce înotă înapoi, către el.

Dirk arătă cu capul în josul râului, către catamaran. Vasul lucios descrisese un arc care se arcuia simţitor către mijlocul fluviului în timp ce se rotea înspre aval. Calculă în gând traiectoria iahtului, dacă acesta îşi menţinea cursul circular.

— La următoarea trecere în susul fluviului, o să intrăm în raza lor vizuală, spuse, cu voce scăzută.

Summer îşi putea da seama că avea dreptate. La următoarea buclă, luminile de căutare ar fi strălucit deasupra poziţiei lor. Ca să fie siguri că rămâneau ascunşi, ar fi fost nevoie să stea sub apă vreme de mai multe minute.

Dirk aruncă o scurtă privire în amonte.

— Surioară, cred că e timpul să trecem la planul B.

— Planul B? întrebă ea.

— Da, planul B. Ne ridicăm degetul mare şi începem să facem Autostopul.

Velierul mare, de lemn, înainta scârţâind alene în josul fluviului, pânza de pe arborele trinchet şi micul motor auxiliar propulsându-l cu o viteză care nu o depăşea pe a curentului decât cu exact trei noduri. În timp ce vasul se târa mai aproape, Dirk putu vedea că era o joncă chinezească cu trei catarge, lungă de vreo douăzeci şi cinci de metri. Spre deosebire de cele mai multe veliere uzate din acea parte a lumii, părea să fi fost mai

bine păstrată. Un şir de lanterne colorate, chinezeşti, atârna, cu un aer vesel, de la provă până la pupa, creând o atmosferă sărbătorească. Era construit, în întregime, din lemn scump de tec, iar suprafeţele lustruite păreau să scânteieze sub legănarea lămpilor de deasupra. De undeva, de sub punte, o pereche de difuzoare stereo răspândeau o melodie cântată de o orchestră, pe care Dirk o recunoscu drept o compoziţie a lui Gershwin. Dar, în ciuda atmosferei festive, pe punte nu era nici picior de om.

— Ahoe! Suntem în apă. Ne puteţi ajuta?

Jonca se apropie, fără ca strigătul înăbuşit al lui Dirk să capete vreun răspuns. Îl repetă, având grijă să nu atragă atenţia celor de la bordul catamaranului care îşi completase traiectoria din josul fluviului şi se îndrepta acum către amonte. Dirk înotă mai aproape de jonca aflată în mişcare şi crezu că desluşeşte o mişcare nedefinită la pupa, dar strigătul său de ajutor rămase şi de data asta fără răspuns. Încercă pentru o a treia oară, fără să sesizeze, în timp ce vorbea, că zumzăitul înăbuşit al motorului joncii urcase, în mod sesizabil, cu o notă mai sus.

Coca din lemn auriu de tec începu să alunece pe lângă Dirk şi Summer, dragonul bogat ornamentat, sculptat la prova, privindu-i, maliţios, în timp ce stăteau în apă, la mai puţin de trei metri travers tribord. Jonca plutea aidoma unei fantome în noapte, ciudat de insensibilă la vocile care strigau din fluviu. În timp ce pupa şi etamboul cârmei treceau pe lângă el, Dirk abandonă speranţa de a fi salvaţi de joncă şi se întrebă, furios, dacă pilotul era adormit, beat, sau şi una şi alta.

În timp ce privea către catamaranul care se apropia cu încetineală, fu luat prin surprindere de apa împroşcată pe neaşteptate de un obiect care căzuse alături de capul său. Era o plută portocalie de plastic legată de o parâmă făcută colac, care o remorca de pupa joncii.

— Apuc-o şi ţine-te bine, îşi instrui sora, asigurându-se că Summer strângea parâma cu putere înainte de a o prinde şi el în mâini. Pentru că funia se încorda cu repeziciune, forţa joncii a cărei viteză era mai mare decât a curentului îi afundă, pe moment, sub unde. Cu chipurile pline de apă, fură târâţi de-a lungul suprafeţei fluviului, aidoma unor schiori pe apă căzuţi, care au uitat să dea drumul cablului de remorcare. Dirk începu să se tragă încet în susul parâmei, punându-şi o mână deasupra alteia, pe când picioarele i se zbăteau în urmă. O dată ajuns la pupa înaltă, în unghi obtuz, a joncii, balansa brusc parâma în

poziţie aproape verticală până ce ajunse la balustrada pupei. Din întuneric se ivi o pereche de mâini, care îl înşfăcară de revere şi îl săltară brusc şi cu putere peste bord, aducându-l pe punte.

— Mulţumesc, murmură Dirk, fără să dea prea multă atenţie siluetei înalte din întuneric. Sora mea e încă agăţată de parâmă, spuse, pe nerăsuflate, ridicându-se în picioare şi înşfăcând frânghia care atârna peste balustrada pupei, de care începu să tragă. Bărbatul înalt veni în spatele lui şi i se alătură prinzând strâns parâma şi agăţându-se de ea cu toată greutatea. Împreună, o ridicară pe Summer către balustradă ca pe o plătică prinsă cu harponul, până când trecu peste aceasta şi, plină de apă, căzu grămadă. Un lătrat strident izbucni în partea opusă a punţii şi, cât ai clipi, un mic câine baset, negru cu cafeniu, alergă la Summer şi începu s-o lingă pe faţă.

— E o noapte cam întunecoasă pentru înot, nu credeţi? spuse străinul, în engleză.

— Sunteţi american, făcu Dirk, surprins.

— De când m-am născut în ţara lui Lincoln, veni răspunsul.

Dirk îl privi cu atenţie pe bărbatul de lângă el pentru prima dată. Avea un metru nouăzeci şi doi, fiind aproape de înălţimea lui, deşi cântărea cu zece kilograme bune mai mult. Părul alb, ondulat şi rebel şi barbişonul similar demonstrau că era cu cel puţin patruzeci de ani mai bătrân. Ochii albaştri-verzui ai bărbatului, care, în lumina lampioanelor agăţate, păreau să clipească zburdalnici, îi atinseră o coardă sensibilă. În cele din urmă, decise că avea impresia că priveşte o versiune mai vârstnică a tatălui său.

— Suntem în mare pericol, interveni Summer, ridicându-se în picioare.

Luă micul câine în căuşul mâinii şi îi frecă urechile cu vioiciune, ceea ce îl făcu să dea repede din coadă.

— Vasul nostru de cercetare a fost scufundat de criminalii ăştia, iar acum au de gând să ne ucidă, spuse ea, arătând cu capul în josul fluviului, către catamaranul care se deplasa încet, în cerc, îndreptându-se către ei.

— Am auzit focurile de mitraliera, răspunse bărbatul.

— Sunt în pericol mii de alte vieţi, adaugă Dirk, posomorât.

Omul cu părul alb examina ciudatul cuplu cu atenţie, din cap până-n picioare. Summer, udă leoarcă dar încă elegantă în rochia sfâşiată, de mătase, pentru cocteil, părea o însoţitoare neobişnuită pentru Dirk, jerpelit şi plin de vânătăi în salopeta lui

albastră, zdrenţuită.

Buzele bărbatului se destinseră într-un zâmbet uşor.

— Presupun că trebuie să vă cred. Ar fi mai bine să vă ascundem sub punte până trecem de catamaranul ala. Puteţi sta în cabina lui Mauser.

— Mauser? Câţi oameni sunt la bord? întrebă Dirk.

— Doar eu şi tipul care-ţi sărută sora, răspunse celălalt.

Dirk se întoarse şi-l văzu pe micul baset lingând fericit apa de pe faţa lui Summer.

Proprietarul joncii îi conduse repede dincolo de o uşă şi în josul unui şir de trepte care dădeau într-o cabină luxoasă, decorată cu gust.

— Găsiţi prosoape în baie şi haine uscate în dulap. Iar aici e ceva care o să vă încălzească.

Luă sticla aflată pe o masă de lângă perete şi le turnă fiecăruia câte un pahar din lichidul limpede. Dirk dădu repede peste cap o înghiţitură, savurând aroma amară a lichiorului omogen care avea, fără îndoială, un conţinut ridicat de alcool.

— Soju, spuse bărbatul. O băutură locală, din orez. Serviţi-vă cât timp încerc eu să trec de prietenii voştri din catamaran.

— Vă mulţumim pentru ajutor, răspunse Summer, recunoscătoare. Apropo, numele meu e Summer Pitt, iar el e Dirk, fratele meu.

— Încântat să vă cunosc. Eu mă numesc Clive Cussler. Se întoarse la timona aflată la vedere a joncii şi tura motorul, ciupind acceleraţia ceva mai mult în timp ce îndrepta prova către mijlocul fluviului. Catamaranul se apropie după doar câteva minute, venind din aval, se plasă alături de joncă şi o scăldă într-un potop de lumină. Îşi puse o pălărie conică, ţărănească şi îşi arcui statura înaltă aplecându-se către cârmă.

În lumina orbitoare, putu vedea mai mulţi bărbaţi care îşi îndreptau către el armele automate. În timp ce, venind dinspre travers babord, catamaranul ajunse la doar câţiva centimetri distanţă, vocea unui bărbat nevăzut de pe puntea de navigaţie lătră o întrebare prin sistemul de amplificare al navei. Cussler răspunse scuturând din cap. Un alt ordin reverberă de-a curmezişul punţii, venind de pe catamaran, în vreme ce lumina reflectoarelor năvălea pe joncă. Cussler îşi clătină din nou capul, întrebându-se dacă colacul de frânghie mustind de apă şi perechile de urme încă ude de pe punte puteau fi observate. Preţ de câteva minute lungi, catamaranul rămase neclintit, alături de

joncă, de parcă ar fi vrut s-o abordeze. Apoi, cu o detunătură brusca a motoarelor, se îndepărtă vuind, continuând să cerceteze fluviul mai aproape de mal.

Cussler îşi purtă jonca de-a lungul ultimelor rămăşiţe ale fluviului Han, până când apele acestuia fură înghiţite de Marea Galbenă. Când intră pe ruta navelor de mari dimensiuni şi probabilitatea unei întâlniri cu ruta altui vas se diminua, Cussler apăsă câteva comenzi electronice de pe cârmă. Vinciurile hidraulice începură să zumzăie în timp ce saulele erau întinse şi vergile erau ridicate, întinzând tradiţionalele vele de lugher pătrate şi roşii ale joncilor clasice până în vârful catargului principal şi al artimonului. Cussler dezlegă manual parâmele exterioare de remorcare, apoi oprii micul motor diesel. Vechea joncă sărea acum peste valuri datorită puterii pline de graţie a velelor sale.

— Aveţi o navă frumoasă, spuse Dirk, apărând de sub punte îmbrăcat în blugi şi într-un tricou de polo.

Summer îl urmă, purtând o salopetă prea mare şi o cămaşă de lucru bărbătească.

— Nava comercială chinezească standard, care datează de aproape două mii de ani, răspunse. Asta a fost construită la Shanghai, în 1907, pentru un negustor bogat de ceai. E făcută, în întregime, din lemn dur de tec, numit „Takien Tong”. E extrem de rezistentă şi într-o stare de navigabilitate surprinzător de bună.

— Unde aţi găsit-o? se interesă Summer.

— Un prieten de-al meu a descoperit-o, abandonată pe un şantier naval din Malaiezia şi s-a hotărât să o renoveze. A avut nevoie de şase ani ca să ducă treaba la bun sfârşit. După ce s-a săturat de navigaţia cu vele, i-am dat câteva maşini vechi în schimbul ei. Am plănuit să fac o croazieră în partea asiatică a Pacificului. Am început din Japonia şi am de gând să mă îndrept spre Wellington.

— Navigaţi singur? întrebă Summer.

— Jonca a fost modificată, adăugându-i-se un motor diesel puternic şi sisteme hidraulice de ridicarea a velelor, care sunt legate la un pilot automat computerizat. E un fleac s-o manevrezi şi, de fapt, poate naviga singură.

— Aveţi la bord un telefon prin satelit? întrebă Dirk.

— Mă tem că nu. Un radio care face legătura cu uscatul e cel mai bun lucru pe care vi-l pot oferi. N-am vrut să fiu deranjat de

telefoane şi de mesaje trimise prin internet în timpul croazierei.

— E de-nţeles. Încotro vă îndreptaţi şi, de fapt, unde ne aflăm acum? zise el.

Scoase o hartă de navigaţie maritimă şi o aşeză sub lumina slabă a consolei timonei.

— Intrăm în Marea Galbenă la aproximativ şaizeci şi cinci de kilometri de Seul. Să înţeleg că nu sunteţi interesaţi să rămâneţi la bord până la Wellington? zâmbi el, plimbându-şi degetul arătător de-a lungul hărţii. Ce ziceţi de Inchon? continuă, bătând cu degetul în hartă. Pot să vă las acolo peste circa opt ore. Cred că undeva, în apropiere, există o bază a Aviaţiei Militare a Statelor Unite.

— Ar fi grozav. E bine oriunde putem găsii un telefon ca să intrăm în legătură cu cineva de la sediul NUMA.

— NUMA, spuse, meditând asupra cuvântului. Nu cumva sunteţi de pe nava NUMA care s-a scufundat la sud-vest de Japonia?

— *Sea Rover.* Da, de pe ea suntem. Cum de ştiţi asta? întrebă Summer.

— Din toate emisiunile CNN-ului. I-am văzut luându-i un interviu căpitanului. Povestea cum a fost salvat echipajul de un cargobot japonez după ce a avut loc o explozie în sala maşinilor.

Dirk şi Summer se uitară lung unul la altul, nevenindu-le să creadă.

— Căpitanul Morgan şi echipajul sunt în viaţă? se pomeni ea vorbind, în cele din urmă.

— Da, ăsta-i numele tipului. Cred că a spus că întreg echipajul a fost salvat.

Summer îi povesti despre atacul asupra vasului, despre răpirea de către oamenii lui Kang şi despre incertitudinea lor în ceea ce privea soarta membrilor echipajului.

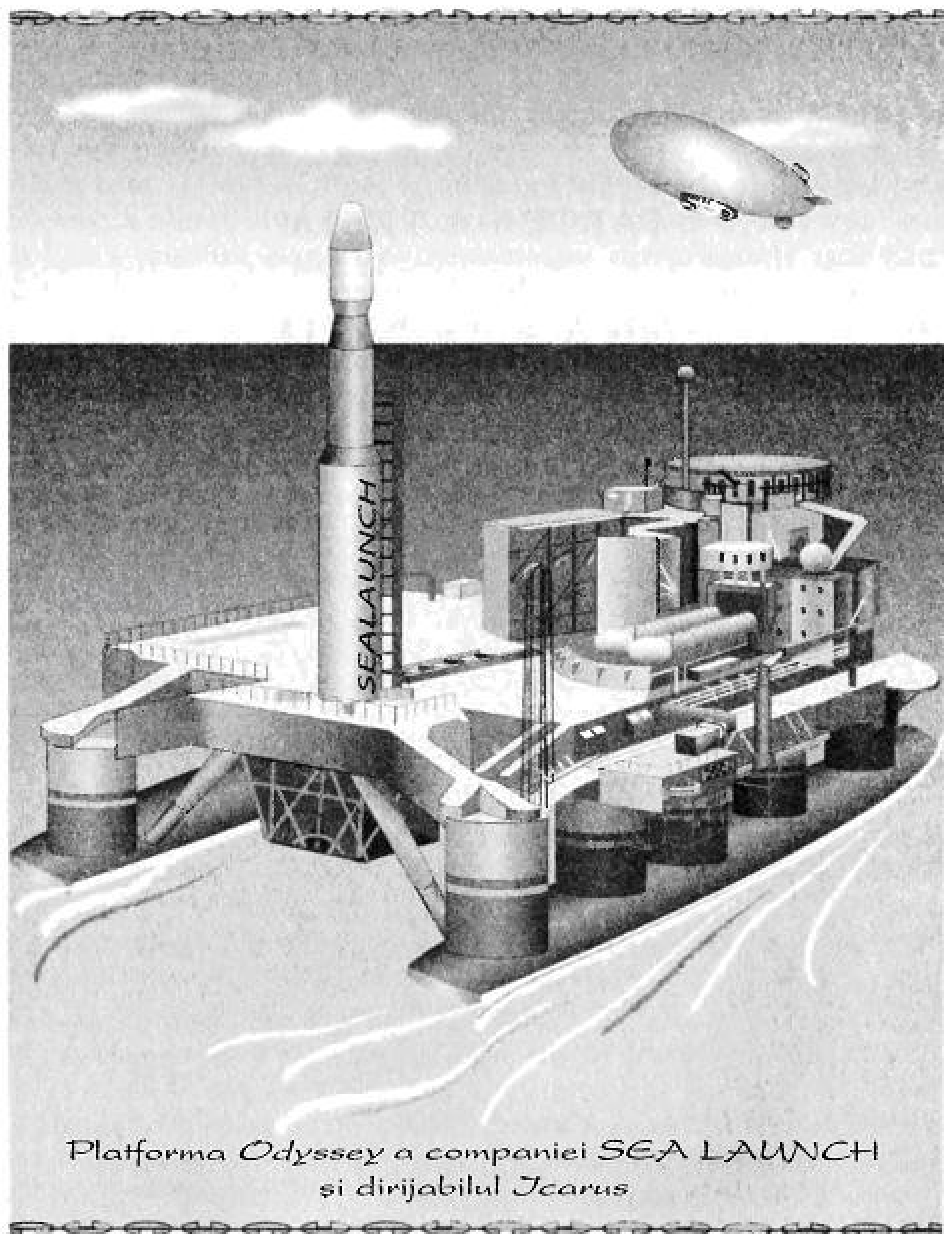
— Presupun că sunt destul de mulţi cei care vă caută, zise Cussler… Acum vă aflaţi în siguranţă. În cambuză găsiţi nişte sandviciuri şi bere. Ce-ar fi să luaţi o îmbucătură şi să vă odihniţi? Vă trezesc când ajungem la Inchon.

— Mulţumesc. Accept oferta asta, răspunse Summer înainte de a coborî sub punte.

Dirk mai zăbovi o clipă, stând lângă balustradă şi privind prima scânteiere a răsăritului, care se străduia să coloreze orizontul estic. În timp ce medita asupra evenimentelor din ultimele trei zile, o hotărâre neînduplecată puse stăpânire pe

trupul său extenuat. Printr-un fel de miracol, echipajul de pe *Sea Rover* supravieţuise scufundării navei de cercetare NUMA. Dar Kang avea totuşi mâinile pătate de sânge, iar miza se mărise acum în mod dramatic. Dacă ceea ce le spusese Kang era adevărat, atunci milioane de vieţi erau în pericol. Ştia că dementul trebuia oprit şi încă repede.

PARTEA A TREIA: SEA LAUNCH

Platforma *Odyssey* a companiei SEA LAUNCH
și dirijabilul *Icarus*

Capitolul 37

16 IUNIE 2007
LONG BEACH, CALIFORNIA

Cu toate că era una dintre dimineţile reci şi umede din sudul Californiei, Danny Stamp îşi putea simţi sudoarea începând să i se prelingă pe la subţiori. Inginerul veteran era tot atât de agitat ca un adolescent aflat în aşteptarea primei partide de sex în noaptea balului de absolvire. Dar, aşa cum puteau afirma toţi cei care îl cunoşteau, se simţea astfel de fiecare dată când bebeluşul lui se punea în mişcare.

Nu era vorba de un prunc înfăşurat în scutece, bebeluşul lui din ziua aceea fiind o rachetă Zenit-3SL de şaizeci şi cinci de metri aflată în plin proces de transfer pe platforma de lansare. Şeful rotofei şi cu un început de chelie al vehiculului de lansare se uita cu un scop bine definit peste balustrada suprastructurii unei nave enorme în timp ce racheta de nouăzeci de milioane de dolari de care era răspunzător intra încet în câmpul vizual de sub picioarele sale. Pe când imensul cilindru alb se rostogolea încet, ieşind din locaşul său din furcă părând un miriapod, ochii lui Stamp erau atraşi de literele mari, albastre, pictate pe carcasa rachetei, care alcătuiau cuvântul SEA LAUNCH.

Fondată în anii nouăzeci, Sea Launch era o societate internaţională pe acţiuni înfiinţată pentru a oferi servicii de lansare a rachetelor, în special pentru operatorii de telecomunicaţii prin satelit. Primul fondator fusese gigantul aerospaţial american Boeing, care se angajase să se ocupe atât de operaţiunea de lansare, cât şi de integrarea satelitului propriu-zis al clientului în carcasa rachetei. Transformând săbiile în ruble, două companii ruseşti se alăturaseră consorţiului furnizând rachetele folosite în prezent, sau „vehiculele de lansare”, aşa cum li se spune de obicei. Foste rachete militare care transportaseră cândva focoase nucleare, Zenit-urile erau vehicule testate şi considerate corespunzătoare, cât se poate de potrivite pentru utilizarea în scopuri comerciale. Dar o firmă norvegiană, Kvaerner, fusese cea care adusese probabil cel mai ieşit din comun activ al societăţii. Pornind de la o platformă petrolieră uzată din Marea Nordului, firma din Oslo construise o

platformă plutitoare autopropulsată pentru lansare, care putea fi amplasată aproape în orice loc de pe oceanele planetei.

Deşi ultima caracteristică părea tentantă, practica spune că pe glob există o singură zonă din care merită să se facă lansările, aceasta fiind aceea ecuatorială. Pentru un satelit geostaţionar, care rămâne pe o poziţie relativ fixă, urmărind rotaţia pământului, nu există nici o cale mai scurtă către orbită decât aceea care porneşte de la ecuator. Reducerea cantităţii de combustibil consumat pentru amplasare permite transportul unui satelit ale cărui componente utile au o greutate mai mare. Căutând să obţină profitul maxim de pe urma investiţiei lor de mai multe milioane de dolari, deţinătorii sateliţilor pot astfel să mărească volumul acestora sau să adauge combustibil pentru operaţiuni suplimentare ca să le prelungească durata de funcţionare. Înglobarea sateliţilor într-un vehicul de lansare la Long Beach şi apoi transportul pe mare al rachetei până la ecuator, pentru lansare, se transformase dintr-o idee intrigantă într-un model de afacere eficientă în jocul cu miză şi risc mare al operaţiunilor comerciale spaţiale.

Un radio Motorola portabil, prins de centura lui Stamp, cotcodăci pe neaşteptate, printre paraziţi.

— Extragerea completă. Gata pentru cuplarea la macara, zbieră vocea nevăzută.

Stamp se opri şi studie racheta Zenit, care se înălţa deasupra provei navei precum acul unei viespi. Făcând o demonstraţie de flexibilitate, echipa Sea Launch asamblase efectiv racheta şi părţile sale utile în interiorul unei nave comandă specială, numita *Sea Launch Commander.* Cunoscut în mod oficial sub numele de „Nava de Asamblare şi Comandă”, vasul proiectat ca un cargobot de o sută şi optzeci de metri era dotat cu nenumărate terminale de computer pe puntea superioară şi cu un centru de comandă al operaţiunilor de pe toată durata misiunii, care coordona, în întregime, lansarea de pe ocean. Pe puntea de jos se afla un compartiment cavernos de asamblare, care adăpostea componentele rachetei Zenit.

Acolo, o armată de ingineri şi de tehnicieni în halate albe montau laolaltă, în poziţie orizontală, secţiunile rachetei ruseşti segmentate, folosind sistemul de şine care se întindea aproape pe toată lungimea navei. Asamblarea o dată terminată, satelitul care făcea obiectul misiunii era încapsulat în învelişul aerodinamic al secţiunii superioare utile, apoi întregul vehicul de

lansare era rostogolit, cu viteza melcului, în afara pupei lui *Sea Launch Commander.*

— Începeţi operaţiunea de cuplare. Când sunteţi gata, efectuaţi transferul, rosti Stamp în emiţătorul radio, cu un uşor accent din Midwest.

Îşi ridică ochii către imensul sistem de macarale construit la marginea impozantei platforme de lansare. Mai multe cabluri groase erau atârnate de două grinzi oblice cu zăbrele, în forma de M, care ieşeau în afara uneia dintre extremităţi. Platforma plutitoare, botezată *Odyssey,* fusese poziţionată exact la pupa lui *Sea Launch Commander*, astfel încât sistemul său de ridicare atârna exact deasupra rachetei culcate. Cablurile vinciului fură coborâte în mod silenţios către vehiculul de lansare, unde echipe de mecanici cu căşti de protecţie ataşară cablurile de o serie de chingi şi puncte de ridicare situate pe toată lungimea rachetei.

— *Sea Launch Commander*, aici *Odyssey,* trâmbiţă o altă voce prin staţia radio a lui Stamp. Suntem gata pentru transbordarea vehiculului de lansare.

Stamp dădu din cap către bărbatul scund de lângă el, un bărbos pe nume Christiano, care era căpitanul navei *Sea Launch Commander*. Acesta vorbi în propriul radio.

— Aici *Commander*. Începeţi transbordarea oricând doriţi. Noroc, *Odyssey.*

Câteva secunde mai târziu, cablurile se întinseră şi vehiculul orizontal fu ridicat încet din suportul său. Stamp îşi ţinu respiraţia în timp ce racheta Zenit fu înălţată sus, în aer, ajungând să fie suspendată cu mult deasupra punţilor de pe *Commander*. Racheta fără combustibil avea doar o mică parte din greutatea sa din timpul lansării, aşa că operaţiunea era asemănătoare cu ridicarea unei cutii goale de bere. Dar Stamp nu putea să nu fie nervos în timp ce privea imensa rachetă legănându-se la mare înălţime deasupra capului său.

După o ridicare chinuitor de înceată până la partea superioară a platformei de lansare, echipa de operatori ai macaralei activă vinciul mobil şi vehiculul fu tras, în poziţie orizontală, într-un hangar climatizat de control de pe puntea superioară a lui Odyssey. O dată ce vârful său trecu de uşile hangarului, întreaga rachetă fu lăsată, cu grijă, pe un suport cu roţi. Când platforma plutitoare avea să ajungă la locul stabilit, mecanismul suportului urma să rostogolească racheta afară din hangar, înclinând-o şi ridicând-o în poziţia verticală de lansare.

— Vehiculul de lansare a fost asigurat. Bine lucrat, domnilor. Diseară, berea va fi în contul meu. *Odyssey* terminat.

Stamp se relaxă văzând cu ochii şi pe faţă i se aşternu un zâmbet larg.

— Floare la ureche, îi spuse lui Christiano, de parcă rezultatul operaţiunii n-ar fi fost niciodată pus la îndoială.

— Se pare că, până la urmă, o să respectăm data lansării, stabilită peste şaptesprezece zile, răspunse Christiano, urmărind cu privirea suportul gol al vehiculului de lansare, care aluneca înapoi, în hangarul de pe puntea inferioară. Prognoza meteo pe termen lung continuă să fie favorabilă. *Odyssey* poate pleca peste patru zile, după verificările finale şi după alimentare, iar noi o s-o urmăm, cu *Commander*, peste încă patruzeci şi opt de ore, când toate piesele de schimb suplimentare şi toate proviziile vor fi la bord, o s-o ajungem, cu uşurinţă, înainte de sosirea la locul lansării.

— Şi asta-i o treabă bună, făcu Stamp, uşurat. În contractul cu beneficiarul există o clauză de daune-interese de-a dreptul ucigătoare în cazul în care întârziem lansarea.

— Nimeni n-ar fi avut cum să prevadă că greva docherilor o să întârzie cu cincisprezece zile recepţia componentelor rachetei Zenit, spuse Christiano, clătinând din cap.

— Echipa care s-a ocupat de vehiculul de lansare a făcut o treabă al dracului de bună recuperând timpul pierdut. Nu sunt nerăbdător să văd care e costul orelor suplimentare, dar cred că au stabilit un record în ceea ce priveşte timpul de asamblare şi înglobare. Chiar şi ţinând cont de dorinţa clientului nostru paranoic de a ascunde de toată lumea încărcătura utilă a rachetei.

— Ce e atât de extraordinar de secret la un satelit de televiziune?

— Întreabă-mă să te-ntreb, zise Stamp, ridicând din umeri. Presupun că e vorba de o reticenţă tipic asiatică. Pentru mine, întreaga operaţiune e lipsită de sens. Au un satelit relativ uşor, pe care l-ar fi putut lansa cu uşurinţă cu o rachetă chinezească Long March, pentru vreo două milioane de dolari mai puţin decât costul serviciilor noastre.

— Anxietatea faţă de chinezi nu e un sentiment neobişnuit în Extremul Orient.

— E adevărat, dar, de obicei, nu e luată în seamă când vine vorba de dolari şi de cenţi. Poate că e din cauza preşedintelui

firmei de telecomunicaţii. Se pare că e un adevărat nonconformist.

— Deţine compania în întregime, nu-i aşa? întrebă Christiano, cu ochii cercetând văzduhul în timp ce se străduia să-şi aducă aminte.

— Da, răspunse Stamp. Dae-jong Kang e un tip bogat şi puternic.

Kang se lăsă pe spătarul fotoliului moale, de piele, din biroul ui lambrisat cu lemn de vişin şi asculta cu atenţie raportul tehnic prezentat de doi ingineri din uzina sa din Inchon. Tongju şedea, tăcut, în fundul încăperii, ochii săi întunecaţi studiindu-i pe cei doi într-un mod ieşit din comun. Unul dintre aceştia, un bărbat zvelt, neîngrijit, cu ochelari şi o chelie avansată, i se adresă lui Kang cu voce tăioasă.

— Aşa cum ştiţi, satelitul Koreasat 2 a fost livrat, cu trei săptămâni în urmă, companiei care se ocupă de lansare, care l-a încapsulat în sarcina utilă de lansare, adică în secţiunea conică din vârful rachetei Zenit. De atunci, întregul vehicul de lansare a fost încărcat pe o platformă autopropulsată, care se pregăteşte de plecare către Ecuator.

— Nu s-a neglijat nimic din ceea ce priveşte securitatea? întrebă Kang, aruncându-i lui Tongju o privire de gheaţă.

Inginerul scutură din cap.

— Am avut o echipă proprie de pază, care a protejat satelitul douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Echipajul de la Sea Launch nu are nici o bănuială. Judecând după aspectul exterior, satelitul este destinat transmisiilor televizate. Acum, când e ascuns în carcasa rachetei, sunt foarte puţine şanse să apară suspiciuni.

Inginerul sorbi o înghiţitură de cafea dintr-o ceaşcă prea plină, vărsând câţiva stropi din lichidul fierbinte pe mâneca hainei sale sport, ponosită şi mototolită. Petele cafenii se potriveau cu cele de acelaşi gen de pe cravată.

— Dispozitivul cu aerosoli… a fost verificat şi e operaţional? întrebă Kang.

— Da. Aşa cum ştiţi, am făcut câteva modificări faţă de modelul la scară redusă folosit în insulele Aleutine. Nu mai există doi agenţi, pentru că amestecul pe bază de cianură a fost eliminat. În plus, sistemul a fost reproiectat, fiind dotat cu proiectile detaşabile, ceea ce ne va permite să încărcăm sarcina

utilă, constând din agentul bacteriologic, cu doar câteva ore înaintea lansării. După cum s-ar putea să vă reamintiţi, modelul folosit pentru testul din Aleutine conţinea mai puţin de cinci kilograme de amestec biochimic, în timp ce satelitul va lansa, după hidrogenare, trei sute douăzeci de kilograme de agent himera. Înainte ca satelitul să fie încapsulat cu ajutorul instalaţiilor de la Sea Launch, am făcut, la o oră târzie din noapte, un ultim test, în condiţii de securitate maximă. Rezultatele au fost perfecte. Suntem convinşi că sistemul de aerosoli va acţiona asupra ţintei conform proiectului.

— Nu mă aştept ca echipamentele noastre să dea rateuri, declară Kang.

— Operaţiunea de lansare va fi faza cea mai importantă a misiunii, continua inginerul cu vocea tăioasă. Lee-Wook, am intrat în posesia informaţiilor referitoare la comanda şi controlul operaţiunii, pentru a putea trece la o lansare independentă?

Al doilea inginer, un bărbat mai tânăr, cu părul unsuros şi nasul lătăreţ, era evident intimidat de prezenţa lui Kang.

— Procedura de lansare are două componente de bază, răspunse Lee-Wook, bâlbâindu-se uşor. Prima este poziţionarea şi stabilizarea platformei plutitoare de lansare, apoi urmează ridicarea, alimentarea şi pregătirea pentru lansare a rachetei. Am obţinut procedurile operaţionale folosite de Sea Launch pentru realizarea acestor paşi, pe care echipa noastră le-a trecut în revistă şi le-a exersat în întregime, spuse, neglijând să menţioneze mitele în bani gheaţă care fuseseră necesare. În plus, am obţinut serviciile a doi ucraineni specialişti în lansări, foşti angajaţi la Yuzhnoye, uzina producătoare a rachetelor Zenit. Ne vor ajuta în ceea ce priveşte stabilirea traiectoriei şi evaluarea cantităţii de combustibil şi ne vor sta la dispoziţie, fiind pregătiţi să ne asiste în timpul pregătirii automatizate a lansării.

— Da, sunt conştient că a fost nevoie de o momeală ca să-i atragem, spuse Kang, dezgustat. Cred că ruşii i-ar putea învăţa pe vestici unul sau două lucruri despre jecmănirea capitalistă.

Lee-Wook ignoră comentariul şi continuă să vorbească, reuşind în sfârşit să-şi ţină bâlbâiala sub control.

— A doua componentă fundamentală este reprezentată de iniţierea efectivă a lansării şi de controlul zborului. În timpul unei lansări obişnuite, de pe ocean, nava de asamblare şi comandă de la Sea Launch conduce aceste operaţiuni. În cazul nostru, sarcina îi va reveni lui *Baekje.* Am reutilat nava cu echipamentele de

comunicare şi cu computere necesare pentru a se ocupa de lansare şi de coordonarea zborului, spuse Lee-Wook, cu vocea aproape redusă la o şoaptă. Ultimele noastre date de intrare au fost reprezentate de softul care monitorizează, stabileşte traiectoria şi conduce vehiculul de lansare. În prezent, lansarea de pe o platformă plutitoare este un proces extrem de automatizat, aşa că softul are un rol important. Există câteva milioane de linii de program care se ocupă de lansare, de telemetrie şi de deplasare.

— Am recreat softurile necesare pentru finalizarea misiunii?

— Ar fi fost nevoie de mai multe luni de zile ca să alcătuim şi să testăm un soft propriu. Avem noroc fiindcă toate aceste programe sunt incluse în bazele de date de pe nava de asamblare şi comandă. În calitate de client care posedă încărcătura utilă, echipa noastră a avut acces aproape nelimitat pe vas în ultimele trei săptămâni, de când satelitul Koreasat 2 a fost încorporat în vehiculul de lansare. O dată ajunşi la bord, inginerilor noştri de sistem li s-a părut relativ uşor să pătrundă în principalele calculatoare ale navei şi să obţină softurile. Am descărcat copii ale acestora chiar sub nasul experţilor lor în computere şi, după o perioadă de patru zile, am transmis programul, prin satelit, direct de pe nava de la Sea Launch în laboratorul nostru din Inchon.

— Dar mi s-a spus că *Baekje*, sau *Koguryo*, cum se numeşte acum, a părăsit ieri portul.

— Am transferat deja o parte a programului în computerele navei şi vom descărca restul prin satelit, în timpul deplasării.

— Şi aţi determinat traiectoria optimă de zbor pentru ca suprafaţa de împrăştiere a agentului să fie maximă?

— Teoretic, îl putem lansa pe o arie extinsă până la patru mii de kilometri depărtare de ţintă; totuşi, probabilitatea de a ţinti cu precizie este foarte mică. Nu există sistem de ghidare pentru încărcăturile cu destinaţie suborbitală, aşa că ne bazăm pe vânt şi pe forţa şi poziţia de lansare pentru a atinge zona vizată. Ţinând cont de condiţiile normale de vânt din Pacific, inginerii noştri ucraineni au stabilit că poziţionarea platformei pe o rază de aproximativ patru sute de kilometri ar conduce la o precizie maximă a lansării. Făcând reglajele corespunzătoare condiţiilor atmosferice din momentul lansării, ne putem aştepta ca încărcătura să atingă pământul în interiorul unui cerc cu raza de cinci kilometri în jurul ţintei.

— Dar aerosolii vor fi activaţi cu mult timp înainte de asta, interveni primul inginer.

— Corect. Aerosolii, sau încărcătura utilă, se vor activa la o altitudine de şase mii de metri. Asta se va întâmpla aproape imediat după ce secţiunea conică din vârful carenajului se va desprinde în timpul zborului. În timpul coborârii, încărcătura se va împrăştia pe o arie de aproape opt kilometri pentru fiecare kilometru parcurs pe verticală. Astfel, o dâră de agent activat se va disipa pe lungimea unui coridor de patruzeci şi opt de kilometri.

— Aş fi preferat ca lansarea să nu aibă loc atât de aproape de continentul american, spuse Kang, încruntându-se, dar, dacă îndeplinirea cu precizie a misiunii o cere, atunci aşa să fie. Traiectoria de zbor va fi determinată de arderea combustibilului rachetei?

— Cu mare precizie. Zenit-3SL este o rachetă cu trei trepte proiectată pentru a plasa pe orbită o sarcină utilă de mare greutate. Dar noi avem nevoie de o altitudine maximă de mai puţin de cincizeci de kilometri, aşa că nu vom alimenta cu combustibil a doua şi a treia treaptă, ci doar pe prima, într-o mică măsură. Putem încheia arderea în orice moment, dar vom programa ca asta să se întâmple după doar ceva mai mult de un minut de zbor. În timp ce vehiculul de lansare se va deplasa către est, de-a lungul coastei, vom iniţia separarea secţiunii utile de cele auxiliare, apoi vom îndepărta carcasa încărcăturii. Falsul satelit va lansa aerosolii în mod automat şi va împrăştia agentul înainte de impact.

— Avem certitudinea că sistemul antirachetă american nu reprezintă nici un risc?

— Sistemul antibalistic american e încă în faşă. E echipat pentru a contracara rachetele balistice intercontinentale lansate de la mii de kilometri depărtare. Nu vor avea timp să reacţioneze. Şi, chiar dacă o vor face, rachetele lor de interceptare vor sosi după iniţierea separării. În cel mai bun caz, vor distruge componente auxiliare ale rachetei, ceea ce nu va reprezenta un pericol. Nu, domnule, încărcătura o dată lansată, nimic nu o va putea opri să ajungă la destinaţie.

— Mă aştept ca numărătoarea inversă să înceapă în timp ce liderii G8 se vor afla în zona ţintă, declară Kang, fără ocolişuri.

— Dacă starea vremii o va permite, am programat ca lansarea să coincidă cu pre-summit-ul din Los Angeles, spuse inginerul,

agitându-se.

— Să înţeleg că o să urmăriţi desfăşurarea evenimentelor din Inchon?

— Laboratorul de telecomunicaţii este permanent în legătură cu *Koguryo*, aşa că vom monitoriza lansarea în direct. Bineînţeles că le vom da sfaturi celor de la bord pe toată durata pregătirii din timpul numărătorii inverse. Pot spera că veţi avea posibilitatea să asistaţi alături de noi la lansare?

Kang dădu din cap.

— În măsura în care orarul meu mi-o va permite. Aţi făcut o treabă excepţională. Încheiaţi misiunea cu succes şi veţi primi cele mai înalte onoruri din partea Comitetului Central al Partidului.

Dădu din nou din cap, dându-le de înţeles că scurta lor întâlnire se încheiase. Cei doi ingineri schimbară o privire, apoi se înclinară în faţa lui Kang şi părăsiră încăperea în tăcere. Tongju se ridică de pe scaunul său, venind în faţa imensului birou din lemn de mahon.

— Grupul tău de asalt e pe poziţie? îl întrebă Kang pe imperturbabilul ucigaş din slujba sa.

— Da, a rămas în Inchon, la bordul navei. Cu permisiunea dumneavoastră, am aranjat ca un avion cu reacţie al companiei să mă ducă pe un mic aerodrom japonez abandonat din insulele Ogasawara, unde mă voi realătura vasului în vederea trecerii la acţiune.

— Da, sper că tu o să conduci atacul. Kang tăcu o clipă. Am parcurs un drum prea lung străduindu-ne să punem în practică cacealmaua pe care am plănuit-o ca să riscăm să dăm greş tocmai acum, spuse, cu asprime. Te consider responsabil pentru menţinerea secretului asupra operaţiunii.

— Cei doi americani… s-au înecat, cu siguranţă, în fluviu, răspunse Tongju, pe un ton confidenţial, înţelegând aluzia lui Kang.

— Chiar dacă au reuşit cumva să supravieţuiască, ştiu şi pot dovedi prea puţine. Dificultatea constă în menţinerea confuziei după succesul misiunii. Japonezii trebuie să apară ca fiind vinovaţii, fără nici o altă alternativă.

— După ce lovitura va fi dată, singura dovadă fizică se va afla la bordul lui *Koguryo*.

— Exact. De asta trebuie să distrugi nava după lansare, spuse Kang, pe tonul cu care ar fi cerut un şerveţel la un cocteil.

Tongju înălţă o sprinceană.

— Grupul meu de asalt o să se afle pe navă, ca şi numeroşii dumneavoastră specialişti în telecomunicaţiile prin satelit? se interesă.

— Din păcate, oamenii tăi sunt sacrificabili. Iar eu m-am asigurat că cei mai buni dintre inginerii mei rămân la Inchon în timpul operaţiunii. Aşa trebuie să fie, Tongju, spuse Kang, dând o rară dovadă de empatie.

— Se va face.

— Ai aici nişte coordonate, zise Kang, întinzându-i un plic peste masă. Unul dintre cargoboturile mele care se îndreaptă spre Chile o să te aştepte în locul respectiv. Lansarea o dată iniţiată, cere-i căpitanului să-l ducă pe *Koguryo* în raza vizuală a cargoului şi să-l sabordeze. Ia-l cu tine pe căpitan şi încă doi, trei oameni, dacă doreşti şi vedeţi cum ajungeţi pe nava comercială. *Koguryo* nu trebuie să fie capturat, sub nici o formă, cu echipajul la bord.

Tongju dădu din cap în tăcere, acceptând însărcinarea de a comite o crimă în masă fără nici un comentariu.

— Succes, spuse Kang, ridicându-se şi conducându-l până la uşă. Patria noastră se bizuie pe tine.

După plecarea celuilalt, se întoarse la biroul său şi rămase cu ochii pironiţi în tavan vreme îndelungată. Angrenajul se pusese în mişcare. Nu mai putea face nimic altceva decât să aştepte rezultatele, în cele din urmă, scoase un dosar cu situaţii financiare şi începu să calculeze, metodic, profitul la care se putea aştepta în trimestrul următor.

Capitolul 38

Summit-ul G8 e un forum care a fost creat, în 1975, de către fostul preşedinte francez Valery Giscard d'Estaine. Conceput ca o conferinţă a şefilor celor mai importante naţiuni industrializate, strânşi laolaltă ca să discute problemele economice globale ale momentului, summit-ul e o adunare restrânsă, la care participă, în exclusivitate, conducătorii statelor. Nu este admis nici un consilier şi nici un membru al staff-ului, ci doar cei mai importanţi lideri ai ţărilor lumii, adunaţi, o dată pe an, într-un cadru intim şi neprotocolar. Deşi întrunirile rareori mai au şi alte rezultate decât o apreciată şedinţă fotografică, agenda de lucru s-a extins dincolo de probleme globale ale economiei, incluzându-le pe cele legate de sănătate, de mediu şi de combaterea terorismului.

După votarea recentă a unui pachet legislativ major referitor la încălzirea globală, preşedintele Statelor Unite era nerăbdător să promoveze iniţiativele sale legate de protecţia mediului înconjurător pe scena mondială, în calitate de amfitrion al summit-ului următor. Urmând tradiţia instaurată de gazdele recente ale întrunirii, preşedintele Ward alese, ca loc de desfăşurare, decorul pitoresc şi liniştit al Parcului Naţional Yosemite. Ştia că amplasarea într-un loc îndepărtat avea să împiedice obişnuita îmbulzeala a protestatarilor din oraşe. Dar, plecându-se, în ciuda caracterului său, în faţa dragostei faţă de Hollywood a lumii întregi, fusese de acord să găzduiască o recepţie care preceda summit-ul cu o zi într-un hotel şic din Beverly Hills, unde urma să fie prezentă obişnuita mulţime de actori de mâna-ntâi şi de moguli ai industriei cinematografice. Şi, ceea ce nu era deloc surprinzător, invitaţia fusese acceptată de fiecare dintre conducătorii Japoniei, Italiei, Franţei, Germaniei, Rusiei, Canadei şi Marii Britanii, rândurile membrilor din G8 fiind astfel complete.

Ceea ce nu ştiau preşedintele şi consilierii săi pe probleme de securitate era faptul că recepţia G8 din Beverly Hills era centrul exploziei pentru încărcătura rachetei lui Kang.

Acesta era conştient că vremea nefavorabilă, problemele mecanice neprevăzute şi o mie şi unul de alte lucruri puteau da orarul peste cap. Dar misiunea era stabilită. Dacă dădea o lovitură încununată de succes în timpul reuniunii celor mai

importanţi conducători ai lumii libere, dimensiunile şocului urmau să fie incalculabile. Chiar şi fără să fi fost afectaţi liderii adunaţi din G8, teroarea generată de atacul pus la cale ar fi zguduit lumea.

Pornind dintr-o poziţie nevăzută din Pacific şi trasând un arc pe bolta cerului, distribuitorul de aerosoli ar fi fost programat pentru a fi activat în timp ce încărcătura traversa zona de coastă. Începând să fie pusă în libertate deasupra litoralului din Santa Monica, încărcătura şi-ar fi aruncat agentul mortal pe o traiectorie care traversa nordul Los Angeles-ului prelungindu-se deasupra vilelor din Beverly Hills, a studiourilor cinematografice din Hollywood şi până dincolo de periferiile din Glendale şi Pasadena. Trecând peste stadionul Rose Bowl, proiectilele cu agent viral s-ar fi secătuit, în cele din urmă, iar carcasele goale s-ar fi prăbuşit către un punct necunoscut de impact, situat undeva, în munţii San Gabriel.

Ceaţa rarefiată care s-ar fi lăsat asupra pământului ar fi fost inofensivă pentru oamenii de pe străzi. Totuşi, de-a lungul următoarelor douăzeci şi patru de ore, viruşii împrăştiaţi ar fi rămas în viaţă, fiind extrem de contagioşi, chiar şi în concentraţia aceea scăzută. În îmbulzeala şi agitaţia de pe principalul traseu turistic din L.A., viruşii invizibili s-ar fi agăţat de victimele care nu bănuiau nimic, fără să facă deosebire între bărbaţi, femei şi copii. Revigoraţi de gazdele lor vii, viruşii şi-ar fi lansat în tăcere atacul asupra celulelor. Precum în cazul unei bombe silenţioase, cu ceas, nu ar fi existat nici un fel de indicii sau simptome iniţiale ale maladiei în timpul următoarelor două săptămâni, pe durata perioadei de incubaţie. Apoi, cumplita oroare ar fi lovit pe neaşteptate.

La început, s-ar fi părut că un mic şuvoi de oameni se îndreaptă, împleticindu-se, către cabinetele medicale, plângându-se de febră şi de dureri musculare. Numărul acestora ar fi crescut cu repeziciune, umplând curând secţiile de urgenţă ale spitalelor din întreg ţinutul Los Angeles. Pentru că boala fusese eradicată de mai bine de treizeci de ani, medicii ar fi identificat vinovatul cu încetineală. O dată ce, în sfârşit, ar fi fost pus diagnosticul de variolă şi s-ar fi realizat care era extinderea epidemiei, ar fi început iadul. Presa înnebunită ar fi răspândit isteria, în timp ce ar fi fost diagnosticate tot mai multe cazuri. În spitalele din zonă s-ar fi îmbulzit mii de oameni, pentru că fiecare ipohondru care ar fi avut o durere de cap sau căruia i-ar fi

crescut febra s-ar fi grăbit să consulte un doctor. Dar, pentru oficialităţile din ministerul sănătăţii, acesta nu ar fi fost decât vârful aisbergului. Pentru că mii de noi cazuri de variolă ar fi apărut pe neaşteptate, instituţiile medicale ar fi fost jalnic de nepregătite pentru a oferi partea esenţială a tratamentului: carantina. Fără posibilitatea de a izola în mod corespunzător cazurile confirmate, epidemia s-ar fi amplificat în mod exponenţial.

Specialiştii din slujba lui Kang apreciaseră, în mare, că douăzeci la sută dintre cei expuşi vaporilor eliberaţi ar fi murit din cauza bolii. Cum în zona metropolitana a Los Angeles-ului erau peste optsprezece milioane de oameni, chiar şi în cazul unei benzi înguste de împrăştiere a germenilor, situate de-a lungul traiectoriei încărcăturii, ar fi fost expuşi două sute de mii de oameni, dintre care ar fi fost infectaţi vreo patruzeci de mii. Adevărata expansiune ar fi avut loc cu două săptămâni mai târziu, când cei infectaţi iniţial ar fi răspândit germenii contagioşi, fără să o ştie, în primele zile de boală. Conform modelului luat în considerare de experţii în medicina, numărul cazurilor ar fi fost de zece ori mai mare decât cel iniţial. După o lună, aproape o jumătate de milion de oameni din sudul Californiei s-ar fi luptat cu boala letală.

Mai repede decât infecţia însăşi s-ar fi răspândit teama, şocul fiind amplificat de viziunea preşedintelui şi a celorlalţi şefi de state din grupul G8 atacaţi de maladia mortală. Pe măsură ce epidemia ar fi luat amploare, guvernul federal ar fi fost repede copleşit de strigătele de ajutor ale cetăţenilor, ale angajaţilor din domeniul sănătăţii şi ale mijloacelor de informare în masă. Autorităţile federale ar fi asigurat naţiunea că nu există nici un pericol, deoarece aveau la dispoziţie o cantitate de vaccin antivariolic suficientă pentru toată populaţia. Centru de Control al Epidemiilor l-ar fi livrat autorităţilor medicale locale, pentru a contracara rapid calamitatea care se răspândea. Dar vaccinul nu le-ar fi fost de nici un folos persoanelor deja expuse virusului, pentru care ar fi sosit prea târziu. Şi ar fi urmat să se dovedească la fel de nefolositor şi pentru mulţi dintre cei vaccinaţi.

Spre groaza oficialităţilor publice şi medicale, virusul himera s-ar fi trezit brusc la viaţă. În virtutea capacităţii sale de recombinare, microbul ucigaş s-ar fi dovedit a fi, în mare măsură, imun faţă de vaccinul din rezervele Statelor Unite. Unealta morţii fiind în plină dezvoltare, autorităţile medicale şi oamenii de

ştiinţă nedumeriţi s-ar fi străduit să obţină un vaccin eficace care să poată fi produs pe scară largă, dar pentru asta ar fi fost nevoie de luni de zile. Între timp, flagelul viral ar fi început să se extindă de-a curmezişul ţării, aidoma unui val mareic. Turiştii şi localnicii plecaţi în afara Los Angeles-ului au fi purtat virusul viabil în puncte de pe întreg teritoriul, aprinzând noi focare de infecţie în mii de localităţi diferite. Pentru că vaccinul s-ar fi dovedit deja ineficient, autorităţile ar fi recurs la cel din urmă mijloc disponibil pentru stăvilirea epidemiei: carantina în masă. Întrunirile publice şi petrecerile ar fi fost interzise, într-o încercare disperată de a stăvili uraganul viral. Pe măsură ce ar fi fost impuse restricţiile obligatorii de circulaţie, aeroporturile ar fi fost închise, metrourile oprite şi autobuzele lăsate în parcări. Oamenii de afaceri ar fi fost nevoiţi să-şi trimită angajaţii în concediu, în timp ce oficialităţile guvernamentale locale şi-ar fi restrâns activităţile, pentru a evita îmbolnăvirea întregii forţe de lucru disponibile. Concertele rock, meciurile de baseball şi chiar şi serviciile religioase ar fi fost anulate de teama apariţiei unor noi focare. Cei care s-ar fi aventurat în afara locuinţelor, după hrană sau după medicamente, ar fi făcut-o doar purtând mânuşi de cauciuc şi măşti chirurgicale.

Impactul asupra economiei naţionale ar fi fost devastator. Comerţul cu ridicata ar fi încetat peste noapte. Angajaţii aflaţi în concediu sau disponibilizaţi temporar ar fi făcut ca rata şomajului să fie de două ori mai mare decât în timpul Marii Crize Economice. Guvernul ar fi oscilat la limita insolvabilităţii, pentru că veniturile rezultate din impozite s-ar fi volatilizat, pe când cererea de hrană, medicamente şi servicii sociale ar fi cunoscut o adevărată explozie. În câteva săptămâni, producţia naţională ar fi scăzut la nivelul celei a unei ţări din lumea a treia.

Apoi ar fi survenit o nouă criză, cea a apărării naţionale. Extrem de contagioasa boală ar fi provocat o spărtură în rândul forţelor armate, infectând mii de soldaţi şi de marinari care locuiau în cazărmi înghesuite. Toate diviziile armatei, escadrilele aviatice şi chiar şi flota ar fi fost în incapacitate, forţele militare fiind reduse la eficienţa unui tigru de hârtie. Pentru prima oară dintr-un interval de aproape două secole, capacitatea de apărare a ţării ar fi fost grav periclitată.

În ceea ce priveşte populaţia civilă, instituţiile medicale şi morgile ar fi fost solicitate la maximum. Numărul bolnavilor şi al morţilor ar fi atins repede o valoare critică, depăşind capacităţile

existente. Deşi ar fi funcţionat fără întrerupere, crematoriile disponibile din ţară n-ar mai fi făcut faţă curând numărului mare al morţilor. Precum într-o scenă din cetatea Mexicului invadată de Cortez, mormanele de cadavre s-ar fi înălţat cu repeziciune, într-un număr covârşitor. Crematoriile improvizate ar fi fost construite în grabă, pentru a arde morţii în masă, reproducând rugurile funerare din antichitate.

Cetăţenii ar fi fost nevoiţi să rămână prizonieri în case şi în apartamente, neîndrăznind să se amestece cu vecinii, cu prietenii şi nici chiar cu rudele apropiate, fiindcă s-ar fi temut de riscul infectării. Locuitorii din regiunile rurale s-ar fi descurcat cel mai bine, dar, în principalele oraşe, puţine familii ar fi scăpat de năpastă. Bolnavii ar fi fost izolaţi cu grijă, în timp ce membrii familiei ar fi ars cearşafuri, prosoape, haine, mobilă şi orice altceva ar fi putut reţine vreun microb din mediul înconjurător.

Virusul letal şi-ar fi luat tributul de la toate vârstele şi rasele. Dar cei mai greu loviţi ar fi fost adulţii care aveau o slujbă, nevoiţi să se expună unui risc mai mare de contaminare pentru a-şi putea hrăni familiile. Cu milioane de adulţi zăcând fără suflare, molima violentă ar fi dat naştere, în întreaga ţară, unei categorii imense de copii orfani. Într-o teribilă reluare a celor petrecute în Europa după Primul Război Mondial, o întreagă generaţie s-ar fi pierdut, dispărând în numai câteva luni. După punerea în alertă, datorită focarelor iniţiale de infecţie din Statele Unite, numai o politică de împiedicare a deplasării persoanelor infectate, asemănătoare cu cea aplicată în cazul SARS, ar fi putut împiedica nenorocirea să decimeze, în mod similar, populaţia altor ţări.

În cazul celor contaminaţi, boala s-ar fi dezlănţuit, devenind o agonie care progresa rapid şi înfiorător. După perioada de incubaţie de două săptămâni şi după un început de febră, pe pielea bolnavului ar fi apărut brusc, pornind din gură şi răspândindu-se apoi pe faţă şi pe corp, un fel de urticarie usturătoare ca focul. Bolnavul ar fi fost extrem de contagios în acest stadiu, când atingerea feţelor sau chiar folosirea în comun a hainelor şi a aşternutului puteau răspândi maladia cu uşurinţă. Într-un interval de trei sau patru zile, urticaria s-ar fi răspândit, transformându-se, în cadrul unei proces dureros, în umflături proeminente, chinuitoare. Numeroasele leziuni oribile, care creau senzaţia că pielea era în contact cu o torţă aprinsă, s-ar fi uscat apoi treptat, cicatrizându-se. Vreme de încă două, trei săptămâni

persoana afectată s-ar fi luptat cu boala alomorfă până ce coaja cicatricelor s-ar fi desprins şi riscul de contaminare s-ar fi diminuat, în tot acest răstimp, bolnavul ar fi fost nevoit să înfrunte molima singur, deoarece nu există nici un tratament împotriva variolei după dezlănţuirea virusului în organism.

Dacă erau norocoşi, supravieţuitorii ar fi putut rămâne doar cu cicatricele grăitoare, ca nişte ciupituri de vărsat, drept amintire de neşters a chinurilor lor. Cei mai puţin norocoşi ar fi putut, la fel de bine, să orbească. O treime dintre persoanele contaminate, care pierdeau lupta, ar fi avut parte de o moarte dureroasă, în timp ce plămânii şi rinichii lor încetau treptat să mai funcţioneze, ca urmare a atacului violent al virusului.

Dar oroarea nu s-ar fi oprit aici. Pentru că, încă ascuns în spatele variolei, se afla spectrul virusului HIV Lucrând mai încet şi fiind mai greu detectabil, dar cu atât mai letal, atributele sale nu numai că făceau ca virusul himera să fie rezistent la vaccinul împotriva variolei, dar continuau drumul către anihilarea victimei. Propăşindu-se într-un sistem imunitar deja slăbit, virusul ar fi putut naviga prin organismul victimei, distrugându-i şi modificându-i celulele în urma invaziei sale barbare. În timp ce majoritatea victimelor virusului HIV cad pradă efectelor sale perturbatoare în cursul unui deceniu, himera ar fi ajuns în stadiul letal doar în doi sau trei ani. Precum un montagne russe satanic, un alt val de morţi ar fi invadat atunci ţara, doborând bietele suflete care înfrânseseră criza iniţială de variolă. Pe când pandemia de variolă ar fi avut o rată de treizeci la sută a mortalităţii, cea a virusului HIV s-ar fi îndreptat, ameninţătoare, către nouăzeci la sută. O naţiune deja şocată şi stupefiată s-ar fi confruntat cu un dezastru de proporţii nemaiîntâlnite până atunci în istorie.

În timpul în care himera şi-ar fi urmat cursul, zeci de milioane de oameni ar fi murit în Statele Unite şi nenumăraţi alţii în întreaga lume. Nici o familie nu ar fi scăpat nevătămată de atingerea sa întunecată şi nici un suflet nu s-ar fi putut elibera de teama umbrei letale a unui agent bacteriologic care stătea în pragul uşii. În mijlocul extinderii iniţiale a dezastrului, ar fost prea puţini cei care ar fi dat atenţie tulburărilor politice din alte părţi ale lumii. Şi când, într-o zonă îndepărtată a globului, vechiul său aliat, Coreea de Sud, ar fi fost invadat de regimul totalitar cu care se învecina în nord, naţiunea devastată nu ar fi avut decât o reacţie firavă, însoţită un imperceptibil strigăt de protest.

Capitolul 39

Printre cargourile şi navele comerciale moderne care mişunau în preajma portului Inchon, jonca chinezească părea o relicva antică. Cussler conduse cu grijă vasul cu pupa înaltă prin labirintul traficului matinal, înainte de a cârmi către zona cuibărită între două docuri imense, pentru cargouri, rezervată vaselor de agrement. Un amestec bizar de sampane uzate şi veliere scumpe, pentru plimbări la sfârşitul săptămânii, ocupau locul în momentul în care îndreptă jonca din lemn de tec către un doc de tranzit şi o amară. Bătu scurt în uşa cabinei de rezervă, ca să-i trezească pe ocupanţii adormiţi, apoi, în timp ce unul dintre angajaţii portului reumplea rezervorul de combustibil al joncii, puse la foc, în cambuza, o oală mare cu cafea.

Împleticindu-se, Summer ieşi la soare, pe puntea de la pupa, ducând în braţe câinele baset şi urmată, la o distanţă de câţiva paşi, de Dirk, care se străduia să-şi reţină un căscat. Cussler le lăsă în mâini o cană cu cafea, apoi coborî un moment sub punte, pentru a reveni ţinând în mână un bomfaier.

— Ar putea fi o idee bună să vă descotorosiţi de cătuşe înainte de a coborî pe ţărm, zâmbi el.

— Aş fi din cale afară de fericită să scap de brăţările astea, încuviinţă Summer, frecându-şi încheieturile.

Dirk îşi roti privirea asupra ambarcaţiunilor din jur, apoi se întoarse către Cussler..

— Ne-a urmărit cineva? întrebă.

— Nu, sunt cât se poate de sigur că am sosit aici singuri. Am fost cu ochii-n patru şi am mers de vreo câteva ori în zigzag, ca să mă conving. Se pare că nimeni n-a fost dornic să ne urmărească. Fac pariu că băieţii ăia încă se mai plimbă în susul şi în josul fluviului, căutându-vă pe voi, râse celălalt.

— Eu una sper că e aşa, spuse Summer, înfiorându-se şi mângâind urechea micului câine ca să se liniştească.

Dirk luă bomfaierul şi începu să taie cătuşele lui Summer.

— Acolo, pe fluviu, ne-aţi salvat vieţile. Există vreun mod în care am putea să vă răsplătim? întrebă, în vreme ce făcea ca lama bomfaierului să alunece, în mod uniform, pe una dintre muchiile cătuşelor.

— Nu-mi datoraţi nimic, răspunse Cussler, cu căldură. Feriţi-vă

doar de alte necazuri şi lăsaţi oficialităţile să se ocupe de criminalii ăia.

— Asta se poate, zise Dirk.

După ce tăie cătuşele de la ambele mâini ale lui Summer, se destinse în timp ce ea şi Cussler le tăiau, cu schimbul, pe ale sale. Când scăpă de ultima, se aşeză în capul oaselor şi sorbi cu lăcomie ultima înghiţitură de cafea.

— În restaurantul din port e un telefon pe care-l puteţi folosi ca să sunaţi la ambasada americană, dacă vreţi s-o faceţi. Uitaţi, aveţi aici nişte yeni coreeni. Îi puteţi folosi şi pentru telefon şi ca să cumpăraţi un castron de kimchi, spuse, întinzându-i lui Summer câteva bancnote purpurii, din moneda naţională.

— Vă mulţumim, domnule Cussler… Şi să aveţi parte de noroc în călătorie, spuse Dirk, strângându-i mâna.

Summer se aplecă şi sărută obrazul bătrânului navigator.

— Ne-aţi copleşit cu bunătatea dumneavoastră, izbucni ea, apoi mângâie căţelul uşor cu palma, luându-şi rămas-bun.

— Aveţi grijă, copii. Ne mai vedem.

Dirk şi Summer rămaseră pe doc, fluturându-şi mâinile în timp ce jonca părăsea încet portul şi zâmbind când Mauser lătră un ultim adio de pe puntea de la prova. Îşi croiră drum în susul unui şir de trepte uzate, de beton şi intrară într-o clădire de un galben decolorat, o combinaţie de birou portuar, magazin universal şi restaurant. Pereţii erau împodobiţi cu tradiţionalul motiv cu capcane pentru homari şi plase de pescuit, considerat o decoraţiune interioară satisfăcătoare în mii de restaurante care serveau peşti oceanici şi moluşte comestibile. Numai că acela mirosea ca şi cum din năvoadele atârnate ar mai fi picurat încă apă sărată de mare.

Dirk găsii un telefon pe peretele din spate şi, după mai multe încercări eşuate, reuşi să obţină legătura cu sediul NUMA din Washington. După un minim efort de convingere, operatoarea de la NUMA transferă convorbirea pe linia de la domiciliul lui Rudi Gunn, în ciuda orei târzii de pe coasta de est. Gunn tocmai abia adormise, dar răspunse după ce telefonul sună de două ori şi aproape că sări în sus din pat când auzi vocea lui Dirk. După câteva minute de conversaţie animată, acesta din urmă închise telefonul.

— Ei? întrebă Summer.

Dirk se uită către birtul rău mirositor, gata să rişte.

— Mă tem că e momentul să ne luăm inima-n dinţi şi să

gustăm nişte kimchi în timp ce aşteptăm să ne ia cineva cu maşina, răspunse el, frecându-şi pântecul înfometat.

Perechea flămândă luă un mic dejun coreean, supă fierbinte, orez, tofu cu alge marine uscate şi din kimchi, omniprezenta garnitură de legume murate, atât de picanta încât aproape că le ieşi fum din urechi. Când terminau de mâncat, în restaurant intrară, cu paşi mari, doi poliţişti voinici şi sobri din forţele de securitate ale aviaţiei militare americane. Summer le făcu semn celor doi bărbaţi, fluturându-şi mâna, iar cel mai vârstnic dintre aceştia se prezentă.

— Sunt sergentul major Bimson, din forţele de securitate ale escadrilei cincizeci şi unu. Acesta este sergentul de stat-major Rogers, continuă, arătând spre partenerul său cu un semn al capului. Am primit ordin să vă escortăm, fără întârziere, la baza aviatică Osan.

— Plăcerea va fi, în întregime, de partea noastră, îl asigură Summer, în vreme ce se ridicau în picioare, părăsind restaurantul portului şi urmându-i pe cei doi aviatori către un sedan cu număr guvernamental, parcat afară.

Cu toate că Seul-ul se afla, de fapt, la o distanţă mai mică decât baza aviatică Osan, Gunn preferase să nu-şi asume nici un risc în ceea ce privea siguranţa celor doi şi ordonase să fie transportaţi la cea mai apropiată bază militară. Faţă de Inchon, aviatorii se îndreptară spre sud, pe un drum care şerpuia printre dealuri enorme şi printre parcele de orez inundate înainte de a intra în întinsul complex Osan care îşi începuse existenţa ca aerodrom izolat, construit în timpul războiului Coreei. Acum, ca bază modernă, găzduia un contingent numeros de avioane cu reacţie F-16 gata de acţiune şi de avioane de atac A-10 Thunderbolt II, dispuse în formaţie de luptă, pentru a apăra în continuare Coreea de Sud.

Intrară pe poarta principală şi parcurseră scurta distanţă care îi despărţea de spitalul bazei, unde Dirk şi Summer fură întâmpinaţi de un colonel iute la vorbă, care îi conduse într-un cabinet medical. După o examinare rapidă şi după pansarea rănilor lui Dirk, li se îngădui să se spele şi li se dădu un set de haine curate. Summer râse fiindcă nu găsii nimic pe măsura ei printre hainele militare de lucru care li se aduseseră.

— Cu ce o să călătorim? îl întrebă Dirk pe colonel.

— Avem un C-141, care aparţine comandamentului mobil al

aviaţiei care pleacă, peste câteva ore, spre baza aviatică McChord şi vă reţin două locuri la clasa întâi. Colegii voştri de la NUMA au aranjat ca, după sosire, un avion guvernamental să vă transporte de la McChord la Washington D.C. Între timp, vă invităm să vă odihniţi puţin aici, apoi am să vă conduc la clubul ofiţerilor, unde puteţi servi o masă caldă înainte de a porni pe drumul de douăzeci de ore către Statele Unite.

— Domnule colonel, dacă timpul mi-o permite şi dacă este posibil aş vrea să iau legătura cu o unitate operaţională specială, de preferat de marină, din interiorul ţării. Şi aş dori să sun la Washington.

Chipul colonelului de aviaţie tresari, indignat, când Dirk pronunţă cuvântul Marină.

— În ţară nu există decât o singură bază navală, care nu e decât o mică bază logistică în Chinhae, în apropiere de Pusan. O să-l trimit acolo pe unul dintre căpitanii noştri de aviaţie. Dacă mă gândesc Şi mai bine, există comandouri SEAL[25] şi UDT[26] care acţionează aici în împrejurimi. Ar fi cazul să vă poată ajuta.

Două ore mai târziu, Dirk şi Summer se urcară la bordul unui C-148 Starlifter cenuşiu, aparţinând Aviaţiei Militare, alături de un contingent numeros de soldaţi care se îndreptau spre Statele Unite. Când se aşezau pe locurile lor din avionul cu reacţie fără ferestre, Dirk descoperi o mască pentru ochi şi o pereche de dopuri pentru urechi pe speteaza scaunului din faţa lui.

— Te rog să nu mă trezeşti înainte de a fi pe punctul să aterizăm, spuse, întorcându-se către Summer, în timp ce îşi punea accesoriile care ocroteau somnul. Şi ar fi de preferat să aterizăm undeva unde nu se servesc alge la micul dejun.

Apoi îşi trase masca pe ochi, se întinse pe scaunul rabatat şi adormi imediat.

---

[25] SEa Air Land, Apă, Aer, Uscat – comandouri ale Marinei americane, antrenate pentru războiul neconvenţional (n. tr.).

[26] Underwater Demolition Teams, Echipe de Distrugere Subacvatică – echipe de eliberare a plajelor formate din scafandri ai Marinei Militare (n. tr.).

Capitolul 40

După cele mai multe standarde referitoare la incendii, focul era nesemnificativ, fiindcă nu arsese decât ceva mai puţin de douăzeci de minute înainte de a fi ţinut sub control. Însă stricăciunile urmărite fuseseră calculate cu grijă, avându-se în vedere un rezultat anume.

Era ora două noaptea când la bordul lui *Sea Launch Commander* sună alarma de incendiu, smulgându-l pe Christiano din somnul adânc în care căzuse în cabina căpitanului. Cât ai clipi, ajunse pe puntea de navigaţie, unde verifică, prompt, monitoarele sistemului de control al incendiilor de la bordul navei. Pe schiţa navei se vedea o singură lumină roşie, pe puntea inferioară.

— E în panoul electric de pe puntea de comandă, în faţa centrului de control al lansării, raportă un marinar brunet însărcinat cu paza punţii. A fost activat sistemul automat de pulverizare a apei.

— Întrerupeţi alimentarea cu energie electrică a acelei părţi a navei, cu excepţia sistemelor de urgenţă. Anunţaţi brigada de pompieri din port că avem nevoie de ajutor.

— Am înţeles. Am doi oameni în drum spre cabina conexiunilor şi aştept raportul lor.

Cât era în port, la bordul lui *Commander* nu se afla, peste zi, decât un echipaj restrâns, dintre care puţini erau pregătiţi pentru lupta cu focul. Christiano ştia că un incendiu răspândit cu repeziciune putea mistui cu uşurinţă interiorul navei înainte de sosirea ajutoarelor. Privi prin geamul punţii de navigaţie, pe jumătate aşteptându-se să vadă fumul şi flăcările înălţându-se, dar acestea nu existau. Incendiul nu era semnalat decât de mirosul înţepător al componentelor electrice arse, care plutea în aer, invadându-i nările şi de sunetul strident, îndepărtat, al sirenei camionetei pompierilor din port, pornită pe drumul şerpuitor către debarcader. Când o voce profundă hârâii de-a lungul punţii, atenţia îi fu atrasă de staţia radio portabilă prinsă de centura marinarului.

— Aici Briggs, pârâi radioul. Focul arde în cabina conexiunilor, dar nu pare să se fi răspândit. În zona computerului e totul în ordine, iar sistemul pe bază de gaz inert, FM-200, a fost activat

pentru a preveni izbucnirea incendiului. Pare să nu fi fost activat şi în cabina conexiunilor, dar cred că pot ţine focul sub control, dacă fac rost de nişte extinctoare înainte de a se răspândi.

Christiano înşfacă staţia radio.

— Fă tot ce poţi, Briggs, ajutoarele sunt pe drum. Puntea de navigaţie, terminat.

Briggs şi colegul său mecanic pe care îl recrutase să se ocupe de incendiu dădură peste valurile de fum care ieşeau din cabină. Nedepăşind în dimensiuni un dulap mare, încastrat în perete, cabina găzduia conexiunile electrice dintre generatorul navei şi nenumăratele calculatoare de la bordul vasului, care coordonau alimentarea cu combustibil şi operaţiunea de lansare. Briggs se aplecă şi goli repede două extinctoare, apoi se trase înapoi ca să vadă dacă fumul se rarefia. Un vălătuc de ceaţă albastră, usturătoare, se rostogoli afară din încăpere, vaporii toxici fiind filtraţi de masca de gaze purtată de Briggs. Asistentul său îi întinse un al treilea extinctor, iar el se repezi în cabina cuprinsă de vâlvătăi, îndreptând jetul de bioxid de carbon asupra flăcărilor a căror pâlpâire o putea desluşi printre valurile de fum întunecat. Când se goli extinctorul, sări repede afară şi îşi trase răsuflarea înainte de a se reîntoarce. În încăpere, întunericul era negru ca smoala, iar în raza lanternei sale nu se zarea decât fum. Mulţumit că flăcările se stinseseră, ieşi pe un coridor lateral şi luă legătura prin radio cu puntea de navigaţie.

— Focul a fost stins. Briggs terminat.

Cu toate că flăcările se stinseseră, răul fusese făcut. Aveau să mai treacă încă două ore înainte ca masa topită de cabluri, cablaje şi conectori să înceteze să fumege, iar pompierii din Long Beach să declare că nava era în siguranţă. Mirosul înţepător al cablurilor electrice mai pluti, aidoma unui nor, deasupra punţii, persistând câteva zile. La scurt timp după plecarea echipajului de pompieri, Danny Stamp sosi la bord, unde fusese invitat de Christiano. Stând, împreună cu căpitanul, în centrul de lansare de alături, clătina din cap în timp ce asculta evaluarea pagubelor făcută de administratorul sistemului computerizat de operare de pe *Sea Launch Commander*.

— Nici că se putea găsii un loc mai nepotrivit în care să izbucnească focul, spuse specialistul în sisteme, roşu la faţă din cauza frustrării. Literalmente, fiecare dintre computerele de care depinde operaţiunea de lansare are o conexiune în încăperea

aia, ca şi majoritatea monitoarelor pentru testare şi urmărire. Va trebui să refacem toată instalaţia. E un adevărat coşmar, spuse, clătinând din cap.

— Dar computerele propriu-zise? întrebă Stamp.

— Păi, dacă vreţi să consideraţi asta vestea bună, nici unul dintre echipamentele hardware nu a suferit vreo avarie. Am fost realmente îngrijorat din cauza potenţialelor stricăciuni pe care le-ar fi putut produce apa, dar, slavă Domnului, echipajul nostru a potolit flăcările înainte de a fi aduse furtunurile la bord.

— Atunci, ca să fim eficienţi, să rezumăm discuţia la refacerea legăturilor dintre computere. Cât o să dureze?

— O, Doamne. Va trebui să refacem cabina conexiunilor, să comandăm şi să intrăm în posesia a trei kilometri de cablu şi a unora dintre programele specifice şi să recablăm întregul sistem. Asta, în condiţii obişnuite, ne-ar lua, în cel mai bun caz, trei sau patru săptămâni.

— În condiţiile actuale, avem de făcut o lansare a cărei întârziere atrage după sine penalităţi semnificative. Aveţi la dispoziţie opt zile, ripostă Stamp, privind cu asprime în ochii administratorului de sistem.

Sleit de oboseală, bărbatul dădu încet din cap, apoi se ridică de pe scaun, pregătindu-se să părăsească încăperea.

— Presupun că va trebui să scol din pat nişte oameni, murmură, în timp ce se strecura afară printr-o uşă laterală.

— Crezi că o poate face? întrebă Christiano, după ce uşa se închise.

— Dacă este posibil, atunci o să se apropie de termenul impus.

— Şi cu *Odyssey* cum rămâne? O reţinem în port până se repară avariile de pe *Commander?*

— Nu, spuse Stamp, după ce cugeta asupra întrebării. Racheta Zenit e încărcată şi bine fixată la bord, aşa că o trimitem la drum, conform planului. Încă mai putem ajunge cu *Commander* la Ecuator în jumătate din timpul în care face platforma drumul până acolo. Şi nu-i nici o nenorocire dacă Odyssey aşteaptă câteva zile în locul stabilit, în caz că noi plecăm cu o mică întârziere. Îi oferim echipajului platformei încă o ocazie de a pregăti lansarea.

Christiano aprobă înclinând capul, apoi căzu pe gânduri, tăcut.

— O să anunţ beneficiarul că am schimbat planurile, continuă Stamp. Sunt sigur că o să dansez Kabuki ca să-şi păstreze

calmul.

— S-a aflat deja care a fost cauza incendiului?

— Un inspector o să-şi înceapă dimineaţa de mâine aruncând o privire. Toate datele indică un scurtcircuit, probabil datorat unei conexiuni defectuoase a cablurilor.

Stamp dădu din cap în tăcere. Ce mai urma acum? se întrebă.

Punctual, inspectorul însărcinat cu investigarea incendiilor din Long Beach urcă la bordul navei fix la ora opt dimineaţa. După o examinare superficială a cabinei pârjolite, trecu la interogarea echipei care se ocupase de stingerea focului şi a celorlalţi membri ai echipajului aflaţi la datorie în momentul izbucnirii incendiului. Apoi reveni la locul vâlvătăii, unde fotografie încăperea înnegrită şi luă notiţe. După ce studie, vreme de aproape o oră, în amănunt şi cu atenţie, cablurile carbonizate şi conectoarele topite, se încredinţa că nu existau dovezi care să indice premeditarea.

Pentru a observa dovada ar fi fost nevoie de o analiză extraordinar de atentă. Dar, sub cizmele sale acoperite de funingine, se aflau rămăşiţe asemănătoare unei cutii cu suc de portocale. Analiza chimică a acesteia ar fi demonstrat că în micul recipient fusese preparat şi păstrat napalm, obţinut dintr-un amestec artizanal de benzină şi bucăţi de spumă Styrofoam, de polistiren expandat. Plasată de unul dintre oamenii lui Kang cu câteva zile înainte şi declanşată cu ajutorul unui temporizator, minuscula bombă incendiară îşi împroşcase conţinutul aprins, cleios şi lipicios în cabina conexiunilor într-o ploaie fină, aprinzând rapid tot ceea ce se afla în interior. Sabotând sistemul de stropire din plafon, astfel încât să pară defect, avaria era garantată ca la carte. Stricăciunile erau suficiente pentru a împiedica *Sea Launch Commander* să navigheze câteva zile, dar nu destul de importante pentru a stârni suspiciunea că totul s-ar fi declanşat altfel decât accidental.

Păşind peste cutia de suc carbonizată şi de neobservat, inspectorul se opri dincolo de uşa cabinei în timp ce îşi nota concluzia asupra incendiului. „Scurt circuit datorat conexiunilor electrice necorespunzătoare sau împământării incorecte”, scrise într-o mică agendă, apoi îşi puse pixul în buzunarul cămăşii şi părăsi nava strecurându-se printre muncitorii care soseau.

Capitolul 41

Când, încheindu-şi zborul transpacific, aeronava C-141 ateriză zgomotos şi greoi, asupra bazei McChord a Aviaţiei Militare cădea o burniţă fină, cenuşie. Pneurile scrâşniră pe pista jilavă, înainte ca uriaşul avion cu reacţie să înceapă să ruleze către un terminal de tranzit, unde motoarele se opriră, iar uşile mari ale compartimentului de marfă din spate coborâră către asfaltul pistei.

Dirk, care se ţinuse de cuvânt şi dormise pe toată durata zborului, coborî din avion revigorat, dar flămând. Summer venea în urma lui, nesigură pe picioare, fiindcă dormise cu intermitenţe în aeronava zgomotoasă. Un locotenent care se ocupa de traficul aerian îi reperă şi îi conduse la clubul ofiţerilor, ca să mănânce în grabă câte un hamburger înainte de a-şi continua zborul. Dând cu ochii de o cabină telefonică, Dirk formă cu nerăbdare un număr local.

— Dirk, eşti teafăr! răspunse Sarah, vădit uşurată.

— Sunt bine mersi, încuviinţă el.

— Căpitanul Burch mi-a spus că erai la bordul vasului NUMA care s-a scufundat în Marea Chinei de Est. Am fost cumplit de îngrijorată din cauza ta.

În sinea sa, Dirk radia, apoi începu să-i povestească versiunea prescurtată a evenimentelor petrecute de când plecase în Japonia.

— Dumnezeule, aceeaşi oameni care au împrăştiat cianura în Aleutine au de gând să lanseze un atac mai puternic?

— Aşa s-ar părea. Sper să aflu mai multe când ajungem în D.C.

— Păi, ţine-ţi prietenii din CDC la curent. Avem o echipă de ripostă rapidă în cazul atacurilor teroriste, pregătită să combată, la faţa locului, infecţiile chimice şi bacteriologice apărute pe neaşteptate.

— O să fii prima pe care-o s-o anunţ. Apropo, ce-ţi face piciorul?

— Bine, deşi încă mai folosesc blestemăţiile astea de cârje. Când ai de gând să-mi dai un autograf pe ghips?

Dirk observă deodată că Summer îi arăta cu mâna un mic avion cu reacţie care staţiona pe pistă.

— Când o să te scot în oraş, la cină.

— Mâine plec la Los Angeles, pentru o conferinţă de o săptămână, pe tema toxinelor din mediul ambiant, spuse ea, dezamăgită. Va trebui s-o lăsăm pe săptămâna viitoare.

— Consideră că avem o întâlnire.

Dirk abia avu timp să alerge către aeronava Gulfstream V care îşi încălzea motoarele pe pistă. După ce urcă la bord, se simţi jenat când o găsii pe Summer în centrul atenţiei, înconjurată de un mic grup de colonei şi generali de la Pentagon aflat în avionul ce avea ca destinaţie baza Andrews a Aviaţiei Militare.

Aeronava cu reacţie a forţelor executive hurui deasupra monumentului Jefferson Memorial la ora şase a dimineţii următoare, îndreptându-se, pentru aterizare, spre baza aviatică aflată la sud-est de capitală. Cei doi erau aşteptaţi de o furgonetă de la NUMA, care îi purtă cu repeziciune prin traficul dimineţii până la sediu, unde Rudi Gunn îi întâmpină în biroul său.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi teferi, izbucni el. Am întors Japonia cu susul în jos căutându-vă pe voi şi cablierul ăla.

— Bună idee, doar ca aţi greşit ţara, spuse Summer, cu ironie.

— Sunt aici nişte băieţi dornici să audă direct de la sursă istoria încercărilor prin care aţi trecut, continuă Gunn, fără să le ofere şansa de a se relaxa. Să mergem în biroul amiralului.

Îl urmară, iar el dădu ocol holului, conducându-i într-un birou mare, pe colţ, ale cărui ferestre dădeau către Potomac. Deşi amiralul Sandecker nu mai era director la NUMA, subconştientul lui Gunn refuza să o admită. Uşa biroului era deschisă şi intrară înăuntru.

Doi bărbaţi stăteau pe o canapea, discutând despre securitatea porturilor de pe coastă, în timp ce Webster, directorul adjunct pentru probleme speciale la Departamentul de Securitate Internă, stătea vizavi de ei, pe un scaun, studiind dosarul pe care îl răsfoia.

— Dirk, Summer, vi-l amintiţi pe Jim Webster, de la Departamentul de Securitate Internă. Dumnealor sunt agenţii speciali Peterson şi Burroughs, din Compartimentul Antiterorism al FBI, zise Gunn, arătându-i cu mâna pe cei doi bărbaţi de pe canapea. S-au întâlnit deja cu Bob Morgan şi sunt foarte interesaţi să afle ce vi s-a întâmplat după scufundarea navei *Sea Rover.*

Dirk şi Summer se aşezară pe două fotolii şi redară întregul curs al evenimentelor, începând cu sechestrarea lor la bordul lui

Baekje şi terminând cu salvarea oferită de jonca chinezească. Summer fu uimită când privi ceasul luat de pe o navă veche şi montat pe perete, care, în momentul când îşi terminară saga, arăta că se scurseseră trei ore. Observase că directorul din Departamentul de Securitate Internă devenise din ce în ce mai palid pe măsură ce le asculta relatarea.

— Pur şi simplu, nu-mi vine să cred, mormăi acesta, în cele din urmă. Până şi cele mai mărunte dovezi pe care le aveam indicau că e vorba de o conspiraţie japoneză. Toate investigaţiile noastre convergeau către Japonia, spuse, clătinând din cap.

— O înşelăciune bine ticluită, afirmă Dirk. Kang e puternic şi are la dispoziţie resurse considerabile. Posibilităţile şi inteligenţa sa nu trebuie subestimate.

— Sunteţi sigur că intenţionează să facă din Statele Unite ţinta atacului său bacteriologic?

— Asta a insinuat şi nu cred că blufa. Se pare că incidentul din Aleutine a fost un test, menit să verifice sistemul de împrăştiere a armei bacteriologice în atmosferă. Numai că acum au mărit eficacitatea virusului variolei, care a luat formă mult mai virulentă.

— Nu se deosebeşte de poveştile despre ruşi, care ar fi creat, în anii nouăzeci, un soi de variolă rezistentă la vaccin, adăugă Gunn.

— Numai că ăsta e o himeră. O combinaţie mortală între mai mulţi viruşi, ce preia câte un element letal de la fiecare, spuse Summer.

— Dacă e un tip de virus rezistent la vaccinurile noastre, o epidemie ar putea ucide milioane de oameni, murmură Patterson, clătinând din cap.

În încăperea ai cărei ocupanţi luau în considerare această perspectivă înfiorătoare se aşternu pentru o clipă tăcerea.

— Atacul din insulele Aleutine dovedeşte că dispun de mijloacele necesare pentru împrăştierea virusului. Întrebarea este unde anume au de gând să lovească, spuse Gunn.

— Dacă îi putem opri înainte de a avea şansa să o facă, atunci nu mai contează. Ar trebui să organizăm o descindere în palatul lui Kang, pe şantierul lui naval şi în toate celelalte locuri în care îşi desfăşoară afacerile măsluite şi ar trebui s-o facem acum, zise Summer, pleznindu-se cu palma peste picior ca să-şi sublinieze vorbele.

— Are dreptate, spuse Dirk. Din câte ştim noi, armele sunt

încă la bordul vasului de pe şantierul naval din Inchon, iar toată povestea s-ar putea încheia acolo.

— O să fie necesar să strângem mai multe dovezi, spuse reprezentantul Departamentului de Securitate Internă. Autorităţile coreene trebuie să fie convinse de existenţa riscurilor înainte de a forma, împreună, o echipă care să se ocupe de investigaţii.

Gunn îşi drese glasul fără zgomot.

— S-ar putea să fim pe punctul de a obţine dovezile necesare, spuse, în timp ce toţi ochii se îndreptau către el. Dirk şi Summer au avut prevederea de a lua legătura cu Forţele Speciale ale Marinei Militare înainte de a părăsi Coreea şi i-au informat despre existenţa docului secret al lui Kang, din Inchon.

— Noi nu-i puteam autoriza să acţioneze, dar un telefon dat de Rudi acolo unde trebuia i-a convins să asculte măcar ceea ce aveam de spus, zâmbi Summer către Gunn.

— Acum am mers mult mai departe, le explică Gunn. După ce tu şi Dirk aţi plecat din Osan, am solicitat, în mod oficial, o operaţiune militară specială de recunoaştere subacvatică. Vicepreşedintele Sandecker a riscat totul ca să obţină aprobarea executivului, în speranţa că vom reuşi să descoperim o dovadă incontestabilă. Din nefericire, cu tot scandalul care se face în jurul forţelor noastre militare desfăşurate în Coreea, e un moment în care pot apărea suspiciuni dacă ne băgăm nasul în curtea din dos a aliatului nostru.

— Nu trebuie să facă altceva decât să fotografieze nava *Baekje* la docul lui Kang şi am obţinut dovada, zise Dirk.

— Asta ne-ar susţine cauza, cu siguranţă. Când fac descinderea? întrebă Webster.

Gunn îşi privi ceasul, apoi adăugă, în gând, diferenţa de paisprezece ore dintre Washington şi Seul.

— Echipa va trece la acţiune peste vreo două ore. Ar trebui să aflăm câte ceva în primele ore ale serii.

Webster îşi adună hârtiile în tăcere, apoi se ridică.

— O să mă întorc după cină, pentru raportul complet, mormăi înainte de a se îndrepta spre uşă.

După ce părăsi încăperea, ceilalţi putură auzi doar un singur cuvânt care i se desprindea în mod repetat de pe buze în vreme ce dispărea în lungul coridorului:

— Coreea.

Capitolul 42

Comandantul Bruce McCasland şi ridică ochii spre cerul nopţii coreene şi faţa i se schimonosi. Un noian de nori joşi şi grei, de ploaie, plutea deasupra Inchon-ului, acoperind cerul mai înainte senin. O dată cu norii apăru şi lumina, ca un bumerang optic al numeroaselor unde strălucitoare generate de miile de felinare, reşedinţe şi panouri luminoase din oraşul portuar. Refractate de nori, toate acestea creau, în miez de noapte, o lumină difuză. Pentru un om care îşi câştiga existenţa acţionând prin surprindere, întunericul nopţii era cel mai bun prieten, iar apariţia norilor, o vrajă. Poate că o să plouă, se gândi, plin de speranţe, pentru că astfel camuflajul avea să li se îmbunătăţească. Dar norii negrii se rostogoleau în tăcere, păstrându-şi vaporii de apă cu o îndărătnicie batjocoritoare.

Marinarul din comandoul SEAL din Bend, Oregon, se ghemui din nou în sampanul şubred şi aruncă o privire către cei trei bărbaţi întinşi, alături de el, adăpostiţi de parapetul navei. Erau îmbrăcaţi, precum McCasland, în costume negre de scafandru, cu labe, măşti şi rucsaci de aceeaşi culoare. Fiind într-o misiune de recunoaştere, nu aveau asupra lor decât armamentul minim de luptă corp la corp, purtând, fiecare, câte un pistol mitralieră Heckler Koch MP5K de nouă milimetri. De costume aveau agăţat un amestec de diverse camere foto şi video, precum şi câte o pereche de ochelari de noapte.

Ambarcaţiunea uzată cârmi pe lângă docurile comerciale din Inchon, lăsând în urmă o dâră de fum albastru palid, scuipat de motorul său exterior. Pentru un ochi obişnuit, sampanul părea identic cu o mie altele din zonă, folosite de negustori şi meşteşugari care se deplasau în susul şi în josul apelor de coastă ale Coreei ca mijloc obişnuit de transport. Dar sub exteriorul său aparent uzat se ascundea o ambarcaţiune de asalt cu coca din fibre de sticlă. Fiind echipat cu un motor de mare viteză, vasul camuflat era construit anume pentru lansarea şi recuperarea micilor echipe de scafandri din forţele speciale.

Şerpuind prin colţul liniştit din nordul portului, sampanul ajunse la mai puţin de două sute de metri de canalul de intrare în incinta Serviciilor Navale Kang. La un semn, motorul ambarcaţiunii de şapte metri împroşcă şi tuşi de mai multe ori,

apoi muri. Doi membri SEAL, deghizaţi în pescari neglijenţi, începură să se înjure unul pe altul, cu voce tare, în limba coreeană. În timp ce unul dintre ei trăgea de motorul exterior, străduindu-se să-l pornească, celălalt dădu o reprezentaţie sonoră, înşfăcând o vâslă şi împroşcând apa într-o încercare stângace de a vâsli către mal.

McCasland se uita peste parapet, cu un binoclu de noapte, spre postul de pază de la gura canalului. Din ghereta lor, doi bărbaţi se uitau peste umăr, dar nu făceau nici o mişcare către vedeta rapidă, de culoare neagră, amarată la câţiva metri distanţă. Mulţumit fiindcă santinelele erau prea leneşe ca să facă mai multe cercetări, li se adresă cu voce scăzută celor trei bărbaţi de lângă el.

— În apă. Acum.

Cu supleţea unei pisici persane care sare de pe un divan, aceştia alunecară peste bord şi în apă fără nici un clipocit. McCasland îşi potrivi vizorul căştii de scafandru, schiţă, cu degetul mare, un gest aprobator către cei doi „pescari”, apoi îi urmă pe înotătorii subacvatici sub suprafaţa apei. Pentru că se încălzise purtând pe sampan costumul etanş de scafandru, se simţi răcorit când apa rece i se infiltra până la piele. Limpezindu-şi auzul, se scufundă la o adâncime de şase metri, apoi se opri şi privi în jur, în întunecimea lugubră. În apa rece şi poluată a portului, vizibilitatea era de numai vreo doi metri, scăzând la zero la vreme de noapte, dacă nu aveai o lanternă. McCasland ignoră faptul că erau nevoiţi să se scufunde orbeşte şi vorbi în emiţătorul radio pentru comunicare subacvatică ataşat de masca costumului.

— Verificare audio şi de navigaţie, zbieră el.

— Aici Bravo. Confirm. Terminat, se auzi o voce.

— Aici Charlie. Confirm. Terminat, urmă o a doua voce, care vorbea pe nas, ca în Georgia.

— Aici Delta. Confirm. Terminat, repetă vocea celui de-al treilea scafandru.

— Am înţeles, ţineţi aproape, răspunse McCasland.

Deasupra lor, cei doi membri SEAL din sampan trăseseră ambarcaţiunea la mal, lângă o dană deteriorată şi abandonată, aflată în raza vizuală a paznicilor lui Kang. Făcând un spectacol din repararea ambarcaţiunii, cei doi îşi zăngăneau uneltele şi înjurau cu voce tare, pretinzând că se ocupau de motor cu stângăcie, în timp ce bărbaţii din apă îşi îndeplineau misiunea.

Sub suprafaţă, McCasland îşi activa microreceptorul subacvatic GPS (MUGR[27]), sau „Mugger”, cum i se spunea. Fără să fie mai mare decât un Palm Pilot, micul dispozitiv conţinea un sistem de navigare care era reglat prin intermediul semnalelor primite de la sateliţii GPS. McCasland se propulsa repede, cu o lovitură a picioarelor, până la adâncimea de trei metri, unde receptorul putea capta semnalul GPS, stabilind un punct fix de referinţă. Un ecran de urmărire apăru în tăcere, afişând o linie animată, care se zig-zaga printre o serie de obstacole şi în jurul acestora. Pe baza fotografiilor de supraveghere luate din aer şi a descrierii furnizate de Dirk şi Summer, McCasland înregistrase în Mugger coordonatele mai multor puncte. În urma analizei, rezultase un traseu care ducea către Intrarea în docul acoperit şi pe care îl puteau urma fără să se ridice la suprafaţă. Toţi cei patru scufundători aveau câte un astfel de dispozitiv care, prin intermediul unei luminiţe intermitente, le indica, de asemenea, poziţia relativa a unuia faţă de ceilalţi. Înotând într-un întuneric deplin, se puteau deplasa pe traseul către docul acoperit în timp ce se aflau doar la vreo doi metri unul de altul.

— OK, s-o luăm din loc, spuse, în mască, după ce coborî din nou.

Cu o lovitură puternică a picioarelor, McCasland înaintă prin apa neagră ca smoala, cu ochii lipiţi de busola electronică şi de Indicatorul adâncimii, asigurându-se că cel din urmă arăta mereu şase metri. O dată ajuns la intrarea în zona particulară de navigaţie, se întoarse şi înotă către micul canal îngust, trecând aproape direct pe sub vedeta rapidă a santinelelor, care plutea la suprafaţă. Deasupra umărului său, ceilalţi trei membri SEAL îl urmau formând un triunghi, la o distanţă de vreo doi metri.

Indiferent dacă era noapte sau zi, scafandrii SEAL erau aproape imposibil de detectat datorită utilizării sistemului de recirculare a aerului expirat. Renunţând la buteliile standard cu aer comprimat, care generează bule trădătoare de aer expirat vizibile de la suprafaţă, scufundătorii din marina militară foloseau sistemul VIPER de la Carleton Technologies pentru alimentare cu aer. Încastrat într-un echipament de spate cu aspect lucios, VIPER le furniza scafandrilor oxigen pur, recirculat printr-un epurator chimic care îndepărta dioxidul de carbon, împrăştiind doar o cantitate infimă de gaz evacuat. Sistemul, care funcţiona ca uns, le permitea scafandrilor să rămână în apă până la patru

[27] Miniature Underwater GPS Receiver.

ore, dacă era necesar. Dar, fiindcă gazul rezidual nu se ridica sub formă de bule la suprafaţa apei, locul în care se aflau le era ascuns celor care priveau cu ochiul liber.

Urmând traseul imaginar indicat de Mugger, cei patru scufundători înotau prin canalul şerpuitor, înaintând prin apa întunecoasă până ce se apropiară de intrarea docului închis. Cei patru sute de metri de înot subacvatic i-ar fi extenuat pe majoritatea scafandrilor sportivi, dar anii de antrenament fizic făceau ca, pentru căliţii membri SEAL, să fie ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să traverseze strada. Bătăile inimilor li se înteţiră la punctul de odihna şi regrupare din faţa porţii masive a docului. McCasland înotă în cerc, până ce dădu cu mâinile peste un pilon care susţinea o parte a intrării. Ridicându-se în lungul acestuia, se înălţă încet, până când descoperi marginea inferioară a porţii glisante, care era suspendată la un metru sub suprafaţa apei. Fiind încredinţat că ajunsese acolo unde trebuie, coborî din nou la adâncimea la care se aflau ceilalţi.

— Trecem la recunoaşterea preliminară. Ne regrupăm în poziţia asta peste treizeci minute. Terminat.

Din acel punct, fiecare avea de urmărit un alt traseu în interiorul şantierului naval închis. Dirk şi Summer desenaseră, din memorie, o hartă detaliată a locului, care fusese folosită pentru a stabili câte o zonă diferită de recunoaştere pentru fiecare scufundător. Lui McCasland îi revenea sarcina cea mai dificilă, fiindcă trebuia să ajungă în punctul cel mai îndepărtat, înotând până în extremitatea laterală, dinspre ţărm, a şantierului, ca să obţină o vedere frontală a acestuia. Alţi doi scufundători aveau de explorat docul principal pentru a verifica şi filma prezenţa lui *Baekje,* în timp ce al patrulea trebuia să stea, ca rezervă, lângă poarta de acces.

Luminile strălucitoare din plafonul hangarului pătrundeau în stratul superior al apei, aruncând asupră-i umbra întunecată a pilonilor de beton care susţineau docul. McCasland descoperi că, la o adâncime de patru metri şi jumătate, putea desluşi conturul întunecat al pilonilor în apa din faţa ochilor săi. Strânse la piept microdetectorul Mugger şi lovi mai tare apa cu picioarele, folosindu-şi vederea ca să înainteze repede de-a lungul danei. După ce trecu pe lângă o duzină de stâlpi, în faţă i se înălţă brusc un perete de beton şi atunci ştiu că ajunsese la capăt. Odihnindu-se sprijinit de un pilon, regla o cameră video cu înregistrare şi se pregăti să se ridice la suprafaţă, luptându-se cu

un sentiment neplăcut de înfrângere. În timp ce înotase pe sub dană, avu o senzaţie stranie de gol, detectând absenţa obiectului masiv pe care se gândise că ar fi trebuit să-l simtă alături, chiar dacă nu se afla în câmpul său vizual.

Sparse fără zgomot suprafaţa apei de sub marginea docului şi ochii îi confirmară senzaţia de gol din stomac. Imensul şantier naval acoperit era pustiu. În faţa lui nu era amarat nici un cablier de o sută douăzeci şi cinci de metri. Folosindu-se de camera video, scana în linişte tot spaţiul închis, în care nu descoperi decât o singură navă, un remorcher defect, plasat pe un doc uscat. În apropiere, un grup de muncitori plictisiţi de la schimbul trei se alergau unii pe alţii în jurul unui elevator cu furcă, acesta fiind singurul semn de viaţă din acea clădire masivă.

McCasland termină filmarea, se lasă din nou sub apă şi o luă înapoi, de-a lungul docului, îndreptându-se către intrarea principală. Când ajunse la pilonul de susţinere, săltă Mugger-ul şi văzu că ceilalţi trei scufundători se întorseseră deja şi aşteptau, fiind la vreo doi metri distanţă.

— Misiunea a fost îndeplinită, spuse, scurt şi începu să înoate înspre canal.

Cei patru bărbaţi din comandoul SEAL se strecurară înapoi, către sampanul tras pe uscat şi se târâră fără zgomot în interior. Falşii pescari găsiră brusc leacul motorului în suferinţă şi îl repornină. Cu alte înjurături sonore, trecură pe lângă canalul lui Kang şi se pierdură în noapte.

O dată ieşiţi din raza vizuală, McCasland se ridică în capul oaselor şi îşi scoase masca, trăgând adânc în piept aerul umed şi rece al portului şi privind lung luminile care licăreau pe suprafaţa apei. Un strop de ploaie îi lovi faţa, apoi altul şi altul. Scuturând din cap, rămase aşezat, în tăcere, în timp ce cerul se deschise, revărsând un noian de apă asupra comandoului frustrat.

Capitolul 43

Webster, Peterson şi Burroughs reveniră în clădirea sediului NUMA la ora şase fix şi, intrând în biroul lui Gunn, descoperiră o atmosferă plină de tristeţe. Tocmai fuseseră primite rezultatele misiunii de recunoaştere a comandoului SEAL, iar Gunn, Dirk şi Summer stăteau îmbufnaţi, discutând despre ele.

— Mă tem că noutăţile sunt dezamăgitoare, spuse Gunn. Cablierul nu era acolo.

— Cum de a putut veni şi pleca fără să fie văzut? se miră Webster. Am pus Interpolul şi autorităţile vamale să caute vasul ăla prin toată zona Asiatică a Pacificului.

— Poate câţiva dintre ei sunt în solda lui Kang, spuse Summer.

Webster nu lua în considerare sugestia.

— Este sigur că echipa de recunoaştere nu a greşit identificarea?

— Se pare că pe şantierul naval acoperit nu era nimic de văzut. Acum este trimisă prin satelit înregistrarea video. O puteţi vedea cu ochii dumneavoastră pe monitorul amiralului, răspunse Gunn.

Pentru a două oară în ziua aceea, conduse procesiunea către fostul birou al acestuia. Când se apropie de încăperea de pe colţ, auzi, cu surprindere, un râs familiar, care ieşea pe uşa deschisă odată cu un nor difuz de fum plutind în derivă.

Trecu pragul şi avu un şoc când îl văzu pe Al Giordino stând pe canapea. Cu un cârlionţ rebel al părului său negru şi buclat atârnând într-o parte, proaspătul director al Departamentului de Tehnologie Subacvatică al NUMA stătea tolănit, cu picioarele pe măsuţa pentru cafea, iar între buze i se legăna un trabuc butucănos. Era îmbrăcat cu o salopetă uzată de la NUMA şi arăta de parcă abia ar fi coborât de pe vapor.

— Rudi, băiete, aici, în seara asta, punem lumea să se ocupe de vânzări la o oră cam târzie, nu-i aşa? întrebă Giordino înainte de a sufla un nor de fum de trabuc către tavan.

— Cineva trebuie să aibă grijă de prăvălie cât stai tu tolănit la soare, pe o plajă tropicală.

Dirk şi Summer zâmbiră când intrară în încăpere şi dădură cu ochii de Giordino, care era, pentru ei, un fel de unchi favorit. Dar nu-l văzură imediat pe tatăl lor, care stătea în picioare, în partea

cealaltă a biroului, privind luminile de pe malul fluviului Potomac. Trupul său drept, de un metru nouăzeci şi doi, de lângă fereastră, îşi modificase foarte puţin aspectul costeliv din tinereţe. Tenta de gri de la tâmple şi câteva riduri uşoare din jurul ochilor ii sugerau vârsta. Chipul bronzat şi bătut de vânturi al lui Dirk Pitt, legendarul director de proiecte speciale, ajuns acum conducătorul NUMA, se destinse într-un zâmbet larg la vederea copiilor săi.

— Dirk, Summer, spuse, iar ochii săi verzi şi scânteietori străluciră, plini de căldură, când îşi aruncă braţele în jurul celor doi.

— Tată, credeam că tu şi Al sunteţi încă în Filipine, zise Summer, după ce îl îmbrăţişă şi îl sărută în fugă pe obraz.

— Glumeşti? se amestecă Giordino. Bătrânul aproape că a traversat Pacificul înot ca să se întoarcă aici când a auzit că aţi dispărut.

Pitt senior surâse.

— Eram doar gelos pentru turul Asiei de nord-est făcut fără mine.

— Am notat câteva locuri de evitat, râse Dirk, drept răspuns.

Pitt se însufleţise vizibil în prezenţa copiilor săi. Bătrânul oceanograf privea plin de seninătate radiantă lumea care se schimbase de curând în jurul său. Cu câţiva ani în urmă, viaţa sa personală devenise cu totul alta în urmă apariţiei neaşteptate a celor doi copii ai săi, deja mari, despre care nu ştiuse nimic până atunci. Dar ei deveniseră curând o parte importanta a existenţei sale, alăturându-se activităţilor lui subacvatice, petrecându-şi timpul liber împreună cu el şi cu proaspăta lui soţie. Neaşteptata doză de responsabilitate îl îmboldise să-şi treacă în revistă viaţa şi, în cele din urmă, se căsătorise cu femeia pe care o iubea de multă vreme, Loren Smith, reprezentanta din Congres a statului Colorado. Dar schimbările continuaseră, căci până şi viaţa sa profesională se modificase. Când amiralul Sandecker acceptase pe neaşteptate vicepreşedinţia, Pitt fusese brusc împins în poziţia din vârful ierarhiei de la NUMA. Cât timp fusese director de proiecte speciale, avusese parte de aventuri şi de provocări care ajungeau pentru mai multe vieţi şi care îl purtaseră în cele patru colţuri ale lumii. Riscurile ceruseră un tribut, afectându-l atât fizic cât şi psihic, iar acum se bucura să o lase mai moale în ceea ce privea cerinţele mai dure ale slujbei. Ca director general al NUMA, îndatoririle sale administrative şi politice îi depăşeau

adesea avantajele, dar continua să se asigure că el şi Al petreceau suficient timp pe teren, testând noile echipamente, explorând rezervaţiile marine în devenire sau doar depăşindu-şi limitele în adâncuri. În profunzimea sufletului său, se mai aprindea încă o flacără strălucitoare atunci când era vorba de explorarea unor locuri necunoscute sau de rezolvarea unor mistere ale lumii antice, iar simţul de modă veche al proprietăţii nu i se diminuase niciodată.

Răpirea copiilor săi şi scufundarea lui *Sea Rover* declanşaseră o furie lăuntrică, redeşteptându-i vechea hotărâre de a face dreptate în lume, pe care o simţise luându-l în stăpânire în mai multe rânduri.

— Tată, ce s-a întâmplat cu încărcătura toxică a cargobotului japonez din Filipine? întrebă Dirk. Am înţeles că scurgerile de muniţie chimică au dus la moartea recifului.

— Aşa e, în cazul ăsta era un amestec de izocianat şi levizită. Alte pericole rămase de pe urma celui de al Doilea Război Mondial. De fapt, am pus capăt scurgerilor. Nimeni nu se oferea să coordoneze excavările pentru îndepărtarea muniţiei, aşa ca am făcut următorul lucru de pe lista celor mai indicate. Le-am îngropat.

— Spre norocul nostru, chiar acolo era un banc subacvatic de nisip, explică Giordino. N-am făcut altceva decât să pornim o pompă de apă şi să umplem cala cargoului cu nisip, după care am etanşat-o. Atâta vreme cât nimeni nu face săpături acolo, n-or să mai fie scurgeri toxice, iar reciful afectat o să se regenereze în câţiva ani.

O asistentă din departamentul administrativ îşi vârî capul pe uşă şi i se adresă lui Gunn:

— Domnule, înregistrarea video de la Pentagon e disponibilă şi poate fi vizionată acum, spuse, apoi dispăru dincolo de uşă ca un şoarece în gaura sa.

Gunn prinse momentul şi îi prezentă pe reprezentantul Departamentului de Securitate Internă şi pe cei doi agenţi FBI lui Pitt şi Giordino, apoi îi conduse pe toţi către un monitor mare, plat, care era ascuns în spatele unui panou glisant. Dădu câteva comenzi prin intermediul unei tastaturi şi ecranul se lumină brusc, redând imaginea unui şantier naval închis, de mari dimensiuni. Obiectivul camerei video se roti de jur împrejur, arătând mai multe docuri pustii. După mai puţin de un minut, înregistrarea se termină şi ecranul se goli.

— E şantierul lui Kang, fără nici o îndoială. Dar nici urmă de *Baekje,* spuse Dirk.

— Raportul Marinei Militare spune că un mic remorcher şi o vedetă au fost singurele nave observate pe proprietatea lui Kang, zise Gunn. Se pare că, aidoma lui Elvis, *Baekje* a părăsit clădirea.

Webster îşi drese glasul.

— Interpolul şi Poliţia Naţională Coreeană mi-au confirmat faptul că portul Inchon a fost monitorizat în permanenţă, începând din momentul salvării echipajului de pe *Sea Rover* şi al emiterii comunicatului, începând de atunci, nici un vas care să corespundă descrierii lui *Baekje* nu a fost văzut intrând sau ieşind din port.

— Cineva primeşte mită, rânjii Giordino, în zeflemea.

Webster îi răspunse cu o privire indignată.

— Există o mică probabilitate, dar nu e verosimil. În ciuda traficului său intens, Inchon nu e un port deosebit de mare. Cineva ar fi trebuit să raporteze că a văzut nava plecând.

— S-ar putea să fi fugit, pe ascuns, imediat ce au fost debarcaţi Dirk şi Summer, presupuse Gunn, ceea ce s-a întâmplat înainte de emiterea alertei Interpolului.

— Mai există şi o altă posibilitate, sugeră Pitt. Nava ar fi putut fi camuflată sau reconfigurată, ca să semene cu alt vas. S-ar putea să fi părăsit portul ziua în amiaza mare, arătând ca un cargobot obişnuit.

— Sau ca *Love Boat,* adăuga Giordino.

— Indiferent cum a fost îndepărtată, rămâne faptul că, fără navă, n-avem suficiente dovezi pentru a face o mişcare împotriva lui Kang în colaborare cu autorităţile coreene, spuse Webster.

— Dar Dirk şi Summer? ripostă Pitt, din ce în ce mai furios. Credeţi că au ajuns pe teritoriul coreean la bordul lui *Queen Mary*?

— Dovada împotriva lui Kang trebuie să fie riguroasă, răspunse Webster, cu o mină tensionată. În momentul de faţă, avem o problemă politică serioasă în Coreea de Sud. Oamenilor noştri din Departamentul de Stat le tremură picioarele şi chiar şi cei de la Pentagon sunt agitaţi. Posibilitatea de a fi nevoiţi să renunţăm la prezenţa noastră militară în Coreea e foarte reală şi nimeni nu doreşte să pericliteze o situaţie precară într-un moment critic.

— Aşadar, vă e frică să-i cereţi Coreei de Sud să facă o

anchetă asupra lui Kang? întrebă Pitt.

— Ordinul vine de sus. Trebuie să ne ţinem departe de Coreea până când Adunarea Naţională votează expulzarea sau nu a forţelor noastre militare.

— Ce are amiralul de spus despre asta? îl întrebă Pitt pe Gunn.

Cel din urmă clătină încet din cap.

— Amiralul, ăăă, vicepreşedintele Sandecker m-a informat că preşedintele respectă părerea Departamentului de Stat în ceea ce priveşte reacţia faţă de scufundarea lui *Sea Rover*. Punerea sub acuzare a lui Kang de către Dirk şi Summer ne conduce, din păcate, către decretul despre care tocmai a amintit Jim. Nimeni nu trebuie să facă valuri înainte de votul din Adunarea Naţională. După toate aparenţele, rapoartele agenţilor noştri au scos la iveală existenţa unor legături secrete între Kang şi preşedintele Coreei de Sud, care merg dincolo de prietenia lor recunoscută în mod public. Preşedintele se teme că o să-i piardă sprijinul împotriva măsurilor luate de Adunarea Naţională dacă este iniţiată o anchetă stânjenitoare.

— Nu-şi dă seama care e dimensiunea riscului implicat de armele aflate în posesia lui Kang? întrebă Summer, nevenindu-i să creadă.

Gunn dădu din cap.

— Preşedintele a repetat că, odată ce rezoluţia va fi votată, va cere ca autorităţile coreene să facă o investigaţie imediată şi amănunţită în ceea ce priveşte amestecul lui Kang în scufundarea lui Sea Rover şi potenţialele sale relaţii cu Coreea de Nord. Între timp, a autorizat Departamentul de Securitate Internă să emită o avertizare serioasă referitoare la păstrarea securităţii din teritoriu, atenţionând mai ales asupra navelor aeriene şi maritime care sosesc din Japonia şi din Coreea de Sud.

Frustrat, Pitt junior începu să măsoare încăperea cu paşi mari.

— E prea puţin şi prea târziu, spuse, în cele din urmă, cu voce joasă. Susţinerea îndepărtării forţelor Statelor Unite din Coreea de Sud face parte din strategia lui Kang, care foloseşte ca diversiune ameninţarea teroristă percepută ca fiind japoneză. Nu înţelegeţi? Dacă are de gând să încerce o lovitură asupra Statelor Unite, asta o să se întâmple înainte de votul din Adunarea Naţională..

— Care va avea loc de acum în zece zile, spuse Gunn.

— Atunci va trebui să anticipăm următoarea mişcare a lui Kang, interveni Pitt, raţionând logic şi calm. Ştim că deţine o

companie mare de transport naval şi că, în consecinţă, are cunoştinţe vaste referitoare la amenajările portuare din America. Deci s-ar părea că o să încerce să aducă armele la bordul unui cargobot comercial, cel mai probabil pe coasta de vest.

— E mai simplu decât să le introducă, clandestin, cu o aeronavă, aprobă Giordino. Probabil o să le trimită cu un portavion sub pavilion japonez.

— Sau poate cu derutantul *Baekje,* adăugă Dirk.

— Yaeger e în posesia unui raport detaliat referitor la ceea ce trebuie căutat pentru a identifica un depozit de componente bacteriologice, spuse Gunn. O să văd dacă vameşii sunt instruiţi în mod corespunzător pentru controalele din porturi.

— Şi tot ar putea fi prea târziu, răspunse Pitt. Ar putea elibera agentul bacteriologic în timp ce navighează prin port, contaminând întreaga regiune înainte de a acosta. Gândeşte-te, de exemplu, la Golful San Francisco.

— Sau chiar înainte de a intra în port, dacă vântul predominant le e favorabil. Lansarea din Aleutine s-a făcut, după toate aparenţele, de pe un vas aflat în largul coastelor insulei Yunaska, aşa că e cu siguranţă posibil să lovească fără să intre în port, spuse Dirk.

— Paza de Coastă e însărcinată să garanteze securitatea din porturi, sub jurisdicţia Departamentului de Securitate Internă şi, în prezent, abordează şi inspectează toate navele comerciale care sosesc, la scurt timp după pătrunderea în port, le atrase atenţia Webster.

— Dar abordează şi inspectează şi toate navele comerciale aflate în larg şi care nu se îndreaptă către port? întrebă Dirk.

— Nu cred că au suficiente resurse pentru că aşa ceva să fie inclus în misiunea lor de pază. Şi-au amplificat programul de pregătire a inspectorilor navali, dar continuă să aibă un număr limitat de vase disponibile. Extinderea activităţii de-a lungul întregii coaste de vest e o cerinţă care le depăşeşte cu mult resursele.

— Dar marina militară? întrebă Summer. De ce nu pot fi rechiziţionate câteva nave din Flota Pacificului? Mi se pare că, atunci când e în pericol securitatea naţională, toate navele militare disponibile ar trebui însărcinate să se ocupe de blocadă.

— O întrebare bună, cu un răspuns dificil, ripostă Gunn. O astfel de misiune a marinei militare nu intră în tiparele obişnuite. Nu s-au înghesuit niciodată să joace rolul de susţinător al Pazei

de Coastă. Probabil că or să evite să îndeplinească cererea până când o să-l convingem pe secretarul apărării de la Casa Albă să insiste în acest sens. O să-i atrag atenţia prin intermediul vicepreşedintelui, dar, realişti fiind, în cel mai bun caz o să treacă o săptămână înainte de a intra în acţiune. Şi ar putea fi prea târziu.

— Mai există şi o altă posibilitate, zise Pitt, întinzându-se către sertarul unui birou şi scoţând raportul zilnic al însărcinărilor primite de navele de cercetare NUMA. Ia să vedem, *Pacific Explorer* tocmai a sosit la Vancouver, *Blue Gill* dirijează o cercetare desfăşurată în largul golfului Drake, la nord de San Francisco, iar *Deep Endeavor* testează un submarin la San Diego. Nu e o flotă de nave de luptă, dar le pot da navelor mele o nouă însărcinare, cerându-le ca, în două zile, să fie pe poziţii în largul porturilor metropolitane de pe coasta de vest, ajutând Paza de Coastă.

— Asta ar reprezenta un sprijin semnificativ în ceea ce priveşte resursele din larg. Şi sunt sigur că Paza de Coastă o să vă fie recunoscătoare pentru ajutor, spuse Webster.

— Numiţi-l împrumut temporar, zise Pitt. Cel puţin până reuşeşte Rudi să găsească o modalitate de a recupera costurile.

— Sunt sigur că o să putem stabili un soi de compensaţie pentru ajutorul dat în timpul acestei stări de alertă tot mai presante, spuse Gunn, uitându-se la Webster cu un zâmbet de rechin.

— S-a făcut, atunci. Flota NUMA de pe coasta de vest va începe imediat, în larg, exerciţiile de descoperire a bombelor. Încă ceva, totuşi, îi spuse Pitt lui Webster, pe un ton dur. Kang mi-a scufundat deja o navă, nu intenţionez să mai pierd şi alta. Vreau ca în preajma navelor mele să stea, în permanenţă, o vedetă înarmată.

— De acord. Echipajele de patrulare vor fi alertate şi în ceea ce priveşte posibilitatea unei riposte armate.

— Bun. Echipa noastră, aici de faţă, o să coordoneze colaborarea cu flotilele regionale de supraveghere ale Pazei de Coastă. Rudi, o să fie necesar să te rupi de clădirea sediului. Aş vrea să zbori la San Francisco ca să organizezi alipirea lui *Blue Gill* la flotila regională a Pazei de Coastă, iar pe urmă să vezi dacă *Pacific Explorer* este asociată, în mod similar, cu cea din zona Seattle/Vancouver. Dirk şi Summer, aş vrea să vă întoarceţi pe *Deep Endeavor,* la San Diego şi să participaţi la

supravegherea coastei Californiei de Sud, ordonă Pitt.

— Cu mine cum rămâne, şefule? întrebă Giordino, cu indignare prefăcută. Nu primesc şi eu o legitimaţie de inspector de nave?

— O, nu, răspunse Pitt, cu un zâmbet şiret. Pentru tine am rezervat ceva mai important.

Capitolul 44

Nu s-a făcut prea multă vâlvă când două remorchere murdare au început să împingă, uşor şi cu încetineală, platforma *Odyssey* a corporaţiei Sea Launch, îndepărtând-o de doc. Agitaţia stârnită de o nouă lansare scăzuse de-a lungul anilor într-o asemenea măsură încât doar o mână de membri ai familiilor, de prieteni şi de directori ai corporaţiilor îşi fluturau mâinile luându-şi rămas-bun de la membrii echipajului. Aceştia din urmă erau mai puţini, ceea ce implica, de asemenea, că şi cei care le făceau urări de bine să nu fie la fel de numeroşi ca de obicei. Pe uriaşa platformă se aflau doar patruzeci şi doi de oameni, cu aproximativ douăzeci mai puţini decât ar fi fost normal, pentru că Stamp, coordonatorul lansării, reţinuse o mare parte a inginerilor să ajute la repararea avariilor provocate de incendiu pe nava auxiliară. De pe puntea de navigaţie a lui *Sea Launch Commander*, căpitanul Christiano urmărea, nervos, cum se îndepărta de dană platforma pe care se afla racheta, luându-şi rămas-bun de la aceasta şi de la echipajul său cu un şuierat prelung al sirenei. Cu mai multe punţi sub el, o armată de electricieni lucra cu înfrigurare, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca să repare stricăciunile făcute de foc în cabina de control, în speranţa că nava de comandă avea să poată pleca pe urmele platformei peste trei sau patru zile.

Salutului lui Christiano i se răspunse cu un scurt sunet de sirenă de pe *Odyssey,* care părea să vină de deasupra norilor. Puntea principală a acesteia din urmă se afla la aproape treizeci de metri deasupra apei. Ea însăşi o navă oceanică, platforma plutitoare se baza pe remorchere pentru a intra şi a ieşi din port fără probleme. Cu toate că avea posibilitatea de a se poziţiona într-un spaţiu restrâns, ambarcaţiunile mici şi obstacolele din port erau greu vizibile din timona plasată în partea superioară a structurii sale, aşa că remorcherele erau utilizate pentru garantarea unei navigaţii sigure în apele aglomerate.

Nava masivă trecu încet pe lângă digul de la intrarea în port, părând o tarantulă gigantică care se târa pe apa liniştită. Platforma petrolieră modificată din Marea Nordului se deplasa stând pe vârfurile a câte cinci stâlpi groşi aliniaţi pe fiecare flanc. Spintecând valurile cu puţin deasupra suprafeţei apei, baza

pilonilor se sprijinea pe două pontoane subacvatice gigantice, fiecare dintre acestea întinzându-se pe o lungime de o sută douăzeci şi cinci de metri.

Pe partea dinspre pupa a cocii fiecărui ponton era fixata o pereche de elice cu patru pale, care puteau împinge nava mătăhăloasă printre talazuri cu o viteză de până la douăsprezece noduri. Având un deplasament peste treizeci de mii de tone, *Odyssey* era cea mai mare navă tip catamaran autopropulsată din lume şi, de departe, cea care oferea priveliştea cea mai impresionantă. După ce trecu lin dincolo de intrarea în portul Long Beach, platforma continuă să alunece încă trei kilometri spre larg înainte ca remorcherele să se oprească.

— Pregătiţi-vă să strângeţi cablurile de remorcare, răcni comandantul lui *Odyssey*, un fost căpitan de petrolier pe nume Hennessey, care spunea întotdeauna lucrurilor pe nume.

Remorcherele desprinseră cablurile, care fură rulate cu repeziciune de echipajul platformei. Cele patru motoare de curent continuu de câte trei mii de cai putere ale acesteia porniră şi, în timp ce remorcherele se desprindeau de flancurile sale, începu să înainteze prin propriile forţe. Sus, cu mult deasupra celor două pontoane uriaşe, echipajul de pe platforma superioară se legăna încet, înainte şi înapoi, de parcă s-ar fi aflat într-un zgârie nori în timpul unei vijelii. Puternica rachetă Zenit, bine ancorată în suportul său orizontal, nu era afectată de acea mişcare domoală. Echipajul experimentat îşi îndeplinea îndatoririle ca de obicei, intrând într-un program lejer, de rutină, pe durata călătoriei lente către locul lansării, în vreme ce coasta de culoarea cafelei cu lapte a Californiei dispărea încet din vedere. Hennessey mări treptat puterea motoarelor, până ce platforma ajunse să înainteze, pufăind, cu o viteză de nouă noduri, apoi stabili cursul către sud-vest, spre locul lansării, aflat la Ecuator, două mii cinci sute de kilometri sud de Hawaii. Nimeni nu bănuia că era o destinaţie la care nu aveau să ajungă niciodată.

La două mii cinci sute de kilometri spre vest, *Koguryo* gonea de-a curmezişul Pacificului precum un ogar care fugăreşte un iepure. De când plecase din Inchon, nu-şi încetinise ritmul decât cu ocazia unei opriri în insulele Ogasawara, unde îl recuperase pe Tongju. După ce trecuse pe la periferia unei furtuni la vest de Midway, nava avusese parte de mare calmă şi de vânt din pupa,

ceea ce îi permisese să despice apa cu viteza maximă. Lipsită de kilometrii de cablu greu şi de echipamentul voluminos de întindere a acestuia, depozitat de obicei sub punte, *Koguryo* plutea stând cu doi metri şi jumătate în plus deasupra apei faţă de poziţia sa obişnuită. Cele patru motoare diesel îi imprimau vasului uşurat viteza rapidă de douăzeci şi unu de noduri, propulsându-l de-a curmezişul oceanului pe o distanţă de aproape şase sute de mile în fiecare zi.

La bord, o echipă numeroasă de ingineri şi tehnicieni se pregătea pentru lansarea rachetei Zenit. Un centru de control al lansării, aproape o copie identică a cabinei de control de pe *Sea Launch Commander,* care fusese construit pe una dintre punţile inferioare, era sediul unei activităţi neîntrerupte. De la laboratorul din Inchon fusese primită varianta finala a programului de lansare, iar echipa de coordonare a acestei operaţiuni crease o serie de false scenarii de lucru pentru echipa operaţională. Fuseseră parcurse mai multe teste standard de lansare, până când, după o lună petrecută pe mare, simulările atinseseră perfecţiunea. Pentru că li se spusese doar că urmau să comande lansarea satelitului lui Kang de pe o platformă plutitoare, membrii grupului nu aveau habar că urmau să contribuie la o acţiune ilegală şi aşteptau cu nerăbdare să treacă la adevărata lansare a rachetei.

Tongju folosea timpul petrecut pe mare ca să-şi perfecţioneze strategia de atac asupra platformei *Odyssey.* Împreună cu grupul de comando, studie cu atenţie planurile acesteia, calculând poziţiile de atac şi corelând mişcările forţelor sale, până când obţinu planul atacului, detaliat până la nivelul fiecărui minut. În timp ce nava se apropia tot mai mult şi mai mult de ţintă, membrii comandoului îşi memorau fiecare mişcare, îşi curăţau armele şi, în general, se fereau să fie văzuţi de ceilalţi membri ai echipajului. După o cină luată împreună cu grupul de asalt, Tongju îl invită pe Kim, care îi era secund, în cabina sa. În intimitatea acesteia, îi dădu explicaţii despre ordinul lui Kang de a saborda Koguryo.

— I-am spus căpitanului Lee care sunt coordonatele locului de întâlnire cu cargobotul care ne aşteaptă. Totuşi, nu i-am adus la cunoştinţă planul de scufundare a navei sale, ci doar că echipa de lansare va fi transferată pe un alt vas, pentru mai multă siguranţă.

— Nu suntem siguri că o să se supună ordinelor lui Kang? se

interesă Kim, fără să fie afectat de perspectiva uciderii celor două sute de oameni cu care călătorea pe aceeaşi navă.

— Nu, nu e o idee bună să-i spunem. Nici un căpitan nu doreşte să-şi scufunde propria navă şi să-şi abandoneze echipajul. O să plecăm fără el.

— Cum o să fie distrus vasul?

Tongju se întinse şi scoase de sub pat un săculeţ pe care i-l întinse lui Kim.

— Explozive Semtex, de plastic, cu detonatoare acţionate de la distanţă. Intenţionez să activez încărcătura în timp ce nava o să se afle în mişcare.

Se îndreptă spre unul dintre pereţii despărţitori şi arătă cu degetul spre diagrama care reprezenta, în secţiune, nava *Koguryo*.

— Făcând, prin explozie, o serie de găuri în partea din faţă a cocii şi în sectoarele de la provă, sub linia de plutire, momentul mecanic al navei va duce la o inundare rapidă a punţilor inferioare. Nava o să se scufunde precum un submarin, înainte ca echipajul să aibă timp să reacţioneze.

— Mai există totuşi o şansă ca unii să scape în bărcile de salvare, îl contrazise Kim.

Tongju clătină din cap cu un zâmbet viclean.

— Am aplicat un adeziv lichid pe suporturile bărcilor de salvare. Nici una n-o să părăsească vasul fără un efort considerabil.

— Şi noi? întrebă Kim, cu o uşoară nesiguranţă în glas.

— Tu şi alţii doi o să plecaţi cu mine într-o barcă de asalt. O să-l conving pe Lee să ne lase să ne îndepărtăm de navă ca să supraveghem zona dintr-o poziţie avansată imediat ce cargoul va fi detectat de radar. O să detonăm încărcăturile după ce *Koguryo* o să prindă din nou viteză.

Kim suspină în tăcere şi dădu din cap cu gravitate.

— N-o să-mi fie uşor să-mi abandonez grupul de comando, spuse, cu voce scăzută.

— Toţi sunt băieţi buni, dar nu-i putem recupera. Las în seama ta să alegi doi oameni care să ni se alăture. Dar întâi trebuie să plasăm explozibilii. Ia-l pe Hyun, specialistul tău în demolări şi fixaţi încărcăturile în partea din faţă a provei, în compartimentele E, F şi G. Aveţi grijă să nu fiţi observaţi de vreun membru al echipajului.

Kim înhăţă săculeţul şi dădu din nou din cap.

— O s-o facem, spuse, apoi ieşi din cabină.

După plecarea celuilalt, Tongju se uită lung la schiţa vasului, vreme de câteva minute. Întreaga operaţiune era o misiune hazardată, cu riscuri şi pericole ascunse. Dar era exact pe gustul său.

Capitolul 45

Pe un curs de coliziune cu dezastrul, Odyssey înainta, greoaie, îndepărtându-se de Long Beach cu viteză redusă, ansamblul său mătăhălos învolburând zece mile de ocean într-o oră. Scurtând drumul pe lângă insula San Clemente din golful California, Odyssey se îndreptă exact către vest, trecând de San Diego la scurt timp după miezul nopţii şi ieşind, curând după aceea, din apele teritoriale ale Statelor Unite. Ambarcaţiunile de pescuit şi cele de croazieră dispărură treptat dincolo de orizont pe măsură ce platforma pătrundea mai adânc în zona pustie a Pacificului de la vest de Baja California. La sfârşitul celei de-a treia zi petrecute pe mare, după ce ajunsese la şapte sute de mile de cel mai apropiat ţărm, *Odyssey* nu mai împărţea oceanul decât cu un punct minuscul de pe linia dinspre nord-est a orizontului.

Căpitanul Hennessey urmărea fără prea mult interes grăuntele îndepărtat care creştea încet, năpustindu-se către sud. Când se apropiase la mai puţin de zece kilometri, îşi îndreptă într-acolo binoclul şi văzu o navă albastră, robustă, cu coşul galben. În lumina tot mai palidă a crepusculului, o identifică mai degrabă drept o navă de cercetare sau drept una destinată unui scop deosebit decât drept un vas comercial. Observă, cu o curiozitate care nu-i dădea pace, că nava se afla pe un curs perfect de coliziune cu traiectoria actuală a lui *Odyssey.* În următoarea oră, Hennessey înţepeni alături de cârmă, urmărind celălalt vas, care se apropiase la mai puţin de o milă de tribordul său, înainte de a se vedea că reduce viteza, îndreptându-se către sud-vest, prin spatele lui.

— Încetineşte ca să treacă prin siajul nostru, îi spuse timonierului, lăsând în jos binoclul cu care privise vasul misterios. Are la dispoziţie tot Pacificul şi se repede exact în calea noastră, bombăni, clătinând din cap.

Nu-i venise nici măcar pentru o clipă ideea ca era vorba de ceva mai mult decât o întâlnire întâmplătoare. Şi nici n-ar fi bănuit vreodată că unul dintre membrii de nădejde ai echipajului, unul dintre cei câţiva oameni ai lui Kang care lucrau la bord ca tehnicieni în echipa de lansare, îi transmitea celeilalte nave poziţia lor exactă folosind un simplu receptor GPS şi un emiţător radio portabil. După ce traversase Pacificul, *Koguryo* captase

semnalul radio cu douăzeci şi patru de ore mai devreme şi se îndreptase către traiectoria lui *Odyssey* precum un porumbel călător către stinghia sa.

Când luminile navei necunoscute pieriră în întunericul serii, dincolo de pupa babord, Hennessey şi-o scoase din minte şi îşi concentra atenţia asupra pustietăţii neguroase care i se aşternea înainte. Încă se mai aflau la o distanţă de aproape zece zile de Ecuator şi nimic nu le dădea de bănuit că un alt obstacol urma să le taie calea.

Experimentatul grup de asalt sosi repede, apariţia sa din întunericul nopţii fiind o desăvârşită surpriză. După ce se ţinuse, pe ascuns, pe urmele lui *Odyssey* în cea mai mare parte a serii, Koguryo îşi oprise brusc motoarele, lăsând platforma autopropulsată să învolbureze apa îndepărtându-se către orizont. În cabina pilotului de pe aceasta din urmă, timonierul din schimbul trei şi ofiţerul de serviciu se relaxaseră după dispariţia luminilor celeilalte nave. Platforma fiind condusă de pilotul automat, singura lor îndatorire era să urmărească ecranul radarului şi buletinul meteo. Dar, în miez de noapte şi pe o mare pustie, nu erau multe motive de îngrijorare. Atenţia acordată îndatoririlor de serviciu slăbi în timp ce bărbaţii străbăteau puntea de navigaţie cu paşi mari, fiind mai degrabă angajaţi într-o dispută susţinută despre Campionatul Mondial de Fotbal, decât urmărind monitoarele electronice de lângă ei. Dacă unul dintre ei ar fi privit radarul cu mai multă atenţie, ar fi avut o vagă bănuială despre cele ce urmau să se întâmple.

Neavând nicidecum intenţia de a schimba cursul sau de a face reparaţii, *Koguryo* se oprise ca să lanseze nava de atac. Aceasta, lungă de zece metri şi cu puntea deschisă, era o şalupă de asalt spaţioasă şi luxoasă, folosită de Tongju, Kim şi o duzină de alţi bărbaţi în echipament negru de atac, care stăteau pe scaune capitonate cu piele, agitându-şi ameninţător armele. Deşi greu de detectat de radar, ambarcaţiunea se dovedea un mijloc rapid şi stabil de a străbate apa, ducând pe platformă o forţă numeroasă de atac.

În întuneric, şalupa sălta peste valurile care se rostogoleau, gonind de-a curmezişul oceanului liber, sub bolta presărată cu stele strălucitoare, întinsă de la un orizont la altul. Ambarcaţiunea rapidă înghiţea la iuţeală spaţiul care o despărţea de platforma plutitoare, ale cărei lumini ieşeau în evidenţă pe

fundalul cerului precum un panou publicitar în Times Square. Când fu pe punctul de a intra în umbra platformei masive, pilotul vasului îl conduse spre un punct mort de sub structură, strecurându-l între pontoanele gemene. Menţinându-şi viteza, ambarcaţiunea trecu ca o săgeată pe sub platformă, pe lângă pilonii groşi de susţinere, abia atingându-se de suporţii masivi, triunghiulari, pe sub care trecu, care intersectau stâlpii de susţinere în plan orizontal, exact la trei metri şi şaptezeci de centimetri deasupra apei. Încetini ca să-şi coreleze viteza cu a lui *Odyssey* şi se apropie cu grijă de stâlpul dinspre provă, de pe latura de la tribord, unde o scară acoperită cu un strat de sare conducea spre punţile superioare. Când ajunse la o distanţă de vreo doi metri, din şalupă sări un om care legă repede o parâmă de stâlpul scării. Ceilalţi săriră pe scară unul câte unul şi începură să se caţere pe platforma de deasupra. Oprindu-se pe treptele de sus ca să-şi tragă răsuflarea, echipa se opri un moment, ca să se regrupeze, înainte ca Tongju să dea din cap, făcându-le semn să treacă la acţiune. Uşa de siguranţă care dădea spre scară fusese lăsată descuiată de unul dintre oamenii lui Kang aflaţi deja la bord şi comandoul se strecură prin ea şi se desfăşură pe punte.

Cu toate că studiase fotografiile şi planurile lui *Odyssey*, Tongju era copleşit de proporţiile enorme ale punţii de lansare, care se întindea pe o lungime egală cu a unui teren de fotbal. În capătul cel mai îndepărtat se afla turnul de lansare, ieşind în evidenţă faţă de porţiunea întinsă de punte deschisă care ducea către hangarul vehiculului de lansare. De-a lungul traversului de la tribord erau plasate rezervoarele imense de combustibil, din care trebuia alimentată racheta cu puţin timp înainte de lansare. De cealaltă parte a hangarului se aflau două clădiri de mici dimensiuni care adăposteau cabinele echipajului, unde puteau fi găzduiţi şaizeci şi opt de bărbaţi, plus cambuza şi un cabinet medical. Acestea trebuiau să fie prima ţintă.

Echipa de asalt era pregătită să lovească simultan, cinci oameni în hangar, trei pe puntea de navigaţie, restul în cabinele echipajului. Majoritatea celor patruzeci şi doi de oameni din echipajul aflat la bord nu aveau mare lucru de făcut înainte ca platforma să ajungă la locul lansării şi îşi petreceau timpul citind, jucând cărţi sau uitându-se la filme. Pe la ora trei dimineaţa, doar o mână de bărbaţi erau treji, mai ales cei care se ocupau de navigaţia platformei sau de monitorizarea vehiculului de lansare.

Când membrii comandoului dădură buzna, cu precizia datorată numeroaselor exerciţii, în cabinele echipajului, tehnicienii şi inginerii derutaţi fură prea uluiţi ca să reacţioneze. Graţie revărsării bruşte de lumină şi ghionturilor cu puştile de asalt, AK-74, oamenii adormiţi se treziră brusc în bătaia armelor. Doi bărbaţii care jucau cărţi în cambuză crezură că era vorba de un soi de glumă specifică trecerii Ecuatorului, până când o lovitură cu patul puştii îl trânti pe unul dintre ei la podea. Un bucătar şef luat prin surprindere scăpă din mâini un teanc de cratiţe, ceea ce contribui, în mai mare măsură decât o făcuseră oamenii înarmaţi, la trezirea echipajului care nu putea crede ceea ce se întâmpla.

În hangarul vehiculului de lansare, lucrurile se desfăşurară în mod similar. Micul grup de atacatori străbătu în grabă clădirea prevăzută cu aer condiţionat care adăpostea suportul rachetei Zenit, capturând fără nici un fel de luptă o mână de ingineri. Pe puntea de navigaţie situată sus, deasupra hangarului, celor doi bărbaţi de la timonă nu le veni să-şi creadă ochilor când Tongju intră şi, calm, îşi îndreptă pistolul Glock spre urechea ofiţerului. În mai puţin de zece minute, întreaga platformă era în mâinile oamenilor lui Tongju. Nu se trăsese nici un foc, fiindcă oamenii de la Sea Launch nu se aşteptaseră niciodată să fie făcuţi prizonieri în mijlocul Pacificului.

Atacatorii descoperiră, cu surprindere, că echipajul platformei marine era format mai ales din filipinezi, în timp ce echipa de lansare era un amestec eterogen de ingineri americani, ruşi şi ucraineni. Echipajul multinaţional capturat fu mânat în cambuză unde fu reţinut sub ameninţarea armelor, excepţie făcând o duzină dintre membrii acestuia şi dintre reprezentanţii companiei de lansare a sateliţilor, care erau în solda lui Kang şi care preluară controlul operaţiunilor legate de navigaţia platformei. Până şi căpitanul Hennessey, capturat şi legat cu brutalitate de unul dintre oamenii lui Kim şi aflat în stare de şoc, fu silit să intre în cambuză, alături de restul echipajului său.

Pe puntea de navigaţie, Tongju luă, prin radio, legătura cu Koguryo, anunţând că platforma fusese luată în stăpânire fără să se opună rezistenţă. Studiind o hartă de navigaţie care rămăsese întinsă pe masă, se răsti la omul lui Kang aflat acum la cârmă:

— Schimbă cursul cu cincisprezece grade spre nord-nord-est. Ne îndreptăm spre un nou loc de lansare.

Când se apropie ivirea zorilor, *Koguryo* se alătură platformei Odyssey, care se îndrepta către nord şi îşi reduse viteza astfel încât să se potrivească cu a acesteia în timp ce înainta printre talazurile de un metru şi jumătate. Căpitanul Lee o menţinu într-un tandem perfect cu tribordul platformei în mişcare. La timona lui *Odyssey,* cârmaciul agitat se asigură că pilotul automat funcţiona în mod corespunzător în timp ce fostul cablier se oprise alături, cu vântul în faţă.

Pe puntea superioară a hangarului, Tongju supraveghea mişcările unei macarale imense, care se balansa deasupra marginii de la tribord a platformei. Un braţ greu şi un cârlig se legănară cu putere înainte de a coborî, încet, către puntea din spate a lui *Koguryo.* Semnalul care dădea de ştire că totul era pregătit fu transmis prin radio şi macaraua începu să ridice un container pătrăţos de metal, de dimensiunile unei canapele, care se legăna în aer, fiind apoi coborât pe puntea principală a platformei. Înăuntrul acestuia se aflau proiectilele speciale care conţineau culturile de himera, îngheţate şi deshidratate, pregătite să fie introduse în încărcătura utilă a dispozitivului de împrăştiere a aerosolilor.

În vreme ce virusul letal era ridicat pe platformă, şalupa navei *Koguryo* transborda mai bine de o duzină de specialişti însărcinaţi să se ocupe de lansare şi de încărcătură, care prinseră imediat să mişune prin hangarul rachetei şi începură să studieze acea secţiune a acesteia care era destinată încărcăturii active. Fu transbordat, de asemenea şi un contingent suplimentar de oameni de pază, care să-i ajute pe membrii comandoului lui Tongju.

Cel din urmă se întoarse în cabina pilotului şi privi prin ferestrele cu geamuri groase către marea agitată la şaizeci de metri sub el. Platforma se legăna uşor, mişcarea propagându-se dinspre pontoanele aflate departe, sub suprafaţa apei. Privind îndelung în dreapta, văzu că *Koguryo* începea să desprindă de *Odyssey*, rolul său de transbordor fiind încheiat pentru moment.

— Măreşte viteza la maximum, îi spuse pilotului.

Filipinezul agitat reglă comenzile elicelor ambelor pontoane, privind apoi valoarea indicată de vitezometrul digital, care creştea încet.

— Douăsprezece noduri, domnule. Viteza maximă de croazieră, răspunse matelotul, rotindu-şi nervos ochii de colo până colo.

Mulţumit, Tongju dădu din cap, apoi se întinse după o staţie radio agăţată de tavan şi îl chemă pe căpitanul Lee de pe *Koguryo*.

— Totul se desfăşoară conform orarului. Anunţă, te rog, Inchonul că deţinem controlul asupra navei de lansare şi că intenţionăm să începem numărătoarea inversă peste circa treizeci de ore. Terminat.

Pilotul înfricoşat privea drept înainte, evitând privirea lui Tongju. Indiferent care ar fi fost gândurile pline de spaimă care i se învălmăşeau în cap în legătură cu intenţiile acestuia, erau o nimica toată pe lângă adevăratul obiectiv al liderului comandoului.

Capitolul 46

Inginerii specializaţi în vehicule de lansare avură nevoie de mai puţin de douăzeci şi patru de ore ca să transforme încărcătura utilă a rachetei într-o armă cumplită de ucidere în masă. Aidoma unor chirurgi care coordonează un transplant, grupul de ingineri înlătură cu grijă mai multe porţiuni ale învelişului exterior şi studie în amănunt alcătuirea internă a falsului satelit. Componentele falsificate, construite astfel încât să semene cu dispozitive de emisie-recepţie automată, erau îndepărtate şi înlocuite cu mici pompe electrice care urmau să acţioneze sistemul de aerosoli. Furtunuri şi fitinguri erau ataşate de falsele panouri solare, care urmau să se deschidă în timpul zborului, pentru a răspândi virusul resuscitat, împrăştiindu-l ca pe o ceaţă fină pe cerul Californiei.

Lucrând îmbrăcaţi în costume de protecţie specifice camerelor cu atmosferă controlată, tehnicienii efectuară un test final al sistemului de dispersie, asigurându-se că avea să fie pe deplin funcţional pe durata scurtului zbor al rachetei. Apoi ajunseră la ultimul pas al operaţiunii: introducerea virusului himera în încărcătura vehiculului. Proiectilele cu germeni îngheţaţi şi deshidrataţi aduse de la Inchon fură montate cu grijă în interiorul satelitului, o serie de tuburi cu inserţii de oţel realizând legătura dintre rezervoarele pentru hidrogenare şi sistemul de aerosoli. În momentul activării, un program controlat de computer avea să videze şi să amestece substanţa sub formă de pulbere cu apă epurată, transferând apoi fluidul cu viruşi viabili în vaporizator şi în atmosferă.

Cocteilul fatal o dată încărcat, reasamblară învelişul satelitului. În punctele cheie din interior fură introduşi explozibilii care să arunce în aer carcasa încărcăturii active în timpul zborului, la momentul stabilit. Când ultima secţiune a vârfului rachetei fu fixată etanş la locul său, inginerii istoviţi se felicitară scurt unii pe alţii şi se îndreptară clătinându-se pe picioare spre cabinele echipajului. Câteva ore preţioase de somn era tot ce puteau pretinde înainte de a sosi momentul începerii numărătorii inverse.

Apelând, fără să dea acest lucru publicităţii, la codul colorat

specific Sistemului de Consiliere în caz de Pericol, Departamentul Securităţii Interne emise, fără tam-tam, o avertizare urgentă referitoare la securitatea porturilor şi a aeroporturilor. Intensificarea verificărilor şi percheziţiile aleatoare erau puse în practică în cazul tuturor aeronavelor şi vaselor maritime care aparţineau unor proprietari din Asia, căutându-se, în mod deosebit agenţi bacteriologici şi chimici. În urma insistenţelor vicepreşedintelui Sandecker, Pazei de Coastă i se ordonă să oprească, să abordeze şi să percheziţioneze toate navele sub pavilion japonez sau coreean intrate în apele teritoriale cu ajutorul unui contingent de forţe de protecţie bine înarmat. Toate şalupele de care dispunea paza de coastă fură trimise pe mare, de-a lungul coastei de vest, fiind concentrate în jurul centrelor comerciale Seattle, San Francisco şi Los Angeles.

La San Francisco, Rudy Gunn stabili, împreună cu comandantul Pazei de Coastă locale, în ce urma să constea ajutorul dat de NUMA la punerea în practică a interdicţiei. Când nava de cercetare *Blue Gill* sosi din Monterey, Gunn stabili imediat că avea ca sector de patrulare o zonă de şaisprezece kilometri din largul podului Golden Gate. Apoi fugi la Seattle, unde dirija resursele locale ale NUMA în sprijinul activităţii de verificare din largul coastei şi obţinu ajutorul Pazei canadiene de Coastă din Vancouver pentru a verifica toate navele având ca destinaţie Columbia Britanică.

Dirk şi Summer zburară la San Diego, unde fură întâmpinaţi de temperatura răcoroasă, de douăzeci şi două de grade, specifică oraşului. După o scurtă călătorie cu taxiul de la Aeroportul Internaţional Lindbergh Field până în insula Shelter, avură nevoie de doar câteva minute ca să descopere nava *Deep Endeavor* ancorată la capătul unui imens doc municipal. Când se apropiară de navă, Dirk observă că pe puntea de la pupa se afla un submersibil de o formă ciudată, vopsit într-un ocru metalic.

— Zău dacă nu-s Prizonierii din Zenda, strigă Jack Dahlgren de pe puntea de navigaţie când observă cuplul care urca la bord.

Prietenul intim al lui Dirk se repezi în josul scărilor şi le ieşi înainte în capătul pasarelei.

— Am auzit că voi doi v-aţi bucurat de un tur al litoralului coreean, râse el, în timp ce strângea cu putere mâna lui Dirk, după care o îmbrăţişa pe Summer.

— Da, dar nu ştiu cum se face că am pierdut atracţiile din ghidul *Michelin*, ripostă ea, zâmbind.

— Ei, stai puţin, turul zonei demilitarizate a fost foarte stimulator, spuse Dirk, cu prefăcută seriozitate. Apoi întrebă, întorcându-se spre Dahlgren: Tu şi echipajul sunteţi pregătiţi pentru o mică operaţiune de percheziţionare-confiscare?

— Îhî. O echipă de la Paza de Coastă ni s-a alăturat acum o oră şi suntem gata să părăsim ţărmul în orice clipă.

— Bun. Atunci să trecem la treabă.

Dahlgren îi conduse pe Dirk şi Summer pe puntea de navigaţie, unde îi întâmpinară Leo Delgado şi căpitanul Burch, după care făcură cunoştinţă cu un ofiţer care purta uniforma Pazei de Coastă, pe nume Aimes.

— Ce procedură de interceptare o să folosim, domnule locotenent? întrebă Dirk, remarcând însemnele de pe uniforma lui Aimes.

— Spune-mi Bill, răspunse acesta, un bărbat conştiincios, cu părul blond tuns scurt, care îşi lua datoria în serios, dar detesta formalităţile inutile. O să dăm o mână de ajutor ambarcaţiunilor Pazei de Coastă regionale, ca rezervă, când şi dacă traficul navelor comerciale devine deosebit de aglomerat. Altfel, o să ne ocupăm de inspecţii speciale şi de recunoaştere. Conform legislaţiei, putem intercepta şi aborda toate vasele comerciale care se îndreaptă spre port aflate la mai puţin de douăsprezece mile de ţărm. În calitate de împuternicit al Pazei de Coastă de pe o navă NUMA, eu o să conduc toate operaţiunile de abordare şi percheziţionare întreprinse de echipa mea, dar o să fim ajutaţi de mai mulţi membri ai echipajului vostru cărora li s-a făcut un instructaj sumar.

— Care sunt şansele de a localiza un transport de arme sau o bombă ascunsă pe un cargobot de mari dimensiuni? se interesă Summer.

— Sunt mai multe decât îţi poţi închipui, răspunse Aimes. Aşa cum ştiţi, noi colaborăm îndeaproape cu Departamentul Vamal, sub conducerea Departamentului de Securitate Internă. Agenţii noştri vamali se află în toate porturile străine de pe glob şi se deplasează la faţa locului, unde verifică şi sigilează toate containerele cu mărfuri înainte de a se acorda permisiunea ca acestea să fie încărcate pe navă. La sosirea în porturile din Statele Unite, containerele nu primesc acceptul de a intra în ţară decât după ce agenţii vamali se asigură că nu au fost violate. Paza de Coastă face o verificare a navei şi a mărfurilor înainte de intrarea în port.

— În afară de containerele cu marfă, pe o navă mai sunt multe alte locuri în care se poate ascunde o bombă, susţinu Dahlgren.

— Asta e o problemă mai greu de rezolvat, dar aici intră în scenă câinii, răspunse Aimes, arătând cu o mişcare a capului către cealaltă extremitate a punţii de navigaţie.

Dirk observă pentru prima dată o pereche de labradori aurii legaţi de un stâlp de susţinere al peretelui despărţitor şi care dormeau întinşi pe punte. Summer se dusese deja lângă cei doi câini şi începuse să-i scarpine încântată în spatele urechilor.

— Câinii sunt antrenaţi să adulmece numeroase substanţe explozive folosite de obicei la fabricarea bombelor. Iar cel mai bun lucru este că pot parcurge toate locurile de pe o navă într-o succesiune rapidă. Dacă o bombă bacteriologică e adusă, prin contrabandă, la bordul unui cargobot, sunt multe şanse ca băieţii ăştia să-i adulmece componentele explozive.

— Asta-i ceea ce căutăm, spuse Dirk. Deci, o să acţionăm în apele de coastă de lângă San Diego.

— Nu, răspunse Aimes, clătinând din cap. Traficul comercial din zonă e foarte redus şi navele Pazei regionale de Coastă sunt mai mult decât suficiente ca să facă faţă. Noi am primit ordin să patrulăm în zona situată la sud-est de portul Los Angeles, ca să ajutăm Grupul de menţinere a Siguranţei Maritime al Pazei de Coastă din L.A.-Long Beach. Odată ajunşi la faţa locului, o să coordonăm poziţionarea navelor şi abordarea prin intermediul lui Icar.

— *Icar?*

— Ochiul nostru atoatevăzător din văzduh în cadrul acestui proiect, spuse Dirk, cu un zâmbet de cunoscător.

În vreme ce, îndreptându-se către oceanul Pacific, *Deep Endeavor* pufăia trecând pe lângă insula Coronado şi pe lângă un portavion al Marinei Militare care naviga spre Oceanul Indian, Dirk şi Summer se duseră la pupa, ca să studieze ciudatul submersibil care aducea vag cu o râmă îndopată cu steroizi, care crescuse în exces. Vasul în formă de glonţ era presărat cu o serie de unităţii de propulsie cu palete plasate în mod neregulat pe corpul său principal, precum nişte pompe termice lipite de acesta. Sub vârful său ca de glonte era fixat un dispozitiv gigantic de carotat, de trei metri lungime, care se înălţa aidoma cornului unui inorog. Vopsit în culoarea sa metalică, ţipătoare, portocaliu roşiatică, submarinul le amintea de o insectă uriaşă

din filmele anilor cincizeci.

— Care-i povestea drăciei ăsteia? îl întrebă Summer pe Dahlgren.

— Tatăl vostru nu v-a povestit despre *Badger?* E un prototip autorizat de el. De asta ne aflăm aici, la San Diego. Unii dintre inginerii noştri lucrează la un proiect comun cu Institutul Scripps, menit să perfecţioneze acest vehicul rapid. E un colector de probe conceput pentru recoltarea mostrelor de sedimente de pe fundul oceanului. Comunitatea ştiinţifică e nerăbdătoare să strângă asemenea mostre, ca şi pe cele de organisme, din jurul gurilor vulcanilor hidrotermali, dintre care multe se află la o adâncime de trei mii de metri, sau chiar mai mare.

— La ce-i folosesc toate unităţile astea de propulsie? întrebă Dirk.

— Ca să ajungă la fund în mare viteză. E o trăsurică într-adevăr rapidă. În loc să aştepte să se scufunde graţie atracţiei gravitaţionale, o face cu repeziciune, pentru că e dotată cu un mecanism alimentat cu hidrogen care i-o permite. Îţi oferă posibilitatea să cobori, să iei o mostră şi să revii la suprafaţă fără să pierzi toată ziua degeaba. Mai puţin timp irosit cu scufundările şi cu ridicările la suprafaţă înseamnă mai multe mostre colectate de geologi.

— Şi băieţii de la Scripps chiar au încredere să te lase pe tine la volan? întrebă Summer, râzând.

— Nu m-au întrebat câte amenzi pentru depăşirea vitezei am primit pe uscat, aşa că nu m-am simţit obligat să le spun, răspunse Dahlgren, cu falsă inocenţă.

— Câte ceva tot ştiu, rânjii Dirk şi anume că i-au împrumutat lui Evel Knievel[28] noua lor motocicletă Harley-Davidson.

Puterea motoarelor purtă nava Deep Endeavor în susul coastelor Californiei vreme de trei ore înainte de a-şi schimba cursul către largul oceanului, exact la căderea nopţii. Dirk stătea în picioare pe puntea de comandă urmărind înaintarea vasului pe o hartă de navigaţie colorată afişată pe monitorul fixat de plafon. În vreme ce linia coastei rămase în urmă dispărea, observă insula San Clemente ivindu-se pe harta care se derula pe computer, la vest de traseul lor. Mai studie puţin harta, apoi se întoarse spre Aimes, care stătea alături de el, urmărind indicaţiile radarului.

— Credeam că ordinele ne interzic să ne îndepărtăm la peste

[28] Celebru motociclist cascador (n.tr.).

douăsprezece mile de coastă. Ne deplasăm pe un curs care trece pe lângă insula San Clemente, situată la peste cincizeci de mile de continent.

— E o limită de care se ţine seama în cazul unei patrulări obişnuite. Din punct de vedere tehnic, Channel Islands reprezintă o parte a Californiei, aşa că putem opera, respectând legea, considerându-le punct de pornire. În cazul acestei misiuni, am primit autorizaţia de a ne extinde zona de lucru, considerând că ele reprezintă linia de bază. O să considerăm un punct aflat la zece mile vest de Santa Catalina ca poziţie iniţială pentru începerea monitorizării.

Două ore mai târziu, navigau dincolo de întinsa insulă Catalina, iar motoarele încetiniră când se apropiară de punctul de oprire. Deplasându-se cu viteză redusă, *Deep Endeavor* începu să patruleze descriind o buclă largă, de la nord către sud, în partea de vest a insulei, folosindu-şi radarul ca mijloc de supraveghere. Acesta nu detecta decât o serie de ambarcaţiuni de croazieră şi de vase de pescuit răspândite în zonă, alături de o vedetă a Pazei de Coastă care patrula în zona învecinată dinspre nord.

— Ne-am poziţionat destul de departe, spre sud, faţă de ruta principală de navigaţie către L.A. şi e puţin probabil să detectăm un trafic nocturn intens în sectorul ăsta, spuse Aimes. O să intrăm în pâine mâine dimineaţă, când se prezintă *Icar* la datorie. Propun ca, până atunci, să ne împărţim în schimburi şi să tragem câte un pui de somn.

Conformându-se, Dirk se plimbă pe lângă balustrada punţii de navigaţie, trăgând cu sete în piept aerul mării. Noaptea era liniştită şi umedă, iar marea aproape la fel de plată precum o clătită. Aşa cum stătea, în întuneric, gândurile i se învălmăşeau în jurul întâlnirii cu Kang şi a ameninţării mai mult decât implicite pe care mogulul le-o adresase lui şi lui Summer. După încă o săptămână, votul din Adunarea Naţională Coreeană avea să fie istorie, iar autorităţile aveau să-l poată urmări pe Kang cu toată vehemenţa. Doar de atât aveau nevoie. De o săptămână fără incidente. În vreme, ce privea lung marea, o rafală rece de vânt îi lovi brusc faţa, apoi se domoli la fel de brusc, lăsând în urmă o pace şi o acalmie aparente.

Capitolul 47

La ora nouă post meridian, *Odyssey* lăsase în urmă vreo trei sute de mile şi se apropia de poziţia de lansare calculată la Inchon. Tongju, care recupera câte ceva din somnul pierdut în cabina căpitanului Hennessey, fu trezit brusc de o bătaie grăbită în uşă. Un membru înarmat al trupei de comando intră în încăpere şi se înclină în timp ce el se ridica în capul oaselor şi începea să-şi tragă cizmele în picioare.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjez, spuse omul, scuzându-se. Căpitanul Lee a cerut să vă întoarceţi imediat pe *Koguryo*. Are un soi de neînţelegere cu inginerii ruşi din echipa de lansare.

Tongju răspunse afirmativ din cap, apoi se dezmetici şi porni spre timonă, unde verifică dacă platforma continua să navigheze spre nord-nord-est cu viteza de douăsprezece noduri. Chemă, prin radio, şalupa de pe *Koguryo*, după care porni în josul şirului de trepte de lângă stâlpii de susţinere de la provă şi sări în ambarcaţiunea care stătea locului, aşteptându-l. După o scurtă călătorie, ajunse pe nava auxiliară din apropiere, unde căpitanul Lee era în aşteptarea sa.

— Veniţi cu mine la centrul de control al lansării, sunt blestemaţii ăia de ucraineni, înjură acesta. Nu sunt în stare să cadă de acord asupra poziţiei de lansare. Cred c-or să se omoare unul pe altul.

Cei doi bărbaţi coborâră o serie de trepte şi străbătură un coridor interior care ducea spre spaţiosul centru de control al lansării. Când Lee deschise o uşă laterală, urechile le fură izbite de un staccato zgomotos de înjurături într-o limbă străină. În centru încăperii, un grup de ingineri erau adunaţi, de-a valma, în jurul celor doi specialişti ucraineni care stăteau faţă în faţă, cu braţele în aer şi se certau cu violenţă. Grupul de inginerii se împrăştie la apropierea lui Tongju şi Lee, dar ucrainenii nici nu se sinchisiră. Privindu-i cu dezgust, Tongju se întoarse şi înşfacă scaunul capitonat din faţa unei console, apoi îl ridică deasupra capului şi îl azvârli în inginerii care se certau cu aprindere. Cei din jur îşi ţinură răsuflarea când scaunul zbură către cei doi bărbaţi, izbindu-i în capete şi în piepturi, de unde ricoşă, trosnind când căzu pe podea. Ucrainenii uluiţi amuţiră în sfârşit,

dezmeticindu-se după lovitura dată de scaunul zburător şi se întoarseră către noii veniţi.

— Care-i problema aici? tună Tongju.

Unul dintre ucraineni, un bărbat cu barbişon şi cu o claie zburlită de păr castaniu, îşi drese glasul înainte de a vorbi.

— E starea vremii. Un front atmosferic de înaltă presiune aflat deasupra Pacificului de Est, mai ales în largul coastelor Americii de Nord şi-a micşorat viteza, fiind împins de un altul, de presiune mai scăzută, dinspre sud.

— Şi ce presupune asta?

— Vânturile dinspre est, din straturile superioare ale atmosferei, predominante în mod normal şi-au schimbat, de fapt, direcţia şi, pe moment, avem vânt puternic, din faţă. Asta modifică, cu o marjă considerabilă, traiectoria planificata a zborului.

Căută printr-un morman de hârtii, trase afară o foaie care conţinea numeroase calcule şi traiectorii trasate de mână.

— Planul nostru de bază era să alimentăm prima treapta a rachetei Zenit la cincizeci la sută din capacitate, ceea ce o va plasa pe o traiectorie estimată de trei sute cincizeci de kilometri în aval. Dintre aceştia, cel puţin cinzeci sunt deasupra regiunii ţintă, unde va fi activat sistemul de împrăştiere a încărcăturii. Astfel, poziţia planificată de noi pentru lansare se afla la trei sute de kilometri vest faţă de Los Angeles, presupunând că vremea evolua în tipare normale. Dar fiind actuala prognoză meteo, avem două posibilităţi: fie aşteptăm ca frontul de joasă presiune să cedeze terenul în faţa vânturilor predominante, fie aducem platforma de lansare mai aproape de ţintă.

— Există şi o a treia posibilitate, protestă, iritat, celălalt ucrainean. Putem mări cantitatea de combustibil încărcată în rachetă, astfel încât să atingă ţinta pornind din poziţia iniţială de lansare.

În timp ce vorbea, oponentul său clătina din cap în tăcere.

— Ce riscuri implică? îl întrebă Tongju pe cel care se îndoia.

— Serghei are dreptate când spune că putem modifica cantitatea de combustibil astfel încât racheta să ajungă la destinaţie. Totuşi, am mari dubii în ceea ce priveşte precizia pe care o putem obţine. Nu ştim viteza şi direcţia vânturilor pe toată traiectoria. Dată fiind actuala configuraţie meteorologică neobişnuită, condiţiile de zbor ar putea fi foarte diferite, pe întregul traseu, faţă de ceea ce putem măsura direct, deasupra

noastră. Vehiculul de lansare ar putea fi deviat, cu uşurinţă şi într-o mare măsură, spre nord sau spre sud faţă de ţinta propusă. Totodată, ar fi posibil să trecem dincolo de ţintă cu câteva zeci de kilometri sau, ca alternativă, să ne lipsească o distanţă similară pentru a o atinge. În calculul traiectoriei de zbor care porneşte din acest punct intră prea multe variabile prezumtive.

— Un risc minor, alimentat de speculaţii, îl contrazise Serghei.

— În cât timp or să revină la normal condiţiile meteo din zonă?

— Frontul atmosferic de joasă presiune dă deja semne de retragere. Ne aşteptăm la un colaps după încă o zi şi jumătate, sistemul de presiune ridicată urmând să devină predominant în aproximativ şaptezeci şi două de ore.

Pentru o clipă, Tongju cântări argumentele în tăcere, apoi luă o decizie fără să mai stea la discuţii.

— Avem un orar care trebuie respectat. Nu ne putem permite să stăm şi să aşteptăm schimbarea vremii şi nici să ne asumăm riscul de a reduce precizia loviturii. O să aducem platforma mai aproape de ţintă şi o să începem numărătoarea inversă cât mai curând cu putinţă. Cât de mult trebuie să înaintăm ca să micşorăm incertitudinea datorată condiţiilor atmosferice?

— Ca să minimizam impactul vânturilor potrivnice, trebuie să scurtăm traiectoria. În baza ultimelor măsurători eoliene, trebuie să ne poziţionăm aici, spuse ucraineanul cu barbişon, punând degetul pe harta litoralului american. La o sută cinci kilometri de coastă.

Preţ de un minut, Tongju studie poziţia în tăcere, calculând distanţa suplimentară care trebuia acoperită. Observă două insule în imediata apropiere a poziţiei propuse şi constată că aceasta se afla periculos de aproape de linia ţărmului. Dar o puteau atinge, având încă şansa de a face lansarea cu respectarea orarului dorit de Kang. În timp ce toţi ochii din încăpere îl urmăreau, aşteptându-i ordinele, se întoarse în sfârşit şi dădu din cap către Lee.

— Schimbaţi imediat cursul. Vom plasa ambele nave în noua poziţie înainte de apus şi vom începe numărătoarea inversă în zori.

Capitolul 48

— Probabil că-ţi baţi joc de mine. Un aerostat?

Giordino îşi scărpină bărbia, apoi clătină din cap către Pitt.

— M-ai târât atâta drum de-a curmezişul ţării ca să facem o plimbare cu un aerostat?

— Cred că termenul corect este dirijabil, spuse Pitt, aruncându-i însoţitorului său o privire plină de indignare prefăcută.

— Un balon, cum i se mai spune.

Zburând toată noaptea din Washington până pe aeroportul din Los Angeles, Giordino se tot întrebase ce as mai avea Pitt în mânecă. În loc ca, de la aeroport, să o pornească către sud, spre port şi spre sediul Pazei de Coastă, Pitt îndreptase maşina închiriată către nord. Pe când şeful NUMA conducea automobilul în afara zonei metropolitane a Los Angeles-ului, Giordino adormise fără întârziere pe locul pasagerului. Se trezise mai târziu, pentru a vedea câmpurile de fragi care defilau dincolo de geamuri şi se frecă la ochi în vreme ce maşina intra în micul aeroport Oxnard, unde Pitt o parcă alături de un aerostat mare, ancorat de un catarg vertical montat pe o camionetă.

Privindu-l, Giordino începu să trăncănească:

— Nu credeam că Super Bowl[29] mai ţine încă două luni.

Având o lungime de şaizeci şi opt de metri, Sentinel 1000, aparţinând Serviciilor de Coordonare a Dirijabilelor, era, de fapt, mult mai mare decât obişnuitele aerostate folosite pentru reclame, care planau de obicei în văzduh în timpul meciurilor de fotbal şi al turneelor de golf. Versiune mai mare a popularelor baloane din seria Skyship 600 a companiei, Sentinel 1000 era proiectat pentru a ridica o încărcătură utilă de aproape două mii şapte sute de kilograme, cu ajutorul unui înveliş cu o capacitate de zece mii de metri cubi de gaz. Spre deosebire de dirijabilele cu cadru rigid din anii douăzeci şi treizeci, care zburau bazându-se pe hidrogenul extrem de inflamabil, acesta era un aerostat câtuşi de puţin rigid, care se ridica de la pământ folosind heliul, un element mult mai sigur.

— Seamănă cu un nepot pipernicit al lui *Hindenburg*, mormăi

[29] Campionatul profesionist de fotbal american.

Giordino, studiind cu atenţie dirijabilul argintiu.

— Se întâmplă să ai înaintea ochilor cea mai recentă realizare din domeniul tehnologiilor de supraveghere şi urmărire, spuse Pitt. E echipat cu un sistem optic LASH. NUMA îl testează în vederea unei posibile folosirii în cazul studierii recifelor de coral şi în cel al mareelor. Sistemul a fost deja utilizat cu succes pentru urmărirea migraţiei balenelor.

— Ce e un „sistem LASH”?

— Vine de la Senzor Hiperspectral Aeropurtat de Supraveghere a Litoralului[30]. E un sistem bazat pe imagini optice care foloseşte difracţia luminii pentru detectarea şi urmărirea ţintelor pe care nu le sesizează ochiul. Departamentul de Securitate Internă intenţionează să-l folosească pentru paza graniţelor, iar marina militară, ca mijloc de luptă împotriva submarinelor.

— Dacă-l putem testa zburând deasupra plajei din Malibu, atunci sunt pentru, din toată inima.

Un membru al echipei de la sol, purtând o insignă NUMA, coborî din nacelă la apropierea celor doi.

— Domnul Pitt? Am instalat aparatura radio trimisă de Paza de Coastă, aşa că o să puteţi comunica în bune condiţii cu navele lor. Greutăţile de pe Icar au fost îndepărtate, astfel încât, la aterizare, echilibrarea să se facă la o sută de kilograme plus unu, atunci când rezervele de combustibil scad la cinci la sută, aşa că aveţi grijă să nu goliţi complet rezervoarele. Dirijabilul mai e prevăzut, totodată, atât cu sistem care foloseşte apa drept balast, cât şi cu un altul, experimental, de eliberare a combustibilului, pentru cazul că o să aveţi nevoie să luaţi urgent altitudine.

— Cât timp putem rămâne în aer? întrebă Giordino, dând cu ochii de două elice cu ajutaj care ieşeau în afară pe ambele laturi ale pupei nacelei.

— Opt sau zece ore, dacă nu bruscaţi manetele de acceleraţie. Zbor plăcut, e o încântare când o faci cu aşa ceva, spuse, înclinându-se uşor.

Pitt şi Giordino se căţărară până la uşa nacelei şi pătrunseră în cabina spaţioasă, în care puteau sta confortabil opt pasageri. Pitt se învârti prin secţiunea de la prova a compartimentului de zbor, apoi luă în primire butoanele de comandă destinate pilotului, în vreme ce Giordino se lăsa să cadă pe scaunul copilotului. Pitt

---

[30] Littoral Airborne Sensor-Hyperspectral.

porni cele două motoare turbo, Porsche 930, cu răcire cu aer, montate pe laturile din spate ale nacelei, care serveau drept propulsoare şi care scoaseră un muget înăbuşit. Cu motoarele în ralanti, obţinu permisiunea de decolare din partea turnului de control, apoi se întoarse către Giordino.

— Gata de zbor, Wilbur?

— Gata oricând eşti tu gata, Orville[31].

Lansarea unui aerostat nu era o acţiune simplă, executată de piloţi, ci mai degrabă o manevră orchestrată cu grijă, la care contribuia un echipaj numeros, aflat la sol. În afara nacelei, membrii acestuia, purtând cu toţii cămăşi de un roşu strălucitor, îşi ocupară poziţiile în jurul dirijabilului. Două frânghii ataşate de bot erau menţinute întinse de câte trei bărbaţi plasaţi de fiecare parte a provei, în timp ce alţi patru înşfăcaseră balustradele laterale care se întindeau pe toată lungimea nacelei. Prin fereastra largă a carlingii, care îi cobora aproape până la labele picioarelor, Pitt se uita fix la şeful echipajului, aflat exact în faţă, la baza catargului mobil de ancorare. La comanda lui Pitt, acesta îi făcu semn unui alt membru al echipajului, urcat sus, pe catarg, să desprindă frânghia prinsă de botul dirijabilului. Mişcându-se la unison, oamenii de la sol remorcară aerostatul lăsat fără greutăţi, ducându-l la mai multe zeci de metri depărtare de catargul de care fusese ancorat, către un punct de lansare sigur, lipsit de orice obstacol.

Ridicându-şi în sus degetul mare, Pitt îi făcu un semn aprobator şefului, apoi se întinse şi lăsă în jos o pereche de manete de pe consola centrală, mărind turaţia celor două motoare identice. Când echipajul de la sol dădu drumul frânghiilor, el trase uşor, către înapoi, o manetă de forma unei furci montată în faţa scaunului său. Aceasta activa elicele acţionate de motoare şi care erau încastrate în tuburi pivotante. Când trase, tuburile se îndreptară oblic în sus, mărind portanţa datorită elicelor care loveau aerul. Aerostatul începu imediat să se ridice, deplasându-se încet înainte, pe măsură ce se înălţa. Aproape fără să dea senzaţia de mişcare, uriaşul dirijabil se desprinse de pământ, urcând către cer cu botul înainte. Printr-o fereastră laterală deschisă, Giordino îşi flutură vesel mâna către echipajul rămas jos, ai cărui membri erau reduşi la dimensiunile unor gândaci pe măsură ce aerostatul câştiga rapid altitudine.

---

[31] Wilbur şi Orville Wright, realizatorii primului aparat de zbor mai greu decât aerul, în anul 1903 (n. tr.).

În ciuda rugăminţii lui Giordino de a zbura la mică înălţime pe deasupra plajei din Malibu, după ce părăsiră aeroportul, Pitt îndrepta dirijabilul dinspre Oxnard direct către largul oceanului şi îl stabiliză curând la o înălţime de şapte sute şaptezeci de metri. Sub soarele strălucitor, albastrul profund al oceanului Pacific rezona cu al cerului şi, prin văzduhul limpede dinspre nord, cei doi bărbaţi observară cu uşurinţă Santa Cruz, Santa Rosa şi San Miguel, care fac parte din Channel Islands. În timp ce pluteau către est, Pitt remarcă picăturile de rouă de pe aerostat, pe ale cărui părţi laterale materialul învelitorii se încălzise sub razele soarelui dimineţii. Aruncă o privire spre indicatorul de presiune al heliului, sesizând o uşoară creştere când heliul se dilată datorită temperaturii mai ridicate de la altitudinea înaltă la care zburau. Un sistem automat de ventilare ar fi eliberat gazul în exces dacă presiunea ar fi crescut peste măsură, dar Pitt menţinu aerostatul cu mult sub valoarea critică, pentru a nu elimina heliul fără să fie nevoie.

Simţea comenzile lui Sentinel 1000 grele în mâini şi îşi dădu seama că senzaţia zborului cu un aerostat era mai apropiată de cea creată de conducerea unui iaht rapid, de douăzeci de metri, decât de cea dată de pilotarea unui avion. Pentru răsucirea cârmelor şi a profundoarelor era nevoie să manevrezi furca cu putere şi urma o pauză neliniştitoare înainte ca botul aeronavei să răspundă treptat comenzilor. Corectând cursul, privi, cu gândurile aiurea, frânghiile care atârnau de botul dirijabilului, legănându-se încoace şi încolo. Dedesubtul lor, o ambarcaţiune apăru brusc în raza vederii, recunoscu un vas închiriat pentru pescuit. Minusculul pescar de o zi de la pupa îşi flutura deodată mâna către ei, cu o nonşalanţă prietenoasă. Dirijabilele aveau ceva care părea să atingă întotdeauna o coardă sensibilă. Puteau absorbi romantismul din văzduh, oferind amintirea vremurilor când zborul era încă o noutate, decise Pitt. Aşa, cu mâinile pe comenzi, putea simţi el însuşi nostalgia. Plutind tacticos deasupra apei, îşi lăsă mintea în volbura trecutului, întorcându-se în zilele anilor treizeci, când dirijabilele mamut, precum *Graf Zeppelin* şi *Hindenburg*, împărţeau cerurile cu uriaşele aeronave ale marinei militare, *Akron* şi *Macon*. Aidoma opulentelor nave de croazieră din aceeaşi epocă, ofereau o maiestuozitate calmă care, în cazul călătoriilor moderne, pur şi simplu, nu mai există.

Când ajunseră la o distanţă de cincizeci de kilometri în larg,

Pitt viră aerostatul către sud şi începu să navigheze descriind un arc larg şi domol în dreptul zonei metropolitane a Los Angeles-ului. Giordino activă sistemul LASH, conectat la un laptop, ceea ce îi permitea să observe imaginea navelor de suprafaţă care se apropiau de la o distanţă de până la cincizeci şi cinci de kilometri. Cargoboturile şi celelalte vase comerciale învolburau apa îndreptându-se către port într-un şir întrerupt, dar nesfârşit. Navele mari veneau din numeroase porturi cu nume exotice, începând cu Mumbai şi terminând cu Jakarta, deşi China, Japonia şi Taiwan-ul erau răspunzătoare pentru cea mai mare parte a traficului, în porturile din vecinătate intrau peste trei mii de vase pe an, creând un flux continuu, care se târa de-a curmezişul Pacificului către porturile aglomerate ale Americii aidoma furnicilor către un picnic. Uitându-se pe ecranul laptopului, Giordino îi raportă lui Pitt că putea observa, în depărtare, două vase mari, care se îndreptau spre port şi păreau nave comerciale. Aplecându-se pe geamul carlingii, Pitt putu să o desluşească la orizont pe aceea din frunte.

— Să mergem să aruncăm o privire, răspunse, îndreptând botul dirijabilului către nava care se apropia.

Apăsă pe unul dintre butoanele proaspăt instalatei staţii radio a Pazei de Coastă şi vorbi în cască:

— Către vedeta *Halibut* a Pazei de Coastă, aici dirijabilul *Icar*. Ne aflăm pe poziţie şi ne pregătim să survolăm două vase care se îndreaptă către port, la circa şaptezeci de kilometri est de Long Beach, terminat.

— Am înţeles, *Icar,* răspunse o voce profundă. Ne bucuram că tu şi ochii tăi din cer sunteţi alături de noi. Avem trei nave desfăşurate în formaţie şi angajate în acţiuni de interceptare. Aşteptăm raportul tău de survolare a vaselor din zonă în timp ce se apropie. Terminat.

— Ochi din cer, bombăni Giordino, Aş prefera să fiu stomacul de pe canapea, spuse, întrebându-se deodată dacă le adusese cineva prânzul la bordul dirijabilului.

În tot timpul nopţii, *Odyssey* navigase spre vest, apropiindu-se încetul cu încetul de coastele Californiei, pe care le părăsise cu doar câteva zile înainte. După ce rezolvase disputa legată de poziţia de lansare, Tongju se întorsese pe platformă şi furase câteva ore de somn în cabina căpitanului, trezindu-se cu o oră înainte de răsărit. Stând pe puntea de navigaţie sub lumina

primelor raze ale dimineţii, se uită cum se deplasa platforma în siajul lui *Koguryo* şi observă, în depărtare, dincolo de prova tribord, umbra unei insule de dimensiuni considerabile. Era insula San Nicolas, o stâncă aridă şi bătută de vânturi, aflată departe de toate celelalte insule şi deţinută de marina militară, care o folosea mai ales ca bază de antrenament pentru amfibii. Continuară să se deplaseze către vest timp de încă o oră, după care staţia sa radio pârâi, făcând să se audă vocea căpitanului Lee.

— Ne apropiem de locul indicat de inginerii ucraineni. Pregătiţi-vă să opriţi motoarele, o să ocupăm o poziţie aflată la sud-est de voi. O să fim pregătiţi să iniţiem numărătoarea inversă în vederea lansării imediat ce o să ordonaţi s-o facem.

— Afirmativ, răspunse Tongju. O să stabilim poziţia şi o să stabilizăm platforma. Pregătiţi-vă pentru amplasare.

Se răsuci şi dădu din cap către unul dintre oamenii sub acoperire ai lui Kang, care pilota nava *Odyssey.* Cu o încredere bazată pe îndemânare, timonierul încetini ritmul elicelor de la pupa, apoi activa sistemul de autopoziţionare. Folosind coordonatele GPS ca ţintă fixă, fu declanşat sistemul controlat de calculator pentru a coordona elicele din faţă, din lateral şi din spate, blocând vasul în poziţia dorită, de parcă l-ar fi parcat pe o monedă.

— Controlul poziţionării activat, zbieră pilotul cu voce aspră, milităroasă. Stabilizarea prin inundare iniţiată, continuă, apăsând o serie de butoane de pe consola iluminată.

La şaizeci de metri sub timonă, în interiorul celor două pontoane gemene se deschiseră automat o serie de valve, iar o jumătate de duzină de pompe începură să împingă apa sărată în interiorul gol al cocilor de oţel. Inundarea era imperceptibilă pentru cei aflaţi pe puntea de pe platformă, pentru că pompele controlate de computer funcţionau în mod uniform. Pe puntea de navigaţie, Tongju urmărea pe un monitor imaginea tridimensională computerizată a lui *Odyssey,* ale cărui coci de catamaran şi părţi inferioare ale pilonilor se colorau într-un albastru strălucitor pe măsură ce apa le pătrundea în interior. În timp ce oamenii de pe puntea de navigaţie mai degrabă vedeau decât simţeau, platforma se scufunda încet în valuri, precum un ascensor inert. Trecură şaizeci de minute înainte ca platforma să coboare cu paisprezece metri, partea inferioară a cocilor sale gemene scufundându-se la adâncimea de douăzeci şi unu de

metri sub suprafaţa apei, care oferea stabilitate platformei. Tongju remarcă faptul evident că platforma îşi încetase uşoara legănare de mai înainte. Datorită pontoanelor scufundate şi a stâlpilor de susţinere parţial inundaţi, *Odyssey* se transformase într-o platformă stabilă ca o stâncă, de pe a cărei suprafaţă putea fi lansată o rachetă de patru sute cincizeci de tone.

După atingerea adâncimii prevăzute de lansare, o sonerie începu să sune şi, pe graficul de pe monitor, nivelul apei albastre care se ridica ajunse la o linie roşie, orizontală. Pilotul apăsă încă o serie de butoane, apoi se retrase de lângă consolă.

— Inundare completă. Platforma este stabilizată pentru lansare, spuse.

— Asiguraţi puntea de navigaţie, răspunse Tongju, făcând semn cu capul către un membru filipinez al echipajului, care stătea lângă radar. Un paznic aflat lângă uşă fu chemat cu un semn al mâinii şi, fără un cuvânt, îl escortă pe acesta afară. Tongju se îndreptă spre partea din spate a punţii de navigaţie, unde intră într-un mic lift care îl coborî pe podeaua hangarului, în jurul imensei rachete culcate roiau o duzină de ingineri, care examinau un şir de terminale de computer conectate direct cu interiorul vehiculului de lansare. Tongju se apropie de un bărbat cu păr stufos şi ochelari rotunzi, pe nume Ling, care conducea echipa. Înainte ca Tongju să apuce să deschidă gura, Ling izbucni, vorbind cu nervozitate.

— Am verificat testele finale ale încărcăturii şi rezultatele sunt pozitive. Vehiculul de lansare e sigur şi toate sistemele electromecanice au fost testate pe rând.

— Bun. Platforma e pe poziţia indicată şi a fost stabilizată pentru lansare. Racheta e gata pentru transportul în turnul de lansare?

Ling dădu din cap cu entuziasm.

— Aşteptăm ordinul de trecere la acţiune. Suntem pregătiţi să iniţiem lansarea vehiculului de transport şi ridicarea în poziţie verticală.

— N-avem de ce să pierdem timpul. Începeţi imediat. Anunţaţi-mă când sunteţi gata, ca să evacuăm platforma.

— Da, bineînţeles, răspunse Ling.

Apoi se grăbi către un grup de ingineri din apropiere şi începu să le vorbească cu repeziciune. Ca un cârd de iepuri speriaţi, aceştia se grăbiră să se împrăştie pe la posturile lor. Tongju se trase înapoi şi urmări cu privirea uşile hangarului, care se

deschideau dând la iveală o şină care traversa puntea, ducând către turnul de lansare din capătul opus al platformei. Fură pornite mai multe motoare electrice şi, lovindu-se de pereţii hangarului, zgomotul lor reverberă cu putere. Tongju se apropie de o consolă şi se uită peste umărul lui Lang, ale cărui mâini dansau peste comenzile de pe panoul de comandă. Când un şir de lumini verzi se aprinse brusc, şeful echipei de lansare îi făcu semn unui alt inginer, care activă suportul mobil.

Racheta lungă de şaizeci de metri, aflată în poziţie orizontală, se deplasa încet, vibrând, către uşile hangarului, suportul său rulând pe nenumărate roţi care se agitau ca picioarele unui miriapod. Racheta ieşi la lumina zilei alunecând dincolo de uşi cu propulsoarele de la bază înainte şi vopseaua sa albă scânteie sub soarele dimineţii. Tongju se plimba de-a lungul vehiculului de lansare care înainta, admirând forţa uriaşei rachete şi, în acelaşi timp, fiind uimit de circumferinţa ei enormă care putea fi remarcată în poziţia orizontală. La câteva sute de metri distanţă, *Koguryo* stătea alături de platforma, cu puntea superioară plină de membri ai echipajului şi de ingineri, care se îmbulzeau, întinzându-şi gâturile ca să zărească, în treacăt, uriaşa rachetă în mişcare.

Omida mecanică traversă puntea deschisă şi se opri când ajunse la baza turnului de lansare. Partea superioară a rachetei nu ieşise cu totul din hangar şi un panou glisant de pe acoperişul acestuia se deschise brusc, oferind spaţiu de mişcare. Transportorul fu înţepenit, fiind bine fixat de punte şi intrară în funcţiune mecanismele de ridicare, prin activarea pompelor hidraulice, care începură să împingă încet în suportul rachetei. Cu fineţe şi răbdare, vehiculul de lansare se înclină, îndreptându-se încet spre verticală, botul său alunecând prin deschiderea din plafonul hangarului, până când stătu, drept, pe fundalul turnului de lansare. O serie de suporturi proptiră racheta, fixând-o de punte, în vreme ce în jur se învălmăşeau conducte de alimentare, răcire şi ventilaţie, care erau ataşate şi verificate. Mai mulţi muncitori din turn fixau cablurile care urmau să le permită inginerilor de pe *Koguryo* să monitorizeze duzinile de senzori electronici încastraţi sub învelişul rachetei. Zenit-ul, odată fixat în poziţie verticală, suportul erector-transportor fu îndepărtat cu delicateţe, lăsându-l ancorat doar de turnul de lansare. Cu un susur hidraulic, suportul coborî în poziţia sa iniţială, orizontală şi reveni în hangar, unde avea să fie ferit de

posibile stricăciuni din timpul lansării.

Agitat, Ling discută prin radio cu centrul de control al lansării înainte de a se grăbi să se întoarcă spre Tongju.

— Sunt câteva anomalii minore, dar, în ansamblu, racheta se încadrează în parametri majori de prelansare.

Tongju îşi înălţă ochii către racheta impunătoare, a cărei încărcătură de viruşi letali era menită să se reverse, într-o ploaie mortală, asupra a milioane de oameni nevinovaţi. Pentru el, suferinţele şi moartea nu însemnau nimic, se descotorosise de empatie cu zeci de ani în urmă. Singurul lucru care conta era puterea pe care o simţea înainte-i, o putere care depăşea tot ceea ce avusese până atunci şi gusta momentul. Ochii îi coborâră treptat de la vârful la baza rachetei, apoi mătură încet cu privirea întreaga lăţime a platformei înainte de a şi-o pironi asupra lui Ling. Inginerul îi aştepta neliniştit răspunsul. Tongju îl lăsă să se mai perpelească un moment înainte de a rupe tăcerea cu voce profundă, pe un ton ferm.

— Foarte bine, spuse. Începeţi numărătoarea inversă.

Capitolul 49

Echipajul de pe *Deep Endeavor* descoperise curând că ajutorul dat la impunerea unei restricţii era o sarcină monotonă. În două zile petrecute la datorie, nu li se ceruse decât să abordeze şi să percheziţioneze un mic cargobot care venea din Filipine, aducând un transport de lemn de esenţă tare. Traficul comercial dinspre sud-vest către Los Angeles fusese sporadic şi *Narwhal,* vedeta rapidă a Pazei de Coastă care patrula în apropiere, se descurcase cu competenţă. Echipajul de la NUMA prefera să fie pus la treabă în loc să se învârtă fără ţintă aşteptând să intre în acţiune şi spera, în tăcere, că, în sectorul lor, traficul avea să se înteţească.

Dirk stătea în cambuza, împreună cu Summer, sorbind dintr-o ceaşcă cu cafea în timp ce ea studia un raport despre mortalitatea coralilor din Marea Barieră, când apăru un marinar care le spuse că erau aşteptaţi pe puntea de navigaţie.

— Am primit un apel de la *Narwhal,* îi anunţă Delgado. Sunt la jumătatea percheziţiei unui nave container şi ne cer să confirmăm identificarea unui vas care se apropie din vestul insulei Cătălina şi să fim pregătiţi pentru o posibilă verificare.

— Ochiul nostru din cer nu a făcut nici o identificare prealabilă? întrebă Dirk.

— Tatăl tău şi Al au decolat cu *Icar* în dimineaţa asta. Se îndreaptă încoace dinspre nord şi probabil că vor survola sectorul nostru la un moment dat în următoarele două ore.

Prin geamul punţii de navigaţie, Summer privi spre nord şi îl remarcă pe *Narwhal,* care plutea alături de o navă container imensă, lăsată mult în apă din cauza încărcăturii grele. Departe, spre vest, observă, pe linia orizontului, un grăunte roşu care se apropia. Pilotul *Deep Endeavor* cârmise deja într-acolo, pe un curs de intercepţie.

— Ăla e? întrebă ea, arătând obiectul cu degetul.

— Da, răspunse Delgado. *Narwhal* i-a transmis deja, prin radio, să se oprească, aşa că o să-l interceptăm după ce reuşeşte să încetinească. A raportat că se numeşte Maru Santo şi vine din Osaka.

O oră mai târziu, *Deep Endeavor* viră, aliniindu-se cu *Maru Santo*, un cargobot ruginit, cu multiple întrebuinţări, de mici

dimensiuni în conformitate cu standardele navigaţiei de pe oceanul Pacific. Împreună cu Summer, Dahlgren şi alţi trei membri ai echipajului NUMA, echipa lui Aimes se urcă într-o şalupa şi se îndreptă spre cargobot, unde amară de scara acoperită de rugină care fusese coborâtă pe una din părţile laterale. Summer se împrietenise repede cu câinii care adulmecau bombe şi se oferise să fie cea care îl ducea în lesă pe unul din ei. În timp ce Aimes şi Dahlgren se întâlniră cu căpitanul cargobotului ca să treacă în revistă declaraţia vamală, ceilalţi începură să percheziţioneze nava de la prova la pupa. Cu câinii în frunte, echipa pătrunse în magaziile navei, unde verifică sigiliile containerelor şi examina mai multe lăzi deschise cu adidaşi care păreau făcuţi în Taiwan. Echipajul format din malaiezi curajoşi privi cu un amuzament deosebit labradorii aurii care adulmecau îndreptându-se către cabinele slab luminate.

Pe puntea de navigaţie de pe *Deep Endeavor,* Dirk stătea în picioare, studiind cargobotul japonez. Pe puntea acestuia erau doi membri ai echipajului care se uitau la nava NUMA. El îşi flutură prieteneşte mâna către cei doi bărbaţi în haine mototolite, care se sprijineau de balustradă fumând ţigări şi glumind într-o manieră evident relaxată.

— Nava asta nu reprezintă nici un fel de ameninţare, spuse, cu convingere, întorcându-se către căpitanul Burch.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Echipajul e prea relaxat. Oamenii de pe nava lui Kang erau profesionişti tranşanţi, nu lepădături vesele de genul celor de pe hârdăul ăsta. Iar prin jur ar trebui să se învârtească nişte paznici paranoici, sub acoperire, adăugă, amintindu-şi imaginea lui Tongju şi a oamenilor săi.

— Cred că ar merita să-i atragi atenţia lui Aimes când se întoarce. Dacă nu-i vorba de nimic altceva, pentru băieţi e totuşi un bun exerciţiu practic. Şi, ce naiba, scap de Dahlgren de pe puntea de navigaţie pentru cel puţin câteva minute, zâmbi căpitanul.

— Dar încă mai e necesar să-i găsim noi primii. Pe mare sunt, pur şi simplu, prea multe locuri în care să te ascunzi, murmură Dirk.

În vreme ce echipa de cercetare apărea, pentru un moment, pe punte, căpitanul Burch luă un binoclu şi scruta orizontul. Observă două puncte în partea de sud-est, apoi scana nordul, prizând în raza vizuală vedeta rapidă *Narwhal* care se îndepărta

de nava container. Îndreptă binoclul în sus şi îl focaliză, zâmbi larg şi apoi i se adresă lui Dirk.

— Cred că, acum, când iluştrii noştri conducători ai adâncurilor fac verificări privind de la balcon, pe mare sunt mai puţine locuri în care să te ascunzi.

La şase sute de metri deasupra valurilor care se rostogoleau cu calm, argintiul *Icar* plutea graţios de-a curmezişul cerului, cu o viteză de cincizeci şi şase de kilometri pe oră. În timp ce Pitt senior manevra comenzile aerostatului, Giordino regla un şir de scale de la baza unui monitor color plat. Camera de luat vederi la distanţă, WESCAM, montată pe una dintre părţile laterale ale nacelei, ca supliment al sistemului LASH, trimitea imagini pe monitor, mărind obiectele aflate la sute de metri distanţă. Pitt îşi aruncă privirea de la comenzile de zbor către monitorul care afişa imaginea pupei unei mici ambarcaţiuni pe care făceau plajă două femei în bikini.

— Sper că prietena ta n-o să afle că ai tendinţe de voyeur, râse Pitt.

— Nu făceam altceva decât să testez rezoluţia, răspunse Giordino, pe un ton serios, în timp ce se juca mărind şi micşorând imaginea fundurilor de femeie.

— Doar nu eşti Ansei Adams[32]. Hai să vedem ce reglaje se potrivesc cu o ţintă adevărată, spuse Pitt, întorcând dirijabilul către vest, spre un vas care părăsise portul şi se afla la câţiva kilometri distanţă.

Pitt coborî cu vreo sută de metri, îl îndreptă pe Icar către tribord şi mări turaţia propulsoarelor, câştigând treptat teren şi micşorând distanţa faţă de nava care se depărta. Când încă mai erau la opt sute de metri distanţă, Giordino regla camera, mărind imaginea pupei cargoului cu coca de culoare neagră, citindu-i cu uşurinţă numele: „*Jasmin Star*… Madras”. Plimbă camera de-a lungul punţii, observând un şir de containere îngrămădite înainte de a se fixa asupra catargului, unde monitorul dezvălui imaginea unui steag al Indiei care scotea un plesnet ascuţit în bătaia vântului.

— Funcţionează perfect, spuse Al, cu mândrie.

Pitt privi porţiunea goală de ocean aflată în faţa cargobotului indian, afişată de LASH pe ecranul laptopului.

— Pentru moment, nu se apropie nimic pe canalul principal de

[32] Fotograf american, 1902-1984 (n.tr.).

navigare. Să continuăm să ne îndreptăm către sud, unde s-ar părea că e ceva mai multă activitate, spuse, remarcând câteva imagini în extremitatea stângă a ecranului.

Deplasă aerostatul către sud şi se opriră curând deasupra vedetei rapide *Narwhal* şi a cargobotului pe care tocmai îl percheziţiona, apoi survolară o parte a insulei Catalina. Când ajunseră din nou deasupra apei, Giordino arătă cu degetul dincolo de parbriz, către o navă turcoaz care se zărea în depărtare.

— Acolo e *Deep Endeavor.* Se pare că a trecut şi ea la acţiune, spuse, remarcând cargoul roşu care staţiona alături.

Pitt îndreptă dirijabilul către nava NUMA şi o chemă prin radio când se apropiară.

— *Icar* către *Deep Endeavor.* Cum merge pescuitul?

— Nici urmă de momeală, răspunse vocea lui Burch. Cum vi se pare zborul de agrement, domnilor?

— Încântător, cu excepţia faptului că Al ronţăie permanent caviar, ceea ce îmi strică plăcerea oferită de imaginile derulate în timpul zborului. Să vedem dacă nu vă putem face rost de mai multă acţiune.

— Am înţeles, v-am fi îndatoraţi.

Giordino regla sistemul LASH al dirijabilului, căutând ţinte.

— Se pare că avem un vas la circa treizeci şi cinci de kilometri spre nord-vest, pe canalul principal de navigaţie şi ceva ce arată ca două ţinte staţionare la treizeci de kilometri vest faţă de noi, spuse, arătând nişte pete gri cu alb care contrastau cu fundalul albastru al oceanului de pe monitor.

Pitt privi laptopul, apoi se uită la ceas.

— Ar trebui să prindem nava din nord-vest fără probleme. Să mergem mai întâi să vedem ce e parcat acolo, răspunse, orientând dirijabilul înspre vest şi către cele două pete mari de pe ecran care, în mod bizar, stăteau nemişcate.

Capitolul 50

Lansarea unei rachete de pe o platformă Sea Launch e precedată, în mod tradiţional, de o numărătoare inversă care durează şaptezeci şi două de ore. În cele trei zile de pregătiri sunt efectuate zeci de teste, pentru a avea certitudinea că toate sistemele auxiliare sunt operaţionale şi că toate sistemele mecanice şi computerizate de la bordul rachetei sunt gata să facă faţă solicitărilor violente din timpul lansării. Cu cincisprezece ore înainte de momentul acesteia, atât inginerii cât şi ceilalţi membri ai echipajului, cu excepţia câtorva, sunt evacuaţi de pe platformă pe măsură ce se apropie ultima etapă a numărătorii inverse. Nava de asamblare şi comandă este mutată apoi într-o zonă sigură, la o distanţă de şase kilometri şi jumătate în spatele punctului de lansare.

Cu cinci ore înainte, ultimii oameni de pe platformă sunt evacuaţi cu ajutorul unui elicopter, iar restul procedurilor care ţin de numărătoarea inversă sunt dirijate de la distanţă, de pe nava auxiliară. Când mai rămân mai puţin de trei ore, operaţiunea riscantă de alimentare cu combustibil a vehiculului de lansare este efectuată automat, pomparea din tancurile uriaşe de depozitare aflate pe platforma a kerosenului şi oxigenului necesare pentru combustie fiind comandată de la distanţă. Alimentarea odată încheiată, decizia de a trece la lansare şi de a amorsa racheta când totul este pregătit e lăsată la latitudinea inginerilor din echipa de lansare aflată la bordul navei auxiliare.

Pentru că nu aveau timp din belşug, inginerii din echipa de lansare a lui Ling unificaseră procedurile, reducându-le lista la minimum. Lăsaseră deoparte testele suplimentare şi nesemnificative, le eliminaseră pe cele automate, iar timpul de alimentare fusese redus datorită scurtării traseului de zbor. Erau cu toţii de acord că puteau lansa racheta Zenit la exact opt ore după lestarea şi stabilizarea lui *Odyssey*.

Tongju se afla pe platformă, la picioarele turnului de lansare, privind imensul ceas digital montat la baza acoperişului hangarului. Afişa, cu cifre roşii, luminoase, 03:32:17, ultimul număr scăzând cu câte o unitate la fiecare secundă. Trei ore şi treizeci şi două de minute până la desprindere. Cu excepţia cazului în care ar fi apărut o problemă tehnică majoră,

operaţiunea de lansare urma să continue fără nici o oprire. În viziunea lui Tongju, totul urma să se reducă, în curând, la simpla alimentare cu combustibil şi la aprinderea acestuia.

Dar, înainte de a se putea apăsa pe buton, *Koguryo* trebuia să deţină controlul deplin asupra operaţiunii de lansare. Ling şi inginerii săi stabiliră mai întâi o legătură radio cu sistemul de comandă automată al lansării, care era testat şi verificat prin intermediul centrului de comandă de pe Koguryo. Apoi urmă transferul comenzilor lui *Odyssey.* Un sistem radio de poziţionare maritimă permitea ca platforma să fie controlată de la distanţă după ce întreg personalul avea să fie evacuat în vederea lansării. Asemenea unei jucării teleghidate, platforma putea fi ridicată, coborâtă şi deplasată la atingerea unei tastaturi aflate la bordul lui *Koguryo.* Controlul o dată predat navei auxiliare, Ling i se alătură lui Tongju pe punte.

— Nu mai am nimic de făcut aici, *Koguryo* deţine integral controlul sistemului. Eu şi echipa mea trebuie să ne întoarcem la bordul său pentru a continua activităţile specifice numărătorii inverse.

Tongju mai aruncă încă o privire către ceasul care o afişa.

— Felicitări. Aţi devansat orarul. O să transmit să fie trimisă şalupa de pe *Koguryo* şi o să-ţi poţi lua imediat oamenii de pe platformă.

— Nu veniţi cu noi acum? întrebă Ling.

— Mai întâi trebuie să pun prizonierii la adăpost, după care eu şi grupul meu de comando o să vă urmăm. E dorinţa mea să fiu ultimul om care părăseşte platforma înaintea lansării, spuse Tongju. Asta, cu excepţia celor care n-or s-o părăsească de loc, adăugă, cu un zâmbet sinistru.

— Nu era de aşteptat să fie aici o platformă petrolieră.

Ochii lui Giordino se plimbau de la imensul obiect pătrăţos la o hartă mărită de navigaţie pe care o ţinea, îndoită, în poală.

— În zona asta nu e indicat ca omul să întreprindă activităţi riscante. Nu cred că Sierra Club[33] are de gând să trateze cu blândeţe nişte foraje secrete făcute atât de aproape de coastă.

— S-ar putea să fie şi mai descumpăniţi când o să le spui că la bordul platformei se află o rachetă, răspunse Pitt.

Prin parbriz, Giordino privi chiorâş platforma de care se apropiau.

---

[33] Organizaţie de protecţie a mediului (n. tr.).

— Eu o să fiu. Dă-i omului cu ochi de vultur o prăjiturică.

Când ajunseră mai aproape, Pitt răsuci dirijabilul, descriind un arc larg în jurul platformei şi al navei auxiliare alăturate, având grijă să evite zona de deasupra acesteia.

— Sea Launch? întrebă Giordino.

— Aşa ar trebui. Totuşi, nu cred că se deplasează cu racheta în poziţie verticală.

— Eu cred că staţionează, răspunse Giordino, observând că nava auxiliară de alături nu lăsa în urmă nici un siaj. Crezi cumva c-or să facă lansarea de aici?

— Nicidecum. Se presupune că lansează chestiile astea de la Ecuator. Dacă ar avea de gând să încerce o lansare de aici, ar trebui să se afle măcar în nordul zonei Vandenberg. Probabil că e un fel de test, dar hai să aflăm despre ce-i vorba.

Pitt apăsă un comutator al staţiei radio şi salută platforma adresându-i-se prin cască.

— Dirijabilul *Icar* către platforma Sea Launch. Terminat.

Urmă o pauză, după care Pitt repetă apelul. După un alt interval îndelungat de tăcere, o voce puternică răspunse, în sfârşit.

— Aici platforma *Odyssey* a companiei Sea Launch. Terminat.

— *Odyssey,* cum se explică poziţia în care vă aflaţi? Aveţi nevoie de ajutor? Terminat.

O altă pauză îndelungată.

— Negativ.

— Repet, cum se explică poziţia în care vă aflaţi?

Pauza se repetă.

— Cine solicită informaţia?

— Prietenoşi indivizi, nu-i aşa? îi spuse Giordino lui Pitt.

Celălalt clătină din cap şi vorbi din nou în emiţătorul radio.

— Aici dirijabilul *Icar*, colaborăm cu Paza de Coastă în ceea ce priveşte asigurarea securităţii graniţelor. Vă rugăm să definiţi situaţia în care vă aflaţi. Terminat.

— Aici *Odyssey.* Efectuăm teste de sistem. Vă rugăm să păstraţi distanţa. Terminat şi încheiat transmisia.

— Tipul e un adevărat Gabby Hayes, zise Giordino. Vrei să rămânem prin preajmă? Trebuie s-o luăm înapoi, către nord, dacă intenţionăm să interceptăm vasul care se apropie, adăugă, arătând spre ecranul radarului.

— Cred că de aici, de sus, nu putem face mare lucru. OK, o să ne vedem de treabă şi o să ne jucăm de-a prinselea cu

următoarea navă care se îndreaptă spre port. Dar să-i punem pe băieţii de jos să verifice ce se întâmplă, spuse Pitt, întorcând aerostatul către nord.

În timp ce Pitt se plasa pe un curs de interceptare a vasului comercial, Giordino luă staţia radio.

— În zona asta acţionează *Deep Endeavor* şi *Narwhal.* Prima încă mai percheziţionează un cargou japonez, dar ceea de-a doua e disponibilă pe moment. Totuşi, spune că platforma se află în afara zonei de douăsprezece mile în care are dreptul să opereze.

— Nu le cerem să-i abordeze pentru o percheziţie. Le cerem doar să-i studieze de la distanţă şi să facă o verificare cu ajutorul reprezentanţilor companiei Sea Launch.

Giordino vorbi din nou prin radio, apoi se întoarse spre Pitt.

— *Narwhal* e de acord şi a pornit într-acolo.

— Bun, răspunse Pitt, urmărind cu privirea platforma din urma lor, care se topea în depărtare.

Dar nu se simţea bine. O senzaţie sâcâitoare îi spunea că, în timpul survolării, îi scăpase ceva. Ceva important.

Kim stătea în picioare, lângă Tongju, pe puntea de navigaţie de pe *Odyssey,* privind aerostatul care viră, îndepărtându-se către nord.

— N-au zăbovit prea mult. Crezi că bănuiesc ceva? întrebă.

— Nu ştiu, răspunse Tongju, mutându-şi privirea de la dirijabil la cronometrul montat pe un perete. Lansarea va avea loc peste două ore. Nu putem permite să se amestece cineva acum. Ki-Ri, întoarce-te pe *Koguryo* şi stai alături de căpitanul Lee. Dacă cineva din afară încearcă să pună piedici, acţionează cu hotărâre. Mă înţelegi?

Kim îşi privi comandantul drept în ochi şi dădu din cap.

— Înţeleg perfect.

Capitolul 51

Prin staţia radio a Pazei de Coastă, Dirk şi căpitanul Burch îl auziră pe Giordino cerând ca *Narwhal* să verifice platforma Sea Launch şi nava auxiliară. În câteva minute, *Narwhal* chemă nava NUMA.

— *Deep Endeavor*, am încheiat inspecţia navei container *Andaman Star* şi ne îndreptăm către o platformă maritima pentru o verificare vizuală. În momentul de faţă, în sectorul nostru nu există trafic către port, aşa că ne puteţi însoţi dacă şi când vă e pe plac.

— Aruncăm o privire? îl întrebă Burch pe Dirk.

— De ce nu? E linişte. Putem să-i urmăm imediat ce terminăm aici.

Burch aruncă o privire spre cargoul japonez şi observă că Aimes şi membrii grupului care efectua percheziţia începeau să se adune lângă balustradă, misiunea lor fiind aproape încheiată.

— Afirmativ, *Narwhal,* transmise Burch, prin radio, către nava Pazei de Coastă. Vă urmăm imediat ce finalizăm verificarea care e în curs, peste cinci sau zece minute. Terminat.

— Mă întreb ce a stârnit interesul bătrânului, spuse Dirk, retoric, în timp ce el şi Burch scrutau orizontul încercând să desluşească imaginea platformei plutitoare.

La trei mile distanţă, *Narwhal* îşi ambalase cele două motoare diesel şi zbura pe deasupra valurilor cu viteza sa maximă, de douăzeci şi cinci de noduri. Vedeta de douăzeci şi şapte de metri era una dintre cele mai noi ambarcaţiuni de tip Barracuda achiziţionate de Paza de Coastă, destinată să acţioneze în afara porturilor mai mici. Pentru că misiunea sa consta mai ales în operaţiuni de inspecţie şi de salvare, echipajul de zece oameni al vasului nu era dotat decât cu armament uşor, având două mitraliere de 12,7 mm montate pe puntea de la prova.

Locotenentul Bruce Carr Smith se rezemă de unul dintre pereţii despărţitori de pe puntea înghesuită de navigaţie în vreme ce ambarcaţiunea îngrijit vopsită în alb şi portocaliu se clătină pe coama unui val şi prova plesni apa împroşcând cu spumă.

— Domnule locotenent, am luat legătura prin radio cu

comandamentul. Dispeceratul o să contacteze biroul din port al companiei Sea Launch, ca să afle care-i treaba cu platforma lor, spuse, dintr-un colţ, ofiţerul cu părul roşu care se ocupa de comunicaţii.

Smith îi răspunse dând din cap, apoi i se adresă pilotului cu înfăţişare copilăroasă care manevra cârma.

— Menţine cursul, îi spuse, cu hotărâre.

Cele două puncte de la orizont pe care le urmăreau se măriră încetul cu încetul, până când se conturară limpede formele distincte ale unei platforme petroliere şi ale unei nave utilitare. Nava auxiliară nu mai era alături de platforma care staţiona şi Smith putu vedea că, de fapt, se îndepărta de aceasta. Aruncă o privire peste umăr şi observă că *Deep Endeavor* încheiase verificarea cargoului. Nava turcoaz se pusese în mişcare, lăsând în urmă vasul comercial şi părând să îi urmeze din depărtare.

— Domnule, vreţi să ne îndreptăm către platformă sau către navă? întrebă pilotul când ajunseră mai aproape.

— Pentru început, deplasează-te de-a lungul platformei, pe urmă o să aruncăm o privire şi asupra navei, răspunse Smith.

Mica ambarcaţiune de patrulare încetini pe măsură ce se apropia de platforma care, acum, fiind blocată, coborâse cu cincisprezece metri mai jos în apă. Smith privi, copleşit, uriaşa rachetă Zenit care stătea alături de turnul de lansare de lângă marginea dinspre tribord. Cercetă puntea platformei folosindu-se de un binoclu, dar nu desluşi nici un semn de viaţă. Examinându-i partea dinspre pupa, zări ceasul care afişa numărătoarea inversă şi pe care se putea citi 01:32:00, adică o oră şi treizeci şi două de minute.

— Ce naiba? murmură Smith, urmărind valorile descrescânde de pe afişajul digital.

Înhaţă transmiţătorul radio şi i se adresă lui Odyssey.

— Către platforma Sea Launch, sunt vedeta *Narwhal* a Pazei de Coastă. Terminat.

După o pauză, încerca din nou. Dar se lovi de aceeaşi tăcere.

— Şefa departamentului de informaţii de la Sea Launch, cu ce vă pot fi de folos? răspunse vocea catifelată de la celălalt capăt al liniei telefonice.

— Aici Districtul Unsprezece al Pazei de Coastă, din cadrul Grupului de Asigurare a Securităţii Maritime, dispeceratul central. Vă rog, ne interesează misiunea şi locaţia navelor *Odyssey* şi *Sea*

Launch Commander, aparţinând companiei dumneavoastră.

— Un moment, ezită femeia, răsfoindu-şi hârtiile de pe birou. Am găsit, continuă. Platforma Odyssey e în drum spre locul planificat pentru lansare, situat în Pacificul de Vest, lângă Ecuator. Ultima sa poziţie, raportată în această dimineaţă la ora opt antemeridian, era la circa optsprezece grade latitudine nordică şi o sută treizeci şi două de grade longitudine vestică sau, cu aproximaţie, la două mii şapte sute treizeci de kilometri spre est-sud-est de Honolulu, Hawaii. Nava de asamblare şi comandă *Sea Launch Commander* se află, în momentul de faţă, în portul Long Beach, fiind supusă unor mici reparaţii. Ne aşteptăm să părăsească portul mâine, îndreptându-se spre punctul de întâlnire cu *Odyssey* de la Ecuator, unde este programată, peste opt zile, lansarea satelitului Koreasat 2.

— Nici unul dintre vase nu se află acum în apele de coastă ale Californiei de Sud?

— Nu, sigur că nu.

— Vă mulţumesc pentru informaţii, doamnă.

— Cu plăcere, răspunse şefa departamentului, întrebându-se de ce ar fi putut Paza de Coastă să creadă că una dintre nave s-ar fi aflat undeva, în apropierea coastelor Californiei.

Fiind prea nerăbdător ca să-şi piardă timpul aşteptând un răspuns de la Paza de Coastă din Los Angeles, Smith îşi aduse vasul mai aproape de platformă. Locotenentul era deranjat de faptul că *Odyssey* nu-i dădea nici un răspuns, ignorând repetatele sale apeluri radio. În cele din urmă, îşi întoarse atenţia către nava auxiliară, care se strecurase până la patru sute de metri depărtare de platformă. Dar şi apelurile radio repetate către aceasta rămaseră fără răspuns.

— Domnule, e sub pavilion japonez, observă pilotul când Narwhal se deplasă către vas.

— Nu e o scuză pentru ignorarea unui apel. Să ne plasăm paralel cu ea şi să încercăm să discutăm prin portavoce, ordonă Smith.

În timp ce *Narwhal* ieşea din umbra platformei, iadul se dezlănţui brusc. Dispeceratul Pazei de Coastă sparse tăcerea radio anunţând că *Odyssey* raportase că se află la mii de kilometri distanţă de California şi că nava sa auxiliară era încă la docurile din Long Beach. La bordul lui *Koguryo,* câţiva membri ai echipajului dădură deoparte peretele lateral al punţii inferioare,

dând la iveală un şir de ţevi cilindrice îndreptate către mare. Deşi nu-i venea să-şi creadă ochilor, instinctul lui Smith prelua controlul, înţelegând corect situaţia în care se aflau şi făcându-l să-şi strige ordinele înainte de a realiza că de pe buze i se desprindeau cuvinte.

— Cu toată viteza spre port! Motoarele la puterea maximă! Pregătiţi-vă de manevre de evitare.

Dar era prea târziu. Pilotul abia reuşi să răsucească nava în travers faţă de *Koguryo* când o dâră de fum alb se ridică de pe puntea inferioară a acesteia din urmă. Fumul păru să înalţe deasupra izvorului său înainte ca o rază strălucitoare să se năpustească în afară. Apoi, ieşind din fum, o rachetă sol-sol CSS-N-4 Sardine, de fabricaţie chinezească, ţâşni din ţeava lansatorului, părăsind nava pe o traiectorie orizontală. Când văzu racheta care venea direct către el de-a curmezişul apei, Smith avu senzaţia clară că o săgeată îl nimerise între ochi. În fracţiunea de secundă în care izbi puntea de navigaţie la numai doi metri de el, i se păru că botul rachetei îi zâmbea.

Fiind purtătoarea a o sută şaizeci şi cinci de kilograme de exploziv puternic, racheta chinezească avea suficientă putere distructivă pentru a scufunda un crucişător. Vedeta lovită de la mică distanţă nu avea nici o şansă de scăpare. Racheta de şase metri lungime se sparse în urma impactului cu *Narwhal* şi înflori într-o imensă minge de foc, iar sfărâmăturile învăpăiate ale navei Pazei de Coastă şi ale echipajului acesteia fură purtate de suflul exploziei pe deasupra valurilor, în timp ce focul se stingea în tăcere pe suprafaţa apei, un mic nor negru în formă de ciupercă se înălţă deasupra dezastrului, precum o macabră piatră de mormânt. Coca albă, arsă, singura parte a navei rămasă intactă, rămase lipită de faţa oceanului, într-o strădanie inutilă de a continua să plutească. În jurul ei, sfărâmături mari, cuprinse de flăcări, ardeau cu vâlvătaie deasupra apei înainte de a se scufunda încet în adâncuri. Coca fumegândă rămase la suprafaţă preţ de aproape cincisprezece minute înainte ca lupta ei să încheie şi ultimele rămăşiţe ale vedetei *Narwhal* să alunece sub valuri trosnind, bolborosind şi lăsând în urmă un şomoiog de abur.

Capitolul 52

— Dumnezeule, au tras o rachetă în *Narwhal!* strigă căpitanul Burch când văzu nava Pazei de Coastă dispărând într-un nor de fum şi foc, la trei kilometri de *Deep Endeavor.*

Delgado încercă imediat să cheme vedeta prin radio în timp ce ceilalţi priveau prin geamurile punţii de navigaţie. Summer înşfacă un binoclu de mare putere, dar din Narwhal nu mai era mare lucru de văzut, rămăşiţele fărâmiţate ale acesteia fiind ascunse de o perdea groasă de fum. Ea se uită dincolo de fum, privind platforma şi nava auxiliară de alături, pe care le studie îndelung.

— Fără răspuns, şopti Delgado, după ce încercările sale repetate de a lua legătura cu ambarcaţiunea Pazei de Coastă se loviră de tăcere.

— Ar putea fi supravieţuitori, îngaimă Aimes, uluit de distrugerea neaşteptată a vasului şi a oamenilor pe care îi cunoştea atât de bine.

— Nu cutez să mă apropii mai mult, răspunse căpitanul Burch, cu teamă şi cu vinovăţie. Suntem neînarmaţi şi s-ar putea să-şi aţintească următoarea rachetă asupra noastră chiar acum, cât stăm de vorbă.

Se întoarse şi-i ordonă pilotului să oprească motoarele şi să se menţină pe poziţia în care se aflau.

— Căpitanul are dreptate, i se adresă Delgado lui Aimes. Chemăm ajutoare, dar nu putem pune echipajul nostru în pericol. Nici măcar nu ştim cu cine sau cu ce avem de-a face.

— Oamenii lui Kang, spuse Summer, dându-i fratelui ei binoclul.

— Eşti sigură? întrebă Aimes.

Înfiorată, ea dădu din cap în tăcere, în timp ce Dirk studia navele.

— Are dreptate, spuse el, încet. Nava auxiliară. E acelaşi vas care a scufundat *Sea Rover.* Şi chiar arborează un pavilion japonez. Au vopsit-o şi au reconfigurat-o, dar pariez pe următorul meu salariu că e aceeaşi navă.

— Şi de ce staţionează aici, alături de platformă? adăugă Aimes, cu o expresie nedumerită aşternută pe chip în treacăt.

— Motivul nu poate fi decât unul singur. Se pregătesc să dea o

lovitură cu racheta celor de la Sea Launch.

Când realizară gravitatea situaţiei, puntea de navigaţie se scufundă într-o linişte covârşitoare. În cele din urmă, un Aimes căruia nu-i venea să creadă ce se întâmpla rupse zăgazurile tăcerii.

— Şi *Narwhal?* Trebuie să vedem dacă mai trăieşte cineva.

— Aimes, tu trebuie să chemi ajutoare aici, chiar acum, se răsti Dirk. Eu o să mă duc să văd dacă sunt supravieţuitori.

Delgado se uită la Dirk încruntându-se.

— Dar nu ne putem permite s-o aducem pe *Deep Endeavor* mai aproape, îl avertiză.

— Nici n-am de gând s-o fac, răspunse Dirk, fără să dea explicaţii, în timp ce părăsea în grabă puntea de navigaţie.

De pe puntea de navigaţie a lui *Odyssey,* Tongju îşi coborî privirea către resturile lui *Narwhal,* care ardeau mocnit şi la care se holbă în tăcere. *Koguryo* nu avusese de ales, nu putuse decât să atace nava Pazei de Coastă. El îi ordonase lui Kim să procedeze astfel. Erau destul de departe de ţărm pentru a nu fi detectaţi. Ştia că suspiciunile apăruseră în urma întâlnirii cu dirijabilul. Îi înjura, în gând, pe inginerii ucraineni fiindcă mutaseră locul lansării, neglijând să ia în considerare faptul că decizia finală îi aparţinuse.

În timp ce străbătea, nervos, puntea de navigaţie cu paşi mari, citi pe ceasul care afişa numărătoarea inversă 01:10:00, o oră şi zece minute. Gândurile îi fură spulberate de staţia radio, care emise, pârâind, un apel de pe Koguryo.

— Aici Lee. Am distrus nava inamică, aşa cum ne-aţi ordonat. Doriţi s-o distrugem şi pe asta?

— E o altă navă militară? Terminat, se interesă Tongju, îndreptându-şi privirea spre nava care se zărea în depărtare.

— Nu. Credem că e un vas de cercetare ştiinţifică.

— Nu-l distrugeţi. Economisiţi muniţia, s-ar putea să avem nevoie de ea mai târziu.

— Cum doriţi. Ling raportează că echipa de lansare e în siguranţă la bordul lui *Koguryo*. Evacuaţi platforma?

— Da. Trimite şalupa înapoi aici, oamenii mei vor fi gata de plecare în curând. Terminat.

Tongju puse la loc emiţătorul radio, apoi se întoarse către un membru al grupului de comando, care stătea în partea din spate a punţii de navigaţie.

— Transferă prizonierii de la Sea Launch, în grupuri mici, în hangarul vehiculului de lansare şi încuie-i în spaţiul de depozitare. Pe urmă adună grupul de asalt, pentru reîntoarcerea pe *Koguryo.*

— Nu vă temeţi că, în hangar, echipajul platformei nu va supravieţui lansării? întrebă celălalt.

— E foarte posibil ca gazele evacuate să-i ucidă. Nu-mi pasă dacă trăiesc sau mor atâta vreme cât nu pot împiedica lansarea.

Bărbatul dădu din cap, apoi se strecură afară de pe puntea de navigaţie. Tongju se îndreptă încet către timonă, studiind cu grijă şirul de aparate electronice încastrate în peretele despărţitor dinspre provă. Când descoperi un panou care conţinea comutatoarele manuale prioritare asupra comenzilor automate, scoase un pumnal şi îl înfipse într-o îmbinare laterală, deschizând capacul. Apucând grămada de cabluri din interior, apăsă muchia zimţată a pumnalului de-a curmezişul şi în aceasta, făcând comutatoarele inutilizabile. Continuându-şi plimbarea pe puntea de navigaţie, adună o duzină de tastaturi ataşate diverselor computere destinate navigaţiei şi poziţionării şi le aruncă printr-un hublou deschis, privindu-le cu răbdare în timp ce cădeau în ocean, împroşcând apa. Le urmară trei laptopuri, care se scufundară, dispărând în adâncuri. Ca măsură suplimentară de precauţie, îşi scoase pistolul Glock şi trase mai multe focuri într-un ansamblu de computere şi monitoare de navigaţie aflate pe punte. Aşa cum i se ordonase lui Ling să procedeze cu computerele din hangar destinate controlului lansării, Tongju le scoase din funcţiune pe cele de navigaţie din cabina timonei, eliminând orice posibilitate de a se interveni în ultimul moment. La mai puţin de o oră înaintea lansării, toate comenzile platformei şi ale rachetei erau în mâinile celor de pe *Koguryo* şi acolo aveau să rămână.

— Lasă-mă să vin cu tine, spuse Summer. Ştii că pot conduce orice sub apă.

— Nu are decât două locuri, iar Jack e singurul care are experienţă în ceea ce priveşte obiectul ăsta. E mai bine să meargă el împreună cu mine, spuse Dirk, arătând cu o mişcare a capului către Dahlgren în timp ce pregătea de lansare submersibilul pentru colectarea probelor de la mare adâncime. Luând mâna surorii sale, privi în adâncul ochilor ei de culoarea cenuşie a perlelor.

— Ia legătura cu tata şi spune-i ce s-a întâmplat. Spune-i că avem nevoie urgentă de ajutor.

O îmbrăţişă în grabă, adăugând cu voce scăzută:

— Convinge-te că Burch menţine nava într-o poziţie sigură, chiar dacă nouă ni se întâmplă ceva.

— Fiţi prudenţi, zise ea, în timp ce Dirk se urca în grabă în submarin, închizând tambuchiul de deasupra sa. Se strecură pe locul pilotului, alături de Dahlgren, constatând că submersibilul era alimentat şi gata de plecare.

— Treisprezece noduri? întrebă, cu scepticism.

— Aşa stipulează manualul utilizatorului, replică Jack Dahlgren, apoi se răsuci şi, prin geamul unui hublou, făcu semn că totul era în ordine. La pupa lui *Deep Endeavor,* operatorul macaralei îi răspunse dând din cap şi ridică submarinul roşu strălucitor de pe punte, peste balustradă, coborându-l apoi în mare grabă în ocean. Înainte de a fi înghiţiţi de undele verzi, cei doi bărbaţi apucară să o vadă pe Summer făcându-le cu mâna de pe punte. Vasul NUMA având prova îndreptată către platformă, submarinul fusese ascuns vederii de suprastructura acestuia şi fuseseră lăsaţi la apă fără să fie observaţi.

— Să vedem ce ne poate oferi, spuse Dirk, activând propulsoarele şi împingând manetele de acceleraţie până la refuz.

Submersibilul în formă de trabuc nu făcu un salt înainte, ci fu mai degrabă azvârlit în mijlocul vuietului strident al motoarelor electrice şi al apei învolburate. Dirk reglă cu fineţe două profundoare până când ajunseră la o adâncime de şase metri, apoi urmă direcţia indicată de busolă către epava lui *Narwhal.*

Pilotând submarinul, Dirk avea senzaţia că manevrează un aspirator. Submersibilul sălta şi şerpuia prin curentul marin, de parcă ar fi fost condus printr-un vas cu melasă. Dar, simţind în urechi brumul propulsoarelor, nu se îndoia că pilota un demon al vitezei. Chiar şi fără un vitezometru, ar fi putut spune, judecând după deplasarea apei din dreptul hubloului, că înaintau extrem de repede.

— Ţi-am spus că e ca un armăsar pursânge, zâmbi Dahlgren, urmărind cronometrul de pe consolă. Ar trebui să ne apropiem de *Narwhal* peste circa şaizeci de secunde, adăugă, redevenind serios.

Un minut mai târziu, Dirk încetini treptat, lăsând motoarele în ralanti în timp ce forţa de inerţie care îl împingea pe Badger

înainte era în scădere. Plutiră către suprafaţă şi Dahlgren reglă balastul din rezervoare astfel încât să se menţină cât mai jos, pentru a rămâne ascunşi cât mai mult cu putinţă. Graţie priceperii sale de expert, submersibilul abia dacă spărgea suprafaţa apei, partea sa superioară neridicându-se deasupra cu mai mult de treizeci de centimetri.

La câţiva metri în faţa lor, puteau vedea coca zdrobită a vedetei Narwhal, care ardea mocnit, cu pupa ridicată sus, în aer, sub un unghi neobişnuit. Dirk şi Dahlgren abia o zăriseră, când pupa basculă, ridicându-se şi mai sus, după care întregul fragment de epavă alunecă în tăcere sub valuri. În jur rămaseră împrăştiate câteva resturi, unele încă arzând, dar nici unul mai mare decât un preş de şters picioarele. Submersibilul condus de Dirk descrise un mic cerc în jurul epavei, dar în apă nu se vedea nici un semn de viaţă. Dahlgren stabili legătura cu *Deep Endeavor* şi îl anunţă pe Aimes, cu gravitate, că, după toate aparenţele, întreg echipajul pierise în explozie.

— Căpitanul Burch ne cere să ne întoarcem imediat pe *Deep Endeavor*, adaugă Dahlgren.

Ca şi cum nu l-ar fi auzit, Dirk aduse submarinul şi mai aproape de platformă. Din poziţia lor avantajoasă, sub apă, puteau zări doar o mică porţiune din acea parte a platformei aflată dincolo de jumătatea superioară a rachetei Zenit şi de partea de sus a hangarului. Dar el îl opri brusc pe Badger şi arăta cu degetul către rachetă.

— Uite, acolo, sus.

Dahlgren cerceta cu privirea zona din spatele rachetei, însă nu desluşi decât acoperişul hangarului şi un loc gol, destinat aterizării elicopterelor. Îşi încorda privirea şi şi-o coborî încet. Atunci fu izbit de ceea ce văzu. Un cronometru digital imens, pe care citi 00:52:00, cincizeci şi două de minute.

— Obiectul ăla o să fie lansat în mai puţin de o oră, exclamă, urmărind cum descreştea numărul secundelor.

— Trebuie să-l oprim, spuse Dirk, cu o tentă de mânie în glas.

— Trebuie să ajungem la bord şi încă repede. Cu toate că eu nu ştiu nimic despre rachete şi despre platforme de lansare şi habar n-am cum te descurci tu, amice, în privinţa asta.

— Trebuie să fim nişte mici genii, se strâmbă Dirk, apoi împinse brusc manetele de viteză înainte, făcând submarinul să se năpustească înspre platformă.

Capitolul 53

Submersibilul roşu metalic ieşi din nou la suprafaţă lângă pupa platformei, aproape sub turnul de lansare şi sub racheta Zenit. Dirk şi Dahlgren priviră cu atenţie un set format din numeroase panouri care se înălţau din partea inferioara a platformei, chiar sub baza rachetei. Deflectorul de flăcări avea rolul de a devia şi de a atenua jetul de foc al acesteia, conducând furia lansării, prin platformă, către oceanul de dedesubt. Cu câteva secunde înainte de lansare, în canal erau eliberaţi mii de litri de apă care să ajute la răcirea porţiunii expuse a platformei când, în timpul ridicării încete a rachetei de pe suportul său, se dezlănţuiau flăcările iadului.

— Adu-mi aminte să nu parchez aici când se aprinde torţa asta, spuse Dahlgren, încercând să-şi imagineze incendiul în mijlocul căruia s-ar fi aflat dacă racheta ar fi fost lansată.

— Nu trebuie să-mi spui de două ori, răspunse Dirk.

Căutând o modalitate de a urca pe puntea principală, atenţia le fu atrasă de pilonii groşi care susţineau platforma. Dahlgren observă primul şalupa de pe *Koguryo*, legată în partea opusă a acesteia.

— Cred că văd o scară pe pilonul ala din faţă, de care e amarată barca, zise el.

Dirk se orientă în grabă, apoi îl aduse pe *Badger* din nou în imersiune şi îl deplasă cu repeziciune printre pontoanele scufundate ale lui *Odyssey*, către capătul de la pupa al platformei. Se săltară la suprafaţă, apărând exact la pupa şalupei albe şi se menţinură deasupra cu prudenţă, cu ochii la cealaltă ambarcaţiune.

— Cred că nu-i nimeni acasă, spuse Dirk, mulţumit că barca era goală. Te deranjează dacă te ocupi de amarare?

Înainte de a primi răspunsul, Dahlgren deschisese deja tambuchiul din partea superioară şi se căţărase deasupra. Dirk goli apa de mare din rezervoare ca să obţină flotabilitatea maximă, apoi mişcă submersibilul încet înainte, până când se lovi uşor de pupa şalupei. Dahlgren sări imediat de pe submarin în barcă, apoi din barcă pe platformă, strângând în mâini o parâmă de amarare în timp ce se deplasa. Dirk opri repede sistemele de alimentare ale submersibilului şi se urcă pe

platformă în vreme ce Dahlgren lega parâma.

— Poftiţi, pe aici ajungem în apartamentul de lux de pe acoperiş, spuse Dahlgren pe tonul ceremonios al unui om de lume, întinzându-şi braţul către scara de alături. Cei doi bărbaţi se urcară pe treptele metalice cu repeziciune, alergând în susul scării cu paşi mari şi având totodată grijă să facă cât mai puţin zgomot. Când ajunseră în capul şirului de trepte se opriră o clipă să-şi tragă răsuflarea, apoi păşiră pe puntea exterioara a platformei. Ridicându-se în picioare la extremitatea dinspre provă, se pomeniră faţă în faţă cu două rezervoare de alimentare imense, în formă de trabuc, înconjurate de un labirint de ţevi şi de conducte. În acestea era depozitată hrana inflamabilă, compusă din kerosen şi oxigen lichid, a rachetei Zenit. Dincolo de rezervoare, în partea din spate a platformei, dădură cu ochii de racheta însăşi, înălţându-se ca un monolit în mijlocul punţii deschise. Rămaseră locului o clipă, fascinaţi de dimensiunile şi de forţa enormă degajată de rachetă, chiar şi fără a lua în considerare încărcătura ei letală. Apoi Dirk îşi ridică ochii către hangarul care se înălţa alături de ei, acoperit, în partea anterioară, de platforma de decolare a elicopterelor.

— Sunt cât se poate de sigur că puntea de navigaţie se află deasupra hangarului. Acolo trebuie să ajungem.

Dahlgren examina construcţia în mod sistematic.

— Se pare că o să fim nevoiţi să trecem prin hangar pentru asta.

Fără alte vorbe, cei doi bărbaţi se puseră în mişcare în salturi rapide, având grijă să nu fie observaţi în timp ce se năpusteau spre capătul hangarului. Ajungând de partea dinspre punte a uşilor mari, ca de hambar, Dirk se apropie cu atenţie de ele ca să arunce o privire înăuntru. Când racheta Zenit nu se afla în interior, culcată, hangarul lung şi îngust părea o imensă peşteră goală. Cu Dahlgren pe urmele sale, Dirk se prelinse în jurul uşii şi apoi în interior, deplasându-se, fără zgomot, în spatele unui generator imens montat lângă perete. Mai multe voci reverberară brusc în încăperea goală şi cei doi încremeniră locului.

Pe latura opusă a hangarului, jumătatea lungimii acestuia, se deschise o uşă, iar vocile amuţiră. Trei bărbaţi slăbiţi, purtând salopetele companiei Sea Launch, intrară clătinându-se pe picioare, urmaţi de doi terorişti înarmaţi. Dirk recunoscu echipamentul negru şi puştile de asalt AK-74 ca fiind cele cu care

fuseseră dotaţi bandiţii care atacaseră *Sea Rover.* Alături de Dahlgren, privi în tăcere cum cei trei bărbaţi erau mânaţi într-o magazie din prefabricate, situată spre capătul îndepărtat al hangarului. Lângă aceasta stăteau de pază alţi doi terorişti, dându-le o mână de ajutor celor care îi mânau înăuntru pe angajaţii Sea Launch înainte de a încuia uşa în urma lor.

— Ar fi bine dacă am putea ajunge la echipajul Sea Launch, ei trebuie să ştie cum se opreşte lansarea, zise Dirk, cu voce scăzută.

— Corect. Ar fi cazul să fim în stare să avem grijă de Mutt şi Jeff, o dată ce pleacă prietenii lor, răspunse Dahlgren, făcând semn cu capul către cei doi paznici ai magaziei.

Se strecurară în adăpostul avantajos oferit de un ungher de lângă un transportor/erector, aşteptară şi îi urmăriră cu privirea pe primii doi terorişti, care stătură un moment de vorbă cu paznicii, apoi ieşiră prin uşa laterală. Ghemuindu-se şi croindu-şi drum printre rafturile cu aparatură electronică de control şi lăzile cu unelte, Dirk şi Dahlgren se strecurară mai aproape de cabina păzită. Pe traseu, trecură pe lângă un raft cu scule etichetat ca MECANIC HIDRAULIC. După ce ezitară o secundă, Dirk înşfacă un ciocan de lemn cu coada lungă, în timp ce Dahlgren luă, pentru orice eventualitate, o cheie tubulară supradimensionată. Merseră pe brânci pe lângă transportor/erector, apoi se repeziră, fără zgomot, în spatele unei platforme de lucru aflate la treizeci de metri de magazie.

— Şi acum, maestre? şopti Dahlgren, văzând că între ei şi spaţiul de depozitare nu se mai afla decât puntea deschisă.

Dirk se ghemui lângă roata platformei şi se uită în direcţia santinelelor. Cei doi terorişti înarmaţi discutau între ei cu aprindere, dând foarte puţină atenţie restului hangarului. Apoi privi cu atenţie platforma în spatele căreia se ghemuiseră. Era o platformă motorizată de lucru, care se deplasa în sus şi în jos, pentru a permite accesul la partea superioară a rachetei cu un diametru de patru metri. Dirk bătu cu palma în roata de lângă el şi îi adresă lui Dahlgren un zâmbet strâmb.

— Jack, şopti el, cred că o să conduci asta la uşa din faţă, în vreme ce eu o să mă furişez către cea din dos.

Câteva secunde mai târziu, Dirk se strecură, în linişte, pe lângă peretele lateral, având grijă să se deplaseze numai atunci când paznicii erau cu spatele. După mai multe salturi iuţi, pe distanţe scurte, ajunse în partea din spate a hangarului, pe unde

îl traversă fără să fie observat. Atâta timp cât santinelele stăteau lângă partea din faţă a magaziei, putea să se apropie, venind din spate, fără să fie văzut.

Între timp, Dahlgren avea de dus la îndeplinire partea mai riscantă a atacului. Se urcă pe platforma motorizată, înşfacă dispozitivul de comandă al cablurilor, apoi se întinse pe burtă. La una dintre marginile laterale se afla o prelată pe jumătate rulată, pe care o folosi ca să se acopere. Trăgând cu coada ochiului la paznici printr-o crăpătură a acesteia, apasă butonul de ridicare când se uitau în altă parte. Platforma se săltă cu cincisprezece centimetri, abia huruind. Nefiind în zona în care puteau auzi zgomotul, cei doi paznici erau ca şi surzi. Dahlgren aşteptă până când priviră din nou în altă parte, apoi apăsă din nou butonul, acum ţinându-l astfel mai multă vreme. Platforma se ridică încet, precum un lift, cu motorul electric de abia scoţând un bâzâit. Ţinându-şi respiraţia, Dahlgren aşteptă până când schela ajunse la o înălţime de patru metri şi jumătate, înainte de a o opri, eliberând butonul. Se uită în jos, către santinele şi constată că mişcarea trecuse neobservată.

— Acum urmează partea distractivă, murmură, pentru sine.

Apăsă butoanele de comandă şi întreaga platformă de lucru înaintă clătinându-se pe cele patru roţi şi mişcându-se cu încetineală. Dahlgren regla mecanismul de deplasare astfel încât să o conducă direct către magazie şi către cei doi paznici, apoi se ghemui sub prelată şi rămase nemişcat.

Impozanta platformă se târî prin hangar ca un robot, până la jumătatea drumului, înainte ca una dintre santinele să observe că era în mişcare. De sub prelată, Dahlgren auzi o rafală de bolboroseli într-o limbă asiatică, dar, din fericire, nu urmă nici un foc de armă. Un „Hei!” urlat din toate puterile scrâşni în văzduh, repetându-se peste câteva secunde, când cei doi paznici cerură ca toată scamatoria să înceteze. Dahlgren ignoră strigătul şi platforma continuă să ruleze de-a curmezişul punţii. Uitându-se printr-o gaură a prelatei, văzu linia acoperişului magaziei apropiindu-se şi ştiu că era aproape de santinele. Aşteptă până când platforma ajunse la un metru şi jumătate de clădirea depozitului, apoi apăsă butonul stop. Paznicii derutaţi nu scoaseră nici un cuvânt când platforma înălţată continuă să ruleze în tăcere până ce se opri.

Încordarea care plutea în aer era palpabilă şi Dahlgren caută să profite, pentru ca efectul să fie mai pronunţat. Sub el, cele

două santinele se holbau, agitate, la platforma misterioasă, cu degetele asudate pe trăgacele armelor. Din punctul lor de observare, aveau impresia că platforma care îi deruta începuse să ruleze fiind goală, cu excepţia unei prelate şi a unei frânghii lejer încolăcite. Poate că deplasarea fusese provocată de o simplă defecţiune mecanică. Se apropiară cu prudenţă, ca să vadă ce se întâmplase. Ascuns sub prelată, Dahlgren îşi ţinu respiraţia şi apăsă pe butonul de comandă.

Platforma începu brusc să coboare, precum o stafie mecanică. Paznicii făcură un salt înapoi când structura de susţinere, de tip acordeon, se strânse şi eşafodajul de lemn coborî către podea. Platforma se opri apoi, brusc, la doi metri înălţime. Era cu cincisprezece centimetri buni deasupra capetelor lor şi amândoi se retraseră cu vreo doi metri înapoi, străduindu-se să vadă cine sau ce o conducea, în cele din urmă, unul dintre ei se apropie ridicându-se pe vârfuri şi începu să-şi înfigă ţeava puştii de atac în sulul de prelată, în timp ce partenerul său se trase înapoi, rotindu-şi privirile bănuitoare prin hangar.

Dahlgren ştia că nu avea decât o singură şansă de a-l scoate pe paznic din luptă şi îşi ridică cu prudenţă braţul drept deasupra capului, pregătind lovitura. Prin prelata strânsă grămadă, simţi împunsăturile paznicului tot mai aproape, până când ţeava i se înfipse în coapsă. Surprinsă, santinela ezită o secundă înainte de a retrage arma ca să tragă. Dar Dahlgren nu avea nevoie de mai mult timp ca să balanseze cheia tubulară, scoţând-o de sub prelată şi lăsând-o să cadă, precum un pendul, către capul celuilalt. Suprafaţa metalică dură îl izbi pe acesta direct în falcă cu un trosnet înăbuşit, dar, printr-un soi de miracol, fără să-i rupă osul. Însă lovitura fusese suficient de puternică ca să-l facă să leşine şi se prăbuşi grămadă, fără să fi tras nici un foc.

Mişcarea făcută de Dahlgren îl scosese brusc din adăpostul oferit de prelată, când al doilea paznic se întoarse şi-şi văzu partenerul zăcând fără cunoştinţă pe podea. Dahlgren îi întoarse neajutorat privirea, strângând în mână cheia însângerată. Fără să ezite, omul îşi ridică puşca AK-74 către el şi apăsă pe trăgaci. Dar, în aceeaşi fracţiune de secundă, în spatele său se coborî o umbră care străbătu aerul şi îl pocni peste ceafă, doborându-l în vreme ce din ţeava armei îi ţâşnea un jet de foc. Izbitura fu destul de puternică ca să-l facă să greşească ţinta, gloanţele trecând, fără să-i facă nici un rău, pe sub platforma ridicată pe care se afla Dahlgren. Acesta văzu silueta înaltă a lui Dirk la şase

metri în spatele paznicului, cu o expresie hotărâtă pe chip. Acţionând cu disperare ca să salveze viaţa prietenului său, Dirk aruncase ciocanul ca pe o secure cu coada lungă, acesta zburând prin aer până ce izbise capul santinelei ca pe o minge de crichet.

Totuşi, omul fusese doar surprins de lovitură şi se ridică năucit în genunchi, încercând să ţintească din nou. Dahlgren sări repede de pe eşafodaj şi se răsuci ca să izbească din nou cu cheia, când zgomotul unor focuri de armă sfâşie aerul. Şi înmărmuri când mai multe găuri de glonte se înşiruiră, în ordine, pe suportul platformei, doar la câţiva centimetri de capul său. Tuburile cartuş răpăiau pe podea, în timp ce reverberaţiile împuşcăturilor care răsunau în hangar se domoleau treptat.

— Te-aş sfătui să nu te mai mişti nici tu, domnule Pitt, scuipă vocea ameninţătoare a lui Tongju, care stătea în cadrul uşii ţinând în mâini o puşcă mitralieră.

Capitolul 54

Dirk şi Dahlgren erau ţinuţi sub ameninţarea armei, în vreme ce Tongju şi grupul de comando mânau restul membrilor echipajului de la Sea Launch în magazie. După ce căpitanul Christiano fu ultimul om împins înăuntru, unul dintre terorişti se întoarse spre Tongju:

— Intră şi ăştia? întrebă, arătând spre prizonierii de la NUMA.

Cel întrebat negă clătinând din cap, cu o vagă expresie de încântare. Paznicul închise uşa grea de metal şi o încuie, blocând mânerul cu un lanţ cu lacăt. Închişi înăuntru, treizeci de angajaţi ai Sea Launch erau înghesuiţi într-o cutie întunecoasă, fără ferestre, neavând nici o posibilitate de scăpare.

Uşa o dată încuiată, Tongju se îndrepta către peretele hangarului, unde Dirk şi Dahlgren stăteau în picioare, cu ochii la două ţevi de puşcă aţintite spre coastele lor. Tongju îi aruncă lui Dirk o privire în care respectul se amesteca cu dispreţul.

— Domnule Pitt, ai tendinţa enervantă de a supravieţui şi nu e întrecută decât de predilecţia agasantă pentru amestecul în treburile altora.

— Nu sunt decât nesuferitul care-ţi taie calea, răspunse Dirk.

— De vreme ce dai dovadă de un interes atât de aprig faţă de operaţiunile noastre, nu ţi-ar face plăcere să asişti la lansare din rândul întâi? spuse Tongju, făcând un semn cu capul către trei dintre oamenii săi.

Înainte ca Dirk să apuce să răspundă, aceştia îşi proptiră ţevile armelor în spatele celor doi, conducându-i către uşile deschise ale hangarului. Unul dintre paznici se întinse şi luă de pe platforma de lucru a lui Dahlgren un colac de frânghie care zăcea alături de sulul de prelată. Înainte de a-i urmă, Tongju mai zăbovi o clipă, ordonându-le celorlalţi membri ai grupului său de comando să se îmbarce pe şalupă. În timp ce mergeau, cei doi prizonieri schimbară o privire, mintea fiecăruia căutând un plan de salvare, dar şansele lor erau firave. Dirk ştia că Tongju nu ar fi ezitat să-i ucidă pe loc şi să savureze momentul.

Asasinul îi ajunse în timp ce părăseau hangarul, ieşind pe puntea deschisă, scăldată în lumina strălucitoare a soarelui.

— Ştii, desigur, că mai multe unităţi militare se îndreaptă chiar acum către platformă, i se adresă Dirk, sperând, în taină, că

vorbele lui reprezentau adevărul. Lansarea o să fie oprită, iar tu şi oamenii tăi o să fiţi capturaţi sau chiar ucişi.

Tongju îşi ridică ochii spre ceasul care cronometra lansarea, apoi se întoarse spre Dirk şi zâmbi, dinţii lui galbeni sticlind sub razele soarelui.

— N-o să ajungă la timp. Şi chiar dac-or s-o facă, asta n-o să schimbe lucrurile. Militarii americani sunt sentimentali, n-or să atace platforma de teamă să nu ucidă muncitorii nevinovaţi de la bord. Acum numărătoarea inversă nu mai poate fi oprită, orice s-ar întâmpla. Lansarea o să aibă loc, domnule Pitt şi o să pună capăt atât activităţilor tale inoportune, cât şi celor în care sunt amestecaţi compatrioţii tăi.

— N-ai cum să scapi cu viaţă.

— Mă tem că nici tu.

Dirk şi Dahlgren rămaseră tăcuţi în timp ce îşi târau picioarele pe punte, simţindu-se precum doi condamnaţi la spânzurătoare. Când se apropiară de turnul de lansare, nimeni nu se putu împiedica să-şi ridice privirea către racheta strălucitoare, care se înălţa deasupra capetelor lor. Captivii fură conduşi chiar sub baza ei, fixată de turn la câţiva metri deasupra lor. Fură împinşi lângă unul dintre stâlpii de susţinere ai turnului şi li se ordonă să stea locului în timp ce paznicul cu frânghia începu să taie mai multe bucăţi cu un cuţit serat.

Tongju se opri şi îşi scoase cu nepăsare pistolul din toc, îndreptându-l spre gâtul lui Dirk, în timp ce un paznic îi lega încheieturile mâinilor şi coatele la spate şi de stâlpul de susţinere al turnului. Pe urmă îi legă gleznele şi înfăşură frânghia în jurul stâlpului înainte de a se duce la Dahlgren, ţintuindu-l de stâlp în acelaşi mod.

— Lansare plăcută, domnilor, şuieră Tongju, apoi le întoarse spatele, îndepărtându-se.

— O să ne placă, fiindcă ştim că viermii de teapa ta n-or să mai facă mult umbră pământului, îl insultă Dirk.

El şi Dahlgren îi urmăriră în tăcere cu privirea pe Tongju şi pe oamenii acestuia, care mergeau alene de-a lungul platformei, către cel mai îndepărtat pilon de susţinere, ca să dispară apoi în josul scării. După câteva minute, zăriră tenderul care accelera, îndreptându-se spre *Koguryo,* aflat acum la o distanţă de aproape două mile de Odyssey. Din locul unde erau imobilizaţi puteau vedea foarte bine cronometrul lansării, ajuns la 00:26:00; mai rămăseseră douăzeci şi şase de minute. Dirk privi în sus şi

studie cu un interes morbid propulsoarele imense care atârnau la câţiva metri deasupra capetelor lor. În primele secunde ale lansării, şapte sute de mii de kilograme de combustibil aveau să fie expulzate, căzând asupră-le ca o vijelie de foc şi transformându-le trupurile în cenuşă. Măcar avea să fie o moarte rapidă, gândi.

— Cred că e ultima dată când te las să mă convingi să vin la o petrecere fără să fi fost invitat, spuse Dahlgren, întrerupând tensiunea.

— Îmi pare rău, cred că n-am avut ţinuta corespunzătoare, ripostă Dirk, fără pic de umor.

Se smuci şi îşi răsuci mâinile în frânghiile care îl legau, căutând o modalitate de scăpare, dar abia dacă avea loc să şi le mişte.

— Ai vreo şansă să te dezlegi? îl întrebă pe Dahlgren, optimist.

— Mă tem că nu. E clar că tipul ăsta şi-a câştigat diploma de merit în ceea ce priveşte nodurile, spuse celălalt, trăgând de frânghiile care îl imobilizau.

Un zăngănit sonor care reverberă de-a lungul platformei le atrase atenţia, fiind apoi urmat de un huruit puternic care venea de sub picioarele lor. Un lichid care curgea cu repeziciune vui în spatele lor, vâjâindu-le pe deasupra capetelor prin numeroasele conducte încastrate în turnul de lansare. În jur, ţevile scârţâiau şi gemeau, ca şi cum ar fi protestat împotriva potopului de oxigen lichid suprarăcit şi de kerosen care era pompat în Zenit.

— Alimentează racheta, constată Dirk. Era prea periculos să o facă cât timp echipajul se afla la bord, aşa că au aşteptat până în preajma lansării, după ce platforma a fost evacuată.

— Asta mă face să mă simt mult mai bine. Sper doar ca tipul care manevrează pompele nu e neglijent şi că rezervorul n-o să dea pe-afară.

Neliniştiţi, amândoi îşi ridicară ochii către rachetă, ştiind că o scurgere de oxigen lichid s-ar fi prelins exact asupra lor, arzându-le pielea. Înghiţindu-şi combustibilul lichid, racheta se cutremura şi gemea, de parcă infuzia sorbită ar fi trezit-o la viaţă. În timp ce combustibilul de amorsare pătrundea în prima cameră de combustie a motorului rachetei, pompele şi motoarele vibrau deasupra capetelor lor. Încremeniţi şi tăcuţi, cei doi priveau fix gurile propulsoarelor rachetei, cu gândul la iminenta revărsare de foc care avea să se prăvălească asupra lor. Dirk se gândi la Sarah şi simţi o durere bruscă în piept când realiză că n-

avea s-o mai vadă niciodată. Încă şi mai rău, îşi aminti că ea era la Los Angeles. Şi ea ar fi putut să piară în urma lansării rachetei, pe care el nu fusese în stare s-o împiedice. Apoi în minte îi veniră sora şi tatăl său şi îi compătimi pentru că nu aveau să afle niciodată în ce împrejurări dispăruse. Cu siguranţă, nu aveau să existe nici un fel de rămăşiţe care să fie îngropate, îi spuse un gând morbid. Atenţia îi fu atrasă de un şuierat de joasă frecvenţă, provocat de norii de abur alb care ţâşneau din numeroase valve de siguranţă plasate de-a lungul rachetei. În timp ce oxigenul răcit se încălzea în contact cu aerul, vaporii în expansiune erau eliminaţi din rachetă, acumulându-se în ciorchinele de nori de deasupra capetelor lor. Ca o ironie crudă la adresa celor doi captivi care îşi petreceau ultimele minute aşteptându-şi moartea, cerul părea să se întunece în timp ce vaporii împiedicau pătrunderea razelor de soare. Dar lui Dirk aproape că îi stătu inima când îşi dădu seama că umbra care cădea asupra lor de deasupra rachetei se târa încet de-a lungul punţii platformei.

Chiar şi privite din înaltul cerului, platforma de la Sea Launch şi racheta Zenit arătau impresionant. Dar bărbaţii de pe *Icar* nu făceau un zbor de agrement. De data asta, în jur nu se afla nimic care să le irosească timpul, aşa că aerostatul plutea direct către platforma încremenită.

— Uite-l pe *Badger.* E legat de pilonul de susţinere din faţă, spuse Giordino, arătând către un colţ al platformei, unde se putea zări submarinul roşu, care spărgea suprafaţa apei.

— E clar că Dirk şi Dahlgren au reuşit să ajungă la bord, spuse Pitt, cu o umbră de îngrijorare.

După ce, de pe *Deep Endeavor,* Summer îl anunţase prin radio că vedeta *Narwhal* fusese atacată, Pitt întorsese imediat dirijabilul către sud şi se grăbise să se întoarcă cu toată viteza. Cele două motoare Porsche ataşate nacelei se tânguiră când turaţia crescu, iar viteza ajunse la valoarea maximă, de cincizeci de noduri. Pitt şi Giordino puteau vedea, la orizont, fumul negru al cocii lui Narwhal, care ardea mocnit, înălţându-se de parcă ar fi fost un semnal, până când epava alunecă sub valuri. Pitt se îndreptă spre resturi atât de repede cât o putea face greoiul dirijabil în timp ce Giordino focaliza camera de supraveghere la distanţă asupra spaţiului care li se întindea înainte. Când se apropiară, observară că *Koguryo* se îndepărta de platformă,

descoperind, în acelaşi timp, mici rămăşiţe ale ambarcaţiunii Pazei de Coastă cu ajutorul imaginii mărite de cameră.

— Nu e cazul să-ţi doreşti să zbori prea aproape de nava aia auxiliară, îl avertiză Giordino după ce survolară de mai multe ori, cu atenţie, locul în care se scufundase *Narwhal* fără să descopere nici un supravieţuitor.

— Crezi că e dotată cu rachete sol-aer? întrebă Pitt.

— A lovit vedeta cu o rachetă sol-sol, aşa că ai o şansă dacă pariezi pe asta.

— O să mă menţin pe o poziţie în care platforma să se afle între noi. Asta ar trebui să-i împiedice să tragă şi, să sperăm, să ne spulbere teama că vom sfârşi ca *Hindenburg*.

Pitt coborî dirijabilul la o altitudine de o sută cincizeci de metri şi micşoră turaţia motoarelor când ajunseră lângă platformă. Giordino focaliză camera WESCOM asupra navei *Koguryo,* care staţiona în depărtare, supraveghind-o cu atenţie ca să descopere orice ar fi putut indica intenţia de a trage asupra aerostatului. Când se aliniară cu nava, ambarcaţiunea pneumatică apăru pe monitor. Pitt şi Giordino îi urmăriră cu privirea pe Tongju şi pe ultimii membri ai grupului său de atac care se urcau pe vasul mai mare. Pitt observă că Jack şi fiul său nu se numărau printre ei.

— Ultimii şobolani care au părăsit platforma? întrebă Giordino.

— S-ar putea. Nu par să aibă de gând să trimită şalupa înapoi. Să vedem dacă putem da de cineva care are grijă de prăvălie.

Dirijabilul viră, ajungând deasupra pupei platformei, apoi Pitt îl conduse, de-a lungul punţii de la babord, către provă. Pe puntea de dedesubt nu era nici ţipenie de om. Giordino arătă către ceasul care mergea înapoi de deasupra hangarului şi pe care indica 00:27:00, adică douăzeci şi şapte de minute. În timp ce pluteau către capătul din faţă al platformei, Pitt cârmi şi zbură de-a curmezişul provei şi de-a lungul timonei plasate pe acoperiş. Giordino răsuci camera până ce o îndreptă către ferestrele staţiei de comanda a platformei. Pe monitor se putea vedea clar interiorul punţii de navigaţie. O scanară de la un capăt la celălalt, fără să observe nici măcar un singur semn de viaţă.

— Pe aici, parcă ar fi nava fantomă *Mary Celeste*[34], spuse

[34] Brigantină descoperită, la 5 decembrie 1972, plutind în derivă, părând să fi fost abandonată în grabă de echipajul dispărut fără urmă. Cazul a devenit celebru datorită povestirii *The Captain of the Polestar*, de Arthur Conan Doyle.

Giordino.

— Fără îndoială. Se pregătesc să aprindă fitilul.

Pitt îşi îndreptă din nou atenţia asupra comenzilor dirijabilului şi îl purtă deasupra laturii dinspre tribord, apoi descrise un cerc strâns în jurul rachetei Zenit. Din valvele de evacuare ale acesteia se revărsau dâre de fum alb, din cauza combustibilului care se încălzea. Giordino deplasă camera în sus şi în jos, panoramând racheta.

— Pare să fie alimentată şi gata să decoleze în orice moment.

— Mai exact, peste douăzeci şi şase de minute, spuse Pitt, cu ochii la ceasul care afişa numărătoarea inversă.

Giordino lăsă să-i scape un fluierat când privi cronometrul. O uşoară mişcare de pe monitor îi atrase din nou ochii către imaginea rachetei, dar tot fu cât pe ce s-o rateze. Curios, făcu un reglaj fin al focalizării, coborând camera către partea de jos a rachetei, până când ecranul se umplu cu imaginea a doi bărbaţi care stăteau în picioare la baza turnului.

— Sunt Dirk şi Jack! Sunt legaţi de turn.

Pitt privi fix ecranul preţ de o clipă şi dădu din cap, încordându-şi ochii ca să-i recunoască. Fără o vorbă, scana platforma în căutarea unui loc în care ar fi putut coborî aerostatul. Cu toate că pe puntea din spate, între hangar şi turnul de lansare, se afla un spaţiu larg, deschis, o macara înaltă era orientată, sub unghi, în sus şi spre interior, stânjenind dirijabilul. În contact cu aceasta, materialului care îl acoperea s-ar fi putut agăţa, eliberând gazul.

— Frumos din partea lor că ne-au lăsat deschizătorul cutiei de conserve, spuse Giordino, uitându-se la macaraua impozantă.

— Nici o problemă. Doar că va trebui să aterizăm ca un elicopter.

Trecând razant pe deasupra hangarului şi coborând rapid, Pitt lăsa aerostatul către imensul platou rotund pentru elicoptere plasat deasupra timonei. Manevrând cu fineţe comenzile, coborî până când nacela atinse uşor platoul, parcă sărutându-l.

— Pot să am încredere că nu pleci într-un tur de agrement fără mine? întrebă Pitt, părăsind în grabă scaunul pilotului.

— Jur cu mâna pe inimă.

— Dă-mi zece minute. Dacă nu ne întoarcem până atunci, ia dracului chestia asta de pe platformă înainte să se aprindă.

— O să las ceasul de taxare să meargă, răspunse Giordino, urându-i noroc cu un semn din cap.

Cât ai clipi, Pitt ieşi pe uşa nacelei şi sprintă, traversând spaţiul de aterizare. Când dispăru în josul unei scări, Giordino îşi privi ceasul şi începu să numere neliniştit secundele.

Capitolul 55

Tongju se căţără la bordul lui *Koguryo* şi se îndreptă în grabă spre puntea de navigaţie, de unde căpitanul Lee şi Kim supravegheau platforma Odyssey.

— Ai plecat cam prea aproape de momentul limită, spuse Lee, cu gravitate. Au început deja să alimenteze racheta.

— O mică întârziere, datorată unui impediment neaşteptat, răspunse Tongju. Scrutând orizontul, observă dirijabilul care se înapoia, îndreptându-se încet către platformă.

— Aţi mai detectat alte nave care se apropie?

Căpitanul clătină din cap.

— Nu, nu încă. În afară de dirijabil, a mai fost o singură navă de cercetare care venea pe urmele vedetei Pazei de Coastă, spuse, arătând un semnal luminos pe ecranul radarului, aflat în partea opusă a platformei. S-a oprit în poziţia actuală, la trei kilometri nord-est de *Odyssey.*

— Şi sigur c-au cerut ajutor prin radio. Blestemaţii ăştia de ucraineni, făcu, cu dispreţ. Ne-au adus prea aproape de ţărm şi au pus misiunea în pericol. Schimbă cursul către sud şi s-o pornim cu toată viteza spre apele Mexicului înainte de a o lua spre punctul de întâlnire.

— Şi dirijabilul? întrebă Kim. Trebuie distrus, ne poate lua urma.

— Nu putem trage în ei câtă vreme sunt lângă platformă. Şi acum e prea târziu să mai poată strica ceva. Poate-or să ardă acolo ca nişte proşti. Hai, vino să admirăm lansarea. O să scăpăm de ei mai târziu.

Cu Kim pe urmele sale, Tongju părăsi puntea de navigaţie şi se îndreptă în grabă spre centrul de control al lansării. Încăperea scăldată într-o lumină strălucitoare era înţesată de ingineri în halate albe care stăteau la pupitrele de lucru aranjate în formă de potcoavă, în centrul peretelui din faţă se afla un ecran imens, care reda întreaga imagine a rachetei Zenit şi a turnului de lansare, cu şomoioage de vapori albi emanând din părţile laterale. Tongju îl observă pe Ling aplecat deasupra unui monitor şi discutând cu un tehnician şi se apropie de inginerul specializat în operaţiuni de lansare.

— Ling, în ce stadiu se află lansarea? îl întrebă.

Bărbatul cu faţa rotundă îl privi prin ochelari, cu ochii mijiţi.

— Alimentarea o să se încheie peste încă două minute. Unul dintre computerele de rezervă pentru controlul zborului nu răspunde, pe una dintre conductele de răcire presiunea e scăzută, iar indicatorul turbopompei auxiliare numărul doi arată o pierdere de fluid.

— Ce importanţă au toate astea pentru lansare?

— Nici unul dintre ele, luate în considerare atât individual cât şi în ansamblu, nu are o importanţă critică. Toate celelalte sisteme funcţionează în parametrii normali. Lansarea va avea loc conform orarului stabilit, spuse Ling, cu ochii la cronometrul digital, peste exact douăzeci şi trei de minute şi patruzeci şi şapte de secunde.

Cu douăzeci şi trei de minute şi patruzeci şi şase de secunde înainte de lansare, Jack Dahlgren îşi ridica ochii de la cronometrul de pe *Odyssey* către *Icar,* care părea să plutească fixat deasupra timonei. Ştia că nu aveau nici o şansă să fie observaţi din nacela aflată la mare înălţime, dar se întrebă totuşi dacă Pitt sau Giordino puteau descoperi cumva vreo modalitate de a împiedica lansarea. Se încorda ca să se întoarcă spre Dirk, aflat alături de el, aşteptându-se ca prietenul său să privească aerostatul cu speranţă şi optimism. În loc de asta, Dirk părea să nu vadă dirijabilul, întreaga sa atenţie fiind concentrată asupra încercării pline de încăpăţânare de a-şi desface legăturile. Jack încercă să-i spună câteva vorbe încurajatoare, dar cuvintele îi îngheţară pe buze când observă o mişcare în interiorul hangarului. Era destul de sigur că desluşea un bărbat care alerga drept către ei.

— Dirk, cineva se îndreaptă încoace. E cine cred eu că este?

Celălalt privi înspre hangar în timp ce continua să-şi smucească mâinile şi picioarele legate. Îşi miji ochii către silueta singuratică care se năpusti afară din hangar şi traversă platforma ducând în mână ceva care semăna cu un băţ lung. Omul era înalt şi deşirat, cu părul închis la culoare, iar Dirk încetă brusc să se mai lupte cu frânghiile când îi recunoscu mersul.

— Nu-mi amintesc să-l mai fi văzut vreodată pe tata mişcându-se atât de repede, îi spuse lui Dahlgren, iar pe faţă i se lăţi un zâmbet.

Când şeful NUMA ajunse mai aproape, văzură că ceea ce ducea În mâna stângă în timp ce alerga nu era un băţ, ci o secure de pompier. Sprintând către turn, Pitt senior zâmbi uşurat

când văzu că cei doi nu aveau nici un fel de rană.

— Băieţi, v-am spus să nu vă urcaţi niciodată în maşina unor străini, gâfâi el, bătându-şi fiul pe umăr şi examinându-i legăturile.

— Îmi pare rău, tată, dar ne-au oferit câte-n lună şi în stele, zâmbi Dirk, apoi adăugă: îţi mulţumim c-ai trecut pe aici, după noi.

— Am un taxi care aşteaptă. Să plecăm înainte de a se aprinde chestia asta.

Ochind centrul frânghiei, balansa securea şi înfipse lama în legătura care imobiliza coatele lui Dirk. Îi taie frânghia de la încheieturile mâinilor dintr-o altă lovitură, lama securii scoţând un sunet răsunător când se izbi de stâlpul de susţinere al turnului. În timp ce Dirk era ocupat să-şi dezlege gleznele, Pitt repetă secvenţa tăind legăturile lui Dahlgren. Cei doi se străduiră să se ridice repede în picioare în timp ce Pitt aruncă securea deoparte.

— Tată, echipajul platformei Sea Launch e închis în interiorul hangarului. Trebuie să-i scoatem de acolo.

Pitt încuviinţă dând din cap.

— Mi s-a părut că am auzit nişte bătăi într-o uşă. Luaţi-o înainte.

Aproape toţi ca unul, cei trei bărbaţi se repeziră înapoi, alergând pe puntea deschisă cu toată viteza de care erau în stare, ştiind că fiecare secundă era importantă. În timp ce alergau, Dirk privi cronometrul lansării de deasupra capului său. Doar douăzeci şi unu de minute şi treizeci şi şase de secunde îi mai despărţeau de momentul în care platforma avea să fie cuprinsă de focul iadului. Ca şi cum nu ar fi avut suficiente motive ca să se mişte mai repede, din interiorul hangarului erupse brusc un huruit. Programul care rula în centrul de control al lansării de pe *Koguryo* dăduse o comandă electronică şi uşile imense ale hangarului începură să gliseze, închizându-se, ceea ce făcea parte din pregătirea lansării.

— Uşile se închid, pufni Dahlgren. Trebuie să ne grăbim.

Aidoma unui trio de sprinteri olimpici îndreptându-se spre linia de sosire, bărbaţii goniră umăr la umăr către spaţiul din ce în ce mai îngust dintre uşile care se închideau. Cu toate că se simţea încă plin de vigoare, Pitt încetini când se apropiau de deschidere şi îi lăsă pe Dirk şi Dahlgren să sară primii înăuntru. Urmându-i în şir indian, se răsuci şi se strecură prin deschidere dintr-o parte,

chiar înainte ca uşile să se închidă etanşându-se.

Odată ajunşi la jumătatea hangarului, auziră sunetul unor voci înăbuşite şi al loviturilor date în uşă metalică de bărbaţii din magazie, care se străduiau să se elibereze. Dirk, Dahlgren şi Pitt se repeziră într-acolo şi studiară uşa încuiată cu lacăt şi lanţ în timp ce-şi trăgeau răsuflarea.

— Lanţul n-o să cedeze, dar poate că reuşim să scoatem uşa din balamale… dacă găsim pe aici o rangă, spuse Dahlgren, privind în jur în căutarea unei potenţiale unelte.

Pitt aruncă o privire spre platforma motorizată de lucru pe care străbătuse Jack hangarul, apoi se întinse şi înşfăcă dispozitivul de comandă, care atârna de balustradă.

— Cred că ranga noastră e chiar aici, spuse, coborând platforma cu vreo doi metri, apoi aducând-o în faţa magaziei.

În timp ce Dirk şi Dahlgren îl priveau, prinse capătul liber al lanţului cu lacăt şi îl înfăşură strâns în jurul balustradei platformei, apoi ţipă la cei din interiorul magaziei:

— Plecaţi de lângă uşă!

Aşteptă o clipă, apoi apăsă butonul RIDICARE şi se uită la platforma care se înalţă încet, întinzând bine lanţul. Mecanismul gemu şi se tensiona pentru o clipă, în timp ce roţile platformei oscilau pe podea. Apoi, cu un trosnet sonor, uşa magaziei fu smulsă din balamale şi săltată în aer, cutremurându-se când se izbi de platformă înainte de a cădea, legănându-se atârnată de lanţ. Pitt se grăbi să îndepărteze platforma din drum în timp ce echipajul de la Sea Launch năvălea afară din depozitul dătător de claustrofobie.

Oamenii primiseră foarte puţină mâncare de când platforma căzuse în mâinile teroriştilor şi arătau slăbiţi şi traşi la faţă din cauza stresului captivităţii. Totuşi, grupul de profesionişti experimentaţi, care nu acceptau uşor faptul că fuseseră siliţi să-şi cedeze platforma şi racheta, era cuprins de o furie mocnită.

— Căpitanul şi coordonatorul lansării sunt aici? strigă Pitt, acoperind exclamaţiile de mulţumire ale echipajului eliberat.

Extenuat, căpitanul Christiano îşi croi drum cu coatele prin mulţime, urmat de un bărbat zvelt, cu înfăţişare distinsă şi cu barbişon.

— Sunt Christiano, căpitanul platformei *Odyssey.* Acesta este Larry Ohlrogge, coordonatorul de pe platformă al lansării, adăugă arătând cu capul către cel de alături. Platforma a fost pusă la adăpost faţă de lepădăturile alea? făcu, cu dispreţ.

Pitt clătină din cap.

— Au evacuat platforma fiindcă se pregătesc să lanseze racheta. N-avem prea mult timp.

Ohlrogge observă că erector/transportorul revenise în hangar şi că uşile acestuia erau închise.

— Vorbim despre minute, spuse, cu panică în glas.

— Mai exact, despre optsprezece minute. Domnule căpitan, conduceţi-vă echipajul pe platforma de aterizare a elicopterelor, ordonă Pitt. Acolo se află un dirijabil care poate asigura evacuarea tuturor, dacă ne mişcăm repede.

Pitt se întoarse către Ohlrogge şi adăugă:

— Există vreo modalitate de a opri lansarea?

— Secvenţa de lansare e complet automată şi e controlată de nava de asamblare şi comandă. Se pare că teroriştii au realizat pe nava lor o copie a acestui sistem.

— Putem opri alimentarea rachetei printr-o comandă mecanică, observă Christiano.

— E prea târziu, spuse Ohlrogge, clătinând din cap. Pe puntea de navigaţie există o comandă prioritară care ar putea fi singura noastră speranţă în momentul ăsta târziu, adăugă, sumbru.

— Liftul din spate duce pe puntea de navigaţie. Platforma de aterizare a elicopterelor e exact deasupra, spuse Christiano.

— Atunci să plecăm de aici, răspunse Pitt.

Grupul se îndreptă în grabă către spatele hangarului şi se îngrămădi în jurul liftului de dimensiuni medii.

— Nu e destul loc pentru toţi, spuse Christiano, regăsindu-şi atitudinea de comandant. O să fie nevoie de trei transporturi. Voi opt plecaţi primii, pe urmă grupul ăsta şi pe urmă cei zece de acolo, ordonă, împărţind mulţimea în trei.

— Jack, tu pleci cu primul grup şi îi ajuţi să se îmbarce pe *Icar*. Anunţă-l pe Al că mai sosesc şi alţii, spuse Pitt. Dirk, tu aduci sus ultimul grup şi te asiguri că toată lumea a reuşit să scape de aici. Domnule căpitan, noi trebuie să facem o vizită pe puntea de navigaţie, adăugă, întorcându-se către Christiano.

Cel din urmă, Ohlrogge, Dahlgren şi Pitt se înghesuiră în lift, împreună cu opt alţi bărbaţi şi aşteptară, nerăbdători, ca acesta să se ridice deasupra hangarului, la nivelul punţii de navigaţie. Dahlgren observă repede, într-una dintre părţile laterale, scara care ducea către platforma pentru elicoptere şi îi conduse pe membrii echipajului sus, pe puntea deschisă.

Respectând promisiunea, dirijabilul argintiu plutea la câţiva

metri deasupra platformei, cu Giordino în faţa comenzilor, fumând un trabuc gros. În timp ce Jack alerga într-acolo, el roti tuburile pivotante ale elicelor, coborând nacela pe punte.

— Salut, marinarule. Iei câteva autostopiste? întrebă Dahlgren, vârându-şi capul prin uşa nacelei.

— Ba bine că nu, răspunse Giordino. Câte ai?

— Vreo treizeci, cu aproximaţie, zise Dahlgren, privind cu neîncredere compartimentul pentru pasageri al nacelei.

— Îndeasă-i înăuntru, o să-i facem să încapă. Dar am face bine să azvârlim tot ce e greu şi de prisos, dacă vrem să ne ridicăm în aer. Şi repede, fiindcă a fi copt de viu e unul dintre lucrurile pentru care am o aversiune.

— Ca şi mine, amice, ripostă Dahlgren, conducând la bord primii oameni din echipaj.

În plus faţă de cele două locuri din carlingă, compartimentul pentru pasageri era prevăzut cu opt fotolii supradimensionate, din piele, de tipul celor din avioane. Dahlgren îl studie şi se strâmbă la ideea de a înghesui toţi bărbaţii înăuntru, ceea ce ar fi putut împiedica aerostatul să se ridice. În timp ce oamenii urcau la bord, verifică modul în care erau montate fotoliile şi descoperi că aveau un mecanism de desprindere rapidă, pentru cazul îndepărtării temporare. Se grăbi să scoată cinci dintre ele şi, cu ajutorul unui inginer rus, le aruncă prin uşa nacelei.

— Toată lumea trece în spatele autobuzului, strigă el. N-o să avem decât bilete cu loc în picioare.

Când ultimul om din grup se strecura în compartimentul pentru pasageri, Dahlgren se întoarse către Al.

— Cât timp mai avem?

— În jur de cincisprezece minute, după numărătoarea mea.

Următorul grup de membri ai echipajului începu să se reverse de pe scară şi să alerge către platou. Dahlgren lăsă să-i scape un oftat uşor. Avea să fie timp, ba chiar şi loc, ca toată lumea să urce În dirijabil înainte de lansare. Dar era oare timp suficient ca aceasta să fie oprită, se întrebă, zărind, la celălalt capăt al platformei, racheta Zenit, verticală, alimentată şi gata de zbor.

Capitolul 56

Pe puntea de navigaţie a platformei Odyssey, căpitanul Christiano păli şi clătină din cap în tăcere când cuprinse cu privirea computerele ciuruite de gloanţe şi sticla împrăştiată pe podea. Umblând de colo-colo, observa, ca pe o curiozitate, un mouse singuratic care atârna spânzurat de firul său, tastatura cu care făcea pereche nezărindu-se nicăieri. Ohlrogge sesiză că scăpase nevătămată şi conexiunea computerului.

— Am zeci de laptopuri cu un nivel mai jos. Putem cupla unul ca să activăm comenzile platformei, se oferi el.

— Nu mă îndoiesc că au blocat comenzile automate, spuse Christiano cu scârbă, arătând cu degetul mare peste umăr, către hublou. Pitt îi urmări mişcarea şi dădu cu ochii de nava *Koguryo*, care staţiona, sfidătoare, la distanţă. Întorcându-şi privirile către căpitan, zări, departe, jos, submarinul *Badger,* încă legat de pilonul de susţinere de la tribord.

— N-avem timp. S-ar putea să fie nevoie de ore ca să punem lucrurile la punct, continuă Christiano, îndreptându-se către consola centrală a punţii de navigaţie cu disperarea întipărită pe chip.

— Spuneaţi că există o comandă manuală prioritară? întrebă Pitt.

Christiano anticipase rezultatul înainte de a vedea consola cu ochii săi. Ceilalţi ştiau, pur şi simplu, prea multe. Ştiau cum să navigheze cu platforma şi cum să o blocheze, cum să alimenteze racheta Zenit şi cum să o controleze şi să o lanseze de pe nava lor auxiliară. Teroriştii aveau, pur şi simplu, prea multe cunoştinţe despre mersul intern al lucrurilor ca să nu fi sabotat comanda manuală prioritară. Cu o dezamăgitoare încredere în convingerile sale, îşi coborî privirea către harababura de cabluri tăiate şi butoane zdrobite care reprezentaseră ultima speranţă de a opri lansarea.

— Asta e comanda noastră manuală prioritară, spuse, solemn, aruncând pe punte un mănunchi de fire tăiate şi de comutatoare.

Cei trei bărbaţi păstrară tăcerea în vreme ce grămada de piese electronice sălta de-a curmezişul punţii înainte de a se opri într-un perete. Apoi uşa se deschise şi capul lui Dirk apăru în încăpere. Văzând expresiile de pe chipurile celorlalţi trei, ştiu că

încercarea lor de a împiedica lansarea eşuase.

— Tot echipajul e la bordul dirijabilului. Vă sugerez, cu tot respectul, să părăsim platforma şi s-o facem acum.

Când ultimii patru bărbaţi de la bordul platformei începură să urce scările către platoul unde îi aştepta dirijabilul, Pitt se opri şi îşi încleştă mâna de umărul fiului său.

— Du-l pe căpitan la bordul aerostatului şi spune-i lui Al să decoleze fără mine. Asigură-te că, înainte de lansarea rachetei, duce dirijabilul în sens opus, cât mai departe de platformă.

— Dar spuneau că nu se poate interveni asupra controlului automat al lansării, protestă Pitt cel tânăr.

— Poate că nu sunt în stare să împiedic lansarea rachetei, dar s-ar putea să reuşesc să-i schimb destinaţia.

— Tată, nu poţi rămâne la bordul platformei, e prea periculos.

— Nu-ţi face griji pentru mine, n-am de gând să stau prin preajmă, răspunse Pitt, împingându-şi uşor fiul. Acum dă-i bătaie.

Dirk îl privi în ochi. Auzise numeroase istorisiri despre cazurile în care tatăl său pusese siguranţa altora mai presus decât a sa, iar acum avea ocazia să constate el însuşi asta. Dar în ochii lui desluşi altceva. O privire calmă, plină de siguranţă de sine. Dirk făcu un pas către scară, apoi se întoarse ca să-i ureze tatălui său noroc, însă acesta dispăruse deja în liftul care cobora.

Tânărul Pitt se repezi în susul scării urcând câte două trepte o dată, sări pe puntea pe care se afla platoul destinat elicopterelor şi se uită uimit la aerostatul aflat în aşteptare. Nacela semăna cu o cutie cu sardele cu ferestre, în care peştii fuseseră înlocuiţi cu oameni. Întregul echipaj de la Sea Launch reuşise să se înghesuie în compartimentul pentru pasageri, îngrămădindu-se pe fiecare centimetru pătrat. Cei mai slăbiţi erau aşezaţi pe cele trei fotolii pe care nu le aruncase Dahlgren, iar ceilalţi stăteau în picioare, umăr lângă umăr, în spaţiul rămas. Mulţi dintre bărbaţi îşi scoseseră capetele pe ferestrele laterale, în timp ce unul sau doi intraseră chiar în mica baie din spatele nacelei. Prin comparaţie, metroul din New York, la o oră de vârf, ar fi părut spaţios.

Dirk o luă la fugă şi se strecură înăuntru, moment în care, de undeva, din masa de oameni, auzi vocea lui Dahlgren spunându-i că locul copilotului era liber. Pe jumătate târându-se, se zbătu ca să-şi facă drum către carlingă, unde se aşeză pe scaunul gol de lângă Giordino, care se mutase în stânga, pe locul pilotului.

— Unde-i tatăl tău? Trebuie să ne desprindem imediat de grătarul ăsta pentru friptură.

— Rămâne pe loc. Presupun că mai are un ultim as în mânecă. A spus să duci aerostatul în direcţia opusă lansării faţă de platformă şi că o să vă-ntâlniţi la o tequila cu gheaţă după spectacol.

— Sper că face el cinste, răspunse Giordino, apoi înclină tuburile pivotante ale elicelor sub un unghi de patruzeci de grade şi acceleră. Nacela înainta pufăind, trăgând după ea balonul plin cu heliu.

Dar, în loc să se ridice cu graţie în aer, ca până atunci, se târî pe platou cu un hârşâit înfundat.

— Suntem prea grei, spuse Dirk.

— Ridică-te, iubito, ridică-te, îndemna Giordino aeronava mamut.

Nacela continua să patineze de-a lungul platoului, îndreptându-se spre marginea dinspre prova care cobora brusc către apă, de la o înălţime de şaizeci de metri. În timp ce se apropiau de muchie, Giordino înclină şi mai mult elicele şi împinse manetele de acceleraţie până la capăt, dar nacela continuă să hârşâie pe punte. În cabină se lăsă o tăcere stranie, cu toţii ţinându-şi răsuflarea când nacela alunecă peste buza platoului.

Şocul căderii le aduse tuturor un gol în stomac când nacela se clătină, coborând cu trei metri şi apoi se opri. Pasagerii fură azvârliţi cu brutalitate înainte când coada acoperită cu pânză a aerostatului se izbi de platou, făcând ca botul acestuia să coboare aproape vertical în momentul în care se dezechilibra, trecând peste margine. Continuând să înainteze huruind, coada trecu în cele din urmă dincolo de muchia platformei şi întregul aerostat se năpusti către ocean cu botul înainte.

Ca să salveze dirijabilul, Giordino fu nevoit să ia decizia într-o fracţiune de secundă. Ar fi putut să repoziţioneze elicele la nouăzeci de grade, aşa cum fuseseră iniţial şi să spere că puterea motorului avea să depăşească greutatea în exces, menţinând aerostatul la înălţime. Sau putea proceda exact invers: să împingă elicele în jos, încercând astfel să accelereze, ceea ce l-ar fi făcut să se înalţe dacă ar fi câştigat suficientă viteză. Holbându-se la oceanul ce se apropia ameninţător, lăsă momentul mecanic al dirijabilului să-i influenţeze decizia şi apăsă calm furca înainte, accelerând coborârea în picaj.

Ţipetele de spaimă ale pasagerilor din spate, care aveau impresia că Giordino încerca cu bună ştiinţă să provoace prăbuşirea în mare, plutiră către carlingă. Ignorând protestele, acesta din urmă se întoarse către Dirk, aflat pe scaunul copilotului.

— Deasupra capului tău e un buton care comandă deversarea apei folosite drept balast. Apasă-l la comanda mea.

În timp ce Dirk localiza butonul de pe consola din plafon, Giordino îşi concentră privirea asupra altimetrului. Acul indicator se rotea, coborând cu repeziciune de la şaizeci de metri, pe măsură ce creştea viteza de coborâre. Giordino ezită până când aparatul indica optsprezece metri, apoi zbieră:

— Acum!

Acţionând la unison, Giordino trase brusc furca înapoi, iar Dirk activa sistemul de eliberare a apei folosite drept balast, care deversa, instantaneu, patru sute cincizeci de litri de apă păstraţi într-un compartiment de sub nacelă. În ciuda acţiunilor bruşte, aerostatul nu răspunse imediat. Dirijabilul masiv continuă să se mişte în ritmul său greoi şi, pentru o clipă, Giordino crezu că acţionase prea târziu. În timp ce oceanul care se apropia umplea cu repeziciune câmpul vizual deschis în faţa parbrizului carlingii, botul aerostatului începu să se salte uşor, descriind un arc larg. Giordino eliberă furca, pentru a orizontaliza aerostatul, în timp ce carlinga ajunse mai aproape de apă, pentru că botul se înalţă cu o încetineală agonizantă. Zguduindu-se brusc, baza nacelei plezni suprafaţa apei în momentul în care dirijabilul în picaj îşi recăpăta poziţia orizontală, dar se săltă imediat deasupra. În timp ce toţi cei de la bord îşi ţineau răsuflarea, aerostatul înainta legănându-se pe o distanţă scurtă, înainte de a se ridica încet la câţiva metri deasupra apei, menţinându-şi altitudinea. Pe măsură ce secundele treceau şi dirijabilul rămânea în aer, deveni evident că Giordino reuşise. Cu toate că riscase un impact datorită vitezei în exces, picajul accelerat şi deversarea balastului în ultimul moment fuseseră suficiente pentru a-i menţine în aer.

Bărbaţii din compartimentul pasagerilor răsuflară uşuraţi şi izbucniră în urale când Giordino reuşi să aducă, cu mare grijă, aerostatul la o altitudine de treizeci de metri, uriaşa aeronavă stabilizându-se încet sub mâna sa fermă.

— Cred că ne-ai demonstrat cine e expert în conducerea dirijabilelor, îl ridică Dirk în slăvi.

— Da şi aproape comandant de submarin, răspunse Giordino,

îndreptând botul aerostatului către est şi îndepărtându-l de platformă.

— În sens contrar lansării şi către larg nu e tocmai direcţia în care aş vrea să mă îndrept la altitudinea asta, adăugă, uitându-se cu prudenţă către *Koguryo* pe geamul dinspre babord. Am luat legătura, prin radio, cu *Deep Endeavor* şi i-am anunţat să se îndepărteze de traiectoria de zbor a rachetei, aşa că vor face un ocol serios către nord. Trebuie să-i păstrăm în raza noastră vizuală pentru cazul în care am fi nevoiţi să coborâm urgent.

Dirk scana orizontul, menţinându-şi un ochi asupra platformei de lansare. Departe, către sud-est, observă silueta neclara al insulei San Nicolas. Uitându-se către nord, văzu un punct albastru, minuscul, despre care ştia că era *Deep Endeavor*. Apoi zări, exact la nord de acesta, un mic morman maroniu care se ridica din mare.

— Petecul de uscat dinspre nord, din faţa noastră. Îmi amintesc, din harta de navigaţie, că e vorba de o mică insulă din golf, numită „Santa Barbara”. De ce nu ne-am îndrepta într-acolo? Am putea debarca echipajul şi apoi am cere ca *Deep Endeavor* să-i preia, înainte să mai avem şi alte necazuri.

— Şi ne-am întoarce să-l găsim pe tatăl tău, spuse Giordino, terminându-i gândul.

Dirk privi în urmă, către platformă, ezitând.

— Nu se poate să mai fi rămas prea mult timp, murmură.

— Cam zece minute, răspunse Giordino, întrebându-se, ca şi Dirk, dacă era posibil ca Pitt să o scoată la capăt într-un timp atât de scurt.

Capitolul 57

Supravieţuirea la bordul lui *Odyssey* în timpul lansării nu era imposibilă. În momentul lansării rachetei, incendiul afecta, în cea mai mare măsură, zona de sub platformă. *Odyssey* fusese concepută pentru a fi reutilizată şi, în fapt, rezistase deja la o duzină de lansări. Puntea, hangarul, compartimentul în care se aflau cabinele echipajului şi cabina timonei erau construite astfel încât să suporte căldura cumplită şi gazele evacuate în timpul lansării unei rachete de mare putere. Totuşi, vaporii toxici care se revărsau asupra platformei în momentul lansării erau cei cărora era puţin probabil să le supravieţuiască ocupanţii acesteia. Pentru câteva minute după înălţarea rachetei, un val imens de gaze de evacuare rezultate în urma arderii kerosenului şi a oxigenului lichid nu făcea altceva decât s-o îngroape pe *Odyssey* sub un nor gros de fum, făcând de nerespirat aerul din vecinătate.

Dar toate acestea îl îngrijorau prea puţin pe Pitt în timp ce sărea din lift şi alerga către uşa din spate a hangarului. Nu avea nici un interes să zăbovească în preajma platformei când era lansată racheta. În schimb, era hotărât să ajungă la submersibilul de un roşu strălucitor pe care îl văzuse prin hubloul cabinei de comandă plutind pe apă. Aidoma unui atlet care aleargă contra cronometru într-o cursă cu obstacole, Pitt îşi croi drum către pilonul de susţinere din colţ fugind şi sărind de-a lungul punţii şi sprintă în josul scării care cobora către apă. În graba lor de a părăsi platforma, Tongju şi oamenii săi nu socotiseră că ar fi fost necesar să dezlege submarinul de la NUMA, lăsându-l să plutească în derivă. Pitt se simţi recunoscător când, ajungând lângă apă sleit de oboseală, îl găsii încă amarat de trepte.

Dezlegă parâma, sări la bord şi se târî către tambuchiul din partea superioară, pe care îl închise etanş în urma lui. În câteva secunde, îi porni sistemele de alimentare şi deschise tancurile de imersiune, pregătindu-se de scufundare. Pornind elicele propulsoare, îl manevră pe *Badger* cu repeziciune, îndepărtându-l de pilonul de susţinere din partea anterioară şi deplasându-l pe sub şi de-a lungul platformei înainte de a-l poziţiona pentru îndeplinirea sarcinii pe care o avea de îndeplinit imediat. Menţinând submarinul nemişcat, Pitt activă comenzile

dispozitivului de carotaj fixat la prova şi, neavând la dispoziţie decât câteva minute, se ruga cerului ca planul său fantezist să funcţioneze.

Echipa coreeană de lansare de la bordul lui *Koguryo* privi plină de curiozitate ecranul video în timp ce aerostatul argintiu se lăsa pe platoul pentru elicoptere de pe *Odyssey* şi echipajul platformei sărea în nacelă. Kim se strâmbă, plin de mânie, dar observă că Tongju rămăsese calm.

— Trebuia să ucidem echipajul şi să doborâm dirijabilul ăla când am avut ocazia, şuieră Kim, văzând că Icar stătea în umbra platformei.

Către aerostat fusese îndreptată o cameră suplimentară, care reda lupta dirijabilului pentru a câştiga altitudine înainte de a se întoarce deasupra oceanului. Tongju arătă către imaginea video cu un semn al capului, plin de încredere în sine.

— E supraîncărcat şi nu poate câştiga viteză. După lansare, o să-l ajungem din urmă şi-o să-l distrugem cu uşurinţă, îi spuse lui Kim, sigur pe sine.

Ochii i se întoarseră către ceasul care evidenţia numărătoarea inversă şi către inginerii din centrul de control, care discutau zgomotos şi cu aprindere. În încăpere, activităţile se desfăşurau cu nervozitate şi în tensiune, în timp ce ultimele minute erau pe sfârşite. În apropierea sa, Ling se ridică în picioare, trecând în revistă datele primite în urma unei serii de evaluări ale vehiculului de lansare. Din pricina aşteptării pline de tensiune şi în ciuda temperaturii răcoroase din încăperea prevăzută cu aer condiţionat, de pe frunte i se prelingeau broboane de sudoare.

Ling avea toate motivele să fie agitat. În lumea lansării vehiculelor spaţiale, rata mortalităţii era uluitoare. Ştia mult prea bine că aproximativ una din zece lansări de satelit se încheia cu un eşec şi că eroarea putea proveni dintr-o mie şi una de surse. Ratarea decolării rachetei nu era o întâmplare neobişnuită, cu toate că cele mai multe pierderi de sateliţi se datorau plasării încărcăturii pe o orbită incorectă. Pe scurt, lansarea suborbitală din misiunea în desfăşurare elimina o mare parte dintre elementele generatoare de probleme asociate cu cele mai multe dintre zborurile rachetelor, dar riscul unui eşec catastrofal survenit în faza de desprindere a rachetei nu era niciodată exclus.

Ling respira ceva mai uşurat în timp ce analiza ultimele

semnale primite. Toate sistemele critice erau funcţionale. Nu exista nimic care să indice că racheta Zenit, pe care te puteai bizui, nu avea să decoleze în obişnuitul său mod demn de încredere.

— Lansarea n-o să fie afectată de nici un impediment. Numărătoarea inversă o să continue nestânjenită.

Atenţia le fu atrasă de ecranul pe care apărea racheta în ultimele minute dinaintea lansării. În ciuda mulţimii de ochii care convergeau, cu sârguinţă, către imaginea acesteia şi a platformei, nici unul dintre cei din încăpere nu sesiză o mişcare neînsemnată de la periferia ecranului. Numai obiectivul îl observa pe bărbatul cu părul negru care alerga către marginea platformei, ieşind din cadru când se lăsa în josul scării de pe pilonul din colţ.

Pitt nu mai pierduse timpul pornind întregul set de elice propulsoare care îl deplasau pe *Badger.* Deşi ştia că era cel mai nepotrivit loc în care se putea afla, se grăbi să ducă submersibilul de-a lungul pântecelui platformei şi îl manevra astfel încât să se oprească alături de cel din urmă pilon de susţinere de la tribord. Exact deasupra lui se afla deflectorul de flăcări al platformei, care trebuia să direcţioneze către apă colosalul jet de foc din momentul lansării.

Răsuci botul submersibilului până când îl îndreptă către pilon, apoi se îndepărtă de stâlpul cilindric, scufundându-se în acelaşi timp până la adâncimea de patru metri şi jumătate. Folosind un set de butoane de manevrare, coborî carotiera până când o aduse într-o poziţie perfect orizontală la prova submarinului, din care ieşea în afară ca o lance medievală la turnir. Îşi propti picioarele în puntea metalică şi împinse manetele de acceleraţie în poziţia ÎNAINTE cu TOATĂ VITEZA, murmurând:

— OK, *Badger,* să vedem cum ştii să muşti.

Strălucitorul submersibil roşu îşi sfredeli drumul prin apă, câştigând repede viteză pe scurta distanţă care îl despărţea de pilon. Împinsă de întreaga greutate şi forţă a submarinului, carotiera izbi bubuind partea laterală a pilonului de oţel masiv. Pitt îşi ţinu răsuflarea în vreme ce înainta hurducăindu-se şi continuă să alunece în aceeaşi direcţie până când botul submersibilului se lovi de pilon. Când se opri înfigându-se în acesta, Pitt trase repede manetele de viteză în sens invers privind printre bulele învolburate în timp ce se îndepărta de

platformă. Când carota fu extrasă din pilon, reverberă către el un sunet mecanic. Prin apa întunecoasă şi tulburată, zări extractorul care ieşea, intact, în exteriorul provei şi răsuflă uşurat. Aşa cum sperase, inerţia submersibilului accelerat împinsese vârful colectorului de probe în partea laterală a pilonului, făcând o gaură cu margini regulate, cu diametrul de douăzeci de centimetri.

Într-o oarecare măsură, Pitt se simţi precum Ezra Lee pe *Turtle*. Cu ajutorul submarinului de lemn construit de David Bushnell, voluntarul din Războiul de Independenţă încercase să scufunde un vas de război britanic dându-i o gaură în partea laterală şi ataşându-i o mină. Cu toate că încercarea eşuase, Turtle avea să rămână în istorie ca primul submarin folosit vreodată în luptă. Cu ajutorul propulsiei, Dirk îl retrase pe Badger la o distanţă de şase metri, apoi inversă poziţia manetelor de acceleraţie şi şarjă din nou, repezindu-se în pilon. Extractorul de probe trecu încă o dată prin peretele exterior al pilonului lăsând în urmă o gaură aspectuoasă, rotundă, prin care pătrundea înăuntru apa de mare.

Cu toate că era regretabil de necizelat, planul nebunesc al lui Pitt conţinea un element pur şi simplu genial. Socotise că, dacă nu există nici o modalitate de a opri decolarea rachetei, atunci există, poate, una de a-i schimba destinaţia prestabilită. Dacă dezechilibra platforma, ar fi fost măcar posibil să devieze racheta de pe traiectoria programată. Pe durata unui zbor atât de scurt, sistemul de autoghidare al rachetei nu ar fi avut suficient timp să corecteze în întregime deviaţia, iar ţinta ar fi putut fi ratată, diferenţa fiind de ordinul kilometrilor. Şi nu era nici o îndoială că pilonii de susţinere din partea din spate erau călcâiul lui Ahile al platformei. Pentru că racheta stătea, în poziţie verticală, lângă cea mai îndepărtată margine a sa, *Odyssey* trebuia să se menţină într-un echilibrul delicat ca să compenseze amplasarea neuniformă a greutăţii de pe întreaga sa suprafaţă. Un sistem în permanenţă activ de asistenţă utiliza tancurile de balast din piloni şi din pontoane pentru a menţine stabilitatea cu ajutorul a şase pompe mari de balast. Inundarea pilonilor de susţinere de la pupa reprezenta o şansă de destabilizare a punţii de lansare. Pentru Pitt, era o cursă disperată, contra pompelor de balast, pentru a crea un dezechilibru.

Aidoma unui pasager dintr-o cursă nebunească a unui carusel de carnaval, Pitt era aruncat cu violenţă în toate părţile

submersibilului în timp ce izbea iarăşi şi iarăşi pilonul. Aparatura electronică trepida în suporturi, sfărâmându-se şi zburând în jurul picioarelor lui la fiecare impact. Botul submersibilului se turti curând în urma repetatelor coliziuni cu pilonul şi, prin sudurile deteriorate, începură să se prelingă în interior pârâiaşe firave de apă sărată. Dar nimic din toate astea nu conta pentru Pitt. Pe măsură ce secundele rămase până la lansare se împuţinau, riscurile cărora le erau expuşi el însuşi şi submarinul reprezentau ultima sa preocupare. Încă o dată, repezi cu viteză submarinul spre pilonul de susţinere, găurindu-i suprafaţa ca un ţânţar agresiv, dar prin împunsătură nu ţâşni sânge, ci pătrunse înăuntru un potop de apă.

După mai bine de o duzină de lovituri în pilonul de susţinere de la tribord, Pitt răsuci submarinul, care nu mai era etanş şi se năpusti asupra pilonului din spate, de la babord, îşi privi ceasul Doxa şi socoti că nu mai erau mai mult de două minute până la lansare. Izbi cu violenţă cel de-al doilea pilon, înfigând sonda la bază şi sfărâmând mai tare botul submersibilului, în interior începu să se prelingă şi mai multă apă, dar Pitt o ignoră. Stând cu picioarele într-o baltă sărată, inversă propulsia şi se trase înapoi, pregătindu-se pentru o nouă străpungere a pilonului. În timp ce se aşeza pe poziţie, pentru un nou atac, se întrebă dacă acţiunile sale nu erau cumva gesturile inutile ale unui don Quijote subacvatic care şarja către o moară rătăcitoare de vânt.

Fără ca Pitt să o ştie, prima sa lovitură în pilonul de la tribord activase una dintre pompele de balast. Pe măsură ce numărul găurilor şi cantitatea de apă pătrunsă în interior creşteau, erau activate pompe suplimentare, până ce intrară în funcţiune toate cele şase. Pompe ce operau la baza coloanelor, care erau deja sub apă până la înălţimea de vreo doisprezece metri. În vreme ce sistemul automat de reglare a balastului egaliza cu uşurinţă nivelul apei din pilonii alăturaţi de pe fiecare ponton, existau puţine mijloace de a menţine echilibrul între provă şi pupă. Pentru că nivelul apei creştea rapid în pilonii de la pupă, nu dură mult până când găurile date de Pitt surclasară pompele de balast din partea din spate. Pupa pe cale de a se scufunda a platformei îi crea o problemă de programare sistemului automat de echilibrare. În condiţii normale, sistemul de asistenţă ar fi compensat înclinarea părţii din spate inundând compartimentele din faţă şi coborând mai adânc în apă întreaga platformă. Dar aceasta se afla în poziţia de lansare şi fusese deja inundată până

la nivelul corespunzător. Computerul ştia că, lăsând platforma mai jos, apărea riscul avarierii deflectoarelor care erau suspendate la mică înălţime. În câteva nanosecunde, programul îşi trecu în revistă subrutinele legate de acţiunile prioritare. Rezultatul obţinut nu fu câtuşi de puţin ambiguu. În timpul numărătorii inverse a lansării desemnate, prima prioritate a sistemului de stabilizare era menţinerea adâncimii corespunzătoare. Pilonii care se scufundau trebuiau ignoraţi.

Capitolul 58

La centrul de control al lansării de la bordul lui *Koguryo*, un led roşu de avertizare începu să clipească când mai rămăseseră mai puţin de două minute. Un inginer cu ochelari studie o clipă avertizarea de dezechilibrare a platformei, apoi notă ceva în grabă şi se apropie repede de Ling.

— Domnule Ling, a apărut o problemă de stabilizare a platformei, raportă el.

— Care e deviaţia? întrebă celalalt, în pripă.

— O înclinare a pupei de cel puţin trei grade.

— E nesemnificativă, ripostă Ling, punându-l la punct pe inginer. O înclinare care nu depăşeşte cinci grade nu este o pricină de îngrijorare, spuse, întorcându-se spre Tongju, care stătea alături de el.

În momentul acela, Tongju aproape că putea savura rezultatele lansării. Nu mai există loc de întoarcere.

— Nu opriţi lansarea sub nici un motiv, şuiera către Ling, cu voce scăzută.

Inginerul şef scrâşni din dinţi şi încuviinţă dând din cap, apoi se holbă nervos la racheta în aşteptare care strălucea pe ecran.

La bordul lui *Badger* era o harababură de unelte, componente de computer şi elemente interioare care se bălăceau, alunecând încoace şi încolo pe podea la fiecare izbitură a submarinului. Pitt continua să nu aibă ochi pentru masacru în timp ce lovea submersibilul de pilon pentru a nu mai ştia a câta oară. Apa sărată îl pocnea peste pulpe în timp ce îşi aduna toate puterile pentru o nouă coliziune, ascultând zgomotul capului de carotaj în timp ce se izbea de suprafaţa laterală a pilonului. Aruncat fără milă către înainte în momentul impactului, simţi mirosul de instalaţie electrică arsă când o altă componentă fu scurtcircuitată din cauza scufundării în apa sărată. Loviturile de berbece date de Pitt transformaseră submersibilul în carcasa sfărâmată a ceea ce fusese. Prova rotunjită la exterior fusese izbită până când devenise aproape plată, iar vopseaua roşie strălucitoare se cojise din cauza impactului repetat. Dispozitivul de carotaj se îndoise şi se răsucise precum o bucată de lemn moale şi abia se mai ţinea de *Badger,* prins de doi suporţi

deformaţi, în interior, luminile pâlpâiau, nivelul apei creştea, iar motoarele propulsoarelor începeau să moară unul după altul. Ascultând gemetele şi bolboroselile maşinăriilor forţate, Pitt putea simţi cum se scurgea viaţa submarinului. Când se străduia să schimbe sensul propulsiei şi să se retragă de lângă pilon, un sunet de o altă natură îi izbi timpanele. Era un zgomot profund de apă curgând care venea de deasupra capului său.

Pentru un observator oarecare, primul semn care arată că racheta de pe platforma Sea Launch e gata să se desprindă e vâjâitul apei proaspete pompate în sistemul de inundare. În momentul de 5 secunde, un adevărat noian de apă e revărsat în canalul plasat sub platforma de lansare. Scopul acelui aflux masiv este reducerea impactului gazelor evacuate asupra platformei şi, mult mai important, minimalizarea potenţialelor deteriorări ale încărcăturii active datorate efectelor acustice ale vârtejului din timpul lansării.

În momentul T-3 secunde, racheta începe să geamă şi să trepideze în timp ce mecanismele sale interne intră în funcţiune şi uriaşul Zenit se trezeşte la viaţă. În interiorul învelişului său metalic, o turbopompă de mare viteză începe alimentarea forţată cu combustibil lichid volatil, care pătrunde printr-un injector în cele patru camere de ardere ale motorului rachetei. În interiorul fiecăreia dintre acestea este activat un aprinzător care detonează carburantul generând echivalentul unei explozii controlate. Gazele de evacuare rezultate în urma detentei îşi caută traseul pe care întâmpină rezistenţa minimă, fiind expulzate afară din fiecare cameră printr-un ajutaj de la baza rachetei. Forţa de deplasare este generată de gazele expulzate şi îi permite rachetei Zenit să sfideze gravitaţia, ridicându-se de pe platforma de lansare.

Dar ultimele trei secunde ale numărătorii inverse sunt de o importanţă crucială. În aceste câteva scurte clipe, sistemele computerizate de la bord monitorizează cu mare viteză pornirea automata a motorului, verificând amestecul carburant, debitul acestuia, temperatura de aprindere şi o mulţime de alte caracteristici mecanice care afectează funcţionarea motorului. Dacă este descoperită o abatere importantă de la oricare dintre parametrii, sistemul automat de verificare preia controlul, oprind motorul şi anulând lansarea. După aceea este necesară o reiniţializare a întregului proces, repetarea lansării putând fi

încercată după un interval de până la cinci zile.

În timp ce se scurgeau ultimele secunde ale numărătorii inverse, Ling ignoră imaginea de pe ecran a rachetei şi a turnului de lansare, privind în schimb cu insistenţă monitorul unui computer pe care erau afişate valorile măsurătorilor decisive. În secunda T-1, pe ecran se aprinse brusc un şir de lumini verzi şi Ling îşi permise un uşor oftat de uşurare.

— Motorul principal a intrat în funcţiune! strigă, cu voce tare, în timp ce afişajul îi spunea că sistemele computerizate aduseseră motorul RD-71 al rachetei la parametri maximi.

Toţi ochii din încăpere se întoarseră către ecranul video în timp ce erau deschise supapele de admisie a carburantului, care năvăli precum un torent în motorul rachetei. Pentru o lungă clipă, aceasta rămase nemişcată pe platformă, în timp ce din ajutajele sale ţâşniră gazele aprinse de evacuare şi flăcările linseră noianul de apă pulverizând sub platformă un nor gros de aburi albi. Apoi, într-o înfloritoare izbucnire de forţă, Zenit-ul se ridică de pe punte. Suporturile care o fixau căzură când, împinsă de cele opt sute de mii de kilograme de combustibil, racheta albă ţâşni înălţându-se deasupra turnului şi în înaltul cerului într-o lumină orbitoare şi cu un urlet de biruinţă.

Când inginerii o văzură desprinzându-se cu succes de pe platformă, centrul de control al lansării răsuna de urale. Pe măsură ce urca tot mai sus, pe faţa lui Ling se lăţi un zâmbet îndatoritor, pe care i-l adresă lui Tongju. Omul de încredere al lui Kang îi răspunse dând din cap, satisfăcut.

În capătul cel mai îndepărtat al încăperii, inginerul cu ochelari care monitoriza platforma continua să se holbeze, fascinat, la imaginea video a rachetei care se înălţa pe fundalul cerului de un albastru înviorător. Nu avea ochi pentru valorile de pe monitorul computerului, care indicau că deviaţia de stabilitate a platformei continuase să crească, trecând de cincisprezece grade în ultimele secunde dinaintea lansării.

La patru metri şi jumătate sub suprafaţa apei, urechile lui Pitt sângerau din cauza şocului acustic. Pe măsură ce, în motorul rachetei, compresia se apropia de valoarea maximă, ceea ce adusese la început cu zgomotul îndepărtat al unui tren de marfă se transformase în huruitul erupţiei a o mie de vulcani adunaţi laolaltă. Pitt ştia că sunetul asurzitor era singurul avertisment al furiei care urma să se dezlănţuie. Forţa în creştere a gazelor

expulzate era deviată de canalul deflectorului de flăcări, unde infernul era potolit de mii de litri de apă. Totuşi, puterea lor explozivă nu era diminuată decât într-o mică măsură, adunându-se într-un nor învolburat de aburi care cobora, pe lângă deflectoare, către oceanul de sub platformă, izbind apa precum un baros.

Aflându-se aproape sub platoul de lansare, *Badger* fu azvârlit precum o jucărie, afundându-se cu încă şase metri, într-o explozie de bule şi de vapori. În timp ce submersibilul era aruncat cu violenţă în toate părţile, Pitt se simţea de parcă ar fi fost captiv într-o maşină de spălat. Sudurile vasului se deformau şi gemeau sub presiunea apei, iar luminile din interior clipeau din cauza zguduiturilor. Când submarinul aproape că se răsturnă în turbulenţa de dedesubt, un set de baterii se desprinse şi ricoşa de capul lui Pitt, rănindu-i tâmpla. Revenindu-şi în urma loviturii, descoperi un nou motiv de îngrijorare când, în timp ce *Badger* se rostogolea într-o parte, îşi propti mâna într-un perete lateral. Spre surpriza lui, acesta dogorea. Îşi retrase repede mâna, înjurând în timp ce o agita în aer ca s-o răcorească. Prin minte îi trecu un gând care-l scoase din minţi când simţi broboane grele de sudoare scurgându-i-se de pe frunte şi realiza că apa în care i se bălăceau picioarele se încălzea cu repeziciune. Gazele expulzate de rachetă făcuseră ca apa tumultoasă din jurul său să dea în clocot, aşa că ar fi putut să fiarbă de viu înainte ca racheta să părăsească platforma.

Când motorul ajunse la puterea maximă, apa năvăli, pentru o clipă, cu şi mai multă putere asupra submersibilului. Forţa curentului îl împinse prin apă pe o traiectorie contorsionată, aproape întorcându-l pe o parte. Pitt se agăţă de manetele de comandă ca să-şi păstreze echilibrul, nereuşind să zărească nimic înaintea sa prin apa învolburată, care nu oferea nici un fel de vizibilitate. Dacă ar fi avut o cât de mică bănuială asupra direcţiei în care se îndrepta, s-ar fi sprijinit de ceva, pregătindu-se pentru impact. Dar coliziunea se petrecu fără nici un avertisment.

Învârtejit de curent precum o plută de-a lungul fluviului Colorado, submarinul intră, cu botul înainte, în partea laterală a pontonului scufundat dinspre babord. Când se izbi de coca neclintită, zgomotul metalic se propagă prin apa aidoma unui tunet. Pitt fu azvârlit de pe scaunul pilotului şi zbură către peretele din faţă în mijlocul unei ploi de componente electronice

sfărâmate, în timp ce luminile se stinseră şi din toate părţile cabinei irupseră o serie de zgomote şuierătoare. Un scrâşnet îi spuse că *Badger* aluneca de-a lungul pontonului, până când se auzi din nou un bubuit, iar submersibilul se înclină într-o parte şi se opri brusc, cu o smucitură. Când îşi veni în fire, realiză că submarinul era ţintuit în coca platformei de năvala apei, fiind probabil înţepenit într-una dintre elicele propulsoare. Fiindcă Badger era întors cu o latură înspre pontonul uriaş, Pitt nu ar fi avut cum să deschidă tambuchiul de acces dacă ar fi îndrăznit să inunde interiorul şi să se refugieze la suprafaţă. Cu o groază înnebunitoare, înţelese că, dacă nu avea să fie în curând copt de viu, urma să înfrunte o moarte grabnică, înecându-se închis în submarinul care lua apă.

Capitolul 59

Tongju urmărea încordat racheta, în timp ce aceasta se înălţa pe lângă turnul de lansare cu un tunet căruia îi putea simţi reverberaţiile în inima centrului de control de pe Koguryo. Prin încăpere încă mai răsunau aplauzele prelungite ale echipei de lansare, care ovaţiona, jubilând. Ling îşi îngădui un zâmbet când monitorul computerului îl anunţă că motorul Zenit-ului funcţiona la întreaga putere. Se uita spre Tongju, care îi întoarse privirea dând din cap a aprobare, cu buzele strânse.

— Misiunea e încă departe de a se fi încheiat, spuse Ling, vizibil uşurat fiindcă racheta pornise în sfârşit la drum.

Dar ştia că lăsaseră în urmă partea cea mai riscantă. Motorul o dată pornit, mai avea foarte puţin control, dacă mai putea fi vorba de aşa ceva, asupra rezultatelor misiunii. Păstrându-şi neliniştea sub tăcere, se obişnui cu calitatea de spectator care monitorizează evoluţia zborului.

La nouă mii şase sute de kilometri depărtare, Kang zâmbi uşor urmărind imaginea prin satelit a rachetei care ţâşnea de pe puntea lui *Odyssey.*

— Am eliberat duhul din sticlă, îi spuse, cu voce scăzută, lui Kwan, aflat de partea cealaltă a biroului. Să sperăm c-o să îndeplinească dorinţele stăpânului său.

Din carlinga lui *Icar,* AL, Dirk şi Jack urmăriră cu groază explozia care azvârlise racheta deasupra largului marii. Giordino coborâse dirijabilul care se luptase să zboare într-o zonă plană, defrişată, de pe culmea insulei Santa Barbara, unde echipajul eliberat al Sea Launch se grăbise să sară din nacela supraaglomerată. Căpitanul Christiano ezită în uşa carlingii, oprindu-se ca să le strângă mâinile.

— Vă mulţumesc fiindcă mi-aţi salvat echipajul, spuse, întunecat şi îndurerat de ruşinea de a fi pierdut comanda lui *Odyssey.*

— Acum, fiindcă ne putem ridica din nou în aer, o să ne asigurăm că teroriştii nu ne scapă, răspunse Dirk cu o mânie împărtăşită de ceilalţi.

Apoi arătă, prin parbrizul carlingii, către un punct albastru care

se apropia dinspre orizont.

— *Deep Endeavor* se îndreaptă spre noi. Coborâţi-vă oamenii pe ţărm şi pregătiţi-vă să urcaţi la bord.

Christiano încuviinţă dând din cap şi ieşi din nacelă, lăsând locul liber pentru Jack.

— Toată lumea a debarcat, spuse el, intrând în carlingă.

— Atunci să ducem sacul ăsta cu gaz înapoi, în văzduh, mormăi Giordino, îndreptând elicele în sus şi împingând manetele de viteză.

Eliberat brusc de pasagerii care cântăreau în jur de trei mii cinci sute de kilograme, aerostatul se înălţă cu uşurinţă. Când Giordino îl îndreptă din nou spre *Odyssey.* Ochii tuturor se opriră asupra primelor talazuri care arătau că lansarea fusese iniţiată.

Gazele de evacuare rezultate din arderea oxigenului lichid şi a kerosenului ţâşneau către sistemul de stingere cu apă al platformei, dând naştere unui nor uriaş de vapori, care acoperi curând întreaga platformă şi marea din jurul acesteia. Preţ de ceea ce părură a fi minute, Zenit-ul rămase neclintit alături de turnul de lansare. Pentru bărbaţii din dirijabil, se scurse un moment plin de speranţe, când păru că racheta nu avea să părăsească platforma, dar, în cele din urmă, obiectul lung şi alb începu să se înalţe, cu gazele sale orbitoare de evacuare strălucind precum un glob de foc. Deşi se aflau la zece kilometri distanţă, puteau auzi pârâiturile ascuţite ale combustibilului de ardere când încărcătura încinsă, explozivă, intra în contact cu aerul rece din jur, stârnind ecouri similare cu ale unei securi care pătrundea într-un trunchi de pin.

Cu toate că priveliştea genera forţă, fiind aproape superbă, Dirk simţi un nod chinuitor în stomac în timp ce privea racheta înălţându-se. Proiectilul de un alb strălucitor găzduia, probabil, cel mai cumplit atac terorist care se pomenise vreodată, având drept urmări moartea înfiorătoare a milioane de oameni. Ca şi cum o astfel de pedeapsă nu ar fi fost suficientă, ştia că Sarah se afla undeva, la Los Angeles, în zona ţintă şi că ar fi putut fi, foarte bine, una dintre primele victime ale loviturii. Şi mai era şi soarta tatălui său. Se uită, disperat, la Giordino şi descoperi pe faţa bătrânului italian o grimasă pe care n-o mai văzuse niciodată. Nu era o expresie de furie împotriva teroriştilor, ci una plină de nelinişte stârnită de gândul că şi-ar fi putut pierde prietenul de o viaţă. În aceeaşi măsură în care nu dorea să se confrunte cu acest lucru, ştia că, în inima infernului otrăvitor din

zona lansării, tatăl său se afla undeva, pe platformă, luptându-se pentru viaţa lui, dacă situaţia nu era cumva şi mai cumplită.

La bordul lui *Deep Endeavor,* Summer simţea aceeaşi fiori de spaimă invadându-i trupul cu tot mai multă putere. Dirk îi comunicase, prin radio, vestea salvării echipajului de la Sea Launch, dar şi faptul că tatăl lor se afla undeva, la bordul platformei. Când Delgado fu primul care observă intrarea în funcţiune a motorului rachetei, ea îşi simţi picioarele ca de cauciuc. Ca să nu se prăbuşească, se agăţă de scaunul căpitanului şi, cu stoicism, rămase cu privirea îndreptată spre platformă, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi. Toţi cei aflaţi pe puntea de navigaţie amuţiră, privind racheta care ţâşnea de pe platformă fără să-şi poată crede ochilor. Gândurile le zburară, la unison, spre soarta şefului NUMA, pierdut undeva, în dâra de abur alb din urma rachetei.

— Nu se poate, murmură Burch, şocat. Pur şi simplu, nu se poate.

Capitolul 60

Pe submersibilul *Badger,* temperatura devenise de nesuportat. Pentru că nivelul apei din interior creştea, carcasa supraîncălzită de metal crease un efect de saună. În timp ce îşi croia drum spre scaunul înclinat al pilotului, agăţându-se de obiectele din jur, Pitt simţea că era gata să leşine din cauza căldurii. Pe panoul de comandă, câteva lumini continuau să clipească, indicând faptul că sistemul de menţinere a vieţii mai era în funcţiune, dar cele de propulsie muriseră demult. Cu toate că trupul îi era amorţit din cauza căldurii, mintea sa chibzuia, cu repeziciune, că avea o şansă de a se elibera din strânsoarea pontonului. Privind prin ochi năpădiţi de sudoare, se întinse şi apăsă butonul de comandă etichetat drept POMPA DE BALAST. Apoi, prinzând cu putere maneta de comandă, se aruncă pe spate în apa în creştere, folosindu-şi întreaga greutate şi toată forţa care îi mai rămăsese ca să îndrepte brusc cârma împotriva curentului tot mai puternic. La început, paleta cârmei protestă, apoi se roti încet în sens contrar curentului, împotrivindu-se oricărei mişcări a lui Pitt. Cu muşchii îndureraţi şi cu pete jucându-i înaintea ochilor, el se ţinea cu disperare de manetă, străduindu-se să nu-şi piardă cunoştinţa. Preţ de o secundă, nu se întâmplă nimic. Nu auzea nimic altceva în afara loviturii curentului de apă care se năpustea asupra submersibilului, iar temperatura din interior continua să crească. Apoi îi ajunse la urechi un scrâşnet aproape imperceptibil. Treptat, zgomotul deveni tot mai puternic, atingând intensitatea celui pe care îl auzise mai înainte. În timp ce se străduia să rămână conştient, buzele sale schiţară un zâmbet anemic. Nu te lăsa, îşi spuse, strângând mai tare maneta. E tot ce ai de făcut.

Un inginer de zbor cu ochi de vultur, care stătea, în mijlocul colegilor săi uluiţi de la Sea Launch, pe culmea unui deal stâncos de pe insula Santa Barbara, fu primul care sesiză anomalia. O uşoară vibraţie, aproape imperceptibilă, a bazei rachetei, în momentul în care se desprindea de turnul de lansare.

— Oscilează, spuse, cu voce tare.

Colegii săi, extenuaţi şi năuciţi de întregul calvar, îi ignorară vorbele, privind furioşi şi nevenindu-le să creadă că altcineva

lansase racheta de pe platforma lor. Dar, pe măsură ce acesta se urca tot mai sus şi mai sus în văzduh, mulţi dintre veteranii cu experienţă în privinţa lansărilor observară că ceva nu era în ordine cu traiectoria. La început, din rândurile echipajului adunat se ridică un murmur; apoi zumzetul excitat îi făcu pe acei bărbaţi să tremure ca în urma unui şoc electric. Unul dintre ei începu să strige, blestemând racheta să explodeze, iar un altul i se alătură. În scurt timp, întreg echipajul ţopăia de colo-colo, urlând la racheta în plin avânt şi străduindu-se să influenţeze acel monstru mecanic aidoma unor jucători la curse care îndeamnă, după ce şi-au pariat ultimul bănuţ, un cal fără nici o şansă de a ajunge la linia de sosire de la Pimlico.

La bordul lui *Koguryo,* excitaţia stârnită de lansare încă nu scăzuse când un inginer de zbor se răsuci în scaunul său, întorcându-se către Ling.

— Domnule, îi spuse, la motorul primei trepte se observă o oscilaţie care nu se încadrează în parametri nominali de zbor prevăzuţi.

Precum majoritatea rachetelor moderne, Zenit-3SL era direcţionată, în timpul zborului, prin ajustarea, sau prin înclinarea ajutajului motorului, redirecţionându-i-se compresia pentru a-i controla orientarea. După cum Ling o ştia foarte bine, secvenţa iniţială de lansare nu presupunea nici o vibraţie înainte ca racheta să intre într-un regim ascensional stabil, când sistemul de navigaţie trebuia să iniţieze o uşoară corecţie a direcţiei, pentru a conduce racheta către ţintă. O corecţie imediată nu putea fi cauzată decât de o instabilitate neobservată.

Se apropie de postul de lucru al inginerului şi se uită îndelung pe monitorul computerului acestuia. Când văzu că motorul rachetei vibra cu amplitudinea maximă, rămase cu gura căscată. Întregul ciclu se reluă aproape instantaneu. Ling bănui imediat care era cauza.

— Choi, care era deviaţia orizontală a platformei la momentul T-0 secunde? strigă către inginerul care o monitoriza.

Acesta se întoarse, îl privi pe Ling cu teamă şi rosti cu voce abia auzită:

— Şaisprezece grade.

— Nu! bolborosi Ling, cu voce scrâşnind, în timp ce strângea din ochi cuprins de panică şi nevenindu-i să creadă.

Culoarea îi pieri din obraji şi se agăţă cu putere de monitor ca

să se menţină pe picioare când genunchii i se înmuiară brusc. Având un presentiment cumplit, deschise încet ochii şi se uită la racheta care se înălţa pe ecranul video, aşteptând să se petreacă inevitabilul.

Pitt nu avea de unde să ştie care fusese impactul găurilor date de el cu frenezie. Dar zecile de scobituri făcute în suprafaţa laterală a pilonilor de susţinere deschiseseră calea unui potop de apă de mare care pătrunsese înăuntru, copleşind pompele de balast ale lui *Odyssey*. Deoarece sistemul automat de control fusese programat să menţină adâncimea prescrisă pe durata lansării, apa care năvălea se adunase în interiorul pilonilor de susţinere din partea din spate şi trăsese platforma în jos, către pupă. În momentul înălţării de pe platformă, racheta Zenit fusese înclinată cu peste cincisprezece grade faţă de axa verticală şi încercase imediat să corecteze deviaţia de la planul prescris de zbor. Dar, la viteza redusă a decolării, comanda iniţială se atenuase, aşa că poziţia motorului fusese ajustată din nou, cu valoarea maximă. Pe măsură ce vehiculul de lansare capătă viteză, reglajul se transformase cu repeziciune într-o supercorecţie, iar computerele rachetei deplasaseră ajutajele în poziţie opusă, ca să contrabalanseze mişcarea. În condiţii normale, racheta s-ar fi putut stabiliza după câteva corecţii minore. Dar, în timpul acelui zbor, rezervoarele sale de combustibil erau pline doar pe jumătate. Aceasta permitea ca lichidul de propulsie să se deplaseze încoace şi încolo în timpul înclinării motorului, creând un cuplu de forţe dinamice de compensare. Suprasolicitatul sistem de control al stabilităţii încercase zadarnic să uniformizeze zborul şi, în cele din urmă, situaţia se agravase şi racheta începuse să oscileze.

Urmărind ecranul video sau imaginile transmise prin satelit sau uitându-se prin geamurile carlingii unui dirijabil şi de pe o insulă aridă şi stâncoasă din oceanul Pacific, o mie de ochi priveau ţintă la racheta albă care urca în văzduh, când aceasta începu să se rotească încet şi cutremurător în aer. Ceea ce începuse, în momentul lansării, ca o uşoară oscilaţie, se transformase, în timpul ascensiunii, într-o legănare continuă şi necontrolată care o purta către nori, părând mişcarea din buric a unei dansatoare anorexice. Dacă zborul ar fi fost controlat de Sea Launch, o comandă automată de siguranţă ar fi detonat racheta dacă îşi schimba direcţia, nemaiîncadrându-se în

parametri. Dar echipajul lui Kang scosese din programul zborului comanda de anulare şi Zenit-ul fu lăsat să se zbată în înalturi, într-un dans chinuitor al morţii.

Spre surprinderea celor care priveau neizbutind să-şi creadă ochilor, uriaşa rachetă se legănă cu putere în aer înainte de a se rupe, din interior către exterior, pocnind, literalmente, în două. Prima şi cea mai de jos treaptă se dezintegra imediat, într-o minge imensă de foc, când rezervoarele de combustibil se aprinseră în acelaşi timp, cuprinzând tot ceea ce le stătea în cale într-un glob de foc. Bucăţile mai mari şi sfărâmăturile mecanismului rachetei pe care explozia nu le topise căzură în ploaie asupra unei zone pustii a oceanului, pe când norul în formă de ciupercă generat de explozie rămase agăţat de albastrul cerului, de parcă ar fi fost pictat.

Scăpate de măcel, botul conic şi treapta superioară a Zenit-ului continuară să se deplaseze în mod bizar şi să accelereze de-a curmezişul bolţii precum un glonţ care înaintează cu repeziciune, propulsat numai de un impuls mecanic. Descriind cu graţie un arc parabolic, încărcătura utilă, urmată de o dâră de fum, îşi pierdu treptat energia şi se îndreptă cu botul înainte către ocean, pentru a lovi suprafaţa apei stârnind un gheizer de resturi lăsate de explozia iniţială. Când linştea se pogorî pe neaşteptate, plutind deasupra mării, observatorii uluiţi se holbară, minunându-se, la curcubeul de fum alb care plutea pe urmele zborului fatal, arcuindu-se, în tăcere, de la un orizont la celălalt.

Capitolul 61

Pe una din plajele stâncoase ale insulei Santa Barbara, un elefant de mare se trezi din somnul său tihnit şi ciuli o ureche către insulă. Vântul purta în josul dealurilor zgomotul ciudat al uralelor unui grup de vreo treizeci de oameni adunaţi pe faleză. Nedumerit, animalul îşi săltă privirile către grupul învălmăşit de bărbaţi, apoi se întinse la loc şi îşi continuă somnul.

Pentru prima oară în viaţa lor, tehnicienii şi inginerii din echipajul platformei de la Sea Launch se bucurau fiindcă asistaseră la eşecul unei lansări. Unii ovaţionau şi fluierau, în timp ce alţii îşi ridicau pumnii în aer, sărbătorind victoria. Când vehiculul de lansare explodă deasupra capetelor lor, chiar şi Christiano zâmbi, oftând uşurat, în timp ce Ohlrogge, coordonatorul echipei de lansare de pe platformă, îl bătu cu palma pe umăr.

— De data asta, cineva, acolo sus, ne-a zâmbit, spuse el.

— Mulţumesc lui Dumnezeu. Indiferent ce-or fi încercat să lanseze ticăloşii ăia, nu avea cum să fie bun.

— Unul dintre inginerii mei de zbor a sesizat o oscilaţie chiar din momentul lansării. Trebuie să fi fost vorba de un reglaj necorespunzător al ajutajelor sau de o destabilizare a platformei.

Christiano se gândi la Pitt şi la vorbele sale dinaintea plecării de pe *Odyssey.*

— Poate că tipul ăla de la NUMA a făcut vreo vrajă.

— Dacă-i aşa, îi suntem datori, nu glumă.

— Da, dar şi mie îmi e cineva dator, răspunse căpitanul.

Ohlrogge îl privi nedumerit.

— Un vehicul de lansare de nouăzeci de milioane de dolari tocmai a izbucnit în flăcări. O să fie al naibii de mult de plătit şi o să-i trimitem nota societăţii de asigurări, spuse celălalt, izbucnind în sfârşit în râs.

Văzând în faţa ochilor transmisia prin satelit a dezintegrării rachetei Zenit, Kang se înfioră. Când camera prinse imaginea sfărâmăturilor care se prăbuşeau, se întinse în tăcere după telecomandă şi închise monitorul.

— Cu toate că lovitura a eşuat, spectrul unui atac o să reprezinte o provocare serioasă pentru publicul american, îşi

asigura Kwan şeful. Furia o să se ridice la cote înalte, iar represaliile asupra Japoniei or să fie semnificative.

— Da, oamenii noştri care se ocupă de scurgerile de informaţii către presă ar trebui să se asigure de asta, spuse Kang, dând deoparte furia trezită de eşecul lansării. Dar dispariţia lui *Koguryo* şi a echipei de lansare continuă să fie presantă. Capturarea lor ar strica tot ce-am făcut până acum.

— Tongju o să-şi îndeplinească îndatoririle. Întotdeauna le-a respectat răspunse Kwan.

Pentru o clipă, Kang se holbă la ecranul negru al monitorului, apoi încuviinţa, dând încet din cap.

În centrul de control de pe *Koguryo,* starea de spirit trecu repede de la bucurie la şoc, apoi la o dezamăgire neexprimată. Într-o clipă, toate îndatoririle echipei de lansare se anulară, iar tehnicienii şi inginerii continuară să stea în tăcere în faţa computerelor, holbându-se la monitoarele care nu le mai furnizau nici un fel de date. Nici unul nu părea să ştie ce aveau de făcut în continuare vorbeau între ei în şoapte abia auzite.

Tongju îi aruncă lui Ling o lungă privire de gheaţă, apoi părăsi încăperea fără nici un cuvânt. În timp ce se îndrepta către puntea de navigaţie, îl chemă pe Kim printr-un radio portabil şi îi vorbi. Scurt, cu voce scăzută. Pe punte îl găsii pe căpitanul Lee, holbându-se prin geam la ploaia de sfărâmături cu cozi de fum care murdărea cerul albastru cu pete albe de aburi.

— S-a rupt în două, spuse, uimit, privind în ochii goi ai lui Tongju…

— O problemă cu platforma, răspunse Tongju. Trebuie să părăsim imediat zona. Putem porni chiar acum?

— Suntem pregătiţi. Nu trebuie decât să ridicăm şalupa la bord şi pe urmă putem pleca.

— Nu mai avem timp, şuieră Tongju, pe neaşteptate. Paza americană de coastă şi marina militară s-ar putea să fie deja pe urmele noastre. Porneşte imediat, cu toată viteza şi-o să tai chiar eu parâma care ţine şalupa.

Lee îl privi cu prudenţă, apoi dădu din cap.

— Cum doriţi. Cursul e stabilit deja. Ne îndreptăm către apele teritoriale ale Mexicului, apoi, la adăpostul întunericului, ne abatem către locul de întâlnire.

Tongju dădu să părăsească puntea de navigaţie, dar se opri brusc. Privind dincolo de geamurile din faţă, ochii îi căzură pe

platforma învăluită de fum de la Sea Launch. Dinspre nord-vest se apropia de ea dirijabilul argintiu, care plutea acum la mai bine de o sută de metri deasupra apei. Tongju îşi flutura braţul în direcţia lui *Icar.*

— Anunţă echipa de servanţi de la rachetele sol-aer. Distrugeţi imediat dirijabilul ăla, scuipă, apoi dispăru dincolo de uşă.

În timp ce cele două elice gemene, cu câte patru palete, ale lui *Koguryo* începeau să lovească apa de sub coca navei, Tongju se grăbi către scara demontabilă care cobora dincolo copastia de la tribord a vasului. La baza acesteia, şalupa albă sălta deasupra talazurilor, legată cu o parâmă de balustradă. Observă rotocoalele de fum care se ridicau dinspre pupa bărcii, semn că motorul mergea în relanti. Dezlega repede parâma şi-o încolăci în jurul mâinii şi aşteptă până când următorul val săltă şalupa, lipind-o de navă. Abia mai a avu nevoie să facă un pas ca să sară la bord, spre prova şi îşi iuţi picioarele către cabină, aruncând parâma înfăşurată într-o găleată goală de pe punte. Înăuntru îi găsii pe Kim şi pe doi dintre oameni din grupul său de comando, stând alături de cârmă.

— Aţi adus totul la bord? întrebă Tongju.

Kim încuviinţă dând din cap.

— În timpul agitaţiei stârnite de lansare, am cărat la bord armele şi proviziile, ba chiar şi ceva combustibil de rezervă, fără să ne deranjeze nimeni.

Cu o mişcare a capului, Kim arătă către puntea deschisă, de al cărei parapet erau fixate patru butoaie de câte o sută cincizeci de litri de benzină.

— Pentru moment, rămânem în derivă în spatele pupei, apoi pornim către vasul de întâlnire. Când vor fi detonaţi explozibilii?

Kim îşi privi ceasul.

— Peste douăzeci şi cinci de minute.

— Suficient pentru ca servanţii rachetelor să distrugă dirijabilul.

Koguryo se îndepărtă cu iuţeală de mica ambarcaţiune care continuă să zăbovească printre talazurile joase. Când fostul cablier ajunse la o distanţă de patru sute de metri, Kim aduse maneta de viteză pe poziţia ÎNCET şi se îndepărtă pe furiş, cu prova orientată către sud-est. Cât ai clipi, îşi imagină el, avea să arate ca oricare alt vas de pescuit care se întorcea acasă, la San Diego.

Un nor gros de aburi albi continua să atârne deasupra lui *Odyssey,* precum un banc de ceaţă, încă mult timp după ce racheta Zenit se înălţase în văzduh şi explodase. Deşi foarte încet, briza uşoară începu să sfâşie gazele de evacuare, scoţând când şi când la vedere porţiuni din platforma de lansare, care se iveau din ceaţă.

— Acolo, jos, pare să fie un castron cu supă de moluşte, spuse Giordino, virând şi aducându-l pe *Icar* deasupra platformei.

În timp ce el şi Dahlgren îşi plimbau ochii peste aceasta, uitându-se după orice urmă a lui Pitt, Dirk activă sistemul LASH, căutând orice anomalie optică care ar fi putut reprezenta o fiinţă umană.

— Nu ţin să mă credeţi, dar eu cred că bebeluşul ăsta se scufundă, spuse Dahlgren, pe când planau în jurul extremităţii pupa a platformei şi îi puteau zări partea expusă vederii până deasupra apei.

Bărbaţii din nacelă observară, cu uşurinţă, că pilonii de susţinere din spate erau mai scurţi decât cei din faţă.

— E clar că ia apă la pupa, răspunse Dirk.

— Mă întreb dac-o fi opera bătrânului tău. S-ar părea că asta tocmai a costat pe cineva o nouă rachetă, spuse Giordino.

— Poate că şi o nouă platformă, adăugă Dahlgren.

— Dar unde e el? se întrebă Dirk, cu voce tare.

Realizau că pe platformă nu se zărea nici un semn de viaţă.

— Aburii încep să se împrăştie. Imediat ce iese la iveală platforma pentru elicoptere, mergem să ne uităm, răspunse Giordino.

În timp ce pluteau înapoi, către prova platformei, Dahlgren privi în jos şi chipul i se schimonosi.

— Fir-ar să fie. A dispărut şi *Badger.* Trebuie să se fi scufundat în timpul lansării.

Cei trei amuţiră, întrebându-se dacă dispariţia submersibilului era ultima dintre pierderile pe care le avuseseră de suferit.

La trei mile către sud, un artilerist de pe *Koguryo* transfera coordonatele preluate de pe radar ale aerostatului în sistemul de ghidare al rachetei chinezeşti sol-aer CSA-4. Dirijabilul care se deplasa cu viteză redusă era cel mai uşor obiectiv pe care echipa de artilerişti şi-l dorise vreodată drept ţintă. Fiind vorba despre un obiect atât de mare, aflat la o distanţă atât de mică, şansele

de a rata lovitura erau aproape inexistente.

În încăperea închisă de lângă bateria de rachete, un expert în comanda armamentului stătea în faţa unei console, transferând datele de ghidare a tragerii printr-o conexiune cu comanda rachetei. Când radarul încorporat în aceasta recunoscu ţinta, fixându-se asupra ei, un şir de leduri verzi îi clipi în faţa ochilor. Bărbatul ridică imediat receptorul telefonului cuplat direct cu puntea de navigaţie.

— Ţintă localizată şi proiectil armat, i se adresă căpitanului Lee, cu voce monotonă. Aştept ordinul de tragere.

Prin geamul lateral al punţii de navigaţie, Lee aruncă o privire către aerostatul din depărtare, care plutea deasupra platformei. Explozia unei rachete puternice la impactul cu dirijabilul i-ar fi oferit o privelişte spectaculoasă, gândi, copilăreşte. Poate că aveau să distrugă şi îndepărtata navă turcoaz care zăbovea la marginea ecranului radarului, părăsind apoi locul fără să lase martori. Dar toate la timpul lor. Îşi apropie gura de receptor, cu intenţia de a ordona deschiderea focului, dar cuvintele îi îngheţară brusc pe buze. Ochii îi căzuseră pe două obiecte mici, întunecate, care se iviseră din spatele aerostatului. Rămase împietrit, urmărindu-le cu privirea în timp ce se dovedeau a fi două aeronave zburând la joasă altitudine.

Avioanele de luptă F-16D Falcon decolaseră de urgenţă de la o bază aviatică din Fresno a Gărzii Aeriene Naţionale, la câteva minute după ce satelitul NORAD detectase lansarea rachetei Zenit. În timp ce zburau către locul lansării, piloţii fuseseră trimişi către *Koguryo* datorită semnalului de pericol dat de *Deep Endeavor.* Avioanele cu reacţie, de un gri strălucitor, zburau aproape de suprafaţa apei şi se năpustiră către *Koguryo* trecând pe la câteva zeci de metri deasupra punţii din faţă. Mugetul puternic al motoarelor cu reacţie izbi urechile la o secundă după ce umbrele lor goniră pe deasupra capetelor, zguduind geamurile punţii de navigaţie, unde Lee stătea locului, având expresia unui om în suferinţă.

— Coborâţi bateria! Coborâţi-o şi asiguraţi-o! se răsti în receptor.

În timp ce rachetele sol-aer erau puse la adăpost, Lee privea cele două avioane de luptă care câştigaseră altitudine şi începuseră să descrie cercuri strânse în jurul navei care se deplasa cu viteză.

— Tu! strigă către un marinar din apropiere. Găseşte-l pe

Tongju şi adu-l pe puntea de navigaţie… imediat.

Chipurile bărbaţilor din aerostat radiară când vederea celor două avioane ale Gărzii Aeriene Naţionale care se învârteau deasupra lui *Koguryo* îi făcu să se simtă uşuraţi, fără să aibă idee cât fuseseră de aproape de a fi spulberaţi în văzduh de bateria de rachete sol-aer a navei. Ştiau că o mulţime de nave ale marinei militare se îndreptau într-acolo şi că, în momentul acela, vasul avea puţine şanse de a nu fi capturat. Îşi întoarseră din nou atenţia asupra platformei acoperite de fum de sub ei.

— Ceaţa de deasupra platformei pentru elicoptere se ridică, observa Giordino. Ne lăsăm jos, băieţi, dacă vreţi să săriţi şi să aruncaţi o privire împrejur.

— Evident, răspunse Dirk. Jack, putem să începem cu puntea de navigaţie şi să coborâm apoi în hangar, dacă aerul e respirabil.

— Eu aş începe cu barul, zise Giordino, încercând să spulbere dispoziţia sumbră. Dacă e teafăr, pariez că-şi prepară un martini şi că dă gata provizia de covrigei săraţi a navei.

Apoi descrise un cerc larg deasupra platformei, aducând dirijabilul mai aproape, cu botul sub vânt. Când se alinia cu platoul şi începea să piardă altitudine, Dahlgren îşi întoarse capul către partea din spate a carlingii şi arătă cu degetul spre geamul lateral.

— Aruncaţi o privire într-acolo, spuse.

La câteva zeci de metri de marginea laterală a platformei, un jet de bule erupse brusc deasupra apei. După câteva secunde, un obiect pestriţ, de un gri metalic, sparse suprafaţa oceanului.

— Resturi de la lansare? întrebă Dahlgren.

— Nu, e *Badger!* exclama Giordino.

Îndreptând dirijabilul către obiect, cei trei bărbaţi putură vedea că, de fapt, submarinul NUMA era cel care ţâşnise la suprafaţă. Vopseaua metalizată a vehiculului subacvatic se copsese şi se desprinsese în timpul exploziei din momentul lansării, lăsându-i învelişul împestriţat de amestecul de grund şi metal. Partea de la provă era încovoiată şi deformată, de parcă ar fi fost implicat într-un carambolaj la o oră de vârf. Nu puteau decât să ghicească cum de mai plutea încă, dar nici unul dintre ei nu putea nega că era acelaşi submersibil experimental cu care navigaseră Dirk şi Dahlgren către platformă.

Când Giordino coborî aerostatul ca să se poată uita mai

îndeaproape, cei trei văzură, uluiţi, capacul tambuchiului de la partea superioară răsucindu-se şi deschizându-se. În timp ce priveau fără să-şi creadă ochilor, din tambuchiul deschis izvorî un jet de aburi. Pentru câteva secunde agonizante, rămaseră cu ochii lipiţi de tambuchi, însufleţiţi de o speranţă firavă. În cele din urmă, observară apariţia bizara a unei perechi de picioare în şosete, care se ridicară din tambuchi şi apoi deasupra acestuia. Pe urmă se ivi un petec de păr negru, iar ei realizară că picioarele erau, de fapt, mâini vârâte într-o pereche de şosete. Acele mâini pe care şosetele le fereau de contactul cu metalul fierbinte ridicară curând deasupra cuptorului închis trupul uscăţiv şi chinuit al posesorului lor.

— E tata! E teafăr! exclamă Dirk, uşurat şi radios.

Pitt se ridică în picioare, clătinându-se pe submarinul care se legăna şi trăgând cu putere în piept aerul răcoros al oceanului. Avea aspectul unui nebun acoperit de sânge şi de sudoare, iar hainele se ţineau de el de parcă i s-ar fi lipit de piele. Dar ochii îi străluceau când şi-i înălţă către cer şi îşi flutura vesel mâna către bărbaţii din dirijabil.

— Coborâm, anunţă Giordino, începând să lase aerostatul către suprafaţa apei, până când nacela ajunse la doar câţiva centimetri deasupra valurilor.

Cu o mişcare dibace, îl încetini şi îl plasa paralel cu submersibilul. Pitt se aplecă şi închise tambuchiul lui *Badger,* apoi făcu câţiva paşi şi apăru, clătinându-se, în uşa deschisă a nacelei, de unde Dirk şi Dahlgren îl prinseră de braţe şi îl traseră iute şi cu bine la bord.

— Cred, spuse Pitt senior cu gâtlejul uscat, că trebuie să beau ceva.

Pitt aluneca pe scaunul copilotului şi goli cu lăcomie o sticlă de apă, iar Al, Dirk şi Dahlgren îi povestiră cum se dezintegrase racheta Zenit, izbucnind în flăcări cu câteva minute mai înainte. Examinând urmele de vapori din văzduh şi uitându-se la *Koguryo,* care, la mare distanţă, încerca să scape cu fuga, Pitt continuă cu descrierea atacului său sfredelitor asupra pilonilor de susţinere ai platformei şi a asaltului violent al apei din timpul lansării.

— Şi eu, care pariasem bani buni pe faptul că stăteai tolănit în barul lui *Odyssey,* pregătindu-ţi un martini, bombăni Giordino.

— Eu eram cel scuturat şi clătinat, râse Pitt. Era să mă coc de

viu când *Badger* s-a înţepenit în partea laterală a pontonului, dar am reuşit să răsucesc cârma împotriva curentului şi să mă eliberez, ajungând în ape mai reci. Chiar şi cu tancurile de imersiune goale, ridicarea la suprafaţă mi-a luat ceva timp, până când am izbutit să pun în funcţiune pompa de santină. Înăuntru mai e încă o grămadă de apă, dar submarinul o să mai plutească o vreme.

— Iau legătura prin radio cu *Deep Endeavor* şi-i pun să-l pescuiască pe Badger imediat după ce îmbarcă echipajul platformei, care e pe insula Santa Barbara, spuse Giordino.

— O să am pe cap o soră furioasă dacă n-o anunţi mai întâi pe ea că eşti teafăr, îl mustră Dirk.

Summer fu gata să leşine când, printre pârâiturile staţiei radio de pe *Deep Endeavor,* se auzi vocea tatălui ei, comandând în glumă o bere şi un sandviş cu unt de arahide.

— Ne-am temut de tot ce-i mai rău, izbucni ea. Ce Dumnezeu ţi s-a întâmplat?

— E o poveste lungă. E suficient dacă-ţi spun că cei de la Institutul Scripps n-or să fie mulţumiţi de abilităţile mele de pilot de submarine, zise, făcându-i pe toţi cei pe puntea de navigaţie a lui *Deep Endeavor* să se scarpine în cap.

Când Giordino ridică dirijabilul, îndepărtându-l de suprafaţa apei, Pitt observă avioanele F-16 care se roteau deasupra navei fugare *Koguryo*.

— Până la urmă, a sosit cavaleria?

— Chiar acum câteva minute. Marina militară are o armada care se îndreaptă încoace. Vasul n-are şanse să scape.

— Şalupa lui se grăbeşte, cu siguranţă, spuse Pitt, arătând cu capul către un grăunte alb dinspre sud.

Profitând de spectacolul exploziei şi de confuzie, şalupa de pe *Koguryo* se îndepărtase fără zarvă de nava mamă şi se îndrepta spre orizontul sudic cu cea mai mare viteză.

— De unde ştii că-i şalupa lor? întrebă Giordino, mijindu-şi ochii într-acolo.

— Uită-te aici, ripostă Pitt, lovind cu degetul în monitorul WESCAM.

În timp ce vorbeau, Pitt se jucase cu transfocatorul şi se întâmplase să surprindă ambarcaţiunea care făcea exces de viteză. Imaginea focalizată îi arătase limpede că era şalupa navei *Koguryo,* pe care-l văzuseră mai devreme.

— E clar că avioanele nu o urmăresc, spuse Dirk, din spate, observând că cele două F-16 se roteau deasupra navei care se îndepărta către vest.

— Să mergem după ea, zise Pitt.

— N-are nici o şansă împotriva aripilor noastre vioaie, mârâi Giordino, împingând maneta de viteză în poziţia MAXIM şi urmărind vitezometrul al cărui indicator se îndrepta uşor spre cincizeci de noduri.

Capitolul 62

— De ce n-au tras în avioane, sau în dirijabilul ăla infernal? înjură Tongju, uitându-se îndelung la *Koguryo* printr-un binoclu.

Mişcările violente ale şalupei care se deplasa cu toată viteza pe deasupra valurilor îl împiedicau să-şi focalizeze privirea şi, în cele din urmă, aruncă cu grosolănie binoclul pe capotă.

— Avioanele l-au intimidat pe Lee, spuse Kim, peste umăr, ţinând cu putere cârma. O să plătească cu viaţa peste vreo două minute.

Pe măsură ce şalupa accelera către sud, *Koguryo* devenea tot mai mic, apropiindu-se de linia orizontului. Dar, când explozivele plantate detonară, putură vedea limpede jeturile de apă împroşcate în aer de-a lungul liniei de plutire a navei.

Pe puntea de navigaţie, căpitanul Lee se gândi mai întâi că avioanele F-16 trăseseră în el. Dar aeronavele de luptă continuau să se rotească, leneşe, deasupra şi nu se zărea nici un semn care să indice că s-ar fi tras vreun proiectil. Când se evaluară pagubele şi i se raportă că partea inferioară a cocii era compromisă în mai multe locuri, Lee realiză dintr-o dată cine era vinovatul. Cu câteva minute înainte, un marinar îl anunţase că îi văzuse pe Kim şi pe Tongju îmbarcându-se pe şalupă şi că mica ambarcaţiune fusese apoi zărită îndreptându-se către sud cu toată viteza. Cuprins de senzaţia îngreţoşătoare a trădării, Lee înţelese că el şi nava lui fuseseră consideraţi pioni de sacrificiu.

Însă un calcul greşit urma să îi salveze. Kim şi echipa lui de demolatori plantaseră din abundenţă explozibili care ar fi putut sfârteca măruntaiele unei nave obişnuite, de dimensiunile lui Koguryo. Dar nu ţinuseră cont de o informaţie de mare importanţă despre cablier: avea coca dublă. Încărcăturile explozive o sfâşiaseră cu uşurinţă pe cea interioară, dar celei exterioare îi curbaseră doar tablele de bordaj. Apa de mare ţâşnise în calele inferioare, dar nu cu forţa prevăzută de Tongju, care ar fi scufundat nava aflată în plină viteză. Lee opri imediat vasul, plasă pompele portabile în calele avariate, apoi izolă zonele care prezentau riscuri majore închizând uşile etanşe. Nava avea să se canarisească şi nu avea să se mai poată deplasa cu viteză dar, cel puţin, nu urma să se scufunde.

Potopul odată stăvilit, căpitanul privi printr-un binoclu de teren şalupa care fugea cu viteză, pierzându-se în depărtare. Lee ştia că, din momentul acela, nu mai avea mult de trăit. Fiind căpitanul vasului care lansase împotriva Statelor Unite atacul cu rachetă eşuat, ar fi devenit principalul ţap ispăşitor dacă ar fi fost capturat. Dacă ar fi reuşit cumva să scape sau dacă ar fi fost eliberat, nu se putea spune cum anume l-ar fi primit Kang. Mulţumit că nava era stabilă, Lee se scuză şi părăsi puntea de navigaţie, retrăgându-se în cabina sa. Recuperând un revolver Makarov de nouă milimetri, fabricat în China, de sub un sertar plin cu cămăşi călcate, se întinse cu grijă pe pat, îşi puse ţeava în ureche şi apăsă pe trăgaci.

În timp ce urmăreau şalupa care se deplasa cu repeziciune, bărbaţii din nacela lui *Icar* observară o serie de explozii care sfârtecară, de-a lungul, coca lui Koguryo.

— Lunaticii aia au de gând s-o scufunde odată cu tot echipajul? se minuna Dahlgren.

Pentru câteva minute, urmăriră cu privirea nava care încetini, dar rămase stabilă. Pitt observă că nimeni nu părea să se grăbească către bărcile de salvare şi putu vedea mai mulţi membri ai echipajului care se rezemaseră alene de balustradă, privind avioanele cu reacţie de deasupra lor. Studie linia de plutire a navei, căutând o modificare semnificativă, dar nu reuşi să constate decât o uşoară canarisire.

— N-o să dispară dintre noi prea curând, spuse. Să continuăm urmărirea tenderului.

Giordino se uită pe ecranul laptopului care afişa datele furnizate de sistemul LASH şi observă, la sud-est, mai multe forme gri, la vreo cincizeci de kilometri distanţă.

— Prietenii noştri de la marina militară sunt pe drum, spuse, bătând cu degetul în ecran. N-o să mai fie multă vreme singuri.

Având avantajul unei viteze cu aproape douăzeci de noduri mai mare, dirijabilul începu să câştige teren cu uşurinţă, apropiindu-se de ambarcaţiunea albă care fugea. *Icar* nu urcase mai sus de o sută cincizeci de metri când Giordino începu urmărirea, fără să mai irosească energia ca să câştige altitudine. Dirijabilul aluneca lin către siajul bărcii, zburând repede şi la joasă înălţime deasupra apei. Când se apropiară, Pitt focaliză camera de supraveghere asupra punţii deschise din spatele ambarcaţiunii şi asupra cabinei. Pe puntea acoperită nu putea

zări decât nişte forme nedesluşite lângă cârmă.

— Am numărat patru bărbaţi pe punte, spuse.

— După cum se pare, nu le place înghesuiala în timpul evadărilor, ripostă Giordino.

Pitt plimbă camera de-a lungul punţii fără să descopere nici un fel de armament greu, dar remarcând butoaiele suplimentare cu carburant de la pupă.

— Au benzină suficientă ca să fugă în Mexic, zise.

— Cred că prietenii noştri de la Paza de Coastă din San Diego s-ar putea să aibă un cuvânt de spus în privinţa asta, răspunse Giordino, plasând dirijabilul pe o traiectorie mai apropiată de a bărcii.

Atenţia lui Tongju şi a oamenilor săi continua să fie concentrată asupra lui *Koguryo*, dar unul dintre membrii grupului de comando observă, în cele din urmă, aerostatul care se apropia. În timp ce Kim manevra cârma, ceilalţi trei ieşiră instinctiv pe puntea deschisă, ca să poată vedea mai bine dirijabilul. Pitt focaliză transfocatorul camerei asupra lor până când feţele li se putură distinge cu uşurinţă.

— Recunoaşteţi vreunul dintre aceste personaje? îi întrebă, peste umăr, pe Dirk şi Dahlgren.

Pitt cel tânăr studie ecranul numai o clipă înainte de a scrâşni puternic din dinţi. Totuşi, izbucnirea de mânie i se domoli repede, iar pe chip i se întoarse zâmbetul plin de mulţumire.

— Pe cel gen Fu Manchu, din mijloc. Se numeşte Tongju. E maestrul de ceremonii al lui Kang când e vorba de torturi şi de asasinate. Se pare că el a coordonat lovitura de la bordul lui *Odyssey.*

— Dacă-i un tip atât de amabil, e o ruşine să-i stricăm vacanţa în Mexic, făcu Giordino.

În timp ce vorbeau, îndreptă prova aerostatului în jos şi o menţinu astfel în timp ce acesta cobora încet către apă. Când se păru că avea de gând să-i afunde botul în ocean, manevră cu delicateţe comenzile, orizontalizând nacela la exact cincisprezece metri deasupra apei. În timpul coborârii, *Icar* micşorase distanţa dintre cele două nave, iar Giordino îl adusese pe o poziţie paralelă cu babordul şalupei, până când nacela ajunsese să fie suspendată alături de aceasta.

— Vrei să ieşi ca să bei o bere cu tipii ăştia? îl întrebă Pitt,

când văzu că cei din barcă se aflau la o depărtare de numai câţiva metri.

— Nu, vreau doar să afle ca n-au cum să scape de Al Nebunu şi de Sacul lui Magic cu Gaz, rânjii el.

Pe urmă încetini până la o viteză egală cu a şalupei săltate de valuri, iar învelişul amplu al balonului îşi arunca umbra asupra părţii superioare a ambarcaţiunii. Bărbaţii de la bordul lui Icar detectară dintr-o dată un zgomot sacadat, câtuşi de puţin binevenit, care îl acoperea pe cel al motoarelor gemene de la bordul şalupei, ca şi pe al motoarelor Porsche ale elicelor aerostatului. Privind înapoi, către barcă, Pitt văzu că Tongju şi cei doi bărbaţi din grupul de comando îşi regăsiseră armele automate şi stăteau pe puntea de la pupa, trăgând în aerostat.

— Nebunule Al, îmi pare rău ca trebuie să fiu cel care ţi-o spune, dar trag în noi ca să-ţi găurească sacul cu gaz, zise Pitt.

— Nişte creaturi josnice, invidioase, ripostă Giordino, apăsând manetele de viteză.

Înainte de a pleca din Oxnard, li se spusese că dirijabilul rezista chiar şi cu o mulţime de găuri şi de tăieturi în balonul cu gaz, continuând să se menţină în aer. Tongju şi oameni lui ar fi trebuit să dea gata o ladă cu muniţie pentru că aerostatul umplut cu heliu să nu mai poată zbura. Dar siguranţa nacelei nu era asigurată în aceeaşi măsură. După un moment în care focul încetă, din podeaua cabinei principale erupse brusc un jet de aşchii, când teroriştii îşi redirecţionară tirul într-acolo.

— Toată lumea jos! strigă Pitt când o rafală făcu ţăndări parbrizul lateral al carlingii, gloanţele trecându-i chiar pe deasupra capului.

Zgomotul sticlei sfărâmate rezona în cabină de parcă în interior ar fi pătruns o ploaie de gloanţe. Dirk şi Dahlgren se întinseră pe podea când mai multe rafale trecură pe lângă ei, străpungând plafonul. Giordino împinse manetele de viteză cu toată puterea înainte şi, în timp ce aştepta, încordat, ca aerostatul să accelereze, năpustindu-se înainte, aduse furca pe poziţia dinspre babord, pentru a vira, îndepărtându-se de şalupă.

— Nu, îi strigă Pitt, întoarce şi zboară deasupra lui.

Giordino ştia că nu trebuie să pună la îndoială raţionamentele lui Pitt şi, fără ezitare, smuci cârma în poziţia opusă, împingându-l pe *Icar* înapoi, către barcă. Îi aruncă o privire lui Pitt şi îl văzu studiind ambarcaţiunea de jos cu sprâncenele încruntate. Rafalele înverşunate continuară să sfâşie nacela încă o clipă,

apoi se întrerupseră brusc când Giordino o aduse deasupra şi puţin înaintea plafonului cabinei şalupei, scoţând-o pentru o vreme din raza de acţiune a armelor de foc.

— Toată lumea e teafără? întrebă Pitt.

— Aici, în spate, noi n-am păţit nimic, răspunse Dirk, dar unul dintre motoare nu funcţionează prea grozav.

O dată ce zgomotul focurilor de armă înceta, putură auzi cum bolborosea şi scuipa motorul de la tribordul nacelei. Giordino îşi aruncă ochii pe ceasurile indicatoare de pe consolă şi clătină din cap.

— Presiunea uleiului scade, temperatura creşte. O să fim nevoiţi să fugim de tipii ăştia sărind într-un picior.

Pitt se uită în jos, spre puntea şalupei şi observă că Tongju şi ceilalţi doi oameni înarmaţi se deplasau către pupa ambarcaţiunii, reîncărcându-şi armele.

— Al, menţine-ţi poziţia, spuse. Şi împrumută-mi trabucul tău.

— E unul dintre cele mai fine trabucuri ale lui Sandecker, răspunse celălalt, ezitând înainte de a-i întinde chiştocul verde, umezit de salivă.

— O să-ţi cumpăr o cutie-ntreagă. Rămâi neclintit zece secunde, apoi virează la maximum către babord şi îndepărtează-ne dracului cât mai mult de barca asta.

— Nu cumva ai de gând să faci ceea ce cred eu? întrebă Giordino.

Pitt îi aruncă în grabă o privire poznaşă, apoi îşi întinse o mână către şnurul pentru evacuarea sau admisia gazului din balon de deasupra capului în timp ce răsucea pe poziţia deschis butonul marcat drept ELIBERARE COMBUSTIBIL. Trase de cordon, îi dădu drumul după ce numără în gând până la opt, apoi aduse butonul în poziţia închis. La pupa nacelei, o valvă pentru evacuarea de urgenţă a rezervorului de combustibil se deschise, eliberând un potop de benzină care se revărsă de pe fundul acestuia. Pitt se uită în jos şi văzu că puntea de la pupa era scăldată în combustibilul care se scurgea de-a lungul parapetului din spate în timp ce ambarcaţiunea se năpustea printre valuri. Tongju şi ceilalţi doi îşi acoperiră feţele şi se repeziră sub acoperiş atâta vreme cât ploaia de benzină continua să-i împroaşte, dar se întoarseră imediat după încetarea potopului şi îşi înălţară din nou armele, cu intenţia de a distruge aerostatul. Pitt îi urmări plin de curiozitate pe când balta de combustibil spăla puntea din jurul picioarelor lor, împroşcând câteva scaune de pe punte, o

banchetă şi cele patru butoaie de câte o sută cincizeci de litri de benzină fixate într-o parte. Trase câteva fumuri din trabuc ca să-i aţâţe jarul, apoi îşi scoase capul prin fereastra laterală a carlingii, al cărei geam se făcuse ţăndări. Îl văzu pe Tongju doar la câţiva metri distanţă şi zâmbi când asasinul privi în sus şi îşi îndreptă arma către el. Putea simţi că, sub picioarele sale, dirijabilul începea să vireze în timp ce Giordino îşi lua mâinile de pe comenzi. Calm, trase cu nonşalanţă un ultim fum din trabuc şi îl aruncă, nepăsător, către pupa şalupei.

Un val lovi şalupa, iar Tongju se rezemă de balustrada laterală în vreme ce-şi fixa grăbit în umăr patul puştii de asalt AK-74. Pe când ochea capul lui Pitt, ieşit pe fereastra carlingii, abia dacă observă micul obiect verde care coborî legănat de vânt şi se lovi de punte chiar alături de el. Degetul tocmai începea să i se apese pe trăgaci, când, cu un pocnet sonor, ceva erupse la picioarele lui.

Vârful incandescent al trabucului aprinsese vaporii de benzină care se înălţau de pe punte chiar înainte de a-i atinge suprafaţa. Ploaia de combustibil căzută din aerostat se răspândise pretutindeni şi, în câteva secunde, întreaga pupă a ambarcaţiunii se transformă într-un zid de foc. Un membru al grupului de comando, care stătea alături de Tongju, fusese udat leoarcă cu benzină, aşa că flăcările îi cuprinseră imediat picioarele şi trunchiul. Intrat în panică, îşi aruncă arma şi începură să ţopăie nebuneşte pe punte, încercând să-şi stingă hainele lovindu-le cu mişcări ample ale braţelor. În cele din urmă, alerga urlând de durere către balustradă şi se aruncă peste copastie, iar apele oceanului stinseră iute torţa umană, înălţând un rotocol de fum. De la cârmă, Kim îl văzu pe omul care sărise peste bord, dar nu schiţă nici un gest pentru a întoarce barca ca să-l salveze pe teroristul pârjolit.

Fiind învăluit şi el pentru o clipă de flăcări, Tongju îşi coborî mânios arma, fără să tragă şi sări sub acoperiş, unde izbuti să-şi stingă pantofii şi pantalonii aprinşi. Kim îşi plimba privirea alarmată de la pupa cuprinsă de vâlvătăi la Tongju.

— Vezi-ţi de drum, strigă acesta, focul o să se stingă singur.

De fapt, vântul şi apa de mare împroşcată de ambarcaţiunea în viteză stinseseră deja o parte din flăcările de pe margini, dar pe punte continuau să se prelingă bălţi de combustibil aprins, iar dârele dense şi negre de fum arătau că focul nu mistuia doar benzină.

— Dar avem proviziile de combustibil! urlă Kim, cu ochii la flăcările care lingeau butoaiele cu benzină.

Tongju uitase de butoaiele pline fixate pe puntea de la pupa, în mijlocul flăcărilor. Focul se concentrase la început în spatele acestora, dar benzina care băltea pe punte îl adusese la baza lor. Cercetând cu privirea consola de la cârmă, Tongju văzu un mic extinctor prins de perete. Dintr-o săritură, îl smulse la iuţeală, îi scoase şplintul de blocare şi fugi pe puntea din spate, să apere butoaiele de atingerea focului. Dar era prea târziu.

Capacul etanş al unuia dintre butoaie nu fusese strâns până la capăt, lăsând să scape o dâră subţire de vapori. Presiunea celor din interior crescuse datorită vibraţiilor neîntrerupte ale bărcii izbite de valuri, mărindu-se încă şi mai mult din cauza focului dogoritor din apropiere. Când, în cele din urmă, flăcările ajunseră destul de aproape ca să aprindă vaporii, butoiul cu benzină explodă de parcă ar fi fost plin cu praf de puşcă. Iar celelalte trei se aprinseră într-o succesiune rapidă, cu efecte devastatoare.

Din aerostatul care se îndepărta de şalupă, Pitt şi ceilalţi priviră, înfiorându-se, primul butoi care sări în aer exact peste Tongju. Zburând din butoiul explodat, o schijă mare îi străpunse trupul, croindu-i în piept o gaură ovală, de dimensiunile unei mingi de fotbal. În timp ce se prăbuşea în genunchi, pe chipul asasinului trecu o expresie de uimire. În ultimele secunde ale vieţii sale, îşi ridică ochii către dirijabil, privindu-l cu o mânie sfidătoare înainte de a fi înghiţit de infernul învăpăiat.

Exploziile următoare distruseră întreaga suprastructură a ambarcaţiunii, transformând-o într-un vârtej de bârne şi de alte resturi zburătoare. O minge uriaşă de foc urcă în văzduh, rostogolindu-se, când pupa bărcii se înălţă brusc în aer, elicele încă în funcţiune agitându-şi paletele către cer. Explozia îi căscase în cocă o gaură largă, prin care oceanul o sorbi cu repeziciune, trăgând-o sub valuri într-un clocot de spumă şi de fum şi ducând la fund trupurile lui Kim şi Tongju, precum şi pe al celuilalt terorist.

Giordino viră brusc, îndepărtându-l pe *Icar* de ambarcaţiunea care sărea în aer, dar aerostatul fu totuşi împroşcat de resturile aruncate în văzduh, care trasară încă un şir de găuri în învelişul său de pânză. Suprafaţa acestuia era împestriţată de mai bine de o sută de rupturi, tăieturi şi găuri de glonte, care puseseră la dispoziţia heliului din interior adevărate bulevarde pe care să

evadeze. Însă dirijabilul ciuruit şi avariat refuza să se prăbuşească şi rămase agăţat de cer aidoma unui avion de luptă deteriorat.

Bărbaţii din nacelă cuprinseră cu privirea peisajul ireal care îi înconjura. În văzduhul de deasupra lor continua să atârne o dâră groasă de fum alb, urma pieririi prin explozie a rachetei Zenit. Pe apă, o fregată şi un distrugător al Marinei Militare puteau fi văzute îndreptându-se către *Koguryo,* deasupra căruia roiau avioanele de vânătoare cu reacţie. Şi, sub ei, ardeau mocnit mai multe bârne împrăştiate printre valuri, marcând mormântul lui Tongju şi al tenderului scufundat.

— Cred că i-am dăruit prietenului tău nişte momente fierbinţi, îi spuse Giordino lui Dirk, când capul acestuia apăru în carlingă.

— Am senzaţia că, de-acum înainte, o să ardă în focul iadului o bună bucată de vreme.

— I-am oferit un început de toată frumuseţea, spuse Pitt. Acolo, în spate, tu şi Jack sunteţi teferi?

— Avem doar câteva zgârieturi. Am reuşit amândoi să dansăm în jurul plumbilor zburători.

— Dar uite ce i-au făcut dirijabilului meu, bodogăni Giordino, cu durere prefăcută, fluturându-şi mâna jur împrejurul gondolei ciuruite.

— Cel puţin, toate funcţiile vitale sunt corespunzătoare. În ciuda gloanţelor trase în înveliş, heliul are suficientă presiune ca să ne menţină în văzduh şi avem la dispoziţie o sută şaptezeci şi cinci de litri de combustibil ca să ajungem la ţărm, spuse Pitt, privind indicaţiile aparatelor de pe consolă înainte de a opri motorul avariat. Du-ne acasă, Nebunule Al.

— Facă-se voia ta, răspunse Giordino, îndreptând botul lui *Icar* către est. În timp ce, cu ajutorul unui singur motor, conducea încet către continent dirijabilul avariat, se întoarse către Pitt, zicând: Acum, cât despre trabucurile alea…

Capitolul 63

Echipajul lipsit de căpitan de pe *Koguryo* nu avu nevoie decât de apariţia fregatei şi a distrugătorului ca să se predea. Pe măsură ce, în văzduhul de deasupra, se iveau tot mai multe avioane de luptă, pentru toţi cei de la bord deveni evident faptul că o încercare de fugă ar fi fost echivalentă cu anihilarea lor. Şi, având coca avariată, nu aveau cum să se deplaseze mai repede decât altcineva. Când navele marinei militare se apropiară, secundul de pe *Koguryo* făcu alegerea înţeleaptă de a-şi anunţa capitularea prin radio. În câteva minute, de pe distrugătorul *Benfold,* din flota Statelor Unite, sosi un mic detaşament de abordare, care luă nava în custodie. La bord fu trimisă şi o echipă de depanatori care să ajute la stabilizarea cocii avariate, apoi nava sub pavilion japonez fu condusă către San Diego cu viteză redusă.

În zorii zilei următoare, la sosirea la destinaţie, presa se dezlănţui frenetică, imediat ce se răspândi vestea despre încercarea de a ataca Los Angeles-ul cu o rachetă, zeci de ambarcaţiuni mici, înţesate de reporteri şi cameramani, se răspândiră prin port, încercând să surprindă cât mai îndeaproape imaginea vasului terorist şi a echipajului său. La rândul lor, marinarii şi tehnicienii de pe *Koguryo* îşi îndreptară, nedumeriţi şi amuzaţi, ochii către reporterii care mişunau. La sediul marinei militare din San Diego avură parte de o primire mai puţin plăcută, căci o serie de detaşamente ale securităţii guvernamentale şi de ofiţeri de contrainformaţii îi îmbarcară în grabă în autobuze foarte bine păzite, care îi purtară în viteză către un loc sigur, pentru a răspunde unui interogatoriu amănunţit.

La docuri, investigatorii scotociră fiecare centimetru al navei, înregistrând toate datele legate de controlul lansării şi punând la adăpost bateriile de rachete sol-sol şi sol-aer. Inginerii navali studiară avariile cocii, dovedind cu certitudine că fuseseră provocate de încărcături explozive detonate în interior. Avea să fie nevoie de mai multe zile pentru că analiştii de la contrainformaţii să descopere că toate programele referitoare la traiectoria de zbor şi la încărcătura rachetei fuseseră distruse, în mod sistematic, înainte de capturarea navei.

Interogatoriul echipajului navei se dovedi tot atât de frustrant. Cei mai mulţi dintre membrii acestuia şi ai echipei de lansare erau convinşi că lansaseră un satelit comercial şi nu avuseseră nici un indiciu care să le arate cât de aproape se aflau de zona continentală a Statelor Unite. Cei care ştiau altceva refuzară să vorbească. Anchetatorii reuşiră curând să-i demaşte pe Ling şi pe cei doi ingineri ucraineni ca fiind personaje cheie ale misiunii, în ciuda protestelor lor vehemente.

Lansarea stârni mânia marelui public, mai ales după ce transpira informaţia că virusul variolei reprezenta încărcătura rachetei. Ziarele şi reporterii de televiziune urlau că Armata Roşie Japoneză se afla în spatele atacului, bazându-se mai ales pe scenariile lansate de agenţii lui Kang. Oficialităţile guvernamentale păstrau tăcerea, nedezminţind nimic în vreme ce îşi puneau cap la cap propriile dovezi, ceea ce incită şi mai mult furia împotriva japonezilor. Cu toate că eşuase, tentativa de atac părea să fi avut urmările scontate de Kang. Reporterii incapabili să urmărească mai mult de un singur ţel îşi concentrară toate forţele asupra incidentului. Reportajele erau focalizate, cu stricteţe, asupra investigaţiilor şi speculaţiilor legate de posibilele represalii îndreptate împotriva obscurei grupări teroriste japoneze. Coreea şi aşteptatul vot al Adunării Naţionale în privinţa îndepărtării trupelor Statelor Unite din sudul peninsulei erau pierdute printre ştirile de subsol.

După ce epuiză toate noutăţile legate de lansarea eşuată a rachetei, mass-media îşi întoarse atenţia către eroii evenimentului. Echipajul platformei de la Sea Launch aproape că fu atacat de reporteri după debarcarea de pe *Deep Endeavor.* Cei mai mulţi dintre membrii săi obosiţi nu avură parte decât de câteva ore de odihnă, apoi elicopterele îi duseră înapoi, pe *Odyssey,* ca să cârpească găurile date de Pitt în pilonii de susţinere şi să aducă platforma canarisită înapoi în port. Cei care scăpaseră de îndatoririle de serviciu erau sâcâiţi cu interviuri amănunţite despre capturarea şi sechestrarea lor la bordul platformei, ca şi despre salvarea ulterioară de către Pitt şi Giordino, cu ajutorul aerostatului. Oamenii de la NUMA erau sărbătoriţi ca nişte eroi, fiind vânaţi de toate agenţiile de ştiri. Dar nu erau de găsit nicăieri.

După ce coborâră aerostatul ciuruit la sol, pe o pistă neutilizată de pe Aeroportul Internaţional din Los Angeles, cei patru bărbaţi se îndreptară spre portul Long Beach, unde aveau

întâlnire cu *Deep Endeavor*. Se strecurară fără zarvă la bord, după plecarea echipajului platformei, fiind întâmpinaţi cu căldură de o Summer răsuflând uşurată şi de echipajul navei. Dahlgren se simţi fericit văzându-l pe mutilatul *Badger* stând drept pe puntea de la pupa.

— Kermit, ne aşteaptă o nouă misiune de cercetare, îi spuse Pitt lui Burch. Cât de repede putem porni?

— Imediat ce-i debarcăm pe Dirk şi pe Summer. Îmi pare rău, fiule, spuse, întorcându-se către tânărul Pitt, dar mă tem că ai fost chemat de Rudi. De două ore încearcă să vă găsească pe toţi patru. Spune că nişte înalte autorităţi vor să stea de vorbă cu tine şi cu Summer. Îi interesează informaţiile voastre despre băieţii răi şi asta numaidecât.

— Unii adună tot norocul, spuse Giordino, zâmbind din cauza ghinionului lui Dirk.

— Se pare că nu reuşim niciodată să petrecem prea mult timp cu tine, se încruntă Summer, adresându-i-se tatălui ei.

— O să facem următoarea scufundare împreună, zise Pitt, aruncându-şi câte un braţ în jurul umerilor copiilor săi. Promit.

— Contez pe tine, răspunse Summer, sărutându-l pe obraz.

— Şi eu, spuse Dirk. Şi îţi mulţumesc pentru plimbarea cu balonul, Nebunule Al. Data viitoare, o să călătoresc cu Ogarul Cenuşiu.

— Eşti năzuros, nu-i aşa? ripostă Giordino, clătinând din cap.

Dirk şi Summer îşi luară repede rămas-bun de la Dahlgren şi de la ceilalţi bărbaţi de pe punte, apoi săriră de pe *Deep Endeavor* când nava începu să se îndepărteze de doc. Ar fi trebuit să fie cuprinşi de un sentiment de mulţumire, dar, în adâncul sufletului lui Dirk continua să clocotească mânia. Lovitura virusului mortal fusese împiedicată, vasul *Koguryo* fusese capturat şi până şi Tongju murise. Privind lucrurile la modul mai egoist, Sarah era teafără şi în siguranţă. Dar, în partea cealaltă a lumii, Kang mai respira încă. În timp ce mergeau de-a lungul docului, o simţi pe Summer ezitând în urma lui şi se întoarse, oprindu-se pentru ca ea să-şi poată lua rămas-bun fluturându-şi prieteneşte mâna către navă. Se uită lung într-acolo şi le făcu şi el semn cu mâna, dar mintea lui agitată era în altă parte. Stând alături, urmăriră multă vreme cu privirea nava NUMA de culoare turcoaz care părăsea portul pufăind, îndepărtându-se încet către apus.

Cu mult înainte ca echipa de investigare a Departamentului de Securitate Internă să se gândească să adune toate navele de cercetare şi recuperare disponibile ca să caute cu meticulozitate resturile rachetei scufundate, *Deep Endeavor* coborâse deja peste bord senzorul sonarului său şi scana adâncurile în căutarea resturilor încărcăturii. Căpitanul Burch anticipase necesitatea operaţiunii de recuperare şi ştia exact de unde să înceapă cercetările. În timp ce stătuse pe puntea navei privind dezintegrarea Zenit-ului în văzduh, urmărise cu atenţie traiectoria resturilor şi marcase pe o hartă maritimă zona de impact, unde credea că lovise apa vârful conic al rachetei.

— Dacă încărcătura a rămas intactă, ar trebui să fie undeva, în dreptunghiul ăsta, îi spuse lui Pitt când reveneau în larg pufăind, arătându-i un caroiaj de douăzeci şi trei de kilometri pătraţi trasat cu creionul pe hartă. Deşi avem probabil de-a face cu un câmp de resturi împrăştiate.

— Indiferent ce-ar fi rămas, stă pe fund de numai câteva ore, aşa că, cel puţin, avem o schiţă recentă, răspunse Pitt, studiind harta.

Burch aduse nava într-un colţ al caroiajului, de unde începură să se deplaseze pe traiectorii de cercetare plasate pe direcţia nord-sud. După exact două ore de cercetări, Pitt identifică prima urmă cu resturi împrăştiate vizibilă pe fundalul în derulare al fundului. Arătând spre monitorul sonarului, indică cu degetul un grup de forme cu muchii ascuţite care se înălţau unul lângă altul.

— Avem un şir de obiecte făcute de mâna omului care se întind către e est, în linie aproximativ dreaptă, spuse.

— Fie că o barjă cu gunoiul din zonă şi-a aruncat conţinutul, fie am găsit un morman de componente ale rachetei care ruginesc aici, încuviinţă Giordino, privind ecranul.

— Kermit, de ce nu am termina-o cu caroiajul ca să ne îndreptăm spre est? Să vedem dacă ne putem orienta după dâra de sfărâmături şi unde ne conduce.

Burch dădu comenzile corespunzătoare şi urmăriră câteva minute şirul de resturi care se îndesiră înainte de a dispărea treptat şi cu desăvârşire. Oricum, nici unul dintre ele nu era mai lung de câţiva metri.

— Ăsta-i un joc de puzzle nenorocit, pe care trebuie să-l asambleze cineva, spuse Burch, când ultima sfărâmătură dispăru de pe ecran. Să reluăm cercetarea pe liniile caroiajului? îl întrebă pe Pitt.

Celălalt se gândi o clipă.

— Nu. Ne menţinem cursul. Trebuie să fie şi nişte resturi mai substanţiale.

Anii pe care îi petrecuse făcând explorări subacvatice îi ascuţiseră simţurile transformându-i-le în aptitudini aproape paranormale. Aidoma unui copoi subacvatic, aproape că putea adulmeca lucrurile pierdute şi ascunse. Simţea că acolo mai erau încă multe fragmente ale rachetei.

După ce în imaginea derulată pe monitorul sonarului nu se mai zări altceva decât fundul oceanului, bărbaţii de pe puntea de navigaţie începură să aibă îndoieli. Dar, peste patru sute de metri, pe ecran se strecurară câteva mici sfărâmături cu contururi neregulate. Brusc, un obiect dreptunghiular, de mari dimensiuni, care zăcea, perpendicular pe celelalte rămăşiţe, umplu monitorul. Când dispăru, în locul său se ivi o nouă imagine. Era umbra unui cilindru gros şi înalt.

— Şefule, cred că tocmai am descoperit toată plăcinta, zâmbi Giordino.

— Să mergem s-o gustăm, răspunse Pitt, studiind imaginea şi dând aprobator din cap.

Peste câteva minute, *Deep Endeavor* îşi stabiliza poziţia punându-şi în funcţiune elicele laterale şi coborî peste bord un mic vehicul teleghidat. Cablul de alimentare al ROV-ului era derulat de un vinci de mari dimensiuni în timp ce maşina se scufunda către fundul oceanului, aflat la două sute optzeci de metri sub suprafaţă. Pitt stătea într-o încăpere slab luminată, plină cu echipamente electronice, de sub cabina timonei, fiind aşezat într-un scaun supra dimensionat, de unde manevra propulsoarele submersibilului fără echipaj cu ajutorul a două joystick-uri. Pe raftul de pe peretele din faţa lui erau înşiruite numeroase monitoare care afişau numeroase imagini ale fundului nisipos, transmise de cele şase camere digitale montate pe ROV.

Setând propulsoarele astfel încât ROV-ul să plutească la vreo doi trei metri deasupra fundului, Pitt îl conduse cu grijă către o pereche de forme întunecate aflate în apropiere. Camerele scoaseră la iveală două obiecte din metal alb, cu margini zdrenţuite şi lungi de câţiva metri, care se înălţau, ieşind din nisipul de pe fund, fiind, evident, bucăţi din învelişul rachetei Zenit. Pitt lăsă ROV-ul să înainteze pe lângă resturi, până ce ţintele iniţiale ale sonarului se materializară, conturându-se în

apa întunecoasă şi dovedindu-se a fi două secţiuni inconfundabile ale vehiculului de lansare, care se ridicau mult deasupra fundului oceanului. Când submersibilul ajunse mai aproape, Pitt şi Giordino putură vedea că prima secţiune avea o lungime de aproape patru metri şi jumătate, fiind cam tot atât de înaltă, dar aplatizată pe o parte. Secţiunea făcuse un salt mortal înaintea impactului, lovind brusc şi zgomotos apa cu una dintre suprafeţele sale longitudinale, ceea ce îi dăduse forma dreptunghiulară identificată de sonar. Când îndreptă ROV-ul către una dintre extremităţi, camerele dezvăluiră un ajutaj mare de propulsor, ieşit în afara unei mase de ţevi şi de camere care alcătuiseră un motor de rachetă.

— Un motor al treptei superioare? întrebă Giordino.

— Probabil al celei de-a treia trepte a Zenitului, unitatea de propulsie plasată cel mai sus, cu rolul de a aduce secţiunea care conţine încărcătura pe orbita finală.

Secţiunea nealimentată cu combustibil părea să se fi desprins de treapta a doua în timpul exploziei, fără să se deterioreze în zona rupturii. Dar porţiunea care conţinea încărcătura, aflată deasupra lui, se desprinsese. La câţiva metri distanţă, un obiect mare şi alb le apărea în întunecimea din câmpul vizual al lentilelor camerei.

— Gata cu pregătirile. Hai să-i aruncăm o privire băiatului ăluia voinic, zise Giordino, arătând către marginea unuia dintre monitoare.

Pitt conduse ROV-ul către obiectul a cărui culoare albă invada ecranele video. Era limpede că aveau de-a face cu o altă secţiune a rachetei Zenit, chiar ceva mai puţin deteriorată decât treapta a treia. Pitt estima că avea în jur de şase metri lungime şi observă că diametrul părea să fie chiar puţin mai mare. Capătul cel mai apropiat era o masă deformată, măcelărită. Marginile răsucite sfâşiate ale învelişului metalic fuseseră proiectate spre interior, de parcă a ar fi fost zdrobite de un baros uriaş. Pitt orienta ROV-ul astfel încât să arunce o privire înăuntru, dar, în afară de metalul strivit, nu era mare lucru de văzut.

— Aici trebuie să fie încărcătura. Trebuie să fi lovit apa cu capătul ăsta, comentă el.

— Poate la capătul celălalt e ceva expus vederii, spuse Giordino, Pitt se grăbi să deplaseze submersibilul de-a lungul secţiunii orizontale a rachetei până când ajunse în cealaltă extremitate, apoi îl făcu să alunece descriind un arc amplu. După

ce aţintiră luminile strălucitoare ale ROV-ului asupra capătului expus, Pitt şi Giordino îşi lungiră gâturile către monitor, ca să vadă mai bine. Primul lucru pe care îl observă Pitt fu un inel lărgit înspre interior plasat în jurul muchiei interioare. Se părea ca acela era capătul care fusese fixat de secţiunea cu diametrul mai mic a treptei a treia. Apropiind încet ROV-ul, putură observa că o porţiune verticală a învelişului aerodinamic fusese jupuită de pe rachetă pe toată lungimea porţiunii superioare expuse vederii. Pitt ridică ROV-ul până când ajunse să plutească exact deasupra rachetei culcate şi îl plimbă apoi pe deasupra părţii de sus a acesteia, urmărind îmbinarea desfăcută cu camerele îndreptate spre interior. După ce văzu un labirint de conducte şi de cabluri, opri submersibilul când pe monitor apăru brusc un panou plat care străluci sub luminile puternice ale ROV-ului. Pe chipul lui Pitt se întinse iute un zâmbet larg.

— Cred că e un panou solar care reflectă lumina către noi, spuse.

— Bine lucrat, doctore von Braun[35], ripostă Giordino, aprobându-l cu o înclinare a capului.

Pe măsură ce ROV-ul se apropia încet, reuşiră să distingă, prin deschidere, paletele cutate ale panoului solar şi corpul cilindric al satelitului fals. Deşi botul conic fusese zdrobit la impact, încărcătura satelitului supravieţuise, rămânând intactă şi, pe lângă ea, supravieţuise şi virusul letal.

După ce examinară cu atenţie integritatea secţiunii care conţinea încărcătura cu ajutorul camerelor telecomandate, Pitt readuse submersibilul pe *Deep Endeavor* şi decise că vasul trebuia să-şi îndeplinească acum rolul de recuperator. Cu toate că era, în primul rând, o navă destinată explorărilor, *Deep Endeavor* era echipată pentru a efectua operaţiuni simple de recuperare, bazându-se pe submersibilele pe care le avea la bord. În ciuda pierderii lui *Badger*, Pitt şi Giordino se folosiră de un submarin de rezervă ca să fixeze un laţ în jurul încărcăturii şi să salte încet la suprafaţă secţiunea respectivă a rachetei, cu ajutorul unor saci mari pentru ridicare. La adăpostul întunericului şi departe de ochii indiscreţi ai reporterilor aflaţi cu vreo ocazie

---

[35] Wernher von Braun, savant german stabilit în SUA, conducătorul lucrărilor de construcţie a primelor rachete balistice sol-sol teleghidate, folosite de Germania pentru bombardarea Angliei în cel de-al Doilea Război Mondial, realizatorul primului satelit artificial american şi coordonatorul construcţiei rachetelor Apollo. (n.tr.).

în vreo barcă, încărcătura fu adusă la suprafaţa apei şi apoi pe puntea lui *Deep Endeavor.* Pitt şi Giordino asistară la fixarea bucăţii de rachetă şi la acoperirea ei cu o prelată.

— Asta o să le ofere băieţilor de la contrainformaţii ceva pe care să o rumege multă vreme, spuse Giordino.

— O să dovedească, cu certitudine, că atacul nu a fost pus la cale de un grup de terorişti diletanţi. Odată ce letalitatea încărcăturii o să fie dată publicităţii, josnicul domn Kang o să-şi dorească să nu se fii născut niciodată.

Giordino îşi flutura braţul către lumina estompată a zorilor de la orizontul estic.

— Luând totul în considerare, aş spune că cetăţenii cumsecade din Los Angeles ne sunt datori cu o bere fiindcă am apărat atrăgătorul lor oraş… şi, poate şi cu cheile de la Playboy Mansion.

— Trebuie să le mulţumească lui Dirk şi Summer.

— Păcat că n-au fost şi ei aici, să vadă bebeluşul ăsta ieşind la suprafaţă.

— N-am mai auzit nimic despre copiii ăştia de când i-am lăsat pe doc.

— Probabil că fac ceea ce ar fi făcut şi bătrânul lor tată, rânjii Giordino. Sar peste interviul cerut de tipii de la contrainformaţii şi se îndreaptă spre plaja din Manhattan, pentru o partidă de surf.

Pitt râse scurt, apoi privi marea întunecată, în timp ce gândurile îi hoinăreau. Nu, o ştia, încă nu venise timpul pentru ceea ce avea în minte.

Capitolul 64

La treisprezece mii de metri deasupra oceanului Pacific, Dirk stătea pe un scaun strimt dintr-un avion guvernamental cu reacţie, străduindu-se să adoarmă. Dar adrenalina încă mai continua să-i tălăzuiască prin vene, ţinându-l treaz în timp ce avionul se apropia de Coreea de Sud. Nu trecuseră decât câteva ore de când el şi Summer părăsiseră nava *Deep Endeavor,* fiind convocaţi pentru a le relata, pe scurt, întâlnirea lor cu Kang oficialităţilor care se ocupau de contrainformaţii din Departamentul Apărării şi pentru a le furniza date despre reşedinţa fortificată a industriaşului.

Aflaseră că, în cele din urmă, Sandecker îl convinsese pe preşedinte, iar Casa Albă dăduse ordinul de a fi ridicat Kang, repede şi în linişte, fără a informa guvernul Coreei de Sud. Fusese stabilit un plan de atac, care avea drept ţinte mai multe dintre întreprinderile lui Kang, inclusiv şantierul naval din Inchon. Misteriosul lider nu mai fusese văzut în public de mai multe zile, aşa că reşedinţa lui fusese mutată în capul listei cu ţintele incursiunii. Pentru că în acea reşedinţă fuseseră invitaţi puţini occidentali, privirile aruncate înăuntru de Dirk şi Summer aveau o importanţă crucială.

— Vă ofer cu plăcere planul complet al clădirii, cu specificarea intrărilor şi a pasajelor, ba chiar şi amplasamentul posturilor de pază şi al aparaturii de monitorizare, propuse Dirk, spre încântarea agenţilor de contrainformaţii. Dar vă cer, în schimb, un singur lucru – adăugă – şi anume un bilet la spectacol.

În sinea lui, Dirk zâmbi când văzu cum le pierea culoarea din obraji. După câteva contraargumente mormăite şi după câteva telefoane la Washington, i se dădu câştig de cauză. Ştiau cât de valoroasă era prezenţa lui pe teren, alături de forţele de asalt. Cât despre Summer, ea se gândi că îşi pierduse minţile.

— Chiar vrei să te întorci în camera ororilor? îl întrebă, neîncrezătoare, după ce agenţii părăsiseră încăperea.

— Evident, răspunse el. Vreau să am un loc în rândul întâi când or să strângă ştreangul în jurul gâtului lui Kang.

— Mie mi-a ajuns o dată. Te rog, ai grijă, Dirk. Lasă atacul pe seama profesioniştilor. Astăzi a fost cât pe ce să vă pierd şi pe tine şi pe tata, zise ea, cu îngrijorare frăţească.

— Nu-ţi face griji. O să stau liniştit în coada plutonului şi o să ţin capul jos, îi promise.

Urmară două ore de instructaj intensiv, după care fu dus în grabă pe aeroportul din Los Angeles şi trimis din nou în Coreea. La scurt timp după ce roţile avionului cu reacţie atinseră pista Bazei Aviatice din Osan, era din nou în priză, de data aceasta instruind forţele Operative Speciale care trebuiau să treacă la atac. Dirk fu deosebit de meticulos, furnizându-le toate detaliile şi, până la cele mai mici frânturi, toate informaţiile despre reşedinţa lui Kang pe care şi le putea aminti. Apoi se lăsă pe spătarul scaunul şi asculta cu atenţie planurile tactice ale atacului, care fură prezentate în amănunt. Două echipe pentru operaţiuni speciale ale armatei aveau misiunea de a se infiltra la docurile lui Kang şi la centrul de telecomunicaţii din Inchon, aflat în imediata vecinătate a acestora, în timp ce o echipă SEAL a marinei militare urma să pătrundă în locuinţa lui. Operaţiunile urmau să se desfăşoare simultan, echipele de rezervă fiind pregătite să atace celelalte proprietăţi ale lui Kang dacă enigmaticul lider nu avea să fie găsit în locurile vizate iniţial. După instruire, un căpitan de marină tranşant, care coordona atacul echipei SEAL, se apropie de Dirk.

— Aveţi la dispoziţie cinci ore ca să vă odihniţi înainte de a ne aduna. O să faceţi parte din echipa comandantului Gutierrez. O să văd dacă Paul vă poate da echipamentul ceva mai devreme. Îmi pare rău, dar nu vă pot oferi o armă de foc. Aşa sunt ordinele.

— Am înţeles. Sunt mulţumit fiindcă pot lua parte la operaţiune.

După ce mâncă în grabă şi trase un pui de somn într-un apartament destinat pe moment ofiţerilor, Dirk se alătură echipei SEAL, unde primi un set de haine negre de camuflaj, o vestă de protecţie şi o pereche de ochelari de noapte. După instructajul final, se îmbarcară cu toţii în două camioane închise şi fură duşi pe un mic doc de lângă Inchon. La adăpostul întunericului, cei douăzeci şi patru de bărbaţi din echipa SEAL se urcară pe o ambarcaţiune auxiliară greu de descris, care se desprinse repede de ţărm, îndreptându-se spre nordul Mării Galbene, către insula Kyodongdo. În lumina palidă din principala cabină închisă, membrii bine antrenaţi ai grupului de comando îşi reverificară încordaţi armele, în timp ce ambarcaţiunea străbătea în viteză marea deschisă. Comandantul Paul Gutierrez, un bărbat scund

dar bine clădit, cu o mustaţă subţire, veni lângă Dirk când se apropiau de gura fluviului Han.

— O să mergeţi împreună cu detaşamentul meu, în barca numărul doi, îi spuse. Nu trebuie decât să vă ţineţi aproape când ajungem pe ţărm şi să mergeţi pe urmele mele. Cu puţin noroc, intrăm şi ieşim fără să tragem nici un glonţ. Dar, pentru orice eventualitate…

Tăcu şi îi înmână lui Dirk un săculeţ.

El îi trase fermoarul şi scoase un pistol automat SIG Sauer P226, de nouă milimetri, cu încărcătoare de rezervă.

— Vă sunt îndatorat. Chiar speram că nu voi fi nevoit să mă aflu în mijlocul unui potenţial schimb de focuri fără a avea asupra mea o armă, răspunse Dirk.

— În vesta din Kevlar o să fiţi în siguranţă, dar asta reprezintă o asigurare în plus. Numai să nu spuneţi nimănui unde l-aţi găsit, zise celălalt, dând din cap şi făcându-i cu ochiul, apoi îi întoarse spatele şi o luă agale spre timonă, ca să vadă cât de departe ajunseseră.

O jumătate de oră mai târziu, ambarcaţiunea auxiliară trecu în viteză pe lângă intrarea micului golf care ducea spre reşedinţa lui Kang şi-şi continuă drumul în susul fluviului pentru încă două mile, înainte de a-şi opri brusc motoarele. În timp ce încetinea pentru a se opri în contra curentului şi începea să plutească în derivă, prin una dintre părţile laterale fură lăsate repede la apă trei bărci de cauciuc Zodiac, negre. În linişte şi cu operativitate, în fiecare barcă se urcară, fără o vorbă, câte opt membri ai comandoului SEAL, care începură să vâslească îndepărtându-se de ambarcaţiunea auxiliară, Dirk alăturându-li-se celor din barca a doua. Fiind aproape invizibile pe fundalul întunecos al nopţii, cele trei bărci se deplasară cu uşurinţă în josul fluviului, purtate de curent, înainte de a vira, pătrunzând, fără zarvă, în canalul îndreptat spre proprietatea lui Kang.

Când cele trei bărci trecură de ultimul cot al canalului şerpuitor şi intrară în golful larg de sub reşedinţă, pe cerul înnourat se reflectau, palide, luminile complexului lui Kang. Dirk strânse vâsla mai tare, mânuind-o fără zgomot şi la unison cu membrii înarmaţi până-n dinţi ai echipei SEAL aflaţi alături de el. Urmările încă persistente ale defazajului orar care îl afectase datorită călătoriei cu avionul şi ale oboselii acumulate pe durata loviturii eşuate de pe platforma Sea Launch dispărură cu repeziciune la vederea fortăreţei de piatră a lui Kang.

După traversarea primei jumătăţi a golfului, cele trei bărci se despărţiră, două îndreptându-se spre stânga, pentru a acosta pe plaja nisipoasă de lângă doc, iar cea de a treia luând-o spre dreapta. Ocupanţii acesteia din urmă purtau costume de scafandru, din cauciuc şi urmau să înoate mai întâi către ţărm, furişându-se apoi de-a lungul malului stâncos din partea opusă docului. Dirk vâslea într-una dintre bărcile care mergeau către plajă, întrebându-se dacă echipa SEAL care îi precedase nu omisese cumva să neutralizeze vreuna dintre camerele de supraveghere pe care Kang le montase de jur împrejurul golfului.

Când se apropiară de ţărm, Dirk observă că ambarcaţiunile erau amarate lângă doc păstrând configuraţia din momentul evadării lui şi a lui Summer. Uriaşul iaht Benetti al lui Kang şi catamaranul rapid, de culoare albastră, erau ancorate în linie, mica vedetă rapidă fiind centrată între ele. Iahtul şi catamaranul deveniră repede ţinta atenţiei tuturor bărbaţilor din barca lui Dirk. Misiunea lor era să ţină sub pază navele lui Kang, în vreme ce celelalte echipe SEAL se năpusteau în complex. Trecând în revistă docul şi zona înconjurătoare, Dirk zâmbi în sinea lui când văzu că luntrea lipsea.

Cele două bărci de cauciuc rămaseră câteva minute în larg, răstimp în care grupul de scafandri se furişa pe ţărmul de pe latura cea mai îndepărtată a golfului. Din punctul său avantajos de observaţie, Dirk privi cum o mână de siluete negre se deplasau în tăcere, mai întâi ieşind din apă şi apoi de-a lungul liniei stâncoase a ţărmului. Două forme întunecate se strecurară în ghereta santinelei şi îl anihilară cât ai clipi pe paznicul de serviciu, al cărui nas era îngropat în foile unui ziar.

La prova bărcii lui Dirk, comandantul Paul Gutierrez îşi ridică în linişte mâna, iar membrii echipei afundară ramele în apă, aducând-o cu repeziciune la mal, din numai câteva duzini de lovituri de vâsle. Cocile bărcilor abia zgâriaseră nisipul, când ocupanţii lor săriră afară, luând-o la fugă de-a lungul ţărmului, către doc. În complex continua să domnească liniştea pe când echipa din barca următoare începea simultan să alerge către intrarea dintre stânci, sub acoperirea grupului din avangardă.

Dirk îşi urmă echipa de opt oameni care se grăbeau către rampa de urcare pe doc, pentru a se despărţi apoi în două. Patru bărbaţi se desprinseră din grup şi săriră la bordul catamaranului, iar comandantul Gutierrez şi ceilalţi trei îşi continuară drumul de-a lungul docului, către iahtul Benetti. Dirk continuă să alerge pe

lângă catamaran, preferând să li se alăture celor care se îndreptau spre ambarcaţiunea mai mare. Dar, când mai avea douăzeci de metri până la iaht, înlemni brusc văzând un fulger de lumină galbenă care izvorî de pe puntea de la pupa. O microsecundă mai târziu, păcănitul unui AK-74 vibra în aerul nopţii, urmat de îngreţoşătoarea serie de bufnituri surde ale gloanţelor care pătrundeau în trupurile celor doi bărbaţi din faţa lui. Ghemuindu-se în spatele unui butoi, Dirk îşi smulse din tocul lateral pistolul SIG Sauer de nouă milimetri şi trase cu repeziciune zece gloanţe în direcţia focurilor de armă. Aflat cu câţiva metri înaintea lui, Gutierrez răspundea de asemenea cu foc, măturând puntea din spate a iahtului cu rafalele unei puşti mitralieră Heckler Koch MP5K. Împuşcăturile lor combinate îl reduseră la tăcere pe trăgătorul nevăzut, în mijlocul unui jet de ţăndări zburătoare şi de sticlă sfărâmată.

Zgomotul brusc al canonadei păru să fi trezit întreaga insulă, căci în tot complexul erupseră focuri anemice de armă. Doi bărbaţi cu pistoale ţâşniră pe uşa cabinei catamaranului cu armele trăgând, dar fură iute seceraţi de echipa SEAL care îşi ocupase deja poziţiile la bord. Un membru din corpul de paza al clădirii principale îl observă, cu ajutorul camerei de supraveghere, pe paznicul ucis de pe plajă şi alertă imediat restul forţelor care asigurau securitatea reşedinţei. Apropiindu-se, membrii grupului SEAL se pomeniră înaintând către focurile trase de o jumătate de duzină de paznici înarmaţi.

Pe doc, Dirk se aplecă deasupra celor doi bărbaţi răşchiraţi pe pământ, în faţa lui. Avu un şoc descoperind că primul murise şi observă că fusese ciuruit de gloanţe de-a lungul gâtului şi al claviculei. Cel de-al doilea se zvârcolea, icnind de durere. Fusese salvat de vesta de protecţie Kevlar, fiindcă rafala îl nimerise de-a curmezişul stomacului, dar şoldurile şi coapsele lui neprotejate primiseră cele mai multe gloanţe.

— Sunt OK, mormăi durul soldat SEAL când Dirk încercă să-i cerceteze rănile. Duceţi misiunea la bun sfârşit.

Pe când vorbea, motoarele puternice al iahtului Benetti bolborosiră, trezindu-se la viaţă. Dirk îşi ridică ochii şi văzu cum alte focuri de armă ţâşneau de după parapetul din partea dinspre doc a navei, în timp ce doi membri ai echipajului se agitau de-a lungul acesteia, unul tăind parâmele de amarare, iar celălalt împroşcând docul cu gloanţe ca să îl acopere.

— O să punem mâna pe ei, îi spuse bărbatului, bătându-l pe

umăr.

Îl părăsi cu inima îndoită, se ridică în picioare şi sprintă către iaht. Motoarele acestuia începură să huruie mai puternic când manetele de viteză fură împinse la maximum. Când elicele începură să taie apa în spatele cadrului pupei clocoti un torent de spumă.

La vreo doi metri în faţa lui Pitt, Gutierrez trase în grabă o rafală asupra pasarelei de la tribord, apoi se ridică în picioare şi zbieră:

— Să urcăm la bord!

Fugind contra vântului, Dirk trecu ca o săgeată pe lângă el şi pe lângă celălalt membru al grupului SEAL, în timp ce se străduiau să alerge după iahtul care se îndepărta. Undeva, deasupra, un pistol automat răpăi de trei ori, iar el putu auzi şuierul gloanţelor care-i trecură exact pe deasupra capului. În spatele lui răsună zgomotul surd al unei căderi şi o voce strigă „M-a lovit!” exact în momentul în care el sărea de pe doc.

Iahtul care scăpa cu fuga nu se îndepărtase cu mai mult de doi metri când Dirk făcu saltul, se agăţă cu uşurinţă, din zbor, de balustrada laterală şi se trase apoi peste bord dintr-o singură mişcare fluidă, căzând pe punte şi rămânând nemişcat în întunericul de la pupa. O secundă mai târziu, ceva bufni izbindu-se de partea laterală şi un alt om sări pe ambarcaţiunea în mişcare. Dirk văzu conturul unui bărbat în costum negru de camuflaj care aluneca iute peste balustradă şi apoi pe punte, la vreo doi metri de el.

— Sunt Pitt, şopti, întorcându-se către umbră, fiindcă nu dorea să fie împuşcat din greşeală. Cine-i acolo?

— Gutierrez, se auzi vocea profundă a comandantului SEAL. Trebuie să ajungem la timonă şi să oprim vasul.

Gutierrez dădu să se ridice şi să înainteze furişându-se, când Dirk îşi întinse mâna, făcându-i semn să rămână pe loc. Înţepeniră amândoi în timp ce Dirk îşi concentra privirea şi auzul asupra părţii de la babord a punţii. Pe latura cea mai îndepărtată, desluşi o scară care cobora de pe o punte deschisă, de observare, de deasupra capetelor lor. Când iahtul cârmi către largul golfului, luminile docului căzură asupra pupei, iar el detectă o mişcare uşoara a umbrelor de pe scară. Îşi scoase încet din toc pistolul de nouă milimetri, îl aţinti către pata întunecată şi aşteptă. Când umbra păru să coboare brusc o treaptă, apăsă de două ori pe trăgaciul revolverului SIG Sauer.

Un zornăit metalic răsună de-a curmezişul punţii la căderea unei arme, iar umbra cea lungă se prăbuşi în josul scării luând forma vizibilă a unui bărbat căzut grămadă, îmbrăcat în haine negre.

— Frumoasă lovitură, murmură Gutierrez. S-o luăm din loc.

Se strecură înainte, iar Dirk îl urmă la mică distanţă, la un moment dat aproape pierzându-şi echilibrul şi fiind gata să alunece.

Coborându-şi privirea, observă că puntea era acoperită de o baltă formată din sângele pistolarului pe care îl împuşcase Gutierrez de pe doc. Trupul bărbatului mort zăcea, cu faţa în jos, alături de un bar din lemn de tec, strângând încă între buze o ţigară îndoită.

Îndepărtându-se vuind de docul luminat, iahtul care traversa golful accelerând până la viteza maximă era acum învăluit de un întuneric de nepătruns. Aproape toate luminile vasului fuseseră stinse, cu excepţia câtorva lămpi interioare, palide, din podea. Cei doi bărbaţi îşi dibuiră drumul de-a lungul cabinei principale din spate, care găzduia salonul şi făcură un ocol către coridorul care ducea spre puntea de la tribord. Gutierrez ridică brusc o mână şi se opri, făcând un pas înapoi, către salon.

— Nu e nevoie de acoperire de-a lungul pasajelor laterale. Ar fi mai bine să ne despărţim. Ia-o pe cel de la babord şi încearcă să mergi către prova. Eu o să-mi croiesc drum pe aici, pe la tribord, comandă Gutierrez, ştiind că era posibil ca un alt om înarmat să aştepte după colţ. Ar fi bine să ne mişcăm repede, înainte de a ne trezi de partea cealaltă a zonei demilitarizate.

Dirk încuviinţă dând din cap.

— Ne vedem pe puntea de navigaţie, şopti, apoi se repezi de-a curmezişul punţii de la pupa.

Cu toate simţurile în alertă, se furişă dând ocol colţului de la babord şi păşi pe culoarul din lemn de tec care ducea spre partea din faţă a navei. Focurile îndepărtate de armă de pe ţărm răpăiau acoperind vibraţiile motoarelor, dar atenţia lui Dirk era concentrată asupra zgomotelor de la bord. Se strecură mergând tiptil, fără zgomot, până când culoarul se sfârşi cu o scară. Puntea de navigaţie era acum aproape, doar cu un nivel mai sus şi cu nouă metri mai înainte. Când se uită în susul scărilor, lătratul unei arme automate pârâi pe neaşteptate în aer. Pentru o clipă, îi stătu inima, apoi realiză că se auzea din partea cealaltă a iahtului.

Gutierrez aşteptase rafala. Furişându-se pe la tribord, se menţinea cât mai aproape de punte, anticipând atacul unui trăgător nevăzut. Când ajunse la scara din partea opusă, începu să se caţere ca o pisică, legănându-se pe călcâie, pregătit pentru un atac prin surprindere. Şi nu fu nevoit să meargă prea departe. Abia pusese piciorul pe palier când o rafală şuieră pe deasupra capului. Un bărbat în negru, ascuns dincolo de intrarea punţii de navigaţie, trăgea cu un AK-74.

Gutierrez fu cât pe ce să fie nimerit de primele împuşcături. Rafala celuilalt se îndreptă în sus când iahtul încetini pe neaşteptate, virând către canalul îngust. Întorcându-se în josul scării, se lăsă să alunece vreo două trepte înainte de a se răsuci, luând linia de ochire cu puşca sa MP5K. Aşteptă, calm, câteva secunde, până când ţeava armei teroristului fulgeră încă o dată. Gloanţele muşcară puntea puţin deasupra capului lui, împroşcându-i faţa cu sfărâmături de lemn de tec. Reglându-şi calm tirul, Gutierrez slobozi în întuneric o rafală lunga a puştii mitralieră Heckler Koch. Se auzi un ţipăt scurt, înăbuşit, apoi focul scânteie din nou la gura ţevii, scuipat de arma trăgătorului ascuns. Numai că, de data aceasta, jetul galben de foc se arcui către cer, apoi încetă cu totul când omul rănit mortal se prăbuşi pe punte.

De cealaltă parte a navei, Dirk auzi împuşcăturile amuţind şi se întrebă dacă Gutierrez supravieţuise schimbului de focuri. Urcă pe scara de la babord două trepte, apoi înţepeni la sunetul unui pocnet estompat în spatele lui. Aplecându-şi capul şi privind înapoi, descoperi că sunetul venise dinspre uşa unei cabine laterale de la baza scărilor. Coborî fără zgomot, furişându-se până ce ajunse în faţa uşii. Strângând pistolul SIG Sauer cu fermitate în mâna dreaptă şi-o întinse pe stânga către mânerul de alamă şi îl răsuci, încet, până la maximum. Ţinându-l o clipă în poziţia deschis, respiră adânc, apoi trânti uşa de perete şi se repezi înăuntru.

Se aşteptase ca uşa să se deschidă complet, dar, în loc de asta, se opri brusc în trupul unei făpturi umane. Uşor dezechilibrat de impactul brusc, Dirk se pomeni sărind înapoi din faţa unui paznic musculos, care stătea în prag, cu o privire surprinsă pe chip. Privindu-l de la numai câţiva centimetri, îi remarcă cicatricea adâncă, în formă de L, de pe bărbie şi nasul încovoiat şi strâmb, care fusese cândva spart. Ţinea în mâini o puşcă AK-74, pe care încerca s-o reîncarce. Ţeava era îndreptată

către podea în vreme ce îi monta pe bâjbâite încărcătorul, dar o balansa imediat prin aer, cu patul spre partea dreapta a lui Dirk. Împleticindu-se înapoi cu un pas ca să-şi poată ţine revolverul în poziţie de tragere, acesta din urmă fu lovit înainte de a reuşi să ochească şi glonţul nimeri într-un perete, fără să facă nici un rău. Dar, în loc să primească lovitura stând neclintit, îşi roti mâna dreaptă în timp ce arma îl izbea, balansându-şi totodată cu putere braţul stâng şi plasând cu precizie un upercut care se opri, cu putere, în falca celuilalt. Omul dădu înapoi clătinându-se, se împiedică şi căzu peste un coş cu rufe spălate.

Abia acum observă Dirk că încăperea era o mică spălătorie. Lângă peretele cel mai îndepărtat se aflau o maşină minusculă de spălat şi un uscător, iar lângă uşă stătea o scândură pentru călcat. Recăpătându-şi echilibrul, îşi îndreptă repede pistolul SIG Sauer către pieptul gardianului şi apăsă pe trăgaci.

Ţeava nu emise nici un lătrat sonor, iar reculul nu-i smuci încheietura. În loc de asta, nu se auzi decât un declic metalic când cuiul percutor lovi camera goală a cartuşului. Chipul lui Dirk se schimonosi când îşi dădu seama că golise încărcătorul cu treisprezece gloanţe al pistolului. Zâmbind în faţa armei descărcate, gorila lui Kang se săltă în genunchi. Încă mai ţinea în mâna dreaptă încărcătorul plin, pe care îl fixă cu îndemânare pe puşca de asalt. Dirk ştia că nu avea nici o posibilitate de a-şi încărca revolverul la timp, dar începuse deja să reacţioneze conform unui plan alternativ. Mâna i se întinse către un obiect strălucitor pe care abia îl zărise cu coada ochiului şi care era ultima lui şansă de a se apăra.

Fierul cromat de călcat de pe scândură nu era nici fierbinte, nici conectat la priză. Dar îl transformă într-un proiectil ascuţit şi periculos. Dintr-o mişcare de care John Elway ar fi fost mândru, îl înşfăca şi îl proiectă către paznic ca pe un glonte. Fiind preocupat să-şi îndrepte arma încărcată către Dirk, acesta nici măcar nu se osteni să se aplece. Talpa fierului de călcat îi lovi capul ca o nicovală, crăpându-i ţeasta cu zgomot. Puşca de asalt căzu prima pe podea, urmată de omul care-şi dăduse ochii peste cap.

Dick simţi că, sub picioarele sale, motoarele navei începuseră brusc să huruie mai tare. Iahtul ieşise din canal şi accelera pătrunzând în apele fluviului Han. Putea întrece cu uşurinţă vasul auxiliar al forţelor speciale, staţionat dincolo de canal. Dacă doreau să-l oprească, el şi Gutierrez trebuiau să acţioneze rapid.

Dar câţi oameni înarmaţi mai erau la bord? Şi, în plus, unde era Gutierrez?

Capitolul 65

Gutierrez îngenunche în capul scării de la tribord, scrutând pasajul în căutarea oricărei umbre. Silueta întunecată a teroristului pe care îl doborâse zăcea, nemişcată, lângă puntea de navigaţie. Nu reuşi să observe nici o mişcare în spaţiul care îl înconjura şi, cel puţin pe moment, nimeni nu trăgea în el. Nu avea rost să aştepte sosirea unor întăriri, decise. Făcând un salt de pe scară, se lansa de-a lungul coridorului descoperit către puntea de navigaţie, sări peste bărbatul ucis şi dădu buzna pe uşa deschisă.

Pe jumătate, se aşteptase ca o hoardă de paznici înarmaţi să fie pregătiţi să-l întâmpine cu un buchet de ţevi de puşcă îndreptate către el, dar nu aşa se petrecură lucrurile. Pe puntea largă de navigaţie nu erau decât trei bărbaţi, stând nemişcaţi şi aţintindu-şi asupra lui ochii plini de dispreţ. Un tip corpolent, având aerul unui lup de mare, care, evident, era căpitanul, se afla la cârmă, îndreptând iahtul către axul fluviului. Alături de uşă era postat un paznic mohorât, care îl privea cu antipatie, ţinându-şi degetul pe trăgaciul unei puşti de asalt. Iar în partea din spate a punţii, aşezat pe scaunul înalt, de piele, al căpitanului, stătea nimeni altul decât Kang în persoană. Mogulul, pe care Gutierrez îl recunoscu după o poză pe care o văzuse la instructaj, era îmbrăcat într-un halat de mătase de Burgundia, pentru că dormise pe iaht, fiind pregătit să fugă în ultimul moment.

În vreme ce cele patru perechi de ochi erau ţintuite una către alta, reflexele lui Gutierrez se puseră deja în mişcare. Experimentatul soldat SEAL îşi îndreptă cu repeziciune arma către paznic şi apăsă pe trăgaci, cu o secundă bună înainte ca celălalt bărbat să reacţioneze. Puşca lui scuipă cu repeziciune o rafală de trei gloanţe care loviră pieptul paznicului sub forma riguroasa a unui ciorchine. Pe chipul omului aruncat cu spatele într-un perete despărţitor se aşternu o expresie năucită, dar degetul său se crispă instinctiv pe trăgaci. Din puşca lui de asalt răbufni o rafală amplă, despicând aerul de-a curmezişul punţii, către Gutierrez. Americanul se opri, neajutorat, în vreme ce torentul de plumbi zbura înspre el, înainte ca paznicul să alunece, mort, pe podea.

Gutierrez avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să facă un bilanţ. Fusese lovit de un glonte, care îi muşcase coapsa. Simţi un pârâiaş de sânge cald scurgându-i-se din rană de-a lungul piciorului şi adunându-i-se în cizmă. Un alt glonţ aproape că îl lovise în abdomen, însă fusese deviat de puşca sa mitralieră. Realiză că se izbise de încărcătorul MP5K-ului şi făcuse arma nefolositoare.

Celălalt bărbat de pe puntea de navigaţie observase acelaşi lucru. Căpitanul corpolent, care stătea doar la vreo doi metri de soldatul SEAL rănit, dădu drumul cârmei şi sări asupra lui. Fiind nesigur pe picioare din cauza rănii din coapsa stângă, Gutierrez nu reacţionă când căpitanul se repezi la el. Acesta îşi folosi trupul masiv ca să-l cuprindă într-o strânsoare de urs, apoi îl trânti peste cârmă. Gutierrez putea simţi cum i se goleau plămânii de aer şi avea senzaţia că urmau să-i plesnească coastele în timp ce căpitanul se străduia să-i stoarcă din el ultima fărâmă de viaţă. Dar în mâna dreaptă ţinea încă solida puşcă mitralieră MP5, pe care o ridică balansând-o şi izbi partea din spate a ţestei căpitanului. Spre uimirea sa, nu se întâmplă nimic. Celălalt păru să-l strângă chiar mai tare, iar el văzu un caleidoscop de stele care îi pâlpâiau înaintea ochilor pe măsură ce oxigenul i se scurgea din sânge. Din rana din picior îi radia o durere pătrunzătoare, în timp ce tâmplele cuprinse de junghiuri îi zvâcneau precum sub loviturile unor ciocane. Pocni din nou capul celuilalt cu patul puştii şi, din nou, strânsoarea păru doar să devină mai puternică. Pe măsură ce se apropia de momentul în care avea să leşine, mintea îi era invadată de disperare. Simţi că trupul i se prăbuşea şi îşi închipui că îşi pierdea cunoştinţa. Dar îşi reveni brusc când ceva scârţâi, izbindu-i-se de trup.

În cele din urmă, loviturile repetate îi veniseră de hac încăpăţânatului căpitan şi căzuseră amândoi cu putere pe punte, Gutierrez fiind încă prins în îmbrăţişarea de urs a celuilalt. Când strânsoarea de fier slăbi, soldatul SEAL icni, recăpătându-şi răsuflarea şi se târî, ridicându-se în genunchi şi respirând adânc.

— O demonstraţie impresionantă. Din păcate, ultima.

Kang scuipa cuvintele, savurându-le veninul. În timpul luptei cu căpitanul iahtului, se apropiase şi îşi îndreptase pistolul automat Glock spre capul lui Gutierrez. Acesta căută un mijloc de apărare, dar nu exista nici unul. Puşca AK-74 a paznicului era înţepenită în mâinile bărbatului mort din partea cealaltă a punţii, iar arma sa îi zăcea în mâna dreaptă, descărcată şi nefolositoare.

Căzut în genunchi, slăbit din cauza împuşcăturilor şi a luptei cu căpitanul, nu putea face nimic. Îşi ridica privirea, ţintuindu-şi-o, hotărâtă şi sfidătoare, asupra lui Kang şi a pistolului Glock, a cărui ţeavă se afla la câţiva centimetri de chipul său.

Împuşcătura solitară răsună de-a lungul punţii aidoma unui tunet. Gutierrez nu simţi nimic şi fu surprins de privirea uimită din ochii lui Kang. Apoi realiză că mâna coreeanului, chiar cea în care ţinea pistolul, dispăruse odată cu acesta, în mijlocul unei jerbe de sânge stacojiu. Reverberaţiile altor două împuşcături umplură aerul şi sângele ţâşni din genunchiul stâng, ca şi din coapsa dreaptă a lui Kang. Cu un ţipăt retezat de agonie, magnatul se prăbuşi pe punte, ţinându-se strâns de ciotul mâinii sângerânde şi zvârcolindu-se de durere. În acest timp, Gutierrez privi spre partea opusă a punţii de navigaţie, de unde veniseră împuşcăturile. Stând în pragul uşii dinspre babord, Dirk ţinea un AK-74 la nivelul ochilor, cu ţeava fumegândă încă îndreptată către Kang. Când întâlni privirea lui Gutierrez şi îşi dădu seama că era în viaţă, pe chip i se citi uşurarea.

Traversă puntea, observând că iahtul fără pilot continua să gonească de-a curmezişul fluviului Han cu patruzeci de noduri pe oră. Nava auxiliară a comandoului SEAL îl urmărea dinspre travers tribord, străduindu-se să ţină pasul cu vasul mai rapid, dar pierzând teren cu repeziciune. De partea cealaltă a fluviului, însa acum drept în faţă, se afla draga strălucitor luminată pe care o observase mai înainte, săpând cu încetineală un canal navigabil lângă malul opus. Pentru o clipă, Dirk privi îndelung draga, gândindu-se la soldatul SEAL mort de pe doc şi la oamenii Pazei de Coastă ucişi în Alaska. Apoi se întoarse spre trupul contorsionat al lui Kang şi se apropie de mogulul care sângera din abundenţă pe punte.

— Călătoria ta s-a terminat, Kang. Petrecere frumoasă în iad.

Kang îşi înalţă către el privirea plină de furie şi mormăi o obscenitate, dar Dirk îi întoarse spatele şi se îndepărtă înainte de a-şi termina vorbele. Pornind către cârmă, se apleca şi îl ridică pe Gutierrez în picioare.

— Frumos lucrat, partenere, dar de ce a durat atât? întrebă acesta, cu voce tăioasă.

— Pur şi simplu, a trebuit să calc nişte chestii până le-am făcut una cu pământul, îi răspunse Dirk, în timp ce îl conducea, pe jumătate târându-l, către balustrada laterală.

— Ar fi mai bine să oprim nava, mormăi Gutierrez. Nu m-am

aşteptat să-l găsesc pe mahăr la bord. Cei de la contrainformaţii or să fie nerăbdători să-l pună sub lumina reflectoarelor.

— Mă tem că domnul Kang are o întâlnire cu Doamna cu Coasa, spuse Dirk, înşfăcând un colac de salvare de pe perete şi aruncându-l peste capul şi umerii lui Gutierrez.

— Am ordin să-l prind viu, protestă acesta.

Dar, înainte de a mai aduce şi alte argumente, Dirk îl înhăţa cu putere de revere şi se rostogoli, odată cu el, peste balustradă, către fluviul de dedesubt. Se asigură că se afla sub Gutierrez şi prelua cea mai mare parte a şocului când loviră apa, ricoşând de-a curmezişul, aproape pierzându-şi răsuflarea datorită impactului cu viteză ridicată. După o scurtă afundare, sparseră suprafaţa apei, Dirk menţinându-l pe comandantul SEAL deasupra în timp ce iahtul vâjâia pe lângă ei.

Echipajul navei auxiliare îi zări căzând peste bord şi întrerupse urmărirea ca să-i scoată din apă. Dar, în timp ce pluteau, ochii lor erau aţintiţi asupra iahtului, urmărindu-i cursa de-a curmezişul fluviului. Vasul Benetti îşi menţinea cursul, trecând de mijlocul albiei şi îndreptându-se către draga din partea opusă. Când ajunse mai aproape de mal, toţi cei care îl priveau înţeleseră că mergea direct către dragă. Văzând iahtul în viteză care gonea înspre el, pilotul acesteia făcu sirena să fluiere îndelung, dar vasul care se apropia rapid îşi menţinu cursul.

Cu un bubuit strident, iahtul de un alb strălucitor izbi draga ca un taur furios, înfigându-şi prova în oţelul ruginit din mijlocul acesteia. Lovind cu toată viteza, iahtul se dezintegră într-un nor de fum alb, urmat de o mică minge de foc care pluti în aer după ce combustibilul din rezervoarele zdrobite se aprinse. Pe când rămăşiţele terciuite ale vasului pluteau îndepărtându-se de dragă înainte de a se duce la fund, asupra acesteia şi a apei din jur căzu o ploaie de aşchii de lemn şi de alte resturi. Când fumul şi flăcările dispărură, rămaseră foarte puţine urme care să indice că, cu numai câteva minute înainte, existase un iaht de cincizeci de metri.

Dirk şi Gutierrez pluteau în derivă pe apa fluviului, privind măcelul cu o fascinaţie morbidă, în timp ce o mică şalupă de salvare lansată de pe vasul auxiliar venea către ei.

— S-ar putea să avem al dracului de mult de plătit fiindcă nu l-am adus viu, spuse Gutierrez, după ce flăcările şi fumul se împrăştiară.

Dirk clătină din cap cu amărăciune.

— Ca să-şi poată petrece restul zilelor în clubul cu teren în aer liber al unei închisori? Nu, mulţumesc.

— Mie nu trebuie să-mi aduci argumente. Sunt de părere că tocmai i-am făcut întregii omeniri o favoare colosală. Dar moartea lui ar putea avea repercusiuni. Şefii mei s-ar putea să nu fie încântaţi fiindcă am creat un incident internaţional în Coreea.

— Când o să iasă totul la iveală, nimeni n-o să plângă după Kang şi afacerile lui criminale. În afară de asta, era încă viu când am părăsit iahtul. Mie mi se pare că e vorba de un accident de navigaţie.

Gutierrez căzu un moment pe gânduri.

— Un accident de navigaţie, repetă, încercând să se autoconvingă. Sigur, asta chiar s-ar putea să ţină.

Dirk privi rămăşiţele fumului coliziunii, care se împrăştiau încet deasupra fluviului, apoi îi adresă lui Gutierrez un zâmbet obosit în timp ce barca de salvare se apropie şi îi ridică din apă.

REFERENDUMUL

Capitolul 66

1 IULIE 2007

Kang pieri fără urmă. Şi tot aşa se nărui şi imperiul său. Forţele SHAL care îi percheziţionară reşedinţa îl prinseră viu pe asistentul lui Kwan, capturând şi o serie de documente incriminatoare pe care acesta încerca să le distrugă în biroul personal al patronului său. La docul de la Inchon, alte detaşamente ale Forţelor Speciale se răspândiră pe şantierul naval al lui Kang şi prin uzina producătoare de aparatură de telecomunicaţii din vecinătate. Rezistenţa îndârjită opusă de paznicii acesteia stârni bănuielile şi în clădire descinse imediat o echipă numeroasă de la contrainformaţii. Laboratorul secret de cercetări biologice de la subsol fu descoperit în scurt timp, precum şi legăturile conducerii cu Coreea de Nord. Pus faţă în faţă cu un set întreg de dovezi şi cu moartea stăpânului său, Kwan cedă curând presiunilor şi făcu o mărturisire deplină a păcatelor lui Kang, aplicând o tactică utilă pentru el însuşi, menită să-i salveze viaţa.

În Statele Unite, Ling şi ceilalţi ingineri aflaţi la conducerea operaţiunii reacţionară în mod similar la vestea „morţii accidentale” a lui Kang în timpul fugii din faţa autorităţilor. Fiind ameninţaţi de învinuirea de tentativă de ucidere în masă, cooperară în aceeaşi măsură, apelând la scuza cusută cu aţă albă conform căreia ei nu făcuseră altceva decât să execute ordinele. Numai inginerii ucraineni refuzară să colaboreze, ceea ce le asigură, în cele din urmă, o ardere îndelungată într-o închisoare federală.

Între timp, autorităţile guvernamentale nu îşi dezvăluiră cărţile în faţa presei occidentale până când nu ieşi la lumină ultima dovadă incriminatoare. Rămăşiţele încărcăturii utile a rachetei, recuperate de Pitt şi Giordino, fuseseră transferate, fără vâlvă, la Vandenberd, baza aviaţiei militare aflată la nord de Los Angeles. Într-un hangar păzit cu stricteţe, o echipă de ingineri spaţiali

demontă cu prudenţă încărcătura, descoperind falsul satelit sub forma căruia erau mascate bombele bacteriologice şi sistemul de împrăştiere a vaporilor. O armată de epidemiologi de la CDC înlătură învelişul viruşilor îngheţaţi şi avu un şoc descoperind himera care îmbina virusul variolei cu virusul HIV. Se dovedi curând că aceasta coincidea cu mostrele colectate din laboratorul din Inchon şi oroarea fu confirmată, în ciuda interesului manifestat de armată pentru păstrarea mostrelor, preşedintele ordonă distrugerea integrală a viruşilor recuperaţi. Continua să persiste temerea ca ar mai fi putut exista şi alte mostre, care, nefiind capturate, scăpaseră de distrugere, dar, în realitate, himera creată de savanţii din solda lui Kang fusese stârpită în întregime.

Legătura navei *Koguryo* şi a echipajului său cu întreprinderile Kang o dată stabilită fără nici un dubiu, ca şi aceea dintre Kang şi Coreea de Nord, oficialităţile din Departamentul de Securitate Internă dădură, în sfârşit, totul publicităţii. Pe măsură ce erau dezvăluite detaliile atacului terorist asupra teritoriului Statelor Unite, în mass-media din întreaga lume se dezlănţui o adevărată furtună. Presa de pretutindeni îşi transfera atenţia dinspre Japonia către Coreea de Nord când, pe lângă toate acestea, se descoperiră şi conexiunile dintre Kang şi asasinatele politice. Atacul eşuat cu rachetă stârni mânia întregii lumi împotriva regimului totalitar din Coreea de Nord, în ciuda dezminţirilor acoperitoare oferite de Partidul Muncitoresc Coreean. Puţinii parteneri de afaceri cu care Coreea de Nord stabilise legături înaintea incidentului trecură la represalii, plasând un embargo şi mai strâns asupra importurilor şi a exporturilor. Până şi China se alătură sancţiunilor, punând capăt relaţiilor comerciale cu regimul criminal. Încă o dată, ţăranii înfometaţi din Nord începură să pună, în tăcere, sub semnul întrebării regimul dictatorial al liderului lor iubitor de nepotism.

În Coreea de Sud, dovezile copleşitoare împotriva lui Kang şi acţiunile complicilor săi loviră Seul-ul ca o bombă nucleară. Toate nemulţumirile manifestate iniţial de guvernul coreean faţă de intervenţia militară americană unilaterală fură înlăturate imediat de zarva provocată la nivel internaţional. Sentimentele sud-coreenilor trecură de la şoc şi neîncredere la supărarea şi mânia stârnite de inducerea lor în eroare de către Kang şi de aservirea lui faţă de Coreea de Nord. Prăbuşirea surveni cu repeziciune. Prietenii politici şi partenerii de afaceri care îl susţinuseră pe

magnat căzură în dizgraţia publică. Un val de demisii mătură Adunarea Naţională, urcând către birourile preşedinţiei. Dezvăluirea relaţiilor personale apropiate întreţinute cu Kang îl sili chiar şi pe liderul sud-coreean să renunţe la funcţie.

Stânjeneala de amploare naţională şi mânia determinară guvernul să naţionalizeze de urgenţă proprietăţile întreprinderilor Kang. Iahturile şi elicopterele fură împărţite printre primele, iar fortăreaţa care îi servise drept reşedinţă se transformă în sediul unui organism guvernamental dedicat suveranităţii Coreei de Sud. Orice asociere cu numele său fu înlăturată din titulatura fostelor sale proprietăţi, acestea fiind ulterior dezmembrate şi vândute, în timp, unor oameni de afaceri competitivi. Curând, nu mai rămase nimic care să amintească de existenţa lui. Printr-o lege nescrisă, numele său dispăru din vocabularul sud-coreenilor.

Impactul scoaterii la iveală a legăturilor lui Kang cu Nordul se resimţi pe toate nivelele vieţii sociale. Demonstraţiile pentru reunificare ale tineretului încetară, în timp ce suspiciunile faţă de vecinul din nord îşi reluară locul în psihicul naţiunii. Forţele masive ale armatei nord-coreene plasate de-a lungul graniţei începură să nu mai fie neglijate cu uşurinţă. Reunificarea rămase un ţel naţional, dar trebuia înfăptuită respectându-se condiţiile impuse de Coreea de Sud. Optsprezece ani mai târziu, când peninsula redeveni, în sfârşit, o singură ţară, unirea se datora setei crescânde de capitalism apărute în sânul Partidului Muncitoresc Coreean. Fiind de acord cu libertăţile personale aduse de această schimbare, partidul se scutură în sfârşit de regimul dictatorial al unei singure familii şi îşi transformă, în mod unilateral, grosul trupelor militare în forţe civile de muncă.

Dar, înainte ca toate acestea să fie posibile, Adunarea Naţională Sud-Coreeană trebuia să voteze decretul 188256, o măsură legislativă referitoare la expulzarea forţelor militare ale Statelor Unite. În urma unei rarisime demonstraţii de acord bilateral, decretul fu respins în unanimitate.

În oraşul coreean Kunsan, sergentul major de aviaţie Keith Katana fu scos fără zarvă dintr-o celulă întunecoasă şi murdară a închisorii municipale şi încredinţat în custodia unui colonel de aviaţie ataşat pe lângă ambasada americană, care îl aştepta. Fiind cu mult deasupra posibilităţilor sale de a înţelege evenimentele, lui Catana nu i se spuse nimic despre motivul eliberării. Nu avea să afle niciodată că i se înscenase uciderea

unei prostituate minore ca parte a unui plan bine pus la punct, cu scopul de a stârni opinia publică împotriva prezenţei militare a Statelor Unite în Coreea. Şi nici nu avea cum să ştie că Kwan, asistentul personal al lui Kang, relatase detaliile crimei puse în scenă. Asigurându-se că vina cădea, în totalitate, asupra răposatului asasin Tongju, Kwan se grăbise să dea în vileag planul, odată cu adevărul despre asasinatele politice petrecute în Japonia. În timp ce era transportat cu repeziciune către un avion militar cu destinaţia Statele Unite, nimic din toate astea nu conta pentru militarul nedumerit. Avea să se supună cu încântare ordinului dat de colonelul de aviaţie, de a nu mai pune piciorul pe pământ coreean oricât de multe zile ar mai fi avut de trăit.

La sediul NUMA din Washington, D.C., exaltarea stârnită de rolul jucat în împiedicarea lansării şi în preîntâmpinarea eliberării virusului letal deasupra Los Angeles-ului fu de scurtă durată. Iar după moartea lui Kang şi dezvăluirea publică a vinovăţiei acestuia în ceea ce privea atacul, acţiunile pline de curaj ale lui Pitt şi Giordino căzură repede pe planul al doilea. Audierile din Congres şi cercetările întreprinse asupra atacului erau la ordinea zilei şi, pentru un scurt răstimp, se stârni un adevărat tam-tam în favoarea războiului cu Coreea de Nord. Dar, în cele din urmă, spiritele se liniştiră, pentru că diplomaţii erau puşi în încurcătură, iar atenţia se abătu, treptat, asupra resurselor de la graniţe ale Departamentului Securităţii Naţionale şi a asigurărilor că un astfel de act terorist nu se mai putea repeta.

Speculând cu subtilitate momentul, noul şef al NUMA făcu apel la Congres pentru o suplimentare specială a fondurilor alocate agenţiei sale în scopul înlocuirii elicopterului, navei de cercetare şi a celor două submarine avariate sau distruse de oamenii lui Kang. Într-un elan de recunoştinţă patriotică, Congresul îi aprobă cererea cu dragă inimă, devizul trecând prin ambele camere în doar câteva zile.

Spre marea bucurie a lui Giordino, Pitt strecurase în devizul aprobat un punct suplimentar, referitor la o platformă atmosferică mobilă de supraveghere, pe care agenţia urma să o folosească în cadrul cercetărilor întreprinse în apele de coastă. Cu alte cuvinte, aceasta era numită „un aerostat”.

Capitolul 67

La Seattle, după amiaza era senină şi răcoroasă, ziua încadrându-se printre cele cărora le mai lipseau câteva grade ca să fie înviorătoare. În lumina soarelui coborât către asfinţit, pinii înalţi din campusul Fircrest aruncau umbre lungi când Sarah ieşi şchiopătând pe uşa din faţă a Laboratorului de Sănătate Publică al Statului Washington. Piciorul drept îi era acoperit de ghipsul greu despre Care ştia că avea să-i fie scos, în sfârşit, peste câteva zile, ceea ce avea darul să o înveselească.

Se crispă uşor când îşi mută greutatea pe o pereche de cârje de aluminiu, cu încheieturile şi braţele îndurerate după ce, în ultimele săptămâni, căraseră greutatea piciorului ei rupt. Şontâcăind, făcu câţiva paşi dincolo de uşă, apoi îşi plecă privirea spre scară, coborând câteva trepte. Alegându-şi cu grijă fiecare nou loc în care să-şi plaseze cârjele, nu observă maşina parcată neregulamentar la intrarea pe alee şi aproape că se lovi de ea. Îşi ridică privirile şi rămase cu gura căscată de uimire.

În faţa ei era parcat automobilul Chrysler 300-D decapotabil, din 1958, al lui Dirk. Maşina părea să fi fost pe jumătate reparată. Banchetele cu pielea ciupită de vărsat erau cârpite, provizoriu, cu bandă adezivă, în timp ce găurile de glonţ din caroserie fuseseră astupate cu chit. Petele asortate de grund cenuşiu răspândite pe tabla turcoaz îi dădeau automobilului aerul unei uriaşe pisici de mare camuflate.

— Atenţie să nu-ţi rupi şi celălalt picior.

Sarah se întoarse la sunetul vocii profunde din spatele ei şi îl descoperii pe Dirk, cu un buchet mare de crini albi şi cu un zâmbet poznaş pe chip. Pierzându-şi capul, lăsă să-i cadă cârjele şi îşi aruncă braţele în jurul lui, într-o îmbrăţişare plină de căldură.

— Începusem să-mi fac griji. N-am mai primit nici o veste de la tine după atacul cu rachetă.

— Am fost, pe cheltuiala statului, într-o excursie în Coreea, pentru o călătorie de rămas-bun cu iahtul lui Dae-jong Kang.

— Virusul pe care l-au născocit… e, pur şi simplu, opera unui nebun, spuse ea, clătinând din cap.

— De-acum înainte, nu trebuie să-ţi mai faci griji. E foarte mare şansa ca toate mostrele să fi fost recuperate şi distruse.

Avem toate speranţele că virusul ăsta n-o să mai apară niciodată pe suprafaţa pământului.

— Se găsesc întotdeauna nebuni care să lucreze pentru următoarea cutie bacteriologică a Pandorei, de dragul banilor sau al faimei.

— Apropo de nebuni, cum se simte Irv?

Asocierea o făcu pe Sarah să râdă.

— E pe cale să devină singurul supravieţuitor contemporan al variolei din întreaga lume. Se îndreaptă cu paşi repezi spre o vindecare deplină.

— Mă bucur să aud asta. E un om cumsecade.

— Se pare că şi automobilul tău e pe drumul spre însănătoşire, spuse ea, arătând cu capul spre Chrysler.

— E o fiară bătrână şi robustă. Partea mecanică a fost pusă la punct în lipsa mea, dar încă n-am terminat caroseria şi interiorul.

Dirk se răsuci şi o privi pe Sarah cu tandreţe.

— Încă-ţi mai sunt dator cu cina aia cu crabi.

Ea privi în adâncul ochilor lui verzi şi încuviinţă dând din cap. Cu o mişcare rapidă, Dirk se aplecă, o luă în braţe şi o aşeză cu gingăşie pe locul din faţă al automobilului, împreună cu crinii. Azvârli cârjele pe bancheta din spate, apoi sării la volan şi porni maşina. Motorul refăcut se ambala uşor şi rămase în ralanti, torcând gros şi liniştit.

— Fără feriboturi? întrebă Sarah, cuibărindu-se mai aproape de Dirk.

— Fără feriboturi, râse el, strecurându-şi braţul în jurul ei.

Apăsă pe accelerator şi huruitul bătrânului automobil decapotabil se înteţi, iar el îl conduse de-a lungul aleii luxuriante, către strălucirea roz a soarelui amurgind.

Sfârşit

CUPRINS

În ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial, japonezii au făcut o ultimă încercare disperată pentru a obţine victoria – un alt fel de misiune kamikaze, sub forma unor submarine trimise spre Coasta de Vest a SUA, încărcate cu o armă biologică revoluţionară. Nici unul nu şi-a atins ţinta. Dar asta nu înseamnă că s-au pierdut pentru totdeauna.
Cineva ştie despre ele, despre încărcătura lor mortală şi are un plan extraordinar: să devină stăpînul lumii. În calea lui stau doar cei trei membri ai familiei Pitt: Dirk Pitt şi cei doi copii ai săi, Summer şi Dirk. Deşi obişnuiţi cu confruntări aprige, pe viaţă şi pe moarte, cei trei nu au mai întîlnit răul în forma lui pură... pînă acum.

Vîntul negru *demonstrează încă o dată că, în privinţa romanelor de aventuri, imaginaţia lui Cussler e greu de egalat.*

KIRKUS REVIEWS

rao international publishing company

ISBN (10) 973-103-099-9
ISBN (13) 978-973-103-099-9

9789731030999
www.rao.ro
www.raobooks.com